Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

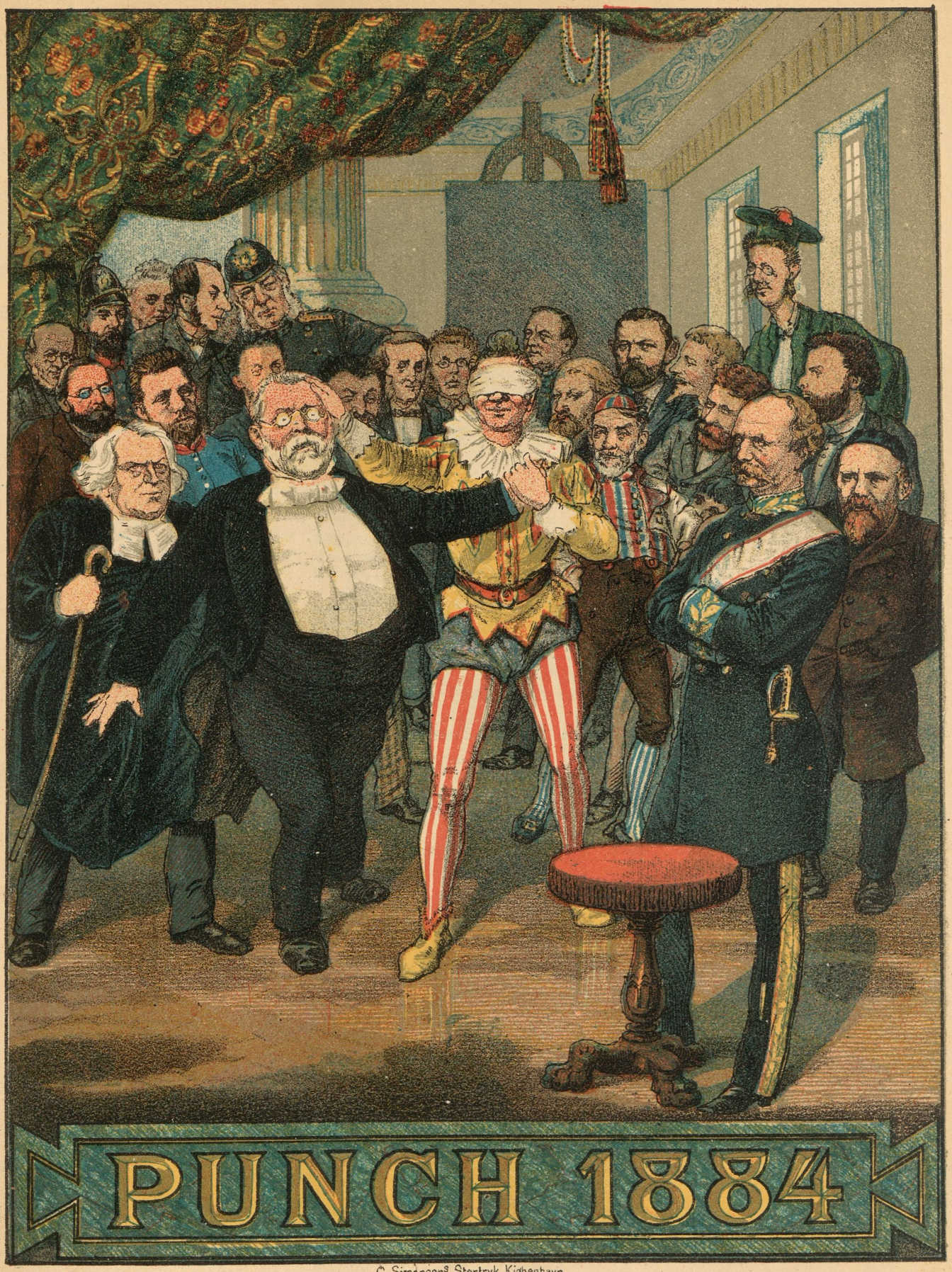

C. Simonsen's Stentryk, Kjøbenhavn

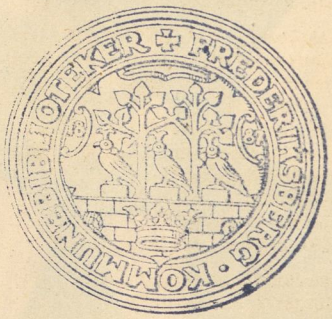

05.6
P.u 53
Magasin

35 3738

Billeder i Farvetryk.

Afmønstrede *) . . . . . 16.
Andejagten gaar ind *) . . . . . 310.
Attraperet og defenderet) . . . 406.

Bal-Konversation . . . . 88, 89, 339.
Barberstuen . . . . . 38, 201, 403.
Bare ikke forknyt *) . . . . . 226.
Blodprop? . . . . . 55.
Brumme-Skole-Kamerater *) . . . . 116.
Butiksfolk . . . . . 153, 193, 330, 387.
Bønderfolk 5, 12, 13, 23, 46, 47, 71, 105, 121, 129, 208, 306, 322, 379, 410.
Børn, de søde 9, 17, 35, 120, 165, 168, 181, 213, 232, 279, 287, 335, 351, 375, 415.

Dagligt Brød . . . . . 299.
Dannede Mennesker . . . . . 307.
De gode Damer 1, 27, 51, 59, 67, 77, 85, 101, 117, 133, 141, 189, 253, 261, 271, 315, 327, 367, 383.
Dioskurerne *) . . . . . 124.
Dispute, la . . . . . 105.
Drenge, raske . . . . . 63, 378, 418.
Dressuren i *Politikken* *) . . . . . 390.

Estudiantina Espagnol *) . . . . 347.
Evfemisme . . . . . 237.

Forekommende . . . . . 355.
Forlorne Tider . . . . . 311.
Fortovs-Ret *) . . . . . 140.
Fra Ferie-Paladset *) . . . . . 414.
Fra fordums Tider . . . . . 391.
Fra Gader og Stræder 97, 112, 192, 233, 256, 257, 275, 282, 346, 419.
Fremskridtsmand, radikal . . . . . 4.
Fremtids-Billede *) . . . . . 398.

Grammatik . . . . . 173.
Gratulanterne *) . . . . . 188.
Gravøl . . . . . 331.
Gudelig—ugudelig . . . . . 144, 145.

Haabløst *) . . . . . 298.
Haandværksfolk . . . . . 22, 200, 323.
Herskab og Tjenerskab 31. 96, 160, 161, 386.
Hille den rystende! *) . . . . . 177.
Holbergs Jubilæum *) . . . . 394—95.
Hovedbetragtning *) . . . . . 172.
Husmødre . . . . . 205, 343.
Hylende Dervisjer *) . . . . . 350.
Hosekræmmer, den evigglade *) . 294.

Ikke-Kompensations-Politik *) . . 148.
Indtoget i Kasernen *) . . . . . 366.

Ja, jeg skal F. g. m. lære Dig! *) 66.
Judic . . . . . 289—90.

Karnevalstid *) . . . . . 80—81.
Kompagniet stiller *) . . . . . 270.
Krostue-Snak . . . . . 39.

Lapse 152, 157, 223, 240, 298, 354.
Liberale Omnibusse-Mænd *) . . . 156.
Lille Dreng, stor Beskedenhed . . 283.
Logerende, den nye . . . . . 241.
Lykke, tvivlsom . . . . . 5.
Lægekongressen *) . . . . . 266—67.

Maal og Med . . . . . 93.
Maal og Vægt . . . . . 54.
Mellem 2 Knipper Hø *) . . . . 318.
Menneskefortærende *) . . . . . 100.
Modeblad for «unge Mennesker» *) 42.
Moderhjærtet, fra *) . . . . . 212.

Nok se, men ikke høre *) . . . 113.
Norsk . . . . . 224.
Nork Rigs-Retfærdighed *) . . . . 92.
Ny Barberstue *) . . . . . 326.

Offentlig Musik *) . . . . . 180.

Pentarcherne *) . . . . . 164.
Prinsessen i den slumrende Skov *) 422.
Præterea censeo *) . . . . . 334.
Pyramidalsk Gravbyggeri *) . . . . 26.

Reflexion *) . . . . . 58.
Regisseuren i Vinden *) . . . . . 382.
Retsvæsen . . . . . 62, 128, 314.
Rimeligt . . . . . 184.
Romantik og Realisme . . . . . 363.

Sat paa Porten *) . . . . . 8.
Selvstyre . . . . . 274.
Skoleliv . . . 109, 197, 209, 248, 399.
Soldater . . . . . 70, 185, 405, 411.
Spanske Studenter *) . . . . . 132.
Springfyrene *) . . . . . 50.
Svensk Rakstuga *) . . . . . 169.
Sverdrup hyldes *) . . . . . 260.

Taksigelse *) . . . . . 84.
Tankelæsning *) . . . . . 286.
Tante *Times* . . . . . 374.
Taxten, efter . . . . . 362.
Theaterfolk 136—37, 176, 302, 370, 371.
Theodorus-Diogenes *) . . . . . 74.
Tjenestepiger 43, 221, 319, 359, 407.
Torve-Pris *) . . . . . 34.
Trænering til 25. Juni Derbyløb 204.
Turneringen *) . . . . . 244.
Tællerne *) . . . . . 196.

Uden for det Hele *) . . . . . 342.
Unge Piger . . . . . 245, 303.

Vaabenbrødrenes Pentarcher *) . 236.
Vaade-Skud *) . . . . . 358.
Valgene . . . . . 216—17.
«Venedig» *) . . . . . 252.
Visnepolitiken . . . . . 108 *), 249.

Ægtefolk . . . . 125, 149, 295, 338.
Ærligt Ansigt . . . . . 30.
Ævret opgivet *) . . . . . 226.

*) De med * betegnede ere af politisk, literært eller kommunalt Indhold.

Vers og Prosa.

Aahøj! . . . . . 138, 178.
ABC-Bog, ny . . . . . 122.
Adelsvaaben, danske . . . . . 36.
Afdansning . . . . . 187.
Alliancen . . . . . 158, 199.
Andemad. . . . . 301.
Avertissementer . . . . . 25.
Bajer . . . . . 49, 102.
Bakteriaden . . . . . 265.
Bang, Herman 17, 106, 118 202, 211.
Bavleborg Grundejer- og Vælgerforening . . . . . 52, 272, 344.
Berg 60, 155, 206, 312, 332, 337, 368.
Bidstrupsk, ganske . . . . . 170.
Bierfreundlich . . . . . 207.
Billetsjoverne 24, 79, 115, 139, 159, 393.
Bjørnbak. . . . . 297.
Blomsterbrev . . . . . 420.
Boghandlermødet . . . . . 243.
Bondetoget . . . . . 234.
Borgmesterdyder . . . . . 219.
Brandere efter Branden . . . . 337.
Brandvæsenet. . . . . 53, 389.
Broge . . . . . 227.
Brøndkur . . . . . 171.
Busk, Jens . . . . . 41, 417.
Byggeplaner . . . . . 344.
Bødkernes *Lockout* . . . . . 146.
Dampsporvognen . . . . . 110.
Danevirket i Brystet. . . . . 142.
Deatergonfækt 11, 99, 102, 114, 202, 293, 349, 361, 381.
Drachmann. . . . . 103.
Enighed! . . . . . 231.
Erikønig . . . . . 33.
Estudiantina Espagnol . . . . 340.
Evropa i Sommeren 1884 . . . 222.
Fastelavnsvise . . . . . 72.
Finansloven . . . . . 44, 329, 376.
Flytteløjer . . . . . 292.
Folkedom, en ny . . . . . 340.
Folketinget, det gamle. . 28, 36, 94, 134, 174, 186. do. det nye 262, 269, 272, 360, 408.
Folketingsvalget . . . . . 214, 218.
Folkeviser, gamle og nye 356, 361, 381.
Foraar, jo vist er det! . . . . . 123.
Foraarsgrønt . 3, 107, 210, 320, 400.
Forsvars-Adressen . . . . . 190.
Forsvars-Sagen . . . . . 110, 118.
Fortovs-Afgiften . . . . . 154.
Fri Fortæring . . . . . 175.
Friluftsliv . . . . . 211.
Færselsforhold i Kbhvn. . . . . 86.
Gaardhanen og Vejrhanen. . . . 48.
Gamél . . . . . 281.
Gamle Gader og nye . . . . . 325.
Gildebrødrene . . . . . 235.
Gjendøberne . . . . . 276.
Gjengangere i Folketinget . . . 107.
Grundlovsdagen . 182, 186, 190, 191.
Grundlovsvise, liberal . . . . . 194.
Harpe-Duft . . . . . 203.
Havnesager. . . . . 284.
Helsingør . . . . . 106.
Henriques, Robert . . . . . 360.
Himmelbreve 40, 78, 127, 191, 231, 296, 356, 412.
Hjærtesorg. . . . . 324.
Holberg-Festen . . . 392, 396, 404.
Horsens-Tugthus . . . . . 87.
Hos á Porta . . . . . 37.
Humbug. . . . . 56.
Hvad der laa om Smørret 10, 297, 380.
Hvorhen? . . . . . 340.
Høgsbro . . . . . 68.
Idé og Virkelighed . . . . . 230.
Judic . . . . . 284, 288, 301.
Julerosiner. . . . . 412.
Jyderup . . . . . 305.
Kaffesladder 20, 44, 61, 94, 123, 154, 198, 219, 242, 269. 292, 312, 352, 372, 404.
Kaproning . . . . . 247.
Kasernen i Fredericiagade . . . 352.
Kjøbenhavn, det, der kommer . 239.
Klein . . . . . 159.
Klipfiske-Farcen . . . . . 147.
Kogebog for smaa Statshusholdninger. . . . 2, 15, 32, 41, 82.
Kommunister, store og smaa . . 356.
Koncert, disharmonisk . . 348, 357.
Kongresserne . . . . 250, 254, 262.
Krigsfod. . . . . 288.
Krønichen om Bunde-Kriigen. 68, 166, 214, 336, 384.
Kunstudstilling i Dobbeltkiggert 142, 150, 162, 174.
Kvartals-Skiftingerne. . . . . 320.
Laserne. . . . . 377.
Liberalismen . . . 14, 52, 222, 405.
Liv og Blod . . . . . 420.
Lyrik, nyeste dansk . . 99, 106, 111.
Lystig Krig . . . . . 11.
Madam Bollerups Loge 6, 14, 21, 45, 64, 95. 130, 158, 170, 235, 300, 317, 348, 373, 388.
Magistratens Grunde . . . . . 310.
Man siger:. . . . . 365.
Martsvise . . . . . 95.
Meldahl . . . . . 353.
Menneskets Værdi . . . . . 98.
Ministerier, de næste . . . . . 238.
Monrad . . . . . 65, 106, 115.
Moralitet *ctr.* Pluralitet . . . . 377.
Morgengnavet 7, 20, 40, 91, 304, 417.
Mosaik . . . 33, 154, 179, 243, 329.
Musene efter Katten . . . . . 73.
National . . . . . 69.
Neiendam . . . . . 21, 388.
Norsk Lov-Sang. . . . . 78.
Notitsbog. . . . . 56, 76, 134.
Nytaar 1884 . . . . . 2.
Opbyggelige Tanker . . . 10, 296.
Opgravelses-Udvalget . . . . . 143.
Opsang for Konfirmander . . . 138.
Panoptikum . . . . . 72.
Persisk Brev . . . . . 316.
Pingel . . . . . 91.
Pipperup synger. . . 183, 285, 396.
Politiken . . . . . 309.
Processerne med Dag*)s-Avisen 76, 349.
Punch drømmer 28, 126, 206, 280, 368.
Redaktionsmøde . . . . . 408.
Rejer og godt . . . . . 247.
Rent Bord . . . . . 384.
Retsbevidsthed, almindelig . . . 86.
Riffelringen . . . . . 385.
Rimbreve 6, 48, 82, 114, 162, 195, 226, 258, 289, 324, 364, 421.
Rosenudstilling . . . . . 226.
Rovise . . . . . 251.
Røde Køer . . . . . 83.
Sammenholdet. . . . . 400.
Schjøtts . . . . . 98.
Schram og Simonsen . . . 135.
Sjov i Gaden . . . . . 57.
Skamdrup. . . . . 41, 341.
Slotsbranden . . . . . 328, 336.
Slotsholmskanalen . . . . . 29.
Solen danser . . . . . 178.
Sommerglæder . . . . . 254.
Sommervarme . . . . . 223.
Spansk Vind-Skibelighed . . . 119.
Spiritistisk Séance. . . . . 118.
Springfyrene. . . . . 328.
Spænd og Spark 321, 333, 341, 345, 357, 364, 373, 388, 401, 413, 420.
Stjerner, blegnende . . . . . 24.
Strøgods af Rud. Schmidt. . . 146.
Surrogater . . . . . 293.
Svensk Komedie . . . . 131, 194.
Sverdrup . . . . . 246, 268.
Sværdtider . . . . . 273.
Syltetid . . . . . 259.
Sæsonen 1883—84 . . . . . 182.
Sønderjydske Gjæster. . . . . 198.
Tankelæsning . . . . . 308.
Tanker ved en Bajer. . . . . 45.
Theodorus. . . . . 32.
Tid, den ny. . . . . 300.
Tilbageblik . . . . . 416.
Titler og Rang . . . . . 57.
Tivoli-Surrogater . . . . . 321.
Toldlov og spansk Traktat. . . 166.
Traditionen i Venstre . . . . 246.
Trille, trille Paaskeæg! . . . . 131.
Tyske Heltegjerninger . . . . 304.
Tørring-Banen . . . . . 126.
Udbredt, mere end anset . . . 255.
Udenfor Figaro. . . . . 203.
Valgsang . . . . . 202.
Valgtrykkefrihed . . . . . 280.
Veltalende . . . . . 372.
Vexlende Variationer . . . . 102.
Vexler, fornyede . . . . . 150.
Vise med Lange-Vers . . . . 277.
Winther, Geert. . . . . 215.
Wegweiser für Deutsche 230, 238, 250, 258, 268, 276.
Zoologisk Haves Jubilæum . . 313.
Æsop er kommen! . . . . . 90.
Øre-Bank, den nye . . . . . 139.

*) Renoveret.

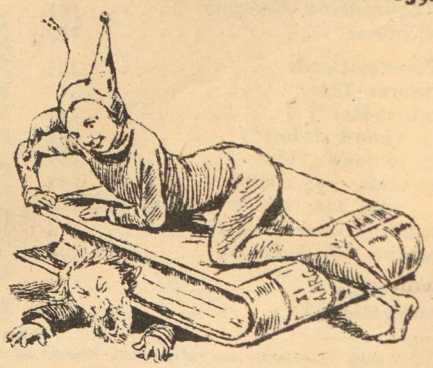

1884. Torsdagen den 3. Januar. Nr. 1.

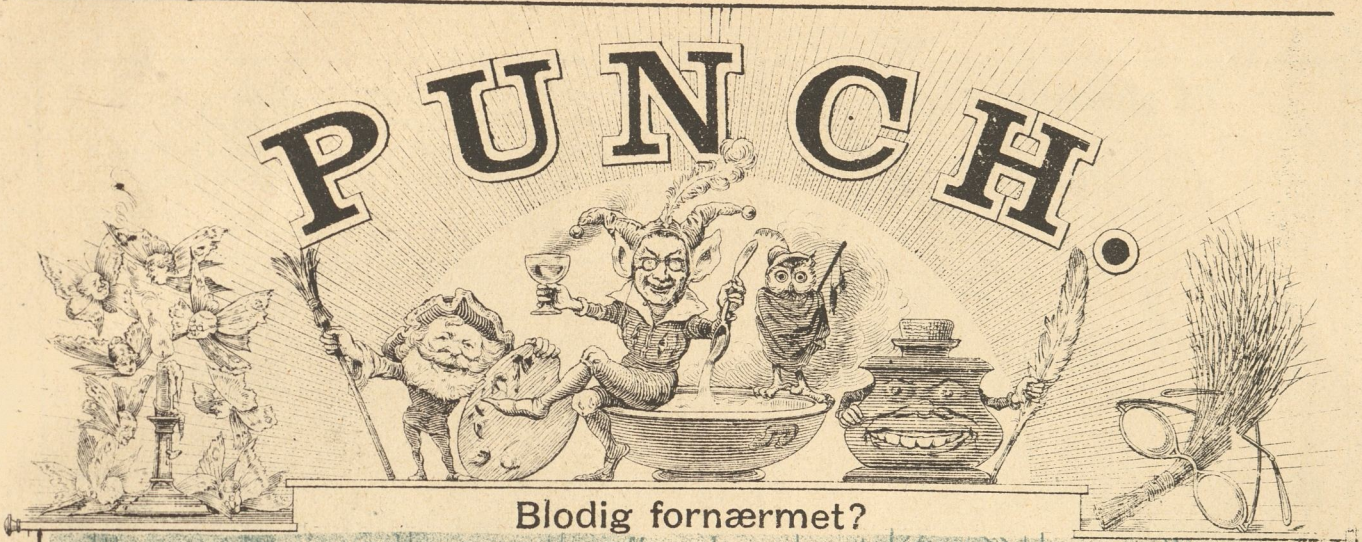

Blodig fornærmet?

— Men, hvormed har hun da egentlig fornærmet dig saa grusomt?
— Ja, i Øjeblikket kan jeg rigtig nok ikke huske det, men jeg véd, at min Mand har det skrevet op et eller andet Sted.

Et glædeligt Nytaar.

Ja, hvis man bare med profetisk Blik
En lille bitte Smule var begavet
Og kunde forudse, hvordan det gik
I dette Aar, som nys steg op af Havet,
Hvor det var rart at være strax belavet
Paa, naar vort Ord blev opfyldt paa en Prik,
Som hver en anden Spaamand til sin Flok sa'e,
At sige: «Var det ikke det, vi nok sa'e!»

Men ak, Profeter mangler, som bekjendt,
I Højre, baade af de smaa og store;
Vi ejer ikke ELBERLINGS Talent
Til med sit Seerblik at gjennembore
Den fjerne Fremtids Slør og strax at spore,
Naar og hos hvem sig Lykken vil ha'e vendt.
I Mangel af et saadant stort profetisk
Syn maa vi nøjes med et lidt poetisk.

Ved Fantasiens Hjælp vi altsaa se
Paa Fir' og Firs og hvad i det vil komme,
Som for Exempel LINKENBERGS Ide
At exekvere sine Folkedomme
Ved Tingets Stole pænt at lade tomme
Og ingen Verdens Ting at lade ske.
Den Politik, der er saa chrestenbergisk,
Igjen vil prydes med det Navn «energisk».

End ydermere i det nye Aar
Vi se, at MORGENGNAVET atter lede
Om nye Baner vil, hvorpaa det faar
Lov til om Venstres gamle Tro at frede.
Et nyt Program det atter vil udbrede
Til mangen opvakt Langelænders Gaard,
Mens det blandt Evropæerne bereder sig
Det stolte Navn: «den Verden, hvor man kjeder sig».

Mens saadan til det ny Jerusalem
Det gamle Kjøbenhavn man om vil lave,
ST. GEORG aabne vil et Børne-Hjem
For de smaa Sorte med en Børne-Have,
Hvor ret de af forbuden Frugt tør gnave,
Og Nissen aldrig kommer efter dem,
Men PINGEL skjærmer dem imod «Tyranner»
Og deres velbekjendte «blodige Banner».

Som Skud-Aar det belave vil os paa,
At Venstre flittig vil til Skive skyde,
Og dersom ESTRUP ikke af vil gaa,
Saa vil vist Riflerne, og Blod vil flyde,
Hvis ellers Venstres Runer la'er sig tyde.
— Dog lad os heller holde op at spaa,
Fordi, mens Aarets Dage hastig glide,
Man nok vil noget andet faa at vide.

Gaasesteg.

Inden man steger en Gaas, maa den naturligvis først plukkes forsvarlig. Plukningen kan besørges paa forskjellig Maade. Sædvanligvis narres Gæssene ind i en eller anden Gaasesti, der benævnes «Folkebank», «Brandkasse» o. s. v., hvor de da bliver Gaasestimændenes sikre Bytte, men man kan ogsaa hertil anvende en liberal Vælgerforening; dog maa her bemærkes, at denne Sort Gaasesti er hensigtsmæssigst overfor ungdommelige Gæslinger, der ikke har faaet ret mange Dun paa deres Hage. Afplukning af laante Fjer anvendes sjælden paa Gæs, men derimod hyppig paa Ravne, da disse Fugles Tilbøjelighed til at tilegne sig Andres Ejendom, især naar det er noget, der glimrer, er bleven til et Ordsprog.

Naar Gæssene er komne lykkelig og vel ud af Fjerene, fylder man dem med forskjelligt Mundgodt, hvilket altid gaar i dem som en Svedske; kun maa her bemærkes, at man ikke skal give dem noget Æble, uden man i Forvejen er sikker paa sin Pære. Man sætter dem derpaa til Ilden og steger dem i deres eget Fedt, til de er tilstrækkelig møre. De parteres derpaa og serveres for Interessenterne, som er samlede for at lade Skrogene vederfares fuld Retfærdighed. Som Gemyse anvendes rød Kaal. Gaasesteg er i Almindelighed en yndet Ret blandt Venstreforerne, og hvor den er paa Bordet, plejer de sjælden at levne noget af den. Dog holder Georg Brandes ikke af Gaaseøjne.

Grød.

Denne Folkeret er især yndet af Landmænd, skjønt man altid hører disse klage over, at Grøden kun har været daarlig i Aar. Har Grøden været rent maadelig, nødsages Folketinget til noget, som Ledre:reven kalder for at spare. (Se Spare-Suppe!) I Regelen koges Grøden i en Gryde; i Mangel af en saadan kan man dog ogsaa bruge en Brandkasse; men man maa da passe nøje paa, at Grøden ikke bliver for sveden, eller at de respektive «Gryn» ikke kommer i en forkert Kasse. Af forskjellige Grødsorter skulle vi nærmere omtale:

a) Risengrød (paa Nydansk: Kæmpegrød), saaledes kaldet, fordi Hedenolds Riser eller Kæmper ved Julefesten

samledes til Fællesspisning og nød denne yndede Ret, medens de istemmede det navnkundige Julekvad:

Juleaften, o hvor du er sød;
Nu skal alle Folk ha'e Risengrød! o. s. v.

Nutidens Kæmper, der nærmest maa søges i Egnen mellem Holbæk og Kallundborg, have bibeholdt denne ærværdige Skik i den Grad, at endog en haabefuld Søn af en afdød Almueven tilegnede sig en Stegevender paa en ligesaa billig som praktisk Maade for at blive trakteret med Ris paa offentlig Bekostning; han vandt i den Anledning saa stor Anseelse hos Bønderne, at de sendte ham til Tinge for at tale deres Sag (se Rises Arkiv). De øvrige Kæmper i samme Egn, hvilke synes at være saa gamle, at de er voxede fra deres Ris, nøjes med den til Rettens Brug saa nødvendige Kanél. Foruden denne haabefulde Slægt gives der ogsaa her i Landet en saakaldet haabløs Slægt, der paa Grund af, at den ikke har faaet tilstrækkelig Ris i sin allergrønneste Ungdom, nu tager Hævn for dette Savn ved at ødelægge saa mange Ris Papir som muligt, og derved bevise, at den i det mindste har faaet Grød nok i Hjærnen.

b) Vandgrød bestaar af Gryn og Vand, hvilke Bestandele koges sammen, til de danner en nogenlunde ensartet Masse (se Elberlings «den Uafhængige»). Man maa under Tillavningen passe paa at røre godt om i Blandingerne, da der ellers let kan komme Klumper, især tyske, i Grøden. Endelig maa det ikke glemmes at komme noget mere Salt i den, da den altid er fersk nok og meget vanskelig at faa ned. I Mangel af Gryn kan man ogsaa hjælpe sig med at komme Sukker og Rom i Vandet, hvilket ikke skader Vandet noget; men man maa da i Stedet for Tallerkener servere det i Glas. Det kaldes da Toddy og behøver ikke at gives ind med Skeer.

c) Havregrød anvendes til de saakaldte Signalforandringer eller Omslag (f. Ex. naar man fra moderat slaar om til at blive radikal og derfra igjen til at blive «liberal»). Man kan ogsaa anvende Omslag paa Bøger (se «Derovre fra Grænsen», «Gamle Guder og nye», Skyggebilleder» o s. v.), eller paa en aaben Pande (Smlgn. Berg og de 14 Tommers Kruppske). Foruden disse Omslag har man ogsaa Omslag i Vejret, hvilke tidt kan være meget ubehagelige, samt Omslag i det unge Danmarks Begejstring for G. Brandes, hvilket heller ikke hører til de behageligste Omslag, skjønt det laves af Studenterhavregrød, og under Virkningen af et saadant nytter det ikke det mindste, at man paa Morgengnavets Køkkentrappe hensætter i Følge den gamle Overtro en Skaal sveden Banke-Byggrød med en Klump harsk Smør i til Nissen. (Fortsættes.)

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

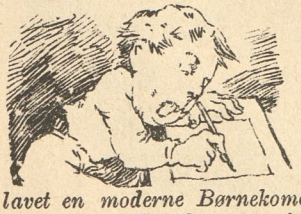

Du kan la Hønen gaa paa, a de har vaaren en mørderli Skandalle nemli i voreses Klup a vi er blen to Klupper, fordig Kresten Kalleknæ har faat Majorriteten og verfet vos andre ud ferdig Aronjakobsen hade barestens lavet en moderne Børnekomeddie for moderne Børn a seppererede Forælter, og vi hade spelet den til Fordeel for di forulokkede Martyrer og faat syvogtyve Øre Overskud, og saa komer han vi kaller tyske Nissen og sér a den var inte a Aron sæl men plokket ud a tyske Læsebøger, og Holger Langben, som har alti vaaren a di krasbrøstige sier sai los fra alle di fem Mosebøger og den franske Grammetig som han aldri ha kut lere, og di slar Aronjakobsen flad, skønt han sa de va barestens sket a en Feiltagelse, som Dengang han var saa uheldig at skrive Doxens franske Stille a, og Aron er jo et Fæ og hanses lille Bror Eedevard er maiet sneddiere, men vi ville jo inte stigge ob for Bollemælg, saa vi to som Ingenting men Kresten Kalleknæ ville ikke ha vos længere i Kluppen, fordig han har faat fine Fornemmelser og vaaren tel Aftenselskav ude i Amaliegade. Men Pingel er voreses Mand, fordig han gir a Grovfilen og kaler Lerene Tyrander, va di er, og Holger Langbeen kalte han en Skruptosse og det er der Slag i. Men nu vil vi danne os sæl en Klup og kalde den, «Onge Menneskers Forening». og der ska aldri drigges annet der en Skompeter og Skompeter Nansen ska være voreses Æresprøsident og læse højt for vos om Aftningen, fordig de er alfor trivviælt a tro got om Menneskene og især om sai sæl og derfor vil vi heller igge ha Hermanbang me som vi først hade tænkt for vi har opdaget, han kan godt være maneerlig naar han sæl, vil og det ka vi ikke ha mellem vos og ale vi Drænge har mælt vos ing i den libberale Forening, igge fordig vi morer vos me di gamle Spitsborgere, men for a kunne værre me a brølle Ner med Estrop i danet Selskab uden a faa paa Gommerne værken a Lerene eller Betjenterne, men jai har vældi travlt; for da lille Eedevart har lavet Kjælland om til et Stykke, saa har jeg tænkt a lave een Drama a Herman Bang og de gig igge, men nu gør ja i Fædra om til en Pantomine paa Tivoli og de ska være noet som Risjepængs og Kassander ska være den gamle Grevve og Kolumbine Grevvinden og Harleking den onge Grevve og Falkmand ska værre den mekaniske Staty som Herman Bang drejer paa, og den Artikkel han gore om Herman har klaret voreses Begreber, for Aron og jai har igge ku bli enige om va Pæssimisme ag Realisme var, men nu har Falkmand forklaret vos a de var akkurat den sælsamme Ting, saa de er maiet naturlig a ale vi Drænge der vil være Realstodenter blier Pæssimister og gaaer til Samfundet og Idealstodenterne gaar til Foreningen, og saa arbajder Aron og jai paa Kvindens Æmangsepasjon, og jai har faat min lille Kusine Attelaide til a rye Sigaretter og ennu bræger hun sai, men hun blir nog go, for hun har vaaren ferlovet fem Gange me Drænge a voreses Skolle og vel igge vide a dem naar di taler, om Egtenskab, som er noet væmeli Pjank, men banger straæ ob og beholler Presangerne og hun er ni Aar og har innu igge læst annere Morskabsbøger end som Skrams Gertrude Koldbjørnsen og den finner hun forælet. Men forleden var jai tel ong Dansemiddag hos Onkel Naftali, og vi fek maiet go Behanling me Drek og Puskafæ men de er væmelit a koste vos Drænge bagetter ing a danse netop som vi var komen i Diskusion om Forholstalsvalmaadens Anvennelihed ve Valet a Dirregenter, og har du nonsinde træffet dem som Peter Nansen kaller «brilliante Pier» for jai har aldri troffet annere end som jærteløse Koketter, der leier me Drængenes bæste Følelser for a faa dem tel a gi Iskaver hos Kondidoren. Saa jai foragter Kvinnerne paa deres nuværende Standponkt. Og imoren ska jai ud paa Lannet og barre de vele bli Frostvær saa vi ku løve paa Skøiter men saalænge Minesteriet Estrob blir sittende blir de igge annet end Søle og Sjask her i Dannemark. Bare Tandte har bagt a di brunne Kager jai feg ondt i Maven a ifjor. Di smager dailit. Frihed! Lighed! Brodderskav!

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

En radikal Fremskridtsmand.

— Tilbage!
— Næ, den Ound stejl' mæ wil A fram, om A saa ska kjyrr' æ hiel' Jaenbaan' synner aa sammel!

Tvivlsom Lykke.

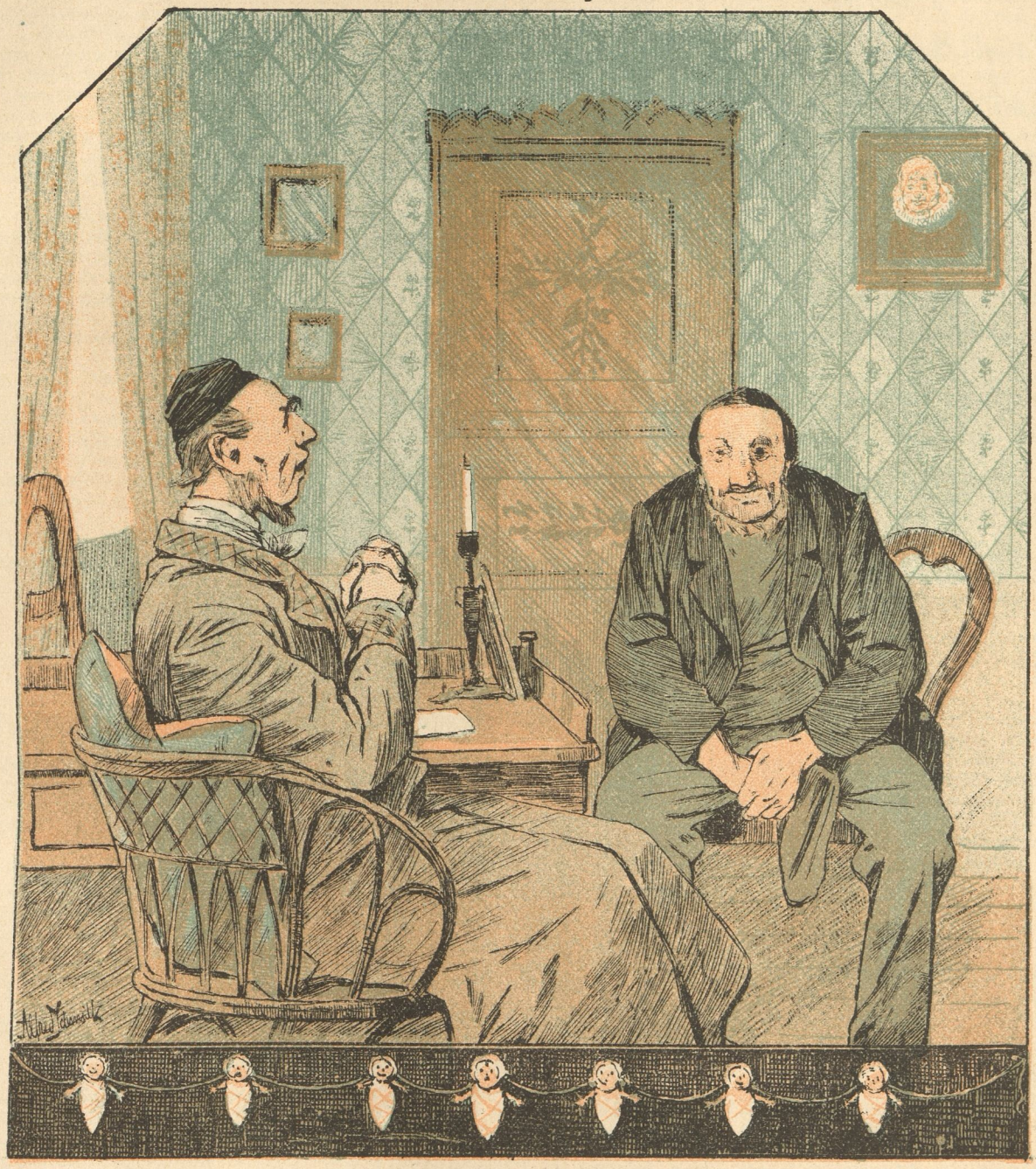

— Naa min gode Jensen; hvor mange Børn har De nu i Alt?
— Siw, Hærr Pastor!
— Men er De nu ogsaa ret taknemlig for den Velsignelse?
— Jow-aa jow! Dæ æ Wor-Haerr's Gaw', men en Fannens Plaw'.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXVI.

Kjære Fætter! Den gamle Homer,
Som voldte i Skolen os mange Kvaler
Og mangen mindre god Karakter,
Var dog en ganske klog Kavaller;
For, naar han Trojanerkrigen afmaler,
Det er, som os selv jeg ser:
Kjøbenhavn er Troja.
Naa ja,
Maaske Du ler
Fuimus Troes! *vi er det ej mer.*
Aa ja!
Hvor det Sprikwort kom fra, er der Sprikworter fler.
Og dog er det netop det samme, der sker.
Det er akkurat Sauce af den samme Soya.
Har ikke vore forente «Argiver»
Løbet Storm mod Volden, og mon der fandtes
To Ajax er vel som Gebrüder Brandes!
Husk Ajax slog Faar, og Georg skriver
Mod Herman Bang, naar han rasende bliver;
Ligestor Hæder af begge vandtes.
Ajax han tog sig selv af Dage,
Akkurat som Georg sig selv afliver
Ved Kniven mod Døde at drage.
Hørup sidder som vred Achilles
I Teltet og vil slet ikke formildes
Selv ved Odyssevs-Holstejn den snildes
Mæglende Ord, og Kraften den spildes.
Grækerne mægter ej Troja at tage;
Men endnu er der et Haab tilbage:
Hvad den Stærke ej naar, det naar tilsidst
Den Svage
Ved List.
Men paa List har Kong Berg (Menelaos)
Brist.
Da kommer Hage
Og Falbe-Hansen og Klein forvist
Og fornyer den gamle homeriske Sage:
Du husker nok Hesten,
Den hule,
Der kunde de græske Helte skjule.
Ja, Du gjætter vel Resten?
Den Hest er det liberale «Parti»,
Og indeni
Har de puttet Verstre-Ypperstepræsten,
Den store Kong Menelaos-Chresten
Med hele hans Flok,
Det Maskepi
Det gik som en Sok.
Trods Ømhed og Bule
Kan Berg dog nok
Tage Knæerne til sig og ligge «todt»,
Naar det gjælder Estrup at mule.
Trojanerne mærker slet ikke No'et.
De samler paa «Heste» og her er jo Masser
Af Pladser til Heste paa Torv og Pladser.
Da lidt paa denne de havde gloet,
Og nogle Taaber
Havde talt med den tykke Hestepasser
Agamemnon Oktavius, den «gode Raaber»,
Og med Grækere i Trojanerkaaber,
Blev Dyret flyttet i Staden ind.
Hver lille Trojaner var glad i Sind.
Man følte paa Hestens glatte Skind,
Rev Øget i Halen og trak det i Manken
Uden Spor af Angst eller Hjertebanken;
For «Indmaden» var man aldeles blind.
Nu staar det Bestie midt i Staden.
Der er ikke en eneste Dreng i Gaden,
Som ikke har vrælet Hurra ved dets Komme,
Men der er somme.
Som frygte, det Hele ej er dermed omme;
Man behøver just ikke Doktorgraden
Til om Dyrets Species at fælde Domme;
Det hører slet ikke til de fromme,
Trods flettet Manke og striglet Hud
Det er som et Haneæg, af hvis Blomme
Bassilisken kryber en Aften ud,
Kong Menelaos-Chresten saa prud
Med alle hans Grækere og Jøder tilsammen.
Endt er da Trojanernes Gammen.
Tændt er i «Højres» Kongeborg Flammen,
Hvis er saa Skammen,
Om Taburette, den «skjønne Helene»,
Til Sorg og Gene
Maa følge Kong Menelaos hjem?
Ja Christian, den var fæl sku' jeg mene!
Naa! Sagen er endnu ikke saa slem.
Vi ved, hvad der ligger i Hesten i Gjem,
Vort Troja har Vægtere, som ikke sove;
Vil Grækerne vove
At aabne i Hesten den skjulte Lem,
Skal jeg love,
De skal blive modta'et med Fynd og Klem
Der er endnu i Byen mangen Trojaner,
Der ikke med Fryd paa Dyret glaner,
Men trofast følger de gamle Faner;
Taburette ej Chresten i Natten raner.
En Ting jeg lover Dig: Vender sig Lykken.
Sejrer det græske Overtal,
Svigter de Andre, beruste af Bryggen
Fra Elberlings Køkken,
Naar Menelaos virkelig Maalet.
Gaar Troja med al
Dets Herlighed op i Venstrebaalet,
Midt gjennem Larmen og Sejerskraalet
Under sprængte Ministeriers Knald
Og væltede Taburetters Fald,
Dog «Punch» som en «pius Æneas» skal
Holde fast ved sit store historiske Kald,
Liste sig snedig af Sted i Skyggen
Og, af evig Hæders Glorie omstraalet,
Bære Fader Berlingske med ud paa Ryggen.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

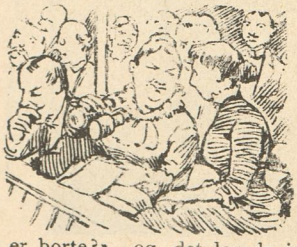

De maa undskylde, at det i Dag kun er mig, der skriver, men min Niece, som ellers skriver om Theatret til Dem, er ude paa Landet for at holde Juleferie i Julen, og saa sagde hun til mig: «Kjære Tante Bollerup! Vil Du ikke være saa sød at skrive om Stykkerne til Punch, mens jeg er borte?», og det lovede jeg hende, skjønt jeg ikke er saadan skrivekyndig som hun og en gammel Kone, der ikke er nær ung nok til at skrive Theaterkritikker i et Blad, men dog har haft abonneret i 24 Aar, hvad vist hverken Herman Bang eller Eedvard Brandes har, og derfor maa De tage til Takke med Anmeldelsen, som den er, for jeg skriver nu paa den gammeldags Maade saadan som i Berlingeren med at fortælle Stykkets Indhold.

Og det var «Bagtalelsens Skole», vi havde sidst.

Stykket begynder med, at den ene Frk. Lange og Mantzius sidder og snakker Ondt om de andre ved Theatret, fordi de selv ingen Roller faar, men jeg synes virkelig ikke, at Mantzius kan klage, vi har næsten havt ham hver Tirsdag, og man kan ogsaa faa for meget af det gode, men alligevel gaar han tilsidst ud for skrive en af Zangenbergs Roller af. Saa kommer Emil Poulsen, og han er den ene af de to Brødre, hvoraf Zangenberg er den anden og lever et ugudeligt Liv, men god i Bunden, mens Emil lever et gudeligt Liv, men i Bund og Grund fordærvet. Og nu begynder Kjærlighedsintrigen, som er meget vanskelig at fortælle, fordi det er de to Brødre, der er Elskerne, og de to Frøkener Lange, som er Elskerinderne. Begge Frøkenerne Lange vil nemlig have den ene Broder og bryder sig ikke om den anden, og begge Brødrene vil have den ene Frøken Lange og bryder sig ikke om den anden, og derfor lægger den anden Broder og den anden Frøken Lange Hovederne sammen for at forhindre den ene Broder fra at faa den ene Frøken Lange, saa at den anden Frøken Lange kan faa den ene Broder og den anden Broder den ene Frøken Lange. Og saa kommer Frøken Nielsen, som jeg kalder saadan, fordi jeg ikke kan med de engelske Navne, og taler ogsaa Ondt om de andre ved Theatret, som tager Rollerne fra hende, hvad der er sandt, men det bliver den nye Frøken Lange vred over, for hun faar jo

Roller nok, og da saa ogsaa Schram og Jerndorff, som begge er morsomme, men mest Jerndorff, driller hende hermed, faar hun Ondt og gaar sin Vej, rimeligvis for at klage til Kammerherren

Saa bliver det mørkt paa Scenen og saa igjen lyst, og saa er vi hos Sir Peter Tidsel, som er Olaf Poulsen og som han spiller til sin egen Tilfredshed i *Berlingske Tidende*; men Fru Eckardt er ikke tilfreds med ham som Ægtemand og vil hellere spille i «*Unge Koner*». I næste Akt kommer Onkel Liebe hjem fra Ostindien, hvor han nok har givet «*Engelskmænd i Indien*», og — wass macht der Liebe nicht? Han faar fat i Moses Meyer, som er en Jøde, der handler med gamle Klæder, og saa gaar de To hjem til Charles eller Zangenberg, hvor Ollevær, som er Liebes Navn, siger, han hedder Præmium og handler med Præmiumsobligationer, og her er Selskab og Meyer bliver trakteret med en stor lille Sort, og saa sælger Zangenberg alle de Olietryksbilleder, han har faaet som Abonnent paa «*Nutiden*», men Ollevær vil han ikke sælge, og skjønt Sophus Petersen, der gaar og træder i en slem Kjæffert, raader ham til det, siger Charles bare: «Aa la vær!» fordi Olleværs Billede er et Præmiumsbillede. Og herover bliver Ollevær saa glad, at han giver sig til at synge: «O, min Charles, tag det Pengebrev!» hvad Kolling, som er den Rowley med Maccassar-Olien, bliver vældig glad over at høre.

Saa kommer vi hjem til Emil Poulsen, der holder Lejebibliethek og Stævnemøde samme Steds med Fru Eckardt, som nu er en fransk Modehandlerinde bag et Skjærmbrædt, men da det vælter, opdager hendes Mand, at hun er hans Kone, som er af megen komisk Virkning, fordi Olaf bliver saa dyft greven. I næste Akt kommer saa Liebe ind paa Lejebibliotheket og giver sig ud for Stanley, men det passer kun daarlig, for det var jo ikke i Ostindien, at Stanley har rejst, men Emil tror ham alligevel og siger, at han ikke giver Noget ved Dørene, han maa gaa til Understøttelsesforeningen. Lidt efter er vi igjen hos Olaf, som Frk. Nielsen og Schram og Jerndorff fortæller har været oppe at duellere, men de kan ikke blive enige om, med hvem det var, men jeg tror nu, det var med Recensenten fra *Nationaltidende* for hans Udtalelser. Saa er vi igjen paa Lejebibliotheket, og det er atter galt fat med den gamle Frøken Lange, der absolut vil have Emils Broder (det vil sige ikke Olaf, men ham i Stykket), og Emil, der vil have den nye Frøken Lange for hendes Penges Skyld, da hun har saa godt med Feu; og nu kommer Liebe og siger, han er hverken Stanley eller Præmium, men Ollevær paa Præmiumsbilledet. Men Brødrene bliver gale og siger: «Det kan vi ikke ha'e!», men heldigvis attesterer Mantzius det og fortæller, at det er ham, der har skrevet Zangenbergs Rolle af, og saa faar Zangenberg den rigtige Frøken Lange, som har elsket ham hele Tiden, og den anden Frøken Lange gaar bort med en Kurv, men da Emil siger, at han vil gaa efter hende, faar de vel nok hinanden efter Tæppets Fald. Og det er sandt, Sir Peter Tidsel er bleven forligt med sin Kone, men der er alligevel ingen ordentlig Ende paa Bagtalelsen, for Frøken Nielsen og Schram og Jerndorff siger, at de gjerne vil begynde forfra i Morgen igjen.

Da Morgengnavet lagde ind paany.

(Frit efter Morgenbladet af 2. Jan. 1881 og Punch af 6. Jan. samme Aar).

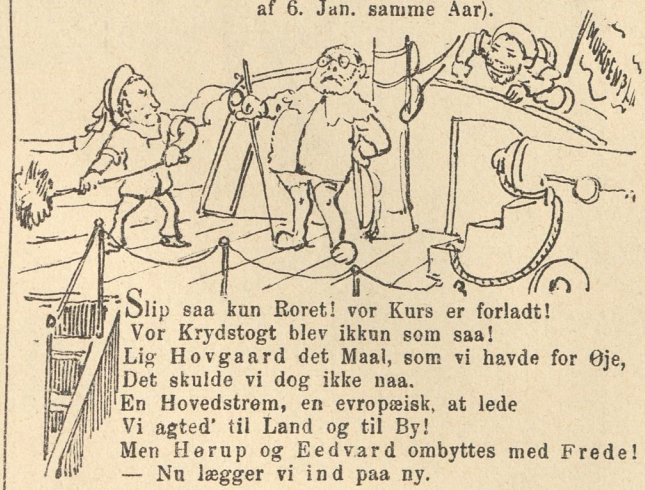

Slip saa kun Roret! vor Kurs er forladt!
Vor Krydstogt blev ikkun som saa!
Lig Hovgaard det Maal, som vi havde for Øje,
Det skulde vi dog ikke naa.
En Hovedstrøm, en evropæisk, at lede
Vi agted' til Land og til By!
Men Hørup og Eedvard ombyttes med Frede!
— Nu lægger vi ind paa ny.

For tre Aar siden Galejen man saa
Bemandet med nye Mænd;
Holger Drachmann sin Lyre om Skuden mon slaa,
Fordi han var med paa den.
Han sang, saa det gjalded' i vilden Sky,
Vor Opsang: Nu lægger vi ud paa ny!
Nu har han forladt os og tager paa Vej.
Hvad vilde han ogsaa paa den Galej?

Paa den Galej, hvor ved *Logos* vi svor
At sejre og aldrig at fly,
Har der immerværk væ't Mytteri om Bord:
Jo, vi har os lagt ud paa ny!

Vi kunde saa lidet i Smaat som i Stort
Respekt vore Fjender lære;
Thi, ak, Kanonen var eftergjort,
Og «Kuglen en raadden Pære».

Vi lagde ud for at gi'e os i Kast
Med Estrup, til han var forloren.
Kong Chresten stod selv ved højen Mast
Med Hørup som selvskreven Svabergast
Samt Eedevard, evig forsoren,
Blandt alt, hvad der duer i Norden;
Som djærve Korsarer vi tænkte at møde
Med Bytte, hvoraf der gik Ry,
Men pilked' os ikkun en Torsk af de døde;
— Nu lægger vi ind paa ny!

Vi lettede Anker og Havnen forlod,
At Venstre ku' komme til Ære;
Men holde op, mens Galejen var god,
Langt bedre turde dog være.
Hvad hjælper det, man er beslaaet godt,
Naar Overhalinger man har faa't
Fra højre og venstre Side?
Saa maa Havari man jo lide!
Vore brede Sejl bleve slemt ramponered',
Saa Fuglen sin Vinge fik stækket.
Paa Spejlet det gode Navn er spoleret,
Hvert Æselhoved er helt skamferet
Og Lyverbommen er brækket,

Og «Søsygen» flyder paa Dækket.
Vor Vandgang er ynkelig nok at se,
Til Havnen vi atter maa ty.
Lad Venstre kun raabe Ak og Ve,
Nu lægger vi ind paa ny!

Sat paa Porten.

Fra Patriarkens Telt til Órknens Sand
«Profetens» Ophav maatte flux sig vende;
Men slig en «Folkedom» fra Østerland
En «Evropæer» ogsaa ramme kan,
Naar paa «den gamle Pagt» man gjør en Ende.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 10. Januar. Nr. 2.

Loven er ærlig.

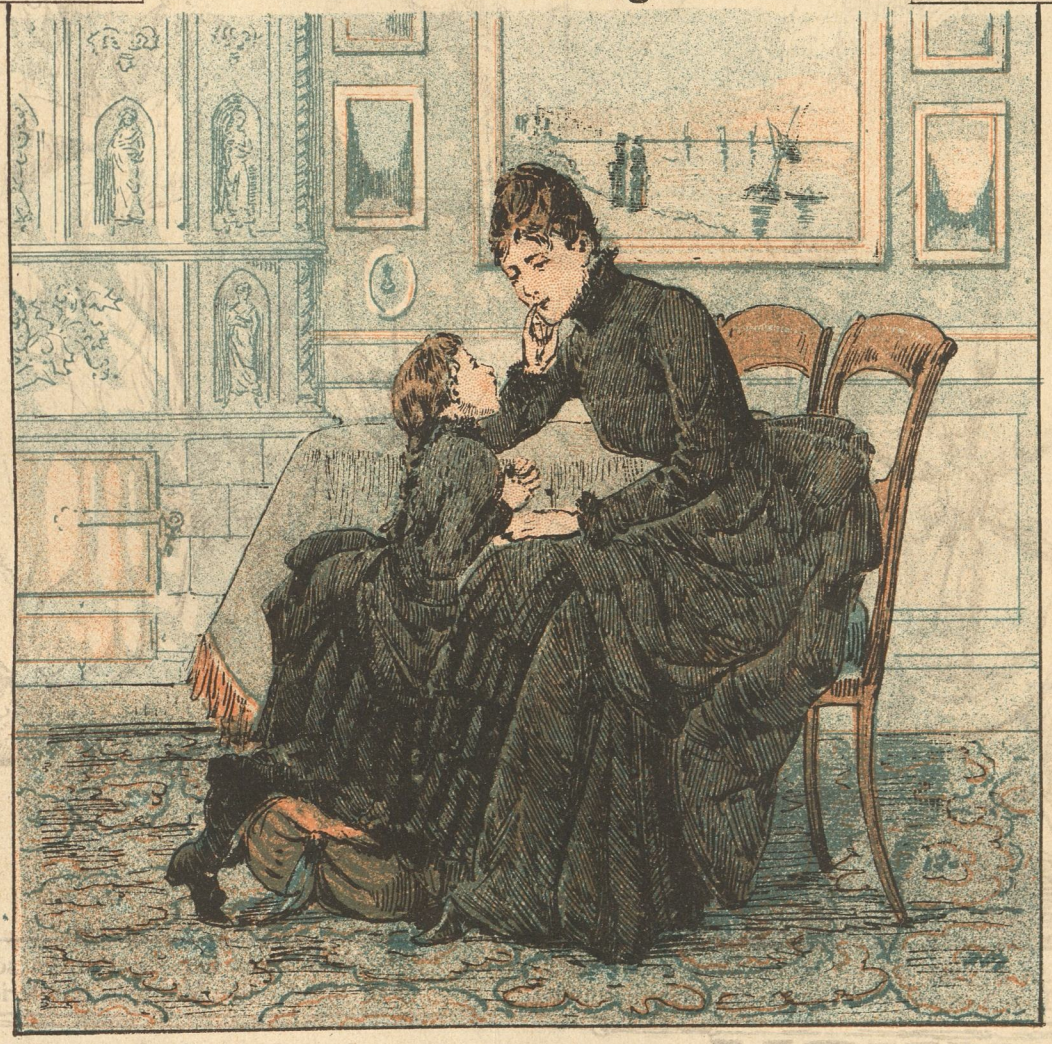

— Aa Moer! Maa jeg saa komme hen i Aften og se «Jorden rundt»?
— Nej, mit søde Lam! I Dag, din Onkel skal begraves, passer det sig ikke at du gaar ud og morer dig.
— Ja, men Moder! Jeg skal nok lade være at more mig.

Opbyggelige Tanker.

I Venstre maa der være rart at være
For den Slags Folk, der ikke gi'er en Snus
For Konsekvens, men heller løber bus
Med Panden imod deres egen Lære!
Vor Rigsdag tildelt blev af BERG den Ære,
At figurere som «et hedensk Hus»,
Men *Morgengnavet* bør sit Navn som chresteligt Hverdagsblad paa ingen Maade miste.

Men Alliancer af enhver Kaliber
Var altid CHRESTEN BERGS Akilleshæl;
Naar han i Vandet gaar, han altid griber
Det første Halmstraa som sin Redningspæl;
Derfor han sa'e: «Jeg vil, i Fald det kniber,
Mod ESTRUP slutte Pagt med Fanden selv!»
Fra Ord til Gjerning gik han, som man vèd, snart
Og slutted Pagt med HØRUP og med EEDVARD.

Skjønt de gelade Christne liden Baade
Af Pagten fik, men fandt, den var for slem
Og ikke efter salig GRUNDTVIGS Maade
At bygge paa det ny Jerusalem,
Fandt de sig i at lade CHRESTEN raade
Og HØRUP stikke Hestefoden frem,
Samt lade SCHANDORFF bande, EEDVARD sværge
Paa GEORGS Tro, der skulde flytte Bjerge.

Men Tiden gik, og Troen har ej flyttet
Saa meget som en lille Taburet!
Sligt har vor Bondehøvding bragt i slet
Humør, thi hvad har Pagten saa ham nyttet?
En skjønne Dag han derfor Bulen rydded',
Af «Tros-Ensidigheden» kjed og træt.
Han deres Pas paa graat Papir lod male
Og sa'e: »Nu vil vi være liberale!»

Men om den sønderbrudte Alliance
Vil BERG en Interpellation nok faa;
Han maa i Tinget sig belave paa,
At disse «furede» faar Assistance
Hos visse Venstremænd, der nylig saa
I PINGELS Afsked Brist paa Tolerance;
Hans Tro har jo dog ikke Staten skadet!
Hvad ondt kan den da volde MORGENBLADET?

Hvad der laa om Smørret.

Frosttaagen svøbte sit klamme graahvide Badehaandklæde om Kjøbenhavns kuldegysende Legeme, stoppede Kjøbenhavnerne sine vaade Knokkelfingre i Næse, Øjne og Mund, lagde sig kjælent op ad Murene, græd paa Ruderne og duggede Brillerne, indtil den henad Aften blev kjed af det Hele, og lagde sig som kridhvid Rim henad Rendestensbrædter og Rækværk. Men i den hvide Rimkrystalgade blinkede og gnistrede, funklede og knitrede som titusindefirehundredeogottehalvtredsindstyve Millioner farvespillende Diamantlyn det ene sovnige Gasblus fra Mogensens Høkerbod henne paa Hjørnet. Nytaarsfestligt var der i Butiken. Fra de smaa Skaale med den brune, stærknede, forlorne Skildpadde stirrede de overskaarne, haardkogte Æg, som junoniske, elskovssyge Koøjne, hen til den i Gasblusset flimrende Grisesylte, medens den blegrøde Lax og den højrøde Oxetunge gjød et glødende Skjær over Diskens hvide Marmorplade. Man kom til at tænke paa Venusstatuer, smykkede med blussende Roser, paa Herman Bang, og paa Fædra. Henne i Krogen snurrede den graa Kat. En egen blød, syngende, gyngende, dulmende, svulmende, glødende, lidende, klukkende, sukkende Klang. Den vuggede Kvindesjæle til Drøms og bragte Isenkræmmerens lille braksnudede Kjøter, der netop stak Næsen indenfor for at indsuge Duften af de røgede Skinker til at bryde ud i en kort, skarp, nerves Gjøen. Denne Lyd vakte Mogensen af hans stille Grublerier over en Daase Sardiner, der paa en for denne Filosof ubegribelig Maade havde flyttet sig selv fra den blanke Disk ned paa Gulvet henad hvis sandbestrøede Fjæl den udgjød en tykflydende Strøm af velsmagende Olie. Et svagt Kornmod af et Gjenkjendelsesblik dirrede og sitrede i en Brøkdel af et Sekund i Mogensens speilklare, vandblaa Øje, en kvalt Hikke, der kunde tages for et: glædeligt Nytaar! hilsede *Punch*. Men Mogensen er ikke noget talende Hoved, kun en Handlingens og Handelens Mand, og efter at have forvisset sig om, at den Seddel, *Punch* rakte ud mod ham til Bytning, var af de ægte ikke ved Riemenschneidersk Eftertryk værdiforringede Papirsrepræsentativer, rullede han langsomt og sindig det haardfrosne Smør ind i et Blad Papir og overrakte *Punch* det med en Bøjning af Nakkehvirvlerne, der ikke vilde have gjort en *Père noble* paa et grønlandsk Privattheater til Skamme. Mogensens Nytaarsgave til *Punch's* Læsere var følgende Dokument:

Á Monsieur
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
à Ludserød.

Cher ami et compagnon de parti!

Joyeuse nouvelle année! Et merci pour la vieille! Non je ne suis pas devenu ministre encore. Ah mon ami quels jours j'ai eu entre noël et nouvelle année Chaque moment j'ai écouté a la porte, si je ne pouvais entendre un laquais rouge venant sur la trappe avec une portefeuille sous l'un bras et un tabouret sur l'autre, disant, Monsieur Chrétien je devais saluer et dire: Soyez si bon![2]) Mais point du tout! Ah j'ai eté au traitement de nouvelle année[3]) et j'ai parlé Francais avec tous les ministres etrangéres. Mais ces pauvres diplomates sont des illiotes; ils n'ont pas compris mes plus populaires facons de parler[4]). Ils parlent Francais avec un accent terrible ne pouvant bourdonner[5]) sur les r comme moi. Ah mais mon ami quel bouleversement dans notre petite menage dans rue de Bouclier de Tonerre[6])! Ce docteur oriental le grand Georg à commis un bouc de noël[7]) horrible. Il a écrit une enfantillage[8]), dont la plupart est pille des auteurs germaniques. Cela pouvait passer, mais il à eté si niais de se laisser découvrir du lutin[9]). Cela ne va pas! Et notre grand poëte, Ogier le Danois de Roeskilde, ayant lui récité sincérité et fidelite nous avons tourné le gatean de front[10]), et nous avons mis Monsieur Cesse[11]), le petit Eedouard et le grand ecrivain naturaliste Eric Balafre sur la porte. Que diable dois je m' occuper avec de balafres moi, qui a tant de bosses! Dans leur lieu nous avons noué relations amicales avec ce bon Monsieur Delicat[13]) et ses Liberaux, qui sont de braves peuples mais de mauvaises musicantes et avec le gros bonhomme Oktavius, qui fera mon affaire quand je lui laisserai entendre parler soimême. Et nous ne sommes plus athé-

istes, panthéistes, Georgistes, nous avons remis le tableau du vieux Pape Grundtvig sur la muraille de notre bureau de rédaction. A bas la pensée libre! Vive le petit mot vivant! Maintenant nous déboursons sur nouveau[14])!

Votre ami et protecteur

Chrêtien de Linkenberg

Premiergentilhomme de la cloche populaire sur Chrêtienbourg.

---

[1]) Trappen. [2]) Vær'sgod. [3]) Nytaarskuren. [4]) folkelige Talemaader. [5]) smøre. [6]) Tordenskjoldsgade. [7]) Julebuk. [8]) Børnehistorie. [9]) Nissen. [10]) Pandekager [11]) Hørup. [12]) Erik Skram. [13]) Klein. [14]) lægger vi ud paany.

Deatergonsækt

dilberedt af Affekattermadammen.

Dagmardeateret. Den lustige Grieg af Strauſs, Ja den Strauſs er en ren Feuerbach, som de sprutter og futter i med dajliche Dirolervalse och Hopsasaer och jaj sich soedan en Lust a schringe ob a Bængen och soe maj en Svingom, men jaj har Potegra i min højer Bachpote, soe jaj maatt bli sittens poe min Hal och jodle indvendich. Och Dexten schall være aff en, der heter Helt i Gelée och offersat af Schrøder, och er de den Schrøder, jaj har seet i „Stajkællern" so er de jo Degn po, a han har spist den lil Madams Grisedær ob, siten han har dat fat poe Helten i Gelee. Och i den Grieg, der førs, er der och ikke Brug for annere end som den Slags Helter. Och ferst gommer den schtore Nordal ind och sier han schkal vær morsom, och der er Ingen der droer ham, och Degoer sicher met hæs Røst, det er den bar Falsthed, som jaj droer han daer fejl i, for Nordahl seer doch soe gotmotig ud, och soe faller ferst en Granat som en Bomb ned mellem dem och de rober: Deck for Broager och schmider sich bladatschk ned poe alle fier och bachetter faller en Holænder fra Holænderbyen poe Amager ned och det er en Liberal, der vil ut og hør Elberling poe Morschaftdeatern, och har dat feil och fallen ind hos Brun, som har ingen Morschaftsdeater, och den Holænder synger Berggrens Folkmelodir fra alle Lænder och er gift met Gojse, der kan jo ej gere for, hun ej er skabt som Holænderinde, och di Gritigere, der schkiifer, hun er schvingel och tarslich och dünn och har ingen Stemm men gun Schole, de gan go jem och læg sich, for di glemmer hun har een Ding som setter hinner ofer al di anner Sjovspielere i Lannet, a hun har en Far, der er Deaterdiregdøer, och de har Nordahl met och derfor er det, man mo nog sig, a Nordahl er biramidalsk for de er han i Højden, och man moe nog sie han er gedsommelig, for det er han, men man moe ikke sig, han er biramidalsk-gedsomlig, for det er gement. Na Hansen, som bygt Dagmardeatteren lisom den gongeliche indvendich me Degoration, burt har sat over Scenen i Sted for de gongeliches „Ej Blaat dil Lyst" —, „Ej Bruun dil Lyst!" so had vi smo Avisnejer vist, va vi dort si. Och so goer den Styk weiter, och Frøilein Holther gommer och sier, hun er Bondepig och Degoer gan ikke daal a see hinnes dajlich Øjen och binner hinner en Lomdørklæ for Gesichten, och soe schkal hun och Nordahl goe Blindbuk mellem Gulisserne, och Nordahl blier bort, fordi han goer och leter etter sine rene Doner, men Frøilein Holther, som en Boldt er for Skjæbnens Volter, gommer igæn och sir der schkal vær Giftermaal ve Drommen och soe drommer di och gifter saj, og de var forst Agt. Och i annet Agt kommer Deraſvarts och er sjemütlich som altid och Gojse, som er gjedsomlig ochsoe som altid, och so gommer den biraminordalhske Brun och endlich Degoer meth Holændern, sem er bleen den lil Herdug och gør Nitoersgour dil den smuk Grevinde. Men Degoer sir: Nix bil ve Festungen, va han ga si me go Grun, for han har ikke sæl tat den Festung ennu, och i dreoie Agt foer di hinanden och der blir Fred och smoe Børn, som schwinger Gransе och Faner och Klapsinal. Och dermet war doch den lustige Grieg ej dilende, for den gammel Brun, som vilde wis han var en liso dapper Gommendant poe sin Festung, som Gammerherren poe Gongens Nydorre, han sender en Granat lie ind poe „Avisens" Gondor i Østergade, och nu foer den lil Avis ikke meer Loo a goe gradis som di schtor Aviser, men ska bedal. Ach di arme Mennscher! Det var en grausam Salbe! Och wormet schkal „Avisen" mor fine Abbernenter, noer di gan ikke goe gradis i Dachmardeatern? Men de durt nu Brun kun gør mot en lil ny Avis men ikke mot en gammel schtor. For Berlings Avis och „Bunch" for Exembel dort han ikke stod den Slags Granater poe.

Den lystige Krig.

Aaret kom med Bomber,
Med Allarm og Trommer
Og med vilde Krigstrompeters Klang!
Duen, ramt af Høgen,
Sank, — men saa De Røgen?
Det blev bar Rabalder denne Gang.
Svøbt i Dommerkaabe
Hørtes «Gnavet» raabe
Over Slagets øde, visne Mark:
«Slaar du mine Jøder,
Slaar jeg dine Jøder
Med et lille bitte Chrestent Spark».

Stolte Navne vælte!
De smaa Sortes Helte
Dyppet blev i deres eget Blæk, —
I den vilde Degne-
Fejde Alt maa segne!
Rygtet om den megen Larm og Skræk
Op til Nord for Mors naaer;
Frem med hævet Ko'rs gaar
Visnedrotten fremad, stor og stræng!
«Evropæ'rnes» Banner
Sank for Berg, thi han er
Grundtvigianernes Marquis de Seng.

Men paa Fred'riksberre
Stod nok Kampen værre —
Der har mangt et Haab i Græsset blødt:
Folk, som gaar og taler
Lazarussisk, maler
Slavetidens Rædsler rødt i rødt;
De vil «mere Dyne»
Ha' i den Kommune —
Nu har Svaret lydt fra Estrups Mænd:
«Slaar I os i Skalpen,
Slaar vi Jer i Falben,
Indtil Lazarus staar op igjen».

Og mens Alle kæmpe,
M. V. Brun ej dæmpe
Kan sit vilde Mod til Dagmars Pris,
Op til Kamp han æsker
Pressen paa Kardæsker, —
Og saa rammer han kun en Avis!
Pressens yngste Lille
Uden Brun maa spille
Snart Fallit, skjønt før den sad saa lunt!
«Slaar du mine Børen,
Slaar jeg dine Børen,
Til ej mer de taler schwarz — men brunt».

Jo, det gaar gemytlig!
Li'som hist paa Rütli
Rotter Folk sig sammen og slaar ned:
Men De kan for Resten
Være rolig: Næsten
Faar ej Ben og Arme slaaet af Led!
Hver en Kjøbenhavner
Endnu stadig gavner
Staten med et eviggodt Humør,
Og «Slaar du til Søren,
Saa slaar jeg til Søren!»
Er Moralen nu, som altid før.

Et troværdigt Eftermæle.

— Ja, ded æ ded, jæ sier om Madsen, nøv han æ død, at han vaa liegot, ser du, en Mand, der var Liv i, da han vaa levens.

Tydelig nok.

— Hwa' sa'e han saa, Dowtoren?
— Ja, to han saa sku et ant in jænne klaare godt.
— Mott' do saa drikk' Brænwin mer?
— Brænwin? De wa' sku aalle i hans Mond; Sperritus, de mott Æ no aalle rør' ve, de wa Forgywt, men Rom o Brænwin, de taalt han it om.

O hør, o hør, hvor det dundred!

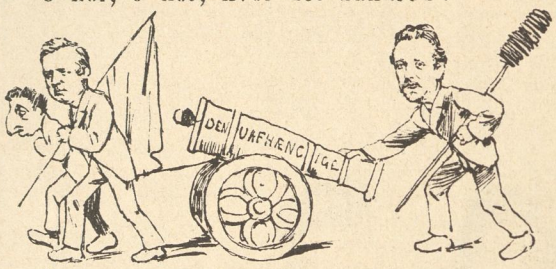

Lazarussen ligger paa «Gimle» Slot,
O hør, o hør, hvor det dundred!
Frederiksbergerne møder op saa flot
Med hele ellevehundred
Og stemte, saa at det dundred!

Hr. Elberling titter af Vinduet ud,
O hør, o hør, hvor det dundred!
Hvor bliver dog Vore? Send efter dem Bud,
Vi har jo kun fire hundred!
Og han var vred, saa det dundred!

«Jeg frygter, de Andre skal indtage Skansen,»
— Saadan han videre dundred —
«Spring hen og hent vores Falbe-Hansen,
Han fylder for mange hundred,
Og tidt i Kathedret han dundred.»

«Vi har kun een Mand, og det er Hr. Bing,
Han løb alt om, saa det dundred,
MenHindenburgsamledsomIngenting
Af Stemmer en otte hundred.»
I Elberlings Hoved det dundred!

»Professor! To Mand uden Stemmer frem!»
— Saa videre Elberling dundred —
«Hr. Harald Holm nok skal præke for dem,
Han skaffed nok ellevehundred,
Naar bare han rigtig dundred!»

«To Mænd uden Stemmer er her paa en Studs.
O hør, hvor Hindenburg dundred!
Først er her mig selv og saaLazarus,
Os følge ej ellevehuudred,
Hvad hjælper os Alt, hvad vi dundred?»

Ved første Skud, Lazarussen skjød,
— Og det kan nok være, det dundred! —
Fik Falbe-Hansen strax Ondt og sig brød;
Han saa, der mangled to hundred,
Mens stadig Hindenburg dundred!

Men ganske død var Professoren ej,
O hør, hvor Elberling dundred!
Med Lazarus löb han derfra sin Vej
Med samt deres fire hundred.
Før Lipke Hindenburg dundred!

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

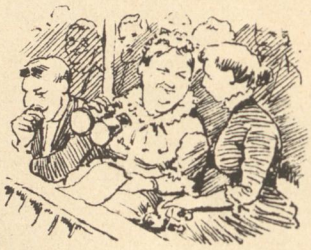

Ja de maa endnu, da min Niece ikke er kommen hjem fra Landet, hvad hun havde lovet saa bestemt, og Gud ved, hvad der er i Veien, nøjes med mig saa kort, som jeg kan blive om «Elverhøj».

Og jeg laaved Gud vaagen hele Natten før jeg skulde se det, for at tænke paa, hvad jeg skulde skrive, for det gik jo ikke an at fortælle Indholdet, for hvem kjender ikke det Stykke, ligefra Tæppet gaar op, og vi er ude hos Skurekonen, — undskyld, jeg kan ikke med at huske de Navne! — som kommer frem og hvisker saa mystisk om Elverfolkene, medens hun visker Kobbertøjet af, fordi hun venter Folk fra Byen, som skal have varmt Vand paa Maskine som sædvanlig i et Skovløberhus, og saa Mogens kommer, det vil sige den romantiske Mogens, som slet ikke er i Familie med J. P. Jacobsens Mogens, med Schram og en god Schytte og saa endelig den gamle Christian Firtal, det vil sige ikke som i «Gjenboerne» paa en Knejpe, men lyslevende og stadig slæbende om med sin Stok, som han ikke kan blive af med, fordi man paa hans Tid ikke kjendte noget til Stativer i Entreen; men min Neveu Conrad var i sit maliciøse Hjørne og sagde, at der var ikke Stokværk nok i Emil Poulsen til den Rolle, og at hvis Stykket var kommet frem i Eftersommeren, havde nok baade han og Fallesen faaet Præmie forat udrydde Oldenborrer. Og hvem husker ikke Historien om de to forbyttede Børn, nemlig Frk. E. Munck, der spilles af Frk. E. Lange, men er Frk. Walkendorff, og Agnete, der er den rigtige Elisabeth og som alle andre Børn kjendes paa sine Preciosa, som her er Kongens Ring, der var saa stor, at hun kunde have den om Halsen, og findes igjen ved et Tilfælde hos Mogens, efterat hun selv har lagt sig til at sove og har drømt om det nye Spil, hun har faaet til Julen, Otte om Kongen eller hvad det er det hedder, og som danses med stor Effekt og elektrisk Lys af Gade som Kongen og ellever Piger af Balletten. Indtil det Hele saa ender i Fryd og Gammen hos Walkendorff, hvor de Allesammen trækker om med en Bjørn, fordi der skal være Bryllup og Christian IV saa kommer med den rigtige Elisabeth Munck, som er Agnete, der er kommen væk fra Walkendorffs Kollegium og taget op af Fru Nyrop i Stævns; men Kongen er højmodig, og vil ikke muncke Walkendorff af for de byttede Roller, men lader Jerndorff og Zangenberg bytte Kjærester og ender med at forkynde Stævnsbaandets Løsning.

Se, Alt dette turde jeg jo ikke skrive udførligere om, men saa havde min Niece sagt mig, at jeg blot skulde høre efter, hvad de Unge i min Loge sagde, og saa skrive derefter, for det er Ungdommen vi skal have det fra. Men hvad de sagde, vil jeg ved Gud ikke skrive, for de var Allesammen enige om, at det var et gammeldags, dumt Stykke med Kongerøgelse og Romantik i Stedet for Nervespænding og Ægteskabsbrud, og at det Eneste, man havde Lov til at synes om, var Musikken. Men da jeg saa fik at vide, at de kun sagde det, fordi Schandorff havde sagt det i «Morgenbladet» og Axel Henrisches i «Daxavisen» og Eduard Brandes i «Ude og Hjemme» saa glædede jeg mig, for saa falder «Elverhøj» nok endnu i Publikums Smag, saadan som det pleier at være Tilfældet, naar Evropæerne ikke synes om et Stykke.

Ved Behandlingen af Harer kommer det først og fremmest an paa at bevare Skindet. Dette maa derfor helst anbringes paa Buntmagerloftet og nødig paa et Sted, hvor det er udsat for at kunne blive garvet, f. Ex. paa en eller anden Plads, hvor Lejregreven indfinder sig for at stifte Fred og af den Grund fortjener Navnet Fredspladsen. Er Haren tilstrækkelig fed, behøver den ikke at spækkes hverken med fedt Flæsk eller med store Ord; skulde det vise sig nødvendigt, kan et Par Blodkopper gjøre en ganske god Virkning paa Ryggen. Den holdes for en god Folke-Ret, skjønt den neppe nogen Sinde opnaar at blive anset for Tabu-Ret, og der er det mærkelige ved den, at den forsvinder temmelig hurtig fra Bordet, naar Drachmann og Pingel holder Maaltid sammen.

Helt.

Fersk Helt træffes hyppigst i Jylland. Den behøver ikke megen Varme for at komme i Kog, og kan uden Skade serveres paa klinket Postelin. Ved saadanne Festmaaltider kan man ugenert sidde til Bords i Skjorteærmer og saaledes vise Helten. at man heller ikke er bange for at vove sin Trøje. I fersk Tilstand kan Helten imidlertid ikke forsendes over til Øerne, da den under Vejs let faar en »Tanke», og Virkningen af Nydelsen saaledes rent bedærves. Røget Helt kan derimod taale en hel Del, endog en yderst nærgaaende Behandling i Jyllandsposten, uden at faa andet end et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, og forsvinde fra Folketinget i et generende Øjeblik. Til Heltens Røgning anvendes Virak, som haves paa Oplag i vore egne Venstreblade og i Korrespondanceartikler til norske dito, dog kan ogsaa almindelig »Blaamand» bruges, navnlig paa en Tid, hvor Folketinget holder Blaamandag hele Sessionen igjennem, og hvor dets Lemmer altsaa have god Tid sil at ryge en Pibe sammen med deres Vælgere. Henkogt Helt var i sin Tid saa stærkt efterspurgt af Hærens Underofficerer, at Folketinget maatte lægge den ned i sine hermetiske Æsker, saa at de omtalte Befalingsmænd ikke kunde faa deres Ret ad den sædvanlige Vej. Helt i Gelé (udt. Geledder) tillaves bedst efter Skolelærer Fogthmanns Anvisning og er en god Mellemret mellem et Højre- og et Venstregilde.

Hummer.

Hummer haves i forskjellige Størrelser. Til de største Hummere maa henregnes dem, der i sin Tid beboedes af Krabbe paa Christiansborg, men som nu er et Herberg for Hr. Berg. Til disses Tilberedelse behøves ingen Forskrift, ikke en Gamg en fra Finansudvalget. En anden stor Hummer er bekjendt fra de »Uadskillelige», men har ikke noget med Hr. Berg. kun med Hei-Berg at gjøre. Hummerne er let kjendelige paa deres afstikkende røde Farve, som imidlertid ikke er ægte, da de ere fra Fødselen, saavel de store som de smaa, sorte. De er forsynede med en haard Skal, men man opdager snart, at der ikke er mange Ben i dem alligevel. De ere imidlertid et nyttigt Emme i enhver Husholdning; Kjødet kan man godt faa ned, naar det er tilstrækkelig pebret og forsynet med de nødvendige Krydderier, hvortil dog ikke Hvidløg maa henregnes. Hummerkloen anvendes som Udhængsskilt for mangt privat Cantor, ja der givrs endogsaa Folkestammer, der gaa med en Hummerklo som Surrogat for en almindelig Næse. Opbevaring af Hummerne sker ved at henkoge dem og derpaa lade *«Punch»* nedlægge dem i sine dertil indrettede Hummeræsker (udtales Humoresker.).

Høns.

En af de mest bekjendte Sorter Høns er de saakaldte Kjøge-Høns, som i lang Tid var hjemmehørende i Morgengnavet, hvor Berg imidlertid nu har ladet Hønen gaa, da den vilde forbeholde sig at være ene Hane i Kurven. Tillavningen begynder som oftest med at man plukker den, hvilket ikke er saa vanskeligt, da der altid er en eller anden, som har en Høne at plukke med den; derefter renser man den, hvilket til Gjengjæld er et mere besværligt Stykke Arbejde. Naar den nu er vasket saa ren som muligt, og man har ladet de Pletter, man ikke kan faa af, sidde i Betragtning af, at den Smag, der skal tilfredsstilles, ikke er synderlig kræsen, koger eller steger man Hønen, eller laver den til Ragout, Fricasé v. s. v. Der kan nemlig laves mange forskjellige Retter paa en saadan Høne, hvilke alle ere lige tjenlige til Spaltefode. Skulde den imidlertid vise sig at være for sejg og som Følge heraf være for uforderjelig, maa man tage til Takke med dens Æg, hvilke den, som saa mange andre kloge Høns, hyppig gjør i Nælderne. Skjønt den nu ikke længere anses for en sund og gavnlig Folkeret, har der dog været en Tid, hvor den hlev æret som den bedste Rigs-Ret i Landet; men det var ogsaa, da den lige var kommen ud af Ægget.

Foruden Kjøge-Høns har Kalkuner en stor Udbredeise, ja de bliver endog af og til serverede i det hofgeografiske Selskab, naar »Processoren» i længere Tid har lidt af tantaliske Kvaler og derfor til en Forandring fryder sig ved santaliske dito. Dernæst kan Vandhøns mærkes, men disse er dog ikke saa vigtige sam Vandhaner, hvilke sidste hører med til ethvert ordentlig Køkken, og Vejrhaner, hvilke for saa vidt godt kan benævnes Vandhaner, som de i Almindelighed ender med at gaa i Vandet, (se Klein'er). Man har Høns i Ris og Høns i Karry, dog forekommer der ogsaa Høns i L'homber.

«Der er En bag!»

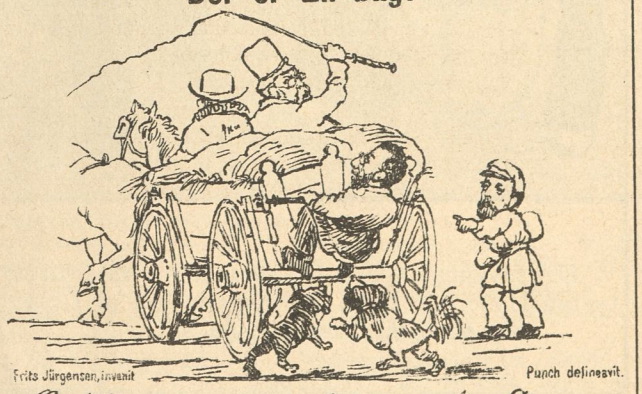

Dog ikke gaa utilbørlig Mande at faa Dig over Dine Forninge; thi da vil Dødskab og Ærinde finde Dig maaskeblot i Dumpen, og vanskeligt nedsigter Dig, hvad Din Kærlige Ende

---

Hermed et Tillæg indeholdende **National-Literatur-Tidende.**

Afmønstrede.

Det søvante Mandskab, som med og hos CHRESTEN
Sin Hyre har havt, har han strøget af Listen;
Sin egen Sø han sejle nu vil;

Hans Skude skal holdes i præredansk Retning
Og derfor ej ha'e «evropæisk» Besætning.
— «Men hvad mon Evropa nu siger hertil?»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 10. Januar. Nr. 2 B.

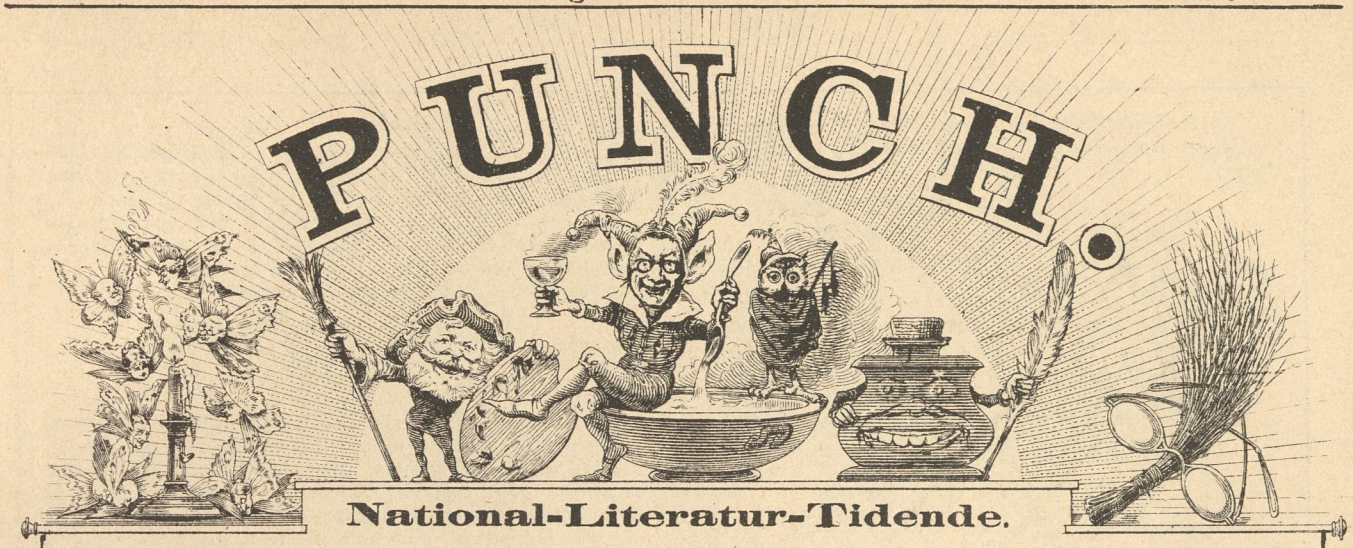

Til Læserinderne.

I Anledning af Aarsskiftet.

Den første Januar er altid den første Dag i Aaret. De vaagner lidt sent, for De var til Gilde i Gaar, Nytaars Aften. — Aa ja! — Det trak længe ud, den blev næsten tre Kvarter, og der var saa varmt, der blev lagt ordentlig i Kakkeloven; derfor er De nu i Morgenstunden noget nervøs, det blænder for Deres Øje, det dunker i Deres Hoved, De har Katzen-Migræne.

De havde Selskab hjemme hos Dem, Juletræet var blevet til Nytaarstræ med Nytaarsgaver, og det blev plyndret ligesom paa Juleaften. Saa derefter røg Herrerne ind paa Deres Mands Værel e, som snart var indhyllet i en tæt Røg; Damerne blev i Dagligstuen for at se, beundre og misunde hinandens Gaver; men De gik ind i Soveværelset for at bringe Børnene til Sengs — De maatte selv gjøre det, for den mindste kan ikke falde i Søvn, uden at De synger for ham. Og De havde sat Dem ved Vugggen med det blegrøde Silkedrapperi over, med de kniplingsbesatte Puder og den funklende Krystal-Patteflaske, og De havde sunget for Deres Bébé:

«Visselulle, min Lire!
Havde jeg saadanne fire!»

Der er intet saa yndigt, som en Moders Sange — saa barnlige — og dog saa moderlige! — — — Og De var selv bleven rørt over Deres Stemme; det kneb at komme op paa de høje Toner ..... De mærkede, at De begyndte at blive gammel! Hvor ganske anderledes havde Deres Stemme ikke lydt, da De som ung Pige sang med i Musikforeningens Kor? Hvilken Kraft! Hvilken Renhed! . . . Forbi! Forbi!... Hvor var det henne Altsammen?... — ... Hvad er Livet?..... De holdt uvilkaarlig op at synge, og derfor vaagnede Deres Barn op med et utaalmodigt, højt og stort Skrig — ... — ... — ...

Og en Taare perlede i Deres Øje...

Og en Taare perlede i Schweizerosten, da Selskabet siden spiste til Aften, og Deres Skaal blev drukken i Champagne fire Gange — første Gang, anden Gang, tredje Gang! Ingen bedre? — Fire Gange!...

Derfor tog De lidt gnaven mod *Punch*, da den blev bragt Dem ind ved Frokosten ... der var Intet, De gad læse i den! ,.. Men saa saa De Overskriften: «Til Læserinderne» og Underskriften, min Underskrift — og saa fik De dog Lyst til at læse!

Og hvad er det saa, jeg har at sige? .,. Tak for det gamle Aar: ... En Tak til Dem og alle de andre af Deres Kjøn, thi jeg har gjort en stor Opdagelse: Det er for Damerne, vi skriver. Mændene læser kun den evindelige Politik, men De — — — Hvorfor læser vore Damer «*Dachsavisen*»? For N. J. B.s Oversættelser af de intime franske Boudoirnovelletter! Hvormed udøver «*Avisen*» en Tiltrækning paa Damerne? Med Sophus Neumanns fortryllende Digte! Hvad er det, Damerne først kigger efter i «*Nationaltidende*»? Herman Bangs Feuilletoner! Og hvad er det endelig, de læser i *Punch*? Mine Artikler!

Derfor er det kun min Skyldighed at sige Dem Tak for det gamle Aar, og tillader jeg mig herved at anbefale mig i Deres velvillige Erindring for det kommende Aar.

Herman Go-Bang.

En Drøm.

Forleden læste jeg Vexlende Themaer i Nationaltidende for 30te December. Saa faldt jeg i Søvn. Det gjør jeg i Reglen, naar jeg læser Vexlende Themaer. — Det var en besynderlig Drøm. Jeg vil fortælle den, just som jeg drømte den.

— — —

Jeg gik i en stor Sal, Folketingets Sal. Jeg følte mig med en Gang angst, fordi der var saa tyst. Rundt om sad der Folketingsmænd, men de var visnede. Da jeg mærkede det, skjælvede jeg. Jeg vilde vende om, men da kom der pludselig en Mand med en Slæde i Vejen.

»Hvor skal Du hen», sagde han, »har det saadan Hastværk?»

»Jeg er efterhaanden bleven rent vild paa Karethen,» svarede jeg.

»Ja saa — det har jeg længe mærket — nu skal jeg vise Dig Vej.» Og den Fremmede tog min Haand i sin. Jeg skreg ikke og gjorde ingen Modstand, men jeg troede, at jeg gik ved Siden af Chresten Berg.

Vi vandrede frem, og ved hvert Skridt var det, som Arbejdet flygtede tusinde Mile bort, og som Fornuften svandt saa glidende bort under vore Fødder.

»Jeg gaar til et Kromøde», sagde Manden ved min Side. »Du kan følge med.»

Jeg turde ikke sige Nej. Naar han talte, lød hans Stemme som i et tomt Rum.

Rigsdagssalen forsvandt. Vi gik paa en uhyre Landevej. »Er der endnu langt?» vovede jeg at spørge.

»Et Stykke til, syv Hundrede Mile», svarede den Fremmede.

Endelig standsede vi foran en uhyre Kro. »Her er det,» sagde den Fremmede. »Her er Vælgerne forsamlede.»

Og i det næste Nu stod vi oppe paa en Tribune. I et Halvskær saa jeg en Hær af Hoveder, og jeg fornam en uafbrudt Hvisken.

»Hvorom taler de», spurgte jeg.

»De venter paa, at deres Rigsdags-

(Med efterfølgende Forfatteres Tilladelse meddeles her forskjellige Brudstykker af deres til Fastelavn udkommende Værker:)

Børne-Rim

af **G. B.**

Illustreret af Nissen.

Ved Nissens skarpe Hjørne
Jeg præsenteret blev for Børne.
Ja, Julen er saa Børne-blid,
En Nisse-Tid, en Børne-Tid.
Jeg var en Børne-Ven; men ak!
Fælt Jule-Nissen mig forskrak.

Dramaturgica

af **E. B.**

Shakespeare er en umoden Aand; Holberg er raa; Øhlenschlæger er umulig. Hejberg er naiv og Sheridan rædsom. — Jeg kjender kun én, hvis Stykke jeg kan anbefale; men jeg tør gjøre Eed paa, at det ikke er mig selv. Ved De saa, hvem jeg mener?

En Præst en miniature

af **H. B.**

. . . . . Lille.
Og tyk
Med stor, blød Filthat
Paa Hovedet.
Fed og velnæret med svømmende Øjne.
Hvori der gjemtes en Attraas vage Higen, en Længsels usikre Frugter.
. . . . . Nervøs!
Ja! Nervøs! Som vor Tid! Han gik til Præsternes store Vennemøde paa Vodofslund.
Var han Præst? Nej! Men, hvorfor kaldes da denne Skizze «En Præst»?
Fordi han var Højskolelærer!
Og godt kunde have været en Præst.
. . . . . Turde De se hans Ansigt?
Det var fra Fyn og tykt af Boghvedegrød.
. . . . . Se hellere paa mit Ansigt! . . . .
I Hofmusikhandelens Vindue.

Et ungt Menneske.

af Peter Jansen.

Manden var Grosserer. I korte Varer. Med lange Udsigter til store Indtægter. Han var 50 Aar. Altsaa et ungt Menneske. Vandt 120,000 i Lotteriet . . . . . Kamilla, Adolfine, Nikoline! Champagne og Rødvinsgalop! Rødvin og Champagnegalop! Dansen gik vildt. Jørgensen skrupgrinede i Sofaen; Grosseren var mat . . . . . - Grossereren vaagnede og drak en Pülnavand. Spyttede sin Værtinde i Ansigtet og gik til «Helvede», hvor han fik en Sodavand med Pommerans.

Det var et virkeligt ungt Menneske!

Fanden gale mig!

Novellette

af *Dr.* Sofus.

Der var Dameselskab hos Hesteprangeren. Sex Hesteprangeres Koner sad som fede Hopper ved Chokoladetruget. Enkelte Kager og dobbelte Hager saas i Stuen. Tjenestepigen var trind som en Rullepølse. En stor Slagterhund kom springende ind og væltede hele Bordet med Kopperne og alle Hopperne, Saa kom Hesteprangeren ind stor og tyk som en Præmie-Stud, med to store, runde Ko-Øjne, tre Hager og fire Mæver. Han grinte, saa han rystede, og spruttede: «Brillant! Fanden gale mig!»

En Gang endnu til mine Læserinder.

Min Frue, mine Fruer!
Min Frøken, mine Frøkner!
Fattige Piger og Koner! Kort sagt: Kvinder!
Det er Nytaarsmorgen!
Jeg vaagner, Du vaagnede, ... vi vaagne, I vaagne, ... De er vaagnede!
God Morgen!
Lidt fortumlet i Hovedet. Børnene var urolige i Aftes; Børnesengene vare . . . . . og Champagnen var tør. Derfor har De maaske tørre Smerter i Hovedet i Dag!
De griber efter Avisen, uden Gaaseøjne; men det behøves heller ikke; mine Øjne hviler over den.
Og Deres Blik hviler paa den.
De inspirerer mig, hver Gang jeg giver min Pen Dyppelse.
Bliv ved med det! Og jeg vil vedblive med at skrive.
Uh! Jeg bliver saa rædsom nervøs ved Tanken om Alt det, jeg skal skrive i det nye Aar.
Enhver Forfatter skaber sig selv. Jeg skaber mig ogsaa. Kvinderne skaber Forfattere; ja vist skaber De dem!
Paa Gjensyn om Søndagen.

Deres
Hr. Manbang.

mænd skal aflægge Regnskab.»

Saa traadte Chresten Berg frem. Et langt Raab hilste ham gjennem hele Hallen. Og der blev en pludselig Forvirring, Det var ikke Støj. Men det lignede en Lyd som den, naar en høj Snaps glider gjennem en lang Hals. Der kom et Kuldepust over mig, jeg tør ikke drikke Snaps. Og alle Skikkelserne, Vælgerne — de var just ikke Skygger — trængte pludselig sammen, saa Tribunen med Et faldt ned — og Scenen skiftede.

Vi stod ved Havet. Saa kom med Et en rank Skikkelse frem. Haaret hang ned over Panden, saa jeg saa ikke hans Ansigt. Han gik frem med Tiden, medens jeg betragtede ham.

«Ser du ham?» sagde den Fremmede, der paany stod ved min Side, «det er Herman Bang.»

«Ja jeg har set ham.»

Og pludselig faldt alle paa Knæ, jeg saa Tusinder rundt omkring mig i bøjede Knæ.

Tiden stod alene oprejst. Medens den talte Ord, som Ingen forstod, lige saa lidt som Herman Bangs, lagde den Hænderne paa hans Hoved. Men jeg vedblev at stirre paa Haaret, som dækkede for Ansigtet.

«Hvorfor ser vi ikke hans Ansigt?» spurgte jeg.

Men den Fremmede tyssede paa mig: «Han savler», sagde han. «Ti!»

Saa rejste de sig Alle op. Og Herman gik rank frem imellem dem, men hans Ansigt var stadig tilhaaret. Igjen fristedes jeg og spurgte:

«Men hans Ansigt?»

Da knugede den Fremmede min Haand, og mens hans Briller luede imod mig, sagde han:

«Turde Du se det?»

Og han skød mig bort.

Pludselig stod jeg alene ved Stranden Nr. 18. Saa vidt Øjet rakte, saa jeg en uendelig Overflødighed af Aviser. En Flok Referenter fløj op med et Skrig . . . . . .

Og jeg vaagnede.

— — — —

Det var min Drøm.

Herman Pjank.

1884. Torsdagen den 17. Januar. Nr. 3.

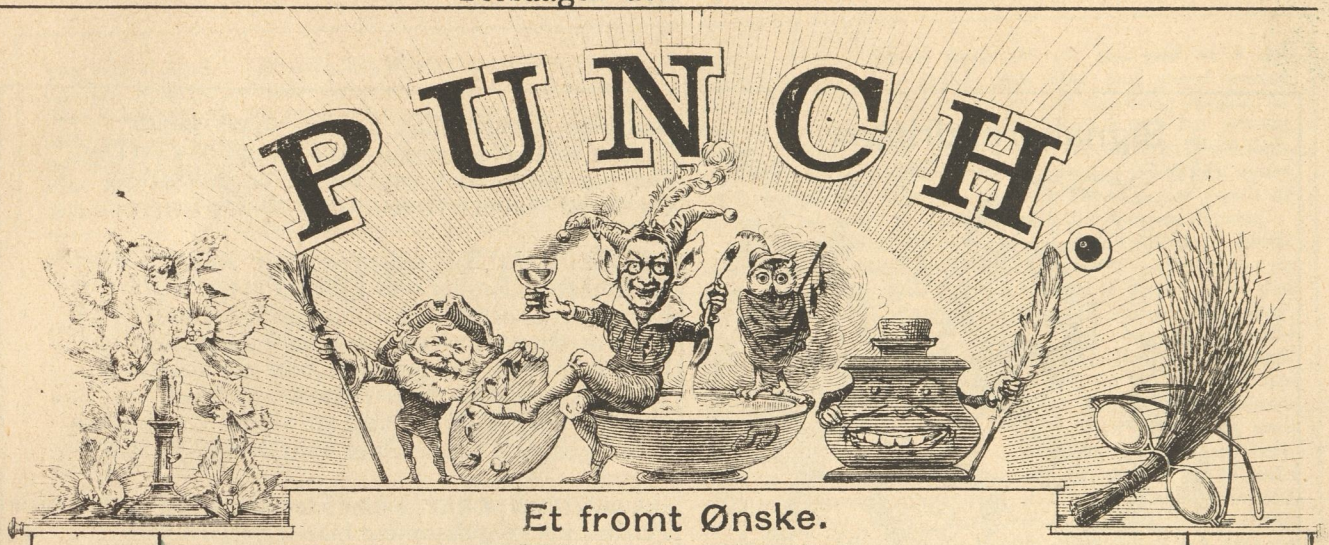

Et fromt Ønske.

— Hør Marie! Véd Du, hvad jeg vilde ønske?
— Nej Sofie!
— Jeg vilde ønske, det var Lørdag hver Dag.
— Hvorfor det?
— Jo, for saa var det Søndag hveranden Dag.

Signalforandringer.

Da det nye Aar var kommen og det gamle gik,
Blev der Frugter set af Venstres Visnepolitik:
Først gik HØGSRROES Folkeblad til sine Fædre hen,
J. A. HANSENS salig «*Morgenpost*» og «*Almueven*»;
Saa blev Vælgerfolket bragt i snavs Kulør
Ved at faa en Morgengnavpotte smidt paa sin Dør,
Det var BERG, der exekverede en Folkedom
Og laved Navnet HØRUP flux til Ophør om.

Lille EEDVARD blev ogsaa sagt op, stakkels Fyr!
Og hans store Broder blev i Bladet atter til Martyr,
For nu var CHRESTEN kommen omsider under Vejr
Med, at deres Reli'on var dog for «ensidig» her.
Derfor Evropæ'ren gav han bort for at naa
Til et præredansk Æble i Stedet at faa,
Og hans Fælles-Organ skal nu anslaa Tonen glad
I den gelade Chrestendom som Ny-Figenblad.

Ikkun SCHANDORFF holder Stand og omkring han gaar
I en trommesalig Stemning blandt St. GRUNDTVIGS Faar
I Organet, der ved ham nok faar en Glorie
Som et Blad for Romantik og halv Historie.
Mon som «*unge Dages*» Sangerinde nu han ned
Slaar som Lem sig af den «syngende Menighed»?
Er han her en SAVL imellem Profeterne?
Eller er han en Profet iblandt de savlende?

———x———

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, det er rigtignok en Skam, jeg ikke har været her før og gratulere «Glædelig Nytaar», men jeg har jo saa mange andre at gaa til, og jeg véd jo søde Fru Schrøder, at De er ikke af den Slags, der ligger Mærke, og i Deres Stilling som Enke, der ikke gjør Hus, har man jo heller ikke Lov til at stille for store Fordringer til sine Medmennesker, som jeg hørte saadan en dejlig Præken om af Pastor Rumlebæk forleden, det vil sige det var ikke nøjagtig det samme, men noget lignende, han sagde, og Gud, søde Fru Schrøder, hvor Tiden gaar og Verden forandres, og nu er Frits Grønbæks smaa sorte Venner gaaede helt bag af Dansen og det er de her Grundtvigianere, som jeg ikke kjender noget til, men som skal være værre end Mormonerne, som er bleven opførende Herrer, og det kan være det hænger sammen paa en eller anden Maade med den stærke Aftenrøde, og det siger Petrine er noget Vrøvl, men jeg tror nu, hvad jeg tror, og Sørensen siger, det er en Komet, der har tabt sin Hale ned i Nærheden af Jorden, og saa har Jorden faaet fat i den og lagt sig forloren Hale til paa sine gamle Dage, hvad man jo er nødt til, naar man vil være moderne nu om Stunder, og Frits Grønbæk har en anden Forklaring, for han siger, det er Øen Java dernede i Afrika, som blev sprængt i Luften af en Vulkan og som ikke kan finde ned igjen, og hvis det er Java, tænk saa, søde Fru Schrøder, sikken en Masse Kaffebønner, der er gaaet til Vejrs med det samme, men det tror jeg nu ikke, for al den Kaffe maatte jo give en hel anden Kulør, og jeg tror nu ogsaa den Aftenrøde giver Folk den megen Snue og Hoste, og Petersen gjør jo som De véd i hvide Varer, og han har aldrig solgt saa mange Lommetørklæder som i Vinter, siger han, og lille Ambrosius og Nora Dora Leonarda ligefrem flyder, kan jeg forsikre Dem men jeg bliver aldrig forkølet undtagen maaske af og til lidt rusten i Halsen, for jeg gaar altid med to Par Galosker, det ene over det andet for Gud, havde man ikke sit Helbred søde Fru Schrøder, hvad var saa Fornøjelsen ved det Hele, for jeg skulde rigtig ikke have Noget af at lade mig flytte der ned til Italien hvor de spiser Olie som Smør og levende Pindsvin, som de fanger i Havet, og alt saadan noget Grisseri, saa siger jeg hellere som Kristian den fjerde, at jeg vil dø i min Rede, og det synes jeg ogsaa Herman Bang skulde, og ikke forlade Ferslews Aviser, for uden ham bliver det da det bare Vand og det kan da ikke være af Angst for Gjellerup, for har han faaet Guldmedaille af Professerne for sin Moral, saa har Herman faaet hæderlig Omtale af Falkman for Fædra og det maa da betyde Noget især i deres egen Avis, og nu har han ladt sig fotografere saa øndig paa en Sjæsselong og jeg har maattet gjemme Billedet, for Petrine sad hele Timer og saa paa det og glemte at sy Bund i den Sofapude, hun skal forære Tante Rosalie til hendes Geborsdag, som er i Morgen, saa hun kommer nok til at sidde oppe i Nat for den Sags Skyld og ellers gjorde hun det jo ikke, men Petrine, det søde Lam, elsker formelig Tante Rosalie og hun giver saamænd aldrig Barnet en Præsang, den gamle Gniepind, men hun har jo en hel Del paa Kistebunden, naar hun dør og hun havde den lille Poppelsisk i Oktober, saa jeg siger altid til Petrine: Gud Barn, naar Du virkelig bryder Dig saameget om det gamle Urværk, saa sy Du i Guds Navn bare Trøstere og Puder til hende. Man véd jo aldrig om hun kan sætte Dig i en Krokkodil til sit Testamente, inden

hun maa af Sted Tak søde Fru Schrøder, en lille Sjat til lige paa Bunden, og maa jeg spørge om det er Roesukker eller Sandkrøjs De bruger, og Sørensen holder jo paa Hellfach, som er hans Formand i Urtekræmmerforeningen, men jeg holder rigtig nok paa Negerdam for jeg tror nu aldrig man kan faa Sukker, hverken af Roer eller Radiser, og desuden skriver Negerdam saa dejlig for sig, saa det maa være en ren Svir for Redaktørerne at faa ham til at skrive ledende Artikler i Bladene, og han er næsten ligesaa god som Falkman selv kan jeg forsikre dem. Ja nu maa jeg nok af Sted, søde Fru Schrøder, og har De Lyst at gaa med min Pelskaabe et Par Gange i disse milde Dage, saa maa De saa gjerne, for jeg fik den jo hjem fra Bundtmageren, men jeg, der er lidt fyldig, kan ikke godt holde ud at gaa med den i den Varme, og den skulde gjerne luftes lidt en Gang imellem og det kan saamæn gjerne være, De kan komme til at se formelig distingert ud med den paa. Farvel og Tak for Kaffe.

Fra Madam Bollerups Loge.

Her har De mig igjen tilbage fra Landet, kjære Hr. Redaktør, og De kan tro, jeg var glad ved at komme tidsnok til Lehmanns »Afdansning«. *Tænk, om Tante skulde have skrevet om det! Hun tilstaar selv, at hun ikke bryder sig om alle disse Smaastykker, det minder hende altid — siger hun — om en Gang, hun troede, hun var bedt til Middag hos en af sine Veninder, men kun blev trakteret med Eftermiddagskaffe og Vandbakkelser — 5 Minutter efter havde hun glemt, hun havde faaet Noget. Men hvor kan man ogsaa forlange, at en Kone i hendes Alder skal kunne forstaa, at vor Tid endelig har indset, at det i dramatisk Retning ikke er Kvant-, men Kvaliteten, det kommer an paa, med andre Ord, at det ligefrem er at betragte som en Fordel, at et moderne Stykke er saa kort som muligt.* »Afdansning« *er nemlig et Surrogat, som den moderne Oversættelse af et Proverbe lyder, og denne Gang er Han 38 Aar og Hun 35, men er blevne døbte og hedder Dr. Bang og Frk. Holst, men er alligevel stadigvæk Emil Poulsen og Fru Eckardt. Forøvrigt er det den ikke længere ukjendte Historie om, at De har elsket hinanden i deres Ungdom, men glemt at sige hinanden det; og dog stemmer det i flere væsentlige Henseende ikke overens med de tidligere Surrogater. Saaledes spiller* »Afdansning« *om Aftenen, medens* »Surrogater« *foregaar ved Frokosttid, og deraf følger, at Rødvinen er bleven til Champagne; dernæst forestiller Scenen ikke et Atelier, men et Kabinet, og der er derfor ikke Tale om noget stort Maleri, men kun et Kabinetsstykke; og endelig er Handlingen betydelig mere indviklet i* »Afdansning«, *idet Hun først frier til ham, men saa vil Han ikke, og Han saa frier til hende, men saa vil Hun ikke, og var det bare endt med, at Emil Poulsen var danset af med Fru Eckardt, havde det Hele været godt, men desværre danser han ogsaa af med Graad i Halsen, og den Klapfinale fik Publikum i den gale Hals.*

Forøvrigt kunde man godt under »Afdansning« *paa flere Steder bruge det gamle Mundheld:* »*Leh man væk!*« *for der var virkelig mange Morsomheder, nok saa mange som i* »Surrogater«; *men i én Henseende betegner Hr: Lehmanns Stykke dog et absolut Tilbageskridt, nemlig i det unødvendig store Antal Personer, der bringes paa Scenen. Hvad skal f. Ex. den Tjener til, der præsenterer Frk. Holst en Bakke strax ved Tæppets Opgang? Han forvirrer kun; thi — saa vidt vi i det mindste kunde se — griber han ikke paa noget senere Punkt ind i Handlingen paa en saa væsentlig Maade, at han jo nok kunde udelades. Hr. Lehmann har ganske sikkert Talent — det, at han tager et saadant Forbillede som* »Surrogater«, *tyder jo alene derpaa; men han synes efter det anførte ikke at være den store Opgave voxen at skrive et moderne Samfundsdrama for kun én Person.*

Efterat Emil Poulsen og Fru Eckardt havde danset af, begyndte Balletten at danse i »Valdemar«; *og denne historiske Ballet gjorde som altid Lykke, hvad den vil vedblive med, saalænge vi har den rigtige Valdemar, jeg mener Valdemar Price. Jeg maatte imidlertid gaa fra sidste Akt, thi De kan tænke Dem, Hr. Redaktør, det er allerede ude iblandt Folk, at det er mig, der skriver om Theatret til Punch, og derfor var jeg bleven inviteret af Dr. So . . . . . Nej, det er sandt, jeg maa ikke nævne hans Navn! . . . derfor var jeg bleven inviteret af en anonym Forfatter til Aftensmad hos Trantel og paafølgende Oplæsning af et Stykke, han har skrevet, og der var sørget for Tilladelse til Nattesæde hos Politiassistenten, for at vi ikke skulde blive smidt ud, hvis det varede lidt længe.*

Deres ærbødige

Tirdagsabonnentinde.

Det Sødeste.

Se, Krig er der atter paa Færde,
For Folk de skal altidsens slaas.
Hvem fører de fjendtlige Hære?
Hvem byder hinanden Trods?

Den ene er Hellfach, ham følger
Enhver, der kan pille Rosin,
Og Kræmmerne bag ved ham bølger
I Skarer med stolt Disciplin.

Imod ham strider den gjæve
Hr. Neijendam, Helten saa bold,
Af Sadlen ham mægted knapt hæve
Hr. Obriste Castenschjold.

Han siger, kun Sukkeret søder,
Naar det i Vestindien gror,
Hvor Negersved Markerne gjøder,
Men Hellfach ta'er det med Roer.

Ak, hvad er nu Drachman og Brandes
Og Gjellerup og Herman Bang!
Fariner og Melis og Kandis
Fylder mit Hjærte med Sang.

Det sukker i Sukkertoppene
Med Minder fra Barndommens Lyst,
Der kommer smaa Bolscher hoppende,
Der lindred' og kvæged' mit Bryst.

Det kommer som røde Grise,
Som Hjærter, der gløder saa mildt,
Og alle gad jeg dem spise
— Men da var mit Helbred forspildt.

Nej Sukkermand! Ej jeg min Mave
Vil ha'e med de Roer spolert,
Af Rør skal mit Sukker man lave,
Hos Dig jeg det faar raffinert.

Men skriv Du kun Ris af Papir op,
O Hellfach, ej stor er din Kraft,
For det er det bareste Sirop
Mod Neijendams Sukkerrørssaft.

I Øjne faldende?

Skilte-Agenten: Ser Di, saad'n et Skilt udenfor, det falder sgu strax alle Mennesker lige i Øjnene.

Skomageren: Ja, je vilde jo nok ha'et, men je tør sgu'kke for Værten.

Skilte-Agenten: Pyt! Vi sitter'et op om Aftningen — naar det er mørkt, og næste Dag ligger han sgu'nte Mærke te'et!

Hævnen er sød.

— Næ Lavs, Du ka' itte være vred paa Sovneraadet fordi a' ded har sat Dig i Rette for dit Drukkenskab — for ded Drikkeri blier sku osse din Grav.

— Jæ ve'ed — mæ de gjør jo'kke noued, faa ded nærie Raek ska Faen pidske mæj, komme te aa la den grave a døres ejen Kasse. — Aa Duv ka tro, jæ ska taa'e mæj it lomsk Grin bavætter!

Blegnende Stjerner.

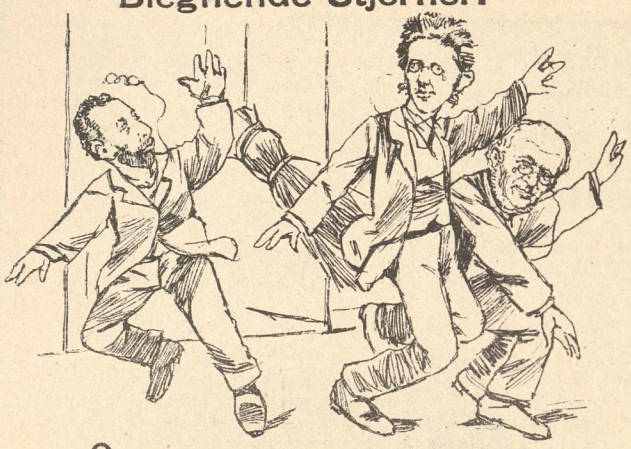

Om de næste Valg en Vise vil jeg kvæde,
Som i Grunden burde være taarekvalt;
Ved at tænke paa de Tab vi skal begræde,
Naar et «oplyst Vælgerfolk» igjen har talt;
For der er grumme mange, der skal falde;
Men store er de rigt'nok ikke alle,
Thi der er smaa, men sorte sat paa Listen
Over dem, der proskriberes skal af Chresten.

Først er der Doktor Eedevard paa Langeland,
Som formørket ser sin Fremtids Horisont;
I Eedens Have Rollen gav som Slange han
Om Venstres Kundskabstræ paa godt og ondt.
Nu han staar — det la'er sig ikke længer skjule glat —
Paa en daarlig Platfod med hver «opvakt» Bulehat;
Han, lig Kirken i sin Broders vidt berømte
«Hovedstrømning», hører til de «forud dømte».

Men desuden der af visse Tegn kan spores,
At i næste Valgkamps vilde Hildursleg
Et Par andre lærde Venstredokteres
Skal gaa neden om og hjem ad samme Vej:
Geert Winther med det gode gaar — saa si'er man —
Og «Doktor» Wederkinch paa Hatten gi'er man;
Saa den Lærdom, hvori Venstre nu sig bader,
Under Nul vil synke flere Doktorgrader.

— Men naar Tang og Lind-Berg over Evropæerne
Har sejret og dem givet Bane-Saar
Samt som Aser under Livs- og Hjærte-Træerne
Med begge Hænder fuld af Palmer staar,
Faar vi Trøst dog for den slukte Stjærne-Vrimmel
Paa Parlamentarismens Stjærne-Himmel,
Og Hjærte-Lil i Folke-Livet hoppe
Vil af Fryd; thi da vi ser, at «Sol er oppe»!

Fra Grosserer-Societetet

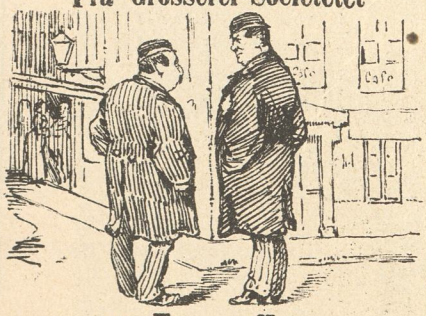

paa Kongens Nytorv.

— G'maaren, Grosser! Naa, hvordan gaar'et?

— Immer ved det Gamle.

— Det betaler sig osse bedst, Grosser. Sikken en Kage vi har snuppet os ved «Bagtalelsen» og «Elverhøj»!

— Ja vel. Saadan en Kage er ren Steg for en Konditor!

— Nu trode jo han, Brandes, at han ha'de rammet en Pæl i Livet paa Romantiken. Og saa rejser hun sig li'egodt paa fire Pæle, saa alle Elverdamerne danser lukt ud paa gyngende Grund, og han sel' gi'er sig til at rende for Nissen.

— Der er no'et om'et. Men véd De, hvad jeg si'er? Jeg si'er det var naabelt gjort af Balletdamerne, ved det at Sjæfen jo nu har forsøgt paa at holde «Afdansning» med Balletten.

— Det gjor'e han da osse i Fredags med dette «Gaarmanden og Woreses» — men det var jo rettignok gaaet bag a' Dansen i Forvejen.

— Begribeligvis. Disse hersens ny Komejer er jo immervæk saa travrige, og saa sa' Sjæfen: «nu Le man!» sa' han, og saa ga' han en lille gemytlig «Afdansning», hvor Emil og Fru Eckardt kiler rundt i en Kjøresel.

— Vel gjør de' det li'saa grangivelig, at det løb rundt for Herman i Nationaltelegrafen: nu vil han jo til at skrive «den store Rolle» til Fru Eckardt.

— Kan det more Dem gru'lig at vide, hvad jeg tror?

— Saagu'! Men det ska' De aldrig ta' Dem nær!

— Jeg troer, at det bli'er i dette hersens «Fædra», som han nu har ta'et og gjort om til en Komeje.

— Hvad er det for En?

— Det er En, der gaar nejen om og hjem af det bare Morfin.

— Nu er jeg med! Saa er det ka'skesens derfor, at Kjælderetasjen i Nationaltelegrafen om Søndagen skal hedde: «Morfinsprøjten»?

— Der er no'et om'et. Men jeg si'er bare: Theodor! si'er jeg!

— Det ka' De ha' Ret i. Nu har han jo sla'et sig paa et Sørgespil af ham Daudi eller, hvad han hedder.

— Nu er der nok inte no'et, der Risler ude i Amaliegade!

— Næ, og hans Ven Brandinspektøren er dog lige gaaet til Vandvæsenet.

— Véd De ellers, hvad man si'er?

— Ja, man si'er jo saa meget.

— Man si'er, at Andersen nu vil Svend Trøste sig med en ny Zangenberg, der osse skal være en Schiwe for Damernes Tilbøjeligheder og de Dele.

— Saa kan det knibe for Watt at holde paa sine hundrede Jomfruer, og de skal dog være saa svært fixe alle femten, at Kolling inte mere kan la' Hønen gaa, naar han maskerer sig.

— Siden vi taler om no'et Andet. Ha'de De nu troet, at Nordahl kunde ha' saa megen Falskhed i Livet, at han gjør sin egen Fa'r til Tiggerstudent?

— Det blev da osse Løgn, for han ligger jo og fører en farlig lystig Krig med Anmelderne desanbelangendes.

— Ja «den lystige Krig» var der sgu svært Slag i — bagetter! «Avisen» fik jo en brun Handske kylet lige i Ho'det.

— Begribeligvis. Det er der da osse ble'en gjort en Vise om.

— Disk op med den, saa lurer jeg imens paa den fine Herre, der kommer dinglende nede fra «Kanalen».

— Nu ska' De høre:

Lægger man sig ud med en fransk En,
Saa faar man tilkastet Hansken;
Lægger man sig ud med en norsk En,
Saa faar man Pineded paa Torsken;
Men river man ner paa Operetten,
Bli'er Direktøren vred og ta'er Billetten!

Avertissementer.

Logebekjendtgjørelser.

GoodTemplar4881171--Hvidtøl--2½.

Paa Undertegnedes Forlag er udkommet og faaes i alle Boglader:

Om Børne-Kost

af

Dr. **Georg Brandes.**

Nissen.

Fra D'hrr. Snellen og Lamie i Amsterdam har jeg modtaget et større Parti

hollandske Wafler.

A. Hougaard.

Pandesukker,
Grov Konfekt

faas hos

Johan A. Neliendam.

Stødt Sukker,
Stridt Sukker

faas hos

N. E. Hellfach.

To Fribilletter

til Dagmartheatret ønskes til Kjøbs. Billet mrkt. «Den lystige Krig» bedes indlagt paa «*Avisen*»s Kontor.

Engagement søges.

En ung Dame, der er i Besiddelse af et smukt Ydre, en sympathetisk Stemme og et vindende Væsen, og en ung Mand. som kan spille alle mulige Roller, Helt, Elsker, Tragiker, Komiker, Tragikomiker, o. s. v., søge for den kommende Sæson Engagement ved et Theater, hvor de kan faa alle Hovedrollerne. Billet mrkt. Hjemløs 2 bedes indlagt paa Dagmartheatrets Kontor.

Paa Værnedamsvejen 7

er paa Grund af indtrufne Omstændigheder 1ste og 2den Sal pludselig blevne ledige. Eiendommen ligger meget luftig og er fri for Naboer; det bemærkes, at der saavel fra 1ste som fra 2den Sal er en særegen Indgang i Porten, hvoraf man hurtig kan slippe ned.

Kjær-Messen.

Da Enhver, som i det forløbne Aar har besøgt vor Messe, utvivlsomt har faaet den kjær, have vi fra i Aar besluttet at give vor Forretning, der navnlig i Retningen af et rigt Assortiment af Humbug er den uden Sammenligning største her paa Pladsen, Navnet: «Kjær-Messen». Idet vi herved bringe vor ovennævnte Specialitet i ærede Kjøberes Erindring, anbefale vi enhver Ynder af denne Branche at aflægge et Besøg paa vort aarlige Udsalg, der for Aaret 1884 vil finde Sted til betydelig nedsatte Priser fra 1. Januar til den 31. December, hvorefter Priserne atter vil blive særdeles forhøjede, indtil vi begynde vort Udsalg for 1885.

Bemærkninger i Anledning af Aarsskiftet.

Vi har havt voldsom travlt i det forløbne Aar; hver Dag har Folk oversvømmet vor Boutik i en ustandselig Strøm ligesom Odense Aa, og med hver ankommende Post har det haglet ned over Messen med Breve fulde af Bestillinger, saa det har været en komplet Messehagl.

Og dog ere vi ikke tilfredse; vi anse først vor Mession for endt, naar Messen rager saa høit op over alle sine Konkurrenter, at den med Rette kan antage Navnet «Høj-Messen».

Betalingen.

Ganske vist, vi fordre kontant Betaling, thi vi tro at kunne staa os derved.

Det hænder vel undertiden, at Folk, som kunde betale, finde dette Forlangende stødende, men i Almindelighed er det dog kun Mennesker, som ikke kunne betale, der gjøre Indvendinger, og saadanne overlade vi med Fornøjelse vore meget ærede Konkurrenter.

Hvorledes kan Messen være tjent med at tage solgte Varer igjen?

Fordi vi stole paa at Folk genere sig for at levere Varerne tilbage og tage deres Penge igjen.

Reklamen.

I en af Landets største Provinsbyer stod for nylig en Kjøbmand for Retten som anklaget for Forhaanelser mod Religionen. Vedkommende, der ellers ikke vides at hylde evropæiske, fritænkende Ideer, skulde nemlig ved et Festmaaltid, som flere af Byens Geistlige overværede, have udtalt, at han ikke ansaa en Messeskjorte for en hellig Gjenstand, og havde han ogsaa tilbudt et Væddemaal paa, at han ved højlys Dag vilde gaa nedad Byens Hovedgade iført en saadan.

Da Vidnerne aflagde Ed paa at have hørt ham udtale sig saaledes, vare Alle enige om, at den Anklagede vilde blive dømt til mange Aars Tugthusarbejde, men da Dommeren spurgte ham om han havde noget at sige til sin Undskyldning, svarede han rolig, at han ikke havde ment en Messeskjorte af den Slags, som bruges i Kirken, men en Skjorte fra

Messen.

Expeditionen.

Enkelte, men ogsaa kun ganske enkelte af vore Kunder have udtalt, at vor Expedition i Langsomhed kunde maale sig med Magistraten. Disse svare vi trygt ved at henvise til følgende Kjendsgjerninger: vore 325 Bydrenge have sidste Aar opslidt 770 Par Støvler, vore til Transporten af de tungere Pakker anskaffede 190 Heste have opbrugt 1468 Par Jernsko, vore 956 Kommiser have hver Dag konsumeret mindst et Par højhælede, og 104 af vore Afdelingschefer have løbet sig platfodede.

Vi tro, at disse statistiske Oplysninger tale vor Sag bedre end hvilket som helst Forsvar.

Hvorfor sælger Messen kun mod kontant Betaling?

Fordi det er saa Pokkers rart at faa sine Penge med det Samme.

Fordi man ved, hvad man har, men ikke, hvad man faar.

Fordi vore Kunder derved undgaar at modtage de ildesete Nytaarsvers.

Fordi Messen saa ikke behøver at føre en Masse Messebøger.

Man har ofte bebrejdet os, at vi gjorde for meget Halloj med Borgermusikken i vore Avertissementer. Selv vore Venner have sagt: «Hvorfor averterer Du dog ikke som andre Mennesker? Det er jo fuldstændigt Messepotamisk»!

Vort Svar er ganske simpelt dette: «Det betaler sig! Reklamen leve! — — — Er Du med paa den»?

Billigsøe, Køebt & Co.

Vore ærede Abonnenter bedes at have Taalmodighed endnu denne Gang med Register og Titelbillede til Aargangen 83. Det trykkes nemlig med flere Farver, og et Uheld under Trykningen er Skyld i Forsinkelsen; men næste Torsdag vil det følge med Bladet.

Pyramidalske Gravbyggere.

LOVFORSLAG
LOV-FOR-SLAG
LOV-FOR-SLAG
LOV-FOR-S

1884. Torsdagen den 24. Januar. Nr. 4.

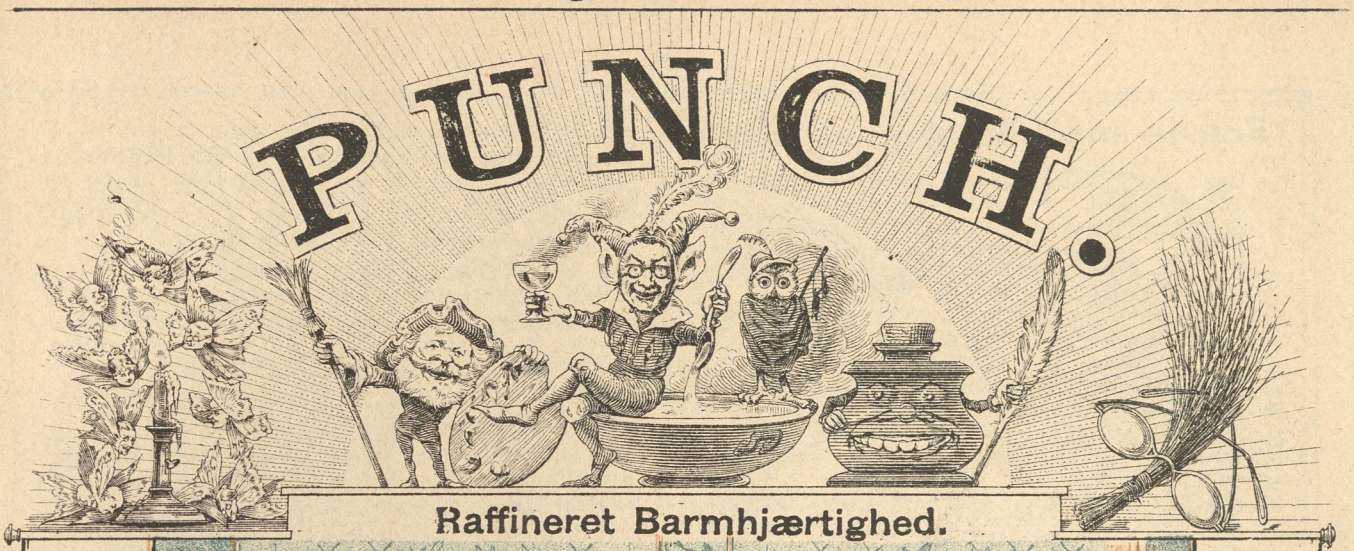

Raffineret Barmhjærtighed.

— Saa satte jeg Foden paa den og traadte den ihjel.
— Gud, Kamilla! Hvor kunde Du dog være saa grusom at træde den stakkels Mus ihjel? Du kunde jo have fanget den og druknet den.

Fra de linkenbergtagnes Lejr.

Vort Folketing, der længe saas at skjænke
Os Synet af en Sal, der stod forladt
Og paraderede med tomme Bænke,
Uagtet sammes Flertal var besat,
Har atter paa sit «Arbejd» taget fat
Og gjort et svagt Forsøg paa at betænke,
Hvor vidt den usædvanlig milde Vinter
For Visnepolitik kan være Hinder.

Først fik det sin Opmærksomhed henvendt
Paa den bedrøvelige Rigsdags-Tidende,
At SKEEL har bragt en Bane-Assistent
Af Banen og hans Løbebane endt
Ved at befordre den uskyldig lidende
Imod hans Villie, skjønt med hans Vidende
Til Vordingborg, hvorover vred i Hætten
Han fra Befordringsvæs'net tog Billetten.

En saadan højst vilkaarlig Kvæg-Transport
Var Demokraterne en Torn i Øjet;
Og Banemanden der var misfornøjet,
«Oprejsning» kræved' for den lidte Tort.
Vort Venstre gik naturligvis i Tøjet
For Pletten paa hans Ære at faa bort
Ved den Anseelse, dets Fløjmand nyder
Som Assens-Banemand og Banebryder.

Men saasom der blev intet større Nummer
Af Sagen ud, skjønt Villien var saa god
Som nogen «Drømmers» morgengnavne Slummer,
Blev Venstre ramt af en Slags haabløs Kummer
Ja Visnepolitikken selv forlod,
Endskjønt den er detseget Kjød og Blod;
Thi Forsvarssagen ikke man «forvarede»,
Men — foreløbig — allernaadigst sparede.

Af Diskussionen man dog ej erfor,
Hvad Venstre her har valgt til Skjoldemærke;
Om «døde Torsk» man hørte intet Ord,
Saa lidt som om «et levende Dane-Virke»
Og Pagten mellem Svea, Dan og Nor
For vor «Malise» vældig at forstærke!
Hvad Tanker mulig Venstres Hjærner rumme,
Blev ikke kundgjort; thi det gav *«den Stumme»*.

Men til at spaa i denne mørke Kaffe
Et «Fingerpeg» dog BERGS Bemærkning var:
Han vilde Kjøbenhavns Erobring straffe,
Som «attenteret Grundlovsbrud» saagar!
Hvis Fjenden slig «forbrydersk» Hensigt har,
Saafaar han, skam, med CHRESTEN BERG at skaffe,
Og han kan ved sin Klokke, naar han taler,
Ha'e Krammet paa al Verdens Generaler!

Punch drømmer.

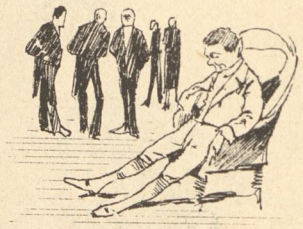

Punch var i stort Middagsselskab, ikke af de gemytlige Selskaber, hvor man lader Munden løbe og bryder sig Pokker om, at Madeiraen har en lidt stærk Spritsmag, og at den forventede Dyreryg er bleven til en Oxemørbrad, men en rigtig fin, korrekt, kjedelig Anstandsmiddag, ved hvilken der var bleven serveret Stoffets mest udsøgte Nydelser i Forbindelse med Aandens allertarveligste Ydelser: Den eneste Fornøjelse, *Punch* havde haft, var en Gang i sit Liv at se en virkelig levende Konsistorialraad. Han troede kun, de existerede i Romaner, og der var de for Resten ogsaa altid oppustede, tykke og rødglinsende, medens det nærværende Exemplar var en lille vissen, døv Mand med hvide Haar og et Baand i Knaphullet. Da Kaffen var drukket, og *Punch* havde opgivet at følge med i Konversationen, der i det ene Hjørne af Stuen drejede sig om tydsk Theologi og i det andet om Husflid og rationel Hønseavl, faldt han ganske sagtelig i Søvn. Først drømte han noget underlig forvirret Tøj om, at Biskop Martensen var gaaet i sig selv og som Bod havde paataget sig at redigere Adresse-Avisen, men saa var det paa en Gang ikke Biskop Martensen, men Biskop Monrad og han skrev ikke i Adresse-Avisen men i «Den nye Humorist», og det gik ikke, for alle Humoristens faa Abonnenter kom og sagde af, fordi de fandt Biskoppen baade altfor kjedelig og altfor personlig. De var vante til en hel Del i begge Retninger, sagde de Stakler, men de var dog kun Mennesker. Men saa drømte *Punch*, han hørte En sige, at nu var Monrad bleven Minister igjen, og *Punch* blev ganske forskrækket, for han vidste nok, hvad det betød, at saa var det ikke, som nu, bare Jernbaneassistenter man flyttede lidt om med, men først Armeekorpser og derefter Grænsepæle. *Punch* løb Gade op og Gade ned og spurgte Folk, om det var sandt, men, som det gaar i Drømme, han fik ikke noget egentlig Svar, og mere og mere angst blev han. Til sidst kunde *Punch* ikke styre sig længer, men løb ind paa en Café for at faa fat i det lille Organ, han ellers kun læser i ensomme Timer og paa ensomme Steder. Jo, der stod det paa første Spalte. Organet havde af sikker Kilde o. s. v. erfaret. Saa var *Punch* rolig, for naar det stod der, saa vidste han da,

der var ikke et sandt Ord i det Hele. — *Punch* vaagnede et Øjeblik op, men Konsistorialraaden brægede saa vemodig og monotont lige ved Siden af ham, at han atter lod Øjenlaagene falde i. Hvor var han nu? Oppe i et Fjeldlandskab syntes han, men Fjeldene var ikke rigtig Granit, men saa ud som lutter fyldte Svineblærer, der laa stablede mellem hinanden; og midt mellem dem laa en lille Kirke, men det var heller ikke nogen rigtig Kirke, den lignede snarere en Højskole. Og rundt omkring mellem Fjeldene gik der saa mange Mennesker, *Punch* kjendte, og de saa allesammen hen mod den lille Kirke, og derinde kimede der en Klokke uafladelig. Saa tænkte *Punch*, at det var bedst at spørge En af de skikkeligste om, hvad her var paa Færde. Og saa spurgte han Bajer. Ja han vilde først spørge *Punch*, om han havde læst Bjørnsons «Over Ævne». Jo det havde han. Ja saa vidste han ogsaa, at Pastor Sang og Berg var en og samme Person. «Sang og Berg» udbrød *Punch*, «jamen saa bliver det jo til Sangenberg!» — «Nei vist ikke,» vedblev Bajer, «min Berg er Sang og Sang er Berg — Hør blot!» og inde fra Kirken lød med kraftig Røst og i jydsk Mundart: «I alle de Riger og Lande» o. s. v. «Tvivler De nu?» spurgte Bajer. Nej *Punch* tvivlede ikke. «Ja for Tvivlere have vi heller ingen Brug for her! Hørup og Brandes og alle de sorte Faar ere gjennede bort, op i Højfjeldet. og alle vi, der gaar her, tror paa Berg og paa Miraklerne.» — «Paa Miraklerne?» spurgte *Punch* ganske forbløffet. «Ja har ikke Berg ligesom Sang gjort Mirakel paa Mirakel? Har han ikke skabt Flertallet? Har han ikke opfundet Parlamentarismen? Har han ikke gjort sig selv til Formand? Og nu,» tilføjede han hemmelighedsfuld, «er han ifærd med det allerstørste Mirakel. I Dag skal den røde Lakaj vise sig. Men for at udføre det, har han maattet sidde ganske alene derinde paa Formandsstolen et helt Døgn og ringet med Klokken og sunget Fædrelandssange solo». — Medens vi endnu talte, hørtes et vældigt Drøn. «Fjeldet kommer! Fjeldet kommer!» brølede de og kastede sig ned lige i Sølet, men Sølet er de Folk jo vant til. *Punch* vendte sig. Fra det nærmeste Fjeld havde et Skred af titusinde Svineblærer løsnet sig og rullede med ustandselig Fart ned imod Dalen. Hver Gang de stødte mod en Sten, sprang et Par Hundrede Blærer, og da lød det som Riffelsalver. Nærmere og nærmere rullede Skredet, enkelte løsrevne Blærer hoppede forbi *Punch*, og paa dem stod med store Bogstaver: «Dannevirke i Brystet», «Jeg vil værge mit Land», «Selvstyre og Folkelighed» og desl. «Det maser os! det maser os!» raabte Venstremændene og vred Hænderne, men lige i det Skredet var ved Kirken, stødte det imod en Sten, drejede af og rullede med vældige Knald og Drøn ned i Afgrunden ved Siden af. «Mirakel! Mirakel!» raabte Holstein-Blæsenborg og svingede sin graa Hat, men nede fra Kirken tonede Formandsklokken i Takt med Folkesangen «I alle de Riger og Lande.» Da grebes Folket af Begejstring. Alle Skolelærerne faldt i med og sang, saa det skar igjennem Marv og Ben: «I alle de Riger og Lande Da sank Solen. Aftenrøden luede paa Fjeldene og skinnede i Svineblærerne, saa de saa ud som dejlige Sæbebobler. Der kom en Stilhed over Alle, kun Klokken indefra Kirken lød stærkere og stærkere med en lokkende, kaldende Klang. Paa en Gang sprang Kirkedøren op. Der stod Sang-Berg, lys og skinnende med hvidt Halsbind og blanke Briller. Den dalende Sol forgyldte hans ædle Skikkelse og gjød en Glorie om hans hvide Haar.

«Sol er oppe, Skovens Toppe»

sang han, saa det gjaldede ud over Dalen, og alle Svineblærerne ligesom løftede sig og bævede i salig Fryd.

«Sol er oppe, Skovens Toppe»

jublede Folket, men i det samme brød det af med et skingrende Glædesskrig. «Se han kommer, han kommer, den røde Lakaj kommer,» raabte de. Alle styrtede med tilbageholdt Aandedræt frem for at se Miraklet. Selv Klein, der et Øjeblik i Forveien havde klaget over Tandpine, sagde nu frejdig, at det ikke var Andet end, at han havde faaet Blod paa Tanden. Saadan stod man et kort dejligt forjættelsesrigt Minut. Den Røde kom nærmere og nærmere. Men i Stedet for at gaa lige hen til Berg standsede han foran *Punch* og overrakte med et Buk en Tilsigelse til Taffels til denne som forhenværende Formand for «Foreningen til Smaadyrenes Beskyttelse», hvorpaa han atter forføjede sig bort. Virkningen var rædselsfuld. «Men dette var ikke Meningen!» udbrød Berg og sank sammen i Formandsstolen. «Nej dette var ikke Meningen!» bruste det som en Storm fra Forsamlingen. «Ikke Meningen — ikke Meningen!» lød det som Ekko fra Fjeldene, og Ekkoet gjentog: «Meningen Meningen,» indtil en klar Stemme paa en Gang sagde: «Nej det var vist ikke Meningen.» *Punch* foer op. Foran ham stod Husets Datter og bød ham The med sit sødeste Smil, men i Halvsøvne havde *Punch* grebet Flødekanden og heldt dens Indhold ned i Sukkerskaalen. «Nej, det var ikke Meningen!» stammede han ganske forlegen.

En afbrudt Karriere.

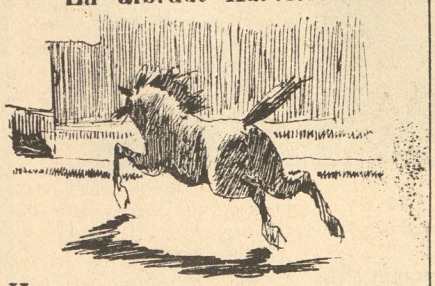

Hvi sjunges altid om Hr. Heiman,
Veldædighedens Ideal?
Jeg synger om den fæle Kaj, man
Har bygget om Slotsholms-Kanal;
Den ej alene af vor Næste
Har slugt adskillige Procent;
Men nu saagar paa vore Heste
Opmærksomheden har henvendt.

— En Ganger i Kanalens Strømme
Til Livet nylig sa'e Adjes;
Den havde nemlig ingen Tømme
Og var for Resten tøjleløs;
Des Aarsag fra sit Fangebur i
Kraft af Selvstyrelsens Fornuft
Den gik en skæbnesvanger Tur i
Beslutningernes Aftenluft.

Af Frihedsdrift ansporet Vejen
Mod Christiansborg den fulgte; thi
Den drømte ikke om paa Kajen
Et folkeligt Parti at gi'e;
Men snarere den var paa Springet
At gaa med et Andragende
Til Lederne i Folketinget
Om Plagerne mod Plagene.

Det laa i alt Fald nær at ane,
At Dyrets Skridt et Plagiat
Var efter Holst, der fandt sin Bane,
Da han blev lidt for desperat.

Som han det vilde ha'e det friere
Og af Ustyrlighed er rendt
Løbsk, til det gik paa alle fire
I Vandet og sit Løb fik endt.

Hvor Gammelstrand sin Bølge ruller
Mod Kajens stenbeklædte Bred,
Den sank med sit Parti af Kuller
Blandt døde Torsk i Dybet ned;
Forladt og ene nu den ligger,
Hvor Aal i Dyndet har et Hjem!
— Ja saadan gaar det, naar man stikker
For meget Hestefoden frem.

Moralen, som man ud af dette
Vandheld sig drage kan, er klar:
Paa Bagben skal man nødig sætte
Sig mod den Styrelse, man har!
At slaa til Skaglerne kan sømme
Sig af og til for Publikum;
Men der maa Bidsel til og Tømme
For den, der er for hestedum.

Et ærligt Ansigt.

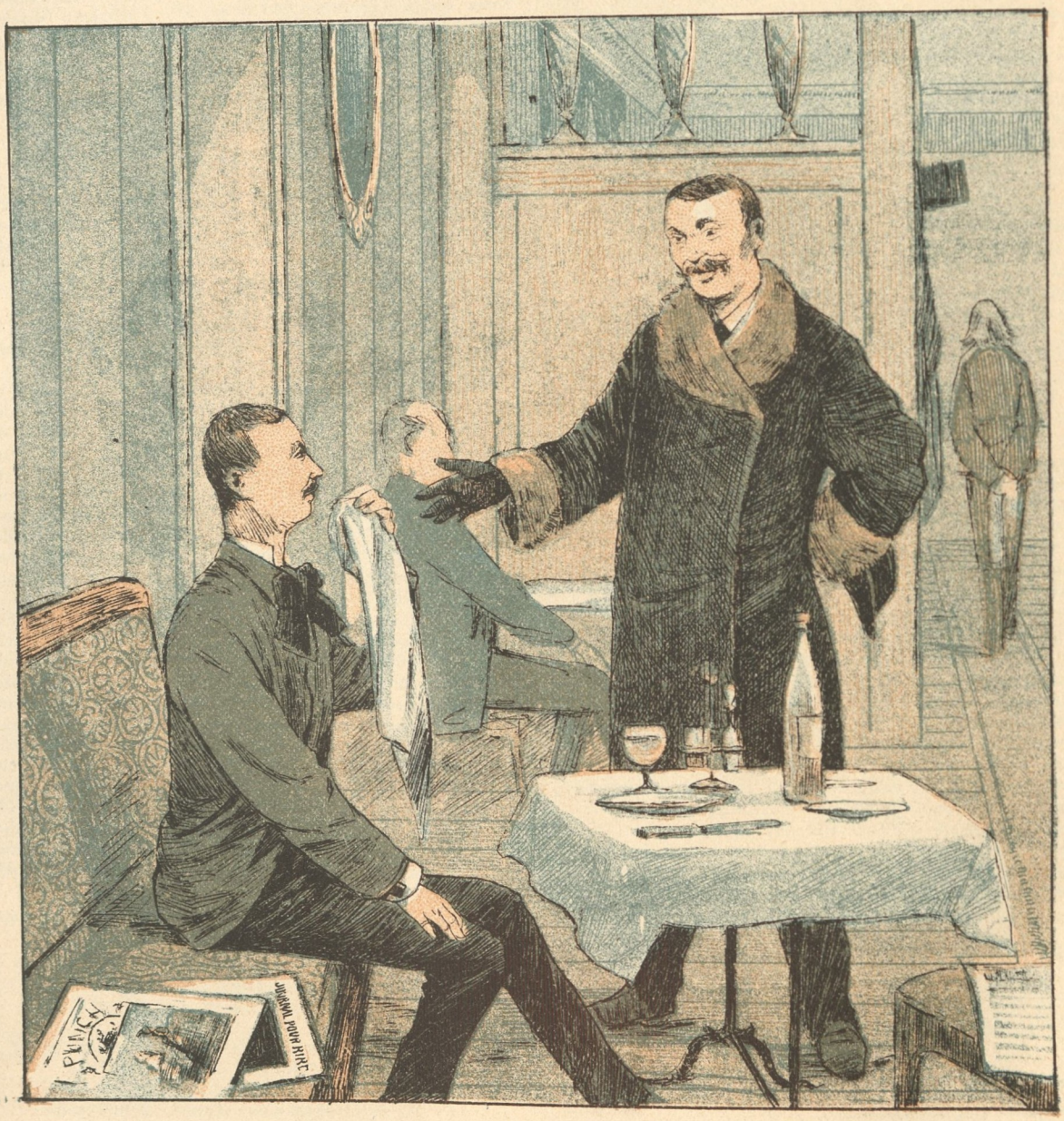

— Det er dog et Fandens aabent og ærligt Ansigt, Du stadig holder.
— Ikke sandt? Men Du kan ogsaa tage Gift paa, at det har kostet mange Folk mangen god Skilling.

En Forskjel.

— Jeg vil blot sige Greven, at i Aftes haar der vaaren nouen inne aa venne med Voun paa dei nøi Kløer

— Ja Rasmus, den Gang var det mig sel, saa Du skal ikke bryde Dig derom.

— Naa, va de Greven! Ja, de va in ai Sag; men haae de vaaren in ai Tosk, saa sku han Dælen ete me hat Tæsk.

En Rose blandt Nelder.

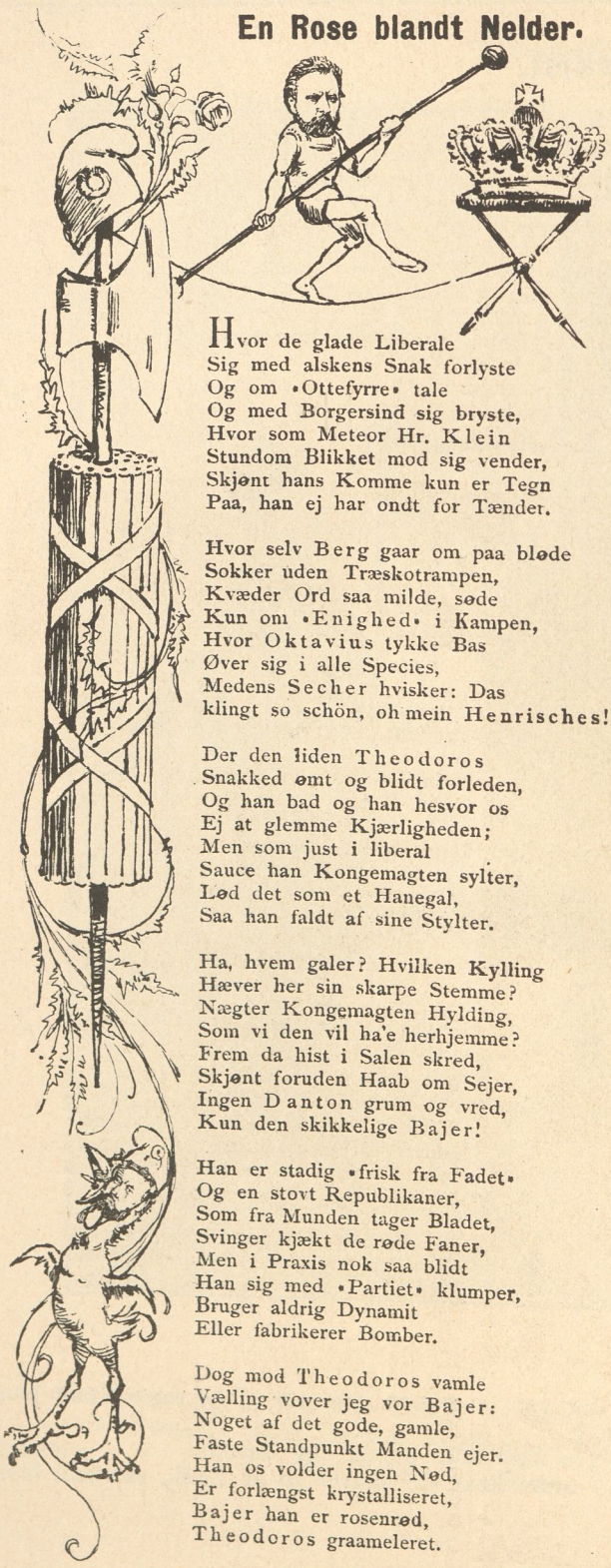

Hvor de glade Liberale
Sig med alskens Snak forlyste
Og om »Ottefyrre« tale
Og med Borgersind sig bryste,
Hvor som Meteor Hr. Klein
Stundom Blikket mod sig vender,
Skjønt hans Komme kun er Tegn
Paa, han ej har ondt for Tænder.

Hvor selv Berg gaar om paa bløde
Sokker uden Træskotrampen,
Kvæder Ord saa milde, søde
Kun om »Enighed« i Kampen,
Hvor Oktavius tykke Bas
Øver sig i alle Species,
Medens Secher hvisker: Das
klingt so schön, oh mein Henrisches!

Der den liden Theodoros
Snakked ømt og blidt forleden,
Og han bad og han hesvor os
Ej at glemme Kjærligheden;
Men som just i liberal
Sauce han Kongemagten sylter,
Lød det som et Hanegal,
Saa han faldt af sine Stylter.

Ha, hvem galer? Hvilken Kylling
Hæver her sin skarpe Stemme?
Nægter Kongemagten Hylding,
Som vi den vil ha'e herhjemme?
Frem da hist i Salen skred,
Skjønt foruden Haab om Sejer,
Ingen Danton grum og vred,
Kun den skikkelige Bajer!

Han er stadig »frisk fra Fadet«
Og en stovt Republikaner,
Som fra Munden tager Bladet,
Svinger kjækt de røde Faner,
Men i Praxis nok saa blidt
Han sig med »Partiet« klumper,
Bruger aldrig Dynamit
Eller fabrikerer Bomber.

Dog mod Theodoros vamle
Vælling vover jeg vor Bajer:
Noget af det gode, gamle,
Faste Standpunkt Manden ejer.
Han os volder ingen Nød,
Er forlængst krystalliseret,
Bajer han er rosenrød,
Theodoros graameleret.

Is

bruges her i Landet af de saakaldte Skøjteløberforeninger dels til at falde, dels til at falde igjennem paa; i det kariske Hav derimod, hvor Isen er særlig oplagt til at være nordpolemisk, bruges den til at blive siddende i, naar det gjælder om at vise sig istapper. Is kan ogsaa bruges til at lave Iskager, Iskrem o. lign. af, hvilke Retter ere at anbefale saavel moderate Højre- som Venstremænd, der trænge til at afkøles, efter at de have faaet deres varme Mad i Taubers Spisekvarter. Kun maa bemærkes, at disse Kager helst bør laves af en finere Konditor end Hr. Falbe-Hansen, da de ellers let smelter for tidlig og bliver til det bare Vand.

Kaal.

Kaal laves i Regelen af Kaal og Flæsk; men man kan ogsaa gjøre Kaal paa mangfoldige andre Sager. I Folketinget f. Ex. gjør man Kaal paa usødygtige Skibe o. lign. Man tager en eller anden Blomst, som har været i Estrups Hænder, afplukker Bladene og lader dem henligge i nogen Tid, til de ere ganske visne og kun Venstres faste Kaal-Stok er tilbage. Denne Ret skal imidlertid høre til de forfalskede Næringsmidler, med hvilke et Tilsyn bliver mere og mere nødvendigt. Ikke des mindre nydes den stadig med Velbehag af Folk, der ere satte paa Diæt (6 Kr. daglig). Grønkaal tilberedes i Morgengnavet og koges altid paa fedt Flæsk i rigtig Erkjendelse af, at en tidligere Medarbejders »ensidige Religionsopfattelse« ikke kunde tage nogen Forargelse heraf. I Regelen tager man et Svinehoved med et saa svinepolisk Udtryk, som muligt, for at give Kaalen fornøden Kraft; men man kan ogsaa hjælpe sig i Mangel heraf med et Par rigtig gode Sider af en Sofus Sehandorffsk Fortælling, uden at man behøver at frygte for, at samme derved skal komme til at lide Mangel paa Svinesteg. Kaalen hører ogsaa til de Retter, der skal haves ind med Skeer; men man har Exempler paa, at ikke alle kunne søbe Kaal sammen. Saaledes har Berg maattet opgive denne Del af Samarbejdet med Hørup, uagtet denne Evropæer i sin Tid fik Attest af Alberti paa at være grøn. Bladets Grøukaal bliver dog neppe federe heraf. Grøn Langkaal laves af Elberling, men Dagbladet gjør Løjer med ham. Rød Kaal anvendes som Gemyse til Daxavisænder. Rosenkaal tillaves bedst ved, at man tager de fineste af »vorses egne Blade« og stuver dem i Mælk og Honning, de afgiver da en fortræffelig Gemyse til den aandelige Føde, man faar ved at spise hos sine gode Venner. Hviid-Kaal er en af »Danmarks« mest yndede Liv-Retter, den bruges baade til Suppe (NB. tynd), til Stuvning og til Hviid-Søbekaal. Tilberedelsen af disse Retter skeer ved en eftertrykkelig Bearbejdelse med Kniv eller Sax af de Blade, der findes i Nærheden, og derefter ved at give det Hele et svagt Opkog. Brun-Kaal tillaves hos Brun, ved at samme gjør Kaal paa Dagmar-Theatret og dets Publikum ved at opføre »Hvor man kjeder sig i Længden«. Sur-Kaal tilberedes af Bergs Provinsblade. Disse hakkes omhyggelig og koges sammen med en Ministerpølse, der helst maa være kaalporteret af en liberal »Pølsekræmmer«. Skulde der ikke være Kaal nok for at faa Pølsen til at gaa i Vælgerfolket, kan man ogsaa servere den med en Gemyse af laza-russiske Grønærter.

Mosaik.

— Det er usædvanlig store og gjennemgribende Omvæltninger, der i denne Tid foregaar i Privattheatrenes Direktioner og Personaler, og vi har derfor troet, at det kunde være af Interesse for vore Læsere under Et at samle alle de Oplysninger om disse Forhold, som det har været os muligt at indhente.

Som bekjendt har Skuespiller Otto Zinck tilbudt Direktør Watt en Sum af 30,000 Kroner kontant og 5000 Kr. aarlig i 10 Aar forat overtage *Folketheatrets* Drift. Hvis dette Arrangement kommer i Stand, er det efter Forlydende Direktør Watts Mening at byde Direktør Andersen 5000 Kr. kontant og 30,000 Kr. aarlig i 10 Aar forat faa *Dagmartheatret*. Direktør Brun skulde saa overtage *Kasino* mod en Afstaaelsessum af 30,000 Kr. kontant og 10 Kr. aarlig i 5000 Aar til Direktør Rasmussen, som under denne Eventualitet vilde kjøbe *Folketheatret* mod et Honorar af 10 Kr. kontant og 5000 Kr. aarlig i 30,000 Aar til Skuespiller Otto Zink, der efter denne Ordning sandsynligvis vilde modtage Engagement hos Andersen.

* * *

— Da der ikke godt kunde være nogen Tvivl om, at Direktør Andersen ved Fraflytningen af *Kasino* vilde medtage Alt, hvad han var berettiget til, saasom Koulisser, Rekvisitter, osv., og desuden tage en ikke saa ringe Del af Publikum med sig, og da *Kasinos* nye Direktør ikke godt kunde staa sig herved, har Hr. Rasmussen budt Hr. Andersen en større Sum en Gang for alle og en mindre aarlig Afgift for at beholde Halvdelen af dette Publikum. Det er dog endnu usikkert, om Hr. Andersen vil gaa ind paa dette Arrangement.

* * *

— Efter hvad der berettes os, har en bekjendt ældre Theaterforfatter mod et større Vederlag — Summen se vi os ikke i Stand til nøjagtig at opgive — faaet Tilbud af en yngre Kollega om i de paafølgende fem Sæsoner at give denne Tilladelse til at skrive de Stykker, som den første i den nævnte Periode tænker paa at forfatte.

* * *

— Efter hvad vi erfarer, har en yngre Kollega tilbudt Hr. Kolling ved *Folketheatret* 20,000 Kr. aarlig i 10 Aar forat maatte overtage hans Roller i det nævnte Aaremaal.

* * *

— Skuespiller Reumert har gjort Skuespillerne Stigaard og Wulff Tilbud om 10,000 Kr. aarlig i 20 Aar forat overtage de Roller, der blive ledige ved de nævnte to Skuespilleres Bortgang fra *Folketheatret*.

* * *

— Efter Forlydende staar Skuespiller Dorph Petersen for Tiden i Underhandlinger med en af det kongelige Theaters mest bekjendte Sangere om Afbenyttelsen af dennes Stemme paa de Aftener, hvor Vedkommende ikke selv har Brug for den.

* * *

— For Tiden føres der ligeledes Underhandlinger mellem Direktør Rasmussen og Skuespiller Sophus Neumann om et Engagement af sidstnævnte for en Tid af 20 Aar, og har denne bestemt betinget sig, at han ikke behøver at lade sig klippe i dette Tidsrum.

* * *

— Fra en aldeles paalidelig Kilde er vi blevne underrettede om, at Fru Schwartz Nielsen definitivt er engageret for næste Sæson ved *Kasino*. Der var blandt Publikum opstaaet en ikke ubetydelig Forvirring om dette Spørgsmaal, idet Nogle paastod, at Fru Schwartz var engageret til *Folketheatret*, medens Andre ligesaa bestemt vilde vide, at Fru Nielsen vilde blive ved *Dagmartheatret*. Det er imidlertid som sagt nu lykkedes Direktør Rasmussen at forhindre denne Adskillelse ved at engagere Fru Schwartz Nielsen under Et for Sæsonen 1884—85.

* * *

Et godt Raad hver Spilleaften.

— I den sidste Tid er der kommet en Ret i Mode, som daglig serveres paa alle større Restaurationer og Kaffeer og som i høi Grad synes at falde i det store Publikums Smag, nemlig de saakaldte *Theaterænder*. Da Opskriften er saa simpel, at Enhver med Lethed selv kan besørge det fornødne, skulle vi herved meddele den. Man tager en opkogt And, helst saa fed som mulig, parterer den i ganske smaa Stykker, og hvert Stykke mærkes med en Theaterdirektørs eller Skuespillers Navn; man sætter derpaa en passende Blanding af Løgn dertil og hælder det Hele over med en stærk, pikant Sauce. Ved Anretningen garneres Anden med en Rand af Theaterkonfekt, blandet med Vrøvl; Anden maa nydes strax, da den i Almindelighed ikke kan holde sig til næste Dag.

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind;
Braun haltet Nordahl wohl in dem Arm,
Der junge Mann ist ein Herr so warm.

Mein Sohn, was birgst Du dein schönes Gesicht? —
Siehst, Vater, Du den Andersen nicht?
Er kommt mit Oda und Marer hitt . . .
Mein Sohn, er ist nur Marerritt! —

„Du armer Nordahl muss fort von hier,
Gar schöne Stücke spiel' ich ohne Dir!
Ich glaube, mein Freund, dass Du bist verstört,
Hat mat eine solche Falschheit gehört?"

Mein Vater, mein Vater, und horest Du nicht,
Was Andersen sagt mir in mein' Gesicht?
Sei ruhig, nicht kümmert es mich,
In dunklen Blätter schelt die Kritik.

„Willst, Knabe, Du mit dem Guten gehen?
Deine Schwester kannst mit Dir Du nehmen schön,
Deine Schwester ja spielt unter allen Kritik,
Und Publikum sagt, sie ist goiselich!"

Mein Vater, mein Vater, und siehst Du nicht dort?
Andersen kommt ja in deinem Ort.
Mein Sohn, mein Sohn, ich bin ach so alt,
Und Andersen hat mir so gut bezahlt!

„O ferne Dich, was ist es für eine Gestalt?
Und bist Du nicht willig, so brauch ich Gewalt!"
Mein Vater, mein Vater, jetzt mehr ich nicht kann!
Andersen hat mir ein Leids gethan!

Der Vater goiset's, verschwindet geschwind,
Er hällt in Armen zwei jammernde Kind;
Er nimmt, was Andersen ihm gebot —
In seinen Armen das Kind war todt!

Torve-Pris.

Snart Stadens vise Mænd vil selv probere
Med nye Torve hjælpe paa vor Trang,
Alt Kjødet de paa Nytorv konfiskere,
Saa hele Torvet gaar al Kjødets Gang.

Nok Liv det vil i Magistraten bringe,
Paa Torvet stod saa længe ledig de,
Selv Loppetorvet siger man skal springe,
Paa Ama'ertorv man stemmer mer ej i:

«Ama'ermor! Giv mig Guleroer!»
Nej saagu gjør man ej, for det gaar sin Vej.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 31. Januar. Nr. 5.

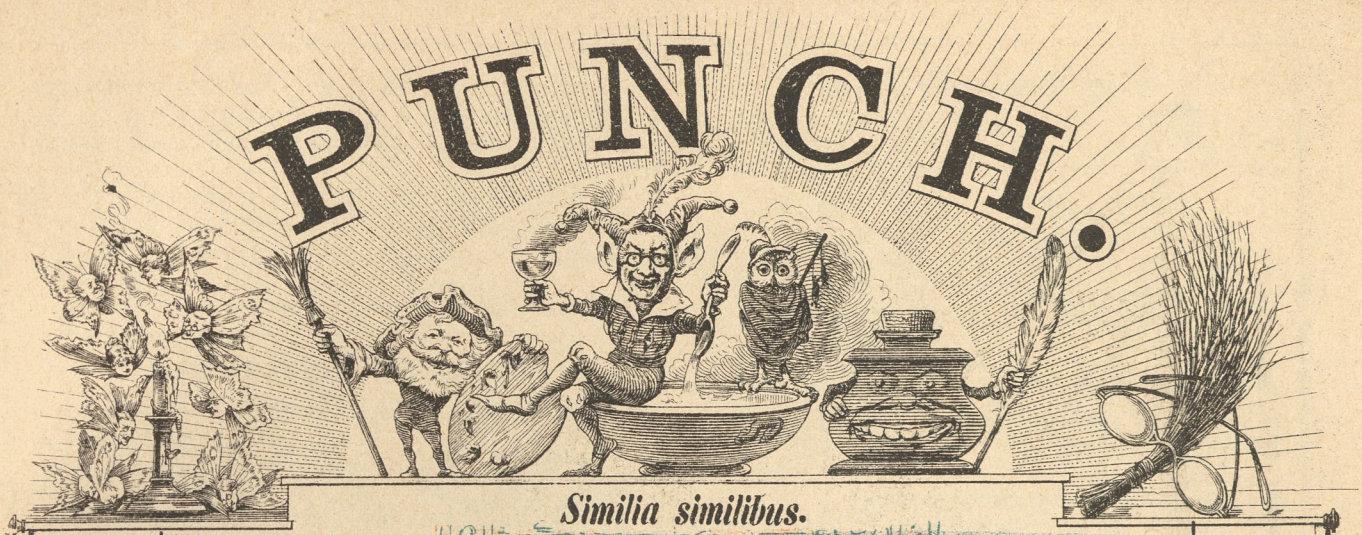

Similia similibus.

— Hør Du Mie! Hvorfor gi'er Fa'er aldrig lille Søster Bryst?
— Nej Frederik! Mo'er har jo Mælk, men Fa'er har kun Øl i Brystet.

Ved Gravens Rand.

Motto: Dets Endeligt var trist:
Det visned' selv tilsidst.

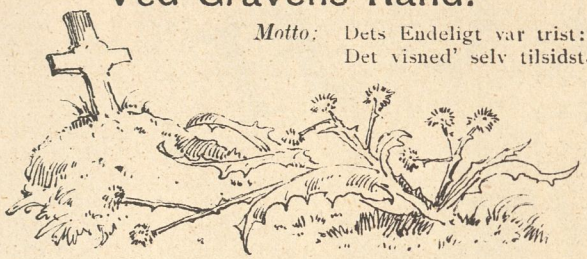

Mens BERG maa stadig haabløs Længsels Kval
I Tinget og paa sin bevidste Magt prøve,
Maa nøjes med en lille General-Prøve,

Er Interressen andet Steds henlagt;
Den drages ud til Kroens hellige Haller
Fra Tinget, som skal ingen Ting ha'e sagt.

Det Folketing, som med saa stort Rabalder
Fuldt af Forjættelser til Verden kom,
Om føje Tid for Aldersgrænsen falder.

Paa en saa udsædvanlig gold og tom
Tilværelse det snart kan se tilbage,
At det er selv lidt ræd for Folkets Dom.

Ja, skjønt endnu er ikke talt dets Dage,
Det regnes alt for afdød af dets Venner,
Som Afsked skynder sig med det at tage.

Dets Bo er snart i Skifterettens Hænder
Med samt dets Efterladenhed og -skab,
Hvis Størrelse med Skræk det nok erkjender.

Hvad det har fuldbragt, kan man uden Tab
Som Fyldekalk anvende, naar man fylder
Det tomme Rum i Glemsels aabne Gab;

Men hvad det lovet har og endnu skylder
At indfri, viser, at Fallit er kort
Og godt det eneste Princip, det hylder.

Det kunde ikke drive ESTRUP bort,
Og som et Surrogat herfor fik Landet
Et Driveri at se af værste Sort.

Det drev og drev, men drev det ej til andet
For Bonden end at drive det saa vidt,
At hist og her Taalmodigheden stranded'.

Dets Driv-Kraft er nu næsten helt opslidt,
Og Vælgerfolket vil jo før jo heller
Det Overdrivhus se at blive kvit.

Derfor man allerede mer fortæller
Om Vælgermøder, end om Folkets Kammer,
Som skrinlagt i sit eget Gravkapel er.

Nu tales kun om HANSEN MENSTRUPS Jammer,
Om Byrden, der er altfor tung for LETH,
Samt om den Medfart, begge snart annammer.

— Ja dersom denne Samling sker sin Ret,
Som Gravskrift staar til gratis Afbenyttelse:
«Her hviler Støvet af et dybt begrædt

Selskab til Dovendyrenes Beskyttelse!

Danske Adelsvaaben.

XXX. Elberling.

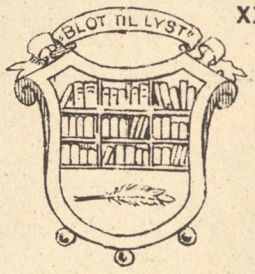

Efter Familiens eget Udsagn skal Slægten i gamle Dage have været meget bevandret i Udlandet, og den blev nok især først bekjendt ved det Rige Würtemberg, som den endog en Tid lang førte Titel efter; men det turde dog være et stort Spørgsmaal, om dens udenlandske Vidtløftigheder i sin Tid gavnede *Fædrelandet;* nogle af Datidens Historikere mene endogsaa, at meget Folk faldt fra Fædrelandet paa Grund af de store Territorier i dette, som Elberling efterhaanden tilranede sig. — Skjoldet er delt i to ulige store Felter; i det øverste, som er det største, er der anbragt et meget omfangsrigt Bibliothek, hvoraf det kan skjønnes, at Stamfaderen maa have været en stor Mand, thi en lille Mand kunde umulig overkomme et saadant; og i det nederste ses en Gaasepen, som er saa opslidt, at det ikke er muligt at skrive tydelig med den; denne Vaasepen betegner Stamfaderens Fortjenester som Krønikeskriver. — Slægtens Stamgods var oprindelig den berømte Borg «Gimle», hvorefter Stamfaderen ogsaa havde Kjælenavnet: «Lille Gissemann!»; men efter at denne Alfaders Bolig var forfalden, drog Slægten til «Frederiksbergs Morskabstheater» (se Devisen paa Baandet over Skjoldet: «Blot til Lyst!»), og her afholdt den sine Vinterrevuer, der dog ikke samlede nær saa stort et Publikum som Sommerrevuerne samme Steds. Stamfaderen antog Tilnavnet «*Den Uafhændelige*», hvilket skulde tilkjendegive, at hans Organ var aldeles uafhængigt; dette havde det saa meget lettere ved at være, som det ingen Abonnenter havde.

XXXI. Christoffer Hage.

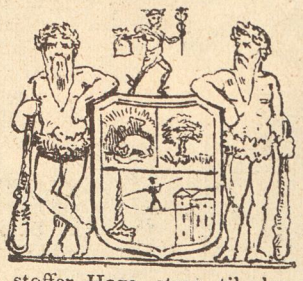

Christoffer Hage hører vel, som Navnet siger, til den berømte Slægt, men ikke til den mest ansete Linie; thi som bekjendt ere Hagerne her i Landet Dobbelthager. — Hele Skjoldets Udseende angiver ved de to store nordiske Kæmper, der tjene som Skjoldholdere, og den lille Merkur med Stav og Pengepose ovenpaa Skjoldet det Vasalforhold, hvori Christoffer Hage staar til den udbredte Slægt Tietgen (sammenlign dennes Skjold, som vi have gjengivet i sin Tid under Nummer V). Skjoldets nederste Felt fremstiller en Linedanser, der bevæger sig fra Børsen til Christiansborg Slot, en Vandring, som Stamfaderen foretog sig uden endnu at være styrtet, skjønt han hørte til Oppositionen eller Børsens Vildmænd. Det øverste Felt er delt i to Afdelinger; til venstre ser man et Vinterlandskab med en Is-

bjørn, hvilket hentyder til Stamfaderens Ophold i Siberien, hvorhen han var bleven forvist af den ovennævnte Høvding Tietgen for at finde paa ny Udveje; disse opdagede han imidlertid ingen af, men derimod fandt han des værre Tilbagevejen hertil; i det tilsvarende Felt til højre ses som Modsætning et Sommerlandskab, og dette Sommerfelt alluderer til Kaptajn Sommerfeldt, som optraadte i den Kreds i Kjøbenhavn, hvor der var bleven Cassemangel, men des værre faldt Kaptajnen for Christoffer Hage, der gav ham nogle ordentlige Hagesmæk.

XXXII. Falbe-Hansen.

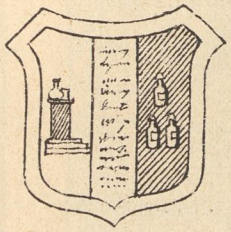

Falbe-Hansen stammer fra Odense og var næsten ganske ukjendt her i Staden, før den nævnte By sendte os Falbe paa Hansen. Skjoldet er delt i to lige store Felter ved en bred Liste, en saakaldet Valgliste; dog betragtes det af flere ansete Historieskrivere (se Hindenburgs juridiske Formularbog) som meget tvivlsomt, om Slægten er juridisk berettiget til at føre denne Liste, da Ægtheden af de paa den opførte Navne kunne omtvistes, og Stamfaderen vil nok blive nødt til at krybe til Kjøge Huskorset i denne Anledning, uden at det nytter, at han henviser til sit Erektionspatent fra Lipke-Detmold. Betydningen af Figuren i venstre Felt er ikke ganske sikker, idet nogle antage det for et nationaløkonomisk Katheder, medens andre mene, det er en kathedersocialistisk Talerstol. Enten dette nu er det ene eller det andet, er det klart, at der paa samme er hensat en Karaffel Vand og et Glas, og dette synes at staa i Forbindelse med Figuren i Feltet til højre. Her er nemlig gjengivet 3 smaa Flasker med Hofmandsdraaber, hvilket fejlagtig er blevet udlagt som en Hentydning til en Slægten egen, særlig stærk Kjærlighed for Livet ved Hove; Slægten har kun faaet Hofmandsdraaberne med, fordi Stamfaderen saare let faldt i Afmagt i Situationer, hvor han mærkede sin Afmagt; i denne Henseende var han beslægtet med den foran omtalte Christopher Hage, der ogsaa plejede at blive afmægtig i Odense. Falbe-Hansen hørte til Statistikerne og hyldede derfor Talmajestæten, og han brød mangen en Lanse til Ære for denne ved forskjellige Nyholmgange.

XXXIII. Lazarus.

Det er lige saa forkert at tro, at denne Slægt stammer fra Lazarusland, som at antage, at den har noget som helst med Lazarronerne at gjøre; ligeledes er den dumme Mening, at Stamfaderen var den opvakte Lazarus, forlænget skrinlagt. — Som Skjoldholdere fungere to smaa Sorte for at antyde, fra hvilken Nation Slægten nedstammer. Selve Skjoldet er meget simpelt; det er paa Skraa delt i to Felter; i det øverste til venstre ses en fabelagtig Fisk, en saakaldet Zvibelfisk, thi Stamfaderen skal have været en løjerlig Zvibel, medens det nederste til højre er saa sort som Sværte, og det er klart som Blanksværte, at dette hentyder til Stamfaderens Fortjenester af Pressen, thi de var i sin Tid ikke ringe. Slægten, som endnu er kjendelig paa sine ejendommelige Typer, en middelfed Bourgeois, bredte sig nemlig oprindelig i Ly af Landets største Bøgh efter at være optagne blandt den berømte Dschingiscaëns Vasaller og tegnede den Gang til at blive en meget vigtig Faktor i Folkets aandelige Bespisning; men Stamfaderen gjorde i Sværten, da han i Kompagni med forhenværende Jernstøber Lunde vilde omstøbe den bestaaende Samfundsorden og godtgjorde saalunde den gamle bekjendte Sætning, at Faktorernes Orden er ligegyldig. Han sluttede sig nu til den under XXXII nævnte Falbe-Hansen, med hvem han foruden meget andet har Devise tilfælles: ***Kommune naufragium dulce.*** Slægten levede i Førstningen i trykkende Omstændigheder, men er nu bleven saa velhavende, at den har Raad til at holde sin egen Avis, nemlig den til Forsendelse med de frederiksbergske Sporvogne priviligerede ***Frederiksberg Avis.***

Hos à Porta.

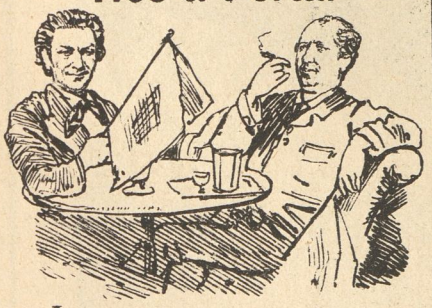

— Ih, God Dag, du gamle Ven!
— Er det dig? Vel mødt igjen;
Det er saamæn længe siden!
— Ja, hvor Tiden
Svinder hen.
— Sikke rørte Vande, vi
Render om og pjasker i?
— Ja, hver Skuespiller drager
Rundt og tager
Sit Parti.
Watt selv af snedige Planer er omsvøbt,
Han vil ha' Theatret omstøbt
I Zinckografi.

— Men til Sommeren — Hvad den?
— Tingets Direktør igjen
Skal omkring med røde Snapse
For at rapse
Venstremænd.
— Holbergsfesten bli'er vist fin?
— Véd du hvad, du stolte Kean,
Knap man Forskjel mere kjende
Kan paa denne
Tid og hin;
Tænk dig, i Frederiksbergs smalle Gader
Nylig En med Falbe-Lader
Gik og blev til Grin.

— Vildt i »Venstre« slaas og strid's,
Medens Folket raaber: Bis!
Hver sit eget Skind nu værger, —
Busk og Berg er
Blevne De's!
— Ogsaa Gnavet hytter Sit.
— Ja, nu leger det Tit-Tietgen med gamle Grundtvigs Frænder,
Fordums Venner
Bli'er det kvit.
— Schandorph han blev dog ved Truget
som Page?
— Pokker uden Digtergage
Gaa og tænke frit!

Miste tusind Kroner, hva'?
— Nej, det ka' vi inte ha'!
Før af Grundtvig-Venstres Kobbel
Maa det Dobbel-
te man ta'?
— Goldschmidt og Hr. Brosbøl led
Ingen Skade dog derved;
Det var Synd, om Berg blev dadlet,
Han har sadlet,
Som han red:
Kjærlig med Smuler man Degnene mader,
Mens der paa en Præste-Hader
Regner Kroner ned!

— Brun'ej knust »Avisen« faar!
— Vent kun! Snart som Holst han gaar
Til vort Folketing og klager, —
Den Slags Sager
De forstaar!
— Nylig (det er ingen And!)
Faldt en Hest i Gammelstrand;
Nu faar Lembckes Dyrevenner
Nok Gelænder-
et i Stand!
— Hvad, er den Fem? Saa maa vi separeres,
Jeg skal klippes. — Jeg maskeres. —
— 'Djøs da, pæne Mand!

Paa Barberstuen.

En utaalmodig Slagtersvend: Du, ta' og spring ind til din Mester og si', at der sidder tre Bisser og venter!

Lige for Lige.

— Det var dog Satans, som Du ser ud, Jensen! Du kan sgu'nte være bekjendt at gaa uden Skyklap for saad'n et Seveøje, som det, Du dér har faaet!

— Aa Fa'en, Krag! Immer li'esaa godt, som Du kan spare Foderalet til den Næse, Du gaar omkring med.

Ved Truget.

Ny-Evropæisk Nationalsang.

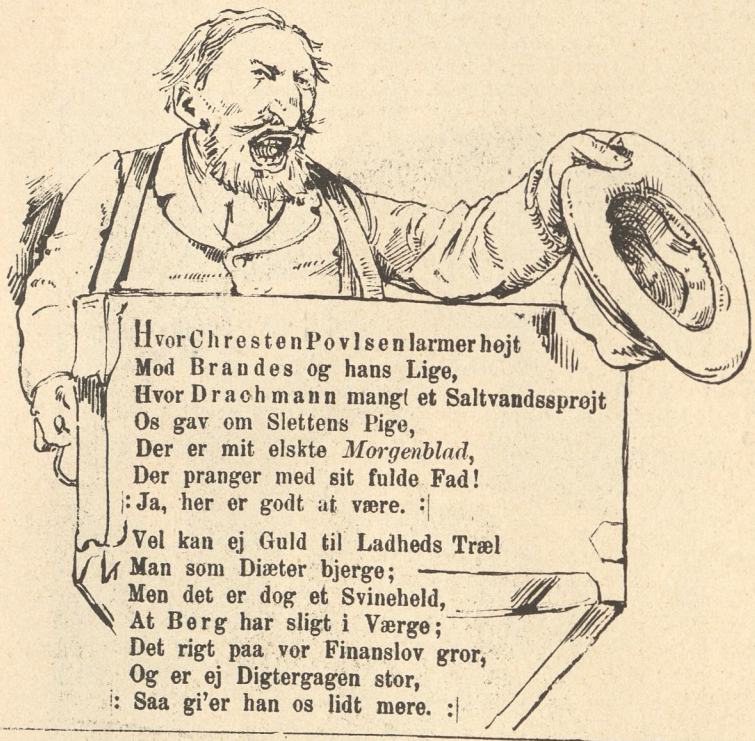

Hvor Chresten Povlsen larmer højt
Mod Brandes og hans Lige,
Hvor Drachmann mangl et Saltvandssprøjt
Os gav om Slettens Pige,
Der er mit elskte *Morgenblad*,
Der pranger med sit fulde Fad!
|: Ja, her er godt at være. :|

Vel kan ej Guld til Ladheds Træl
Man som Diæter bjerge;
Men det er dog et Svineheld,
At Berg har sligt i Værge;
Det rigt paa vor Finanslov gror,
Og er ej Digtergagen stor,
|: Saa gi'er han os lidt mere. :|

Ja, for en saadan spækket Gris
Man røre bør sin Tunge!
Til dobbelt og forhøjet Pris
Det Gammen er at sjunge.
Selv om St. Georg Afsked ta'er
Og Berg «min Fane» haanet har,
|: Jeg siger: Fanen gal er! :|

O, straal for Øjet uforsagt,
Du Præg af Chrestens Stempel!
Et Haandslag paa den gamle Pagt,
Og *Logos* fik et Tempel!
Men Venskabspagten var ej varm,
Og Berg har grebet i sin Barm
|: Og fandt et Danevirke. :|

O, Hjærte-Blad med Hjærte-Sprog,
Du har mig vakt af Dvale;
Mig Grundtvig nu gjør mere klog
End løse Fremmedtale;
Her «vore egne Vinnevær»
Med «Vimmelskaftets Maal» ej mer
|: Jeg skjøtter om at maale. :|

Og som paa dit Papir hver Dag
Staar Korsgaard undertegnet,
At tyde Chrestens Sindelag
Af Chrestensen omhegnet,
Saa styrke Bajer Bladets Aand
Og knytte «*Fredens*» Broderbaand
|: Og skjærme Bogøs Konge. :|

Himmelbrev

tel

Dikteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**

p. t. Paris,

Hoho! Der har Velærværtikheten gien den gamle gemytlike Færtiknant en hår En at bite Spits på, samme gamle Unnerteinete værendes immer vant til bløte Kumsonanter baki ok nu skullendes være hår sammenstetz værendes de samme som a gøre én Birkemot til en Gråsten, va den Gamle ha fåresport hos voreses søte liten Ammakermor Ydun, om de lo sik opføre, vortil hun bære sporte, om den Gamle sæl var bleven bløt på Birkemotten, vor for den gamle Glaje maa opgi a følle etter Velærværtihejen paa den Fjeldstining erindrendes sai inte a være fød paa Kumsonanternes Bergtoppe men i Vaakalernes Bøjedal, og har aldri slaet Gitaren i Dur men immervæk i Moll, lisom di søje smaa Nattergale, men di gamle Eienherier er grumme glaje i Velærværtihejens Opfinnelse og gaar og tygger Kumsonanter og spøtter dem uj paa Gullet lisom Skraatobak men den med Hurrøløjnen kan di inte hette uj a, værendes jo inte gjennemgaaendes vijere begaveje og kuns lie akkerat tjenlie til a sidde i det folkevalte Ting, ves Tale inte er Ja Ja men Nei Nei, og derimoj inte med Sensus og Arbede og Deggedarer i den højere Tilværelses føste Kammer. Og samme gamle grinagtie Grøjhoder sier, naar di inte maa vræle Hurræ, ka di værken holle paa Homøret eller paa Abbetiten, saa di sitter og stikker til Særimmer, som om de var ammerikansk Daaseflæsk med Trekiner i, villendes være immervæk glaje og med Bløjhej og Folgelihej og Kjærlihed te Skagen frit etter Drakmand. Og det er vores store Raballermajor Thor, som har sagt den Onde tordne sai paa, a nu rar han lynende gal i Kalaatten paa Loke, som er voreses eneste Øjropæer med Pariserdannelse, sort Silkehat og Glaseehansker, rabehaver og med Pandelokker, derigjennem føst bedaarendes de søje blaaøjede værendes allievæller sande Kvinder, men sijen etter værendes spidsfindi og malisjøsk ved den gamle Tjæresnuje Ægirs Sølbrøllop paa Skyjebanen kallendes Thor en Skrobtusse lisom Pingel Drakmand og er blen sat i Brømmen neje i Kælleren me et Maarenblaj hængendes over saj tel a drøppe Gift i han, som Velærværtihejen ka sæl sla etter i Myttelogien og gamle Unnerteinede værendes sæl, som Velærværtihejen erindrer, osse a den samme øjropæiske Surdej, var jo i en svær Kattepine og tængte paa a ta Billietten me Extratog ner a Bifrost, men den gamle Odin kunnendes doli undvære samme gamle Tyrolers glaje Ansigt feg Unnerteinede til a blie innu et Aar i Embeje, og ha sat en Extra Tønde gammel Mjød tel ham paa Finanslovsbetænkningen, va den Gamle dog ikke er sikker paa han faar, Stærkodder værendes nemli for Tijen voreses Kultuskmenister ag samme havendes bant paa, a den Gamle sku inte ha mere end almindeli Ranson, og de ka nog være a di smaa blaaøjede keder sai, nu Loke, som dog immervæk haje en lille Skandale a montre dem mej, er væg, og det eneste Goje dervej er, di engen Insæktpulver behøver nu, fordi alle di smaa Sorte er forsvundne fra Valhal med de samme Loke gig, saa her er i den Retning lisom i

Gimle og di smaa søje Diser ser saa blomstrendes uj allesammen, og nu maa jo den Gamle holle for me at fortælle dem Frasagn fra Baggen og synge smaa sjemytlie Viser for dem, naar di inte er hos Frigga i Kykkenet eller paa Kursus i samme gamle Blaastrømpes Kogeskole. Hoho! Deres Velærværtihej kan sætte en af sammes største norskes Kraftejer, me dobbelte haardkogte Kumsonanter bagi paa, at der endnu er baaje Gujer og Gujinder i de gamle Valhal, og den Unnijon, der bestaar mellem dem, vil den gamle Glaje alti raave Hurra for svingendes Begeret til Ære for Velærværtihejen og haabendes sammes poetiske Aare maa blie ve at flyje som en Bergfos me Skomskvæt i Reinbueglans, og den Gamle skal være som en glaj Lax hoppendes over alle Grinagtihejer og Kumsonanter i Velærværtihejens Litanie vær Gang samme gaar Maarentur i Værtens Gang.

Immervæk

Tyroler Færdignant

Valhalla.

Punch's MADAM MANGOR

eller

Kogebog

for

smaa Statshusholdninger.

(fortsat.)

Kager.

For at en Kage skal være rigtig vellykket, maa den meles dygtig, hvilket sker dels paa Finansloven (f. Ex ved Tilskud til Folke-Høj-Skoler og Forhøjelser i Digtergager) dels udenfor Finantsloven (f. Ex. Fribolig paa Christiansborg, Folke-Gaver, Folke-Bank o. s. v.) Det behøver i den Anledning ikke at være det reneste Mel, man har i sin Pose, naar Kvantiteten bare er tilstrækkelig, da det som bekjendt er Mængden, der skal gjøre det. Det er ogsan nødvendigt at have en Kageform ved Haanden, da man naturligvis ikke ganske kan sætte Formen til Side, og man for en Forms Skyld ofte er nødt til at gjøre en eller anden Indrømmelse, da Kagen ellers let kunde falde i Asken Af de forskjellige Slags Kager skulle vi her nævne: a) Bakkelser, af hvilke Sprut-, Bjørn- og Vandbakkelser anvendes i Venstres Aarhusholdning, b) Klein'er, der hører med til Landets højeste Ret, men som i lang Tid hverken var Venstres eller Socialisternes Liv-Ret; nu synes Smagen imidlertid at have forandret sig i det Punkt, navnlig siden man har opdaget, at den kan æltes i et forhenværende Bogø-Degn-Trug. c) Lag-Kager hed i gamle Dage Laug-Kager, men efter at Laugsvæsenet er bleven ophævet, omdøbtes de til Lag-Kager, for at antyde, at de forskjellige Lag i Snmfundet nu skulde forenes om en og samme Kage, der dog bestod af forskjellige over hinanden liggende Lag. De er imidlertid ikke alle lige heldige at komme i Lag med. d) Vafler faas varme paa de forskjellige Vælgermøder, som Tilgift til Venstres Fjælebodsløjer, i gamle Dage kunde de ogsaa faaes hos Krabbe; nu giver han kun arme Riddere. e) Makroner anvendes i »Dukkehjem«, hvor de hører med til de løbende Udgifter for sammes løbende Husfruer og Husmødre. De laves efter Henrik Ibsens Opskrift, og skulle være slemme til at angribe nævnte Damers Tænder, men det er dog heldigst ikke at føle vore Koner altfor nøje paa Tænderne i det Punkt, da man ellers udsætter sig for alt for mange Tandtaluskvaler. f) Jødekage Nr. 1 laves af A. Cantor og Jødekage Nr. 2 af A. Henreches; der laves imidlertid mange mere eller mindre gode Nummere af samme Bagere. g) Høvlspaaner af Snedker Ørnbergs Fabrik ere hensigtsmæssige at anvende ved Festmaaltider i Foreninger med forskjellige politiske Formaal. h) Røde Grise kan man let komme til at spytte, naar man tjener som gemen i Venstres Svine-Fylking (se Banke-Kjød.) i) Hoste-Kager ere gode at anvende i de nyeste literære Tider, hvor det er fælt at høre Hr. Manbang hoste, og næsten endnu værre at høre Gjellerup gø; o. s. fr.

(Fortsættes.)

Danmarks Adels Aarbog

bringer den ganske vist noget overraskende Oplysning, at Herman Bang er født den 13 Juli 1878; men dette forklarer og undskylder rigtig nok grumme meget.

Mandsmod.

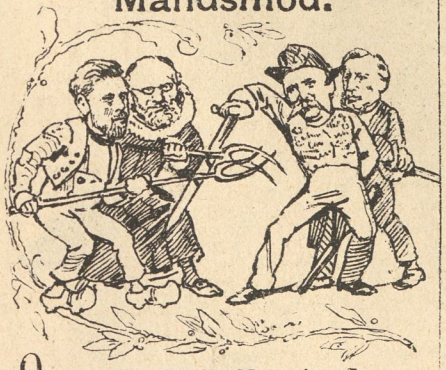

Om den gjæve Pastor Henning Jensen
Som tør ta'e et Tag med Excellensen,
Gik det Rygte trindt i Stevens Herred'
At han var saa ung og saa for —
Saa forfaren dog i Politik.

Politik forklared' moderat han
Som en Gjerning, passende for Satan,
Og man kunde derfor rolig svoren
Paa, den passed' særlig for Pa —
Patrioters Renselsesforsøg.

Dreven af bemeldte Venstregenius
Drog han ned til Kamp med Hr. Scavenius;
Uden Frygt han tør sin Stemme hæve;
Thi han har bevist, at han kan væ —
Være sine Meninger bekjendt.

I den første Træfning han levered',
Drabelig Jens Busk ham sekundered',
Hvoraf uden Tvivl om Jens man slutter,
At han stadig ta'er sig af Re —
Respektable Demokraters Sag.

Han opfrisked' atter her Doktrinet
Om sin Klinke-Vals med »Postelinet«:
Stængtes Venstre længer ud fra Maalet,
Sagde han, saa var det rigtig aa —
Aabenlyst at ta'e sin Ret i Spring!

— Ja saamænd! Hvorfor skal ej Partiet
Springe li'esaa godt som krybe i'et?
Springe maa det dog paa Bergs Befaling,
Krybe maa det ogsaa for Be —
Bedre Statstilskud af ham at faa. —

Ingen blev dog kjendelig generet,
Da Jens Busk Jens Bussemand agered';
Thi man véd, at han i denne Rolle
Lover altid mer, end han tør —
Tør sin lille Finger vove for.

Og man véd, at Jens er aldrig bange,
Naar man ej for meget vil forlange,
Og den Dag, da han skal vove Trøjen,
Han for Sandheds Skyld maa være —
Være fri for selv at ha'e den paa.

Saldo.

— Hør, sig mig, hvor blev *Dr.* Schandorph af, da Nytaarsregnskabet blev gjort op ved »Morgenbladet«?

— Hvor han blev af? Han blev paa Indtægtssiden!

Modeblad

for vore mest opsigtvækkende Feuilletonister og andre „unge Mennesker“.

«Dragten bestaar af lysegraa Benklæder, hvid Vest, blaa Kjole med forgyldte Knapper, og hertil bæres i Halsen i Stedet for Halstørklæde en Rosenbuket og — i Haaret en Agraffe eller Naal; — eller man har Ærmerne i sin sorte Kjole afskaarne noget over Albuen og møder med lange 12 Knaps Handsker ligesom en Dame.»

(FYNS STIFTSTIDENDE, den 22. ds.)

Trykt og udgivet af C. Simonsen Kjöbenhavn

1884. Torsdagen den 7. Februar. Nr. 6.

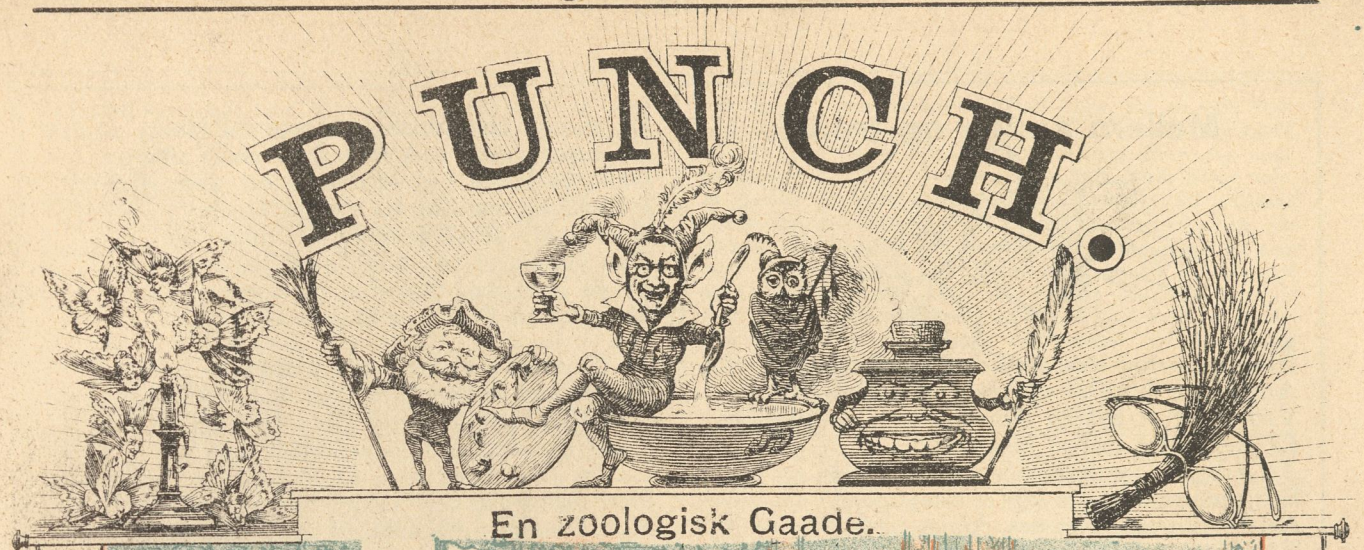

En zoologisk Gaade.

— Men Stine! hvad har Du dog ved mine Noder at bestille?
— Jøsses Frøken! je spekelerer bare paa, hvordan Frøkenen dog skal bære sig ad for at spille med fire Hænder.

Mellem anden og tredie.

Man maa dog lade Folketingets Lemmer,
At, skjønt de gi'er sig god Betænkningstid
Ved hvert et nyttigt Forslag, som de hemmer,
Er Resultatet tidt af deres Flid,
At ærlig de fremkommer med en blid
Bekjendelse, idet de afgi'er Stemmer,
At de vil gjøre Nejenes Afmejelse
Til Gjenstand for fornyet Overvejelse.

Det vared længe nok, før frem blev kaldt
Finansbetænkningen, der skulde spille
ESTRUP det Puds, at han gik hen og faldt,
Saa Venstre kunde faa det, som det vilde.
Naa Herre Gud! der skal jo Tid til alt;
Hvorfor saa ej til Intet at bestille?
— Nu skal den fire Maaneders Udskejelse
Henvises til fornyet Overvejelse!

De mange ubarmhjærtig strøgne Poster,
Hvormed vor Post forbedres skal i Aar,
Den nye Havn ved Hundested, som gaar
I Hundene, da den for meget koster,
Kort sagt, de Overstregelser, man faar
Som Amen til Hr. Grevens *Pater noster*,
Er nu med den fornødne Understregelse
Besørget til fornyet Overvejelse.

At Grevens vidtberømte Feltraab: Spar!
Til saadant trænge kan, var nok formodet;
Kun kan vi ikke rigtig faa i Ho'edet,
Hvad egentlig man «overvejet» har,
Da fra Oktober man til Februar
Med den Finanslov siddet har og rodet.
Mon ikke her det smager af Fordrejelse
At tale om fornyet Overvejelse?

— Men Tiden gaar imens saa rart, til Baade
For hver, som af Diæter er en Ven;
Men Frugten ligner svært det Væv, hvis Traade
Om Dagen trolig blev fornyet, men
Om Natten altid trævlet op igjen,
Saa der er noget klassisk paa en Maade
Ved først at faa en ledreborgsk Affejelse,
Og derpaa en fornyet Overvejelse!

Ved Kaffen.

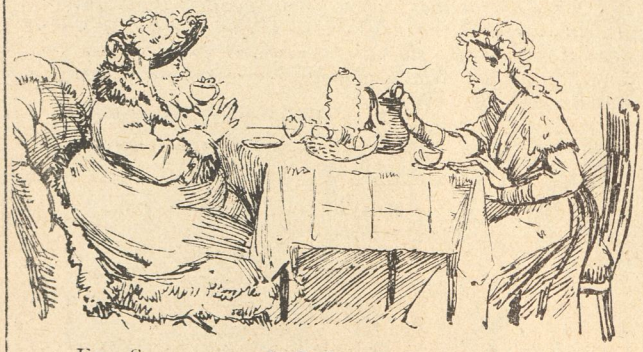

Fru Sørensen. Ja Gud, søde Fru Schrøder, det har De saamæn Ret i, at det er dejligt med det milde Vejr, saadan man sparer paa Kul og Koks, men Sørensen har ikke tjent nær det paa Koks, som han havde ventet, og ved Nytaar sagde han til mig, at nu havde han Balance og kunde sætte til Motto over sine Finanser: »Nu lægger vi op paany!« men det bliver der nok ikke noget af, med mindre han tager det ind igjen paa Petroleum for der er da mange Dage man har maattet brænde Lampe fra om Morningen af og til sent paa Aftningen, og for Petrine er det meget slemt, for hun havde jo glædet sig til at løbe paa Skøjter og jeg havde haabet, hun skulde mulig gjøre et godt Parti derude, da hun jo baade kan gjøre Herresving og krydse, men saa gik vi jo paa Holberg-Festen i National i Stedet, og De véd det er ham der sidder udenfor det kongelige Theater, der hvor Sjoverne gaar, og jeg har aldrig set hans Stykker, som jo skal være saa ryde, men han og Saxus Grandmamaticus har nok bygget Sorø Akademi og derfor var Stadsen derude, og det var lige som paa Studenterbal med Marskalker og først var der jo Variethee-Forestilling med Optræden af Odapetersen og Tolderlund, der sang og En, der fløjtede og saa kom Schandorph og han hverken sang eller fløjtede, men vi saa ham læse noget op af en Bog, og Frits Grønbæk mente det var Unge Dage, saa det gjorde ikke Noget om man hørte det eller ikke, men jeg synes dog, at det havde været morsommere at se ham gjøre Noget i en Trapez eller springe gjennem Tøndebaand og bagefter dansede jo Frits og Petrine og Sørsnsen og jeg gik omkring og var oppe paa Taganlægget og saa paa Tæpperne, Wessel og Vett havde udstillet og jeg fik Sørensen til at love mig nye Gardiner til Dagligstuen og det var jo meget pænt, men Sørensen sagde han savnede Wiener Sang-Danserinderne og de øvrige Nationalforlystelser, og da vi skulde hjem, var Petrine snydevred, fordi hun ikke havde vundet Maskeradedragten, som hun saa gjerne vilde have haft til at gaa paa Studenter-Karneval i, og hun sagde det var en Uretfærdighed af Komiteen at hun ikke fik den, for hun havde ikke været af Gulvet den hele Aften, og der var tre ganske unge Studenter, som hnn nok troede vilde duellere næste Dag eller drikke Blaasyre for hendes Skyld, og nu har jeg maattet trøste Pigebarnet med at love hende at komme hen at se, naar Herman Bang skal spille Komedie, og hun haaber saadan det maa være i en Damerolle som fransk Markise eller Hovedrollen i »Plet« f. Ex. som han jo har skrevet saa yndig om mindst de tyve Gange. Men Sørensen sagde han var gaaet ind i de liberale igjen bare for at høre Høgsbro, og da jeg hørte det skulde være ude i Figaro, sagde jeg rigtig nok: Aldrig i Evighed, lille Sørensen, faar Du Lov at gaa paa saadanne Steder, for det kjender jeg af Frits Grønbæks »Studier fra Folkelivet«, som han af og til læser lidt op af for os om Aftningen, at det er noget af det mest Uha, man kan tænke sig, og det er mærkeligt Høgsbro har villet lade sig engasjere der og ikke hellere i Ligkisten, hvor man nok dog kan være anstændig, naar man selv vil. Og jeg har en Bog med til Dem søde Fru Schrøder som De endelig maa læse, det er „Sande Kvinder“ af Fru Edgren og der

kan man rigtig nok læse, hvordan man skal være en sand Kvinde, og det tror jeg nu for Resten, uden at rose mig selv, jeg ikke behøver at læse mig til, for jeg har aldrig nogensinde lagt Sørensen et Halmstraa i Vejen, men offret ham baade mig selv og det der var tilbage af min Ungdom efter mit første Giftermaal, og Sørensen har ikke noget at beklage sig over og gjør han det, saa er det bare, fordi Mændene er saa grusom fordærvede og lastefulde, som man kan se af alle de nye Bøger og ogsaa i »Sande Kvinder«. O Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg løbe for jeg skal op til Fotografen, for De har jo nok set af Aviserne, at Richard Kaufmann har havt Bryllup, og nu har jeg tænkt jeg vilde glæde ham med at sende ham mit Fotografi til Erindring om de glade Pariserdage og det skal være af de uforgængelige, dem de gjør med Kul eller med Koks og som hænger i Kasser i Portene. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Fra Madam Bollerups Loge.

Jeg tænkte det nok! »Fra Diavolo eller Værtshuset i Terracotta« — eller hvad den By hedder — gjorde Lykke og har endog skaffet udsolgt Hus, saa Værtshuset passende kunde kaldes »Røde Lygte«. Stykket er jo ogsaa gammeldags, falmet og forældet nok dertil. Det er alt sammen den gamle Lire: lige fra vor spæde Barndom har vi hørt alle Melodierne paa hver evige Lirekasse, og lige saa kjendt er Historien med de hundrede tusinde Lirer; Personerne er alle de gamle Theaterhelte — der er endogsaa Dydsdragoner i Stykket — og de gamle Theaterskurke; man kjendte dem Alle sammen strax igjen undtagen Simonsen, der har en saa ækel Maske, at Emilie Hansen, som ellers sværmer for Simonsen, slet ikke kunde more sig hele Aftenen.

Jeg skulde derfor ikke have optaget Deres Plads ved at omtale Stykket, hvis jeg ikke ved at se det var kommen paa en Idé, som jeg herved offentliggjør, for at rette Vedkommende — formentlig Folketinget eller dets Formand — kan tage sig af den. Foranledningen skrev sig simpelt hen fra, at jeg fra saa mange Sider hørte Klage over, at Lorden og hans Lady i Stykket udtalte det engelske Sprog saa særdeles uheldigt, Noget jeg ikke selv kan bedømme, da jeg ikke kan Engelsk. Men saa faldt det mig ind, at det ikke var mere end billigt, om det blev paalagt vore Folketingsmænd som Vederlag for de Fripladser, de have i det kongelige Theater, gratis at instruere og undervise Kunstnerne gaa denne Statsanstalt, thi Folketinget tæller jo som bekjendt flere udmærkede Specialister.

Var der f. Ex. ikke her en Lejlighed for Wederkinch-Madsen til at bibringe Hr. O. Poulsen og Fru Hilmer de fornødne Kundskaber i Engelsk og Udtalen af samme, hvad Wederkinch-Madsen selvfølgelig egnede sig fortrinlig til, da det ikke skal være korrekt Engelsk. — Ingen kunde bedre end Folketingsmand Bajer lære Hr. Christoffersen, hvorlunde en Dragonofficer, der sværmer for Kvindeligheden, bærer sig sig ad. — Holstein-Ledreborg kunde med et Par Ord sætte Hr. Jastrau ind i, hvorledes en Person, der optræder under et gammelt adeligt Navn, men virkelig er Anfører for en Samling af det laveste Krapyl og selv en Bandit, komporterer sig. — Tauber kunde med den Lethed, som Øvelsen giver, sørge for, at Hr. Foss fik det rette Greb paa, hvorledes Tonen er paa et Værtshus, og der er jo en Guds Velsignelse af underordnede Folketingsmænd, som kunde tjene Dhrr. Schram og Simonsen til Forbilleder paa saadan et Par stakkels Røvere, som skjælve og bæve for deres Formand, faa Parolen fra ham og lystre ham blindt, uden at forstaa et Muk af det Hele, og som netop derved blive saa komiske for Publikum. Derimod ved jeg i Øjeblikket ikke rigtig, hvem der skulde instruere Frøken Schrøder som den unge, uskyldige Kvinde, men maaske kunde Partiets Formand, Hr. Berg nok bevæge Pastor Hostrup hertil, skjøndt denne ikke sidder i Folketinget, for Pastoren har jo netop i den sidste Tid vist, hvor stor Pris han sætter paa Sande Kvinder.

Deres ærbødige
Tirsdagsabonnentinde.

Tanker ved en Bajer.

O, gaadefulde Visdoms-Raad,
Der kaldes »Stadens Fædre«,
Du som vil sløve Letfærds Braad
Og vor Moral forbedre!
Hver Dansk med korte Skjørter paa
Skal knuses af »Instruxer«; —
Men du la'er alle Høner gaa,
Der synger Tydsk i Buxer!

Mod al Slags Knejpeduft paa Dansk
Du slynger Tordenkiler;
Men bliver Navnet udenlandsk,
Du strax huldsalig smiler:
Din Ukas lyder — og med den
Du vinder nok Respekt — at
»En Knejpe« klinger ækelt, men
„Variété“ delectat!

At En i bar Tricot bli'er set,
Det taales grumme nødig,
Men er det hans »Specialitet«,
Saa bukker du ærbødig.
Ak! Alt, hvad du saa hitter paa,
Gaar sligt ej ud af Verden,
Thi Bulevarden — naa, lad gaa!
Jeg si'er nu, Bule er den.

Nu tror I vise Mænd kanske,
At Punch er lovlig bitter?
Men I kan selv i Aften se,
Hvor slemt Exemplet smitter,
Naar de sig dertil egnende
Der kaldes Liberale,
Har Møde — højst betegnende! —
I Figaros Lokale!!

I National, der nys fik Ord
For Dyd od gode Sæder,
Et Wiener-Sangerinde-Kor
Germanske Viser kvæder.
Man si'er, de fik det skjønne Navn
For ret at præcisere,
At de ved Sangen ej gjør Gavn,
Men »hviner« desto mere.

Der har vi Sagen! Ingen tør
Paa Dansk sin Dyd hædere,
Men brave tydske Kvinder bør
Man hædre eg fetere!
Mon ej vi mindes bør *ad hoc*,
— Undskyld mig det latinske —
At vi mod Tydskeu ofte nok
Har været for sang-wienske?

Orkestret kalder de »Kapel«,
For nobelt skal det være.
O, Magistrat. hvad nytter vel
Diu Kamp for Dyd og Ære?
Paa Vesterbro begraves dog
Dit Haab for Almenvellet:
Til Venstre ligger Kisten, og
Til Højre er Kapellet.

Simpelt nok.

Sognefogden: Næh! Je kaa itte gie dig noen Anbefaling, Mads, du ha jo vaaren i Hullet — hvodan var'et? De va nok sempelt Fængsel, du hade?

Mads: Ja, de ku aldrig væt semplere: Der var itte aent end et Træbord, en Træstol aa et gammelt Testemente.

Fint nok.

— Jeres Stine æ jou bleven saa farli fin, siden hun kom in te Køvihavn?
— Ja Jøsses sikken Mænde Stas, de Menneske har foet.
— Har hun osse foet en Kjærreste?
— Ja Maren, mer en en, for der inne æ et itte saa knapt, som hos vi annere.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LV.

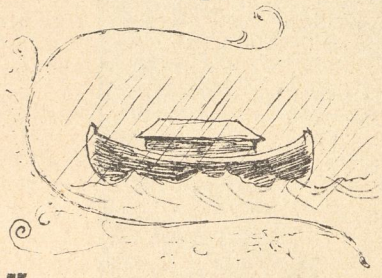

Kjære Fætter! Graat i Graat
Er i Aar nok bleven Mode;
Ej i Sne og Is vi rode,
Men en stadig Regn os toede,
Saa til sidst man næsten troede,
At »Paa Havsens Bund« man boede
Ikke i Kasino blot.
Ja det regned her saa godt,
At selv Tvivlere forstode,
Hvordan Noahs Ark blev flot.
Samme gamle Patriark
Var ej noget daarligt Ho'ede,
Da han paa den bare Mark
Midt i Løjer, Spænd og Spark
Byggede sin sikkre Ark
For de Rene og de Gode. —
Tænk om vi i Ørsteds Park
Bygged' os en saadan Bark!
Ak thi, Kristian, træt og mat
Bli'er man dog i Vrøvlets Vælling,
Hvor kun Dachsavisens Ælling
Dykker frejdig Dag og Nat.
Snart mit Taalmod er paa Helding:
Helt fra Skagen ned til Jelling
Findes ej en gammel Kjælling,
Som ej tror, at hendes Kat
Kan paa Tælling
Styre Statens tunge Rat.
Lad os gaa i Arken brat!
Hvem skal med? Ja der er dem,
Som jeg helst paa Land lod blive:
Cham og Japhet ta'er vi, Sem
Maa vi holde vel i Live,
Skjønt Familien den er slem;
Ej Billet vi alle give,
Sende Mange af dem hjem,
Inden Ankeret vi hive.
Derimod
Maa vi have med os alle
Dem, vi vore Venner kalde,
Som Modeller for os stod;
Tiden ellers lang vil falde,
Snart ej synker denne Flod.
Der er Chresten, han er god,
Han er ikke af de skralle.
Roret ej han skal regere,
Dertil helt han mangler Evne,
Som ej Villien kan supplere;
Vind han skal os producere,
Han jo færdig er at revne
Af det meget, han maa hjemme
Nu som Formand indeklemme.
Ej dog, medens ud vi stevne,
Vi Jens Busk, den brave, glemme;
Hist fra Stranden
Lyder som et Brøl hans Stemme.
Først for Panden
Sætter vi ham dog et Bræt.
Der er Leth!
Han er Manden,
Som, naar Arken ligger stille,
Skaffer Fisk os nok saa net;
Han og Monrad sagtens ville
I et apostolisk Dræt
Fange Torsk, som ej er ilde.
Høgsbro lille
Ses paa Dækket frem at trille,
Ham har vi til Skibspræst kaaret,
Han kan præke, ja min Tro!
Og forstaar at klippe Faaret,
Og han har Kalot paa Haaret.
Desforuden skal han jo
Messe nu i »Figaro«.
Tauber skal for Provianten
Sørge, det er Mandens Fag,
Der er han Repræsentanten,
Han for Madstræv saa min Sandten
Altid slaar et kraftigt Slag.
Hørup hist ved Rælingskanten
Hisser op et grøngult Flag,
Hørup selv er nu et Vrag.
Han, der Vejen vilde vise,
Venstres Vej til Magt og Ros,
Han, der vilde være Lods,
Maa blandt Venstres mindste Grise,
Før en Haj, nu kun Ansjos,
Færdes som gemen Matros.
Vi den blide Bajer prise,
Bajer er en prægtig Fyr:
Han skal som en venlig Dise
Pleje alle Arkens Dyr;
Hver Kanin
Hilser ham med kjærligt Grin,
Kvælerslangen kun ham flyr.
Arkens Rigning den er fin,
Sejl vi syr
Os af lutter Venstreblade;
Ingen Skade
Vind og Vand
Dette Stof forvolde kan.
I hvert Mers ses Jungmænd glade:
Herman Bang og Peter Nansen
Kjækt mod Kvalmen holde Stand.
Og ved Klædedragtens Snit
Ligefrem forhøje Glansen
Af vor Skudes Bølgeridt.
Nu af Sted og ud til Dansen!
Vimplen vajer stolt og frit.
Aa! Nu glemte vi dog Hansen
Ham Oktavius, hvem vi tidt
Rakte Kransen,
Naar han væved bredt og vidt. —
Fremad nu trods Regn og Slud!
Lad kun Skyens Sluse tømme
Hele Floder af sin Tud,
Atter vi paa Glædens Strømme
Med vor dyre Ladning svømme,
Frygte koldt Vand ej og Lud,
Thi vor Ark har Kobberhud, —
Schandorph sprang tilsidst om Bord
Med sin Lyre,
Saa har Alt vi, hvad der duer
Jo i Nord.
Schandorph er en snild Avgur:
Han forlanger Baadsmandshyre,
Ej vi granske vil hans Nyre:
Men jeg tror,
Arken end han ej skal styre,
Men med Trefork tung og stor
Staa i Heltepositur
Som dens Gallionsfigur.

Gaardhanen og Vejrhanen.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Det var nede i Tordenskjoldsgade, der, hvor de store Mænd skrive deres mægtige Tanker ned paa Papiret og sender Parolen ud til alle de smaa Redaktører. Der var to Haner, én opdunset, ikke ganske ren paa Møddingen, og en lille sort oppe paa Taget; realistiske begge to og hovmodige begge to; men hvem udrettede mest? Sig os din Mening — vi beholde vor egen alligevel.

Andegaarden — for saaledes kaldtes Hønsegaarden, fordi der hver Dag blev opvartet med nye Ænder — var ved et Plankeværk delt i to Lejre, og i den ene laa en Mødding, og paa den vokste en stor Agurk, der bredte sig paa et Morgenblad og bildte sig ind, den var Formand for det Hele, og derfor gjorde den sig nu saa tyk som en Ministerpølse.

»Det fødes man nu til!« sagde den. »Den røde Lakaj kommer nok og henter mig!« Og saa sang den: »Der var en Gang en Konge-, Konge-, Kongelig Lakaj!«

»Men«, vedblev den, »det er heller ikke Alle, der er saadan en Agurk som jeg; jeg ser ned paa de andre Kre-

turer, jeg maa bruge, for at mit Morgenblad ikke skal visne. De er noget Krapyl — det er et fint Ord! Det hørte jeg vores Greve bruge fornylig. Gaardhanen kan jeg bruge, han er saa rart uden Midtpunkt, og saa lyder det saa dejligt, at han siger »Fanden gale!« til hvert andet Ord. Han har ogsaa langt større Betydning for Landet end den lille sorte, skjævbenede Vejrhane, for han er saa umaadelig jævn og synger for Folket; men den anden gaar mig for højt til Vejrs, han siger, han er evropæisk, det forstaar jeg ikke! ... Nej, ham stryger jeg; maa jeg beholde min Gaardhane med hans »Fanden gale!« Det er kun Skade, at den Hane ikke kommer rigtig godt ud af det med Præstekraverne, ellers kunde vi alle være saa g-lade.«

Saa kom den første Januar 1884, og der blev et frygteligt Uvejr i Andegaarden, som fejede mange af Besætningen paa Porten. Plankeværket blev revet om, og de to Lejre kom i Totterne paa hinanden; hele Besætningen løb forskrækket mellem hinanden, for de vidste ikke, om de vare kjøbte eller solgte; den største af Kjøge-Hønsene fløj sin Vej, og enkelte fulgte den og flygtede til andre Kjødgryder. Men Vejrhanen foragtede dem; det er nu blot for at faa Noget i Skrotten, tænkte den, det behøver jeg nu ikke.

»Bladet duer ikke!« sagde den. »Vrøvl det Hele!«

Vejrhanen var hvad man kalder blaseret, for det maa man være, naar man vil være fransk, og det havde bestemt gjort ham interessant for Agurken, naar den havde vidst det, for Agurken sværmede i Løndom for det Franske.

Saa var det Uvejr trukket over, og i den Besætning, der blev tilbage, herskede der lutter G-læde.

»Hvad siger I om det, Fanden gale mig?« sagde Gaardhanen. »Det var raat — Elegancen manglede! Det er ikke som hos mig, Fanden gale mig!«

Og saa traadte han paany op i Morgenbladet, slog med Vingerne og galede igjen; men denne Gang var det en hel romantisk spansk Legende, for han kjendte ogsaa nogle spanske Høns, og dem havde han lært det af.

Men Agurken sagde, at det var dejligt; nu var han saa gelad, saa gelad.

Og Gaardhanen sprang op paa sin Mødding og forkyndte en stor Nyhed.

»En Hane forstaar at lægge Æg, det kan den, Fanden gale mig! Og véd I, hvad der ligger i det Æg? Tusind Kroner, tusinde blanke Kroner, for jeg vil have dem i Guld, ikke i Hundredekronesedler! Det er ikke Noget for Smaafolk, men jeg har ogsaa været over et Aar i Embede. Tusinde Kroner — nu véd I, hvad jeg er for en allerhønsegaards Karl, Fanden gale mig!«

Og alle de smaa Kyllinger vare frygtelig stolte af ham og sagde, hans Foredrag lignede den franske Coquelins.

Men Vejrhanen ærgrede sig — det fik den det nu saa let med — og sagde til sig selv: »Vrøvl det Hele! En Gaardhane lægge Æg med 1000 Kroner! Lad os først se, om det bliver til Noget! Nu har jeg lagt saa mange Vindæg, men kun voreses egne har sagt, det var godt, og det betaler sig ikke i Længden. Vrøvl det Hele! Nu gider jeg ikke blive her længer, nu tager jeg Billetten!« Og saa knak Vejrhanen af, men han slog ikke Gaardhanen ihjel, skjønt der var dem, der sagde, han havde havt Lyst til det, og det kommer maaske nok; den lille sorte holder nok af at sige Tak for sidst.

Og hvad siger Moralen?

»Det betaler sig dog bedre at sige Fanden gale end at være Evropær og knække af!«

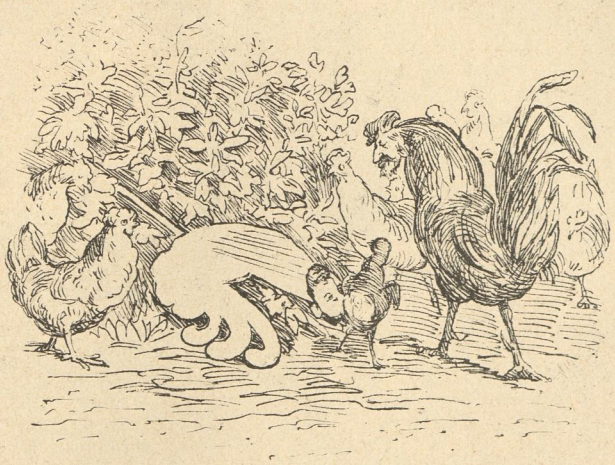

Gamle Slanger og nye.

Det er saa tidt fortalt, hvordan
Det gik i Edens Have,
Hvorlunde Adam, — stakkels Mand! —
Sin Ro fik bragt af Lave,
Fordi han to Faktorer der
Ej kunde holde Stangen;
Saa gik det ogsaa BAJER her
Med Kvinden og med Slangen.

Blandt Edens Haves Kundskabstræer
Stod ene FREDRIK BAJER
Og talte først om Kvindens Værd,
Hvad han i Reglen plejer;
Dernæst han efter Kvindens Sæd
Slog om i Tankegangen,
Og zoo-logisk han begræd
Den Kval, man har af Slangen,

I zoologisk Have saa
Han Noget, som ham piner;
Der la'er man Kvælerslangen faa
Spillevende Kaniner,
Ja selv, hvad der i Danmark Duer,
Skal stille Fodertrangen
Hos det forslugne Kreatur,
Der kaldes Kvælerslangen.

Den ligger ellers døsig hen:
Og skulde nogen stikk'en
Deri, er det kun Venstremænd
I Visnepolitikken;

Kun naar den tære skal sit Fo'er,
Da gaar det som med mangen
En Venstremand paa denne Jord:
Da bli'er der Liv i Slangen!

— Men ak, Humanitens Ven
Fik Grund nok til at mene,
At det er ikke godt for Mennesket at være ene.
Han ene holdt paa Kvindens Ret,
De andre holdt paa Vrangen;
Han holdt paa Duen, der blev ædt,
Men HOLSTEIN holdt paa Slangen.

Kort, BAJERS høje Tankeflugt
Vandt her saa langt fra Sejer,
At Diskussionens hele Frugt
Blev Østers og en Bajer!
I Edens Haves Dyrekreds
Han staar ej højt i Rangen:
Enfoldig han som Duen ses,
Men aldrig snild som Slangen.

Springfyrene.

«Vi ta'er vor Ret i Spring!» — Det Ord er stort!
Men baade BUSK og Venstrekoryfæerne
Til Dato mange høje Spring har gjort
Og er bestandig komne ned paa Knæerne;
Saa man skal dog ej lige strax forjætte
En Plads i Skødet dem hos Taburette.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 14. Februar. Nr. 7.

Man skal aldrig forsværge sig.

— Aah! Du taler al Tid om de kjedelige Penge; naar Du vidste, hvor den vilde klæde mig allerkjærest.

— Saa tag den da i Guds Navn!

— Nej, naar Du bander, saa vil jeg ved Gud ikke have den.

Ligheden leve!

I «Figaro», hvor Fiveliner
Og Fløjters Klang gi'er Tonen an
For Gadens søde smaa «Rosiner»
Og «Grever» af den fjerde Stand,
Den blide HØGSBROE med en Hale
Af Venstremænd forleden kom,
For der var mange «Liberale»,
Der vilde ha'e sig en Svingom.

Han talte om de store Kredse,
Hvor Folketingets Vælgere,
Naar de bli'er talt i hele Snese,
Tilsammen regnes kun for tre.
At deres Ret er lagt paa Hylden,
Kan Venstre ikke gjøre ved:
HØGSBROE gav Højre hele Skylden
Med vanlig Sandhedskjærlighed.

Thi Venstre upartisk har virket
Ved uden Smaalighed og Nag
At skaffe hvert et Forslag — kværket,
Der kunde ordnet samme Sag.
Det var jo ligefrem Skandale,
Ja Uretfærdighed og Synd,
Hvis Venstre ej var liberale
Mod den Befolkning, der er — tynd.

Grundlovens Aand man ej forrykke
I dette Spørgsmaal bør med Kunst;
Og efter Venstres eget Tykke
De tynde Egne har dens Gunst.
En tynd Befolkniag kan jo trænge
Til en langt mere fyldig Ret;
Thi det er den, der koster Penge
Fra den Befolkning, som er tæt.

Og først maa Vælgerne sig skynde
Paa Fredriksberg og Nørrebro
Med at henregnes til de tynde,
Der tager alt med Figa-Ro;
Naar Venstres Formaal de berede
I tyndt og tykt den Sjælesvir
At vælge lutter varme WEDER-
KINK MADSEN'er, de delt nok bli'er.

Moralen dog af HØGSBROES Tale
Blev, at man «utilsløret» saa,
Hvad Venstre og de Liberale
Ved Liberalitet forstaa:
Flertallets Ret og Folkeyndest
Paa Flyvesand man bygget har
Støttet af Kredse, der var tyndest,
Og Hoveder, som tykkest var.

Grundejer- og Vælgerforeningen
i
Bavleborg.

Gjæstgiver Rask vilde, før man begyndte, gjøre opmærksom paa, at han nu havde anskaffet en syperfin Stjerne-Kognak til at mingelere med, hvis nogen af Herrerne skulde have Mod paa en Toddy. Han kunde ogsaa servere baade Carlsberg og Tuborg frisk fra Fad, saa hvis de Herrer. . . .

Væver Knude vilde meget beklage, om man i en saa alvorlig Forsamling vilde hengive sig til den fordømmelige og skadelige Nydelse af Spirituosum. Det var meget bedre ligesom han at blive total og Guttemplar, for var det ikke netop, hvad Naturen bød. Saa man Markens Kronhjort eller Skovens Ræv drikke Sperretus? Gik nogensinde Himlens Ørn med en Brændevinsflaske i Baglommen.

Slagter Kraft: Jo, maaske med en lille Lærke.

Væver Knude: Lærken var selv en af de totaleste Fugle, han kjendte. Den sang i vilden Sky uden som Kraft at dyppe Næbbet i bajersk Øl. Eller var Naturen ikke total i det Hele. Regnede der kanske Kaffepuns fra Skyerne eller flod der Akkevit i Bækkene. Nej det var det bare Vand var det, og hans Valgsprog det var: Vand, mer Vand!

Gartner Lillie syntes, Knude havde vævet længe nok, og vi kunde ogsaa faa for meget af Fugtighed, som for Exempel om Sommeren med Kantoflerne, men det var nok ikke det, vi skulde tale om, men om, hvordan den simple Mand skulde komme til sin Retfærdighed, for det var simpel Retfærdighed, at vi fik et andet Byraad, og der skulde kulegraves, det var det, der skulde, men det hjalp ikke, uden vi fik helt nye Byrødder, og det var ikke for at gaa Borgermesteren i Bedene, han bemærkede det, for han betalte meget rigelt baade Gulerødder og Grønlangkaal, men det var paa Grund af Pringsipperne og de skulde være liberale.

Particulier Güldenmeyer vilde spørge, om ikke han var liberal? Hvem var det, der havde foræret Byen otte og en halv Kvadratalen af sin egen kostbare Jord til den ny Udbygning paa Sprøjtehuset? Og hvad for et Navn stod altid højst, naar der subskriberedes for de Fattige? Gjorde maaske ikke Salomon Güldenmeyer? Han vilde blot spørge Forsamlingen, om de vidste, hvad de skyldte ham? (Uro). De skyldte ham Taknemlighed (Hør! Bravo!) Han havde endnu i Dag tegnet sig for

tyve Kroner til «Foreningen for Deliristers sjælelige Opmuntring». Skulde der vælges Byraadsmedlemmer, hvorfor skulde de saa ikke vælge Salomon Güldenmeyer? Var han ikke usigelig godgjorende? Skaffede han ikke sine Medborgere billige Laan? Og var det hanses Skyld, at hans Ven Isak inde i Kjøbenhavn altid vilde have 20 Procenter af sine Penger.

Graver Pilehøi havde mangen en Aftenstund, naar han efter Dagens Dont vandrede over den stille Kirkegaard, ladet Blikket dvæle ved de hedengangne Medborgeres Gravmæler og tænkt, hvor yndigt det vilde være en Gang selv at hvile der med Bevidstheden om, at alle de kjære Efterladte vel vilde fælde en Sorgens Taare ved Synet af hans Grav, men den vilde tørres bort som Dug i Glædens milde Sol, naar de paa hans Gravsten kunde læse, at ogsaa han var først gaaet bort efter at have virket for sin elskede Fødebys Vel og sine kjære Medborgeres Held. Derfor nærede han i sin inderste Barm det Haab, at hans Medborgere vilde skjænke ham deres Stemme og smykke hans Hoved med Borgerkronens Lavrbær, inden de prydede hans Kiste med Ligkransenes Eføj. Men hvad Gartner Lillie før ytrede om Kulegravning, kunde han ingenlunde være med til. Han var Graver, men han vilde ikke være Undergraver af Samfundets Piller.

Slagter Kraft fandt, at Pilehøjs Gravmæle i Aften lod til at være angreben af Gravrust. Han foreslog ham at give en Omgang Gravøl.

Pilehøj vilde gjerne tømme et Bæger Aldersro med sin Ven Kraft.

Brændevinsbrænder Møllegaard vilde ligeoverfor Knude, der havde paaberaabt sig Naturen, minde om, at der var Noget, der hed Kunsten. Gav Naturen os Vandet, saa gav Kunsten os Brændevinet, og Kunsten var den forædlede Natur. Vi skulde alle stræbe efter at forædles og det vidste da Enhver, at en lille Snaps med Maade forhøjede Livsfunksjonærerne og derigjennem virkede forædlende paa Personligheden. Hvad Pilehøj angik, gravede han saa mange Grave for Andre, at han jo nok en skjøn Dag selv gik i en af dem. Men Graven og Kirkegaarden hørte Fortiden til, hvorimod Nutiden ventede sin Fremtid af Brænderiet. Og den Dag kunde komme, da Medborgerne for en prompte og billig Betaling kunde blive lavet til Kul og Aske i hans Brænderi, og derfor troede han nok, de hellere strax skulde unde ham deres Søgning, da gode Kunder altid fik Kredit. Men foreløbig vilde han underrette de Tilstedeværende om, at der var bestilt en lille Bolle Afbrændt paa hans Regning. (Jubel.)

Handskemager Knap vilde gribe Lejligheden til at udtale, at han for sit Vedkommende ikke frygtede for, at Byens Borgere ikke skulde vise det gamle Byraad den samme Tillid som tilforn. Den Sæd, Gartner Lillie i Aften havde udsaaet, vilde spire op som Skarntyde i Gartenerens egen Urtegaard. Han havde tillige den Glæde at kunne oplyse, at Ophavsmanden til den skammelige Artikel, undertegnet «En Medborger», der havde staaet i Byens Avis, og hvori Byens høje Øvrighed var bleven beskyldt for Nytaars Aften selv at have slaaet Potter paa Dørene og affyret kinesiske Pistoler samt saakaldte «Skrubtudser» for gjennem Uskyldiges Arrestation at forskaffe Fattigkassen en Extraindtægt, nu var udfundet. «En Medborger» var Avisens egen Redaktør. Han havde bekjendt og vedtaget godvillig at betale 50 Kr. til de Fattige. (Bravo! Hør!)

Gjæstgiver Rask underrettede Forsamlingen om, at Bollen var brændt af. Mødet hævedes med et Leve for Møllegaard.

—×—

Kommunal Brandpolitik.

: Vort Brandkorps :
Har tændt en Tvedragtsbrand!
Ehlers og Borgernes Repræsentanter
Kommen i disse Tider paa Kant er,
|: Om hvo, der :|
Skal føre Sprøjten an.

|: En Brandstok :|
Den sidste Chef jo var.
Men nu er Schønheyder her ikke mere;
Nu skal hans Eftermand snart redigere
|: De Sprøjter, :|
Som Hovedstaden har.

|: Hr. Ehlers :|
Ej længe var forleg'n:
«En, som at komme i Ilden kan taale,
Posten skal ha'e; thi paa den vil han straale!
|: Jeg vælger :|
En Ingeniørkaptain!»

|: Men Byens :|
Velvise Fædre sa'e:
«Sidste Gang afspist vi blev med en Vandmand!
Denne Gang vil vi sgu ha'e os en Brandmand!
|: Kaptainen :
Vil vi slets inte ha'e!

|: Borgmester :|
Maa ogsaa huske paa,
At vi et Brandvæsen gjør uden Lige
Af, at det bruges som Redningsstige,
|: Hvorved man :|
Til Vejrs bekvemt kan naa!

|: Saa slog det :|
For stakkels Ehlers Klik;
Næret han havde en haabløs Flamme;
Men det kan egentlig være det samme,
|: Naar bare :|
Han brandforsikret fik.

|: Hver Straale :|
Af Haab blev kun til Vand,
Og han naturligvis ikke fornøj't er
Over, at ved Magistratens Sprøjter
|: En Slange :|
Ved Barmen nærede han.

|: Dog Slukning :|
Af Sorgen nok han naar.
Brændt Barn skyer Ilden! Han gjør det ej mere,
Og nu kan Schønheyder Vandet levere
|: Til Omslag :|
Paa disse brændte Saar.

Maal og Vægt.

— Jeg skulde bruge noget Sterling. Hvor meget koster det?
— Ja, skal det være kort eller lang?
— Nej, véd De hvad! Saa meget kan jeg dog huske fra min Skoletid, at Sterling sælges i Pundevis og ikke Alenvis.

Blodprop?

— Døde Deres Fader ogsaa af Brystsyge?
— Nej, Hr. Doktor, min Fader døde uden noen Sygdom, ganske pludselig, lige med Et.
— Saa var det vel Apoplexi, han døde af?
— Ka gjerne være; men det forekommer mig, at Dokteren kaldte det saadn noet som Aaretold.

Humbug.

Ja, det er sørgeligt, men sandt,
At Barnums hvide Elefant,
Som nylig man i London saa,
Var ikke hvid, men bare graa;
Skindhellig allerhøjst den var,
Thi hvide Pletter Skindet har,
Men at Kuløren just er ægte,
Vil Siameserne benægte.

Ægypten, som blev sat i Stand
Af Britten til et Kanaans Land,
Ja til et sandt Arkadien,
Forstyrres fælt af Mahdien.
Med Englands Held fra salig Hick
Det stadig ned ad Baker gik;
At slig en falsk Profet er ægte,
Det falder nok lidt svært at nægte.

Tyskland og Østerrig man saa
Som Fredens Vogtere at staa:
De sikre vil Evropas Ro,
Skjønt der man knap kan sikkert bo,
Hvor Overfald og den Slags Kvæl
Belejringstilstand gjør normal.
At dette „Fredsprojekt" er ægte,
Skal ej „Germaners Lærling" nægte.

Og her til Lands, hvor Adelen
Man kastet har af Sadelen
Og demokratisk mangen Gang
Afskaffe Titler vil og Rang,
Man for en Ordens Skyld, som sagt,
Sig ofte har paa Maven lagt;
Naar bare Bønnerne er ægte,
Opfyldelsen vil ingen nægte.

Hvad en Professor, er vi véd:
Han være kan hos os „Prof." E d.
Og ha'e som Barnums Elefant
Af Vid et Skin, der kom og svandt;
Han være kan „Professor" i
Det ædle Hum-Bugtaleri,
Men at dog Titelen er ægte,
„Processoren" vil aldrig nægte.

Af Notitsbogen.

Punch har af Naturen en fortræffelig Hukommelse, men ligesom Venstre ikke stoler tilstrækkelig paa Berg til at lade ham være ene om «Morgengnavet», og derfor har adjungeret ham den ved sit rige Lune og spillende Vid saa fortjenstfulde Frede Bojsen, saaledes har *Punch* adjungeret sin Hukommelse en Notitsbog, af hvilken han haaber at faa endnu mere Glæde end «Morgengnavet» af sin Akkvisition. Foreløbig har den dog voldt ham en Del Hovedbrud, fordi de indførte Notitser var vel kortfattede, saa det ikke var saa let at hitte ud af, hvad Meningen egentlig var. Det første Ord, der stod, var:

Prof.

Skulde det betyde Profit? Der var Gartnerboligen i Sorø; men det bliver neppe ren Profit, da den naturligvis ligesom de vulkanske Øer og «Landet fundet og forsvundet», fordufter ved 3die Behandling. Eller Profet? Punch erindrer ikke at have hørt noget om Georg Brandes for nylig. Eller Profanation. Det kunde være med Hensyn til National og Miss Harriet:

I Hansens hellige Haller,
Hvor Kunsten i Højsædet sad,
Miss Harriet under Rabalder
Synger saa ligkisteglad.

Nej! Professor skulde der staa. Det var «Dagbladet», der forleden vred sig, fordi man gjorde alle Slags Badutspringere til Professorer. Naa ja, noget kan der være i den Historie eller rettere Geografi. Men, hvad skal saa de stakkels Etatsraader siger. De Kolleger, som man trakterer dem med, er da mange Procent værre.

Længere nede stod Ordet:

Skand.

Det kunde være «skandere», men Punch har ikke læst Gjellerupsk Poesi i flere Maaneder, hans Læge har forbudt ham det. Det kunde ogsaa være Skandale. Ja, Skandale er der jo altid nok af. Der var Finanslovbehandlingen. Det var Skandale i hele syv Dage. Og saa var der «Journalisten», der fik paa Øret af «Skuespilleren». Det er sært, at det altid er Journalisterne, der faar Bankene. Der var ogsaa en Gang en Historie ude paa Frederiksberg Morskabstheater. Ja, hvad siger ikke Franskmanden:

A tel seigneur tel honneur!

For øvrigt beviser den Sag, at Hermann Bang har Uret, naar han paastaar, at vore yngre Skuespillere ikke ret forstaa at «slaa igjennem». Her har man jo netop et slaaende Bevis for, at dette ingenlunde er Tilfældet, naar de blot faar Lov at optræde i Stykker med Slag i. Men det var alligevel ikke det, Punch havde tænkt paa. Der staar nok heller ikke Skand, men Skamd: og det betyder Skamdrup, som jo ifølge Dr. Georg Brandes literære Adelsaarbog er Dr. Schandorphs Slægtsnavn. Samme Doktor Schandorph har nu endelig faaet en Anelse om, hvad Alverden har vidst i de sidste tre Aar, nemlig at han som Theateranmelder var et Symbol paa den Tarvelighed, som vore Fædre lidt affektert kaldte «ædel Simpelhed» eller «from Enfoldighed». Men naar han den statslønnede *Poeta lavreatus* ikke var i Stand til paa staaende Fod at skrive en manerlig Anmeldelse, saa er Resultatet deraf, at alle Dagbladsanmeldelser er Jux! Han kaster derfor mismodige Blikke til de lykkelige Sjæle, der har Lejlighed til at gumle hele 8 Dage paa Stoffet. Der er for gammelt Venskabs Skyld — «Vilhelm Møller» og dernæst den store Ubekjendte, hvem Doktoren end ikke tør nævne, men kun titulerer vor «første Dramaturg». Det er denne dramaturgiske Skoledux, hvis Navn Punch ikke kan udspekulere. Det maa enten være Peter Hansen i «Illustreret Tidende» eller Erik Bøgh i «Dit og Dat» eller Herman Bang i «Ferslews Avis». Lille Eeduard kan det da ikke være. «Morgengnavet» vilde da ikke være saa rundtosset at give den Medarbejder, som i dets egne Spalter bagefter kaldtes vor «første Dramaturg» Løbepas. — Funtus! Det er Punch's egen Theateranmelder, hende, der sidder i Madam Bollerups Loge. Tak kjære Dr. Schandorph, som Axel Henresches skriver, men det er næsten for megen Venlighed! Stakkels Henresches! Er det Lønnen!

Der staar ikke meget mere i Notitsbogen. Jo, her er et Sprikwort:

«Sudan skal de have det, de Smørtyve!» sagde Mahdien, han smurte Ægypterne.

Og saa et Par Citater af Peder Paars 4de Bog 1ste Sang. Ved det første:

„Men at jeg siger, han er lærd, det aldrig sker,
Imellem »doctus« og en »Doctor« Forskjel er,"

véd Punch bestemt, han tænkte paa Wederkinch-Madsen. Men hvad han har tænkt ved de to sidste:

„Han kunde skrive som Jens Busk og andre flere
Til Folks Berommelse og gjøre Sort til Hvidt,"
samt
„At skrive Løgn er en Umulighed for mig,
Jeg derudi Jens Busk er bleven gandske lig."
er ham ikke muligt at begribe, men maaske Citatet ikke er ganske nøjagtigt.

Titler og Rang.

Tillader De, allerhøjschtærede Hr. Redaktør, jaj vilde schgu saa gjerne sige et Par Ord om den koulante Schpørgsmaal, som i den sidste Tid er dukken op i voreses Blade, jaj mener ærbødigst den om Titler og Rang, o. s. v. For jaj har daget op, hvor Fejleren ligger; det er saa umaadeligt simpelt: Schtaten lader ikke Titlerne og Rangen cirkulere nok; den ligger inde med et schtort, voldschom schtort Lager, og der er Masser af Penger at tjene, men som det nu er, er det en død Kapital i Schtatens Haand, og det er det, der schmerter maj at se paa, jaj kan schgu ligefrem ikke taale det. Jaj forsikkrer Dem ved den Levende, jaj blev ganske syg forleden, da jeg ser i Avisen, at Staten vil give voreses kjære Baron en aarlig Underschtøttelse af tusinde Kroner. Har man nogensinde hørt en Schtat betale en Mand tusind Kroner, fordi han er Baron med Udsigt til Forhøjelse paa femten Hundrede? Baronen havde schgu aldrig given Schtaten en eneste Øre, om han saa havde puttet aldrig saa mange Penger i Lommen ved sin Jernbanegeschæft.

Naj, Schtaten er schgu ingen Forretningsmand, men det er jaj ærbødigst; naar Dereses Velbaarenhed vil behage at nedlægge frankeret Billet mrk. Vognmagergade 119 i den nærmeste Poschtkasse, saa har De maj imorgen Formiddag. Men Tiden er usschel for Folk i voreses Fag, Poblikum er magesløsch urimelig med sine Priser, og saa begynder de lave Foreninger at ferære dereses aflagte Klæder til de fattige Børn; men det er osch, de klæder af, og det burde de schkamme sig ved, disse Folk af den fine Verden. Derfor er det, jaj har tænkt om Schtaten schgu ikke kunde give maj Forretningen med Titler og Rang i Entreprise — jaj schkulde nok banke Geschæften op! Jaj vilde selv Gud schtraffe maj nøjes med en ganske lille Percent og dog blive en rig Mand! Naar Folk vil give dereses Penger for at faa Lov til at gaa op ad den Egetræs Trappe paa Schlottet i Stedet for den Fyrretræs, hvorfor schkal man saa ikke tage imod dem? De schkal ikke blive angscht og bange, jaj schkulde schakkre med det — Gudbevarsch! Jaj schkulde nok schkilne mellem dem, der har fertjent Titlerne, og dem, der schkal betale dem. Jaj schkulde med Glæde den Dag i Dag gjøre Berg til Regeringsraad ganske gratisch for aldelesch Ingenting; men naar voreses Alles kjære Kommersch-Etatscheraad vilde avanschere højere op, schkulde han schgu ud med sine Syler til nogle Asyler eller saadan Noget. Hvad der er retfærdigt, er retfærdigt! At Brødrene Gamel bliver Riddere for alle de gudsforgaaende Masser af Penger, de har givet ud, for at denne Hovgaard kunde ligge paa Vandet i Fjor Vinter deroppe i det nordlige Polen, det er ikke Andet end billigt, for det har været dyrt. De havde fortjent meget mere! Jaj siger, schkulde jaj have raadet, var de Gameler bleven Elefanter.

De forschtaar jo altsaa nok mit Prinschip, velbaarne Hr. Redaktør, og jaj schkal til Slutning bare sige, at naar en Indsender i «Dagbladet» schpørger, hvad en Profeschor er for Noget, saa siger jaj, at det er noget dumt Vaasch med de Universetetsproffeschorer og de titulære Proffeschorer. Der er mange andre Proffeschorer, som jaj vil f. Ex. nævne Max Alexander. Du kjære Himmel, schkulde den Mand ikke være Proffeschor, hvem schkulde saa være det? Han kan det, som Ingen har kunnet før ham, faa Folk til at møde i Dagmar-Tunnelen. Hvor mangen en Avditorium schtaar ikke tom oppe hos Proffeschorerne paa Universeteten? Og nu Erslev, som Folk har saa travlt med er Proffeschor. Hvor ganschke udmærket har han ikke taget sig af voreses dyrebare Fedeland i sine billige Georgrafier? Han schkulde meget højere op, han schkulde mindst være Landgreve.

Hvis jaj altsaa tør haabe, at De, velædle Hr. Redaktør, vil interesschere Dem for min Proschjekt, tegner jaj
Deres allerærbødigschte
Abraham Isaachsen.

Sjov i Gaden.

Emme klemte Klokke-Klang,
For nobelt skal det være;
Jeg skjaldre vil en Hjærte-Sang
Om Chresten Folke-Kjære.
Med Mammons-Jætten Tietgens Guld
Han tjatted de smaa Sorte,
Saa de krøb i den sorte Muld
I dereses bare Skjorte.

Og henad Banen jog han glat
Sin bram-fri Folke-Næve,
Saa alle Hørups Kegler skvat,
Paa nær som et Par skjæve.
Saa skræved fra sin nye Seng
Han ned paa Formands-Pladsen
Og raabte: Dessau, gamle Dreng!
Hvem skal nu ha'e paa Kassen?

Hr. Dessau gned sig i sin Kam;
Men han kom strax til Stede
Med et To-Maan'ders Offer-Lam
Fra Estrups Slave-Rede.
Men før han aad den Svart-Alfs Krop,
Som har «Avisen» lavet,
Saa lukked Chresten Gabet op
Og talte helt be-gavet:

«Que diable! — Quoi? Pardi si Fæ!
I Højre-Folk helt snedige
Gaar om i Daner-Hoffets Læ
Og spiller fransk Komedie?
Men mig, hvem — skjønt det nødig tros —
Den sorte Skoles Trolde
Har kaldet Dane-Vangs Franzos —
Mig gi'er I ingen Rolle?!

Men Gubben, der sin Eedvart bar
Ved Barmen som en Fader,
Den Mand, der kisselinket har
Med Georgs vælske Lader,

Han mase skal hver Højre-Dværg,
Der mod hans Magt vil mukke — —
Som Asa-Thor kan Asa-Berg
Begaa en svær Hob'n Bukke.

Er jeg for grov en Hus-Mands-Ka'l
Til Jeres Hof-Kulisser,
Saa skal af min Theater-Sal
Jeg sparke Højres Nisser!
Som Myg dets Penne-Trælle-Flok
Fra Tingets Pladser falde —
Ved Loke? Jeg har Blade nok
Til at faa fyldt dem alle!

Hr. Hjort-Lorenzen paa en Studs
I Ho'det paa Hr. Grove
Skal strittes ud, saa Manicus
Kan sletsens inte sove!
Og Carstensen for hver en Pris
Skal hoved-kulds paa Gaden! — —
Hr. Dessau! Lad den ny Avis
Begynde Galoppaden!!!»

En Reflexion.

Et saa «tilsløret Billede» kan aldrig være rart,
Naar en renlivet Folkeven sig spejler!
Nej, her maa dygtig pudses, for at det kan blive klart;
Og i at pudse, véd man, hos HØGSBROE aabenbart
Hverken Evnen eller Villien noget fejler.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 21. Februar. Nr. 8.

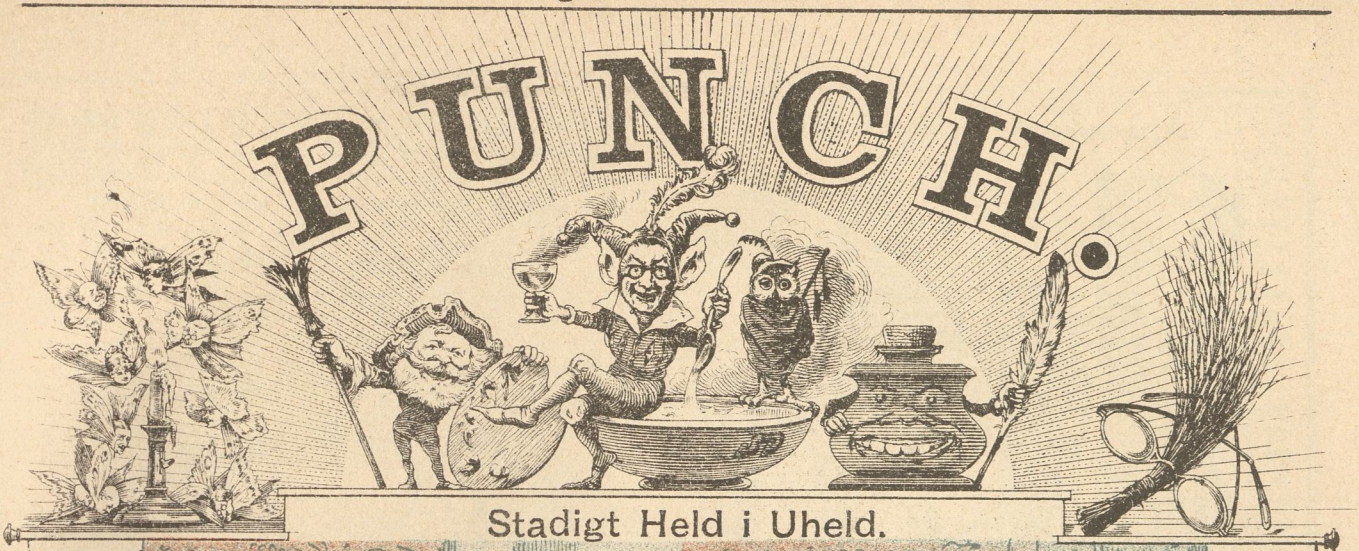

Stadigt Held i Uheld.

— Ja, kjære Klothilde! Du har virkelig Grund til at være taknemlig mod Forsynet. Din første Forlovede skjød sig jo, kort efter at Du havde gjort Bekjendtskab med Din Mand; og nu har han efterladt Dig som Enke, netop som den unge Apotheker er dødelig forelsket i Dig.

Anseelsen fremfor Alt!

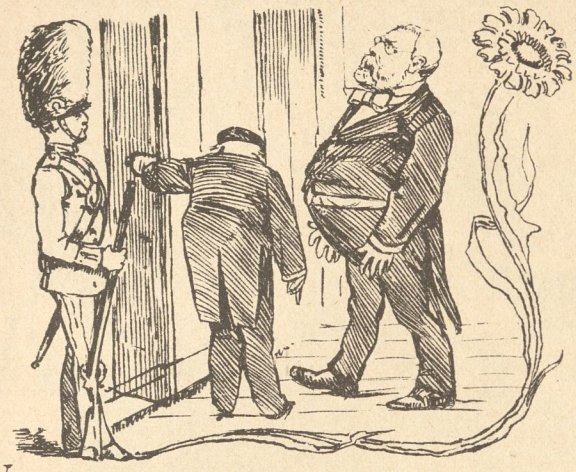

Vort kjære Folketing har med Ihærdighed
Bestandig været rede, naar det gjaldt,
Til at slaa for sin Anseelse og Værdighed,
Som nok være skal af fineste Gehalt;
Derfor skulde CHRESTEN POVLSEN gjøre os den
Fornøjelse at ta'e mod Formandsposten,
Og med Talerstol man hædre vil Asylet
For de fuglefri Pendent'er til «Krapylet».

Og dog har man ikke andet kunnet spore
End, at Værdigheden endnu er som saa.
Det har frembragt Ord, som vare lovlig store,
Men Handlinger, som var ulovlig smaa.
Det var altid rede til at fabrikere
Et Par Ord om, hvad der «ikke kan passere»,
Men det appellered' kun til «Folkedommen»,
Og slog det Knips, saa var det blot i Lommen.

Om en «foreløbig» det igjen levered'
Et Indlæg, og det vedtog alle Mand,
At, skjønt Lovens Indhold faktisk var passeret,
Det dog noget var, som «ej passere kan»;
Dog tør Venstre ikke gaa til Landets Rigsret;
De er sagtens bange for, de der faar nix Ret;
Og det fede Flæsk for Venstres friske Fyre
Er dog bedre end en mager Procedure.

Her «*vox populi vox dei!*» kan man høre;
Men modsat af Vorherre Venstre tror,
At af Noget de slet ingen Ting kan gjøre
Ved deres Almagt og ved deres Ord;
Dog, de skaber sig — de folkelige Sjæle —
Ikke andet end et daarligt Eftermæle;
Er de vaagne, eller ta'er de sig en Skraber i
Deres Dont, det er dog altid samme Skaberi.

Dog behøved' SCHARLING derfor ej at rynke
Paa Næsen ad vort Folkekammers Færd
Og tro, at dets Anseelse vil synke
Meget dybere ved, hvad det vedtog her;
Der er ingen dog, som tror, at Tinget kommer
Under daglig Vandgang mange flere Tommer,
End det nu er kommet ved sin Synke-Færdighed
I at værne om sin store Vider-Værdighed.

Chresten Formand.

(Proverbe frit efter Biskop Monrad.)

Frede. Pas dine egne Bønder og lad mig passe mine! Vort gode Samliv beror paa, at vi respektere hverandres Rettigheder. Siger jeg maaske til Dig: Pingel er en Umulighed; væk med Eeduard; Pokker i Vold med Evropæerne! Hvor kan det da falde Dig ind at tale om, at vi skulde have en anden Formand?

Bentheim. Ja, men . . .

Frede. Ja men Chresten Formand er en udmærket Formand. Hvor har han dog ikke fra Knæerne opefter en statelig Figur! Hvidere Halsbind findes ikke i Danmark! Hvor griber han ikke determineret Klokken og klemter med den, saa det ringer for General Thomsens Ører!

Bentheim. Kjære Frede . . .

Frede. Kjære Bentheim! Chresten Formand er et paalideligt Menneske; jeg kan betro ham baade Brand- og Sparekasser, og han forvansker ikke en Øre. Ak, naar man læser, hvad vor Oktavius i denne Tid taler om salig J. A. Hansen, saa maa vi rigtig nok være glade over Chresten. Har Du lagt Mærke til, hvorledes han bukker? Der er skam ikke mange Skolelærere, der gjør det bedre. Desuden er Chresten Formand ikke noget Mæhæ, som Formænd tidt kunne være? Han har Exspektance paa en Ministerportefeuille. Og naar en Gang Ministeriet Estrup — gid det ske snart! — bliver jaget paa Porten — saa tager Klein og Chresten hinanden under Armen og spaserer lige op i Statsraadssalen og sætter sig paa Taburetterne og saa er Chresten ligesaa fin som en Geheimeetatsraad. Ser Du det? Naar jeg taler derom til ham, ler han saa smørret og siger: Ja, ja, bitte Frede, men Forholdet mellem os skal dog blive det samme.

Bentheim. Du har Ret, kjære Frede! Du har jo altid Ret; i alt Fald tror Du det selv. Men er det dog ikke lidt kjedeligt, at han ikke kan faa Venstre til at tale Fornuft. Hver Gang han aabner Mødet, bliver de ved at kjøre rundt og kjøre rundt i det samme, saa at vi af bare Mangel paa Evne til at arbejde er nødte til at lægge Lovene i Begravelsesudvalg og lade dem visne der. Er det nogen rigtig Fornøjelse at holde Grundlov og Folketing og Folketingsformand paa den Maade?

Frede. Men bedste kjæreste Bentheim, det véd Du jo bedst selv, at det ikke er Chrestens Skyld, heller ikke Ministerens, det er bare Noget, vi lader, men de græsselige Exemplarer, Vælgerne sender os herind. Æde Diæter hver Dag, det gider de, men bestille Noget og gjøre Gavn, det gider de ikke. Ja, de Moderate er jo meget skikkelige, men de Radikale og de Udtraadte — hør véd Du hvad? — unter uns — Wederkinch! Hvis jeg ikke var bange for at støde det store menige Vælgerfolk, der har sendt os dem for Halsen, for Hovedet, saa lod jeg dem sende paa Bakkehuset og det den Dag i Dag. Og lader man dem

faa Lov at kny mod Chrestens Formands-Krabask, saa er det forbi med Disciplinen og Partiet. Saa er det bedre at beholde Chresten, selv om han kjører os fast, som han har gjort før.

Bentheim (der lægger Fredes Arme om sin eg sine om hans Hals og ser ham ømt ind i Øjnene): Jeg holder dog langt mere af at beholde min Post som Revisor og blive ved at være eneste Hane i Kurven blandt mine Kjøgehøns end at faa over Næbbet og blive sat paa Døren af Chresten Formand. Hvorledes gik det ikke Søren Kjær?

Derpaa omfavnede Frede Bentheim og Bentheim Frede og Chresten Formand fik Lov at blive liggende i sin Thronseng, men hvad det blev til med Portefeuillen, véd hverken vi eller Biskop Monrad.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja kjære søde Fru Schrøder, jeg kan saa godt forstaa, at De bliver travrig af at sidde saa meget alene og jeg har ogsaa taget en «Nationaltidende» med til Dem med Føljetong i af Herman Bang om en Frøken Galdemejer, der var Wiener-Dans-Sangerinde eller saadan noget, og han har jo ikke selv set hende, men De kan ikke tro, hvor rørende han beskriver hende alligevel og siger, at «hun var en Pierrot i Sørgedragt, en Pudsenmager med et Hamletsind, en Offenbachiade med Salmeverstext, sort Munterhed; et Kvindeliv, hvor alle Luner gik paa Karneval og dansede med Livsleden» — og det er hvad jeg kalder ophøjet. Men jeg vidste kun ikke, hvilken Sørgedragt der var den almindelige mellem Pjerroter, og saa spurgte jeg Frits Grønbæk, som sagde, at en Pjerrot i Sørgedragt maatte se ud som en rund Firkant eller en Skorstensfejer, der agerede Gjenganger. Men det kan jeg ikke rigtig forestille mig, hverken det Ene eller det Andet, og Gud sikke Evner den Herman Bang maa have, at han saadan kan gjøre Hvidt til Sort og Sort til Hvidt og Skorstensfejere til Pjerroter og omvendt, bare ved at dyppe Pennen i Blækhuset, og det er sandt, jeg har jo ikke fortalt Dem, søde Fru Schrøder, at vi skal have fransk Komedie og Tabloer hjemme næste Uge, og jeg beder Dem ikke søde Fru Schrøder, for jeg véd nok De er ikke saa stiv i det Franske som vi, og der skal spilles Løvojasjør af Folliæ ligesom ved Hoffet, og i Tabloerne skal det især være Frits og Petrine og saa lille Ambrosius som Amor, og Frits vilde først have havt noget efter ham Makværk, som havde malet Diana derude ved Vesterport for et Par Aars Tid siden, men det satte jeg mig imod, fordi Kostymerne var for tynde paa denne Aarstid, saa det bliver dels noget mythologisk, og som Slutningsbillede: «Hovgaard stiger i Land og modtages af Gamél, Professor Erslev holder Talen», og det skal i elektrisk Nordlysbelysning, og Gud alle de Ulykker man hører, søde Fru Schrøder, saadan som med Langebro, der fik Klaps paa Klappen, saa den var lige ved at blive Svingbro med det samme, og Knippelsbro den slog da bedre fra sig, og det skal nok være saa svært at reparere al den Fortræd, og jeg kunde ikke forstaa det, der stod i Bladene, og spurgte Sørensen og han sagde, at han forstod det heller ikke, men han trode nok det skete med et Tallieværk og med en Hævert og det sidste vidste han hvad var, og den, sagde han, var god til sit Brug. Han er for Resten helt forknyt over han ikke mere kan tage mig med i «National», fordi den er nok bleven lige som den var i gamle Dage, da den hed Bulevarden, og Frits Grønbæk siger, at de skulde sætte over Indgangen: «Bule var den og Bule blev den», og det synes jeg virkelig er en smuk Tanke, men jeg kan nok begribe, at Hofmusikhandelen har sagt sig fra den artistiske Ledelse, og Sørensen maa jo saa tridse alene derud hver Aften, for vi havde jo abonneret, og man skal jo dog ikke forære Aktieselskabet Noget, og Frits er ogsaa borte om Aftenen, for han arbejder jo paa at smelte Studenterforeningen og Studentersamfundet sammen og sidder i Udvalg og smelter til langt ud paa Natten, saa han maa have Sildesalat og kolde Omslag paa Hovedet om Morgenen og apropos Omslag, saa tror jeg nok, jeg nu vilde bede Dem, søde Fru Schrøder, lade mig faa min Pelskaabe igjen, og jeg haaber De har passet godt paa den og maaske kan jeg tage den paa med det samme, for jeg har lovet Petrine at møde hende ude paa Langelinie, og den Pelskaabe giver mig jo en vis aristokratisk Ær, og Petrine siger man kunde godt antage mig for hørende til Kaardiplomatik med den paa, og naar vi gaar paa Langelinie taler vi altid Fransk indbyrdes for at holde Illusionen vedlige. Tak søde Fru Schrøder, vil De trække lidt op i Nakken? Tak og Farvel og mange Tak for Kaffe.

Strøelsetanker.

(Af Venstres Hus-Postille.)

«— — Jeg havde en Hest ovre paa Ny-Zeeland; den sled i det som et Asen, naar den bare fik sit rigelige Foder. Naar vi nu gav Folketinget et godt Foder, saa vilde det maaske dog give sig til at bestille Noget. — —»

(Frit efter MONRAD i Folketinget).

«— — Naar et Æsel sparker Dig, skal Du saa sparke igjen? Seneka siger Nej, men Ministeren siger Jo. Naar Folketinget gjør sig ud til Bens og sparker, skal du saa sparke igjen? Seneka siger Nej; men Ministeren siger Jo. —»

(Frit efter samme i samme.)

«— — at Hestene ikke vil trække, er jo ikke Kuskens, men de forbandede stædige Bæsters Skyld. Æde Havre hver Dag, det gjør de; men bestille noget, det gider de ikke. Ja, den fjermer er jo ret skikkelig, men hvad nytter det; den kan jo ikke slæbe det nærmer Asen med sig —»

(Efter samme i MORGENBLADET.)

Moral:

Af denne Buket man sagtens forstaar,
Hvorfor sig Monrad har ladet fæste
Som Kusk hos de Godtfolk, der om sig slaar
Med «drukne Kuske» og «snivede Heste».

Med saadan en Pisk og saadan en Snert,
Som Hans Emminentze forstaar at føre,
Da er det i Grunden ikke saa sært,
At Venstre maa komme net op at kjøre.

Sukkeradvis.

Fra Nykjøbing p. Falster telegraferes der under Gaars Dato, at det paa en Generalforsamling i Aftes af alle roedyrkende Landmænd blev besluttet at afdæmme Guldborgsund med et Sluseværk, for ved Ledninger til alle Stiftets Saftstationer at fylde det inddæmmede Sund med Roesaft. Dette skulde da befares af mindst fem flydende Sukkerskibe, der efterhaanden, som de af det indsugede Raastof havde fabrikeret fuld Ladning, gjennem Sluseværket skulde afgaa til al Verdens Havne med det færdige Produkt. Begejstringen var almindelig — og der tegnedes strax 44 Millioner — Overslaget er ansat at vilde koste cirka 500 Millioner og Overskuddet formenes at vilde indbringe Aktionærerne c. 1500 pCt., hvad jo maa anses for ganske nationalt og tidssvarende.

Spildt Ulejlighed.

— Godaw! A sku mæld te æ Herredsfoued, te en Tyw har brækket in i æ Sturstow aa ha stollen a æ Drawkist aa en Foerloer i æ Skorstien.
— Naa! Men hvor har Ole Tyven?
— Tywwen! Ham haa wal Fanen tat ve.
— Ja, hvad Pokker kan det saa hjælpe, at du melder det!

En Pyrrhus-Sejr.

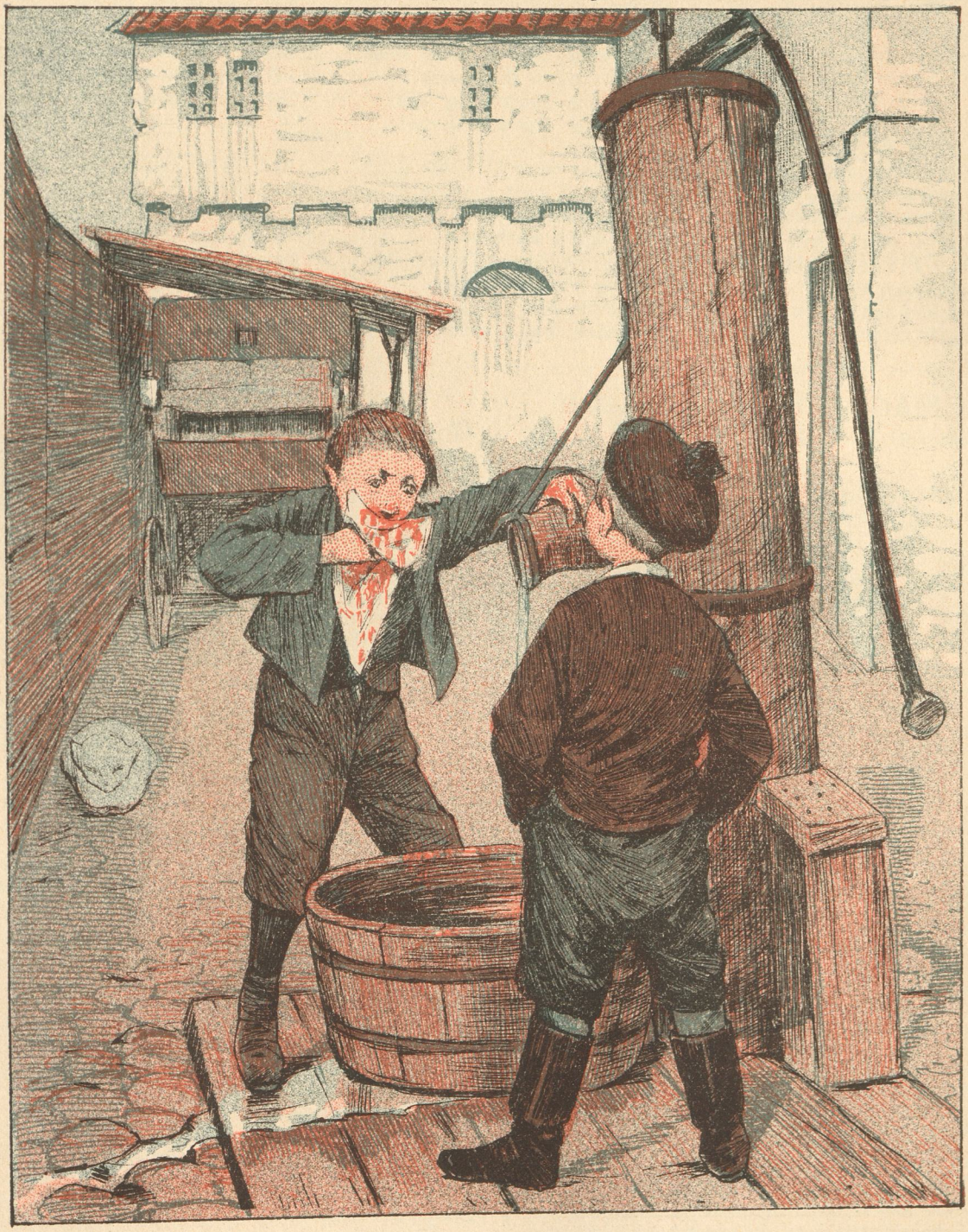

— Uf! De' va' dov myrdeli', saa vi mulede dem, hva' Kressjan?
— Ja gebommerli'! Men je tror nu liegodt, de' va' vos, som fik di værste Klø.

Nytaars Nat paa Mors.

Mel. Der var en Gang en tapper Mand.

En Redaktør, som hedte Fog
Og var af Venstreracen,
Der tæller mangt et lille Fjog
Og mangt et større Asen,
Lig Doktor Pingel præked' Kors-
Tog imod Tyranniet;
Thi Liberalitet paa Mors,
Det mangler Politiet.

Han havde ogsaa hørt det Kald
Og Løsen, der var givet:
Provisoristerne vi skal
Ha'e Pægle ramt i Livet!
Men «Pægle er dog altfor smaa,»
— Saa tænkte Redaktøren;
«Vi opgi'er Pæglene og slaa
Kun Potter dem paa Døren!»

Dog denne Spøg blev ikke dulgt,
Man passed' nøje paa den:
Da Potte-Maalet saa blev fuldt,
Kom nogle i Kachotten.
Derover Fog strax Tænder skar,
Han tog Parti for Hoben,
Hvis Potte han og Pande var,
Den sidste dog ej aaben.

Først til sig selv i sin Avis
Med-Borgerskab han løste,
Før over Byens Politis
Færd han sin Harm udøste.
Men Øvrigheden sa'e som saa:
«Vi leger inte saadan!
Her skal Med-Borgerskabet staa!»
— Da kom han slemt paa Potten.

Med Bøder Fattigkassen ser
Des Aarsag sig velsignet.
Saa gaar det, naar man, skabt af Ler,
Vil «klinke Postelinet».
Der er endogsaa dem, der si'er,
Ham Venstre lod bebude
Afsked paa graat Avispapir; —
Og saa er Potten ude.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

De kan nok forstaa, at jeg med den mest levende Interesse følger den Strid, der i denne Tid udfægtes i Bladene om Theaterkritikken: thi efter at jeg nu i saa langt et Tidsrum som fra November forrige Aar har skrevet Anmeldelser til Deres meget udbredte og læste Blad, tror jeg om mig selv, at jeg har lige saa megen Ret til at tale med som de fleste af de Herrer Recensenter.

Jeg skal ikke nægte, at jeg blev frygtelig angst, da jeg læste, hvilke enorme Fordringer Hr. Dr. Schandorph stillede til sig selv — jeg havde ved Gud aldrig anet det! Men da saa Hr. Bogtrykker Axel Henriques svarede den kjære Doktor efter Princippet: „Vi Pærer, vi svømme!" fik jeg atter Mod, for han sagde jo lige ud, at han kun skrev sin aldeles private Mening — hvad jeg for Resten nok havde tænkt, da jeg endnu aldrig har hørt Nogen være af samme Mening som Hr. Bogtrykkeren. „Det lettede", sagde jeg til mig selv, for skrive min egen Mening! det kan jeg ogsaa gjøre. Derimod er der et andet Punkt, hvori jeg er enig med Hr. Doktoren. Det er ikke det, at Forfattere og Skuespillere skal følge hans Exempel og kun læse Kritikken over deres Produktioner i de Blade, hvor Vedkommende er vis paa at blive rost af en af sine Venner; nej, det var deri, at man helst maa have talt med en hel Del andre Mennesker om et Stykke, før man selv danner sig sin Mening.

Derfor fandt jeg paa at faa tre af mine Veninder, som har abonneret sammen med mig i Tantes Loge, til at skrive hver sin Kritik af „Eventyr paa Fodrejse", som vi havde forrige Tirsdag paa rød Plakat, for at se, hvad de sagde, og saadan har jeg ogsaa tænkt at bære mig ad for Fremtiden. Det vil sige, denne Gang vil jeg bede Dem, Hr. Redaktør, trykke mine Veninders Kritik af in extenso, *hvis De synes om Methoden; men for Fremtiden skal jeg nok selv lave det sammen til én Kompot. — Undskyld, at jeg laaner dette Udtryk fra Syltebogen, men jeg kan i Øjeblikket ikke finde noget mere passende.*

Deres ærbødige

Tirsdagsabonnentinde.

I.

Ethvert Barn kjender jo „Eventyr paa Fodrejse" og veed, at det næst efter et Par andre af Hostrups Stykker er det bedste danske Stykke, han har skrevet. Jeg skal derfor ikke nøjere analysere det, men kun sige, at det er mesterlig komponeret og gebommerlig grinagtigt.

Sikke Sjov, naar jeg tænker paa, at det er en Præst, der har skrevet det Stykke; han ligner naturligvis slet ikke de andre forædte, hyklerske Tampe af Sortkjolerne — det veed jeg, for jeg er en meget nøje Bekjendt af ham —, men hører til de gelade, som jeg nu har opdaget, man godt kan gaa i Spand med. Og sikke Styr at sidde og se paa hele dette Galleri af grinværdige Størrelser! Saadan en guddommelig Idiot som Svale, saadan en stupid Aborre som Krans og saadan en lever Herre som Vermund, de er jo til at grine sin Mave itu over! Den Slags Kameler kunde kun et Parti som det national-liberale opfiske — det er det, der giver Stykket sin historiske Interesse — og saa de to Studenter . . . Brillante! Rigtig et Par Fyre uden Midtpunkt, forstaar sig!

Af Skuespillerne spiller efter min Mening Olaf bedst, og det glæder mig, for jeg kjender ham personlig meget godt; i sin Tid spillede Mantzius — Faderen til Sønnen — den samme Rolle ypperlig; jeg var for Resten ogsaa en meget intim Ven af Mantzius sen. Af de andre, jeg kan huske, var Hultmann ogsaa glimrende; jeg omgikkes ogsaa Hultmann den Gang; Michael Wiehe kan jeg derimod ikke bestemt erindre, men han spillede dog vist ogsaa meget godt, skjøndt jeg ikke personlig kjendte noget til ham. Hans Broder Vilhelm stod jeg derimod paa en meget god Fod med, men han spillede nok ikke i dette Stykke.

Sofie Skamdrup.

II.

De spørger, højstærede Frøken, hvad jeg synes om: «Eventyr paa Fodreise».

Mit Svar maa blive: «Ganske godt!»

Stykket har nemlig det Fortrin, at det er den første danske Komedie, som sætter et socialt Problem under Debat. Herpaa beror dets Værdi. Thi, ikke sandt, det er jo klart, at det er Hostrups Mening at belyse Spørgsmaalet om Forbryderens Stilling i Samfundet. . . . .

Skriverhans er brudt ud gjennem Fængslets Mur, han er med andre Ord den første Gjennembrudsmand i vort Aarhundrede. . . . Overfor ham er stillet Samfundet, det konventionelle Selskab, Slave som det er af tusinde dumme Fordomme, tusind Gange mere Slave end den fordums Slave.

— — Hvor skarpt, hvor spidst, hvor træffende, hvor rammende er ikke det Paafund af Forfatteren at lade Herløv stjæle nogle Stikkelsbær? Man øjner strax, hvor han vil hen: Er den, der stjæler nogle Stikkelsbær for at tilfredsstille sit Hang til Vellevnet, ikke lige saa og mere strafbar som den, der stjæler for at stille sin Hunger? . . . . Et overflødigt Tyveri mod et nødtvungent — et Tyveri fra en Have mod et Tyveri af nogle Marker!!!

Men herefter glipper det for Forfatteren.

Han er øjensynlig ikke nok inde i Nervelæren. Ellers havde han fremstillet Ejbæks fine Nerver, dirrende, skjælvende, sitrende, krympende sig under Samvittighedsnagenes hvasse Ord i Modsætning til Skriverhans' massive Nervebundt, der i Kampen for Tilværelsen har mistet sin Sensibilitet.

Overhoved er der for faa Nerver i Stykket . . . derpaa mærkes Tidens Tand! Maaske vare Folk saa nervestærke den Gang; nu er Slægten det ikke — navnlig ikke unge Mennesker.

Om Spillet kan jeg fatte mig i Korthed: der er ingen af Præstationerne, som hæver sig over det middelmaadige, det, som enhver Provinsscene byder ved Gjennemsnittet af sine Forestillinger.

Kun et Ord om Hr. Meyer. Det maa anbefales denne ikke ubrugelige Skuespiller at studere i det «Forbryderalbum», som vor mest bekjendte Feuilletonist, Hr. Herman Bang, en Gang opvartede Læserne af «Nationaltidende» med; havde Hr. Meyer gjort det, vilde han baade have fundet en mere karakteristisk Maske og være bleven interessantere i sit Spil.

Men paa Lørdag skal jeg selv spille i en Dilletantkomedie — for Resten ogsaa Noget i den Retning: «Kammerater! Inden fire Vægge» —, og saa skal jeg vise alle de andre, hvorledes der kan og skal spilles. — — — Jeg bliver nok god; jeg er allerede begyndt at blive nervøs, og det er gode Tegn.

Hermine Bang.

III.

Jeg synes godt om »Eventyr paa Fodrejse«! Det er et godt Stykke, et fernøjeligt Stykke, for det er af Hostrup. Jeg kunde, forstaar sig, magelig gjøre ham opmærksom paa en Snes Fejler eller mere: men vi skal takke, naar en af voreses Forfattere giver os saadan et godt Stykke — det er ligesom, naar Værtinden i et Selskab giver os et godt Stykke af Ryggen, saa siger vi ogsaa Tak. Hehe!

Derfor: »Tak, Hostrup!«

Det bedste Stykke, voreses kjære Pastor har skreven os, var uden Tvivl hanses »Eva«; der rørte han ved den gamle Adam i os. Hehe! Jo, Pastoren kjender sgu ogsaa den gamle Testamente! Hehehe!

En aandrig Mand har en Gang sagt — det kan for Resten ogsaa gjerne være, det var mig selv: men *en fin!* — en aandrig Mand har en Gang sagt: »Hvis Eva ikke havde spist af Kundskabens Træ, havde alle det unge Frankrigs Forfattere ikke havt til Valgsprog: *Zola dei gloria!*« Heldigvis for os ere vore Koner og Søstre, Døtre og Svigermødre Evadøtre, og det er det, voreses kjære Pastor har vist os.

Derfor: »Tak, Hr. Hostrup!«

For at man ikke skal finde, at jeg roser voreses elskværdige Forfatter altfor meget, vil jeg gjøre ham opmærksom paa en Fejl, at han nemlig har gjort Ejbæk og Herløv til Studenter, men det var vel en Offer til den bigotte, kongelige danske Studenterforening, som paa den Tid spillede en vis Rolle — i det mindste i sine egne Øjne, derfor har Stykket et forældet Præg i mine Øjne, for nu bryder jo intet fernuftigt Menneske sig om den dumme Ferening, alle begavede Studenter ere jo Medlemmer af Studentersamfundet, der jo ogsaa har alle Midler til sin Raadighed, undtagen maaske netop de pekuniære, men ve Studenterfereningen! Dette Samfundsonde vil komme over den!

Det er naturligvis overflødigt at sige, at »Eventyr paa Fodrejse« ikke giver fuldt Hus saaledes som »Elverhøj« og »Bagtalelsens Skole«. Det ærgrer mig nu, fordi jeg havde spaaet det modsatte, og jeg taber nok et Væddemaal, som jeg har med Rosalie Abrahamsen om lige saa mange Ti-Øres Kager, hun kan spise hos Ottos, for jeg paastod, at Eedvard Brandes vilde i denne Sæson stikke alle andre Stykker ud med sin »Garman & Woreses«.

Axeline Henrisches.

Sic transit!

Svært i Byen om Pastor Henning Jensen tal's der:
Mod Scavenius han sig dristig stiller op;
Men den Biskop, som har Stift paa Lolland-Falster,
Er min Sandten ogsaa en forvoven Krop:
Udi »Morgengnavet« strør han sine Tanker,
Og Organet griber Bispens Smuler gridsk jo;
Naar slig Trane ind i Spurvedansen spanker,
Saa kan Bladet staa paa Ho'det uden Risiko.

Gud bevares! hvor de skjønner paa den Ære:
Første Spalte aabnes for ham lige strax.
Bispens »Visitats« skal »Holderne« belære,
»Morgengnavet« er et Blad af første Slags.
Ganske stille vistnok dog lidt flove er de
Ved de Hyrdebrevkort, ham dem sender flot jo,
D. G. Monrad han er stor og højærværdig,
Men de sorte Smaa de stak dog nok saa godt jo!

Nys fra Skyen lod han atter Noget falde
Om at blive kjørt i Ring af »Jakob Kusk«;
Ak han selv har ofte nok hørt Pisken knalde;
Han i stramme Tejler kjøres af Jens Busk.
Han Ny-Zeelands Kannibal med Held undflyede;
Hvorfor var der ovre han saa rap paa Fødderne?
Nu som Bolle udi »Morgengnavets« Gryde
Bli'er han sat paa Suppen mellem Rødderne.

Hist han kunde ved en Niggerhøvdings Middag
Paraderet som en *Piéce de resistance*,
»Morgengnavet« her vil bare koge Fedt a'
Marts-Ministrens Navn, for det gi'er altid Glans.
Monrads »stille Magt« er vist kun Tyngdeloven,
Trække nedad ikkun dem der falde, kan den;
Den, der efter Sol og Maane greb forvoven,
Kjøres bort til sidst af Skraldemanden.

„Ja, jeg skal F. g. m. lære dig!"

«.... Det er muligt, at den hurtige Anmeldermaade kan være gunstig for en vis Friskhed, men man kan ogsaa være for frisk. I Retning af Kritik sætter jeg mere Pris paa «Modenhed»... Man skal vente med at blive Anmelder, indtil man har gjort de fornødne Studier. Ellers kommer det ferske eller det grønne Moment i «Friskheden» let for meget frem.... Men derved strejfer han atter ind paa den merkantile Side af Sagen.....»

Dr. S. Schandorph i *Morgenbladet* af 15de *hujus.*

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 28. Februar. Nr. 9.

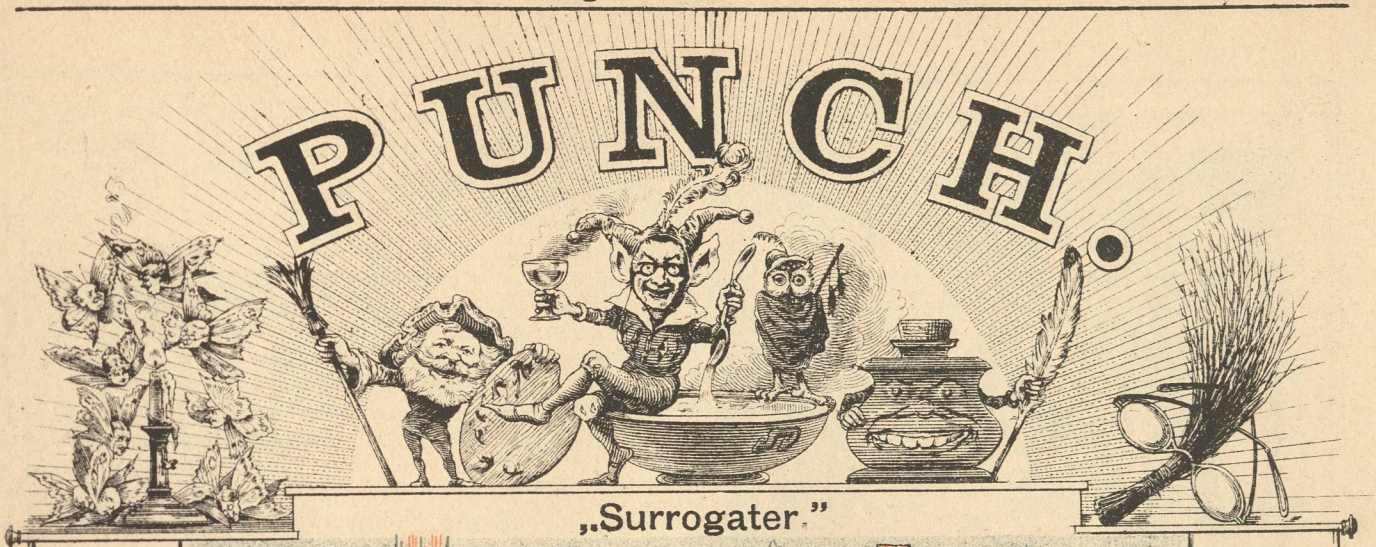

„Surrogater."

— Kom De saa hen og saa «Bagtalelsens Skole»?
— Ork nej! Vi blev bedt i Selskab hos min Mands Svoger; men det er saamænd ganske det selv samme.

Ren Halm i Støvlerne.

Den blide HØGSBRO, — som, hvis man tør tro
Ham paa hans Ord, bestandig paa sin Færden
Fra Folketingets Sal til Nørrebro
Og derfra atter ud til Figaro
Har maattet vandre ensom gjennem Verden
Og miskjendt af den tidt; — for saadan er den!
— Er atter ved en ulyksalig Hændelse
Uskyldig bleven Gjenstand for Miskjendelse!

I Figaro, hvor meget liberalt
Det liberale Korps gik Venstres Ærende,
Antyded' han, i Stadens Mellemværende
Med Rigets Valglov led den, — ærlig talt! —
En Uret, som man nok kan kalde skærende:
Men det var Højres Skyld, det var saa galt!
Fejlen laa ej hos HØGSBRO og hans Venner:
De kunde rolig vaske deres Hænder!

Saa skal man atter gjøre den Erfaring,
At Venstre, vor Forfatnings «sande Ven»,
Tog Hovedstadens Valgret «i Forvaring»
Og sendte den foruden lang Forklaring
Til det fameuse Niemals-Udvalg hen,
Hvorfra man aldrig Noget faar igjen.
Som Præst ved Baaren observered' FREDE man,
CHRESTEN var Klokkeren og HØGSBRO Bedemand.

Ja, er dog Skæbnen ikke ulyksalig,
At en saa folkelig renlivet Sjæl,
Hvis Hensigt altid været har riæl,
Igjen skal prøve her en Miskjendts Kval i
Den Sag, han nylig var saa liberal i,
At Figaro gjenlød af Bifaldsvræl!
Det vil jo knibe, selv for hans Begavelse,
At give Højre Skyld for den Begravelse.

— Og dog bør alle om hans Hensigt tro,
At ogsaa her den hører til de rene:
Han, som jo vandret har paa Nørrebro
Blandt Vælgerne saa venneløs og ene
Og Ensomheden følt, med Grund tør mene,
De Smaakaarsfolk, som her i Kredsen bo,
Ham takke vil, fordi de ret kan kvæge sig
Ved frit i «større Kredse» at bevæge sig.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Vbliffuer att berette omm thet møede/ ther haldtes vdi Figaro. Men uar samme Figaro een Elluer-Høy/ somm sich huer Nat opnede/ och ther ginge the Elluer-Piiger vdi Dantzen/ menn uar thet ey roedelich sich vdi sliig Dantz meth thennem at begiffue. Doch uare ther tuende braffue oc tappere Riddere/ somm sagde sich huercken trolldomm eller Dieffuelens macht att frøchte/ och thet uar then Ridder Rimestad oc then Ridder Marivs/ oc loede the theris Gangeres Hov ljude poe Uester-Broe/ oc ther the komm till Figaro/ ginge the trøstig ind vdi then Elluer-Høy. Menn then Afften dantzede ther ingen Elluer-Piiger/ menn Elluer-Konngen selff/ somm uar een liiden Mandsling meth Haar somm then røede Ilds-Lue oc i Stedet for Krone af Gvld Kalott af thet suarte Fløyel poe sitt Hoffued saed ther voe Thronen meth hele sitt Hoff/ koglende meth allehonde Elluer-Taager oc uaskende the suarte bynder huiide/ men forgjørendes alle braffue gotzeyere/ suo the bleffue somm thet suarteste Kvl. Oc uar ther en Hoben elluerskvdte Minneske-Børn/ somm haffde deris Forstannd platt forloren oc kvnde ey theris eegen Minneske-Børd meer mindes/ men kaldte sich Liberale/ som er ett Djvr ther ey finnes vdi Natur-Historien anntegnet/ menn ere huerken Fvgl eller Fisk/ menn ther uar fleest aff the richtiche suarte Trolle/ somm „Sosialister" kallis/ oc ther the bleffue the tuende Riddersmænd uar/ opplø fftede the Skriigen oc Hujen oc Ropen/ ty the uillde theris Hjerte-Bloed see/ menn Hr. Rimestad oc Hr. Marivs loed sich aff sliig spectaculum ey annfichte/ menn ther the haffde Elluer-Konngen fanngen vdi

hanns eegen Taage-Uæv oc hannem gjort gantzske affmæchtig/ ginge the roeligen theris Uey oc Trollene kynde thennem ey forskrecke enn the uare græsseliche att ansee/ ty inngen aff them haffde huerken Hoffued eller Haele.

Menn vdi thenn Stad Aars/ somm vdi then Prouintze Jylland er beliggendes/ boede tuende Kjemper/ somm hedte Bjøren-Back oc the uare Sønner aff hand then gammele Bjøren-Back meth thet Till-Nafn: Liuv-Lars. Oc hand uar nv gangen til Ualhal oc een Bauta-Steen hannem oppreyst. Menn the tuenne Sønner hedte Uigo oc Allfreed. Oc Uigo haffde sich gjort berømt ued een Reyse/ huor hand poe een vnderlig Mode uar forkommen for sinn Faeder/ oc uar ther Folck ther meente/ hand haffde uoren bergtagen aff the Vnnerjordiske/ ther poe uisse Steder enny regjere/ men annere sagde/ thet haffde een naturlig oersag. Den anden Allfreed uore een draebelich Kjempe oc omm hannem siiger Kjæmpe-Uiisen:

— „han snakker ey men slaer";

men Uigo slog ingen/ men snakkede des mer. Oc haffde hand forgjæffues sitt mvnd-læder emot then gotzeyer Ingersleff annuendt/ ty Ingersleff fick alltid Seyer oc Uigo motte sich immer poe Retiraden begiffue. Menn the Spartaner vdi Aars bleffue aff sliig vheldig General kjede oc skickede the bvd till the Atheniensere vdi Haffnia/ thennem een Tyrtæos att skicke. Menn the Atheniensere uore i Bekneeb/ ty the haffde lagt sich vd meth the fleste Poeter/ oc the kynde ey spaere annet end enn Schole-Mester/ somm hedte Pingel/ oc meth hannem motte the Spartaner vdi Aars sich till General laede nøye. Menn hand Uigo droeg fra Aars till then Lands-Bye Odder oc snakkede hand for the Oddere/ soe att the then gammele Brandt-Major Doktor Geert platt forsaege uilde/ ty hand uore gammel nv. Menn ther then gammele Brandt-Suennd sliig Stempling oc Mytteri fornam oc hand aff een uis sueden Lvcht formerckede/ att Uigo hannem uilde aff sin Hvle ryege/ da kjørte hand opp meth then stoere Sprøyte/ somm kallis „Morgengnaffuet"/ oc the Oddere bleffue somm uode Hynne/ daa the then Straale bekomm. Menn omm Uigo kynde sich hulle tør eller ey/ deromm meller Krønicken een annen Ganng.

En Faldgrube.

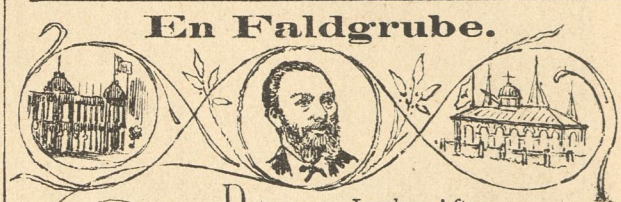

Det var en Lørdag Aften,
Da Folk i «National»
Forsamlet var, formedelst Kaptajn Gjødesen havde netop haft den
Idé ved Generalforsamling dog at skaffe talrigt Møde.

Her fik man saa at vide,
At «National» har tjent
Paa Wienersang og lignende Affærer
Saa meget, at til Side
Man har lagt sex! Procent
I Aar til de sangwienske Aktionærer.

Her var da skummet Fløde,
Hvad der var let at se,
Uagtet det var svært nok at begrib'et;
Men Fløde kan jo Gjødesen bruge til den Te,
Der krydrer Nydelsen i — Bethelskibet.

Man siger jo, han har den
Forretning med paa Slæb.
Den kan man ogsaa faa sig noget vaadt i,
Skjønt som i Bulevarden
Man fugter ej sit Næb
Med Tevandsknægt og Bajer eller Toddy.

Imellem de Problemer,
Man debatteret saa,
Gjaldt ét Bestyrelsen af Kapitoliet;
Om ikke dens Tantiemer
Beregnet var for smaa!
Dog heri blev man, Gud ske Lov, beroliget.

Men Hr. Gamél, som skjønner
Ej, hvordan det kan ske,
At man saa stort et «Overskud» ku'e skaffe,
Fik ej, trods sine Bønner,
Regnskabet her at se,
Og tænkte da: Nu skal I strax faa Kaffe!

Dagbladet tog fra Munden
Han om, hvorfra de faar
Det «Overskud», der volded' saadan Glæde;
Moralen er i Grunden,
At her til næste Aar
Man «*Ach du lieber Augustin*» vil kvæde!

Man med de ny Lokaler
Gjør Regning uden Vært;
Thi gode Raad og — Penge bli'er vist dyre.
Dog hvis det ej betaler
Sig her at gi'e Koncert,
Kan her jo altid laves — Svovlsyre.

Formildende Omstændighed.

(Militær-Theori.)

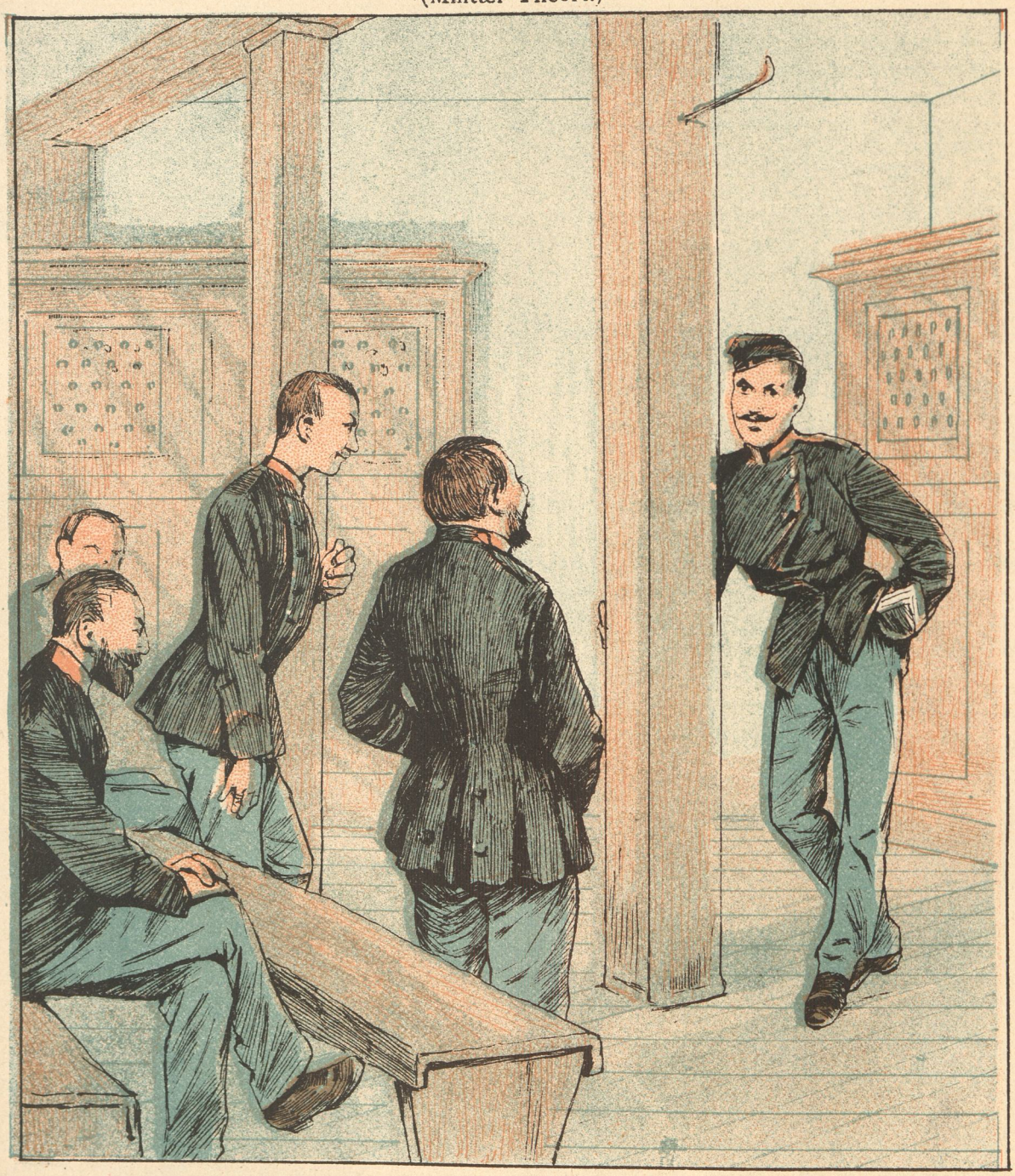

Sergeanten: Hvordan finder De saa Nord, 89?
89: (tier ganske stille.)
Sergeanten: For Fanden og hans Pumpestok, 89! Det er jo ved Hjælp af Karlsvognen!
97: Undskyld, Hr. Skesant! Men den har de ikke paa Bornholm.
Sergeanten: Det kunde han jo have sagt strax, det Fæ.

En god Samvittighed.

— Kan han da ikke, forstokkede Menneske, forstaa, at Hensigten med mine Ord kun er at vække hans Samvittighed?

— Jow wal, Hr. Pastor! Men A haar ed dow bæjst, saa længh hun sower.

Fastelavnsvise.

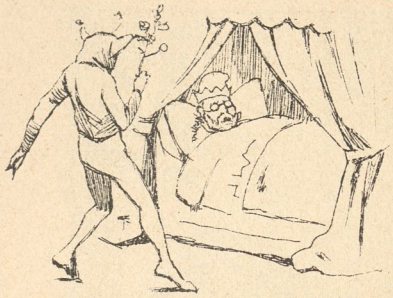

Mel.: Her med Fryd jeg Rigdoms Spor

Vi skal hen at piske op,
Venner, følg os bare;
Til den hele Venstretrop
Gaar vor glade Skare.
Først nu iler rask vor Flok
Hen til Venstres |: faste Stok :|
Som i Udvalgsbundter
Slumrer nok saa munter.

Saa hos gamle Onkel Berg
Vi paa Klokken ringe;
Paa et vældigt Lavrbær-bjerg
Slumrer han paa Tinge.
Han er rask den gamle Gut,
Ja han skinner |: som en Strut. :|
Han paa Forsvarssagen
Sover hele Dagen.

Se kun paa den rare Mand
Ret med milde Blikke;
Pisk ham dygtig, om I kan;
Ak, han vaagner ikke.
Det var ogsaa Synd og Skam,
Hvis vi vilde |: vække ham :|
Lad ham bare svømme
I Ministerdrømme!

Hen til ham den store So-
-fus Schandorph vi vader;
Se, hans Humor ham ej Ro
Selv i Søvne lader:
Mens han hviler i sit Blund,
Smil er om hans |: kjønne Mund; :|
For hans Øre toner
Klang af tusind Kroner.

Saa vi derpaa ligestrax
Hurtig hen os vover,
Hvor den gode gamle D'ax
-el Henrisches sover;
Ja med tæt tillukket Blik
Paa en Bunke |: fed Kritik :|
Han har gode Dage, —
Lad ham Riset smage!

Rask til St. Georg vi gaa,
Uh, hvor han er vrissen,
Vist om Trolde han, den Smaa
Drømmer og om Nissen.

I maa ikke glemme den,
Der som han er |: Børne-Ven! :|
Hvor i Verden fandtes
En som Georg Brandes!

Nu med glade Sange man
Hen til Eedouard ile,
Digteren fra Langeland
Ses i Drømme smile;
Vist han drømmer fredeligt
Om et nyt og |: kjedeligt :|
Drama, fuldført heldig, —
Ris ham ganske vældig!

Men vor Vej vist bli'r for lang;
— Peter Nansens Gade
Fører os til Herman Bang,
Han os gjør saa glade.
Om sig selv han drømmer vist;
Vaagner han, det |: var for trist :|
Da han atter skriver,
Saa af Blæk han driver.

Saa til Bjørnson alle Mand
Gaa vi fro i Sinde,
Ved sin Arne altid han
Er saa let at finde.
Han skal rigtig piskes; kom!
Thi hvad han kan |: drømme om? :|
Det kan ingen nævne.
Det gaar over Ævne!

Panoptikon.

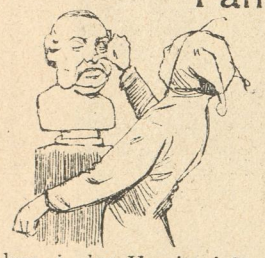

Punch har allerede i længere Tid brygget paa en Ide, som der nu er saa megen Udsigt til at faa realiseret, at vi ikke tager i Betænkning herved foreløbig at meddele vore Læsere forskjellige interessante Oplysninger derom, ikke for at gjøre Reklame for det knap paabegyndte Foretagende, Gud bevares, men kun i den Hensigt i Fremtiden at kunne underholde Publikum ved i hvert Numer at bringe smaa fortrolige Meddelelser om hvert nok saa lille Fremskridt. Saa snart vi hørte, at der var Tale om et Panoptikon her i Byen, besluttede vi selv at anlægge et saadant, hvilket vi saa meget bedre kunde gjøre, som vi allerede besidder et helt Galleri af bekjendte Mænd, og vi sluttede derfor en lille Pacht med forskjellige Kunstnere, hvis Navne ganske vist endnu ikke kjendes af Publikum, men som dog snart vil blive berømte, naar vi saa ofte som mulig betegner dem som særdeles bekjendte.

I Dag vil vi imidlertid indskrænke os til at give en foreløbig Oversigt over den Bygning, vi har tænkt os.

Fra Gaden kommer man gjennem en Gadedør ind i Stuen; gaar man derimod ned ad Kjældertrappen, kommer man ned i Kjælderen, der er dannet af et Rum under Bygningen, og som er gravet ud med overordentlig stort Besvær — vi generer os næsten for at opgive Tallet paa de Pægle, Arbejdsfolkene under Udgravningen rammede ned. Kjælderen kommer os imidlertid ikke ved, da Rummene vil blive udlejede til Boutikker. Fra Gaden kommer man altsaa gjennem en Gadedør ind i Stuen. Stueetagen vedrører os imidlertid heller ikke, da den ogsaa udelukkende anvendes til Boutikslokaler. Ad den elegante, tæppebelagte Trappe naar vi let op til første Etage, som vil blive benyttet til Privatbolig for den administrerende Direktør; vi skal derfor ikke opholde os derover, men vandre videre til anden Etage, som Arkitekten særdeles passende har forbeholdt sig selv.

Da det imidlertid forekom os, at det vilde være for højt at lægge en Udstilling som et Panoptikon op paa tredie Sal, besluttede vi at holde os til Jorden, og vi beder derfor vore Læsere gaa med os ned i Gaarden, da vi af de nævnte Hensyn har været nødte til at indrette Musæet i Bagbygningen. Rummene er endnu ganske tomme, saa der er i Grunden ikke Meget at se — vi mener naturligvis ikke i Grunden af Bygningen, men mener, at der over Hovedet ikke er Meget at se, hvilket selvfølgelig heller ikke maa forstaas bogstavelig, da vi ikke en Gang har Tag over Hovedet endnu.

I Panoptikons Forsal findes Billetkontoret, og udenfor dette er der anbragt flere portrætlignende Statuer af bekjendte Grosserere, som ere i Færd med at opkjøbe Billetterne til almindelig Pris og sælge dem til dobbelt, en meget rimelig Avance, hvorpaa Publikum strax vil kjende sine gamle Venner. Man passerer derefter Tælleapparatet, ved hvilket Tivolis Direktør, Hr. Bernhard Olsen, udøver Kontrollen — naar her saavel som i det følgende er nævnt bekjendte Mænd, er der selvfølgelig altid ment *in effigie*.

Den første Sal gjør strax et særdeles tiltalende Indtryk, idet Lokalet er omdannet til et *Parti af Børsrampen ved Middagstid*. Den mest iøjnefaldende Figur er Etats-

raad Tietgen, som er kommen ud fra *Privatbanken* og nu balancerer hen for at kjøbe et Bundt Sukkerroer hos en forbikjørende Bonde. I en Gruppe ses flere af *Nationalbankens* Direktører ivrig beskjæftigede med at undersøge nogle Hundredekronesedler, og en anden Gruppe gjengiver Grosserer Gamèl, Kommandør Gjødesen og flere andre *National*-Helte, som forkettre Hansen. Til venstre bemærkes Christopher Hage, der har faaet Ondt og læner sig op mod et Træ, understøttet af Professor Falbe-Hansen, og fra den anden Side ser man Baron Gedalia komme fra Finanshovedkassen med en Pengepose, mærket 1000 Kroner.

I den næste Sal præsenteres det nye *Frokostværelse i Kjøbenhavns nyeste billige Spisehus.* Det er jo som bekjendt disses Opgave at samle alle Slags Folk i skjøn Endrægtighed. og her ses da ogsaa Etatsraad Meldahl og Landskabsmaler Groth drikkende af Fogliette sammen, medens Axel Henrisches klør sig op ad Dr. Schandorph og Eedvard Brandes og ikke er bange for at traktere. Ved et andet Bord tømmer Dr. Paludan et Glas med cand. theol. A. C. Larsen, og lige overfor dem nyder *Avisens* unge Medarbejdere deres Wienerschnitzel Side om Side med Redaktør Secher, der bider i sin Fastelavnsbolle. Længere tilbage sidder vor mest opsigtvækkende Feuilletonist, Herman Bang, og morer sig over *Punch*, medens Processor Erslev ved samme Bord glæder sig over »*Dagbladets*« Artikel om, hvad en Professor er for Noget. For ikke at forurette Nogen er her sørget for, at der i Lokalet vil blive indrettet tre Buffeter; ved den ene serveres der med Kaffe fra Selskabet „*Cafonia*", ved den anden faas samme Drik fra «*det dansk—hollandske Kaffe-Kompagni*», og ved den tredie udskjænker Hr. Philip W. Heyman sin brasilianske Kaffe.

I den paafølgende Sal hensættes man til *en Aften i Dansesalonen* »*Figaro*». Hr. Emil Elberling anfører Orkestret, i hvilket D'hrr. Lazarus og Bankkasserer Bing spiller første Violin; Dansen opføres af Hr. Høegsbro, der imidlertid er kommen i Kollision med Hr. Christian Rimestad, fordi denne har spændt Ben for ham. For øvrigt hersker der megen Liberalitet i alle Retninger i *Figaro*; men i Baggrunden er der dog lidt Slinger i Valsen, da D'hrr. Holm, Hørdum, Hertz og flere ansete Socialdemokrater vil kaste de andre paa Døren.

Derefter følger *Kongesalen paa Christiansborg.* Vi har nemlig erholdt allerhøjeste Tilladelse af Kong Chresten den Første til at gjengive Hans Majestæt og hans nærmeste Omgivelser. Scenen forestiller Bogøkongens Avdiensgemak, nøiagtig møbleret efter de nyeste Fremstillinger med den ledige Taburet, den kimende Formandsklokke og den elegante Mahogniseng. Kong Chresten sidder stor og mægtig paa sin Trone, medens hans Vasaller Jens Busk, Holstein Ledreborg, o. s. v. gjør Knæfald for ham. Fra deres Skjul lure de Forviste under Anførsel af Hørup og Eedvard Brandes paa Lejlighed til at stikke ham ud, medens Biskop Monrad til venstre gaar i Søvne og drømmer, han leger Hest. Til høire faar Dr. Wederkinch-Madsen paa Hatten af Professor Brix, og i Baggrunden smækker Bureauchef Dessau Døren i for »*Avisens*» Referent.

I det næste Lokale faar man Lejlighed til at overvære *et Folkemøde i Aarhus.* Dr. Pingel er samme Dag kommen fra Kallundborg til Aars og har just sluttet sit Foredrag om vort Forhold til Tyskland; under levende Hurraraab fra alle de Bjørnbakkere, der hver optræder i syv forskjellige Egenskaber som Medlem af syv Foreninger, bekranser Pingel Lars Bjørnbaks Buste og opfordres derpaa til at stille sig til Folketinget, hvad han glad lover. Den festlige Stemning lider dog et føleligt Afbræk ved et højrøstet Skjænderi mellem Viggo Bjørnbak og Dr. Geert Winther, fordi Viggo vil snappe den Odder, som den gamle Mand med stor Bekostning har lokket i sine Garn.

Det sidste Værelse forestiller *Selskabssalen i Skuespillerforeningens paatænkte Stiftelse*, og her præsenteres saa godt som alle vore bekjendte Skuespillere og Theaterdirektører. *Kasinos* nye Direktør, Hr. August Rasmussen, træder just ind af Døren i Spidsen for sit splinternye Selskab, som Publikum dog vist allerede kjender andet Steds fra. Til den ene Side ser man Direktør Watt rejse sig og give Plads for Direktør Abrahams, medens Skuespillerne Stigaard og Wulff forlader deres Pladser for at begive sig hen til Direktør Andersen, som trøster Søskendeparret Nordahl og Gojse Brun, hvis Fader m. v. forlader Lokalet i heftig Strid med sin vigtige Bearbeider. Ved den anden Side opdager man Kammerherre Fallesen, som uddeler en større Bunke Roller til Frøken Emma Lange og Hr. Mantzius, medens Kommandanten gjør Alt for at holde paa Fru Henningsen og Hr. Olaf Poulsen, som synes at have Tendenser til at gaa deres Vej. I Baggrunden har Hr. Skuespiller Meyer opstillet et fotografisk Apparat og er i Færd med at tage D'hrr. Madsen, Zangenberg og sig selv af; og ved et Skrivebord yderst til højre, der er bedækket med Bunker af Aviser og beskrevet Papir, ses Hr. Sophus Neumann i Begreb med at digte.

Musene efter Katten.

I Badstuestræde der ligger et Hus
Saa rødt, saa det fast er en Gru.
Ja Hille den, hvor der ligger et Hus!
For det er jo fuldt af Rotter og Mus,
Der Alle tror, de er røde, og som
Vil gnave os Alle itu!

De fodredes op med Zola's Poesi
Og hader Latin eller Græsk.
Og dog er der *something rotten* deri,
For de er jo alle saa magre, fordi
Det er af de »sorte Rotter«, af dem,
Der slet ikke maa spise Flæsk.

Saa vilde da bort fra det synkende Skib
Til Holmens Kanal de *en masse*;
For det blev kun Vandgang med derses
Skib.
Med blakkede, smaa liberale Pib —
I Fingeren — vil Atheisterne
I »Slavekirken« ha' Plads.

Ved Holmens Kanal der ligger et Hus
Med gamle Studenter i.
En Fare har truet det knejsende Hus:
En Kombination af Pingel'ske Mus
Og Bredgades Theodorussiske
Nihilist-Visneri.

De stakkels Mus vilde bare ha' Magt —
Det Maal er beskedent og sundt!
Sad Musen paa Bordet først vel ved Magt,
Saa blev han Despot, indtil han fik bragt
De Gamle til vildt deres Ellinger
At svinge to, tre Gange rundt!

Saa flygted de gamle Katte af Sted,
Naar Berg først »paa Salen« tog fat
Og jaged den sunde Fornuft af Sted!
Paa preussisk Hr. Pingel et Spark gav
dem med —
Med mindre det da blev Musene,
Der endte med at faa Kat.

Det var til April, det Slag skulde staa
I Studenterforeningens Hus.
Men Sagnet om Slaget, dér skulde staa.
Med gamle Horats vil berettes som saa:
»Ret nu skulde Bjærgene føde — men ak!
Der fødtes en latterlig Mus!«

Det Hele var aftalt, har Rygtet fortalt;
Saa kom Fastelavn med sit »Men«:
Thi Rotterne stormede frem med Gevalt —
Men bed i hinanden og trimled og faldt!
Og Katten, den sidder i Tønden
Og ler, saa det klukker igjen!

Med dette Nr. følger et **Tillæg** indeholdende: Privatforestilling. *Distingvendum est.* Af Notitsbogen. Fra Processionen.

Thedorus Diogenes.

Som hint Athens berømte Lygtemand,
Til Venstre og til Højre Lys udspredende,
Han Mennesker nok ikke finde kan,
Skjønt han er ivrig optraadt som «den ledende».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 28. Februar. Nr. 9 B.

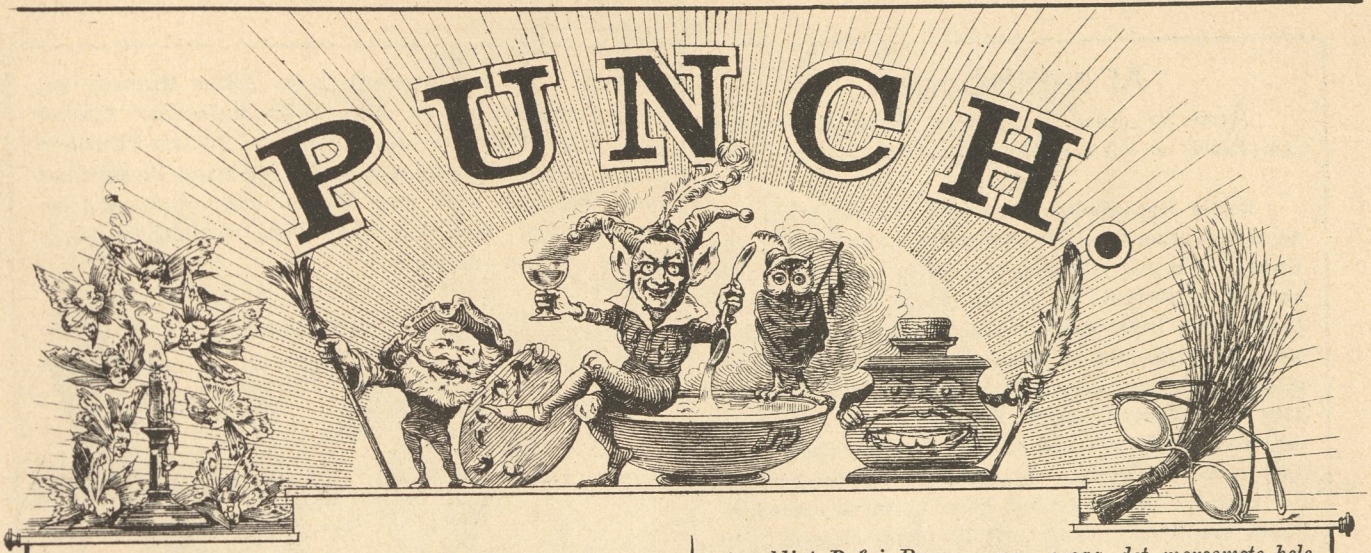

Privatforestilling.

Ærede Hr. Redaktør!

Da jeg har set, at «Dagbladet» i den sidste Tid har havt Artikler af „en grov Mand", tør jeg maaske ogsaa haabe, at De godhedsfuldt vil optage efterfølgende Linier?

Jeg er nemlig lynende gal i Skralden, for jeg kommer lige fra den af vor mest opsigtvækkende Feuilletonist arrangerede Privatforestilling, og jeg er sjælden bleven saa skuffet i mit Liv. Jeg vil aldeles ikke tale om, at jeg strax begyndte at ærgre mig over mine 5 Kroner, da det Rygte cirkulerede blandt Publikum, at Vedkommende, der skulde have Indtægten, aldeles ikke var trængende, eftersom det vel ikke kan anses for nogen absolut Nødvendighed at sidde paa udskaarne Stole og vandre paa Bjørneskind; thi jeg fik strax mit Humør igjen, da Tæppet gik op, og jeg saa, at «Inden fire Vægge» ogsaa kunde kaldes «I Ernst Bojesens Boutik», og nu haaber jeg, at han vel kan faa solgt nogle af de udstillede Gjenstande, saa vi kan glæde os til en ny Udsmykning af Boutikken til næste Jul.

Saa kom imidlertid Feuilletonisten ind, og saa begyndte Ærgrelserne igjen, for jeg sad saa langt tilbage, at jeg slet ikke kunde høre, hvad han sagde og altsaa heller ikke smaafnise af det, som alle andre gjorde; selv efter at Publikum havde raabt „Højere"! til ham, og han gjorde Sit for at efterkomme Ønsket, var det vanskeligt at skjelne hans Stemme fra de andre Damestemmer. Og saa var han ikke i blaa Kjole med blanke Knapper, som jeg havde ventet, men var klædt paa ganske som et almindeligt Menneske, endogsaa i den Grad, at han havde løse Manchetter paa, hvad jeg syntes at erindre, at han selv en Gang docerede for Skuespillerne var utilladeligt paa Scenen.

Om hans Spil skal jeg ikke udtale mig — jeg har set Dilettantkomedie et halvhundrede Gange før; kun vil jeg bemærke, at han gjerne kunde have lært sin Rolle rigtig og holdt lidt flere Prøver paa at bevæge sig i Bojesens Boutik, for han snublede vel ofte over alt det præsenterede luxuriøse Skrammel. Alligevel gjorde han naturligvis Lykke, og de unge Marchaller var udmærket indøvede i at klappe; de fik ham da ogsaa kaldt frem, og den Maade, han kom ind, som om han havde faaet et vældigt Puf i Ryggen, var ogsaa det morsomste hele Aftenen; det havde været Synd, om vi ikke havde faaet det at se. De andre agerende var jo Skuespillere, og de har nok tænkt deres ved den velvillige Assistance — »det kommer igjen!«

Hr. Nansens »Kammerater« *var lidt anløbne, som unge Mennesker jo er i disse Tider; for øvrigt er det jo ikke videre underholdende at se det tiende opspædede Opkog paa* »Surrogater«, »Afdansning« *o. s. v., og* »En Søndag paa Alperne« *synes jeg ogsaa, jeg har set før. Det musikalske Divertissement morede mig ubetinget mest, om det saa var Hr. Bojesens Reklame for Jubeludgaven af Holbergs Komedier ved at anbringe Digterens Buste i Koncertsalen, tiltalte den mig.*

Jeg gik fra Forestillingnn med en dundrende Hovedpine; dels var der jo saa varmt — og da jeg saa i Mellemakten vilde køle mig af paa en Bajer, opdagede jeg, at Buffeten var omdannet til en Vinterhave; men skjønt grønne Træer kan være meget skjønne og behagelige, foretrækker jeg dog paa et saadant Sted Øltræer — og dels kunde jeg ikke taale den Odeur, Programvifterne duftede af, for jeg havde netop samme Dag været i varmt Bad og brugt Mandelsæbe, saa det blev for meget af det Gode.

Deres ærbødige
Grovballe.

Distinguendum est.

— Opvarter! skaf mig Dass-Avisen for i Da'!
— S'arti, Herre!
— For Pokker det er jo Gaar's-Avisen!
— Gaardsavisen! Er Du gal Mand! Du kan jo resikere et halvt Hundrede Processer for saadan en sveden Brander. Hørte en af de smaa, Du véd nok, paa den, saa var Du sgu paa Potten!

Af Notitsbogen.

Atter for denne Uge fandtes der enkelte Notitser, som *Punch* var lidt i Vilderede med. Først stod der Ordet:

Børste.

Det er neppe muligt, at *Punch* her har tænkt paa de mange »Børster«, Dr. Schandorph anbringer i sine Bøger. Han véd jo nemlig af Erfaring, at Doktoren ikke har nogen tyk Hud, og at han i Almindelighed rejser Børster, naar Punch kommer ham for nær. Ordet »Børster« skal derfor vistnok læses som »Bøster« og er formodentlig nedskreven lige efter, at Punch havde læst i en Avis, at de Herrer Gjellerup, E. Skram og Dr. Schandorph var blevne modellerede til det nye Panopticum. Naar disse tre »Bøster« (populært for »Buster«, se Pastor Hostrups bekjendte Vise!) bliver opstillede i Bernhard-Olsens nye Skjønhedstempel, vil det sagtens ligesom i det kgl. Theaters Foyer blive forbudt at drikke Bajere i Nærheden for ikke at profanere disse tre Gratiers Helligdom.

Derefter følger et Par Vers med Overskrift

Geert Winther synger:

Lille Viggo, vil den gamle Winther
Du fortrænge med din grønne Vaar?
Gamle Winther skal dig give Kinder-
pulver, saa Dn Mavepine faaer.

Snedig i min Kreds Du Dybden lodder;
Gaa Du heller hjem udi Din Seng,
Aldrig vil jeg Dig forære Odder,
Lille Viggo! Bjørnbaks bedste Dreng!

Lidt længere nede fandtes Ordet

Mon

Stod der Spørgsmaalstegn efter, kunde det være saa mange Ting f. Ex. Mon »Nationals« Aktiehavere ikke, da de forleden læste Gaméls Artikel i »Dagbladet«, har sunget »Ach Du lieber Augustin, Alles ist væk væk væk?« Men der stod ikke Spørgsmaalstegn, saa »Mon« har formodentlig været den første Stavelse af »Monarch«, hvorved kunde være tænkt paa Chresten Berg, eller den sidste Stavelse har været »rad« og det har skullet betyde samme Monarchs gejstlige Medarbejder. Dette er dog usandsynligt, rimeligere kunde det være, at »Mon« skulde fortsættes som »Monomani«, saa var det sagtens noget om Elberling, men heller ikke dette vil paa nogen Maade rime sig med andre fyldigere Udgydelser i Notitsbogen, vedrørende denne store Samtidiges uheldige Englandstogt i Nordisk Konversationslexicon. Et Par Sider længere frem har Punch desuden nedkradset følgende usammenhængende Ord:

»Ansøgning om Navneforandring — *vide* Morgengnavets Brevkasse! — Elberling — Berg — Linkenberg — Elberlingenberg? — Nej! Ordet »Mon« maa betyde Monopol, og det maa være i Anledning af Wederkinck-Madsen. Han har aabenbart arvet Zahles Monopol, thi, naar Formanden mener, at de andre Medlemmer upaatalt kan sige, at de ikke »ænser« samme Doktors Udtalelser, ligger deri en Monopolisering af Wederkincks Produktioner paa slap Line, som intet Medlem siden Zahles Tid har nydt godt af. Men naar Wederkinch optræder, er han jo ogsaa i Reglen »enestaaende«.

Fra Processionen.

Har De læst i voreses Avis,
Eller har De hørt det
Om, hvordan et sørgeligt Forlis
Har dens Glæde myrdet?
Den har tabt en kjedelig Proces
— Det er hele Sagen —
Om et ganske lille bitte „s“;
Derfra stammer Klagen.
For de svundne Øjeblikkes
Haab en bitter Kalk nu drikkes:
Cantor vil sgu ej henrikkes,
Derpaa er man secher.

Mørk og travrig li'esom en Cypres
Bladet blev ved Dommen,
Skjønt det paa en Maade i sit „s“
Netop nu er kommen.
Dog Deltagelse hos Publikum
Tør vi det forjætte;
Der er mange Hus- og Hjærte-Rum,
Som kan Sorgen lette.
Derfor stands al Graad! forjag 'en!
Og hold Maade lidt med Klagen!
Thi, „wass soll zu dass man sagen?“
Man kan — appellere!

Og vor Skamdrup bedre, det er sandt
Slap fra sin Ballade.
Det var ikke hver Dag, Pyrrhus vandt
Slige Lavrbærblade.
Selv om Digtersproget hos vor Sofus ej er forfinet,
Bør vi sorte smaa dog være fro;
Thi man slagted' „Svinet“.
Skamdrup kan jo deraf prale,
At det Flæsk skal Punch betale.
Det er mere, Fan'en gale
Mig, end svineheldigt.

1884. Torsdagen den 6. Marts. Nr. 10.

Unge Koner.

— Og tænk, saa er min Mand allerede begyndt at gaa ud og spille L'hombre! Han kommer tidt ikke hjem før Klokken 12—1.

— Aa, det bliver Du snart vant til, min Pige! L'hombre kan endda gaa, men der er Noget, min Mand kalder for Revanche — det varer til Klokken 2—3 om Morgenen!

Norsk Lov-Sang.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Mens Bølgerne bruse mod Gammel Strand
Og mørke Erindringer vækker
Om Retten, som nede i Danmarks Land
Er haard nok mod SKAMDRUP og SECHER,
Op, Normænd, sjunger til Harpens Slag
En Sang for Norriges Rigs-Rets-Sag!

Hist blomstrer ej Palmer paa Lovens Grund
For Venstre, skjønt Sager det farved':
Selv HØRUP, saa grøn som en Bøgelund,
I Rigs-Retten Skindet fik garvet.
Nej, kom til Norriges Land, min Fa'er!
Her, Fan'en, hakk' mig, vi Rigs-Ret har!

Den Rigs-Ret, vi satte, til Verden kom
Saa retvist, at den kun har Mage
Hos CHRISTJERN Tyran og de Bønder, som
Fik bragt TORBEN OXE af Dage.
O, BERG, hans Frihed vi os tage maa!
Gak du nu hen og gjør ligesaa!

Himmelbrev

tel

Dikteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**

p. t. Paris.

Hoho! Deres Velærværti-hej! Nu ka da den gamle gemytlige rejne uj, a Velærværtihejen har danset en Halling og rundhjulet saj sæl a Gleje havendes bekommet Etterretning om, a de glaje grinagtie norske Vælgerfolk har fældet sin Folkedom og smidt Stadsraajen ner a Tabberetten mœ Ækla, værendes bare den simpleste Risretfærdihej, va vi ble enie om neje i den lille Snask, som Loke holder aaben i Kælleren etter Klokken Tol, inte tillat ifølle den offissiælle, men kons ifølle den i Jærterne skrevne Politivejtægt, værendes allirenveller den gjællendes. Vorstedskom osse den gamle glaje Rajner Lodbrog værendes mejet krasbøstig formedelst den arme Skamdrups Skæbning, bemærkendes te samme, a Skamdrup var liesom han sæl verfet ner i Kretikkens Ormegaar værendes en usund Bopæl og inte etter den moderne Hygijejnens Forskrefter. Og den Gamle spørgendes Rajner Lojbrog, vordan han hade begaaet saj i samme Ormegaard og vordan han mente Skamdrup sku ta en, svareje samme gamle Heltesjæl, a han veste inte om Skamdrup hade den Sjælsstørke, men va han angik, hade han bare bemærket: »Grønte velle Gressene, naar di vedste va Galten lej« værendes bleen et a Oltijens bevingeje Ord, som han inte anto Skamdrup velle plagiere, bekommendes Møntsorter a Folketinget fora være orregenal Degter. Hoho Deres Velærværtihej! Den Gamle bekom med Pakkeposten i Da den lille gule danske »Telskuers« andet Hæfte, samme kunnendes inte forsendes til Valhal i Korsbaand værendes forbudt dersteds. Vora vi erfareje a Velærværtihejen har bekommet en norsk Skjoldmø værendes en Frue ve Navn Amaliemüller, tel a sla et Slav for sammes grinagtie Drama, samme norske Valkyrie liggendes inte de smaa Fengre imellem men kvæjendes Velærværtihejens Pris a fuld Hals værendes en Mætsaasoprau, vortil gamle Unnertejnede føjer sin noksom bekænte Basbarritong fremkallendes dervej en Doet me Harmaani i. Og di smaa blaaøjeje Assynnier ble jo henrøkte over den lille Eedeuarts Kommejie »Etter Selskav« sammestejs, tiggendes den gamle enøijeje Odin tel a faa Lov a opføre samme ve en Dellettantforestelling te Fordel for engvalije Ejenheriers Etterlatte. Va den gamle Odin gig eng paa, lajendes sin Hhlidskjalf fløtte nej i føste Rægge i føste Pukæt vellendes sæl sofflere, va han gore me høj Røst og stor Salvelse altsammens gaaende brillijandt lie tel Enden, da den gamle Enøjeje paa en Gang fek Kig paa en Artekel bagve a en theologisk Praafæssor, va der jo var den rene Gift for en gammel Ase, saa samme gamle Snørestørle gig bagover me de samme og kommendes suksomsive tel Hægterne befaleæe »Telskueren« a skulle udsondres fra Valhal, va den lille Hermoj maatte

besørre hivendes samme uj over Rakvirket paa Bifrost, vorfra den Gamle me Sorre i Jærtet saa den dalendes nej paa Øen Langeland i Store-Bælt blivendes der formøjenlig a di Engfødte taen for et Hemmelbrev eller en ny Postil. Vorfor Dellettantforestillingen gig i sin Mor igjen rørendes **Fregga**, *og di gamle Etterlatte bekom engen annen Unnerstøttelse en som di gamle Sørhimmerben fra forrige Ue tel a kaage Soppe paa. Men den Gamle holler immervæk Humøret havendes Tellij tel Velærværthejen ag hans håre Medlyd og svengendes Bæjeret paa hanses Velgaaende ønskendes han mange goje Dae og glaje Risretter fra*

den immervæk sjemytlige gamle glaje

Tyroler-Færtignant.

En kronet Sanger.

Vor Skamdrup er af Skæbnen ej forladt,
Med Spillet Venstre sikkert ham forsoner:
Selv om hans Udtryksmaade findes plat,
I Tinget det nok gi'er ham flere Kroner.

Og selv om lidt «uhøvisk» dukker frem
Af Sproget, naar han skildrer «Smaafolks» Laster,
Saa hører han alligevel til dem,
For hvilke Venstre sine Perler kaster.

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— G'aften, Grosser! Det blev da Løgn med det tidlige Foraar, skjønt Stæren nok allerede er kommen.

— Der er no'et om 'et. Men nu kan den rigt'nok sige, at den har faaet sin sidste Stærin-Olle.

— De har nok ligegodt inte glemt at futte en daarlig Brander a'. Men hvor har De ellers væt henne saa længe?

— Jeg har jo vaaren ude paa mit Landsted i Taarbæk, for at dække Roserne. Men det betror jeg Dem kare saadan *sub Roser*, som vi siger oppe i Sprogforeningen.

— Begribeligvis. Saa var det ka'ske paa Deres Vegne, at den lange Christensen slog et lille Slag herop fra Kasino a', ved det, at det nok var blæsen til en Vandgang paa Havsens Bund derude?

— Akkurat s'gu. Men véd De, hvad Andersen siger? Han siger: Lolott' ist nicht todt, siger han og lægger ud paany med «Ridderen af Randersens Bro».

— Han har ellers tjent gode Penge til Dem, det har Christensen, ved det, at han gik med som Frivillig i det store Herman-Slag inden fire Vægge oppe paa Nørregade.

— Javel! det var nok der, at lille Herman blev saa stødt paa Mansjetterne over, at han inte kunde spille Komedie, at han tafte den ene af dem. Inte for det, han har jo immer væt no'et løs paa Knappen.

— Begribeligvis. Og nu vil han da være Scene-Instruktør desformedelst og ta' vores egen Java-William fra os a'! Han sa'e selv i Onsdas, at det var Williams Skyld, naar de Unge inte var none Stemme-Jern.

Det stemmer. Men véd De, hvad jeg gjør? Jeg læser «Avisen» gjør jeg, og der stod, at Herman skal optræde ved nok en Benefice.

— Det bliver nok til Indtægt for Tugthusfangerne ovre i Hørsens, ved det, at der nu saa længe er bleven vævet Vadmel over den Historie.

— Ja, og der var ligegodt en egen Præstige ved den, siden Præstens Pige var med. Men siden vi taler om No'et andet, nu har Olaf nok væt i Tranedans, begrundet paa, at Poul Nielsen skulde ha' debuteret i den?

— Vel har han det. Og Herman Bang skrev da ogsaa i den Anledning en Anmeldelse af Frederik Madsen. Jeg tror nu ligegodt, at det var det, Emil havde en Anelse om, da han klædte sit Ansigt paa som Herman, sidste Gang han spilte Tartuffe. For det er da den rene Bagtalelse, at vi inte har en Skole heroppe.

— Det er lige akkurat mine Ord til Sjæfen, da jeg var ovre og melde mig til Tjeneste: «De skal aldrig kjære Dem om, at De inte kommer paa den grønne Edgren denne Gang,» sa'e jeg til ham og ikke et Ord anderledes.

— Begribeligvis. Men véd De, hvad jeg kunde li'e?

— Sku' det være en halv Bajer?

— Nej, jeg kunde li'e, at det gik vores Sjæf li'som Watt. For nu kan man da med Rette sige, at han hviler i Abrahams Skjød. Og Wulf tager dog ligegodt fra ham a', for at gaa til Heltefaget hos Andersen.

— Det kan han saa magelig; han si'er bare, li'som han gjorde i «Don Cæsar de Bazan»: «Jacta est alias Peter Sørensen.»

— Det gik nok inte for Brun med dette Hørsens «Putte»? Og der var nok alligevel ingen af hans egne Putter med.

— Nej, men nu er Nordahl ude som Tiggerstudent.

— Hvad siger Folk til det?

— De siger begribeligvis: «Vi gi'er inte No'et!»

— Undskyld, Grosser! — Der er en Herre, jeg skal tale med. — Værs' artig Herre! Kunde De inte ha' Lyst at læse Punch's Indlæg mod «Dass-Avisen»? — Jeg har lige akkurat det Nummer af »Avisen,» som det stod i! — Der ligger to brillante Pakkætpladser svøft indeni! —

I Karnea

O Marts med dine Karnevaller- valler- valler,
Dig vi elsker trofast kuns!
Blandt Maaneder Du er den aller- aller- aller-
-skjønneste — det siger PUNCH!

Naar Prins Karneva
Møder vi i Glædens
Traller, og mens Prop
Tømmer vi vort Gl

a|stiden.

os alder- kalder- kalder,
lle Haller- Haller,
knder-knalder-knalder,
il nds.

Pjerrot, Harlekin, Rabalder- balder- balder-
-jøder, Klistere og Maller- Maller- Maller
Holder ud, til Masken falder- falder- falder.
Med paa den er stadig PUNCH!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXVI.

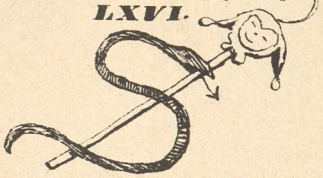

Dømt, Christian, men dog ej fordømt!
Ej saaret, kun en Rift i Huden!
Det havde Cantor neppe drømt,
Da han med Tordenskralds Bebuden
Og fæle Domsbasuners Tuden
Ej kyse vilde blot paa Skrømt,
Men mase os som Tordenguden;
End svømmer stolt paa Bølgen Skuden,
Den bedske Kalk har selv de tømt,
Hvorvel de intet har forsømt
For helt at blive os foruden.
Det lille S
De vilde til en Kæmpeslange
Forvandle, som i Lovens Græs,
Det tætte, lange
Os skulde fange.
De vilde gjøre kort Proces
Og ved Processer mer end mange
Os knuse under Bøders Læs,
Det lille s, hvormed de bange
Os vilde gjort,
Er voxet op nu til et stort.
Sig selv de kun har oversmurt
Med denne S-bouquet, der ha'de
Saa stærk en Duft, at fine Blade,
Som gamle „Berlingske" og fler
Fik Ondt derved og maatte lade,
Som om de kommen var for Skade
Og maatte i en anden Gade
Helt skyndsomt dreje. Her man ser,
At S—sighed kun lidet baader
Og volder slemme Efterveer.
Thi, medens vi i alle Maader
Befinder os helt vel tilpas
Og nu har Dom for, vi pr. fas
Tør sige «Dags» saavel som Dass,
Saa kald mig Mads.
Om jeg, trods Lys fra Ehlers' Gas,
Forstaar, begriber
Og denne mørke Gaade raader,
Hvordan de atter skaffer bort
Det Skidtmadskort,
Som de beholdt. Ved Trinitatis
Vist Hævnens grumme Dolk man sliber,
Som Italienere ved Tiber.
Ak, kunde man den slibe gratis!
Men der det kniber,
Ja kniber haardt.
Dog, naar man spænder hver en Fiber,
Saa ret i Tollene det piber,
Og hos Mæcenas banker paa,
Saa sukker han vel: Quantum satis!
— Ifald han ellers kan Latin —
Og brummer kanske: Gaa
Ad hede H — —!
Men aabner dog sit Sølverskrin,
Han véd, hvad man kan faa for Penge,
Selv Grin, skjønt ej et «billigt» Grin.
— Men Fætter, fik vi selv ej Flænge?
Det lød, jo som man slagted' Svin,
Ja midt i Kampens Haandgemænge
Der hørtes nogle fæle Hvin;
Men husk dog, kjære Fætter min,
Det var ej mod en høvisk Ridder,
Vi fægted', det var Skamdrup bare;
Og kunde vi ej helt os klare,
Og om der i vort Harnisk sidder
En Pil, som knap vi ænse gider,
Saa har for os det ingen Fare;
Hin Lavrbærkrans
Om Skamdrups Pande
Fik dog en egen fidtet Glans,
Og hvem det var, man trak til Vands?
Og hvem, der havde Grund at bande?
Og hvem, der bagud gik af Dans?
Derom ej her jeg tale vil,
Jeg véd kun, at jeg saare nødig
Med slig en Sejr fra Ridderspil
Til Hjemmet vilde sjokke mødig.
Nej, Christian, ganske overflødig
Din Kondoleren er, indtil
Jeg er saa rød i
Reversen bleven.
Som denne stakkels «Sejerherre»,
Der plat, uhøvisk desto værre
Fik i sin Karakterbog skreven.
Hvis blot han havde været dreven,
Hint Blad han heller havde reven
Af Bogen ud. Ak Christian der er
Folk, som af Hidsighed bli'er blinde,
Som slaar sig selv, saa Blodet flyder,
Mens ingensinde
De rammer deres Hjærtens Fjende;
Plat eller Krone? — Hvem skal vinde?
Hvem tabe? — Vi vor Krone yder
Til Statens Kasse, som en Skat,
Den Dommen os erlægge byder.
Og Skamdrup vandt, thi han fik — plat.
Nu «Morgengnavet», til hvis Dyder
Man regner ej Forstand og Takt,
I Vræl mod Rettens Dom udbryder,
Fordi den har sin Mening sagt.
End har vi ej saa vidt det bragt,
Som hist i Norge, hvor hver Skryder
Kan blive klædt i Dommerdragt,
Hvor til at dømme de bli'er sat,
Som selv har Stridens Frøkorn lagt.
For slig en Ret gad os man stævne,
Den dømmer ej, den skal kun hævne,
Saa at dens Agt
Blev neppe Livet os at levne.
— Ej Skamdrup skriver «Over Evne»
I Bjørnsensk Stil, som Faa kun fatte,
Og ej som Kaalund, hvem vi skatte,
Bevæger han sig «Paa det Jævne»;
Nej Sofus, mens Trompeter skratte,
Slaar glad i Trommeskindet Revne
Og synger frejdig «Paa det Platte».
Jeg ser Din Pande, Fætter, glatte
Sig ud; Du tænker: Allenfals,
Er man behændige som Katte,
Man knækker ej saa let sin Hals.
Glæd Dig ej strax. End ej til Fals
Er Bjørnens Skind, ej endt vor Sage
Med dette Slag, nej Død og Plage!
End mangt et Livtag maa vi tage.
De tvende Ture var vort Bals
Den første Vals.
Men otte og tyve staa tilbage!

Kalvesteg.

Man tager en Fedekalv og slagter samme. Derefter skiller man den af med Kalveskankene (se Bergfisk) og giver sig derpaa i Lag med Kollerne. Disse kaldes saaledes, fordi de ligesom en Slags Herkules-Kølle anvendes, hvor det gaar varmt til, og ere meget tjenlige til at stoppe Munden paa alskens Opposition. Kollen er en parlamentarisk Ret, der serveres daglig pna Formandsbordet i det britiske Underhus. Hos os hævder den Æren af at være et Vaaben fra Tiden før Krudtets Opfindelse, da den i Regelen er til Stede, hvor der fægtes med aaben (Brade-) Pande. Om denns Ret gjælder det blandt andet ogsaa, at, naar Tauber er med i Legen, faar Andre ikke noget af Stegen; thi da gaar den meget hurtig al Kjødets Gang.

Kold-Skaal.

Denne tilberedes af Øl, Sukker, Citron og Rum. Naar Da'savisen har faaet at vide, hvor David kjøbte Øllet, tager den et tilstrækkeligt Kvantum heraf og blander det med en tilsvarende Portion St. Croix fra Nejendamms Lager. Citroner behøves egentlig ikke, da Redaktionen selv gjør tilstrækkelig sure Miner til Retten. Rum kan ogsaa undværes, da Bladet hører til de Væsener, man ikke skal give Rum. En saadan kold Skaal er ikke de sorte Smaas Livret, men er desuagtet en meget velsmagende Hof- og Stads-Ret.

Krabber

fandtes i sin Tid i gamle «Danmark», der ikke maa for-

vexles med det unge »Danmark«, hvilket redigeres af Hviid, men hvis Farve dog er lige saa rød som en kogt Krabbes. Den Krabbe, som hørte hjemme i gamle Danmark, udmærkede sig ved at føre en proper Klo, og blev derfor ogsaa snart en yndet Folkeret i Venstre, hvor »man snakker ei, men slaar«. Den er let at bringe i Kog; men da den er meget uforøjelig for folkelige Maver, er den nu gaaet Krebsegang i Folkets Yndest. Den nødes gementlig med en Tilsætning af Æddike og stødt Peber fra Hørups Lager og er des Aarsag nu henvist til de Egne, hvor Peberet gror.

Lammehoved.

Man tager et Nummer af »Freden« og skjærer Hovedet af samme (se Fredrik Bajer). Derpaa lægger man det i Blød, efterat man først har udtaget Hjærnen, da samme ikke godt taaler at blive blødere. Derefter steger man Hovedet ved en sagte Ild, hvori der helst ikke maa være den mindste patriotiske Glod. Denne Ret er »gefundenes Fressen« for Socialdemokrater og deslige Venner af Vold-Gift og den væbnede Magts Nevtralitet. Naar det er forbi med Lammene for i Aar, kan man ogsaa bruge et stort Faarehoved, og i saa Fald bør det ikke glemmes, at der sidder et godt Hoved paa »Dr.« W.-Madsen.

Lobescause.

kan laves af hvadsomhelst, saasom af Levninger fra svundne Dages Overflod, Affald fra Køkkensamlinger og lignende »Blandinger«, men den bliver dog delikatest, naar den laves af den engelske Statsforfatning; dog maa man da passe nøje paa, at man følger Emil Elberlings Opskrift, da man ellers er udsat for at faa en mindre god Skefuld Mad ud af Tillavningen. (Fortsættes).

Beskjæftigelse tilbydes.

Da det endnu ikke er lykkedes Undertegnede at knytte alle de smaa, kjedsommelige Journalister, der findes i Kjøbenhavn og Omegn, til »Den Uafhængige«s Redaktion, opfordres herved de savnede til at melde sig paa Bladets Kontor snarest mulig.

NB. Efter Udgangen af dette Kvartal nytter det neppe at henvende sig til os.

Emil Elberling.
Situationens Mand.

Roes'en Berg! Alexis Petersen-Studnitz,
Politiker af Aargangen 1848. Uafhængig Nihi-Listeføre r.

Sammesteds kan en Bakke-Gaardskarl med gode Anbefalinger for at kunne gaa Andres Ærinder faa en god Plads.

Beskjæftigelse ønskes.

En gamel Kaffebrænder, der kan paatage sig at spaa i Kaffegrums, ønsker en Plads i »National«s Bestyrelse som Sandsiger eller lignende. Billet mrkt. »Rent ud af Kaffe-Posen!« modtages paa »National«-Tidendens Kontor inden næste Generalforsamling.

Literært Nyt. Efter sikkert Forlydende ventes til Foraaret følgende Bøger at ville udkomme:

Eed. Brandes. Det kjedelige Drama. Belyst ved Citater af Forf.'s Værker.
G. Brandes. Hvorfor kan Nissen ikke holde Bøtten? Ny Børne-Bog.
Chresten Berg. Klokkefaaret i Ringerike.
Monrad. Hvorfor blev jeg ikke ædt paa Nyzeland? Fortærende Selvbetragtninger.
Augustin Gamél. National-Sang.
Axel Henrisches. Af en Blækspruttes Liv og Levnet.
Herman Bang. Lauter Affectation. Livserindringer.
Peter Nansen. «Jeg er Ajax den Anden». Opsang for unge Mennesker.

De røde Køer.

(Frit efter H. C. Andersens «Spørg Amagermoer!»)

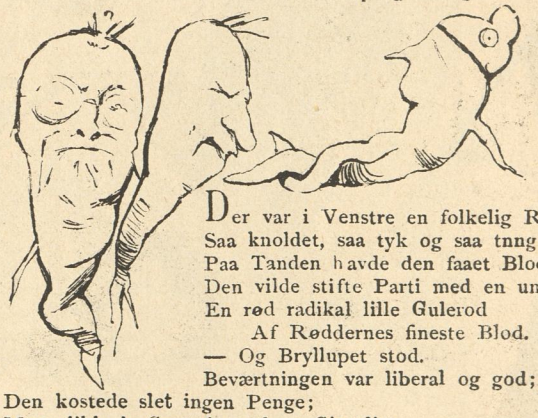

Der var i Venstre en folkelig Rod
Saa knoldet, saa tyk og saa tnng;
Paa Tanden havde den faaet Blod;
Den vilde stifte Parti med en ung,
En rød radikal lille Gulerod
Af Røddernes fineste Blod.
— Og Bryllupet stod.
Beværtningen var liberal og god;
Den kostede slet ingen Penge;
Man slikkede Spyt for enhver Sjoselist,
Og her og hist
Slog Elberling sine Strænge.
— Gammel Venstremand hilsede med et Buk
Og talte saa langt og længe;
Hans Ord de klukkede Kluk i Kluk,
Men Klein sa'e ikke et eneste Muk,
Saae uden at give et Smil eller Suk
Paa hele den Buk.
Hvis ikke du tror,
Spørg Dass — fra i Fjor!

I Rødekro holdt de nylig Fest
Blandt Rødkaalsho'der og Hvideroer.
Her Morgengnavet var Hædersgjæst,
Og Kantoflerne stod og sang Kor.
At Steffensen indbudt var, man erfoer;
Hvis ikke du tror,
Spørg Amagermo'er.

Gammel Morgengnav tog ej hans «Afslag» med Ro;
Men Hu! Hej! det revned' i Ryggen.
For «Invitationen» var Lyv, tør vi tro.
Sjoselisterne lo.
Saa underlig vender sig Lykkken.
Ej Morgengnavet var rigtig glad,
Det dyppet blev i sit eget Fad;
Nu kan det ej leve, som helst det gad,
Af Andemad.
Hvis ikke du tror,
Spørg Amagermo'er.

Taksigelse.

Da det vilde være et uoverkommeligt Arbejde for *Punch's* Redaktion at takke hver Enkelt, som har sendt os sit Lykönskningskort i Anledning af d. 25. Februar, beder vi herved Alle og Enhver, som har vist sin hjærlige Deltagelse i den for os saa glædelige Begivenhed, at modtage vor hjærteligste Tak.

Red.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 13. Marts. Nr. 11.

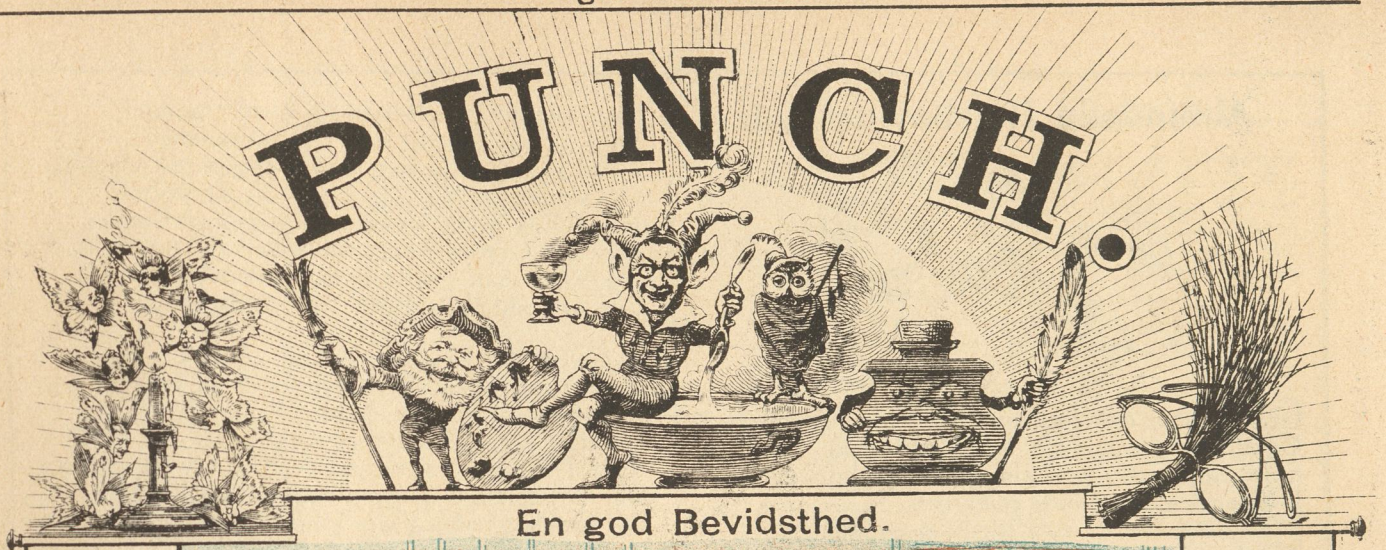

En god Bevidsthed.

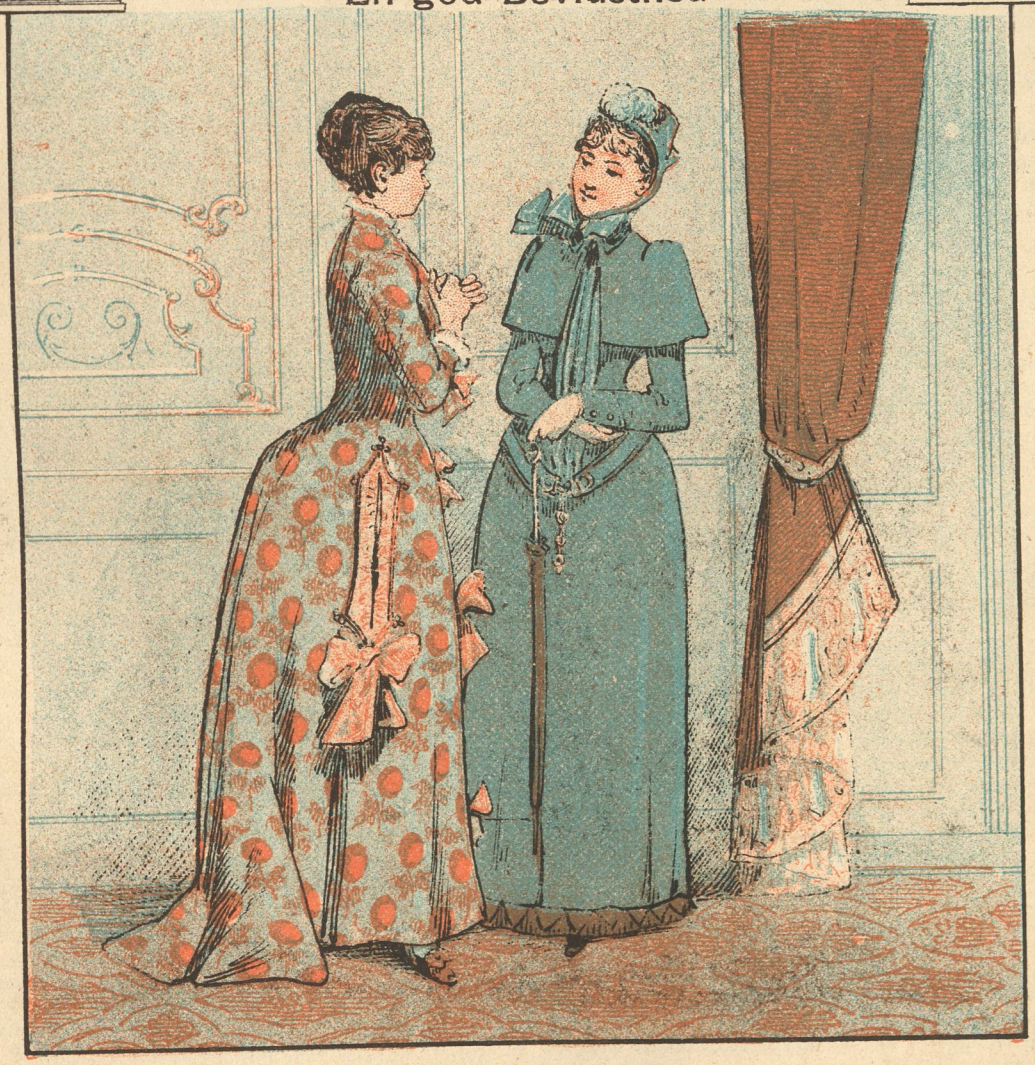

— Hvordan morede Du dig saa paa Ballet i Aftes?
— Jo, Mathilde! Jeg føler mig virkelig saa vel tilpas og saa glad i Sindet: det er nu fjerde Gang i Vinter, jeg har danset i velgjørende Øjemed.

Almindelig Retsbevidsthed.

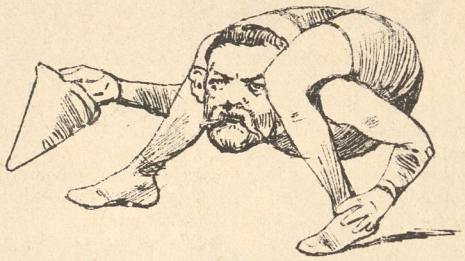

Greven med den grumme store Tungefærdighed
Og den noget mindre Vederhæftighed,
Som altid trolig paa sin egen Værdighed
I Mangel af en bedre river ned,
Kom atter frem i Aar med sin evindelige
Tirade om, at Højres Færd, blandt andet,
Har demoraliseret den almindelige
Retsbevidsthed mellem Godtfolk her i Landet.

Det er altsaa Højres Skyld, naar i den nyere
Tid en «folkekaaren» rapsed' eller snød;
Naar En har levet højt af Svovelsyre
Og en Anden er af Brandskade død;
Thi Venstres Retsbevidsthed kan man spore,
At den stammer fra den reneste Kilde
I Regninger paa Mad, der var for store,
Og en Folkebank, hvis Møntfod var for lille.

Den almindelige Retsbevidsthed trænger
Dog aldrig der til nogen Kommentar,
Hvor man gratis bag paa Deligencen hænger,
Og ad anden Vej sig frit befordre la'er.
Hvor Ens gode Venner Digtergager hæver,
Selv om Lyrens Tone, mildelst talt, lidt kras er,
Og hvor man gratis over Snoren skræver
For at redde fri Musik fra Lirekasser.

Nej, vor Retsbevidsthed kan ej tage Skade,
Hvor som Assens-Banebryder frem man staar
Og af og til en lille Assens-Plade
Naturlig i den bedste Hensigt slaar,
Naar i Tingets Sale man efter Udtryk lægger sig,
Der er værdige de gammelstrandske Furier,
Og saa bag sine gode Venner dækker sig,
Naar man drages skal til Ansvar for Injurier!

Men, des værre, naar det er En passeret,
At i Hillerød man løftet blev paa Skjold
Af Socialister og har fungeret
Som Ordensmarskalk eller som «Herold»,
Vil Historien, imedens Tiden gnaver
Og river fra ham Sejrens Palmekvist ned,
Kun levne ham en Plads som Undergraver
Ved den almindelige Retsbevidsthed.

—x—

Færselsforholdene i Kjøbenhavn.

Enhver, som i den sidste Tid med nogen Opmærksomhed har fulgt vore kommunale Forhold, vil have bemærket, at der længe har samlet sig et Uvejr over Kjøbenhavn; der har hvilet et truende Mørke over Byen, — vi taler ikke om Mørket, efterat Gassen er tændt —, men midt paa Dagen har det set sort ud — ikke alene paa Trinitatis Kirkeplads, men overalt. Smaa Skyer i Form af indsendte Artikler er trukne op i samtlige Blade; en Indsender har slynget sin Lynstraale mod den Dæmning, der forbinder Sølvgade med den Forlængelse, som de gamle Kjøbenhavnere endnu ikke anser for ægte og derfor titulerer Nysølv-Gade; en anden har været lige ved at lægge Øen paa Tivoli øde, da han mente, at Oberst Lehmann allerede for mange Aar siden havde været derude og opmaalt Stormgadens Fortsættelse; en tredie er slaaet ned i den smalle Ende af Bagerstræde, da han havde ventet, at Magistraten ligesom andre Bagere vilde have givet Tilgift paa Bagerstrædes Bredde; ja, om det saa er *Musikforeningen*, saa har den tænkt paa at faa fat i en anden Gade, medens alle sande Musikvenner stredes om, hvor Byens musikalske Centrum laa uden at kunne indse, at det naturligvis ligger i den af *Hofmusikhandelen* udgivne «*Musik-Cirkel*».

Folk blev ængstelige, Kjøbenhavn blev pludselig saa lille i alle de Indfødtes Øjne, og Alle følte, at det trak sammen over deres Hoveder. Endnu havde der vel ikke fundet noget Nedslag Sted, men saa vaagnede Borgmester Ehlers og forsikrede, at han virkelig havde tænkt paa at gjøre Peblingebroen bredere. Det varslede ikke godt, en saa uvant Begivenhed tyder altid paa Forstyrrelse i de øvre Regioner, og umiddelbart ovenpaa fulgte da ogsaa et Tordenskrald, der fik alle Stadens vise Fædre til at ryste af Skræk. Forfærdede stak de Hovederne sammen og hviskede: «Det slog ned!»

Ganske rigtigt. Rundetaarn var blevet ramt af et Projektil, af den Slags, som ingen Mand staar for, og Taarnet var blevet skilt fra Trinitatis Kirke ved en bred Passage, der gjorde det nødvendigt for Vett og Wessels Monument at flytte hen til en anden Filial.

Vi har med Forsæt villet lade Uvejret rase ud, før vi i en Oversigt vilde søge at regulere Færselsforholdene i Kjøbenhavn, idet vi haaber nu at kunne fremstille vore Anskuelser om Sagen med lige saa stor Klarhed som den, hvormed slige Sager behandles i de Organer, der stammer fra Ferslewsforholdene ved Stranden.

Vil man se paa Tingen fra et industrielt Synspunkt, synes det rimeligt at tænke sig Forholdene ordnede efter de forskjellige Handels- og Industrigrene. Vi antager det vel for umuligt af paalægge Folk at bo efter deres Navne, skjønt man jo har Exempler paa, at det kan lade sig gjøre, i to saa udmærkede Mænd, som Kammersanger Niels Juel Simonsen, der boer i Niels Juelsgade, og Kammersanger Peter Schram, der har Bopæl i Peder Skramsgade; men vi mener nok, at det maaske lod sig arrangere efter Folks Levevis. Det vilde spare megen overflødig Løben om, naar man vidste, at man traf Murere i Murergade, Væverе i Vævergade, Militære paa Citadelsvejen, osv., og der synes os ikke at være det mindste i

Vejen for at henvise f. Ex. Koner med Fisk til Fiskergade, Frugtkjællinger til Kirsebærgangen, Grønkoner til Grønnegade eller Grønningen og Skjærslibere til Saxogade, ligesom vi er overbeviste om, at det vilde være en ligefrem Gevinst for de paagjældende, naar det blev paalagt Lotterikollektører at bosætte sig i Fortunstræde. Som et muligt Udgangspunkt kan det ogsaa fremhæves, at Færselen reguleres efter Vogne, saaledes at f. Ex. Ølvogne fik Anvisning paa Carlsberg-Vej — maaske med et Supplement i Nyvej, —, Vandvogne paa Vandkunsten, Børnevogne paa Børnehustorvet, Fjælevogne paa Fjælledvejen o. s. fr. Fremdeles er det ikke utænkeligt, at der i den nye Politivedtægt kunde findes en eller anden Paragraf, ifølge hvilken det blev paabudt Folk, der havde god Tid, kun at færdes i Farimagsgade, medens det blev befalet Folk, der havde travlt, kun at bevæge sig i Springgade, Stormgade, osv.; men med Hensyn til det sidste er der jo rigtignok det at bemærke, at man vel ikke tør nære noget stort Haab om, at den ærede Magistrat vil tage synderlig Notits at, at Nogen har Hastværk.

Fra et geografisk Selskabssynspunkt kunde man bemærke, at det paa en Gang maatte anses for at lette Oversigten og fremme Oplysningen, om Folk blev fordelt efter Nationaliteten, saaledes Norske i Norgesgade, Svenske i Landskronagade, Jyder i Fredericiagade, osv., ligesom det maaske var hensigtsmæssigt efter de sidste Forhandlinger om den engelske Pavillonkirke at henvise Englænderne til Esplanaden.

Imidlertid kan jo ogsaa et politisk Standpunkt gjøres gjældende, og her er det let nok at finde Motiver. Naar Venstre saaledes skulde holde sig til Skvaldergade, kunde Estrupperne jo faa Anvisning paa Rigensgade, Kongensgade, Dronningensgade (og Hendes Majestæts Tvergade), Kronprinsensgade, Kronprinsessegade, Valdemarsgade og alle de øvrige kongelige og fyrstelige Gader og Stræder, medens de Liberale nok vilde være glade ved Frederiksberg og Amager, hvor de jo i Forvejen færdes mest. Forsvarsvennerne kunde saa faa Dannebrogsgade for sig, Hørup og hans Parti Fredensgade, og Pingel og Meningsfæller Danmarksgade. Hvis dette Forslag blev realiseret, vilde det tillige kunne tilraades at forbeholde Venstre det venstre og Højre det højre Fortov, da man saa vilde undgaa de idelige Sammensted mellem Partierne.

Vi har med stor Tilfredsstillelse læst det Forslag, som et menneskekjærligt Medlem af *Selskabet til Dyrenes Beskyttelse* har fremsat i et andet Blad om, at Frederiksberg-Omnibusserne af Hensyn til saavel Heste som Mennesker kjørte om ad Stormgade, Nybrogade og Lille Kongensgade; men vi indse ingen Grund til ikke at tage Skridtet helt ud. Det værste Stykke for Hestene er jo nemlig den Del af Gamle Kongevej, der ikke er brolagt, og vi finder det derfor mest humant at paalægge Omnibusserne at kjøre om ad Vesterbrogade og videre forbi «*Sorte Hest*»; det vil ikke være saa forfærdeligt for Passagererne at gaa det lille Stykke Vej gjennem Pileallé og Allégade.

De Anmodninger, som Politiet for nylig har ladet opslaa ved Knippelsbro og Peblingebroen om at gaa til højre, synes os oprigtig talt kun at være halvt Arbejde, navnlig er de aldeles forkastelige fra et militært Synspunkt. Der vil først komme Stil i det, naar Folk lære at marchere ordentlig paa Gaderne; det er meningsløst at befale Retning til højre, naar der ikke tillige bliver kommanderet: «Se til højre!» Folk maa ogsaa kunne vænnes til at gaa i Trit; naar Enhver begynder med venstre Fod, saa snart han sætter Foden paa Gaden, vil det nok passe. Ligeledes bør Politibetjentene passe, at de spadserende gaar stramt med Brystet ud og Maven ind, og det vil i det Hele være til stor Nytte, naar Betjentene lærer at kommandere; hvor nemt vil det ikke være at faa et Opløb splittet ad, naar der f. Ex. bare blev kommanderet: «Med Sektioner til højre marcher op, løb!» Tillige maa det bemærkes, at Politiets Forskrifter ikke er klare.

Gjælder f. Ex. de samme Regler for Ridebaner, som for Kjørebaner? Vi har anstillet en Prøve i Nørre Søgade for at komme til Klarhed herom, men vi tilstaar, at vi har maattet opgive at finde ud af det. I Nørre Søgade findes nemlig foruden et Fortov og en Kjørebane tillige en Gangsti og en Ridebane; nu er Spørgsmaalet, om man skal have først Kjørebanen og saa Ridebanen paa sin højre Haand, for i saa Fald maa man gaa paa Fortovet; skal man derimod have først Ridebanen og saa Kjørebanen, maa man holde sig til Gangstien. Men i sidste Tilfælde har man ogsaa Fortovet paa sin højre Haand, og der er ingen Tvivl om, at det er en Forseelse. Endnu mere indviklet stiller Sagen sig med Hensyn til Kristiansborg Slots Ridebane; naar man skraar over den, har man samtidig en Kjørebane paa højre Haand og en anden paa venstre, foruden at der er Kjørebaner baade foran En og bagved En; og skjønt det ikke er let at indse, hvorledes man skal kunne undgaa dette, vil man dog sikkert ikke kunne undgaa at blive idømt en klækkelig Mulkt derfor. Endvidere er det et Spørgsmaal, hvorledes man skal forholde sig i de Gader, der er Kanaler som f. Ex. Frederiksholms Kanal; thi her er der jo kun ét Fortov, og naar man fra Byen skal ned til Kongens Bryghus, er det ganske umuligt at faa Kjørebanen paa sin højre Haand, naar man ikke vil gaa i Kanalen.

Vi har forgjæves søgt Oplysning om, hvorledes man i de anførte Tilfælde skal gaa forat gaa Politiet tilpas, men Ingen har kunnet give nogen fyldestgjørende Besvarelse heraf. Efterat Ovenstaaende er skrevet, opdager vi imidlertid, at vi har oversprunget en Avtoritet i den nævnte Retning, og vi skal med det Første henvende os til Klampenborg Aktieselskab, hvis Bestyrelse i den sidste Tid maa antages at have faaet en stor Øvelse i, hvor naar og hvorledes man skal gaa.

Tugt-Huslige Dyder.

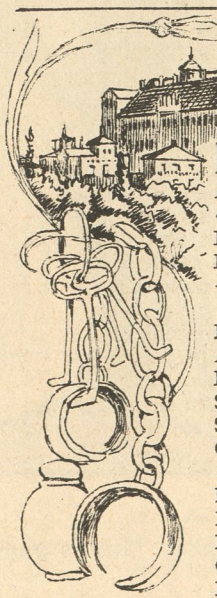

Det var i Jylland i fire og treds,
At Mannteuffel ytred' veltilfreds:
«Hist henne ligger et smukt Hus!
Et passende Residensslot jeg ser;
I det vil jeg opslaa mit Hovedkvarter!»
— Men Huset var Horsens Tugthus.

Han havde dog næppe en Anelse om,
At her til et heldigt Sted han kom,
Hvor man «Annektering» kan lære.
Selv Inspektøren sin Stilling har brugt,
Saa Tugthuset kom til at mangle Tugt
Og for den Sags Skyld ogsaa Ære.

Der er noget (Ma-)zant i, at gjerne de smaa
Man hænger og lader de store gaa!
Men fængslende er jo Problemet,
Og Sagens Moral er let at faa ned:
Det var en velsignet Redelighed
For et Fængsel med Sælge-Systemet!

PAA THE

I

— Mæ Faalov, Frøken! Maa je gjøre Dem den Ære aa danse mæ Dem?

ANDSBAL.

II

— Puh! Meget varmt!
— Ja, svært.
— Er Frøknen meget echaufferet?
— Hva'?

— Transpirer Frøknen meget?
— Hva'?
— Frøknen sves?
— Ja, mørderli!

Æsop er kommen!

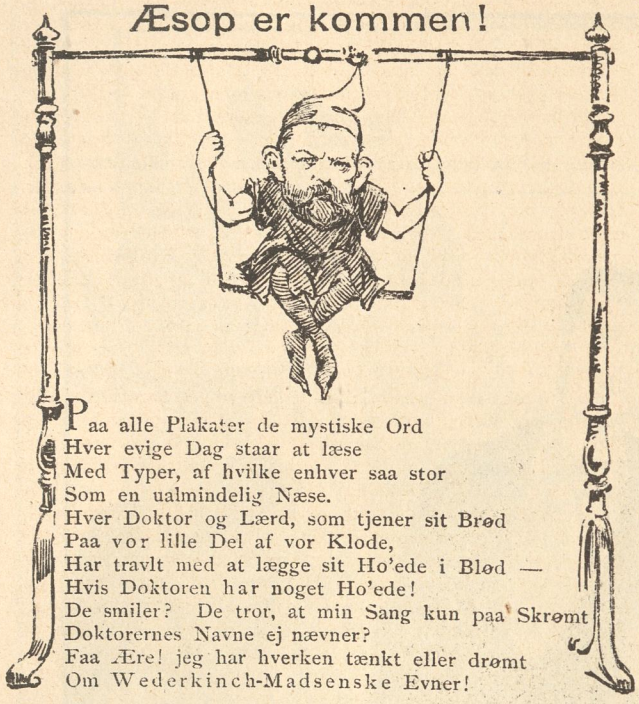

Paa alle Plakater de mystiske Ord
Hver evige Dag staar at læse
Med Typer, af hvilke enhver saa stor
Som en ualmindelig Næse.
Hver Doktor og Lærd, som tjener sit Brød
Paa vor lille Del af vor Klode,
Har travlt med at lægge sit Ho'ede i Blød —
Hvis Doktoren har noget Ho'ede!
De smiler? De tror, at min Sang kun paa Skrømt
Doktorernes Navne ej nævner?
Faa Ære! jeg har hverken tænkt eller drømt
Om Wederkinch-Madsenske Evner!

Æsop, det var ham, som — De véd nok — paa Græsk
Alle Dyrenes Sprog kunde fatte,
Og som af sin Samtid fik Mammon og Flæsk,
Fordi man hans Værd kunde skatte.
Nej, hvad er nu det? De smiler igjen,
Det kan jeg skinbarlig fornemme;
De mener, at jeg nu paany sigter hen
Til mystiske Forhold herhjemme?
Nej Kjære! — Respekt for den gamle Fyr!
Men det blev en dejlig Menage
Om Alle, der elsker en vis Slags Dyr,
Fik tusinde Kroner i Gage!

Æsop, det var ham med de skjæve Ben,
Der sang, lig en fløjtende Sidsken,
Om Ravnen, der sad paa den grønne Gren,
Med den herligste Lækkerbidsken;
Men Smigreren kom og benytted sin Tid,
Og Ravnen deroppe i Højden
Den gabed saa højt, at den fede Bid
Faldt ud af dens Mund og gik fløjten.
Nu smiler min Læser igjen ad min Sang!
Men det kan vi slet ikke have; —
Jeg har ikke Spor af tænkt paa den Gang,
Da Tietgen fik Berg til at gabe!

Men den Hr. Æsop, hvortil Folk løb grassat
Fra Byens forskjellige Kanter,
Er slet ikke Digter, men kun — Avtomat
I «Dagmar» hos Max Alexander;
Et miskjendt Geni i en Træmands-Krop
Med stereotype Manerer,
Der synger og ler, naar man trækker ham op,
Og alle Slags Roller proberer.
Hvi skimter jeg atter i Mundvigens Gjem
Et Smil, lig en Blomst i en Fjorddal!
Det er jo et Træf, at Æsop vises frem
I selvsamme Bygning som Nordahl!

Æsop er en Fyr, der har Sans for *bon-ton*,
— Hans Hjem er nok ovre i City —
Men han taler glimrende Almue-Jargon,
Og som Ordfører er han s'gu vittig.
Og si'er han en Dumhed, saa rundtom med Skræk
Man raaber i Salen: «Forvar ham!» —
Saa smutter han — vips! — i en Ordskvalder væk,
Og slet Ingen véd, hvor man har ham!
De mistror mig atter? De tror, at med Flid
Jeg sigter til Holstein hin Ledre? — —
Nej, saa vil jeg tie, imens det er Tid,
For saa gjør en Anden det bedre.

Redaktionsmøde.

Formanden meddelte, at han havde sammenkaldt dette Møde, ikke fordi han anerkjendte nogensomhelst Pligt til at holde Møde eller til overhovedet at tage sig Andet for end at indkassere sin Løn, men fordi han mente, Medlemmerne kunde trænge til at friskes op ved lidt Gemytlighed. Han skulde heller ikke lægge mindste Baand paa denne, selv om den gik lidt over Stregen, naar disse Overskridelser af god Tone blot skete til Venstre, hvorimod enhver Vigen ud til Højre øjeblikkelig vilde blive paatalt.

Det grevelige Medlem havde paataget sig at gjøgle lidt for den ærede Forsamling. Han havde tænkt sig, at det maaske kunde more den at høre, hvad hans Trosfælle Kapucinermunken i Schillers «Wallensteins Lager» mente om Tingene; men da Medlemmerne maaske neppe var stivere i Tysken end den ærede Formand i det Franske, vilde han kun minde om Munkens Ord:

«Am Himmel geschehen Zeichen und Wunder,
Und aus den Wolken, blutigroth
Hängt der Herrgott den Kriegsmantel' runter.

Det slog netop til, naar man huskede paa, hvor rød Himlen havde været hele Efteraaret. Hvad rødmede den over? Over Ministeriet Estrup naturligvis! Han vilde ikke ligefrem paastaa, at Justitsministeren havde reddet det Klæde han har i sin Frakke, men det var dog kun en ligefrem Følge af Provisoriet, som denne havde været med til, naar man nu om Stunder hver Dag læste om Indbrudstyverier, om Bedragerier og Kassesvig.

Det idiotiske Medlem vilde blot indskyde, at den J. A. Hansenske Brandkasse — — —

Det højærværdige Medlem følte sin Sjæl oprørt ved Idiotens Skamløshed. Denne Brandkasse, som var bleven en Ligkiste, burde ikke graves op igjen. Den burde man fremfor Alt strø Sand paa.

Idioten fandt selv, der var meget, man burde strø Sand paa. Der var jo Folkebankerne og Albertis Svovlsyreplatinkjedler, og der var det højærværdige Medlems Telegrammer til Overkommandoen paa Dybbøl og der var —

Formanden kunde ikke tillade disse Ytringer af ildesindet Bornerthed. Ved Siden af den nuværende Regerings Gyselighed var de af det idiotiske Medlem omtalte Smaating rene Bagateller, som denne Forsamling ikke burde nedlade sig til at værdige en Tanke. Hvis Idioten satte Pris paa hans Gunst og vilde have Haab om den Naadesbevisning at turde bese hans, Formandens, nu fuldstændig monterede Thronseng sammen med de andre Medlemmer, maatte han anmode ham om at holde Bøtte og det snarest muligt.

Det grevelige Medlem havde ikke malet med for sorte Farver. Naar en Regering ikke undsaa sig ved at gjøre Penge ved Hjælp af en provisorisk Finanslov, hvad var saa mere undskyldeligt end at et Par stakkels Boghandlere, der ved en ideal Stræben efter at berige den danske Literatur med Værker af den fremadhigende moderne Ungdom, vare geraadede i temperær Pengeforlegenhed, lavede Hundredekronesedler, saa godt de kunde. Egentlig burde hele Ministeriet sidde, hvor Firmaet Riemenschneider nu sad (Bevægelse), og der, hvor nu Ministrene sad, der burde de sidde, som baade hans og den ærede Formands velbekjendte Beskedenhed forbød ham at nævne. Var det ikke forfærdeligt — ja hvad ham selv angik kunde han forsikre, at hans grevelig-folkelige Frisure rejste sig paa hans Hoved ved den blotte Tanke — at en Dannerskjald med saa djærvt et Tungemaal, at det endog forekom juridiske Svæklinge plat og uhøvisk, skulde nøjes med en Statsunderstøttelse paa lumpne tusind Kroner. At være gavmild mod en saadan Digter var kun god Politik. Han skulde i saa Henseende minde om det gamle Ordsprog: «Det kommer igjen, sa'e Manden, han gav sin So Flæsk». Lige saadan foer man frem mod Kunstnerne. Var det ikke skammeligt, at en fri Kunstner ikke skulde have Lov at anvende sine Talenter i Revolverskydning og Boxerfægtning, som han selv lystede, især naar dette kun gik ud over gamle Parykker, der af enhver anden Regering for længst vilde være blevne satte paa det Pulterkammer, hvor den Slags Ros hørte hjemme.

Det idiotiske Medlem fandt Udtrykket «Ros» noget stærkt.

Formanden havde ikke fundet det for stærkt, og naar han ikke havde fundet det for stærkt, saa var det ikke for stærkt. Hvis Idioten vilde vide, hvem der her var den stærke, skulde han bare komme til ham.

Det højærværdige Medlem var i høj Grad opbyget over det grevelige Medlems Veltalenhed. Den mindede ham paa en Gang om Pastor Vilhelm Becks og Gartner Johansens. Den mindede ham ogsaa om Maorierne paa Nyzeeland. Den Frygtløshed, hvormed Greven gik paa enhver Vildmand, saa at han endog tog Maler Sikkesjow under Armen, var saa ægte nyzeelandsk, at den for et Øjeblik formelig havde hensat hans højærværdige Sjæl i forsvundne Dages stolte Erindringer, en Drøm, der under den nuværende, mindre behagelige Virkelighed mellem alle Slags Buskmænd, hvor man oven i Kjøbet var nødt til at ligge i Hottentotterne paa Evropæerne, var særdeles tiltalende for et gammelt drømmende Gemyt som hans. Det frydede ogsaa hans gamle liberale Sjæl at se slig en ædelig Pintselillie som Greven springe ud som en bly Martsviol af ægte folkelig Martsvioirod. Nu skulde man ikke længere sige: Saa gal som en Hare — men: «Saa gal som en Greve i Marts».

Det regeringsvenlige Medlem vilde i al Mindelighed og Ærbødighed bede om Lov til at sige et Par Ord.

Formanden kunde ikke tillade noget regeringsvenligt Medlem at væve vidt og bredt om uvedkommende Ting. Der var i Dag gjort et saa uhyre Arbejde, at Medlemmerne havde al Grund til nu med Rette at forlange en lille Ferie til at hvile ud i. Desuden viste hans Folkeuhr nu 5 Minuter over 4, og han kunde se paa «det uvaskede Medlems» Kjæver, at Forsamlingen trængte til at sørge lidt for deres legemlige Velvære. Idet han bad Medlemmerne være forvissede om, at han i Forbindelse med sin højædelige Ven, det grevelige Medlem, skulde gjøre alt muligt for nu og fremdeles at hævde det store folkelige Program: «Megen Mad og intet Arbejde», vilde han hæve Mødet med at anmode Medlemmerne om at —

Idioten — strø Sand paa!

Formanden: Nej — om at virke for det Samme! (Hør! Leve Formanden! Mødet hævedes).

Fra et tydsk Standpunkt.

Mel.: Schleswigholstein meerumschlungen.

Hist, hvor *Viggo Bjørnbaks* Rolle
Nok er spillet ud, fordi
Han sig inte der kan holde,
Møde holdt dog hans Parti:
Mangen med de trende Haars
Talsmand kommen var til Aars.

Pingel med sin Martyrglorie
Ovre i de Jyders Land
Gav et Kursus i Historie,
Som os Danske fryde kan:
«*Schleswigholstein stammverwandt*»
Dig en Mindekrans han bandt!

«*Meerumschlungne*» Nældeblade
Bandt han om den rene Tro,
At fra Tysklands Standpunkt ha'de
Bismarck Ret at slaa sin Klo
I den sønderjydske Jord
Og befri det Folk, her bor.

(Dog han kom lidt uformodet
Til, mens han rev Estrup ned,
At gi'e Bismarck fint paa Hodet
For den Uret, Tysken led:
Han «bli'er siddende» paa Trods
Li'esom Estrup her hos os.)

— Heldigvis har Pingel hjemme
I vort frihedsfjendske Nord;
Havde saadan han sin Stemme
Brugt paa Frankrigs frie Jord,
Var hans Skæbne bleven fæl,
Muligvis — en Lygtepæl.

Eller ogsaa tog man Fyren,
Som paa Bismarcks Standpunkt staar,
Og slets inte af Martyren,
Levned' mer end trende Haar
Som et Vidne om, hvor rar
«Retten» fra det Standpunkt var.

„*Morgengnavet*“ paa Studenterkarneval.

(Frit efter Fritz Jürgensen.)

— Nej, min Ven! Det er forgjæves, at jeg søger Adspredelse (paa Studenterkarneval), Sorger og Bekymringer af enhver Art (især fordi Folk foretrækker dette for Kunstnerkarneval, som jeg dog anbefalede paa det førstes Bekostning i „*Ude og Hjemmes*“ Fastelavnsnummer) høre til Dagens Orden og gjøre mig uskikket til at nyde Fornøjelser (navnlig naar jeg ikke faar Fribillet). Graven! min Ven, det er mit eneste Haab (og saa den Overhaling, Studenterkarnevalet skal faa i „*Morgengnavet*“).

Norsk Rigs-Retfærdighed.

Naar Themis, som Ret skal pleje,
Er vorden en norsk Budeje,

Der Rettens Vægtskaal vil bringe
I Lave ved Riffelringe,

Er Grund-Loven snart kun en Fabel,
Og Rigs-Retten Themis-erabel.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 20. Marts. Nr. 12.

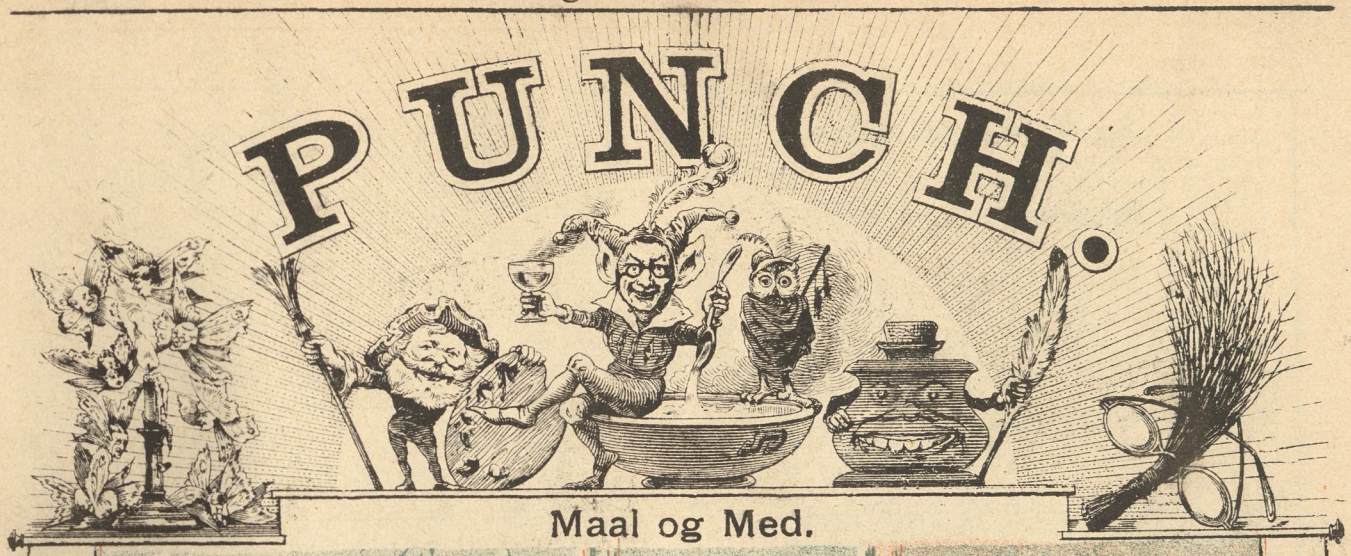

Maal og Med.

— Snør mig dog strammere, Marie!
— Jamen, sa'e Frøknen inte, hun sku' te Middagsselskab.

Fra et Ting uden Mening
til
Meningsfællerne paa Landet.

Ja, kan I nu dog selv se, kjære Børn!
At naar I blot har brav Taalmodighed,
Saa kan det ikke vare længe, førend
Vi ESTRUP faar af Taburetten ned.
— Vor Greve har sagt Højre ren Besked,
Og BERG har ringet daglig for dets Øren.
Hvad vi saa tidt har lovet Jer med rene
Ord, har vi holdt, det sku' vi rigt'nok mene.

I husker jo, vi sa'e paa Højby-Mødet,
At, naar vi til Oktober sammen kom
I Folketingets Haller, da betød 'et,
At Timen kommen var til Folkedom;
Stormklokkens Toner skulde give Stødet,
Der vælted' Højres sidste Korthus om
Og lærte Kjøbenhavn, at vi allene
(Og I natyrligvis) har Lov at mene.

I har vel sagtens spidset Jeres Øren
Og ventet længselsfuldt paa Klokkens Klang;
Men, skjønt endnu man ej har kunnet hør'en
Og Tiden vist er falden jer lidt lang,
Fordi man ej fik Knebelen i Gang
Paa Jesper, Ole, Mads og Peer og Søren,
Saa skreg dog deres Tavshed, *nota bene*,
Langt mer end Fenris' Hyl, — det tør vi mene.

Vi trak vort Arbejd langt ud; saa den Lov,
Vi dog ej til «Begravelsen» tør sende,
Og som vi kaldte «brugelig» for Sjov,
Fik lovlig sent vort Landsting lært at kjende.
Vi spandt af samme Lov saa lang en Ende,
At den kan gjøre Nytte som et Tov,
Saa til Stormklokken har vi paa vor Scene
Dog faaet Rebet færdigt, sku' vi mene.

Og ved Budgettet Hænderne vi to,
For det er lavet til, saa vi kan brug'et,
Og vi kan ta'et med den største Ro,
Om Kniberiet inte Højre hued',
For vi har bragt vor store Filosofus SKAMDRUP dobbelt Ædelse i Truget,
Og nu kan han en Taar af Hyppokrene
Med dobbelt Væge ta'e, det tør vi mene.

— Men pas for Alting paa, I inte glemmer
At give talrigt Møde Valgets Dag
Og, som I plejer, gi'e os Jeres Stemmer,
Saa vi for Vælgerfolkets gode Sag
Igjen kan slaa saa drabelige Slag, —
Saa tør vi love Jer, der lang Vej hjem er,
Før nogen Haand paa Rigsdagsvæggens Stene
Vil skrive om vor Færd et «*Mene, mene!*»

Ved Kaffen

Fru Sørensen. Ja Gud, søde Fru Schrøder, det har De saamæn Ret i, at nu bliver det snart Foraar og man skal tænke paa noget moderne til at gaa paa Udstillingen og Store-Bededagsaften paa Langelinie med, og Gud maa vide, hvordan det skal være i Aar, og jeg tænkte netop paa forleden, da jeg saa i Avisen dette herre Mæsongnoar, der gjør i det gejstlige, avertere om Kirke-Merino og Fisjyer, Esjarper og Pilleriner til Kirkebrug, at det var rart, om man havde Sorg i et Par Maaneder, for det er altid nemmere at sørge paa den Tid end længere hen paa Sommeren, naar Solen faar Magt, og havde Sæbesyderens Brandbyld bleven til det, den tegnede til, saa kunde jeg have gaaet i Sorg for ham, men han kom sig jo, og det er ikke værd at røre mere ved den Byld, for han var jo saa knusende arrig over, at jeg ikke kom og forhørte mig, hvordan det gik, men han har jo kjøbt Livrente for alle sine Penge, saa han kan da ikke forlange, man skal gaa og gjøre sig lækker, og jeg havde saa travlt i de Dage med at se at faa Petrine til Nogen at følges paa Karneval med, for med Fritz Grønbæk alene kunde det jo ikke gaa an, skjønt han gaar i Theatret med hende og paa Bal, men med Masker paa er det jo en anden Sag, og Sørensen og jeg er jo efterhaanden for gamle til de Løjer, og saa kom hun jo med Kancelliraad Kullerups, og de er da adstadige nok, véd jeg, og det stakkels Pigebarn sad hele Aftenen med dem oppe i en Loge og saa de andre danse, og ved Supeen, kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, gav Kullerup ikke en Gang Champagne, men bare Rødvin. Det er hvad jeg kalder ordinært. Men Petrine siger, at det er ligesom der var Orm i hendes Hjærte siden den Aften, og hun gaar om med blege Kinder og rød Næse og vedvarende Migræne, og nu har jeg været inde og kjøbe hende en Migræne-Stift, og den sidder hun og gnider sig med den hele udslagne Dag, og Fritz Grønbæk siger, hun burde udnævnes til Migræne-Stiftsdame og være Forstanderinde for en Migræne-Stiftelse, og hun vil slet ikke se Nogen i denne Tid, og om Aftenen hænger vi Uldtæpper for Vinduerne og lukker ikke op, naar det ringer, saa tror Folk, vi er ude og gaar igjen, men De skal ikke være bange for at komme og tage til Takke med en Kop Thevand, for vi kjender jo Deres Klokke — eller Ringen vilde jeg sige, for De har vænt Dem til at ringe saa stærkt, at vores døve Pige, som skiftede forrige Maj, kunde høre det helt ude i Køkkenet og komme og lukke op, hvad der jo var meget kjønt af Dem, fordi det var naturligvis for at spare os andre Ulejligheden. Men Sørensen benytter disse rolige Aftener til at spekulere paa en Opfindelse han agter at gjøre, og det er, fordi han har læst i Bladene, at Svineslagteri paa Aktier er saa stærkt paa Tapetet og der er mange Penge at tjene, men Ulykken er at vore indenlandske Svin er for korte og tykke til at slagtes paa Maskine og nu spekulerer han paa Svinenes For-

længelse, og han har kjøbt to Grise, som Butikssvenden og Drengen maa hale i hver i sin Ende for at forlænge dem og det siger Sørensen er den mekaniske Vej til Problemets Løsning, men det var jo et fælt Hyl hver Gang det gik for sig og vi fik Bud ind fra Naboens om Frøkenen ikke vilde indstille sine Syngeøvelser, fordi der laa en syg Kone ved Siden af og saa har vi maattet opgive Grisehalingen, men Sørensen siger han har læst et Sted at Brama-Livselixir forlænger Livet, og nu vil han prøbere om det ogsaa forlænger Grisene og de faar Morgen og Aften en Spiseskefuld Elixir og bliver maalte hver Uge, og de er allerede falden dygtig af paa Tykkelsen, saa Længden faar de vel på om på og hvis Experimentet lykkes, og vi kan slagte dem, saa skal De komme og spise Grisetæer der er lavet paa Maskine, og det er kjedeligt Frits Grønbæk slet ikke er i Humør til at hjælpe Sørensen med hans Optindelse, men han gaar og er melangtrist over han ikke rigtig kan komme an noget Steds og nu siger han han har tænkt paa at lade sig gjøre til Fange i Tugthuset i Horsens som skal være en god og indbringende Stilling, men saa synes jeg dog hellere han skulde blive Døroplukker hos Folketingets Formand for selv om det ikke er saa godt aflagt giver det dog mere politisk Anseelse. Ja, nu maa jeg hjem til Grisene. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højtærede Hr. Redaktør!

Jeg kan ikke lide at blive narret, men det er jeg bleven, for i de sidste fjorten Dage, før Otto Benzons «En Skandale» skulde gaa, hørte jeg ikke Tale om Andet end de Skandaler, der vilde blive i den Anledning. Den ene Dag kom Fader hjem og fortalte, at hele Apotheket blev underkastet Visitats i Stykket, den anden Dag havde min Broder hørt hos á Porta, at det kun var den Gamle, der fik nogle Piller, men de skulde ogsaa være saa skrappe, at selv Eedvard Brandes' «Lægemidler» var det bare Sukkergodt derimod, og ingen var der, som vilde træde i Skranken for Forfatteren, og den sidste Dag hed det endogsaa, at Faderen vilde gjøre Sønnen arveløs og tage Apothekerprivilegiet fra ham, saa han kun beholdt Materialismen tilbage.

Og saa kalder jeg det at blive narret, naar man sidder og morer sig en hel Aften, og der ikke er det ringeste materialistiske i Stykket undtagen de Sodapastiller, som Emil Poulsen maaske nok anbefaler lidt vel ofte. Og navnlig var Olaf Poulsen saa morsom, som en Kommersetatsraad kan være, saa man rent glemte at have Medlidenhed med den gamle Materialist for de to uvorne Sønner, han har; for jeg véd virkelig ikke, om jeg nødigst vilde have Doktor Jerndorff eller Grosserer Emil til Søn, de To er lige slemme i Scenerne mellem Fader og Søn og Apothekeren og Doktoren. Men for Resten maa det være en behagelig Familie at komme i, for vel skjændes der lorlig meget, men de er alle sammen saa morsomme saa nær som Fru Eckardt, som det nu ikke ligger for. Og Moralen i Stykket er god, for det er sandt, at en Husjomfru, der er bleven forført, kan være ligesaa god som en Etatsraadinde, der har været gift før.

Efter Forestillingen var jeg bedt til Souper, saa jeg helt glemte at gaa til Skuespillerforeningens *Bal, og jeg ærgrede mig rædsomt derover om Søndagen, til jeg hørte, at de fine Damer blandt Indbyderne heller ikke var mødte, for saa fik jeg da at vide, at det var fint og ikke en Skandale.*

Jeg er belavet paa «En Skandale» en 3—4 Gange endnu, men det er jeg ikke kjed af, for jeg raaber højt og tydelig «Forfatteren leve!» og jeg kan ikke begribe, hvad Folk lo af om Søndagen, da en begejstret Tilskuer af voreses Folk udbragte det Leve.

Deres ærbødige

Tirsdagsabonentinde.

Martsvise.

Mel. I de gode gamle Tider.

Vintren flygter, Støren flojter,
Snart Nybodersdrengen sælger Martsviol;
Winther flygter, Venstres Sprøjter
Sender Straalehilsen højt mod Viggos Sol;
Ovre i Middelfart man saa from er
— Bispen han samler Kredsens Faar;
Sindssygeanstalt endnu i Sommer,
— Det er det, de venter, men som ej de faar.

Nattefrost endnu dog isner,
Endnu ikke bryder der af Knoppen Blad,
End i Tinget Love visner,
Endnu slumrer Chresten Berg i Sengen glad;
Stolt under Venstres røde Faner
Bønder marschere, end det gaar;
Ak men de rare smaa nye Baner!
— Det er dem, de venter, men som ej de faar.

Socialisterne er gale
Over al den Fængselsstraf og Vand og Brød,
Elberling, den liberale,
Varme Omslag gi'er os af politisk Grød.
Ak, men trods Torvemosevaden,
Arbejdets Løn han neppe naar:
Venstremænd valgte her i Staden?
— Det er det, han venter, men som ej han faar.

Vor Finanslov bli'er saa mager,
Statens Kasse ene bliver tyk og trind:
Vi Millioner har paa Lager,
Men ej Døren stænget med en Strikkepind.
Skamdrup, den Stakkel, maa sig nøje:
Gagen, han fik, ej mer forslaar.
Dobbelt Profit han har for Øje
— Det er den, han venter, men som ej han faar.

Stor er Aktieejerfryden,
Rent Gamél i Kaffeposen de jo har,
«*National*» nu priser Dyden,
Fru Bogdani synger, hun er polsk saagar.
Dyden bør lønnes med høje Renter,
Hansen faar Gas endnu et Aar;
Ak, men de lovede ni Procenter,
Det er det, man venter, men som ej man faar.

Magistraten rent har sovet
Fra en Bunke gamle gamle Regnskabsting.
Det skulde bare Estrup vovet!
Han var anderledes bleven kjørt i Ring.
Tag det med Ro! Den Sætning prise
Vil jeg, jeg selv til Ro mig slaar,
Slutning og Ende paa denne Vise
— Det er den, De venter, og som her De faar.

Uforfærdet.

— Naa min gode Anders Røgter, har han saa tænkt over, hvad jeg talte med ham og de andre Folk om forleden; holder han ikke op i Tide, saa vil det Drikkeri til sidst gjøre Ende paa hans Liv.

— Ja, Hr. Pastor! A ha tint møj derøvver, aa de æ vist aasse møj sann' aalt, hva Hr. Pastor ha saaj', men A troer endda, te A vil vovv' mi Lyvv.

Casus mixtus.

— Kan De ikke læse? Kan De ikke se, der staar, De skal gaa paa det Fortov, hvor De har Kjørebanen paa højre Haand?

— Jamen undskyld, Hr. Betjent, jeg er nu kejthaandet!

Elegie.

Hvad har stakkels Schjøts vel gjort,
At ham Gad har overhalet?
Er han ond, fordi han sort
Blev af Lunn i sin Tid malet?
O, beklag ham allen Steds,
Hvor der føres fri Proces.

Sørgeligt det er og trist.
Men alligevel et sandt Ord,
At en ædel dansk Jurist
Og en Kompagnon til Cantor
Har lidt Skibbrud paa det Næs,
Som han kaldte fri Proces.

Den Gang han for Skade kom
Og af Lunn beæret bleven
Var med samme Titel, som
Jyllandsposten gav «Hr. Greven»,
Maatte han det hele Læs
Drage uden fri Proces.

Bønderne, vort Politi
Grumt i Jyderup lod tyre,
Loved' han at stande bi
Med en gratis Procedure:
De, der bed i Nanckes Græs,
Vilde Schjøts gi'e «fri Proces».

Men i Holbæk kold som Is
La'e hans Tilbud man paa Hylde;
Selv ej en saa nedsat Pris
Kunde Skriverstuen fylde.
Folk er dog ej rene Gæs
Der, hvor Schjøts gi'er fri Proces.

Ramt af Skæbnens grumme Had
Tungt hans Taarer monne trille,
Og saa meget Chresten gad,
Schjøts sit grove Skyts lod spille,
Han var ikke i sit Es,
Ak, thi *Tunch* fik fri Proces.

Menneskets Værdi.

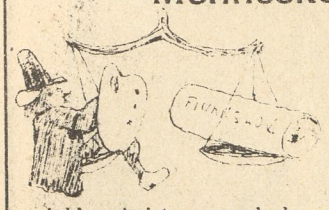

Sidste Torsdag opdagede vi ved at læse *„Dagstelegrafen“* igjennem, at en tysk statistisk Engel for nylig har udgivet en Regnebog for Viderekomne, efter hvilken man kan regne ethvert Menneskes Pengeværdi ud. Vi vil ikke nægte, at vi blev højst overraskede, men glædelig naturligvis, thi vi sagde strax til os selv: «Den er god! Den kan Du laane paa!» Skjønt der selvfølgelig er en hel Del Mennesker, vi sætter Pris paa, ja skjønt der endog er Enkelte, vi anser for ubetalelige, saa kunde vi i vor Hukommelseskiste kun finde ét Exempel paa en ligefrem Ansættelse i Kontanter af en æret Medborger, nemlig i *„Rejsen til Kina,“* hvor Matroserne udtrykkelig udtaler, at deres Kaptajn er mange Penge værd. Vi gav os derfor til at fordybe os i Sagen og skal nu gjøre et Par korte Bemærkninger i denne Anledning.

Det undrede os, at dette Spørgsmaal netop dukkede op paa en Tid, da General Gordon just er i Færd med den fortjenstlige Handling at udrydde den sidste Rest af Slavehandelen, skjønt de stakkels sorte Sudannemænd vel endnu ikke rigtigt véd, om de er kjøbte eller solgte; thi det, at man i vore civiliserede Lande meget ofte ser, at Avisnegere sælger sig selv til den Højstbydende, det er jo en frivillig Sag ligesom det, at et eller andet Aktieselskab kjøber en Mand, vel ikke kan regnes som Menneskehandel. Imidlertid tydede dog begge disse Fakta hen paa, at de paagjældende Mennesker jo i Virkeligheden havde en Pengeværdi, og den hele Hypothese bestyrkedes ved, at vi kom til at tænke paa de ikke ualmindelige Prisansættelser af Medborgere paa Børsen, hvor det jo er meget hyppigt at høre Vurderinger som: «Han er god for 100,000 Kroner!» «Han er god for 200,000 Kroner!» og hvor Vedkommende, naar det kommer højere op, ligefrem bliver omsat i fint Papir (ɔ: Papir, som paa Anfordring vexles med Guldmønt).

Vanskeligheden ligger imidlertid i at finde den Norm, hvorefter et Menneske kan ansættes til sin rigtige Værdi; thi Folk har i Regelen en vis menneskelig Tilbøjelighed til at gjøre sig kostbarere, og dette er især Tilfældet med den Slags Mennesker, som Andre ikke giver Meget for. Vi skal ved et Par konkrete Exempler nærmere belyse dette interessante Pengespørgsmaal. Vil man saaledes regne efter det Udbytte, et Menneske giver, vil vistnok Ingen vurdere f. Ex. D'Hrr. Visnepolitikere videre højt, da Udbyttet af deres Virksomhed er lig Nul; men da enhver saadan Politiker ikke desto mindre daglig tager sex Kroner ind i Form af Diæter — og det oven i Kjøbet paa Ikke-Arbejdsdage — og altsaa giver et ikke ringe pekuniært Overskud, saa maatte jo en saadan Politiker faa en uoverskuelig Værdi, naar han kunde bevæges til at arbejde. Og dog skal man ikke sige, at D'Hrr. taxerer sig selv overdreven højt; for et Par Aar siden vurderede som bekjendt Jens Busk Landets øverste Embedsmand, Kongen, til den ringe Sum af 25 Øre. Men naar Kongen kun kan sættes saa lavt, hvad er saa Jens Busk selv værd? Det kan vel ikke blive stort mere end en Hvid. Og i saa Fald vil Berg umulig være sin Krone værd, ligesom det vil opdages, at Tauber meget snart har opspist sin Kapital, saa der kun bliver en stærkt synkende Værdi tilbage.

Vil man dernæst undersøge, hvorledes Sagen stiller sig med Hensyn til Kunstnerne, saa vil man hurtig opdage, at det heller ikke her altid er vedkommende Kunstners Produktion, der bestemmer hans Værdi. Tager vi f. Ex. Hr. Sichelkov, saa forte denne Kunstner et ganske upaaagtet Stilleben, indtil han pludselig kastede sig over Professor Exner, men ved dette Gjennembrud hævede Kunstneren sig øjeblikkelig til et saadant Værd, at den berømte Smagsdommer, Grev Holstein-Ledreborg, mente, at Hr. Sichelkov endog havde Betydning for Danmarks Finanser, da Kunstneren kastede en Glans over sit Land, som ikke var mindre end den, den uforglemmelige Akilles i sin Tid laante sit Fædrelands Kunst. Ogsaa paa det dramatiske Omraade har der for en Skuespillerindes Vedkommende vist sig en saadan pludselig Opgang i Værdien. Fru Christensen havde nemlig hidtil ført en temmelig ubemærket Tilværelse blandt *Folketheatrets* hundrede Jomfruer, men efter hendes Udførelse af en Tribunesang i *Vedbæk-Skodsborg-Kjøbenhavn* geraadede Hr. Axel Henriques i «*Da'svisen*», Hr. Erik Skram i «*Morgenbladet*» og den ubekjendte Dramaturg i «*Social-Demokraten*» i en saadan Henriquelse, at der ikke er Tvivl om, at Fruens Aktier for Fremtiden nok vil blive noterede over *pari* i de nævnte Organer.

Man har ogsaa i den sidste Tid set, hvorledes Hr. Hofmusikhandler Hennings ved sine personlige Gaver har fremkaldt en storartet *hausse* paa Hamborgs Børs, hvorledes Hr. Etatsraad Tietgen ved et i rette Tid modtaget spansk Telegram fik spansk Vind i Sejlene, og hvorledes Hr. Otto Benzon ved «*En Skandale*» har slaaet Mønt — og det var ikke blot Skuemønt — af sine nærmeste Omgivelser, og da det i ingen af disse Tilfælde er den personlige Fortjeneste, det kommer an paa, maa man anlægge en hel anden Maalestok herfor, hvilket vi haaber at komme tilbage til, saasnart anden Del af ovennævnte Værk foreligger.

Deatergonfækt,

dilberedt af Affekattermadammen.

Ach Gut kere Hr. Redachtor! De ei være meiet bøs po mei gammel Gone, som har villet vaarn stor Gritigus po den Manier, den stor Digter Skamdrupp och den lil Sjornalist Hermannbang har spekkeleri ut, och jai har brobert a la mine Indbrik fo Did a glare sai, och jai har dalt med Folg om de Schtikker, och den ene siger gut wor den an siger schitt, och de er blen alsammen dil Gompot och schnurr rundt i min gammel usaliche Kopf och jai gan igge mer stil den Diggerschtudent fra die hunderd Jungfruer och ei heller Betzy fra Lolott och Dora Svarts fra Oda-Petersen eller Beternansen fra Hermannbang, och so har jai vilt strive om Gonsten i sin Alminlichhet, lisom Hermann, men min Gut vat er der a dale om, uten man vil dal om den Lindberg i Sverrig, och jai hørt, han blen sat i Gassjott for Fernærmelser mot hans Majestæt och dænkt de var som Hamlet han lat sit gonstnerisk Demperamang løb a met sig og stik den an Svensker for dyst, men nu hør jai det er ei Lindberg, men Linderberg der er gommen i Gaschott. Och vat Gonst i Almindelichhet angoer, sicher Hermann, det er Schtemmen de gommer an po, men de dror jai er verkehrt, for jai hate do Affegatter, som jai lært dil a schpil den Romeo och den Julchen maiet rerendes och immer met Applo af et ehret Bubligum, och de arm Dier bate gar ingen Schtemme och var doch schtor Sjouspiller, men jai bat en Gaggedu met schtor Schtemme men som gun ei schpil mer Gomedie en Nordahlbrun doch. So den goer ei, och jai vil hol mai dil den gammel Manier og gritiseer ver Schtik for sai. Men jai mo bee Dem om, næst Der a gi een Personalfordegnels over vem er vor, for naar di leier bytt Gaar fra Amaliegad dil Vesterbro och fra Norregad dil Amaliegad och frem och dilbag, vor schkal so en gammel Affekattermadam hitt sine Sjouspiller, och Annersen goer dil Dagmar och Nordahl dil Brovindser och Brovindsen dil Gasino och Severin dil Norregad. Men vat met Vat?

Nyeste dansk Lyrik.

Paa *Punch's* Forlag udkommer i Dag og i den allernærmeste Fremtid under ovenstaaende Titel en Samling lyriske Digte af vor Literaturs mest fremragende Spidser, blandt hvilke vi glæder os ved for første Gang at præsentere som Debutanter paa Parnasset, adskillige, som man hidtil kun kjender som Veteraner *in agora*.

Chresten Berg.

Paa Kathedret.

Tit paa Kathedret sad jeg før i Skolen
Paa Bogø hist og stirrede mod Solen.

Børnenes skyldfri Glæder tit jeg nød,
Naar, barnlig fro, de mig og Næsen snød.

Nu sidder paa Kathedret jeg nok atter
Som Folketingets gamle Klokkefatter.

Og nu, nu er det mig, der dristig gi'r
De Næser, hvorfor Højre snydt ej bli'r.

Beskedenhed og Minister.

Som Barn jeg savned altid stærkt Beskedenhed,
Som selv paa Bogø Menigheden véd.

Jeg tænkte, da jeg var en Tomme liden:
«Beskedenhed vil altid komme siden.»

Men ak Beskedenheden kommer ikke;
Jeg kan ej skue med beskedne Blikke.

Fra første Gang jeg sad i Tingets Sale,
Fra den Dag, da jeg holdt min første Tale,

Et Maal for Tanken stod, fedt som Medister:
At blive til en rigtig pæn Minister.

Beskedenhed! Naar skal jeg fat dig fange?
Minister! Sig, naar skal som dig jeg prange?

Til Taburetten

Elegi.

Du Maal for al min Higen, bløde Stol!
Naar vil mit Hjærtes dybe Trang du stille?
Du Sjælens Drøm og Tankens røde Sol,
Der funkler over Livets ferske Kilde.

Ak, sad jeg dog paa dig, du kjære Stol,
Af Længsel efter dig jeg monne brænde,
Du blev min Længsels skjønne Bærestol,
Ak, sig mig: naar faar denne Længsel Ende?

Eed. Brandes.

Ode.

Motivet fra Langeland.

Jeg mangen stolt Komedie har skabt,
I store Skabersyner tit fortabt.

Dog én Komedie jeg især vil nævne,
Hvori jeg viste en uhyre Evne.

Og det var den Komedie, jeg opførte,
Da Langeland for Alvor paa mig hørte.

Da jeg i Langelands naive Bønder
Slog ned som Gnist i gammelt Trøsketønder.

Den Dag, de sendte mig til Christians Slot,
Da grinte jeg og Eedvard ganske godt.

Jeg og min Broder.

Epigram.

Jeg har stort Geni for Digt og Kritik,
Lidt kritisk Talent min Broder jo fik.

Georg Brandes.

Min Broder og jeg.

Epigram.

Min Broder har et ganske net Talent,
Og jeg kan godt være ham bekjendt.

Berlin.

Midt i det magre Brandenburg ved Sprée,
Dér staar en By, som vel er værd at se,
Med stolte Huse og med lige Gader,
Med Pikkelhuer og med Kavalkader.
Dér har jeg drømt min Manddoms bedste Drøm
Ved Spréens stille og beskedne Strøm.

Jeg elsker højt Berlinerkompagniet,
Thi dér, dér anerkjender man Geniet.

Og var det ej de firetusind Kroner,
Jeg drog til Bismarck og hans Dydsdragoner.
Og dog, det Spørgsmaal jeg opkaster her:
«Mon jeg og Bismarck kunde trives der?»
To slige Aander paa én Gang ved Sprée!
Ja, det var voveligt, men gik maaské!

Menneskefortærende.

D. G. Monrad *apud* Perrault *invenit.* Punch *secundum* G. Dorè *delineavit.*

Deri har «Drømmeren» Ret, at ej
Hr. Greven kan rigtig fordøje Hr. NELLEMANN,
Den Menneskeret er meget for sejg
For en Menneskeæder, som ogsaa er Sprællemand.

PUNCH udgaaer hver Torsday. Pris 2 Kr. Kvartal. Løse Nummere 18 Øre. Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssted. paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand 37 D.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

1884. Torsdagen den 27. Marts. Nr. 13.

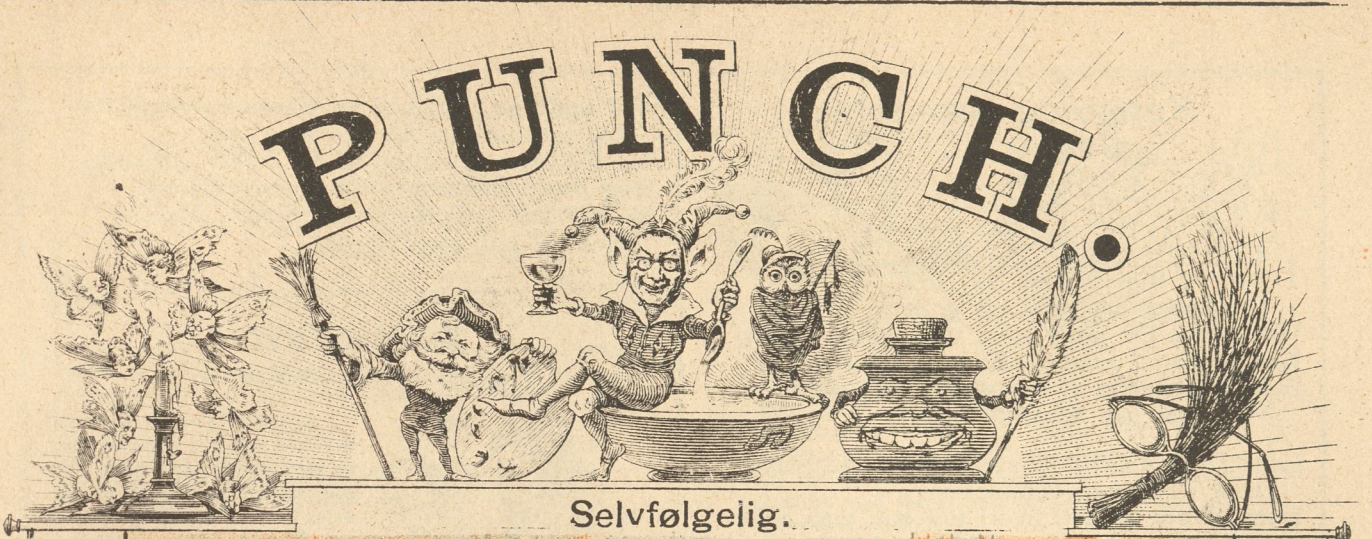

Selvfølgelig.

— Hør, hvorfor sagde Du dog, at der ikke kunde komme Damer i Højskoleforeningen? Jeg vilde saa gjerne have været med i den.

— Nej, det kan jeg aldrig have sagt; for det første, jeg hørte om den Forening, var, at de kysser hinanden, og det maa der s'gu Damer til.

Konge og Kronprins.

I Bogøs Rige hersker en Drot,
Vi kjender ham alle saa godt!
Han, «som har gjort mere til Landets Baade,
End sytten af Landets Konger formaaede,»
Som Selvhersker af *vox populi*'s Naade
Nu troner paa KRABBES Slot.

Hans Hofmænd er Venstres udvalgte Slæng,
Hans Trone en Himmelseng,
Hans Æble er det, hvori tidt han maa bide,
Hans Sværd er den Tunge, hvormed han tør stride,
Hans Krone de sex, hvorfor surt han skal slide,
Hans Scepter er Klokkens Stræng.

At bøje sig og gjøre Knæ-Fald for ham,
Er sandelig slet ingen Skam;
Derfor har mod ham de mest radikale
Med Hatten paa ej endnu gjort Skandale;
De bukker og skraber og er saa loyale
Som kæmmede Paaskelam.

Men Ulven kan komme, det véd man jo nok,
I den frommeste Faareflok,
Den vandrer omkring under Højenlofte
I Faareklæder og Bondekofte,
Og paa de uskyldige Skabninger ofte
Gjør den et glubende Chok.

— Naar BUSK vil ha'e Ordet og vise sig som
Den, der nylig af Æget ej kom,
Saa nedlægger BERG alt Formandsklokken
Og blander sig fromt mellem Talerflokken,
For ellers vælter JENS drabelig nok en
Skjøn Dag hans Herlighed om.

Thi saalunde kan man en Formandsplads faa,
Og saadan maa fra den man gaa.
Da KRABBE sa'e Stop til de højest mælende,
Tog BERG Diktaturet for Venstresjælene;
Nu har han som Nemesis BUSK i Hælene,
Han vil nok gjøre ligesaa.

Deatergonfækt,

dilberedt af Affekattermadammen.

Folkedeateret: Vebæk-Skodsburg-Kebenhavn. Na, de mo jaj sig, gan de go, saa gan alding go, nemli di dar vores ein Stranvej me vores ein Bror og ein Grosser och ong Damer och gamle Fruer och Dambskip och Alding och nicht soe meien Jede som bachpoe min Hand, och de galler di Realism och hysser a, die Jomfru Snerper, och vordan gan de vær Stranvej uden Jeder? De vil vær som Redgred uden Flede, och Gut jaj, der har boet poe Grænsen mellem ferste och anden Mosebog, gan jo dal me derom, och jaj sier det schlets ej for a gere Risches men fordi de er en Uretferdichhet och Indolerants mot dem ej a da dem me, vor di hør jæm och, der sku di pib a, och ej a Frau Christensen som synger sin lil Sjangsonet mejet me Fut och ganz nadierlich, som jaj har sæl hørt Magen po Baggen i min Did. Och Fru Lumby och Zinck och Golling poe Svensk och Wulff po Didtsk alsammen forresten mejet morsom, och Styk mejet moralsk, som nu man seer, vordan man skal fang Møl me en Glabs i Hænder och en Hop och man gan se, vor solid en Geschæft Folgdeateret er, a de gan hold den Hop ud, soe Severin gan da gere mange Grumspring poe di Brædder, fer den goer i Stikk. Och bagetter ga di den gammel „Rejsen dil Gina" och den sku di galle nu „Rejsen fra Gina" fordi den er poe Redour. Och nu vil jaj spør Dem Hr. Redagtør, om en gammel Dam som mig, gan go hen a se en Stikk hos Brun, som heter Gjærlichhet uten Strømp, och den er a Wessel, och hat han dengang vært i Gombani met Wett, so had han vel noch kunt gi sin Gjærlichhet Strømp et helt Dusin under Indkjøbsbris.

Vexlende Variationer.

«Paa Tourné.»

Punch's Musæum.

Hvorfor rejser man?

Nogle rejse for at more sig, andre for at tjene Penge.

Jeg rejser for at more andre, og lade Hotelejerne tjene Penge.

Men for Øjeblikket er jeg kun paa en Tourné gjennem den danske Journalistik. Jeg vil i Dag fortælle lidt om *Punch* og om Punch's Musæum.

Musæum er det rette Ord for disse Bind, hvori ti Aar af vort daglige Liv staar tegnede med friske, endnu ikke afblegede Farver. Dette Musæum ejer Skatte, som en mere nøjsom Tid omhyggelig vilde sætte i Glas og Ramme. Men hos os er det Skik at gjemme slige Ting i Bogskabe. Vi have en Gang — naar var det? — sat denne Aargang op paa øverste Hylde, og siden have vi ikke havt Tid til at tage den ned igjen.

Den, der om hundrede Aar vil studere vor Kulturs Historie og som vil se den Gruppe, der kaldtes «Jødekvartetten», maa slaa efter i *Punch*. Jeg fandt ogsaa et Portræt af «Kommersetatsraaden». I Maaden at bære Hovedet paa minder denne om «Gortchakoff i 1870». Der er om hans Mund det etatsraadssikre, lidt olympisklystne, som kruser Læberne hos de udvalgte Skydebrødre. Sammenlign ham med «Processoren», hvis Billede findes i samme Nummer! Processoren har ikke dette Skæg, Læberne, fra hvilke Veltalenheden ofte har vældet som Makroner fra et Overflødighedshorn, ere fast og nervøst lukkede, som om den sidste Kop geografisk Hofthee havde været bitter, alle Linier ere mindre kraftige. Blikket i hans Øjne er mere længselsfuldt-træt end begejstret-stolt...

Her er et Billede af Assel Henresches. Han er bleven gammel, og det geniale Sjuskeri klæder ham ikke mere, men midt i det hærgede Ansigt glimrer Øjnene, som om der futtede Brandere af bagved dem. Man ser kun disse Øjne i hvad han skriver. Og saa Gaaseøjnene! Hos os nervøse Skribenter ser man kun det forvaaget-medtagne i Øjet.

Studer en Gang denne unge nervøse Slægt! Der er i *Punch* ved et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, blevet et helt Slægtgalleri for den. Der er

Ogsaa et Svar til *Dr. phil.* C. Ploug.

Hr. Redaktør!

Da Hr. Ploug har været saa uridderlig at sende sit Svar til «Dagbladet», hvor jeg ikke er hjemme, og ikke til «Ude og hjemme», hvor jeg var ude og ellers er selv hjemme, har jeg i rigtig Erkjendelse af, at det var meningsløst af mig at være ude i et tredie Blad, (Morgenbladet) besluttet at sende mit Svar til et fjerde Blad (Punch), hvor det egentlig talt nok har fortjent at være hjemme. Jeg skal nemlig kun afgive den maaske iøvrigt vistnok overflødige Erklæring, at, hvad man i Almindelighed mener med almindelig Logik, forstaar jeg ikke.

Den 27. Marts 1884. *Q. E.*

Gamle Venner og nye —.

Ak Tiderne forandres svært,
Og «Tidenderne» osse!
Og mod, hvad Skæbnen har beskjært,
Det nytter ej at trodse,
Endogsaa Venskabsbaand, man fast
I unge Dage knytted',
For Skæbnens Tag som Sytraad brast,
Og Klager intet nytted'.
Nu har saagar det Venskab lidt Forlis,
Der *Drachmann* til *Henrisches* bandt i vor'ses Da'savis.

De fulgtes før i Knald og Fald,
Og Blod i Vaabendansen
De blanded', den Gang *Holger* bal-
samered' *Peter Hansen*;
Paa hvilke Fødder end saa gik
Hans «mageløse» Sange,
Hos *Axel* ubeset de fik
Ug med Kryds og Slange,
Nu faar han «Slet» med Spørgs som Sangens Pris
Og højest kun «lidt Efterslæt» i vor'ses Da'savis.

Hvor Lanser *Drachmann* og *Carl Gjellerup* i sin Tid brøde,
Om det var værd at slaa ihjel
De Fjender, som var «døde».
Henrisches nu sin Aand udgød,
Og ugenert han svor paa,
At nu er *Drachmann* osse død
Og ham bør kastes Jord paa.
Saa gaar det, naar ej Venner kan forli'es,
Og Venskabspagten Ende faar i vor'ses Da'savis.

Ja *Drachmanns* «Desertering» har
Henrisches vidst at tugte,
Han Dommer li'som Samson var
Og Asselskjæften brugte.
Ja, som en Samson foer han frem
Og var mod *Holger* bister,
Som nu med Kone, Børn og Hjem
Er vorden en Filister.
At den Slags Folk undslipper Tugtens Ris,
Er uhørt udi Israel og i vor'ses Das'avis.

Som «Dommer» gav hans Takt og Smag
Sig Luft i et krabat Ord:
At ingen, som har tabt sin Sag,
Er stor som Prokurator;
Naar med sit Middel, godt og slet,
Han ikke Sagen vinder,
Saa har *Henrisches* kjendt for Ret:
Hans Glorie forsvinder!
Gud véd, hvad *Cantor* tænker, naar ham gi'es
En Kompliment saa udsøgt i hans egen Da'savis.

Moralen er, at naar en Mand
At «løbe over» vover,
Hos sammes Venner Galden kan
Schgu ogsaa «løbe over».
Skjønt *Drachmann* bor i sit Palæ
Paa Storheds høje Tinde,
Faar han dog intet «evropæ-
isk» Navn for denne Sinde;
Thi foran de smaa Sortes Paradis
Paa Vagt *Henrisches* svinger som Cherub sin Da'savis.

«Hr. van Bang» som Skuespiller Pio. Et altfor theatralsk Billede — et af dem, hvor Arrangementet er alt. Det paahængte Kostume har ikke været nok til at gjøre ham til en Ajax. Han staar som en skræmmet Turteldurik, der dukker Hovedet under en Lattersalve. Og dog maatte Ferslews Ajax have dette Pandehaar og disse Hænder. Disse Fingre have aldrig skrevet forstaaeligt Dansk.

Er det den samme Hr. van Bang, *Punch* en Gang har tegnet i moderne Dragt, henslængt paa en Chaiselongue? Blikket er det samme og Haarets Fald. Et sort glat Haar — som en Ravnevinge — strøget helt ned over Øjenbrynene. Saaledes ser Uskyldigheden ud, naar dens «Haabløse Slægter» dømmes til Konfiskation. Og som han saaledes halvt sidder, halvt ligger, tror man at kunne læse «Fædra» med forunderlig Taageskrift. Denne Skikkelse er tungsindig-skjøn, en Søvnens Genius, der strækker sin brudte Valmuestængel hen over de vexlende Variationers taareperlende Sørgebutik.

Vend saa tilbage til Chresten Berg! Saa livsfyldigt Alting! Saa trind en Mave, saa hvidt et Halsbind. Her en alt aabent — se paa Panden! Hele hans Person er udadvendt — med Undtagelse af Knæerne.

Anderledes med Holstein. Han dækkes af Skumring. Begavelsen er overanstrengt. Vittighederne udpinte. Saadanne Ansigter skaber Naturen ikke for at sætte dem under en Ministers trekantede Hat.

Et Brandes-Museum er disse Sale. Vi finde her «Georg og Eeduard» — dette fine Kunstværk, hvori to Brødre ere slyngede sammen saa sart, at Indtrykket bliver som en musikalk Børne-Symfoni. Saa blidt som en Sopranduets Stemmer klynge disse Arme sig til hinanden. . . . .

— Der er ogsaa Dyrebilleder. Et kommer stadig igjen. En Tryne, smaa Øjne, strittende Børster. «Dette Maleri» — siger Udgiveren, idet han viser os omkring — «er af Sagkyndige vurderet meget højt. Men — *enfin* — man betaler,» siger han med et Smil. Jeg kan ikke lide dette — man betaler. Betaler man virkelig?

— Dog medens man gjennemvandrer *Punch's* Museum, nyder man atter og atter denne vidunderlige og skjønne Ro, der daler fra kolorerede Billeder. Man bader sit Øje i Farvernes Glans, og disse kjendte Læbers Tavshed lyder som en højtidsfuld Musik. Her er selv Elberling tavs. Her skriger Ingen. Stum stirrer Rudolph Schmidt paa Erik Bøgh.

Hr. Manbang.

i Kirketiden.

Røgteren: Æ der lop'ed?
Høkeren: Nej! Du kan ikke komme ind, før Gudstjenesten er forbi.
Røgteren: Ja! Men A kommer i Sygdomstilfælde.
Høkeren: Naa! Det er en anden Sag, hvad skal Du da ha'e?
Røgteren: A sku be om for 5 Ør Vormfrø, aa saa sku A da osse ha'e tov Flasker Brævin.

La Dispute.

Kæmmerer *pinxit.* Punch *delineavit.*

Hvad de om hinandens Opførsel mene,
Med grove Ord de hinanden tolke;
Og Gjenstanden er en ny Magdalene,
For hendes Skyld de hinanden dolcke.

Helsingør.

O, Helsingør ved Sundets Kyst,
Din Pris sang gamle Skjalde,
Dit Kronborg, din Marienlyst
Har tit begejstret Alle.
Din Holger Danske mindes vi,
Hos Dig mon Hamlet trone,
Du havde Raad endog at gi'e
Vort Kjøbenhavn en Crone!
Du mange Helte vise kan,
Som Fædrelandet tjente,
Og nu Du skjænked os en Mand,
Som Ingen hidtil kjendte.
Hver Digter atter priser Dig,
Du fandt et Rim paa Drachmann,
Hvor rimeligt er det da ej,
Vi takker Dig for Lachmann!

Illustrationer til danske Klassikere.

I.

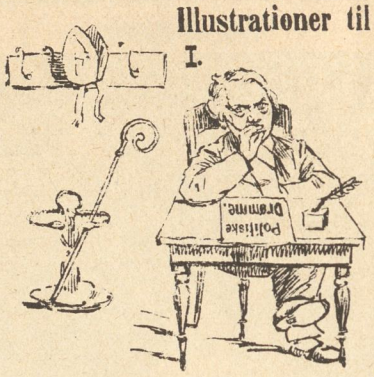

«Det er en fuldstændig Misforstaaelse, at den paagjældende Mand skal være forpligtet i Forhørene at staa ved, hvad han saaledes i et ledigt Øjeblik har henkastet paa Papiret.»
(**Monrad** i *Folketinget* den 18de Marts.)

II.

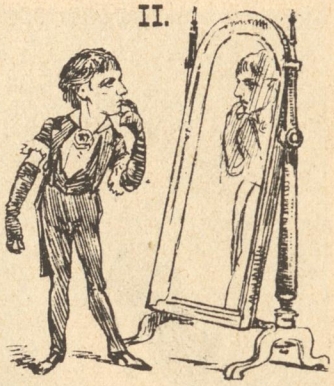

«Des værre formaar jeg overfor Komik kun i ringe Grad at definere mit Indtryk.»
(**Herman Bang** i *Nationaltidende* den 19de Marts.)

Nyeste dansk Lyrik.

Herman Bang.
Lidt af Alt.
Et Livsbillede.

Han var en Smule Feuilletonist,
Kun tarvelig, det er ganske vist,
Han kunde vrævle,
Sludre og ævle,
Spalte lang og Spalte bred,
Lod ingen Verdens Emner i Fred.
Dog blev det hverken helt eller hal't,
Men kun lidt af alt.

Han kunde lave tykke Romaner
Om Hetærer og Kurtisaner,
Med skummende Vin,
Kloral og Morfin.
Og Læsetaskerne brugte ham,
Og Tjenestepigerne slugte ham.
Dog blev det hverken helt eller hal't,
Men kun lidt af alt.

Han spilled Komedie ikke saa galt
Og ikke saa godt, det var fatalt.
Han sminked sin Hud
Og saa smægtende ud.
Han indtog godt beregnede Stillinger,
Og ned det regned med Klap og Skillinger.
Dog blev det hverken helt eller hal't,
Men kun lidt af alt.

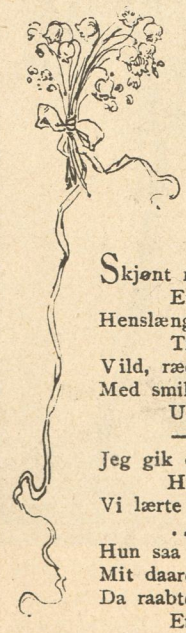

Rædsomt!

Skjønt rædsomt, rædsomt skjønt:
En Mænade!
Henslængt paa Engens Grønt,
Træt af at bade.
Vild, rædsom vild med flagrende Lokker,
Med smilehullede Kinder og Øjne som bare Pokker.
Uh! Forfærdelig, rædsom yndig!
— Men syndig!!
Jeg gik over Engen og saa
Hin Mænade:
Vi lærte hinanden at forstaa,
..... Sikken Ballade!
Hun saa med Fryd mine dejlige Lokker,
Mit daarende Blik, mine franske Sokker.
Da raabte hun højt: «Halløj, din Kasket
Er fra Wessel og Vett!»

Axel Henriques.
Mit Navn.

Jeg frygter ej for at sætte mit Navn
Under hvilkensomhelst Artikel,
Det véd jo hvert Barn i Kjøbenhavn,
Hvis ej, maa I kalde mig Mikkel,
Pseudo- og Anonymer! Nej tak!
Mit dejlige Navn jeg foretrak.

Axel Hénriques! Det klinger, jo, jo!
Omtrent som en sydende Mørbra',
Det lugter saa fedt og fryder min Tro
Folk og gjør deres Humør bra,
Og gaar jeg paa Gaden, saa hvisker Folk:
«Dér gaar Dassavisens kritiske Dolk!«

De smaa Aviser, det fæle Rak,
De bruger slet ingen Navne,
De skader sig selv, det Lilleput-Pak,
Jeg véd, hvad et Navn kan gavne:
Man ta'r vorses Avis med graadigt Blik
Og finder **mit** Navn under al Kritik!

A. C. Larsen.
Kongsemner.

Konge, Konge vil de alle være;
Men hvem er skabt den gyldne Ring at bære?
Mon Berg? Ak nej, man ser paa Øjets Flammen,
At blev han Drot, han aad os Allesammen.
Men Holstein da? Nej, skjønt han ejer Blodet,
Han gjorde os katholske vist i Ho'det.
Georg? Uh nej, det vilde til os svie;
Thi til hans Børne-Leg vi maatte tie.
Men Eedvard? Hvortil skulde det vel føre?
Hans Dramer blev vi pisket til at høre.
Saa Tauber da? Nej, hvis han kom til Roret,
Vi sulted ihjel, for han aad selv Fo'ret.

Men hvem i al Verden kan da styre
Et Land, naar Ingen af hine Fyre?
Jo, Raabet lyder fra hele Chorus:
«Det kan saamænd nok Hr. Theodorus!»

Foraarsgrønt.

Jai har gaaen fire ned ved sidste Obrygning og er nu Vise-Fux, og min Gamle ville ha git mai Stry, men har Podegra i Hænnerne og maatte nøjs med a skæle mai ud for et Dovendyr og en Indiot, va jai igge er, men lader bare, fordig vorfor ska man gøre sai Ulejglihed, naar Berg vert Øjeblik kan kome paa Tappureten og venne ob og ned paa de Alsammels og gøre Fuxer til Duxer og omvent, saa jai driver Vesnepolitik og ligger mine Læksier i Begravelsesuvalg og anvenner min Fritid paa Lidteraturen. Du har vel set, vor volsomt Ottoboksenius har mulet Ploug, og di sier nok at vergang Boksenius er «ude» er han ikke rigtig «hjemme,» men sæl om der er igge maiet Forstand i, va han skriver, saa er Meningen jo go, og nu vi har mistet Drakmand, som Ashelotto har fult til Døre og sat Krogen paa etter han, har vi jo kun han og Skamdrup, og han er stor innu og bliver ved a være som han var i sine Onge Dage og vil ikke rode op i gamle Sager for a mase Ploug nok engang og sier han «ligeoverfor anonyme Angreb kun har een Følelse: Foragtens Ligegyldighed», vilken Skamdrupske Theori i Cantors Praxis betydder syv Ingjuriestævninger, men de ser liegot rask ud paa Prent, og nu har Germanernes Lærling fundet sin Mester i Bertaldas Ridder, som er Rudolfsmidt, der har faaen en Opvækkelse a Erikbøg bare for de sæl samme som Højrebladene var saa slemme mod Gjellerup og Skamdrup for. Men Rudolf er Karl for sin Hat og siger han har kuns skreven om Skuespillerinde X og Prokkerater Y. saadan som di «afspejlede sig i hans Fantesi» og va kan han gøre for, at de Speil kunne trænge til a gniddes a ve en Storvask, og Aaron Jakobsen og jai vel osse til a skrivve Novveleter, og di skal handle om Lerene og jai ve nog, vordan jai vil la den væmelie Hr. Kunbstrub me hans Toskeøjne afspejle sig i min Fantesi, og de ska være som Hærtuen a Album, da han brænte Kætterne levendes i Rom lisom Sukkertobbe i varm Puns unner Kaiser Nero, og de ska være en histaarisk Nutisroman, men jai vel værken senne den til «Nutiden» eller «Fremtiden» men til «Telskueren», som er voreses ejet Organ og jai skal senne dai Klasens Ægsemplar, naar de er læst ud, men bare vi hade jeres Risret her nede i Skolen tel a erklere ale Lerene, di Tyraner, uværtie tel a sitte paa Kateteret men vodan Retten er her i Danmarg, de ka Du læse om i Morenbladet baade om Hof- og Stasretten og siden a Maanrad om Risretten, a di sitter med gule og blaa Briller for Øjnene og de har jai igge før vist hørte me tel Seremoniælet men det er vel lisaadan som i England med Parøkkerne; nu maa jai sludte, for jai ska hen tel Jens Buxetrold og ha mai en Pisk, han har lovet mai tel a spele Tob me som er nu Aarstiden, men jai tror igge, I kan spele Tob i Norre fordig de ska være paa jevn Grun og igge ob og ned a Fjællene;

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

Jai laver paa en Helvesmaskine me Urværk te a sidde unner Knubstrubs Stol i Latintimmen.

Gjengangere.

En Spøgelsehistorie fra Folketinget.

Det er ved Midnat. Hvert Skur og Palads
Er stille; kun Aanderne vaage.
Det døende Skær fra Hr. Ehlers' Gas
Har spredt over Byen en Taage;
Men Foraarets lyseblaa Himmel gav
En Stjernehær til Erstatning.
Den Bogø-Drot tog sin Klokke af
Og sov i Mahogni-Indfatning.

Den Bogø-Drot slumred saa lunt og saa trygt,
Han vidste, at ingen Ting haster,
Mens Ridderen uden Dadel og Frygt,
Hr. Dessau, holdt Nathuens Kvaster.
I Folketingssalen en visnende Hær
Af Love paa Vagt var stillet,
De vidnede ved deres tavse Færd
Om, at «en Skandale» var spillet.

Med Et blev der lyst. Saa lyst, som vel knap
I selve Hin Ledres Hjærne.
Og dumpt gjennem Salen lød: Trip! Trip! Trap!
Lig Hestehovs Trin i det Fjærne.
Og Tonerne klang fra en Krigsrets Lur,
Og Larm af Rekrut-Exercitser! —
Hvem skulde vel tro, at den selvsamme Mur
Nys gjenlød af Venstremænds Vitser?

Men hist, hvor Jens Busk har Sæde og Plads
— Plads nok til at knuse Militser —
Man skimted et kæmpestort Udskrivningspas
Med Stabssergent Nielsens Notitser.
Og trende Gespenster med ligbleg Kulør
Med Et frem af Passet der farer,
Det er en Sekondløjtnant, en Avditør
Og en Oberst ved de Husarer.

Den sidste tog Ordet, — det var som en Drøm! —
«Ha, hvor er den Heros nu henne,
Der væltede med sin Veltalenheds Strøm
Et helt Regiment over Ende?
I Jægersborg stod jeg i Regn og Rusk
Og støt som en Egetræstamme!
Men i Politiken den ringeste Busk
Gjør de fejreste Træer til Skamme.»

Og Hr. Avditøren, til Døde træt,
Til Rigsdagsmands-Stolen monn' skele:
«Hvad skal nu Armeen med Lov og med Ret?
Jens Busk kan jo klare det Hele!»
Den Løjtenant sukked med Ak og med Ve:
«Hvorhen skal jeg nu retirere?
Snart ejer ej hele den danske Armee
En eneste Løjtenant mere!»

Nu Sukkene blev unisono: «Respekt
For ham, der med Haansord og Røfler
Hver «opløben», «essig» og «æggefødt Knægt»
Gjør «bovlam» og «oversnøfler»!
Hvad dur vi nu til? Faar Tysken Geschäft
Ved Grænsen, og vil han beskjære
Vort Land, kan Jens Busk med en eneste Kjæft
Adsplitte de fjendtlige Hære!!»

Men ind gjennem Vindverne toned et Kor
Af Latter og Ord i Forening;
Det susende hen over Salen foer,
Det var nemlig «Publikums Mening»:
«Lad Flosklerne klinge! de volder endda
Saa vist hverken Skam eller Skade,
Thi det er bekjendt nok heroppe fra,
At — «Busken» har visnende Blade!»

Visnepolitiken.

Selv ved en saa uskyldig og folkelig Glæde
Er Mon- og Benradsmærket dog kjendelig til Stede;
I Gaar var Loven frisk nok og Venstre ganske rød,
I Dag er den «begravet» og i Morgen kanske død.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 3. April. Nr. 14.

En Hval-Nød.

— Saa véd du jo nok lille Louise, at Hvalfisken kan sluge hele Tønder af Smaafisk.
— Ja! men undskyld Frøken, spytter den saa Tønderne ud bag efter?

Fra et Ting uden Mening
til
Meningsfællerne paa Landet.
II.

O, indsigtsfulde Vælgerskare, som
Fra den Tid, I var ganske spæde Purke,
Af Frihedsflasken tog saa mange Slurke,
At samme Lærke næstendels er tom,
Og skjønt I knap forstaar jer paa Agurke-
salat, dog fælde kan en Folkedom,
Der er saa klar, at selv de værste Bisser
Er med paa Konklusion og paa Præmisser!

Nu nærmer sig den Stund, da I, vort Lands
Oplyste Sønner, skal os kritisere;
Men vi tør trygt og rolig appellere
I Aar til Vælgerfolkets sunde Sans.
Først skylder I os Tak for den Finans-
lov, vi har faaet Lov at fabrikere;
Ved Hjælp af den I kan Jer slaa til Taal i
Den Skuffelse, at sidste Høst blev daa'lig.

Vi har jo sparet Alt, hvad spares kunde,
— Diæterne undtagen — det er klart.
Finanserne gaar ej saa let til Grunde,
Vi deres Overskud forøged' svart,
Og vi har kjøbt en Seng, hvor BERG kan blunde
Og drømme sødt og ligge blødt og rart,
Kort sagt, vi sørged' for, at Landets Liggen-
de-Fæ er ikke bleven ladt i Stikken.

Men er der Et, hvor i Særdeleshed vi
Kan vaske hver en Haand saa ren som Sne,
Saa er det Landets Forsvarssag, som ned vi
Har revet paa og sagt: Det skal ej ske!
Det har vi Lov til, for »det sete« véd vi,
»Afhængigt er af Øjnene, der se«,
Derfor vi paa vort Forsvarsvæsens nøgne
Tilstand har set med døde Torske-Øjne.

Tænk blot, hvor mange hundred' Millioner
I nu i Folkebanker sætte kan,
Naar I er fri for Udgift til Kanoner
Og Fæstningsværker og Reparationer
Af Flaaden, naar den ikke mer i Stand
Er til at holde tæt, men trækker Vand;
Lad kun vort Forsvar være stedt i Vaade,
Blot paa det Tørre Pengene er naaede!

Og skulde Fjenden Danmark annektere,
Saa skal vi magelig fra ham jer fri;
Thi saa vil BERG paa Stedet ham formere
En Rigsretssag for Højforræderi
Den tør vist ingen Fjende risikere,
Men vil paa Flugten heller strax sig gi'e;
Han om vor Mening altid pænt vil spøre,
Hvis ikke, maa I kalde mig en Tørre!

Dampsporvognen.

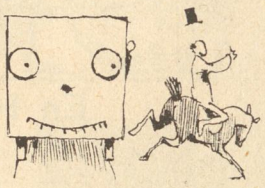

Da *Punch* strax efter den første Gjennemlæsning af Indenrigsministeriets Reglement for Dampsporvognen paa Strandvejen fandt, at dette var altfor lige ud ad Landevejen til at kunne afgive nogen betryggende Sikkerhed, besluttede vi at indgive et Andragende til det høje Ministerium om at skærpe de altfor milde Bestemmelser og vedlagde dette Andragende et Udkast til et nyt Reglement, hvoraf vi meddele nedenstaaende Uddrag.

Hver Vogn skal forsynes med to Bremser, og det paalægges Konduktøren særlig i Sommertiden at sørge for, at Bremserne hverken generer Passagererne eller Hestene for de passerende Kjøretøjer.

Paa hver Vogn anbringes der i Mørke to Lygter af en saadan Beskaffenhed og paa en saadan Maade, at de tydelig kunne observeres af Kuskene paa de i modsat Retning kjørende Vogne, men uden at det er Hestene for disse Vogne muligt at se dem. Sporvognene skulle ogsaa oplyses tilstrækkelig indeni, men det er under ingen Betingelser Konduktøren tilladt at have En paa Lampen, saa længe han har Dampen oppe.

Da Dampsporvognen kun maa kjøre fremad, men aldrig tilbage, følger det af sig selv, at der kun maa sælges almindelige Billetter, men aldrig Returbilletter.

Der maa kun kjøres med to tilkoblede Vogne, derimod maa der gjerne skydes et større Antal frem foran Dampsporvognen, men i disse maa ingen Passagerer medtages. Overtrædelse af disse Bestemmelser straffes i Analogi med Lovbestemmelserne om strafbart Kobleri. Naar der er to Tog i Bevægelse i samme Retning, skal der altid være et Stykke imellem dem, saa det bagerste ikke kan komme til at mudre det forreste paa Banen.

Naar et Par Heste bliver sky for Dampsporvognen, skal denne strax standses, og Konduktører, Maskinmester samt alle Passagerer ufortøvet ile til Hjælp. For mulig indtræffende Ulykkestilfælde skal der med hvert Tog medfølge en Læge til Assistance for de tilskadekomne, en Dyrlæge til Hjælp for Hestene, en Jurist for at afgjøre det juridiske Spørgsmaal om mulige Erstatningskrav, to Vurderingsmænd for at taxere Skaden, en Vogn- og Beslagsmed for at reparere Vognen, en Sadelmager for at udbedre Seletøjet og en Ambulancevogn for at optage mulige Saarede.

Den kjedelige Del af Maskinistens Arbejde maa kun overdrages polytekniske Kandidater med første Karakter med Umærkelse, som specielt er øvede i at lægge i Kakkelovnen, og saavel disse som Konduktørerne skal forsynes med Røghatte. For at undgaa, at Skorstenen ryger, forbydes det at fyre under Kjedlen, da det formentlig er nok til at udvikle den fornødne Damp, at Sporvognen standser og forsyner sig paa alle de Bevværtningssteder, hvor den kan faa varmt Vand paa Maskinen.

Kjørehastigheden maa ikke overstige en Fjerdingvej i Timen, og denne Hastighed maa endda kun bruges paa de

Strækninger, som hverken Mennesker eller Dyr formodes at ville passere i en uoverskuelig Fremtid. Forbi de bebyggede Dele af Strandvejen har det endda ikke saadan en Hast, og overalt, hvor der er Badehuse, skal Jalousierne i de af Vognenes Vinduer, der vender ud mod Søen, holdes nedrullede, saa længe Badehusene kan ses.

I Rygekupeen maa Folk kun dampe med halv Kraft, og de skal holde inde, medens kvindelige Passagerer, som skal ind i Damekupeen, passerer igjennem Rummet; kun i yderste Nødstilfælde maa Piben bruges.

Nyeste dansk Lyrik.

Karl Gjellerup.

Theologerne.

Jo, jo, jeg kjender de Herrer godt,
Jeg har set dem efter i Sømmene,
Saa tit jeg paa *alma maters* Slot
Sad, sovende mer end drømmende.

Du milde Pedel! Hvilket Kompagni
Af søvndyssende Individer:
Lutter Stengler med Valmufrø i,
Lutter Bøger med hvide Sider.

Og stod der paa Siderne nogen Skrift,
Saa var det med dumme Snirkler;
Da rev jeg i Theologien en Rift,
Saa det sved til de lærde Cirkler.

Jeg véd, hvad jeg véd; og jeg siger blot,
At, hvis jeg var Kultusminister,
Saa rensed jeg *alma maters* Slot
For hver theologisk Filister.

Til Rektor gjorde jeg strax Georg,
Og Eedvard — han fik Æsthetikken,
Mens Pingel, der nu volder Højre Sorg,
Blev Docent i Pædagogiken.

Selv docerede jeg Moral,
Naturligvis i al Tarvelighed,
Og fyldte Avditoriets Sal
Ved Hjælp af Moral og Arvelighed.

Og til Juraen fik vi, tænk hvilket Held,
Hr. Cantor ved Dassavisen;
Og endelig Herman Bang som Pedel!
— Han bærer for alle Prisen!

G(jellerup)-Dur.

Hurra for Blomster, Hurra for Græs,
Hurra for Suppe og Thevand,
Hurra for Bønderpiger og Gæs,
Hurra for Snevejr og Ské'vand!
Men ned, ned, ned med Theologien!

Hurra for Smørrebrød og for Skidt,
Hurra for Smaabørn og Vælling,
Hurra for Maadehold og Akkevit,
Hurra for Snus til en Kjælling!
Men ned, ned, ned med Theologien!

Peter Nansen.

À la mode.

Ærmet er kort og Kunsten lang;
Men naar man rigtig gjør sig Møje,
Møder man sikkert nok en Gang
I Knæbenklæder og Trøje.

Sin egen Barnepige man faar
Og dejlige Kys af Glutten;
Hun skal kæmme Ens lange Haar,
Og hun skal passe paa Gutten.

Hun rækker den lille hans Trompet
Og giver ham Sukkersutten
Og fører ham frem, saa han bliver sét
Af Beaumonden ude paa Ruten.

Monrad.

Drømmerier.

I.

Jeg havde lige tømt min Thevand,
Hvad der jo for den Største ske kan.
Da drømte jeg; det er min Skik, saa ve' man;
Og deraf, tror jeg, vil ej lé man.
Jeg drog ad Havet, kunde først ej se Land,
Men fandt omsider til den Ø Nyzeeland.

II.

Der jeg blev til Konge kaaret
Paa en Trone af Koral,
Med en Tangkrans lagt om Haaret.
Rigsklenodier frem blev baaret:
Med en Skalp en Pandeskal.

III.

Da vaagned jeg op; Ovnen var kold
Og Kulden formelig bidende;
I min Slobroks Atlaskesfold
Laa der en Rigsdagstidende.

Blandt Smaafolk saa jeg mig stillet hen,
— Alt længst mig de Praase kjede —
Hvad blev af Nyzeelandskongen igjen?
En Bisp i en Gaaserede?

Pingel.

Republikansk Opsang.

Rask af Sted uden Stansen, Stansen, Stansen,
Frem vi storme mod Skansen, Skansen, Skansen.

Ja mod Skansen om Kongedømmets Mure, Mure, Mure
Højt vi blæser i vore Lure, Lure, Lure.

Har I først vundet Sejer, Sejer, Sejer,
I belønnes da flot af mig og Bajer, Bajer, Bajer.

Vi proklamerer Pepublikken,- blikken,- blikken,
Gjør Halløj med Borgermusikken, sikken, sikken.

Jeg bli'er Præsident for hele Folket, Folket, Folket,
(Naar jeg, mellem os, har Bajer dolket, dolket, dolket.)

Og i Aarhus vil jeg bo og bygge, bygge, bygge,
For i Kjøbenhavn er Folk saa stygge, stygge, stygge.

S. Skamdrup.

Paa Marken.

Genrebillede.

Koen saa,
At Soen laa
Og kastede sig i Snavset

Ja ælted om
Og vælted om,
Og Koen blev forbavset.
Men Soen grynted: «Øf, øf, øf:
Jeg er Flæskesteg, du er Bøf!»

Skidt med det Hele.

I Salonen smavser de Fine,
I Kjælderen Sjoverne klinke,
Paa Gaden synges om Gine,
Og Rendestenene stinke,
Men jeg siger: Skidt med det Hele!

I Rigsdagen plaprer Tungerne,
Og Bladene bugner af Sværte;
I Skolerne brøler Ungerne,
Hos Konditoren æder man Tærte.
Og jeg siger: Skidt med det Hele!

Nu springer Dynamiten
Ved Banegaarde og Troner.
Nu kniber det for Eliten;
Men faar jeg de tusende Kroner,
Saa siger jeg: Skidt med det Hele!

En Dyreven.

— Æ de nu inte skammeli aa lae saadan et lille Dyr slæve paa saadan en Skude som hinder, hva?

Nok se, men ikke høre.

Oplæseren: Kan De ikke høre, hvad jeg siger?
En Stemme: (fra Galleriet) Nej!
Oplæseren: Det var da kjedeligt! — Vil De ikke hellere sætte Dem herned i Salen?
Stemmen: Nej! —
Oplæseren: Jamen — Gud — saa kan De jo ikke høre, hvad jeg læser for Dem!
Stemmen: Det kan s'gu ogsaa være det samme!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXVII.

Kjære Fætter! Paa min Ære
Det er længe siden, at
I April vi kunde nære
Haab om, til vor Rigsdag kjære
At faa sagt saa snart Godnat!
Der var, tro mig Storm i Gjær'e;
Vort Senat, hvis hartkornsvære
Sind i Bølgegang var sat,
Tænkte paa igjen at bære
Stridens Harnisk og faa fat
I det Sværd, som kunde skære
Knuden over ganske glat:
Karl man brat
Vilde være
For sin Hat.
Ak, da kom de sorte Stære!
Knopper skjød i Skov og Krat,
Foraarsluften gjør saa mat,
Og dens milde Atmosfære
Kraft og Mod kan rent fortære:
Hurtig svandt den sidste Klat.
Som Kong Frode
Fredegode,
Skjøndt Kadaver, lig en Skat,
Dog man bar
Rundt i Landet,
Da man ikke havde Andet
Og ei kunde finde Svar
Til de Vælgere, som boede
Rundt omkring, og som ej troede,
Man dem saadan holdt for Nar,
En Finanslov rent forb . . . . .
Nu man har
Kun at vise frem. Gud bedre!
Den er ledere end hin Ledre,
Og vort Landstings vise Fædre
Rødmed' ved sligt Fadderskab,
Som dem ikke just skal hædre.
I Samvittighedens Gab,
Der sig aabned' for at sluge
Dem, man kasted' Ordet «brugelig» trods alle Tab.
Brugelig? Aa ja! Man suge
Kan af gamle Støvler Næring
I en Uge,
Men det er en smal Fortæring,
Carl den tolvte alt har sagt
Ordet til vor Tids Belæring,
Da man Brød ham havde bragt,
Af alt muligt Affald bagt:
«Det er ikke godt, men spises
Kan det dog!» Selv Svins og Grises
Føde bruges kan i Nød,
Li'esom Carl den Tolvtes Brød,
Som de Rotter ved Parises
Indeslutning glad man nød.
Brugelig! Saadan det lød,
Den Gang da i Paradises
Have Æblet Eva brød.
Hun og Adam maatte begge
Med et Figenblad sig dække;
Vor Finanslov kan vel strække
Til, ret som et Figenblad.
Naar Ens Evner ikke række
Til at klæ'e sig, som man gad,
Brugelig er hver en Las,
Naar man gider i den trække,
Men i Regnens kolde Bad
Efter alt det Slid og Mas
Let Ens Helbred det kan svække,
Naar selv Skjorten af En ta'es.
Heldigt, det mod Som'ren gaar,
Ej vi anden Klædning faar,
Ej vi skal som Riddere rige
Med de Venstrebønder krige,
Nej vi skal i denne Vaar
Ret som Folk i trange Kaar
Med en «brugelig» spadsere,
Og jo mindre saa vi sige
Om dens Brugbarhed, desmere
Glemmer man, at den kun lige
Knapt som Figenblad forslaar.
Kjære Christian! Du og Flere
Har vel mere Lyst at høre
Om, hvad andre Ting sig røre
Her og hvad der er paa Tale.
Folk, som gale.
Løber efter «En Skandale»,
Sjoverne et Leben føre
Som i Eldorados Dale;
Lille Eeduard er muggen,
Gi'er paa Krukken,
Hans Komedier har ej trukken
Nær saa godt, man vil ej kjøre
Med, naar Eeduard er paa Bukken.
Rudolf Schmidt er høihedsdrukken,
Og han søger vidt og bredt Stof
Til Ideernes Skelet
At faa klædt i Livets Fedtstof;
Men af alt det «Rudolfschmidtstof,»
Som han bringe kan til Huse,
Bliver man kun syg, ej mæt,
Det ej Hvede er, kun Klinte.
Erik Bøgh gad helst han knuse,
Men, selv om han nok saa net
Sin Hettindes Haar kan kruse
Og koket
Med en lille Extratinte
Pryder Frøkenens Portræt,
Er og bliver Rudolfs Muse
Rosalinde.

Deatergonfækt,
dilberedt af Affekattermadammen.

Gjærlichhet uten Strømp. Ach ja, den lil Gutt Amor vat gan han ej finne op! Och der goer den arm Doraschwartz omgring i en ren gal Gostym och meth en Gam i sin Lokker, som skuld hun vær Gammersangerinn hos Gammerherren, nu Gammersangeren ger ham den Gammersorg at vil ej gife mehr Gammermusik, uten som han gan fyhr i hans Skatsgammers Gamin met mehr Feu och det gan Gammerherren ej, fordi vores Folkegammer er soedan schlimme gnausige Gammerater. Men den arm Doraschwartz vil ej sloe sig dil Daals mit Matz Matzen, men vil mejet heller ha en neu Mann, som hetter Neumann, och hun har lert af den gammel Bischoff Monrad a soe Drømmer och drømmer hun blifer ej gift, vis det ej sker idag. Na den Neumann har ingen Strømp. Vat gør han? Han goer ej hen och kjeber sich en Bar, for han har ej Roed. Men han har lert af den schtur Georgbrandes at, naar man er en Held och en Mardier, gan man got sodan schmo Børneschtreger gere, och han dar Matzens Strømp po och sier ej vor hanses Gilder er. Men Matzen er en mejet rar Gesell, och han blifer so glat so glat, da Frau Müller gommer och sier Doraschwartz nu vil gifte ham, a han gier sich dil at singe en Aria dil den Unnerjordiske. Och den Unnerjordiske de mo vær Brofessor Max Alexander, der har sin grüne Haus i Dagmardunnelen dernete, och som Matzen siger schkal gere en Gledeshop, so han foer vel sine Benger och det er vel och dil Ehr for Brofessor Alexander, at die daler i Alexandriner den ganze Aften. Men so vil Doraschwartz doch hafe Neumann, och den arm Matzen vil do och ger brovisorist sin bolitist Destamente dil sin Bartifælle Jesper. Men Jesper sier, den Schneider goer om i Matzens Strømp, och der blier en schtor Scene, vor die ferst schpiser Gulært, och die Gulært schkal foreschtil Gift, men die vil ej wirk, och soe schtikker Neumann sich och soe Doraschwartz och soe Matzen

och soe die annere, men jaj finner, at de er malbrober a die sich schtikker met den selsamm Knif och schuld jaj schtik maj, vild jaj ej gere det met en Knif, der har vært i Folk før. Men det er mejet dragist och rerende, och die dumme Dansker sat och grint, for die ferstoer ej de rerendes, som man gan se a, a die ute i Brovindsen griner a Hermann Bang och om Sommeren a Pjerrot i Divoli. Men den Schtik er ej af die Wessel och Vetter poe Gongens Nietorv, men den Wessel, som har den gort, er moske en Vetter til den Wessel som hette Dordenskjold och stoer vet Holmens Girk i Visitgortfermat.

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— Go' Maaren, Grosser! Det er farligt, saa De ser smilende ud i Dag!

— Javel, navnlig smilendes, begrundet paa, at Benzons Komedie li'som har lagt et Plaster paa Kassen.

— Ska' vi inte hellere sige, at den virker saa rart afførende paa Billetsalget?

— Det gjør 'en, uden at rose mig selv. Men den første Aften spillede vi da osse en «Skandale» 2 Gange!

— Jeg er inte med.

— Jo, først paa Kongens Nytorv og saa ved vores Bal ude i Kasino, si'er Dagens Nyheder. Hvordan var det nu, de kaldte os?

— Det var saadan no'et som Snupper, begrundet paa, at vi bare snupper Folkses Penge og saa gi'er dem «de Usynlige» i Tilgift. Men det var det, jeg sa'e til Emil: Folk i vores Stilling kan inte la' sig se for Alle og Enhver, sa'e jeg til ham; lige med de selvsamme Ord. Vil Folk se paa vos, kan de jo komme over til vores.

— Begribeligvis. Nu gaar der for Resten et Holmbladsk Stearinlys op for mig, Grosser: det er naturligvis derfor, at Benzon bragte Folk lyslevende op paa Scenen!

— Der er no'et om'et. Men véd De, hvad der inte gaar? Den gaar inte, naar Andersen vil vende Bøtten, for at faa den ny Direktør til at holde Bøtte med det gamle Repertoire.

— Er det inte mine Ord? I «Ridderen af Randers Bro» blev Publikum jo osse helt stødt for Brohovedet af den nye Debutant.

— Ja, han blev da osse helt borte i'et, ved det at «Avisen» inte kunde hitte ud af, hvem han var. Men det er liegodt sin egen Sag at være M. W. Brunsk og patriotisk, naar man selv har givet Publikum Moga-Dora-Fornemmelser.

— Maa jeg sige No'et Grosser?

— Kil paa!

— Jeg vil sige, at jeg kan inte begribe, hvorfor Alværten render gal efter dette herre: «Vedbæk—Skodsborg—Kjøbenhavn».

— Jo' det er ved det, at man jo gaar og faar Sommerlejlighedsfornemmelser i det milde Vejr.

— Véd De, hvad jeg mener? Jeg mener, at det er ved det, at Herman Bang er dydig.

— Der er no'et om'et. Hvordan det?

— Jo, se først blev han jo gyselig krænket over disse hersens «hundrede Jomfruer», og saa blev han — eller en af hanses — liesaa gyselig krænket over Fru Christensen, begrundet paa, at hun var saa kisteglad over sin Vise, og saa til sidst kunde han inte tournære sig længer, men maatte over til Aarhus og fortælle om «Kvindens Stillinger i de nye Stykker».

— Der har vi det! — Nu gaar'et nok ellers i Kjærlighed ude ved Dagmartheatret?

— Javel, — men uden Strømper. For de vilde da inte byde paa «en lille Svaghed» mer end én Gang?

— Det skulde nok li'egodt heller ha' hedt «Cigarstumper», som det nok først var Bestemmelsen.

— Hvorfor det?

— Begribeligvis fordi det var røget ud med det samme.

— Ja, men hvad sier De til Simonsen?

— Jeg sier, som jeg sae til Sjæfen: Vi kan jo daarlig undvære ham, sae jeg, men man kan da heller inte med Billighed forlange, at Mennesket skal sitte og se paa, de andre faar Extrabajer, sae jeg til Sjæfen.

— Hvad vil han nu?

— Han vil naturligvis rejse rundt og synge denne her om

«Det første Sted, hvor vi skal hen,
Det er hos den unge Hr. Simonsen» —

Undskyld, Grosser! Men der er en Herre, der kigger efter Opløb! — — Værs'artig, Herre, Skandalen er omme i Lille Kongensgade: To brellijante Parketter til halv dobbelt Pris!

Visne-Skyde.

Morgen-Bladneger-Sang.

Vi Venstremænd gjør mangt et Ord,
Hvoraf vi nok tør prale,
At som «bevinget» om det for
Blandt alle Radikale.
Nu har vor Mon-Rad fra Ny Zelands Sprog os kunnet byde
Et Ord, som nok bli'er levende:
Han gav os «Visne-Skyde».

Det er en Sandhed, som vel smaa
Og store snart erkjender,
At alle Blomster visne maa
Og skal i Estrups Hænder,
Men lad hver Blomst hos ham gaa ud,
Vort Blad kan højt sig fryde,
Her blomstrer Sprogets vilde Skud
Og trives «Visne-Skyde».

Her vovede Hs. Eminents
Som Søndagsjæger Trøjen
Og foreslog at hjælpe Jens
At skyde Papegøjen,
Skjønt forud han sit Forslag saa
I Visnesuppens Gryde,
Hvor Visnesuppe kogtes paa
Hans stakkels «Visne-Skyde».

Han, som politisk Ruskomsmusk
Os gav til «syv Slags Vælling»,
Som «Æsler», «Bæster», «Jakob Kusk»
Lod rykke frem «paa Tælling»,
Vil nu ha'e Landsoldaten bragt
Til Ærens Bud at lyde
Ved Hjælp af Pengeposens Magt
I Form af «Visne-Skyde»!

Man ser, vor Højærværdighed
Et Skud er af den Stamme,
Som Moders-Maalet altid véd
I (Snakken-) Sort at ramme.
Lad Orientens Blomstersprog
Mod Hørup-Hav kun flyde,
Hos os kan Monrads «Drømme»-Bog
Jo Skud, selv visne, skyde!

Brumme-Skole-Kammerater.

I Kor: Her har vi fundet en herlig Plads!
Her er en Bænk, hvor vi alle tør brumme!
CANTOR! Vær inte forknyt for Dass!
TAUBER! Paa Dig tør et Haar man ej krumme!
Hvad i det unge Danmark duer
Vil inte glemme Jer Brumme-Tur!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 10. April. Nr. 15.

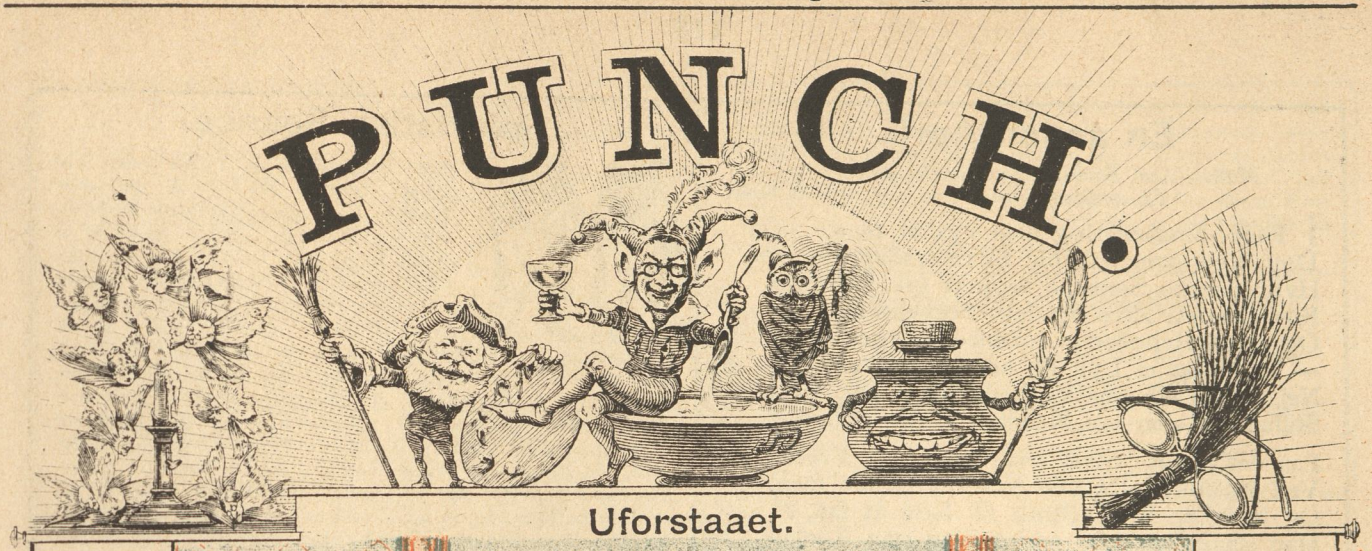

Uforstaaet.

— Nu skal jeg betro Dig noget Kamilla. Jeg er bleven forlovet, men jeg er aligevel saa frygtelig ulykkelig, for min Kjærestes Familie forstaar mig slet ikke.

— Forstaar Dig ikke! Er det da Tyskere?

En anden April.

Motto: Den Krans, I Fædrelandet gav,
Vil en Gang »visne« paa vor Friheds Grav.

I Faare-Maaned slog man nys et Slag,
Dog ikke, som paa hin Skærtorsdagsmorgen,
Hvor danske Sømænd tappert gik i Borgen
For Landets Ære og dets Forsvarssag
Og selve Heltedøden mildned' Sorgen,
— Her saas ej Lyn og hørtes Torderbrag,
Nej, denne »Danmarks Hædersdag« var oprundet
Stilfærdig, som om Krudtet ej var opfundet.

Paa det famøse Sted, hvor man paa Freden
Ved FREDRIK BAJERS Nærhed tænke maa,
Og hvor en Rede BERG fik Lov at faa,
Man slaaet har hint andet Slag paa Reden,
Hvis Udfald blev, at Forsvarssagen saa
Sig expederet ind i Evigheden;
Men under Kampen Venstres kjække Skare
Med Dødsforagt lod haant om hver en Fare.

Der laa for Anker Venstres stolte Flaade,
De største Galeasener i Nord;
Alverden skulde se, hvad de formaaede,
Thi deres Frygt for Vandgang var ej stor;
Og var med »Ulke« de kun tyndt beslaaede,
Saa havde de dog »døde Torsk« om Bord
Og Folk, som — hvis ej deres Ord er Løg'n —
Tør »klinke Postelin« og »vove Trøjen«.

Saa tog man da en Tørn med Forsvarssagen,
Der fik det glatte Lag fra hver en Krog.
Selv »Doktor« WEDERKINCH, det sølle Skrog,
La'e som en Villemoes sit Mod for Dagen;
BOJSEN var Admiral i Kampens Bragen,
Og uden Slingren lystred man hans Sprog;
Kjendskab til Farvandet man lagde Vind paa,
Saa Grundene man kom slet ikke ind paa.

Selv CHRESTEN BERG ej havde Ro og Rist
Paa Formandspladsen, men sig maatte blande
I den gemene Hob, hvor ganske vist
Han fægtede sig frem med aaben Pande.
Hvad Under vel, at Venstre vandt til sidst
En Sejr paa Bogø-Kongedybets Vande?
— Nu gjælder det at tage med Koldblodighed
Hin Prøvesten paa Vælgernes Taalmodighed.

Spiritistisk Seance.

Som bekjendt er det i den senere Tid blevet højeste Mode ved de tyske Hoffer at afholde spiritialistiske Seancer, og Punch, der jo stedse af al Kraft følger med Tiden, satte sig strax i Bevægelse for at faa en saadan Seance i Stand og ligesom de østerrigske Ærkehertuger afsløre en eller anden af de spiritistiske Ærkeskjelme. Punch var saa optagen af denne Ide, at han flere Gange greb sig i den Vildfarelse at tro, at en Avisefterretning om, at den gamle Rainer med Selskab skulde optræde paa »National« i den nærmeste Fremtid, gjaldt Hertug Rainer, ligesom han blev sjæleglad, da han under Meddelelser fra Hoffet læste, at Cumberland ventedes her til Landet, indtil han fandt ud af, at det var Hertugen af Cumberland, der var Tale om, og ikke Antispiritisten Cumberland.

Det var imidlertid ikke nogen let Sag at skaffe en Spiritist til Veje, men saa kom Punch heldigvis til at huske paa, at den bekjendte ny-zeelandske Spiritist og Drømmetyder Darnom jo er vendt tilbage til Byen og har gjenoptaget sine Forestillinger i det højere Trolleri, og i Lørdags fandt Seancen Sted for en Kreds af Hovedstadens mest udmærkede, bekjendte Mænd.

Hr. Darnom, der var iført et sort, folkeligt Ornat, hvori han ret kunde slaa sine Folder, holdt først et temmelig langt Indledningsforedrag om den gaadefulde Kraft i Naturen, der kaldes den stille Magt. Meningen med denne Tale var ingen anden end at hensætte Tilhørerne i en hypnotisk, næsten ubevidst Tilstand; det lykkedes den snedige Ny-Zeelænder over al Forventning, og hertil bidrog saavel den tarvelige Oplysning, Foredragsholderen selv sørgede for, som den af Hr. Bohlmann instrumenterede, mysteriøse Ouverture. Derpaa begyndte Hr. Darnom paa den egentlige Hovedforestilling, som bestod i at gjætte andre Folks Tanker, men han tilføjede udtrykkelig, at han frygtede for at optræde i en saadan Forsamling, der vist selv havde en ikke ringe Øvelse i denne Kunst, da han forudsatte, at de fleste tilstedeværende læste de politiske Drømmerier i »Morgenbladet«, hvoraf det var saa saare vanskeligt at gjætte sig til Forfatterens Tanker.

Punch spurgte først Hr. Darnom, om han kunde sige Selskabet, hvorpaa Folketingets Formand, Hr. Chresten Berg, havde tænkt den Dag. Darnom fixerede Berg et Øjeblik og bad ham derpaa vige sit Sæde og følge med; skjønt bunden forsvarlig for Øjnene, førte Darnom uden Betænkning Berg hen foran Klaveret og trykkede ham ned paa en der staaende Tabouret. Berg foer ligestrax op meget rød i Hovedet, men gav dog Darnom Ret; han havde virkelig den Dag tænkt paa en Tabouret. Forsamlingen blev som lynslaaet over denne mærkværdige Gjætteevne; hvorledes

Herman Bang.

Foredrag i Provinserne.

I.

Moralen i Kunsten.

(Holdt i Manderup.)

Mine Herrer!

Ja, mine Herrer!..... Det er et meget vanskeligt Punkt, dette med Moralen..... For Kvinden er dette Begreb ikke skabt! Hun behøver det ikke... Naar hun blot har sin Nervøsitet, sin Pudderkvast, sin Champagne, sin franske Papegøje og..... sin Elsker, saa har hun nok..... men en Mand er en Mand! Mændenes Moral kjender De jo nok, mine Herrer. Moralen er et Liv, — det er netop Kunsten!..... Og i Kunsten mangler Moralen tit Liv, i Livet mangler Kunsten stundom Moral. Kunsten er som en yppig ... Brunette! Blot hun er skjøn som Venus, bedaarende som Kleopatra og haabløs som Fædra,..... hvad behøver hun saa Moralen?..... Moral: «Hvad skal Kunsten i Grunden med Moralen?»

II.

Kvinden i det moderne Samfund.

(Holdt i Kvinderup.)

Mine Fruer!

Hjærtets Trang stiger som et Vandspring med Kjærlighedens gyldne Æbler..... Det er dette med Vandspring..... De glimre, naar Solen skinner paa dem, som en Regnbue, mine Fruer..... Saaledes straale Hjærtets Tanker, naar Kjærlighedens Sol giver

var det muligt at forklare, at et Menneske saaledes kunde gjætte en Andens dybeste Hemmelighed, som ingen her paa Jorden havde Anelse om?

Den næste Prøve blev gjort med «Dassavisens» Redaktør, Hr. Secher. Darnom vaklede lidt, da han blev stillet overfor Redaktøren, og lukkede Øinene, som om han ikke kunde taale Synet af Manden, men greb derpaa Hr. Sechers Haand og førte Redaktøren rundt i Forsamlingen, indtil han standsede foran en Mand og pegede paa denne.

«De har tænkt paa denne Mand i Dag», sagde Darnom, trækkende Vejret dybt af Anstrængelsen.

«Nej, nu tager De Fejl!!» svarede Secher hovererende.

«Jeg siger Jo! De har tænkt paa ham!»

»Nej, jeg forsikrer! Jeg kjender slet ikke den Herre!»

»Maa jeg præsentere? Det er Hr. Høker Petersen ...»

»Fra Regnegade? Saa har De dog Ret, Hr. Darnom! . . . Jeg har tænkt paa Dem, Hr. Petersen, ikke alene i Dag, men i Gaar, i Forgaars og hver Dag i de sidste tre Uger! Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab! Maa jeg gratulere til Borgerrepræsentantvalget.»

Hele Forsamlingen udbrød i en jublende Bifaldsstorm, thi dette forekom Alle at grænse nær til det Overnaturlige; men Punch vilde endnu ikke give fortabt, men haabede dog at kunne afsløre Ny-Zeelænderen. Punch vidste, at Spiritisten nødigst vilde have at gjøre med særdeles aandsstærke Mennesker, og havde derfor gjemt Hr. Dr. Wederkinch-Madsen til sidst. Det gjorde ogsaa et næsten overvældende Indtryk paa Darnom, da Punch udbad sig Oplysning, om hvad Doktoren havde tænkt paa den Dag; Sveden perlede den gamle Mand paa Panden, han greb sig til sit Baghovede, som frygtede han for at miste sin Forstand, og udbrød med en hæs, rallende Stemme: »Dette er den sværeste Opgave, der nogen Sinde i mit Liv er blevet stillet mig!»

Dog Darnom vilde ikke give fortabt; han bad Wederkinch-Madsen sætte sin Doktorhat paa, befolte denne nøje paa alle Ender og Kanter og førte derpaa Doktoren rundt i Ring. Det var ikke let at følge med; Darnom mumlede Noget hen for sig om liberale Vælgerforeninger og gav sig derpaa til at nynne:

«I «Kjæden« gaar hele Familien!«

Et Øjeblik stoppede Darnom foran en ubekjendt Herre, men udbrød derpaa: «Nej, det er galt! Det er ikke Papirhandler Petersen, De har tænkt paa . . . Det kan heller ikke være Octavius Hansen, han er jo først lige kommen ind i Bestyrelsen.»

Der opstod en Pavse, i hvilken man næsten kunde høre Darnoms Hjærne arbejde, saa raabte han pludselig: «Nu véd jeg det!», og uden Tøven førte han Doktoren ind i Spisestuen og gav ham en Kop Kaffe i den ene Haand og en Prop i den anden.

«Ja, ved den store Balthazar!», udbrød Wederkinch-Madsen slaaet. «Det var virkelig Tolden paa Kaffe, jeg sidst tænkte paa!«

Det er umuligt at beskrive det Indtryk, som denne Oplysning gjorde paa de Tilstedeværende; intet Menneske havde hidtil været i Stand til at forstaa, hvad Doktorens Tanker gik ud paa. Selv Doktoren blev saa overrasket, at han tog sin Hat af, og Punch erklærede, at efter denne Præstation tvivlede han ikke paa, at Darnom var i Besiddelse af en overnaturlig Forstaaelsesevne.

Spansk Vind-Skibelighed.

Det skjønne Land, hvor Rygtet har formodet,
At dets Piger er for Smiger let tilfals,
Og som gjorde Ledreborg kathol... i Ho'det,
Samt Tauber stundom fugtig i hans Hals,
Kort sagt Tryllelandet bagved Pyrenæerne
En Handelspagt med Estrup har sluttet:
Det var noget for Hr. Berg, som var paa Knæerne,
Han fik Vind i Sejlet lige paa Minuttet.

Saasom alle Estrups Forslag er begravede
Fra det største til den mindste Bagatel,
Var det rigtig rart, at noget nyt han lavede,
For at Venstre kan ha'e lidt at slaa ihjel;
Thi, naar Berg ej sidde maa paa Taburetten,
Kan i Stillingen ej ventes en Forvandling,
Og man vil ingen Ende faa paa Trætten
Og endnu mindre paa en Told-Behandling.

— Det er ganske vist, at gode Raad blev dyre,
Hvis Traktaten slagtet blev i Et og alt,
For i Venstre er der nok af ferske Fyre,
Der kunde trænge til lidt billigt Salt;
Og naar med den Indrømmelse man først er
I Lav, er Obstruktionen næsten «fær'i»,
For efter Salt begribelig man tørster,
Og saa vil maa ha'e Røverkjøb paa Sherry.

Men de ved Traktaten fundet har en Hage:
De syntes, Spanien faar for stor Profit,
Og de var saa spanske paa det, at en Klage
Han kom med, over muligt Deficit.
Her gik atter Demokraternes Beviser
I en Cirkel, som dog viste sig elliptisk,
I alt Fald tvende Centrumspunkter gi'es her,
For de drejede om Sprit sig og om Klipfisk.

— Naa vi haaber dog paa et lidt snarligt Gjensyn,
Og at Sagen bli'er behandlet delikat,
I dens Udvalg, som dog skylder den lidt Hensyn,
Da den dog er en Slags kristelig Traktat,
Især da Spanien let, i Fald det mærker,
At dets Fordel bliver alt for nøje vejet,
Ka' kræve Konsumtion af Skamdrups Værker,
Hvis Helte konsumerer alt for meget.

dem Glans.....De kjender Kjærlighed mine Fruer! Ikke sandt? De har Kjærlighed til Kjærligheden og Had til Hadet.....Jeg, mine Fruer, jeg..... o, det er saa vanskeligt at skulle sige det.....o, jeg kan næsten ikke sige det.....nej, jeg kan ikke sige det; jeg vil hellere lade være.....Jeg har kjendt Kjærligheden fra lille af .....Men jeg er ingen Kvinde! En Kvinde føler anderledes, end jeg....Hvad er en Kvinde? »Et Hjærte dyppet i Pomade og trillet i Svanedun og Silke!« Saaledes siger en ordinær Causeur i et fransk Blad..... jeg troer, det er le Figaro. Han kjender aabenbart kun..... Grisetterne. Men jeg kjender Fruerne, mine Fruer. Og jeg véd en aandfuld Mand — kan De gjætte hvem? — der siger: »Kvinden er en Violinstreng, der dirrer i Nervøsitetens følsomste Zitren, naar Kjærlighedsguden stryger sin Bue henover den«.....Amor, ikke sandt..... den Skjæl.....Dikkedikkedik..... De kjender ham! Lad os ikke tale om Hymen, mine Fruer! Men Amor! Ja rent ud sagt: med ham gaar det con amore.....Den moderne Kvindes Amor er nervøs; her har De hans Billede... ...En dejlig Dreng med store, runde, kjælne Øjne og Haaret ned i Panden, altid urolig sitrende med Nervøsitetens bævende Dirren i hele sin Krop..... Nervøsitet, dit Navn er.....den moderne Kvinde!!! Naar føler en Kvinde Kjærlighed? Spørg Dem selv, mine Fruer, spørg Deres Elskere, men for al Ting ikke Deres Mænd..... Erik Bøgh trykkede mig en Gang til sit Hjærte. Da fik jeg Kjærligheden at føle!!

Nærgaaende.

— Hør, Onkel Petersen!
— Ja, hvad er der min Dreng?
— Hvem — hvem klipper dig?

Det forklarer Sagen.

— Go Daw, Jens!
— Go Daw, Mads!
— Æ Do hæer, Jens?
— Jah A ær saa, Mads!
— Ha Do wot hæer længh?
— Ja, A haaer;
— Hwo længh haa Do wot hæer?
— Aa, saaen en syw Oer.
— Aa æ Krowr æ et din enno, Jens!?
— Næj, A ska sej Dæ, Mads, æ Mann ær aa fra Jyhland.

Ny ABC-Bog.

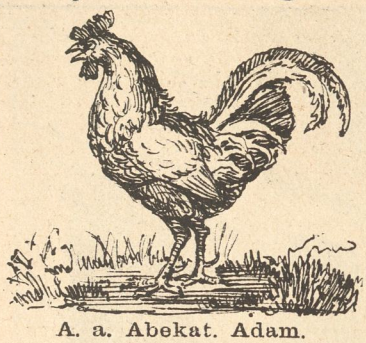

A. a. Abekat. Adam.

Adam hos Darwin kun har Stilling
Som ældste Abekattekilling.

B. b. Berg. Bogø.

Ej Berg fra Bogø Estrup rokker,
Selv om fra Degn han bli'er til Klokker.

C. c. Cantor.

Cantor en Bjørn er af de grumme,
Nys hørtes han i Bromme brumme.

D. d. Dessau.

Dessau børSkudsmaal ha'e med Billighed
Ej blot for Troskab, men for Villighed.

E. e. Erslew. Elberling.

Hvad Erslew er i Botaniken,
Er Elberling i Politiken.

F. f. Folketing.

Man med vort Folketing kan maale,
Hvor fæle Ting dog Folk kan taale.

G. g. Geert. Gjække.

Ej Odderne er Winther-Gjække:
For Geert de Viggo foretrække.

H. h. Herman. Hotel.

Naar Herman allerynksomst græder,
Han flottest paa Hoteller æder.

I. i. Is.

Hvert Isværk over hele Landet
Gik med sin Is i Aar i Vandet.

K. k. Krapyl.

Vil ei man raabe: Holstein leve!
Krapyl man kaldes af en Greve.

L. l. L-O.

L-O er Fux i Brandes' Skole
Og danser glad for ham L-Ole.

M. m. Monrad. Morgengnav.

Naar Monrad drømmer helt akavet,
Han vaagner op i Morgengnavet.

N. n. Nordenskjöld.

Kjækt Nordenskjöld som nordpolsk Bismark
Erobrer hver en grønlandsk Ismark.

O, o. Oktavius.

Oktavius er den Svømmeblære,
Som skal de «Liberale» bære.

P. p. Pingel.

I Aarhus Pingel deklamerer
Og sine Chancer rent spoilerer.

Q. q. Quinden. Quæder.

Til sidst dog Quinden vinder Sejer;
Om Quinden quæder Løjtnant Bajer.

R. r. Rundetaarn. Robert.

Hos Robert Watt man finder Klaquen
Som Rundetaarn paa Almanakken.

S. s. Simonsen.

Vred Ridder Simonsen bortrider
For Lange lange, lange Tider.

T. t. Tietgen.

Den Tietgen bygger Marmorkirker,
Hans Sprit paa spanske Vine virker.

U. u. Udvalg. Uha.

I Udvalg Venstre sætter Slige,
At Højre tidt Uha! maa sige.

W. w. Wederkinch.

I Maribo man beder flink:
Fri os for «Doctor» Wederkinch!

X. x. Xcellence.

Xdegnens Hovmod har ej Grænse,
Helst hvis han bliver Xcellence.

Y. y. Yppighed.

I Ferslews Blade Tankers Yppighed
Er knap saa stor som TrykfejlsHyppighed.

Z. z. Zerline.

Som den uzahlige Zerline
Er Klein i Raadvildhedens Pine.

Æ. æ. Æsop.

Æsop notabel blev ved «Fabler»,
Som Tietgen blev ved Kinakabeler.

Ø. ø. Øl.

Ved Øl gaaer Freden let i Stykker,
Naar Fa'er mod Søn Processer brygger.

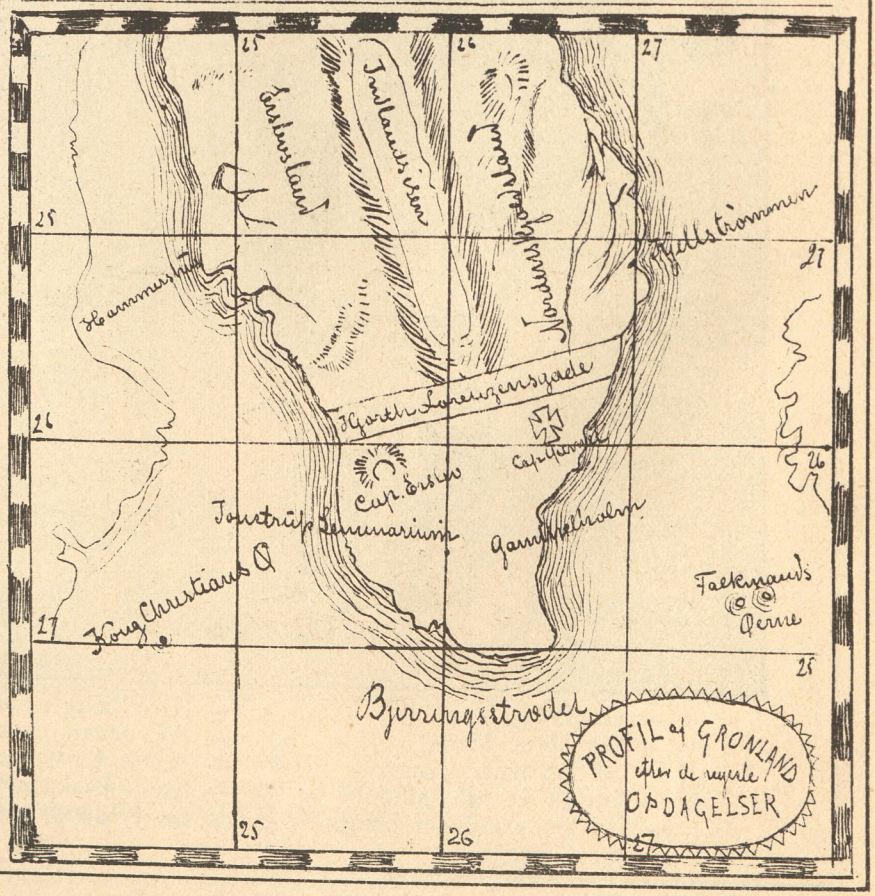

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Ja Gud, søde Fru Schrøder, sikken en Sorg med Simonsen, der gik væk og var jeg Kammerherre Fallesen, vilde jeg da rigtig nok synge paa en anden Melodi, og Fritz Grønbæk siger, det bliver et stort Tab for Theateret selv om de faar ham, Svenskeren, for han vil aldrig kunne fylde ud i Simonsens Rolle og heller ikke i hans Garderobe som maa sys ind, og Petrine fortalte hun havde selv hørt en Aften en fransk Dame i Theateret være aldeles angsjantè over Simonsen, og da han kom i Affekt og løb ned til Lampe-rakken og sang med Forte, som det hedder, udbrød hun: Ah kæl Fö! og det er paa Dansk: Sikken en Fö! og saa er det dog netop Fö, der har manglet ham og han har ikke nøjedes med at være Niels Juel, men har ogsaa villet være Peter Skram, jeg har nok altid troet, han i Grunden var en Vovehals, og hvad skal der nu blive af ham, med mindre han kan blive fa Kammersanger til Kammerjunker, og maaske Staldmester Scheeles Efterfølger, da han jo har gode Rideskolekundskaber eller til Rentz, og det er da rent galt med Operaen, for Haunstrup skal nok ogsaa væk. Frits sagde Kammerherren havde puttet ham i Hullet, men det var da Gud ske Lov kun i Suflørhullet som Syngesuflør. De kan tro, søde Fru Schrøder, jeg har rendt paa Basarer i denne Tid, baade paa den kongelige og hos Vaabenbrødrene og det kostede mig saamæn næsten ingen Ting, for jeg havde i Forvejen været ude i Butikker og kjøbt Kaffe og Ost til Husholdningen, og naar de prellede mig paa Basaren, saa viste jeg altid mine Pakker frem og smilede venlig, og saa troede de jo, jeg havde maattet bløde og lod mig i Fred og nu skulde man jo snart paa Udstillingen, men saa længe det er saa koldt i Vejret, kan man jo ikke gaa i sine nye Foraarstykker og i Vinterkaaber kan man da ikke være bekjendt at møde deroppe, og vi troede jo, det skulde blive rigtig Foraar, for lille Ambrosius har begyndt at spille Top, og De kan tro den lille Sukkerbasse var paa Toppunktet af Lyksalighed, da jeg forleden forærede ham en ny Top og i Dag skal jeg ud og have en Pisk, og Sørensen, som jeg fortalte det til, sagde at han gik ogsaa ud i Dag og han skulde til Ungkarlemiddag, saa det var ikke umuligt at han ogsaa kom hjem med en Pisk og saa faar jo Ambrosius to, men det er jo altid godt at have lidt i Reserve, og det sagde jeg netop til Sørensen som har saadan en Masse Klipfisk liggende for Tiden. Pas nu paa, sagde jeg, hvis det bliver til Noget med den spanske Handelstraktat, og send Du saa dine Klipfisk ned til Spanien og faa Portvin og Sjerri i Stedet, saa kan Du gjøre den store Middag, vi har talt om i flere Aar, og som Sørensen siger han maa gjøre for at blive til noget, men Frits Grønbæk, der er bleven mistrøstig over at Herman Bang, der dog er meget yngre end han, skriver, at han føler sig for gammel til at staa ved Disken i Ferslews Kjælder om Søndagen og sælge Allehaande, mener, at Bønderne deroppe paa Slottet vil ikke vide noget af Traktaten, men vil sige: lad Spanierne beholde deres Appelsiner, saa beholder vi vores Bergfisk! som der staar hos Grundtvig tror jeg det er, og jeg tror nu rigtig nok, ligesom Sørensen, at den kunde blive af stor Betydning for os, især naar Høker Petersen kan faa Torvehandelen afskaffet, som han er valgt til, og vi saa tilmed har faaet den glimrende Havn paa Grønlands Østkyst, som der har staaet i Berlingske om og naar vi fik en Havn der og en brandfri Dampfærge til at løbe frem og tilbage og foreløbig hente os Is til Konditorierne i Sommer, og der saa bagefter lagdes en Jernbane ind til Oaserne, som Nordenskjøld mener findes i det Indre af Landet, saa troer jeg rigtig nok den grønlanske Handel vilde tage et ordentlig Opsving ligesom Trafiken ud ad Østerbro, siden Dampsporvognen er kommen, og jeg var der ude med Frits og Petrine og Børnene, Juliane turde jo ikke paa Grund af det nærforestaaende, og vi rutschede af Sted ganske langsomt, og til Sommer tror jeg, vi vil leje derude, for der stod i Planen som vi fik, at man kunde abonnere billig, og unge studerende Mennesker for det Halve efter Bestyrelsens Skjøn, og da baade Frits og Petrine er unge studerende Mennesker kunde de jo nok fremstille sig for Bestyrelsen og underkaste sig dens Skjøn, og er det Folk med Skjønhedssans lader de da nok i al Fald Petrine slippe med for halv Pris, saa fix som hun ser ud for Tiden med sin nye Hat, og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Jo vist er det Foraar!

Vaaren er kommen! — Nu er det vist,
Aldeles vist, siger Folk af Faget;
Men, naar af Snue og Gigt man er plaget,
Falder den skjønne Aarstid lidt trist!
Ligge i Seng, fordi at man gaar
I 10 Graders Varme med Vinterfrakke —
Ikke man skulde ha' Ret at betakke
Sig for en saadan Slags Dyne-Vaar?

Vaaren er kommen! — Rigsdagens Mænd
Mærker «Ozon'en» i Luften og traver
Frem efter Vintersovnen og gaber,
Strækker sig, spytter og søver igjen!
Hvad har vel Bondernes udkaarne Trup
Med det poetiske Foraar at gjøre?
Der er vist ikke en, der kan fore
— Langt mindre hævde — Navn af «en Knop».

Wederkinck-Madsen til Monster og Skræk
Vilde sin Tales smaa Blomster udfolde;
Visne de fødtes! — hvor kan de saa holde?
Brat blev hans Ordflom — — en Vintergjæk?
Lad ham nu ta'e vor Velsignelse med,
Naar han til Sommer som Skygge forsvinder;
Nede ved Maribo, siger man, finder
Doktorens Glorie sit «Hvilested»!

Alt springer ud! — Selv Hr. Simonsen sprang
Ud fra Feu'ernes Varme,
Nu han saa gjerne i Andersens Arme
Som Cornevild lille Klokkeblomst sang;
Ak, men han stak sig paa Lovenes Tjørn!
Som Biarne Lund staar af Lynet han rammet —
Ham, som Hr. Brun! fejed væk, da Programmet
Meldte, at selv han har Vidunderbørn.

Vaaren er kommen! — Hver Slaaentorns Hæk
Snart med sin Farve gjør Sneen til Skamme;
Ovre i Hjørring hver Torn kunde ramme
Slaaende hvast, da Hr. Bang rejste væk;
Thi, naar man Damer og Handsker har kjær,
Saa maa man pleje dem, — det er Coutume —,
Dels med Morfin og dels med Parfume,
Men kaste Handsken til Damer — lad vær! —

Tre-Søndags-Ugen vi har nu, men dog
Strængt det forbydes at solde og svire,
Selv paa Theatret ta'es fat Klokken fire,
For dog at «fire» for Anstandens Lov.
Vaaren er kommen med Regn og med Fryd
Viftende Vinde som Stormbyger blæser. —
Nu er jeg hæs! — Saa Farvel, kjære Læser.
Prøsit! — Hyld Vaaren! — Brug Gigtvat! — og nyd!

Dioskurerne.

Som Kastor og Pollux vandre de to
Blandt parlamentariske Stjernebilleder;
Opdagede blev de i Maribo,
Hvor de som en lysende Gruppe fremstillet er.
Udødelighed blev dog begge givet;
Se, saaledes gaar det i Folke-Livet.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 17. April. Nr. 16

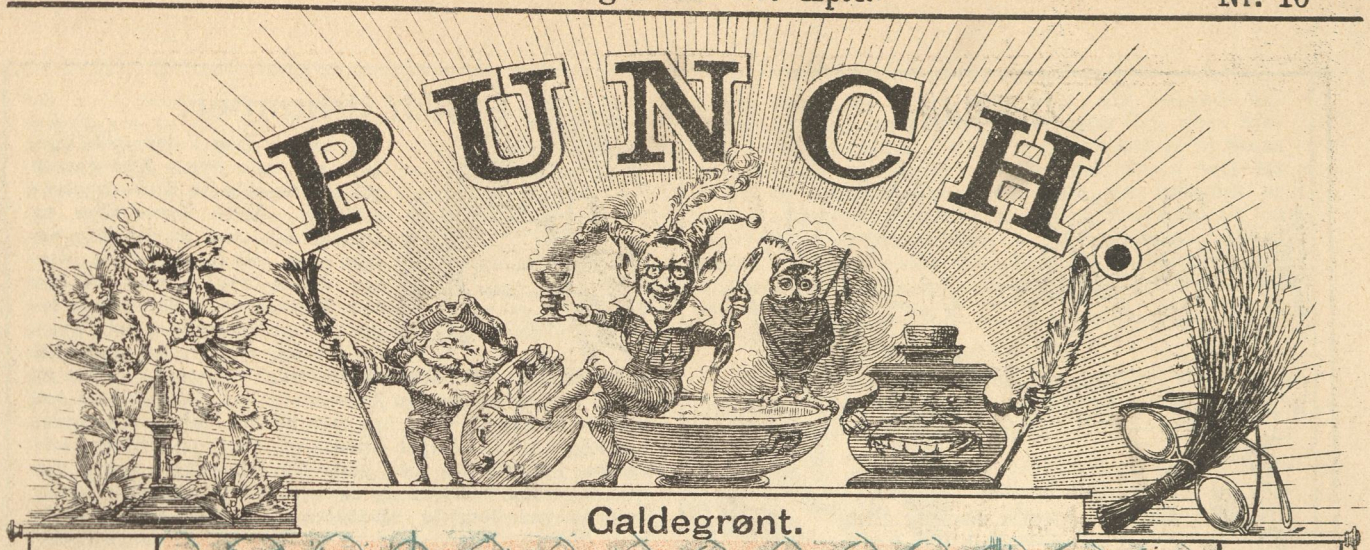

Galdegrønt.

– Hvad Elskværdighed angaar, tror jeg dog nok, jeg kan maale mig med Dig.
— Naa! Beskedenheden generer Dig da ikke?
— Ih Gud bevares! Dermed har jeg jo ikke sagt, at Du er elskværdig!

Omslag.

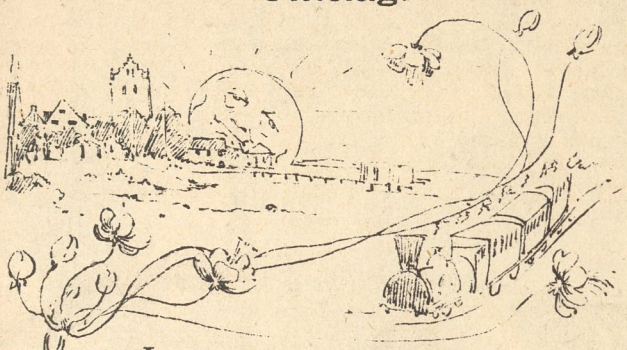

Ligesom Vejret i April
Ikke er altid i samme Stil,
Saadan er Politikken her
Delt mellem Solskin og Bygevejr;
Snart man bekranser med visne Buketter
Disse forbistrede Taburetter,
Snart et lovende Blomsterflor
Slaar sine Rødder i Venstres Jord.

Just som man allerbedst CHRESTEN tror
Paa et af hans truende «sidste Ord»:
Ikke et Forslag skal fremmes af mig,
Førend ESTRUP er gaaet sin Vej!
Vips, af Begravelsens dybe Nedsænkning
Kommer til Live en Udvalgs-Betænkning:
Tørring-Banen skal fare med Fred!
Tørring tør ingen gjøre Fortræd!

Dernæst skal Middelfart, MONRADS Stad,
Nu gjøres daarekisteglad.
Vælgerne der har længe følt Trang
Til at faa saadan en Anstalt i Gang,
Der som en Dannelses-Anstalt kan passe
For den oplyste Vælgermasse,
Saa man kan se, der er Høg over Høj-
skoler ogsaa paa venstre Fløj.

Derfor i Udvalget Venstre sa'e:
Daarekisten vi fremmet maa ha'e!
Det er det rene Vanvid, i Fald
Vanvidenskaben visne skal;
Vælgerbefolkningen blev da vist saadan
Daarekistegal i Kalotten.
Med-Lemmer! Sagen I tage maa
Daarekistelem fældig paa!

— Visne-Politikken man saa
Her som i Tørring sin Bane at faa;
Farefuld er den jo, som bekjendt,
Naar den skal udføres konsekvent:
Vælgerne hører til den Slags i Grunden,
Som sgu maa snakkes efter Munden;
Derfor Principet man omdøbt fik
Til Daarekiste-Politik.

Punch drømmer.

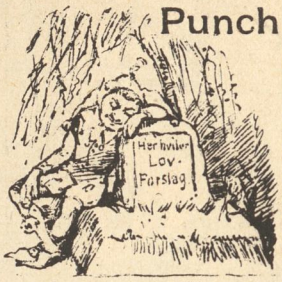

Det var en Dag i den stille Uge. Ude paa alle Byens Kirkegaarde gik søndagsklædte Kjøbenhavnere omkring, læste Gravskrifter og frydede sig over, at det ikke var dem selv, der laa dernede. Ogsaa *Punch* var vandret ud paa sin Kirkegaard. Han havde taget »Morgengnavets« sidste Kvartal for sig, han havde gjort Visit ved mangt et lille elsket Lovforslags Gravsted, fældet en Taare her og plantet en Rose hist, han havde staaet ved Biskop Monrads Side, og set denne Kirkens Overhyrde nedstegen til en simpel Graverkarls ydmyge Stilling kaste Jorden i Vejret fra det sorte Tørvemosehul, hvori den spanske, Handelstraktat og de islandske Kjøbmænds glade, men nu saa sørgelig afnakkede Klippefiskehaab skulde hvile Side om Side. Den tunge Gravluft, de lange kjedelige Spalters viftende Sørgefaner og visnende Blomsterkranse havde lagt sig som et mørkt Slør over *Punch*'s ellers saa lyse Hoved. Al den megen Død og Begravelighed havde gjort ham saa trist i Sindet, som en Herman Bangsk Novellette. *Punch* syntes, at ogsaa til ham nærmede Døden sig, men det var ikke Døden selv, det var hans folkekjære Broder, Frede Boisens trofaste Følgesvend, Søvnen, der greb ham i sine Arme og førte ham bort fra Virkelighedens morgengnavne Rige til Drømmenes brogede Verden. Han drømte, at han atter stod paa den store Kirkegaard ved Biskop Monrads Side. Der var lige strøet Sand paa Forsvarslovens Kistelaag, og Følget fjernede sig hurtig. *Punch* og Biskoppen saa paa hinanden. »Skal da al Ting puttes i Kiste og lægges i Udvalg?« spurgte *Punch* bedrøvet. Monrad saa stille frem for sig, et lille Smil spillede om hans veltalende Mund. »Følg med,« sagde han pludselig og tog *Punch* i Haand. Derpaa vinkede han ad Jens Busk, talte længe og ligesom bønfaldende til ham. Jens Busk hørte til, tvær og uvillig. Endelig gav han sit Samtykke. To Husarheste af Busk's egen Stald blev førte frem. Monrad besteg den ene, *Punch* den anden. I samme Nu foer begge Hestene af Sted i en vild Karriere. Det gik gjennem Luft og Vand, mange Mile uden Standsning. *Punch* følte sig ganske ør. Saadan en Fart var han ikke vant til. Biskoppen derimod sad fast og sikkert i Sadlen. Han havde selv gjort en ganske anderledes Karriere. Magister, Martsminister, Biskop, saa Konseilspræsident, Kolonist paa Ny-Zeeland, Overdrømmer i Kongeriget Danmark og Bilande, Korporal i Jens Busk's Husareskvadron, Neger i »Morgengnavet«, Højre, Venstre, Venstre, Højre! men aldrig lige ud af Posen.

Endelig standsede de. *Punch* saa sig om. Han stod i en skovrig, bakket Egn. Lillebelt med dets smilende Kyster bugtede sig ud og ind og fra det lille venlige Middelfarts røde Tage steg Middagsrøgen i det fjerne op i den klare, rene Foraarsluft. Lige ved Siden af ham laa et stort, prægtigt Slot. »Det er mit Slot«, sagde Monrad, »jeg har faaet det bygget, jeg har skænket Odense trofaste fjerde Kreds det. Vil Du være min Slotsforvalter?« — Ja den Stilling syntes *Punch* nok om. »Saa følg med!« sagde Højærværdigheden, og de gik ind i Slottet. Det var et underligt Slot, syntes *Punch*. Der var lange, lange Korridorer, ind i hvilke man kom gjennem Døre, der aabnedes og atter lukkedes af tavse Dørvogtere; der var Jernstænger for Vinduerne og disse sad saa underlig højt oppe. Fra Korridorerne førte Døre ind i smaa Gemakker, og i hvert Gemak sad en Mand eller Kvinde. »Her er den store Sal,« sagde Biskoppen. De kom

ind i et stort, smukt møbleret Værelse, hvori der befandt sig en hel Del Mennesker. — »Det er Slottets faste Indvaanere«, sagde Monrad. »Gjør Dig bekjendt med dem og vogt Dig for at sige dem imod; jeg maa selv et Øjeblik ind og drømme halvanden Spalte til »Morgengnavet«, jeg er fast engageret. Farvel saalænge!« Biskoppen gik og *Punch* gik hen for at presentere sig for Slottets forsamlede Indvaanere. Men hvad var det? Det var jo lutter gode gamle Bekjendte. Der sad den gemytlige, folkelige Exskolelærer med de blanke Briller og det hvide Halsbind, han, som bilder sig ind, at hans runde Hoved passer til en trekantet Hat og at han er født til at sidde paa en Tabouret med en Ministerportefeuille paa Knæerne. *Punch* vilde nærme sig, men en af de underlige Dørvogtere greb ham i Ærmet og hviskede: »Han er farlig i Dag, han tror, han taler fransk med den spanske Udenrigsminister.« *Punch* blev ganske forvirret, men bøjede af og nærmede sig en anden. Ja rigtig, det var hans gode Ven fra det Rige Würtemberg. »Hvordan gaar det, Højstærede?« spurgte *Punch*. »Glimrende!« hviskede den Tiltalte. »Tyvetusinde liberale Vælgere! Jeg i Spidsen! Ned med Dagbladet! Væk med Korrektørerne — Leve Oktavius! — Tys!« og med Fingeren paa Munden gled han videre. *Punch* blev mere og mere forvirret. Han saa sig i Tavshed om. Henne i en Krog sad en kortklippet Mand med lidt fremstaaende Øren og bankede med flotte Slag Nagler i Noget, der saa ud som et adeligt Vaabenskjold, men som ved nøjere Eftersyn viste sig at være en ganske almindelig Plade. I det modsatte Hjørne stod en lang tynd Mand med en Doktorhat paa Hovedet. Hver Gang der kom Nogen i Nærheden af ham, løftede han paa Hatten og bad, om man vilde banke ham paa Panden og høre efter, om der var Noget, der kukkede; men Alle de, der bankede, forsikrede ham om, at det lød ganske som en tom Tønde. Paa én Gang hørte *Punch* Nogen hulke lige bag ved sig. Der stod en bleg Yngling med mørke forskræmte Øjne og Haaret ned i Panden. »Jeg er saa skrækkelig gammel!« sukkede han; — »27 Aar! Gid jeg var ung! Det bedaarende ved Ungdommen er, at den er ung — saa ung, og det græsselige ved Alderdommen er, at den er gammel — saa gammel. Har De læst Balzac? Har De set Lindberg? — Ikke! — Vil De have Billet til min næste Oplæsning — »Et Morfingiftermaal«?« Han skubbede sig videre langs Væggen og gjorde Plads for en anden. »Hør paa mig, læs mig, jeg er saa morschom, saa morschom og Schandorph og jai og jai og Schandorph er fine Venner og voreses Blad er endnu morschommere end de morschomste af hanses Bøger, og jeg er den morschomste Medarbejder af den morschomste Avis og skriver altid under Navn — for det er saa morschomt!« *Punch* begyndte at føle det Hele mindre morsomt. Pludselig hørtes Fanfarer og Hurraraab og et Par Fløjdøre lukkedes hurtig op. Ind ad Døren, fulgte af en mægtig hurraraabende Skare, traadte Arm i Arm to Doktorer, den ene mørk, den anden blond. »Leve Martyrerne!« raabte hele Forsamlingen og kastede sig paa Maven for de To, der smilende og hilsende vandrede Salen rundt. Kun *Punch* blev staaende. »Hvad skal det betyde?« spurgte den ene Doktor og nærmede sig *Punch*. »Er Du en Nissen, en Doktor Paludan, en Molbech, en Scavenius? Ser Du ikke Martyrglorien?« — *Punch* saa og saa, men saa ingen Ting. »Undskyld jeg er nærsynet,« sagde han. »Bøj Dig alligevel«, sagde Doktoren. — »Nej, om Forladelse, jeg er ikke gal« — foer det *Punch* ud af Munden. »Gal! Gal! Han er ikke gal!« hylede hele Forsamlingen og foer ind paa ham med vilde Fagter og flammende Blikke. »Ned med ham! Slaa ham ihjel!« raabte de. »Lad mig æde ham!« raabte en kjendt Stemme, og Danmarks største Diætsluger stod foran ham. *Punch* blev greben, kastet til Jorden, holdt nede, han kæmpede forgjæves, over sig saa han dette rædsomme Gab, disse Kjæber, der syntes i Stand til at bide Hovedet af al Skam. Han lukkede Øjnene og — vaagnede. Foran ham laa endnu et »Morgengnav«. Han greb det mekanisk og læste: »Udvalget angaaende den nye Sindssygeanstalt har i Gaar afgivet sin Betænkning!« — »Naa saaledes!« udbrød *Punch*. »Endnu visner dog ikke Alt. Sindssygeanstalten faar Lov at blomstre. Ja det kan saamæn ogsaa nok behøves!«

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**

p. t. Paris.

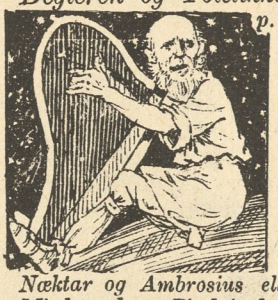

Ho ho, nix ferknoten! Deres Velærværtihed! immervæk paa en igjen i Værtens Gang mod di svenske Raje! For den Gamle er vis paa, a sæl om di gir Velærværtihejen en Brummetur i Kasjotten me Vand og Brøj, værendes allieveller en sløi Ret inte nær saa nærendes og opfriskendes for det Legemlie som Næktar og Ambrosius eller Sæhrimnerflæsk og Gammel Mjød med en Pind i, dog, som værendes Frihejens Brøj og Folkelihejens Killevand, vejerkvæjende allieveller en tøstig norsk Degtersjæl mejet mere end som kongelig svenske Serafimøsters og Statsraadsskompeter! Saa kil bare paa med Majestætsforbryjelser og Aabenbaringer a velærværtig Repoblikanisme, saa de ljomer i Fjællene og storhauker i Lierne! Og den Gamle sku ellers bare hilse og takke fra alle di smaa blaaøjede Asynnier, baaje Velærværtihejen sæl og Henrikibsen og den glaje Alexanterkælland søngendes en Kvartæt til Kvinnans Lof og tagendes den skikkelie Jonas Lie med som en anden Tinor meiet harmonisk. Og den søje lille Freya kom i Debotation til den Gamle givendes ham fire Smækkys, et til hvert a di Herrer, va den Gamle engkasserede med Gleje og Promthed værendes villi til at give Attæst for Modtaelsen, og sku di Herrer inte ville modtage samme villendes gjerne paata sai a levere alle fire Kys tilbaves til Fruen. Ho ho! Hva behajer! Men den gamle Odin er lynendes trekvart over di fire Degteres Adræsse til Storthingelinget værendes i Vinden for Frigga, a hun ska gøre Fordring paa inte vær Da a staa nere i Kykkenet og spække Flæskesteg, men værandes Da sittendes i Hlidskjalf og styrendes Værten med sin Strekkepind, og den gamle Thor bandte paa, a han Fanen thorne sai inte ville la Sif sla et eneste Slav me Hammeren, saa Kvinnesagen er meiet til Rotterne i det gamle Valhal, og den lille fixe Gerda og den sjemytlige Amagermoer Ydun har maattet mælle sai uj a Dansk Kvinnesamfund, Odin reskriberendes, a samme strej imoj Desseplinen, og Ydun sagde de ku være hinne et Fet havendes Frikort til Stodepterforeningen ujen ve Sollene og Generalforsamlinger, vor hun blier sat paa Loftet for inte at faa sine Ævler stegte, men alle di andre søje Blaaøjede sitter og tujer a Arrigskab og sier, di vil inte gifte sai og være Slaver og Trældyr, og det er slemt me al den mejen Graaj og Fogtihej, for det driver ner a Rakvirket paa Bifrost, saa den Gamle maa ind og skifte og faa en Mjødtoddy med dobbelt Vaje mod sin Brøstkatar svengendes Bæjeret nok en Gang for Velærværtihejen og den gamle Kvartæt bejende samme barestens sønge vijere i den samme Dur og sæl forblivendes Velærværtihejens immervæk sjemytlige glaje gamle

Tyroler- Færtignant.

Den Frivillige.

— Mæ gonsti Faalov, Hr. Justisrod! Je ville saa uhyre gærne spøre Hr. Justisroden, om je itte ku faa Lov te aa sitte de træj Monder a for min Mand, for je ska sie Hr. Justisroden, a nu har han faaet Arbede.

Den Fremsynte.

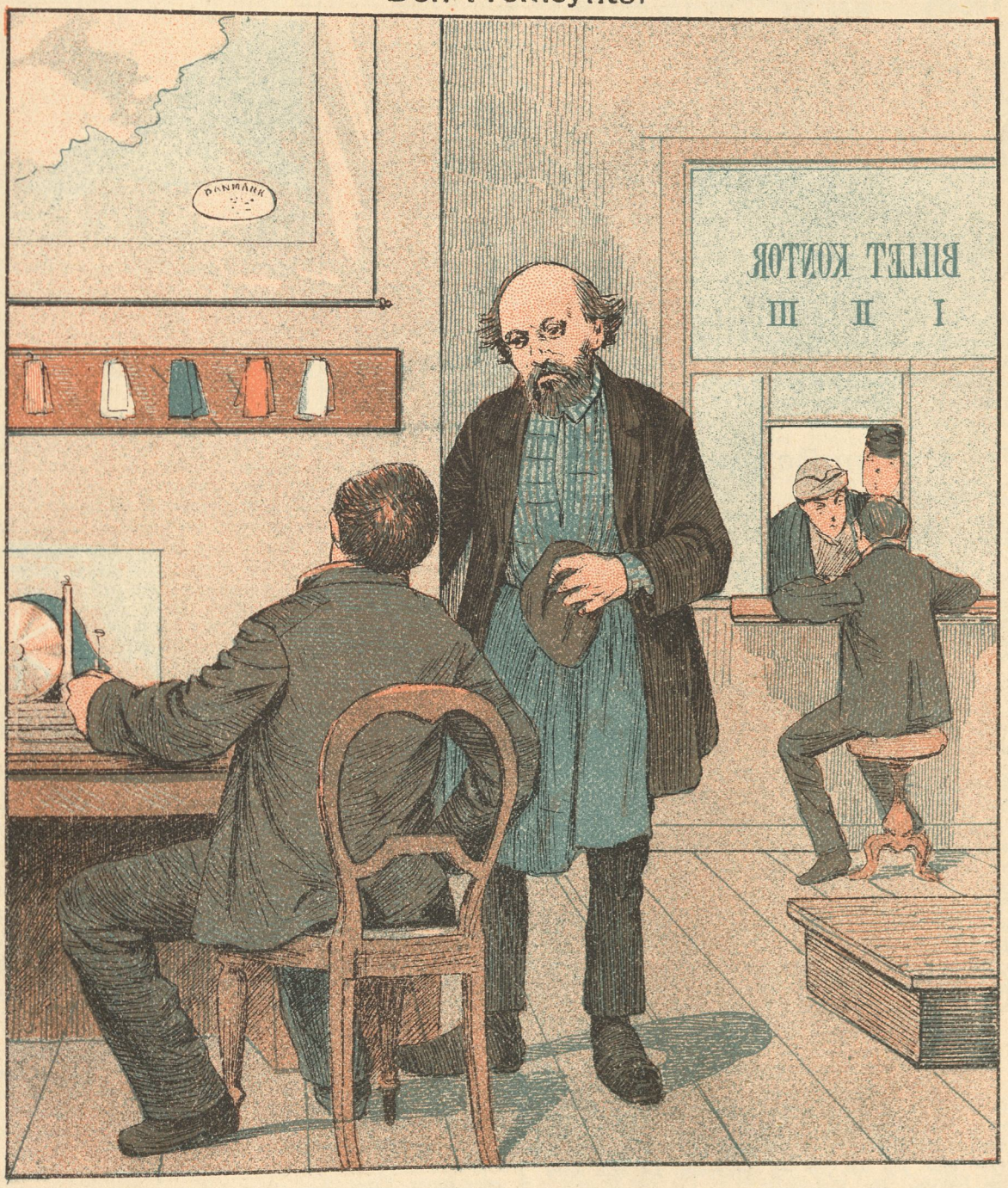

— Men til hvilken Station vil De saa egentlig have indskrevet det Lig?
— Jøsses Kors! Næ! Han æ jo ett dø' enno.
— Saa var det jo dog meget rimeligere, at De tog Billet til ham selv.
— Jammen A haar gjort æ Kist', for han dør wall nok omm en Par Daw!

De nye Nummere.

Ved Flyttetid, naar gamle Skaar
Det unge Danmark til sig lokker,
Naar om de med et Syvtal gaar
Og sig i Sengehalmen flokker,
Hver Stol og Bord gaar Kjødets Gang,
Og kun man hører Glassets Klang
Som Omkvæd til den barske Sang,
At nu skal Postelinet klinkes.

Da driver Venstre pænt sit Spil,
De Folk, som ingen Ting bestilte,
Forsøger nu at komme til
Lidt Indtægt ved at flytte Skilte;
I Lyngby lægges derpaa Vind
At stjæle Rosen fra dens Kind.
I Helsingør de maatte ind
Dog ta'e det nye Skilt, Hr. Lochmann.

I Mariager Venstres Flok
Vil flytte væk fra Fredens Gade,
Til Vaaben vil den gribe nok
Men ej til Schjøtts, og det er Skade;
Thi Vælgerne i Vaaben maa
Foruden Vaabenstilstand gaa
I Vaabendyst som paa en Vaabenbrodergeneralforsamling.

Men klarest det i Odder ses,
Hvad Flytning dog kan foraarsage:
Opsagt er Winther i sin Kreds
Og faar et Flyttelæs at drage,
Som bliver umanerlig stort,
Thi skjønt han ingen Ting har gjort,
Forcerer Viggo dog hans Port
Og slaar ej ind paa Retiraden.

Og endelig, paa «Folkets» Vink
Er flyttet ind, skjønt uindbuden,
Vor Søvnens Gud, Hr. Wederkinch,
Hos Monrad, selve Drømme-Guden.
Snart tager de paa Vej igjen
Som Flytteomni-Bussemænd,
For Landets Vel at flytte hen
Fra Dynerne i Sengehalmen.

Repertoiret for næstkommende «stille Uge» er i Følge *„Socialdemokrabaten"* ansat saaledes: Palme-Søndag: Valgdag (rød Plakat); Mandag: Blaa-Mandag; Tirsdag: Forsamlingsfridag; Onsdag: Almindelig Skruedag: Skjærtorsdag og Langfredag: Normal-Arbejdsdage; Lørdag: Sabbatsdag.

Fra Madam Bollerups Loge.

Høistærede Redaktør!

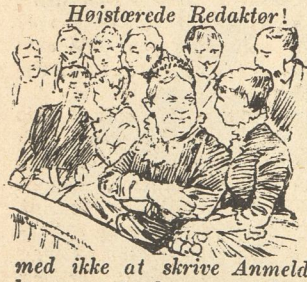

De maa undskylde, at det i Dag er mig, der skriver til Dem; men det kommer af, at jeg ikke kan faa min Niece til det. De kan tro, jeg havde en ordentlig Badullie med hende forleden i den Anledning; jeg siger lige ud til hende, at hun ikke kan være bekjendt at være saa luddoven med ikke at skrive Anmeldelser til Deres Blad, og at hun maa tænke paa, at hun virkelig maa gjøre Noget for alle de Penge, De sender mig saa akkurat hver Maanedsdag og hvorfor herved ærbødigst kvitteres. Men saa svarer Pigebarnet mig ligesaa studs, som det kunde være min forrige Kokkepige, og spørger, hvad jeg vil have, hun skal skrive om. — «Der er f. Ex. «Efter Prøven», som vi havde forleden,» siger jeg. — «Tak!» svarer hun. «Efter Prøven ønsker jeg ikke flere af samme Slags Stykker.» — «Naa ja,» siger jeg, «saa er der jo «Regimentets Datter», det har Du heller ikke skrevet en Smule om.» — Giver Pigebarnet sig ikke til at slaa en skraldende Latter op og siger: «Det gamle Stads! Nej, Tante, det maa Du ikke forlange! Det kan alle Folk udenad paa deres Fingre; jeg kan huske, at det var om det, min Bedstefader sang den gamle Sang:

«Regimentets Datter gaar saa tidt,
Hvad kommer det vel a'?»
«— De kan kun vælge blandt saa lidt,
Og Noget skal de ha'e!»

Og Alt, hvad jeg prækede, nyttede ikke det ringeste, og saa endte hun med at sige, at vilde jeg have skrevet om «Regimentets Datter», saa kunde jeg selv gjøre det, og derfor gjør jeg det, for jeg synes dog, De skal have Lidt for Pengene, Hr. Redaktør!

Regimentets Dalter er jo nu Fru Lütken, som fylder meget mere i Rollen end alle de andre, jeg har set, og Gud ske Lov det er da en Opera, hvor de taler i, saa man forstaar Handlingen, som er, at Schram har fundet Fru Lütken i Slaget ved Lützen som lille Barn og taget hende med til de lette Tropper og givet hende et Soldaterhjem paa Aktier. Men saa har Fru Lütken en Aften været ude at høre Tyrolerne og er bleven indtagen i Christophersen, og han i hende, hvorfor han kommer meget i Marketutten, hvor Regimentets Datter synger i Teltet og gaar med Tallerkenen som Marketænderske. Men Koristerne holder allesammen saa meget af Fru Lütken og vil ikke af med hende, men maa dog alligevel, da Baronesse Hilmer og Forvalter Kolling beviser, at Marie er en Datter af Birkedal; og saa slutter første Akt meget rørende med, at de fører Fru Lütken bort til Slottet, hvor hun skal synge, medens Christophersen, der ikke synes, at det er nok, han er skudt i Marie, gaar med de andre i Krigen for at blive rigtig skudt. Og i første Akt optræder der foruden disse her tillige en Trommeslager, der slaar en brillant lille Tromme, og som Fallesen har faaet lagt ind efter at have set de mange Trommeslagere i «Kejserens Kurér».

I andet Akt er man saa paa Slottet, og her holder Fru Hilmer og Fru Lütken Prøve paa Koncerten, og som alle Virtuoser er det naturligvis «Karnevalet i Venedig», hun vil give, hvad der kjeder Schram at høre paa, fordi han ikke skal synge med; og da Schram ser, at der er meget daarligt Hus og ikke en eneste Plade ude, siger han, at det gaar ikke med den Slags Sang, men at Fru Lütken maa synge en Sang med Slag i ligesom Fru Christensen i «Vedbæk-Skodsborg-Kjøbenhavn», for det giver fuldt Hus. Det er ogsaa efter Maries Hovede, og saa slaar hun over i den gamle Trommerom: «Der har vi den igjen, den søde Vagtparade!» saa at Baronessens fine Sal bliver til en hel Trommesal; men Baronessen bliver rasende, for hun vil have Marie gift med en Greve, der er en Søn af Fru Nyrop, men som man ikke ser; jeg véd ikke, hvor han var henne, men Konrad sagde, at Greven den Aften nok gav Gjæsteroller i Fremmedlogen i «Dagmartheatret». Saa kommer Christophersen tilbage som fransk Officer, men i Tirsdags havde han ikke faaet Tid til at klæde sig rigtig om, for han havde kun én Epaulet paa; men det gjør ingen Ting, han faar alligevel Fru Lütken, som heldigvis ikke er en Datter af Birkedal, men nok af Baronessen, og Alle er saa glade over al Ting undtagen Skandalen med den unge Greve. Og Simonsen synger ikke i «Regimentets Datter», saa det kan de allenfals nok give til næste Sæson, hvorfor jeg ogsaa har faaet Betænkeligheder, om jeg skal tage en Loge næste Aar.

Deres ærbødige
Stine Bollerup.

August Lindbergs Afskedsforestilling.

I forrige Uge gav August Lindberg i Kaschino sin Afskedsforeschtilling her i Landet, og den udmærkede Direktør med sit mageløse Selschab schpillede naturligvisch ved denne Lejlighed igjen «*Gjengangere*», dette Schtykke, som han har schkabt og schkabt saa mageløsch schtorartet, saa gribende schtorartet, meget mere schtorartere, end Henrik Ibschen har tænkt sig. Det var derfor ikke til at undre sig over, at enhver Plads i Kaschinos schtore Sal var optagen allerede fjorten Dage, før man vidschte, at den udmærkede Kunschtner vilde gjere osch den Ære at gjæste osch, og Salen var overfyldt med et begejschtret Publikum, som var kommen forat takke den schtorartede Kunschtner for hanses gribende mageløsche Fremschtilling af Oschwald.

Det var en fernøjelig Aften. Fru Vinterhjelm, Frk. Rustan, Hr. Ranft og Hr. Axelson er gaaede frem siden sidst; nu er de komplet udmærkede. Jeg sagde, de vilde blive det, da de schpillede her førschte Gang; jeg sagde det med min Navn under Det var en fernøjelig Aften for osch, der ferschtaar at goutere Lindbergs schyperbe Kunscht, for osch, der har opdaget ham, hvad hanses egne Landsmænd ikke kunde. Det var ogsaa en fernøjelig Aften for Alle dem, der glæder sig over, at den mageløsche Kunstchner ikke kommer saa schnart igjen, jeg mener alle voreses Schkuespillere herhjemme, for de er bange for ham, fordi de ikke kan maale sig med ham.

Gudbevaresch, hvor vi kunde lære at schpille Komedie af denne schorartede Kunstner; jeg har aldrig set Nogen, der gaar paa Schenen, ligger paa Schenen, sidder paa Schenen og taler paa Schenen som han. Nu har vi fire Theatrer her hos osch, men hvordan schtaar det til med voreses Kunst? Paa det kongelige Theater schpilles der ligefrem schlet — det er et schtærkt Udtryk, Nogle mener maachske for schtærkt, men jeg sætter min Navn under, saa har jeg Lov til at sige det. Kaschino og Dagmartheatret schpiller noget bedre, men heller ikke godt; Folketheatret schpiller bedst, det har jeg længe sagt, det har De maaschke lagt Mærke til, for det har ogschaa været under min Navn, naturligvisch; og det er maaschke endogschaa en Schpørgsmaal, om Lindberg ikke kunde lære Noget, f. Ex. i Henscheende til Udtalen, af den Schvensker, som Hr. Kolling giver saa schyperb; men alle voreses Schkuespillere kan alligeveller lære umaadelig Meget af den schtore Kunschtner.

August Lindberg forlader osch nu og rejser til Schyden, schlets ikke fordi der ikke er mere at pumpe ud af de nordiske Lande — han vilde endnu en tusinde Gange faa ligeschaa fuldt Hus som i Kaschino forleden —, men han er træt. Det er er nu ikke saa løjerligt, at August Lindberg er træt, schaadan som har har faren om, og hver Aften har han schpillet Komedie og schpillet saa udmærket Komedie, og saa har han desuden sat det Hele i Schene og inschtrueret sineSchkuespillere, saa de schpillede, som han vilde have det, og suffleret sine Kritikere, saa de schkrev, som han vilde have det; det tager paa en Menneschke, selv om det er en Menneschke August Lindberg der næschten er mer end en Menneschke.

Men vi siger paa Gjenschyn til ham, siger vi, og saa takker vi ham for denne Gang, fordi han har lært osch at ferschtaa «*Gjengangere*», og fordi han har vist osch, at Scheakschpeare er en schtor, drama tischk Digter.

Nu kan jo voreses kongelige Theater prøve paa at schpille «*Hamlet*», om det tør; jeg véd nu godt i Forvejen, hvordanne det vil falde ud, og jeg schkal nok sige min Mening rent ud, det ved Gud jeg schkal, og jeg schkal ogschaa sætte min Navn under, det ved Gud jeg ogschaa schkal.

Assel Henrisches.

Trille, trille Paaskeæg!

Artige Børn med Frakke og Skjæg!
Vil I nu pænt sidde stille,
Saa leger vi «trille Paaskeæg»,
Li'saa længe I ville!
Legen er let; det gjælder kun om
De rigtige «Triller» at ramme,
Og dens Melodi er den samme, som
I selv har hørt af Jer Amme:
Lille Trille laa højt paa Hylde,
Lille Trille faldt ned af Hylde,
Ingen Mand i det hele Land
Lille Hr. Trille kurere kan!

Tykke Trille ved Aarhus Avis
Sla'er med de Bjørnbakske Næver,
Flager paa halv til sin Konges Pris
Og arrig til Danebrog skjæver.
Men da en loyal Politimester ba'
Ham venligst forklare dem Gaaden,
Saa «tridsed» han over til Højre og sa'e,
At der var en Knude paa Traaden.
Stakkels Trille paa Venstres Hylde.
Stakkels Trille faldt ned af Hylde!
Ingen Mand i det hele Land
Saadanne Knuder gjøre kan!

Lille Trille ved Ferslews Fod
Trillede med sine Øjne,
Saa alle Damer blev røde som Blod,
For Trillerne var saa forfløjne!
Pludselig vilde dog Herman ej mer
Virke til Morskabs Opvækkelse,
Paa Grund af, han mangle Komik, — men især
Paa Grund af en Alderdoms-Svækkelse!
Lille Trille paa nederste Hylde,
Lille Trille faldt ned af Hylde;
Ingen Mand i det hele Land
Paa Trilles Svækkelse hjælpe kan!

Lange Trille i Tingets Sal
Kunde i Storhed sig bade;
Han vilde vise, at han var Ka'l
For Doktorhatten, han ha'de.
«Wederkinch-Madsen vil tale! — Tys!»
Lyttende sammen man stævned —
Pludselig bævede Salen af Gys:
Doktorens Tale var revnet!
Lange Trille paa Storheds Hylde!
Lange Trille faldt ned af Hylde!
Ingen Mand i det hele Land
Trille Veltalenhed skaffe kan.

Pæne Trille i Opera'er
Boltrer sig rundt i Roulader,
Føler sig lige saa stor som en Czar, —
At sige paa Maskerader!
Tidens Niels Hjul drejer lynsnart omkring,
Simonsen brat tager Farten!
Uf, hvor den Feu er en væmmelig Ting,
Naar det er de Andre, der har den!
Pæne Trille var paa sin Hylde,
Pæne Trille faldt ned af Hylde;
Lange-Mand i det svenske Land
Ligesom Trille dog trille kan.

Spanske Studenter.

(2. Akt. 7. Scene)

Kor.

Derom disputere vi:
Atta'e Tolden helt af Spritten
Er det gavnligt for Kreditten,
Gjør det os helt fuselfri?
Spanske Druer,
Spanske Fluer,
Islandske Vanter,
Sukker, Limoner,
Sokker, Citroner
Og spanske Gesandter,
Salt udi Kasser,
Klipfisk i Masser,
Druer i Klasser.

DON FABIAN. «Aa, det er bare Pølsesnak!
Nu skal I ha'e saa mange Tak!»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 24. April. Nr. 17.

Slem Vind.

— Nej, her er ikke til at faa varmt, naar Østenvinden staar paa, som i disse Dage.
— Ja Gud den Østenvind! Henne hos os har vi den saamænd fra alle fire Verdenshjørner.

Da Bi-Slaget aabnedes paany.

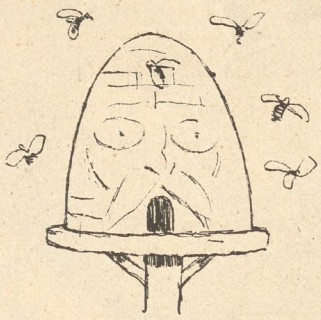

Vort Folkekammer har endt
Sin Paaskeferie,
Som det har saa vel fortjent
I denne Serie.
Det sled jo fra Høst til April,
Hvad det kunde mægte;
At det havde godt af et Hvil,
Var Synd at nægte.

De folkelige Partier
Fra Landet tilbage
Lig flittige Arbejdsbier
Til Kuben drage;
Fra Bonderosen de kom
Og Paaskeliljen
Med Honning af Folkedom
Og Folkeviljen.

I Tingets Kube kan hver
Sig føle hjemme,
Trods visne Blomster man her
Kan Næringen fremme.
Med Bi-Brød fodret man har
Talmajestæterne,
Og Bi-Fortjeneste ta'er
Man af Diæterne.

Her bliver den travle Floks
Produkter begravet
I Cellen, som af Vox
I Kuben er lavet;

Lad voxe kuns Samfundets Krav!
Et Vox-Værk vi se i,
At »Greven« »*vox populi*« gav,
Og MONRAD »*vox dei*«.

Men for at vor Bi-Kube kan
Ret komme til Ære,
Maa Degnen fra Bogøs Land
Dets »Viser« være;
Vel har endnu aldrig han lagt
Et Æg i Cellerne,
Men saa vidt han har det dog bragt
At gjøre i Nelderne.

Som sagt, de atter er her
I deres Stade.
Kom kun, og betragt deres Færd!
De gjør ingen Skade!
Thi skjønt ikke sjælden man fandt
En Braad i Partiet,
Dog synderlig dybt, det er sandt,
Det stikker ej i 'et.

Af Notitsbogen.

Punch har atter i sin Notitsbog fundet adskillige Kragetær, som det har kostet ham flere søvnløse Nætter at dechifrere. Paa den øverste Side af et ellers ubeskrevet Blad stod der:

Damp.

Glem ikke Dampfærgen! udbrød *Punch* og sendte en venlig Tanke over til Malmø. Men, hvor interessante end Dampfærgen „Korsørs" Memoirer i sin Tid kunne blive, er denne usalige Færge, som Danmarks Wildes Aand en Tid syntes at være faren i, jo ikke længere et brændende Spørgsmaal. Den er for Øjeblikket temmelig afbrændt, og kun Haabet lever endnu, at den Dag igjen maa oprinde, da den med friske Hestekræfter kan gjenoptage sine bolværkbrydende Excercitser. Disse maa i vor tamme, fredsommelige Tid paaskønnes som et Udslag af slumrende nordisk Heltehestekraft. Dampfærgen Korsør er vistnok ogsaa om ikke det kraftigste, saa dog det ihærdigste Vædderskib, Danmark endnu har ejet, men det var ikke Dampfærgen, men Dampsporvognen Notitsen gjaldt. Naturligvis! Hvad har Kjøbenhavn talt om i de sidste fjorten Dage? Om Damsporvognen! Hvad har man spekuleret paa? Dampsporvognens Fremtid! Hvad har man spekuleret i? Dampsporvognsaktier! Hvor har hele Kjøbenhavn været? Paa Udstillingen? Ingenlunde! Nej paa Dampsporvognen! *Punch* er umaadelig henrykt over denne Institution, og hans for al mulig Sport tilgængelige Sjæl har aabnet sig som et Blomsterbæger i salig Fryd ved Tanken om det Opsving i den ædle Hesteavl, der ganske sikkert vil blive Resultatet af den livlige Handicap, der hver Dag anstilles paa Strandvejen mellem de astadigste og tidligere i haabløs Apathi nedsunkne Vognmandskrikker. Ængstelige Sjæle have foreslaaet at anbringe et Par kunstige Heste foran paa Vognen for at gjøre denne mere lig de almindelige Sporvogne. *Punch* synes godt om Ideen, men Hestene er ikke tilstrækkelige. Hvad der især gjør Dampsporvognen saa ulig de almindelige Sporvogne, der tidligere færdedes paa Strandvejen, er Manglen af ovenpaa siddende Passagerer. Disse er jo for Dampsporvognens Vedkommende reglementstridige, men burde ligesom Hestene erstattes ved udstoppede Figurer. For Illusionens Skyld kunde disse masske udføres som bekjendte Typer og Dampsporvognen derved tillige blive et Slags bevægeligt Panoptikum, der ved sin Fornøjelighed muligen kunde erstatte Strandvejens Beboere noget af den tabte landlige Fredsommeligheds Glæder. Muligen kunde der ogsaa gives Dampsporvognene en vis Lighed med en almindelig Karrussel blot ved at indsætte en Lirekasse eller hellere et lille Damporchestrion i dem, som saa kunde spille bekjendte Folkemelodier. Hvo vilde ved Trianglen kunne modstaa dette Dampspil, naar det lød i smeltende Dampflöjtetoner:

Jomfru vil De med i Skoven — Skoven, Skoven!
Vognen, som jeg har,
Er magelig og rar,
Jomfru, vil De med i Skoven?

Ligesom Bøflerne paa Nordamerikas Prærier af og til har gjort Forsøg paa at stanges med Jernbanelokomotiver, forsøgte et Par indenlandske Bøffer forleden at drikke Skaller med Dampsporvognen. Herover blev Maskinmesteren saa altereret, at han ligesom Per Rus fik Ondt. Havde han ikke i Tide bremset med sit Lommetørklæde, var der ganske sikkert kommet Bræk paa Maskinen.

Fort.

Hvilket Fort? De flydende Forter er jo flydte bort paa Tidens Strøm for længe siden. Fortepiano da! *Punch* skulde rigtignok have havt sit Fortepiano stemt forleden, men da han sendte Bud efter Stemmeren, fik han Besked, at han var ude at stemme et andet Sted. Han stemte paa Høker Petersen. Skulde det være Fortrolig? *Punch* har gjort sig fortrolig med mange Ting, med Berg som Formand, med Heyman som Etatsraad, med Herman Bang som Feuilletonist, ja endogsaa med Erslev som Botaniker, men én Mulighed kan han ikke gjøre sig fortrolig med — det er at se Oktavius Hansen som Justitsminister. Bare Tanken derom foraarsager ham Kvalme. Men det er heller ikke det, der er ment, det er

Fortovsrettens Indskrænkning! Konditorerne have vist sig som fine Konditorer, de beholder deres Penge og lader Magistraten beholde sit Fortov; men denne Indflytning af Borde og Stole er for enhver glad Kjøbenhavner en trist Borddans og en sørgelig Stolegang. Ikke et Stolesæde er der mere at sidde paa, ja Nattesædet hos Ryberg og Ginderup er væk. Ved at kombinere Stolesæder med Nattesæder og lade Sæderne ude af Betragtning kommer man til det Resultat, at Magistraten mulig har til Hensigt selv at lade hensætte Natstole og Natborde paa Fortovene, en Evolvering af Sankt Nicolai-Systemet, som sikkert vilde være i god Overensstemmelse med den i kommunale Kredse herskende Statsmandsmæssighed, der saa hyppig slaar over i Natmandsmæssighed. Saa til sidst staar der:

Kammer.

Ja det kunde jo være »Kammerat« og indeholde en fin Hentydning til Hr. Landskabsmaler Groths Artikler i »Morgengnavet«. Groth har aldrig vist sig som en større Kunstner end i den Udstilling af sine Sym- og Antipathier, han der har foranstaltet. Navnlig i Retning af Ophængning og Fordeling af Lys og Skygge har han vist et smukt Talent. Motiverne er i og for sig ikke saa kjønne. Det er nu imidlertid ikke Groth, *Punch* har tænkt paa, det gider han rent ud sagt ikke, men det er paa Kammersangere og Kammerherrer. Kammerherrens Nøgle synes at være en Basnøgle, og det har derfor været ham umuligt at gaa saa højt som vor store (paa Fransk gros) Kammersanger har forlangt. Denne har derfor slaaet ind paa en noget ubehagelig Kammertone, og vi staar i operativ Henseende foran en Revolution, der vil forvandle vort tidligere Tokammersangersystem til et Etkammersangersystem. Hvis Simonsen samtidig med at afgive sine Roller vilde afgive sin Stemme til Fordel for sin vordende Efterfølger, vilde dette blive denne en stor Hjælp. At der dog selv for Simonsen, der nu skal til at give »Den bortflyvende Hollænder«, er Grænser, ses deraf, at han ikke har kunnet naa det høje *A*.

Til Akkevittens Forfatter.

(Frit efter Vandenes Fatter.)

O, Spendrup, du, som saa vor Kamp
Og fugted' Frommesalens Svamp
Og Kjælderes og Gaders,
Husk, Skamdrups Akke-Witz er klar,
Selv om lidt skidne Farver har
Den otte (Doktor)-Graders!

Det næste Skridt. Efter hvad en Korrespondent fra Kjøbenhav til *„Ringsted Folketidende“* endnu ikke har erfaret, skal det være Grev Holstein Ledreborgs Hensigt, ved næste Aars Finanslovbehandling at trække en ny ministeriel Skandale frem for Rigs-Dagens Lys. Panserbatteriet *Gorms* Dæk skal nemlig til den Tid være bleven saa raaddent, at det ikke lægger Pindehuggeriet Vanskeligheder i Vejen for at faa det fremstillet som et splinternyt Bevis paa Raaddenskaben i Administrationen under Estrups Styrelse. Der er i alt Fald ingen Tvivl om, at Flertallet af Venstre med Glæde vil bide paa den Ravnekrog, og at særlig Monrad vil være dem behjælpelig med at udrage Splinterne af det højre Øje, samt undlade at blive Dæks-Bjælkerne i det venstre var.

Ballade.

Frit efter Bj. Bjørnson.

Brede Segl paa Papiret staar.
Simonsen skrev: «Hvis ej jeg faar
Mere Feu for min Solo,
Vil jeg min Afsked forlange,
Kommer ikke mer nogen Simonsen!

Enten skal der to Schram'er paa
Scenens Budget, eller jeg vil gaa!
Giv mig hans Feu — saa steg det —
Mindre kan ikke for-lange
Komponist og Kammersanger Simonsen!»

Men da Sol i det andet Gry
Skinned' paa Feudelandets Ry,
Spidsed' Niels Juel sit Øre:
«Hvor bliver Timerne dog lange!
Kommer ikke Svar til Simonsen?»

Stille, stille i samme Stund
Sangeren stod, thi fra Chefens Mund
Hørtes en Kammertone:
«Tagen er vorden hin Lange!
Falden er du, Niels Simonsen!»

Siden efter til næste Aar
Abonnenterne høre faar
Helst dog i Operetter:
«Tagen er vorden hin Lange!
Fallesen tog ham for Simonsen!»

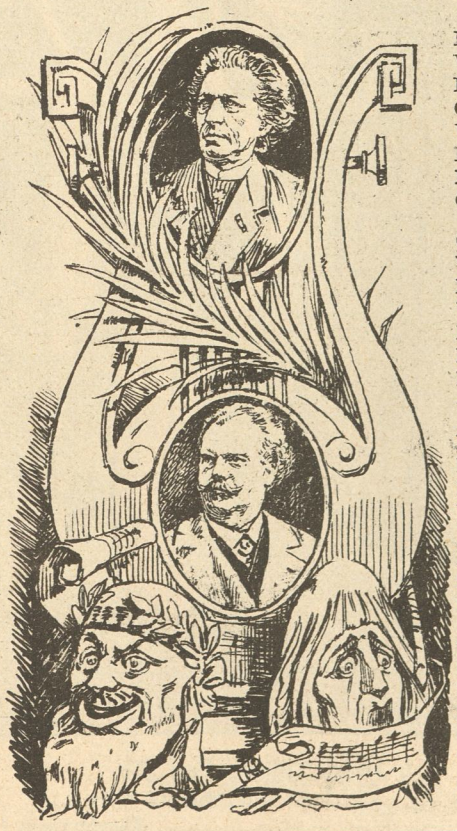

Peter Schram.

P. Schram, vor gamle Kammersanger
Vi skuede som Jubilar.
Endnu i Stemmen der jo Klang er,
Og Klangen den er rigtig rar.
Vor «Don Juan» tilsidst jo fandt
For stiv den gamle «Kommandant»;
Men «Leporello» blandt
Os end vi har.

Og skjønt vemodig Taaren rinder
Ved Tabet af vor «Figaro»,
I Smil dog Taaren brat forsvinder
Ved Tanken om «Don Bartolo».
Professor i Mathematik
Don Fabian ej fra os gik
Nej han er lige kvik
— Geronimo.

Ej Aslaksen, som først man troede,
Forsvandt, fordi han tog en Taar:
Bogtrykkeren, det gode Ho'ede,
Vi atter saa forgangen Aar.
Ja Schram han fik Figuren fat,
Paa «Typen» fik han «Farve» sat,
Saa Schram ej mer som Klatterup nu staar.

Gid han maa kunne jubilere
Om syv Aar atter, som Bertram!
Det ønske vi og meget mere
Hin Musers Yndling, vor Per Schram!
Og glade vi vor Hyldest gi'e;
Thi perlende Schrambambouli
Schram-bim-bam-bambouli
Vi fik af ham.

Alle mulige Roller.

|: Hier :| hier sehen Sie
Verdens allerstørste Genie.

Theatervisen (1856).

Enkel Tagfat.

|: Kom igjen min Fugl!
Kom igjen min Fugl! :|

Gammel Børneleg.

Opsang for Konfirmanter.

Af Sted det gaar i glade Hop
For Dampen af en Radekop,
Saa stanser brat vor glade Trop,
Hver faar sin Chokoladekop.
Julia etc.

En Droske rask vi joller i,
Den slaar vi vores Folder i,
Saa gaar det som et Trolderi
Til Fredriksberg paa Solderi.
Julia etc.

Nu bli'r der Liv, nu kommer Lyst,
Nu skal de fulde Lommer fø'st
Paa Gled; nej se, der kommer tyst
Opvarteren fra Sommerlyst!
Julia etc.

Vi raaber strax: »Hallo da, Mand!«
Og strax foran os stod da han;
Men hvorfor Pokker lo da han
Ad Hindbærsaft og Sodavand?
Julia etc.

Om Fredrik Sextal danse vi,
Og frem i Haven svanse vi,
For lutter Grin ej sanse vi,
Saa storme Jostys Skanse vi.
Julia etc.

Vi snakke bredt og snakke vidt,
Faa Smørrebrød og Akkevit;
Saa atter rask vi flakke vidt
Og gaa ad Fre'sberg Bakke frit.
Julia etc.

I zoologisk Have vi
Selv fodre vores Mave i
Restaurationens Baveri
Med mange søde Kaver i.
Julia etc.

Saa til Kanalen naa'de vi,
Dér sejled rundt i Baade vi,
Og Sukkerstænger aade vi,
Til Læben hang med Traade i.
Julia etc.

Paa vore Lommer klapsende
Og alle Glæder rapsende
Vi vandre muntert snapsende
Og gi'r gemytlig Lapsene!
Julia etc.

Aahøj!

Hr. Kaptejn Punch,

Fører af Punchebollen.

Mej Forlov aa praje Deres Velbaarenhed aa spørre, om de er tilladt en gammel Koffardimand at spinne en Enne i Dereses Kahyt, for je ska nemli sie Dem, je har vaaren lidt paa Opmaaling i det poliske Farvanne, aa je har pejlet none af di Grunne, som er saa mejet farlie for alle di ny Lovparagrafer, der svømmer omkring i Farvannet aa immer væk stranner aa blier kondemnerede som Vrag af dette hersens Bagbordsparti, som komanderes af ham, denne Holstein Leder-Borger fra Blaalersborg. Han er egentli en mærkværdi Spækhugger, denne hersens Leder-Borger, akkurat lie saa durkdreven som en Proviantskriver, aa han er liegodt lovli slem til at harpunere alle disse Lovparagrafer, der kommer svømmendes fra Styrbordsside, aa je ka nu inte sansjonere, at han har sat sej i Fløjknappen at ville gøre Mytteri aa tae Kommandoen fra den Gamle, for at han selv ka komme til at føre Skuden aa sejle Fannen i Vold aa gaa unner med Mand aa Mus. Han er ellersens mejet let at kenne, denne poliske Spækhugger, desformedelst at han har none gebummerlie Judasører, som nok inte er rigti i Orden, eftersom han inte kunde høre, da han ble varskoet med Dampfløjten fra »Jyllandspost«-Baaden; men je vil nu sie Dem, at efter mit Bestik er han liegodt en »flyvendes Hollænder« eller Dødssejler, som immer varsler Orkanstorm, naar han viser sej, aa derfor ska man inte stikke i Søen med nye Lovparagrafer, naar han dukker op i Horrisonten. Je ka, den Onne tjære mej, inte forstaa, hvordan voreses Gamle bejede Baadsmand, Kristen Paulsen Bergstone (ham), De ved nok, med di kølsprængte Ben), som ellersens nok forstaar sej paa at navigere aa mannerere en Skude — ja je sier, je ka den Onne tjære mej, slets inte faa Lodskud, naar je tænker paa, at han ku lade denne Kadrejer fra Blaalersborg staa aa vrævle om, at vi inte behøver ny Dæk i voreses Orlogsmænd og inte behøver Kanonbaade til at bombardere disse svenske Djævle, naar di kommer her over aa meder i voreses Farvanne. Je vil nu nok sie, at voreses Bergstone for længe siden kunde ha pebet saadan en Grønskolling til Dæks, som inte forstaar sej mere paa Sømandsvæsenet end som en Grønlandshval, men je tænker nu osse, at voreses Fiskedigter taer Harmonikaen aa gier denne Leder-Borger en orrentli Opsang, gør han inte de, saa sier je, den Onne tjære mej, at han er gaaet over Stag dernede i Ostende Brugge aa nu ligger en annen Kurs, aa saa ska je inte mere ha noet a at studere hans »Paul og Gine under voreses Bredegrader.« — Synes Di inte, Deres Velbaarenhed, at de liegodt er meget morsomt, som to Blaahvaler ka være liesom to Favne a en Tovenne, hvilket netop er Tilfællendes med denne hersens Lederborger aa saa Jens Brusk, som slets inte vil ha at Castenskjold maa ha Fiskeben i Næsen, naar han ska exsicere disse Landkrabber. Denne Jens Brusk han sier nu immer, at man ska sejle med rent Kabelgarn i Søstøvlerne; men de gjør han slets inte, for han har jo selv vaaren Underkanoner tillands og da tampede han nok Rekrutterne, naar di inte ville stryge Flag for ham. Je vilde ønske, at je hade ham her om Bord i »Gine«, saa skulde je dog se, om inte je kunde faa ham varpet i Land paa en eller anden Sydhavs Ø, for der er skunte en eneste Kliptorsk i vorres poliske Farvanne, som vil strække en Bugfinne ud for at beholle ham. —

Je synes, der gaar en høj Sø der ovre i Jylland, begrunnet paa, at det gamle Brandkar dernede i Odder er ved at falle i Staver aa inte mere ka holle Vand nok til disse hersens Oddere at svømme i, aa de er liesom at none af disse Oddere er ved at krybe ud af dereses ejen Skind; men je vil nu nok sie, at denne Isbjørn fra Aarhus han maa helst sla et Par Slag »bak« aa lægge Roret lidt mere midtskibs, for ellersens vil han vist inte kunne faa Nævetag i disse Odderskind

Je ska nu snart være færi, men forinden vilde je gerne spørre, hvad Deres Velbaarenhed mener anbelangendes denne Isparagraf, som forleden grundstødte paa Hørupør aa derefter ble bugseret ind i dette hersens Finansudvalg. Je er næsten bange for, at denne Isparagraf inte mer kommer tilbage, men smælter helt væk i den Golfstrøm, aa de vilde egentli inte være morsomt

desformedelst at de synes mej, at den materiologiske Signalstation nu har forkludret Luftsystemet, saa vi inte mer ska ha hverken Vinter eller Sommer her i Danmark.

Ole Olsen,
om Bord i Forogagterskonnerten «Gine» af København.

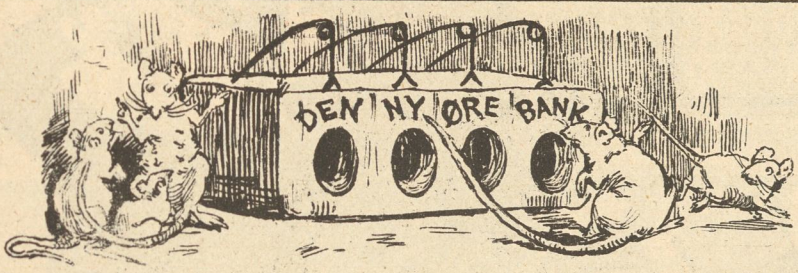

Et Forslag, værd at høre,
Med fede Typer staar;
Laaner det eders Øre,
Mens jeg det «gründet» faar.
Hvad om vor Øre-Bank er
Fortalt med sindrig Hu
Og den Profit, der vanker.
Vil jeg fortolke nu.

Saa melder en Prokurator:
I Ore-Banken faar
For Ører i disse Datoer
Man Kroner om atten Aar!
Slig Bank nok Tillid fortjener,
Og Styrelsen snyder ej,
Dens Indsigt Alverden kjender
Undtagen du og jeg.

Stolt Øre-Banken vil trone
Ved Øre-Sundets Bred,
Hvor «Krach»-Mandeltræets Krone
Nikker til Voverne ned.
Dens Haller paa Piller ruge
Af dyrt og ædelt Metal;
Bank'rotter, som Sølv kan sluge,
Og Hum-Bukke findes paa Stald.

Høkere i hver Gade
Kjøb Spare-Mærker her!
Husk, Øre-Figenblade,
De voxer ej paa Træer;
Hold Ørerne kun stive,
Til Kronerne I faar;
Procenterne, vi give,
I Glemme-Bogen staar!

Saa skaf et fint Papir jer
Fra Øre-Banken, som
Selv efter Døden gi'er jer
En sorgfri Alderdom.
Den bli'er en Velstandskilde
For Smaafolk her til Lands;
Og revner den, — hvad vilde
Vel Spurv i Thrane-Dans!

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— Gratulerer, Grosser!

— Tak, i lige Maade, Grosser! — Og hvad gjør De saa det for?

— Begrundet paa Jubilæet. Det er ligegodt nobelt gjort af en gammel, veltjent Kunstner, at han under os stakkels, fattige Mennesker en lille Fortjeneste, ved at ta' og holde Jubilæum en Gang imellem.

— Begribeligvis. Men han er jo osse i Vanen. Først holdt han Femogtyveaars i 66, og nu sytten Aar efter holder han Halvtredsindstyveaars!

— Véd De, hvad der er min Mening? Saa maa han ligegodt være en Klodrian, naar han ikke om 10 Aar kan holde Hundredaars.

— Ja, ja! Et Grin, et Andet Løjer! — Var jeg Sjæfen, saa tog jeg og ga' ham et Æres-Jubilæum om fem Aar.

— Skal jeg sige Dem Noget, Grosser?

— Begribeligvis; det er lige det samme, vi staar her for.

— Saa vil jeg sige, at det ku' nok hændes, at han holder Jubilæum af bar Fornøjelse over, at Simonsen inte længer skal spille første Violin herovre; for se, det var jo paa det Instrument, at Schram begyndte at «strenge» sig an til Faget.

— Det vilde ligegodt være en tarvelig Fornøjelse, for nu riskerer han jo at komme til at synge: «Hr. Peter kaster Runer over Lange.»

— Der er no'et om'et. Men det er da ellers mere kreperligt for Simonsen, at Hans Hejling slets inte mere bliver hans Hejling.

— Man lær' nu immer No'et, Grosser! Næste Aar skal vi ha' Knald i Kagebutiken, ved det at saa holder jeg mit femogtyve Aars Jubilæum i Bestillingen.

— Det er vel Løgn? De er jo inte mer end som lige fyldte de tredive?

— Ja, men da jeg var 5 Aar, pudsede jeg min Gamle for en Otteskilling, da jeg skulde kjøbe en Balkon til ham ude i Kasino.

— Er det inte det, jeg sier? De har altid vaaren en fin Konditor! Hvad vil De saa gjøre for Dem selv ved den Lejlighed?

— Jo, se, jeg havde jo tænkt mig, at mine Medkolleger uden mit Videndes averterede i Bladene om at skjænke mig et Par Æres-Galocher, hvad jo immer kan have sine Behaveligheder, naar man kommer til at staa paa svage Fødder. Og saa havde jeg tænkt mig at slutte Dagen med en lille udsøgt Forestilling, bestaaende af «Penge regere Verden», «Paa Gaden» og «Skatten» eller «Inte staa paa Lur i Lille Kongensgade». Jeg kan jo faa de Unge herovre til at assistere mig.

— Naa, saa det kan De? Nej, vil De følge en menneskekjærlig Medgrosserers varmtfølendes Raad, saa sla'er De det af Ho'det, for det gi'er vi aldrig i Evighed de Unge Lov til, som Sjæfen sæl' sa'e til mig sæl' forgangen. Se, der er nu Poul Nielsen, han vilde jo ha' assisteret Studenterne. —

— Begribeligvis. Det er da ingen Skade til, at Krage søger Mage, naar man er vant til at spille Peter Ravn?

— Ja, men han maatte nu ligegodt lade den Fugl flyve, ved det at Sjæfen i sidste Øjeblik kom paa Tanker om, at en af Vores inte maa gi'e en Spurv i Tranedans blandt Studenterne.

— Havde han da inte allerede prøvet med dem?

— Jo, det var netop det Gale: Sjæfen véd jo af egen Erfaring, at det inte kan betale sig at spille «efter Prøven».

— Undskyld jeg afbryder, Grosser! Men der er en Herre, der ser ud til at have tabt Noget. — — Værs'artig, Herre, jeg har en hel Del Schramleri liggende henne i Lille Kongensgade: To til Parkettet og en til Balkongen! — Inte skulde det være det, De søger efter?

Fortovs-Ret.

Kor: Her har vi fundet en herlig Plads!
Her er et Sted, hvor vi alle kan sidde!
Her kan vi lægge den hele Stads
Velfærd paa Bordene ned i vor Midte!

Solo: Nej, jeg maa be'e, at I letter jer!
Ingen maa sidde paa Fortovet her!
Kor: Aah Snak, sikken en Sludder!
Solo: Jo, for det er forbudt!

(Frit efter *Capriciosa.*)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 1. Mai Nr. 18.

En heroisk Kur.

— Aa Moer! Der er noget, der bider mig paa min Ryg!
— Gaa saa ind, mit Lam, til Marie og lad hende tage Livet af dig, saa skal jeg komme.

Dannevirket i Brystet.

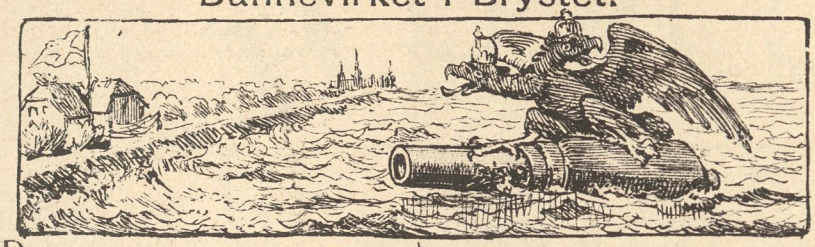

Danmark dejligst Vang og Vænge,
Aaben i hver Vraa!
Hvor de næppe voxne Drenge
Vil for Styret staa!
Hvor de brave Bonde-Vender
Knap et Skib paa Tog udsender,
Og som Ledet for din Have
Er de rent af Lave!

At os snarest Fjenden kunde
Faa i sine Klør,
Gik vor Forsvarssag til Grunde
Med dens Tilbehør.
Ingen Volde eller Mure
Gjør den Venders Miner sure,
Naar han os til sig vil føje,
Hvad han har for Øje.

Mens vi strides her om Tolden
Og om Sprit og Salt,
Er vor Rigsdag hel og holden,
Flaaden kun forfaldt!
GORM med raaddent Dæk maastyre,
Navnet minder jo om THYRE.
Og ej hendes Navn betyder
Flæsk til Venstres Gryder.

Danmark dine Fjender kjende
Grant det Værn, du har:
Kielerflaaden kan paa trende
Timer gjøres klar!
Mens som Korn her voxe Knægte,
Der tør rask dig Vaaben nægte
Og til Landets Værn omhegne
Dig med sølle Degne!

I Dobbeltkiggert.

Kunstudstillingen paa Charlottenborg.

Optegnelser af
Kammerjunker **Arthur von Bonleben,**
fhv. Legationssekretair.

Kunsten! Ah! Man protegerer Kunsten! Man er en dannet Mand — Michelangelo? Superb! Rafael? Guddommelig. Men man er dansk, god Patriot, født i Holstein, man protegerer ogsaa dansk Kunst, man ennyerer sig med Anstand i vor horrible Salon. Enfin! Det hører med til *bon ton.* Man kjøber en Kiærschou, en Sonne, man ser paa en Kröyer, en Etatsraad Bloch og *tout le reste.* Men min Hukommelse slaar mig fejl, og naar jeg skal konversere den gamle Enkegrevinde Adlernase og den *cidevant* Hofdame Frøken Zippersdorff, kan jeg aldrig komme paa det Rene med, hvad og af hvem og hvor og den Slags Ting, saa jeg har ganske i al Hemmelighed lavet mig en lille *memoire* over al den *horreur* i Malerkunsten, jeg har set i Aar; og jeg tror nok jeg, der har været Attaché ved Legationen i Anhalt-Darmstadt-Sonderburg-Sachsen og er dekoreret med Fyrst Leopold Adalbert af Reuß's Husordens Kommandørkors har en finere *gout* end alle disse Blæksmørere, som striver for Populacen i Aviserne. Men vi af den store Verden maa jo da ogsaa have noget for os selv, naar vi ikke vil resikere at tabe vor *prestige* og gaa hen og blive egaliserede med Bourgeosiet.

Nr. 8. **Anna Ancher.** „I det Grønne". *Mon Dieu!* Min gamle Bonne fortalte os Børn, naar vi insubordinerede os og vilde løbe fra hende i Haven, om en Fee eller Nize, som hun kaldte Fru Grünmeyer og som sad bag Buskene og aad de smaa Kinder ganske op. Hende har Fru Ancher set og hun er meget propre til at terrorisere det unge Danmark med.

Nr. 9. Pigen i Kjøkkenet. Hm! Hvis jeg var Hr. Ancher, gik jeg heller hen og dinerede i en Restauration.

Nr. 10. **Michael Ancher.** Portræt af min Hustru. I Sandhed særdeles net arrangeret! Et virkeligt smagfuldt Kostume! Formodentlig til et Karneval eller *Bal masqué* Men — *comment dire?* Burde Hr. Ancher ikke have ventet nogle Maaneder?

Nr. 11. Lystige Folk. Ah! Fiskere! Fornøjer sig over den Kanonbaad, som Dhrr. Bønder ikke fik estamoteret. Men

Kunstudstillingen paa Sjalottenborre

bedømt a
Frederik Skaft
Mallersvend.

Der er inte mejet a ta sai fore i Handverket for Tiden begrundet paa, det er for koldt i Værliget, og naar en Svend hele Daen gaar om og spadserer og gier'en med Fyrrighed fra om Morningen til om Aftningen, saa ka han enten sla sai paa Drek, ves han er et Svin, eller osse, ves han, som mai, er en Guttæmpler og en opadstrævendes Talang me fremspirendes Forhaabninger, ka han sla sai paa a udane sin Aandelihed, som jai gore i Vinter paa Stodenternes Korsusser og nu i Foraaret ve Beskuelsen a Konstfællernes Produsjoner. Og je læste jo forledden i Maarenbladdet, vodan Vilhelm Groth baade foruden a malle me Olle osse ka smøre me Blæk og Pen, og saa tænkte je, de ku være Grin osse a spartle en Kunstanmellelse op og gi di gamle Parøkker deres Fet, saa nu ve je gi dem en Overstrygning og ikke spare paa Koloren men sætte den paa med lidt Rigelighed, saa der ka være Noet a sla a paa, om saa sku være. Og være en som Grothes ka de nu ikke blie, saa nu smidder je Frakken og tar fat. La vos begønne me Begønnelsen.

Nr. 8. ***Anna Ancher.*** *»I det Grønne.« Ja Gubevares! Man ka jo gjerne ha Lov og kalde en Værmølle for en Ligkiste. Værsen artig! Sjeneer Dem ikke! Og naar man jøller ud a Strandvejen paa en Kapervovn, saa Støvet ryger om Ørerne, saa kan man jo godt bilde Folk ind a man kjører ud i de Grønne. Men hvis Fru Ancher vel servere Grønærter paa den Maneer, maa hun heller komme Surt og Sødt i og lidt Flæsk til, for de er og blier aldrig noensinde Annet end som graa Ærter allieveller.*

Nr. 9. Pigen i Køkkenet. Der sku je inte ha noet a at sidde paa Huggeblokken og være Madkjæreste.

Nr. 10. ***Michael Ancher.*** *Portræt af min Hustru. Sikken sparsommelig Rad! Han fortæller a det kun skal være Portræt af hans Hustru og saa har han dog taget den øvrige Familie med lige ned til Vovvov.*

Nr. 11. Lystige Folk. Saadan tænker jeg mig i Grunden Skamdrup!

Nr. 12. Ved Champagnen. Nej sku je gie Skum peter maatte det rigtignok være til et anderledes flot Pige-

Hr. Ancher maa sætte ny Agn paa Krogen. Den *vieux bonhomme* i Forgrunden har han hængt ud mindst fjorten Gange før, saa paa ham kommer der neppe Bid mere.

Nr. 12. „Ved Champagnen!" — eller «*La veuve Cliquot* i sit *coquette* Humeur". Meget humoristisk Karrikatur!

Nr. 17. **Otto Bache.** Slutning af Parforcejagten paa Frijsenborg 1882. *Magnifique*! Hvilken Noblesse! Jeg var ikke strax ganske orienteret, fordi jeg har aldrig selv reden *parforce* men kun været paa Klapjagt hos højsalig Hertugen af Lippe Detmold en eneste Gang i mit Liv, hvor jeg blesserede en Tølper af en Jagtbetjent, som var saa dum at komme mig paa Skud. Jeg var derfor noget forvirret ved de tre røde Lakajet og kunde ikke gjenkjende mine fortræffelige unge Venner i den Habit, men den unge Baron Hingstehov gav mig Forklaring over Detaillerne forleden. Om Hestene sagde han: „at de lignede djævleblændt brillant"! men jeg kan ikke lide, at en af dem vender, *avec permission*, Halen ud imod Publikum! Det kan være godt nok til den almindelige *peuple*, men hvis høje og allerhøjeste Herstaber tog Billedet naadigst i Tjesyn, vilde det dog være meget inconvenabelt at se det Bestie staa og vende forkert Front.

Carl Bloch. Portræt af Hr. Conferentsraad Lunn — Udført til Overformynderiet. Naar en Etatsraad maler en Conferentsraad, er det ganske *comme il faut*, at man beundrer uden at kritisere. Baron Hingstehov, som havde glemt sit Catalog, troede, det var en Handskemager paa Grund af de lilla Glacé, men jeg kunde strax gjætte, det maatte være noget distingueret; jeg kom til at tænke paa, at da jeg var ung, vilde min Familie have sat mig under Formynderskab. Saa var Conferentsraaden jo bleven min Chef. Der er ogsaa et Billede af min gode Ven Etatsraad Meldahl. Hvorfor har Etatsraad Bloch ikke selv malet sin Collega?

barn. Men det er kanskesens en Feberpasjent, Doktoren har ordineret de til og for en Guttempler som mai er de reytenok strængt nok at gaa deroppe og se paa alle de Glas og Flasker og drikkendes Varer, saa engang imellem har jeg maattet eng paa Restorasionen og knuse en Soda.

Nr. 17. ***Otto Bache.*** *Slutning af Parforsejagten paa Frijsenborg 1882. Det er nok saadan Noget som de Adelige kalder Sport liesom at spøtte i Hoderne paa Folk i Dagmartheatret, og de sidste ka je nu nok begribe man kan komme til a gjøre, for naar di Folk har siddet oppe i Losien og set Folk klabbe a Nordahl og Goise, saa har de naturligvis tænkt: Va er det for none Kaalhoder dernede i Dybet? Og saa har en Baron spøttet og saa har en anden Laban spøttet med for Selskabs Skyld og saa har en ung Tømmersvend med Moneter spøttet med for a være behaveli for Baronen, og de har troet, de var barestens Blomkaal de sad og spøttede i, og den Kaal har de saa maattet søbe i dem bagefter med Kroners Erlæggelse som der staar i Sosialdemmekraten. Naa ja va! vi har jo alle vaaren paa Bimmelim! Men dette herre er nok en anden Slags, og det er forresten none maiet pæne Folk a se til, og dem i de røde Frakker det er sagtens Kammerherrer i Unneform skjøndt de ikke har Nøglen paa, men den vilde maaske sjenere, naar de rider Gallop.*

Nr. 18. Portræt af Etatsraad Meldahl. Der kan man se, hva en Svend med Talang kan blive til!

Nr. 38. ***Carl Bloch.*** *Portræt af Konferensraad Lunn. Sikken en Storborger! Det er sagtens saadan En man læser om i Romanerne, der lever a di Fattiges Sved og nærer sai a Arbeddernes Blod. Han ser nu rigtignok meget venli og medgjørlig ud, men det er kanskesens netop de lomske aed. Men forresten, naar han vil la sai malle og Arbedet blier betalt, va raver de saa eentlig vos, om han er Kunferensraad eller Brændevinsbrænder! Og Carl Block leverer da osse ganske probert Arbedde inu, trods han er bleven Etaseraad.*

Opgravelses-Udvalget.

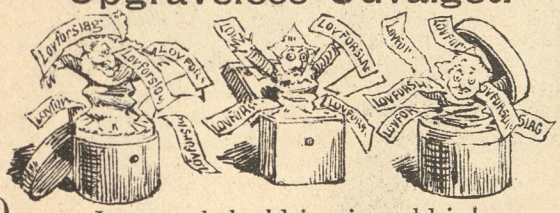
LOVFORSLAG
LOVFORSLAG
LOVFORSLAG

Positivt umuligt.

— De maa øjeblikkelig skaffe mig fat i Klokkeren! Det er af den yderste Vigtighed!!
— Det er positivt umuligt! — Klokkeren er Fanden i Vold oppe ved Præsten.

Meget muligt.

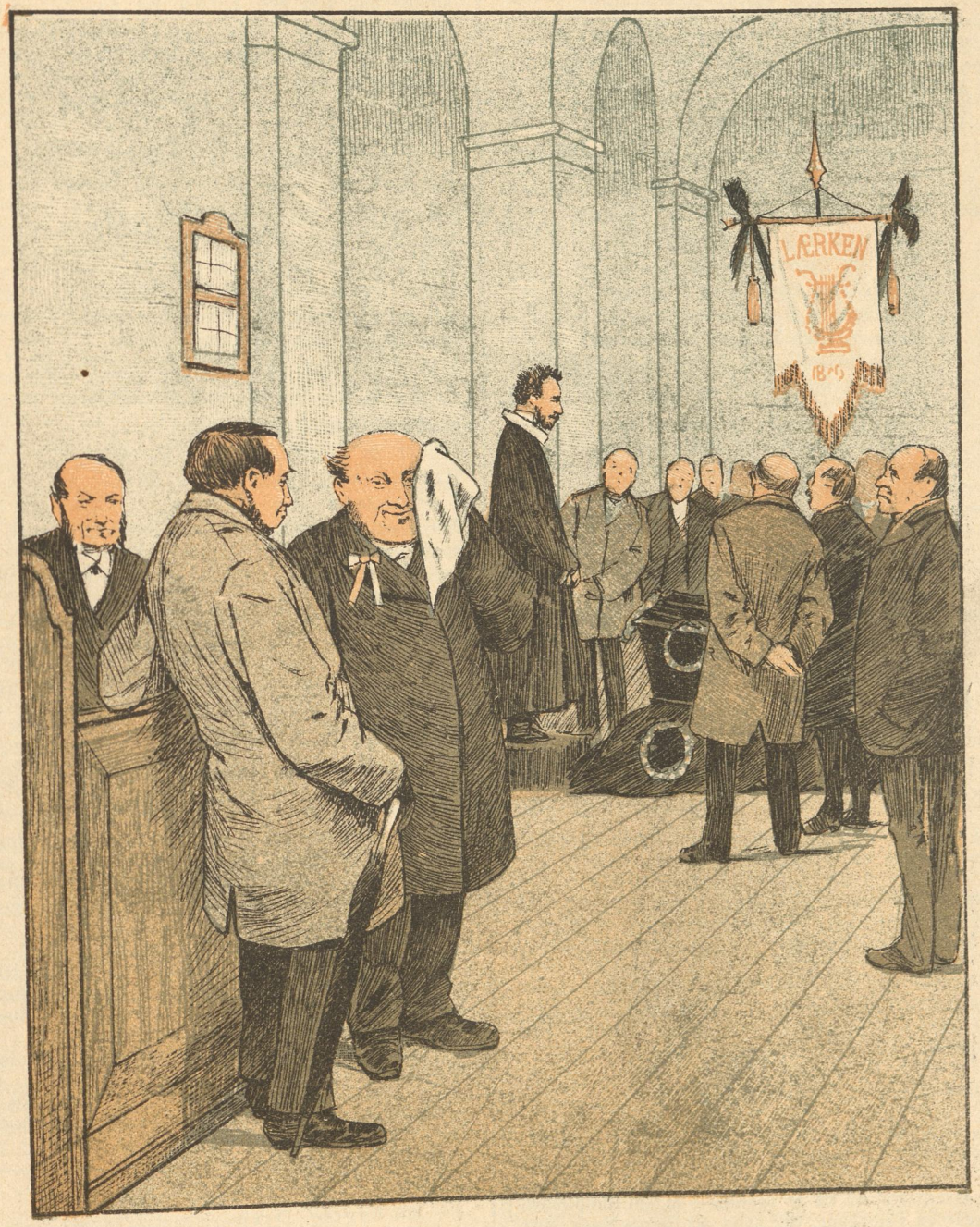

Præsten: Nu, gamle Kristiansen! Nu har Du forladt denne syndige Verden. — Da Du levede, kaldte Klokkerne Dig forgjæves til Herrens Hus! hvordan er Du da nu kommen?

En svag Røst i Følget: Han var sgu'tte heller kommen, naar vi inte havde slæbt ham herhen!

Lock out.

Ballade, tilegnet Bødkerlavet.

Jeg paa min Harpe gjør Postyr,
Slaar i dens Strenge for Hr. Madsen,
Ej ham, der er en prægtig Fyr,
Nej ham, der sla'er saa tidt paa Kassen;
Slet ingen Ondskab er det, men
Manden er nemlig Bødkersvend.
Stræb Bødker, stræb Bødker, alt hvad Du kan,
Pas paa din Tønde som en Mand!

Madsen var ret en fiffig Bro'er,
Han i sit Fag var ej Begynder,
Lige fra ganske lille Noer
Gjorde han stadig væk i Tønder;
Dog han af Gjerrighed var fuld,
Helst vil han ha'e en Tønde Guld.
Stræb Bødker, stræb Bødker, alt hvad Du kan,
Pas paa din Tønde som en Mand!

Han til de andre Svende sa'e:
«At vi gjør Skrue, det nok bedst er!»
Og saa sit Arbejd ned han la'e,
Men i Hr. Lund han fandt sin Mester.
Mestrene grebes af Broderaand,
Knytted et fælles Tøndebaand.
Stræb Bødker, stræb Bødker, alt hvad Du kan,
Pas paa din Tønde som en Mand!

Ej for saa lidt Hr. Lund sig ga',
Han sagde bare: «Tip, Tap, Tønde!
Vi kan Jer' Tøndedans ej ha'e,
Nu kan de Andre godt begynde!»
Madsen fra Tuborg gik — o Spe!
Ak, hvor det gjorde Philip wee!
Stræb Bødker, stræb Bødker, alt hvad Du kan,
Pas blot paa Tuborg som en Mand!

Tørt kun er Madsens Tøndespil,
Han ikke kan sin Hals faa skyllet,
Han Philip Heyman vise vil,
Hvor Bødkermassen kjøbte Øllet;
Alt, hvad han faar, er en *Lock-out*,
Men ingen Bajer, ej *double Stout*.
Stræb Bødker, stræb Bødker, alt hvad Du kan,
Hold Dig fra Tønden som en Mand.

Madsen kan stille Massens Savn
I hver en Ølhal, hos hver Høker,
Han kan som Pjerrot gjøre Gavn
I «*Cassander som Bødker*»;
Madsen har løst vor Tids Problem
Med sit nye Tøndesystem!
Stræb Bødker, stræb Bødker, alt hvad Du kan,
Hold Dig fra Tønden som en Mand.

Strøgods.

Repliker af Rudolf Schmidt.

Min Muse er en Strøkone, der strør Grønt *ad egne Veje* for mig, ikke af den danske Bøgh, men af min egen Vejbred.

* * *

Var jeg ikke Rudolph Schmidt, vilde jeg være Shakespeare.

* * *

Hvad er den naturligste Følelse for en stolt Sjæl? — Selvfølelse!! «Nur die Lumpen sind bescheiden.»

* * *

Jeg kunde have knust Erik Bøgh, men jeg gjorde det ikke; dog, naar han næste Gang sover ind over et af mine fredelige Værker, skal han faa en frygtelig *Opvækkelse*.

* * *

Jeg holder mig til Virkeligheden! Jeg har sluttet Akkord med tyve Kagekoner, der skulle give mig deres Levnet til fri (dog ikke gratis) Behandling. Tænk, naar jeg kan optræde som «*Kagekonens Ridder*»!

* * *

Fra lille af har jeg altid hadet *Mester Erik*.

* * *

Ingen dansk Forfatter er naaet saa højt som jeg, thi ingen har sat sig selv saa højt som jeg.

* * *

Hvor Hverdagslivet tit er rørende i al sin Simpelhed: jeg saa igaar en Valbykone, der snød sit Barns Næse med Fingrene.

* * *

(Motiv til et Digt) Solen skinner; der sidder en Fugl i Træet over Bænken. Fuglen viser, at den har en Klat til overs for Bænken. En Herre med lyse Benklæder sætter sig paa Bænken og gaar kort efter bort med hele Klatten. Solen er borte; han er i Klatgjæld til Bænken.

* * *

Hvor jeg er en forunderlig poetisk Natur!

* * *

(Motiv til en psychologisk Roman) Æggekonen plejer at være dyr; sidste Gang var hun billigere, og der var dog en Kylling i et af Æggene.

* * *

(Motiv til et Andersensk Æventyr) Tre raadne Appelsiner. To friske Drenge. En paa Skallen.

* * *

Hvad ingen andre sér, det sér jeg. Igaar saa jeg paa Frederik VI. i Frederiksberg Have. Da saa jeg med Et, at han var borte, og jeg stod dér i Stedet. Ja, dér vilde jeg passe, thi dér kunde jeg tage mine friske Studier, ligesom de kom fra Josty af.

* * *

En Gang var jeg ubemærket. Nu kan jeg ikke gaa ned ad Gaden, uden at Folk stikke Hovederne sammen og smile. Det er rart at kunne virke saa oplivende i disse bedrøvelige Tider.

* * *

Jeg egner mig ikke til Skraldemand; thi jeg kan ikke holde Bøtten.

* * *

I Nat drømte jeg, at jeg hørte en Røst, der sagde: «Tag Strøskeen i en anden Haand!» — Hvad mon det betyder?

Lægemidler.

En dygtig Dyrlæge anvises en god Plads i en folkerig, stærk venstresindet Egn. Nærmere Oplysninger meddeler Folketingsmand Schjøtts, Nørrebrogade 11, Stueetagen.

En rummelig Daarekiste anvises en god Plads i en folkelig, stærk venstresindet Egn. Nærmere Oplysninger meddeler Folketingsmand D. G. Monrad, Christiansborg Slot, Stueetagen. Samme Steds er ogsaa forskjellige ledige øverste Etager til behagelig Eftersyn.

Fra Musikverdenen.

Forrige Tirsdag foranstaltede Hr. S. A. i *«Morgenbladets»* Lokale paa Gammelholm en musikalsk Matinée til privat Fornøjelse for alle musikalske og umusikalske Kjendere her i Byen. Hr. S. A.'s Præstation havde strax rygtet sig over hele Byen, og Alt, hvad der Dur, var strømmet sammen for at more sig over ham.

Udenfor Bygningen straalede den røde Lygte som det røde Øie midt i en hvid Kanins Hovede eller som en Gorillas Bag, thi det kan nok være, der var Blus paa Lampen!.. Jeg sad i første Parket, første Række til højre, yderste Plads til venstre, Nummer sytten; jeg kunde kun se den geniale Komponist og Virtuos' højre Haand, naar den sprang op over Flygelets polerede Brystkasse for at parere en Oktav i sin Kamp med Klaviaturet, og hans venstre Haand, naar den gjorde sig en Klaviatur ned i de dybe Regioner og fortvivlet stønnende udtordnede sit «A bas! A Bas!», til den endte sit vilde Løb med at trille ned i Virtuosens Skjød, uden at en eneste Node gik i Løbet.

Des værre kom jeg for sent til at høre Bachs af Alle kjendte, fugerede *galoppo di finale* af hans berømte Oratorium: *Orphée dans l'enfer*! Hvor udmærket genialt Stykket end blev spillet eller rettere trommet ud paa Instrumentet, klappede Publikum dog ikke; man havde sat sine Klap ind i den musikalske Øre-Sparebank og vilde først udbetale Kapitalen til Terminen Schram.

Endelig kom denne — egentlig adskillig tidligere end man havde ventet. Det var Komponistens frie Variationer over det i den senere Tid saa ofte hørte Thema: *«Peder Schram i Barndomsalder»*. Hvor storslaaet denne Komposition blev spillet eller rettere hamret ud af det ædle Metal i større og mindre Dele af forskjellig Lød og Tone, af forskjellig Vægt og Fylde, hele, halve, Fjerdedele, Ottendedele, Sextendedele, Toogtredivtedele, Fireogtredsinstyvendedele, kan ikke beskrives med en Pen; der hører en Guldvægt af den sarteste Følsomhed til en slig Værdsætning.

Under Udførelsen var der stille, øredøvende stille som i en tom Kirke ved Midnatstide; Publikum trak Vejret med den mest fuldendte Respirationskunst; man kunde have hørt en Spurv falde til Jorden; men næppe var den sidste Tone døet hen i sin skjønne Dødskamp, før Bifaldet brasede løs med et Brag, titusinde Gange stærkere end, da Tribunen i Skanderborg styrtede sammen. Folks Arme svingede af Begejstring rundt som Møllevinger i en Efteraarsstorm; Hænderne klaskede mod hinanden med træhaard Lyd som Vaskebrædtet, der slaar mod Træbænken; Fødderne stampede og trampede mod Gulvet i Tarantellens vildeste Tempo; Haandklappene vare som sparede sammen i halvhundrede Aar med Renter og Rentes Rente til tyve Procent, de kom og gik, faldt og rejste sig, stadig stigende, *crescendo*, ved den største Kraft, *con tutta forza*, hastigere og hastigere, mere og mere storartet, *accelerando, presto, prestissimo, brillante, brillantissimo.*

Kunstneren var rystet, han viskede Taarerne af sin Pande, greb i sin Bevægelse med den venstre Haand fat i Flygelet, som om han, takkende det for Assistancen, trykkede det i Haanden, og saa stod han atter støt som en Støtte, fast paa sine dinglende Ben, var atter sig selv, atter S. A. Saa tog han fat paa Nummer To af Bechsteins *geflygelte Worte ohne Lieder*, og Alt var som nyt: den første Strofe, man kunde udenad, som den anden Strofe, man kunde indenad; og under Alt dette stod Pianofortet med tilhørende Stol — Benene ikke at forglemme — det eneste Bohave levende ved Siden af ham, der spillede sin oplagte Solo. Det var, som vilde Virtuosen betale den modtagne Kapital tilbage uden at gaa paa Akkord. Først kom en Enøre drattende fra Klaveret, saa en Tøøre, en Femøre, en Tiøre, o. s. v., o. s. v.; man længtes efter at faa set Kronen paa det Hele . . . saa, endelig — dum, dum! Dideldaidu! Hulliadeidu!

Saa gik Tæppet ned, og saa gik Tæppet op, og Kunstneren ind og ud, frem og tilbage. Men tilsidst tog Virtuosen sig til sit trætte Hovede; alle Haarene fulgte med, da Haanden atter fjærnede sig, og S. A.'s gemytlige, joviale Ansigt stod glødende ud mod Publikum, og med dette Ansigt *in mente* forlod man *«Morgenbladet»*.

Hvad var bedst? Var der noget, der var bedst? Er der over Hovedet Noget, der er bedst? Jeg tror, det er bedst ikke at tale om disse gamle Skader!

Klipfiskefarcen.

Mel: Fader Bergstrøm, stem upp och klinga!

Chresten Bogø slaa paa Din Klokke!
Lad dens Toner de Bønder lokke!
Op i Salen vi ser dem sjokke
Til en mandig Sport.
Om «Traktaten», den grønne spanske,
Skal der væves i kjønne danske
Krafttirader, saa kommer ganske
Sikkert vi til kort.
Der skal pranges og der skal pruttes,
Væk fra Løfterne skal der smuttes,
Men med Tiden der lystig ruttes
Blot til Højres Tort.
— Nej den spanske Sherry
Vanker der nok neppe noget a',
Man faar være gjerrig
Paa sin Malaga.
Ej i søde Druer
Vi ad Aare svømme frit,
Nej som døde Fluer
I vor egen Sprit.
Chresten Bogø slaa paa Din Klokke!
Ingen Spanier Dig skal rokke,
Gjæve Fører for Vælgerflokke,
Der er som Granit!

Chresten Bogø paa Bal saas stande
Stor og mægtig med bulet Pande,
Castellanos sit Vid saa strande
Paa hint haarde Fjeld.
Mon Gesandten, den snilde spanske,
Ret kaperede Chrestens Franske?
For det kunde jo være vanskeligt for Andre vel.
Sikkert fik han dog lidt Belæring
Om vort Venstres Madposers Skjæring;
Med sin Klipfisk den stakkels Færing
Faar vist mindre Held.
Snart lig Skjæbnens Parce
Venstre klipper Traaden, som staar spændt,
Og vor Klipfiskefarce
Er vist snarlig endt.
«Børsen», som har udstødt
Hyl, som kan til Hjærtet gaa,
Med en gammel udblødt
Bergfisk nøjes maa.
Chresten Bogø gi'er Mentorrollen:
«Her bli'er slets ingen Sherrysolden!»
I Spritflasken han sætter Tolden
Og la'er Tietgen staa.

Ikke-Kompensations-Politik.

Frit efter Fritz Jürgensen.

— Nej, behold Du din Sprit min Dreng, saa la'er vi Konen beholde sine Appelsiner!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 8. Mai Nr. 19.

Selvfølgelig.

Moderen: Nu maa jeg se at faa lille Fikkemands Tænder børstede.
Faderen: Nej, lad hellere vær', ellers faar vi bare Graad og Tænders Gnidsel.

Fornyede Vexler.

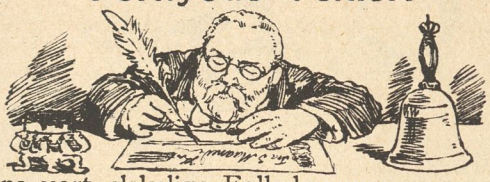

Imens vort elskelige Folkekammer
Maa føre et Slags haabløs Skintilværelse,
Delt mellem Dødens Kval og Livets Jammer,
Og venter snart sin Livstraads Overskærelse,
Maa holde stræng Diæt og vil ha'e Ro,
Kort sagt, har Trang til højlig Overbærelse,
Begynder Fremtidsspirerne at gro
Saa smaat i Folkelivets Planteskole,
Der faar sin Drivhusvarme fra en Kro,
Hvor paa de folkelige Talerstole
Veltalenhedens Blomster springer ud,
Naar bare der en Stemme er at hole;
Thi hvilken Bejler taler til sin Brud
Saa varmt og lovende, saa sødt bedaarende
Som de, der kalder «Folket» deres Gud?
«Mig kan I skue ganske trygt paa Haarene!
Og, hvad I ønsker, skaffer jeg Jer strax!
De andre er kun Ulve mellem Faarene!»
Og mer og mer endnu af samme Slags
Som Lokkemad gaar ind i Bondens Øre,
Og vips, han fanget er som i en Sax.
Han har saa længe ladet sig forføre
Af Folk, der loved' stort, men lidet holdt,
At de tør nok en Gang la'e ham det høre.
Thi regner først han ud, at han er solgt,
Og hvad han faar i Grunden for sin Stemme,
Da løb det somme ned ad Ryggen koldt;
Saa fik de Folkekaarne at fornemme,
At ingen over tolv Aars Smigreri
Vil tolv Aars uopfyldte Løfter glemme.
Thi Bonden gjorde intet godt Parti
Den Dag, da han til venstre Haand blev viet
Og loved' at staa BERG og HOLSTEIN bi.
Hvem er det vel, der Bonden har befriet?
Og hvad har Venstre gjort for samme Stand,
Fraregnet Blæst for Frasemageriet?
— Men, skal der hales Levebrød i Land,
Saa grænser det omtrent til det utrolige,
Hvad vore Bønder man indbilde kan.
Og bliver hist og her de lidt urolige
Ved Tanken om det Forsvar, man forsømmer,
Saa salver BAJER dem med «Fredens» Olie.
Dog, om man Høvederne ej berømmer
For Kløgt, er deres Høvedsmænd saa snu,
At de kan kjøre dem i stramme Tømmer.
Og gaar Taalmodigheden ej itu,
Vil næste Valg igjen bekræfte Pagten:
Hold I blot ud en lille Stund endnu,
Saa skal vi sørge for, at **vi** faar Magten!

I Dobbeltkiggert.

Konstudstillingen paa Charlottenborg.

Optegnelser af
Kammerjunker **Arthur von Bonleben,**
fhv. Legationssekretair.

Nr 55. **Carl Carlsen.** „Overanstrængt". *Mon Dieu!* Den gamle Dame har faaet *vapeurs.* Grevinde Adlernase fik ogsaa *vapeurs,* da hun hørte om det Billede. Havde tænkt at lade sig male, men vil nu lade sig hofsfotografere. Man kan dog ikke risikere at hænge mellem saadan *crapule* som den, de unge Artister behager at portraitere nuomstunder. Jeg kunde jo *par exemple* komme til at hænge *vis à vis* min Friseur.

Nr. 63. **R. Christiansen.** „Toget kommer". Hvilken Mangel paa Fantasie! Hvorfor kan ikke Hr. Christiansen *supponere* at f. Ex. Prinds Julius eller ifølge Nationaltidende Minister Skeel eller den store Financier er med Toget, og at den glade loyale Befolkning med spændt Forventning presser sig sammen for at se et Glimt af dem. Hvem er nu med „Toget", der „kommer"? Formodentlig kun et Par Probenreutere eller Hr. Hermann Bang paa Tournée. Men hvem gider se paa det!

Nr. 71. **Chr. Dalsgaard.** Morgen. Ja, det er *ma foi charmant!* To Elverpiger kommer dansende gjennem Taagen. Jeg maa have min Lorgnet frem. Ah, jeg tog fejl. Det er ikke Elverpiger, men Malkepiger. *Fi donc!*

Nr. 108—12. **A. Fritz.** Landskaber. Hr. Fritz er en stor Konstner. Immer Effekt! Blaa Torden, lysegrøn Skov, eller gul Skov, grøn Himmel eller blaa Skov, gul Himmel, aber immer Glans og Couleur. Var jeg Vorherre, lod jeg Fritz arangere Naturen.

Nr. 126. **Elise Konstantin-Hansen.** „En gammel Kone maderen syg Gæsling". Det arme Kreatur! Ah, hvor

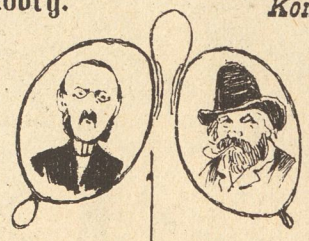

Konstudstillingen paa Sjalottenborre

bedømt a
Frederik Skaft
Mallersvend.

Nr. 55. ***Carl Carlsen.*** *»Overanstrængt.« Naada! Det kan nok hænds, hun svedder Olle! Det er natyrlig heller inte let for saadan en gammel, korpelent Mutter a gøre Arbedet uden at at trække Værliget engang imellem. Jeg kan tænke, hun skal være en »Allegori paa Risdasværksomhed,« for Gubevares, hvor di sølle Bønder maa være »overanstrængte« naar de saadan har visnet en hel Session igennem for 6 Kroner i Davløn, og ingen Ægstra for Overvisnearbede!*

Nr. 63. ***R. Christiansen.*** *»Toget kommer!« Nej gu gjør det ikke Nej. Nu har jeg staaet og ventet en hal Time paa, a de sku komme og kjedet mig myrderli imens, men innu har de værken piftet eller fløitet, saa Maleren er formodentlig selv gaaet i Toget og kjørt væk fra det Hele, og det finder jeg liegodt temmelig ordinært, at han narer Publikommet paa den Maade a la dem staa og gave paa et gammelt Led og none Skinner.*

Nr. 71. ***Chr. Dalsgaard.*** *»Morgen.« Det var da noen Fandens Mælkebøtter!*

Nr. 108—12. ***A. Fritz:*** *Landskaber. Nu har jeg længe gaaet og spekkeleret paa, med hvad Kulør jeg sku strye Høker Jespersens Fasade ude paa Lampeveien saa den rigtig kunde glo og trække Kunder til Huset. Men jeg troer nok jeg taer den a Fritz's Farvelade. Det gaar altid strygendes for Fritz, baade med Mallingen og med Afsætningen.*

Nr. 126. ***Elise Konstantin Hansen.*** *»En*

det minder om Dyrebeskyttelsens Glandsperiode. *Ils sont passés ces jours des fêtes!* Mon min Ven, den gode Kammeraad, ikke har tænkt paa en Præmie til Frøken Konstantin-Hansen! Hvor oplostende at se Mennestets Godhed mod de Umælende! Naar den *petit canard* bliver en stor, gammel Gaas, bider den *peut être* Konen i hendes gamle Læg. Utak er Verdens Honorar.

Nr. 146. **Erik Henningsen.** En Keglebane paa Landet. Jeg kan ikke fordrage Kegler. Kegler er noget demokratisk Pak. Der staar en slet og ret Bonde i blaa Permissioner og slaar maaske Otte om Kongen og tænker i sit *radicale* Temperament paa Ministeriet. *A la bonheur!* Han slaar vel Skæve! Men der er en farlig nihilistisk Tendens i de Kegler. Jeg lugter Dynamit.

Nr. 155. **Sofie Holten.** „Efter Ballet". Ah! Et Boudoir i fransk Romanstil. Den unge Marquise overvejer. Skal hun echappere fra Gemalen næste Dag med den unge Vicomte eller blot tage hen til Woerth og ruinere sin Ægtefælle med Bestilling paa en ny Robe? Fuldstændig *comme il faut*, hvad hun saa gjør.

Nr. 158. **Peter Ilsted.** En Kone, der skal til at nyse. Prosit! Men jeg savner et Pendant: „En Mand, der skal til at spytte", eller „En Loppe, der skal til at hoste". For Resten ikke saa ilde. Bringer mig til at tænke paa den Pris, Fyrst Gortchakoff var saa naadig at tage af min Daase.

Nr. 162. **V. I. Irminger.** „I Sommerferien ved Vesterhavet". En ung Cavalier læser Herman Bangs „tunge Melodier" højt for en ung Dame. Samme Lekture forvolder Nervekonvulsioner og gastriske Inkommoderinger hos begge, saa at de indtage højst kuriose Stillinger. Den unge Dame burde være chausseret lidt mere parisisk.

Nr. 202 og 426. **P. S. Krøyer.** Portræter af Hr. Justitsraad Hegel og Dr. G. Brandes. (Gyldendalske Boghandels Forlag). Jeg har aldrig set Dr. Brandes i Virkeligheden, men jeg havde tænkt mig ham som en bedre Model til en af det gamle Testamentes Martyrer. Han ser mere ud som en Bestyrer af en Børne-Have.

Nr. 209. **L. Kobke.** „Rig Mands Søn og fattig Mands Datter". Det smukkeste ved Billedet er dets Titel. Den kan give Anledning til de sindrigste Varianter og jeux d'esprit, saasom „Rig Mands Datter og fattig Mands Søn", Rig Mands Sonnedatter og fattig Mands Datterson, Rig Søns Fatter og fattig Datters Mand, Rig Fattigmands Datterdatter og fattig Rigmands Sonneson, Rig Datters Søns Fatter og Fatters fattige Søn Bedstefatters rige Datter o. s. v. Hr. Kobke har en kort og kraftig, lidt rude Maade at karakterisere paa. Rig Mands Søn angives ved en Plakat, hvorpaa der staar „Lammekotelet" og Datterens Fattigdom skinner ud fra en graa Uldstrømpe paa et knoklet Smalben. Voila tout!

gammel Kone mader en syg Gæsling« eller »Berlingske Avis serverer sine Abbenenterme Nyt fra Kunstverdenen.«

Nr. 146. ***Erik Henningsen:*** *En Keglebane paa Landet. Sikke Spænd! nemlig venstre Spænd, som Kuglen er i. Tilhøjre ses to Skæve og tre Lange. Men man han se, det er langt ude paa Landet, for hade den Bane lagt her i Kjøbenhavn, maatte der for det Føste ha vaaren en Beverding og for de Andet med en Kerkegaard i Nærheden. En Keglebane uden en Kerkegaard er som en Toddy uden Væge. Det er det bare Vand.*

Nr. 155. ***Sofie Holten.*** *Efter Ballet. Hille den gloende! Ves Mester hade set mig levere saadan en Illemination, saa hade han da strax faaet et Poppelsislagtefælde over den Ødsel med Mallervarene, men det er liegodt flot, for det er som paa en Julleustilling eller Foraarsudsalg hos Fett og Vessel men til at hænge i Værelse hos en Feberpasjent er det nu allieveller lidt for lebendit.*

Nr. 158. ***Peter Ilsted.*** *»En Kone der skal til at nyse.« Gud velsigne Dem! Hun er inte videre nysselig, men nyselig er hun. Man tør formelig inte komme for nær ved hende lisom ved Lamaet ude i den zologiske, der spøtter.*

Nr. 162. ***V. I. Irminger.*** *»I Sommerferien ved Vesterhavet.« Det er natyrlig to Artister fra »Gl. Ravnsborg« og »Kisten« som til daglig er Slangemennesker og nu ligger de og slanger sig i Ferien ude i Naturens og hinandens Skød. Men Stillingerne tar sig allieveller mere plastisk ud i Trapez og Trikot.*

Nr. 202 og 426. ***P. S. Krøyer.*** *Hegel og Brandes. Der er kun een Georg og Hegel er hans Forlægger, saa det er rimeligt nok, Krøyer ikke har kunnet forlægge den ene uden at tage den anden i Kommission. Det er løjerlit nok allieveller, a saadan en stor Mand som Brandes har kunnet lade sig nøje med at faa sit Hoved malet, men det er jo nu rigtignok det bedste ved han, selv om man hverken kan see Strømningerne i det eller Glorien om det.*

Nr. 209. ***L. Kobke:*** *Rig Mands Søn og fattig Mands Datter. Det er hørt! Sikken en brillejant Illestration til »Ravnen« der ku blive a de Stykke. Og va der især slar Beskueren det er, at den unge Laban det er saadan en simpel Rod formodentlig en Mestersøn af en Hestepranger eller en Venstre-Assurangsjekassebedrøver, og den unge Pige, det ser ud til a være Datter af en fattig Embedsmand uden Dyrtidstillæg men med Danelse, saa der kan man se, de er bare Moneterne der gør Forskjellen og inte Danelsens Fernis, men Fernis er der forresten testrækkeli a.*

En Omvendelse.

De glade Kjøbenhavnere begynder
At gjøre Bod for deres mange Synder;
I fordums Tid paa Volden de spadsered',
Naar Bods- og Bededagen arrivered'.

Nu aldrig mere Volds-Mænd og -Mandinder
Paa Volden store Bededag man finder.

Thi nu mod Esplanaden alle skal, hvor
Told-Bod og Bedring sker med største Alvor.

Ad Langelinie til gaar Pilgrimsgangen.
Med Andagt lytter hver til Klokkeklangen;

Dog ej i Sæk og Aske; thi fornøjet
Er hver en Flagellant i Sommertøjet;

Og Dydens Løn, hvorpaa man sig bereder,
Bestaar som før i The og varme Hveder.

Elegantissime.

— Naada! Du skær'en nok allerede som Greve!
— Greve? Gaa væk! Nej, jeg gi'er Hertugen af Sommersæt!

Belevenhed.

— Herre Gud! Har Frøk'nen faaet Sorg?
— Ja, min Mand er død.
— Ah! Jeg vidste slet ikke, De var bleven gift. Maa jeg gratulere!

Et brændende Spørgsmaal.

I maa inte tro, jeg synge vil om Gassen,
Som aldrig meget brændende har væ't,
Nej, det er om Skatten, man har lagt paa Pladsen,
Hvor man sad saa rart og nød en Fortovs-Ret.
Her den frie Luft vil blive problematisk,
Naar man dog betale for dem maa kvadratisk,
Og med Cirklens Kvadratur man kan sig more,
Naar man bliver bænket ved de runde Borde.

For fem Øre vil man blokke os pr. Alen:
Den Afgift er s'gu inte moderat,
Da det er Kunderne, som maa betal'en
Som Drikkepenge til vor Magistrat.
Skal den lignes paa, kan vist vi lede længe
Om Lighed, for de tykke koster Penge,
Af Berg maa først uddrages hans Kvadratrod,
Og én Semit maa mindst ha'e to Kvadratfod.

Og naar vores *Dagblad* siger, at i Bryssel
Ta'er man mer i Skat, saa siger jeg til Slut,
At Grove skulde se at blive syssel-
sat ved meterulogisk Institut
Og ved flade Størrelsers Beregning ha'e det
Held at komme mindre firkantet fra det,
For ellers — og det vilde være Skade —
Faar han ingen Fortovs-Ret i Regne-Gade.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder, hvor De er tavs i Dag, ikke fordi det misklæder Dem at sidde saadan ganske stille lidt, for saa synes jeg altid Deres Ansigt faar mere Udtryk, og for Resten taler De jo ogsaa saa utydelig, og man kan se det generer Dem, siden den Gang De knak den Fortand, De havde tilbage, og forleden læste jeg i et Avertissement om en Tandlægestudent, der tilbød at sætte Tænder ind gratis paa Folk mellem 2 og 4 for Øvelsens Skyld, og der synes jeg nok, søde Fru Schrøder, De skulde gaa hen, for hvad, naar De først har faaet Tanden sat ind, kan De jo sagtens holde Tand for Tunge med, hvor De har faaet den fra og skulde Nogen drille Dem, kan De jo bide fra Dem, og det er da ved Gud desuden en ærlig Sag ikke at have Raad til et helt Gebiss, som jo er en dyr Fornøjelse, fordi Gummerne er af Kautsjuk, og saadan en Gumme elastikum er jo nu til Dags ikke til at veje op med Guld og derved kommer jeg til at tænke paa den svenske Student, Fritz Grønbæk havde hjem med til Middag forleden, og Sørensen gav Sjampanje, hvorover Svenskeren blev højtravende og kaldte Sørensen en Hædersgubbe og mig kaldte han en trivelig Gumme og Petrine en fager Blomme, og Gud hvor jeg elsker Svenskerne, for selv om det er noget Vrøvl de siger, saa lyder det dog altid saa ædelt og storslaaet, og jeg vilde nok ønske jeg vidste hvad han mente med Gummer og Blommer, men noget delikat var det vist, for han var saa umaadelig ridderlig og høflig og sagde Aha! eller Ja saa! til Alt hvad vi fortalte ham, og bare vi kunde faa en Tunnel eller en Bro over til Malmø, for de Dampfærger tør man jo ikke betro sit Liv til, og jeg er da rigtig glad for Resten over at det ikke bliver til Noget med Nørrebro og Basaren der, for Basarer har vi da mer end nok af og jeg siger med Borgerpræsentanterne, at det æsthetiske Hensyn er det vigtigste, og skal vi have flere Basarer gaar det altfor meget ud over Æsthetikken, men Fritz Grønbæk er af en anden Mening og siger, at den eneste Fejl Prosjægtet har, er den, at det ikke er storartet nok for en By som Kjøbenhavn, og han gaar og laver paa en Plan, hvorefter hele Broen skal overbygges med en stor Sal, som skal være Byens Koncertsal, og underneden skal der være Vintertivoli med Balduin Dahl og varm Mad paa den ene Side og Georg Lumby med koldt Køkken paa den anden Side ligesom i Kasino ved Karnevaller, og saa skal Rundetaarn, som bare staar og fylder op paa Kjøbmagergade, flyttes ud paa Midten af Broen og gjøres til et elektrisk Fyrtaarn med Glødelamper i Midtergangen og Buelamper i Buegangene, der skal bygges ligesom Lapperinten i Tivoli med Arkader og Statyer og Potteplanter, og for at give det Hele et moralsk Nationalpræg skal der lægges et Bethelskib i Sortedamssøen for Ferskvandsmatroser, og for at de æsthetiske Hensyn kan ske Fyldest skal der ud til Peblingesøen lægges kommunale Kabinetter, fordi de maa ikke undværes ved vores monumentale Bygninger, og Fritz er meget utaalmodig over Sørensen, der ikke rigtig vil interessere sig for Planen, men Grunden er, at han i denne Tid gaar og falder i Staver over Bødkerskruerne og Tuborgmesterens Artikler, og jeg tror nu det kommer af Bagterier, for jeg læste jo i »Dagbladet«, der var Noget der hed Stavbagterier som gjorde baade Mennesker og Kaniner daarlige, saa de maatte have Hønsekolerabouillon i Smaakopper, som jo var en stræng Diæt og nu kunde det jo godt være der var ogsaa Noget der hed Tøndestavbagterier, og som er gaaet i Blodet paa Bødkersvendene og har givet dem Tuborgkulose i Hjerneskallen. Men har De set, søde Fru Schrøder, hvor de falder over den stakkels Fru Oda Petersen og beskylder hende for at kopiere Herman Bang, og »Avisen« skriver en dydig Piografi desangaaende, og saa har hun slet ikke tænkt paa Herman, men det Hele ligger i, at naar man bare tegner eller maler eller spiller en Karrikatur, saa raaber alle Mennesker strax, at det skal enten være Herman Bang eller Peternansen, og det siger Petrine er netop Tegn paa hvor afholdte de er, for naar man elsker Nogen, ser man den elskede Gjenstand alle Steder og alle Vegne, og saadan, siger hun, gik det akkurat hende i sin Tid, da hun elskede Løjtnant Svane, at hun saa en Svane i hver Løjtnant, der gik forbi paa Gaden, og Gud søde Fru Schrøder, her sidder jeg og jeg havde dog lovet lille Ambrosius at gaa med ham ud paa Farimagsvej og vise ham hvordan Magistraten kan rydde Træer af Vejen for at skaffe Lægekongressen til Sommer nogle interessante Tilfælde af Solstik. Farvel og Tak for Kaffe.

Mosaik.

— I Begyndelsen af Maj florerer de større og mindre Gevæxter i *Punch'* Drivhus ved Gammelstrand altid frodigst,

og ogsaa i Aar lønner det sig særdeles godt i denne Tid at aflægge et Besøg i dette i sit Slags enestaaende Opfostringshus, der som bekjendt er tilgængeligt for Publikum hver Torsdag. Naar man ikke er saa lykkelig at være Medlem af det kongelige danske Haveselskab, vil man ikke fortryde at ofre en Timestid eller to paa at studere saavel de forkjellige Bladplanter, der til dagligdags dyrkes her, som de nye, interessante Væxter, der i den senere Tid er erhvervede til Samlingen fra forskjellige Steder. Fra Kristiansborg er der saaledes ankommet flere gode Exemplarer af de folkelige Skræpper, hvoraf endogsaa en enkelt er saa stor, at den danner en hel Busk og næsten tager al Næring fra den tidligere dominerende Chrestentorn, hvis store Klokke dog endnu skygger over Stedet. For øvrigt er disse netop for Tiden af mindre Interesse, idet de er ifærd med at visne, med hvilken Akt de som bekjendt tilbringer en stor Del af deres Liv. Derimod glæder de Besøgende sig meget i Driverierne paa Charlottenburg, hvis mangefarvede Væxter tildels minder om Udlandets impressionistiske Kultur, skjønt vor beskedne *flora danica* selvfølgelig langtfra kan maale sig med denne i koloristisk Virkning. Fra *Nationaltidendes* Mistbænke fremvises et fuldtblomstrende Exemplar af en Bladplante, som man trode opgiven som haabløs, nemlig den saakaldte *feuilletonisticus Hermannicus* — ikke at forvexle med *Hrmanicus* i det kongelige berlingske Væxthus —; det er lykkedes Nationaltidendes Overgartner at opklække en Charivaritet af den gamle feuillesonisticus med nogle højst ejendommelige og meget kuriøse Blade, der kaldes Dagbogsblade.

* * *

— Desuden lægger man for Tiden Mærke til to Exemplarer af den hollandske Ridderspore *(decoratio Hovgaardiensis Gamèlia)*; dette er oprindelig en arktisk Plante af Kaffefamilien, fremkommen ved en Krydsning med den almindelige Pengeurt. Den har det mærkelige ved sig, at det varer over et Aar, inden den bærer sin Frugt, der er korsdannet og temmelig pralende, hvorfor Mange ogsaa gjerne bærer den i Knaphullet. Endvidere findes spansk Peber (*traktatus Castellanos*), der dyrkes paa højere Steder og tillige staar i stor Yndest hos Handelsstanden i saa godt som alle vore Provinsbyer; men trods den Omstændighed, at den trives særdeles godt i den store nordiske Region, er det dog meget tvivlsomt, hvorvidt den vil gaa igjennem her i Landet.

* * *

— Musikverdenen vil vide at sætte Pris paa den russiske Tusindfryd *(Antonius Rubinsteinicus)*, der spiller fra Bladet i alle Toner og synes at virke berusende, hvorfor man ogsaa har indført at bruge den til Middagsselskab i Hotel d'Angleterre, og en ny Slags Skimmel *(palæus Schimmelmannicus)*, der først er indpodet i Aar efter mange frugtesløse Forsøg.

* * *

— For Tiden pranger ligeledes blandt Nyhederne det tøndebladede Øltræ *(Lock-out Heymanicus)*, der er indført hertil fra Tuborg. Det er beslægtet med Taxtræerne, men har dog ogsaa adskilligt af Maltplantens Ejendommeligheder og bruges meget som Gavntræ af Bødkerne, som tidligere endogsaa tømte dets tuborgske Bæger til Bunds, hvad der dog nu er blevet forbudt af deres Fagforening, da det formentlig har en skadelig Virkning paa Madsen af dem.

* * *

— En ejendommelig Art af de bekjendte sure Rønnebær er de saakaldte *Niels Julia regia Falleseniana*, hvis Klaser ere meget rige og tillokkende og derfor af Ejeren henregnes til første Klasse A, men sidder saa højt, at de er meget vanskelige at faa fat i. De hører til de tornefulde Væxter og truer med at uddø her i Landet, skjønt det er mere end tvivlsomt, om de vil kunne erstattes af den svenske Art, *Langenæb*, som man efter Sigende vil prøve at indføre i den kongelige Anstalt paa Kongens Nytorv. Sammen med denne kan nævnes de halvtredsindstyveaarige Lavrbær *(Schrammus laureatus)*, som det er meget vanskeligt at faa til at blomstre; dette lykkedes i Aar, men rigtignok paa en noget kunstig Maade, saa ikke alle vilde anerkjende dem som ægte. Alligevel blev de tilkjendte Fortjenstmedaillen og anvendtes til Pryd paa det store Hofbal, ligesom de brugtes til en Mængde Kranse og endog efter svensk Vis sattes som Buketter i Vaseorden. Det er en maskeformig Ærenpris, der stedse lever paa den grønne Gren, og det er jo altid af Interesse at se en saa gammel Knop staa med Palmerne i Hænderne.

Et godt Raad hver Middag.

— En Indsender har gjort os opmærksom paa den almindelige Fejl, som de fleste Husmødre, der dyrker Stuegartneriet, er tilbøjelige til at begaa, nemlig at give deres Grønt for meget Vand. Vi deler fuldstændig Smag med Indsenderen og tror ikke, at det er nogen Fordel, at opstuede Grøntsager bliver altfor vandede.

Lyse Udsigter.

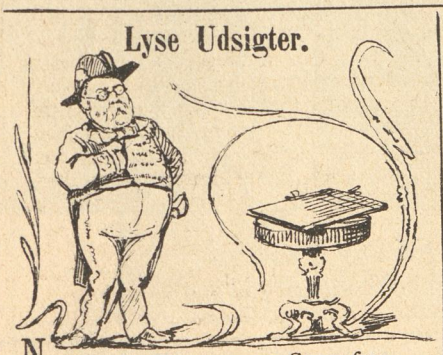

Naar I. A. Hansen en Gang faar
En brandfri Ærestøtte,
St. Georg sig hos Nissen slaar
Til Ro i samme Bøtte,
Naar Wederkinch Professor bli'er
Og *„Danmarks"* Hviid Magister,
Naar Nikolaj Taarn faar sit Spir,
— Da bliver Berg Minister!

Naar 5te Valgkreds faar sin Ret
Af Venstre ubeskaaret,
Naar Tauber endelig bli'er mæt
Og Hørup from som Faaret,
Naar frit «Hr. Greven» deler Kaar
Med andre «Sjoselister»
Og aldrig Assens-Plader slaar,
— Da bliver Berg Minister!

Naar Bonden villig gi'er Kontant
I Skat til Fæstningsvoldene,
Naar Elberling bli'er int'ressant,
Og Bajer underholdende,
Naar Monrad véd, hvor han vil hen,
Og Venstres Daarekister
Faar Rum til andres «kloge Mænd»,
— Da bliver Berg Minister!

Naar Busk sin Trøje vovet har
Og byttet den med Plaster,
Naar Herman Bang ej bli'er til Nar,
Og Ehlers sig forhaster,
Naar Nielsen-Grøn bli'er hvid, og Nordahl Brun fordunkler Phister,
Naar lille Eedvard bliver stor
— Da bliver Berg Minister!

Naar Tietgen aldrig mer vil ha'e,
At Pressen skal ham rose,
Og naar Alberti siger Ja
Til Bergs Apotheose,
Naar Venstres Flertal ej bestaar
Af bar Seminarister,
Naar sund Fornuft selv Pingel faar,
— Da bliver Berg Minister!

Naar Erslev selv og vor Kommerset atsraad finder Polen,
Naar Schandorph skriver Psalmevers
Til Børn i Søndagsskolen,
Naar Jeppe Tang er Alvorsmand,
Og Bojsen Humorist er,
Naar *„Morgengnavet"* mangler Vand,
— Da bliver Berg Minister!

Liberale Omnibusse-Mænd.

Den liberale Forening har Rum
For Alle i rigeligt Kvantum.

Den mangler nu bare Publikum:
— *de omnibus est dubitandum.*

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 15. Mai Nr. 20.

En moderne Paris.

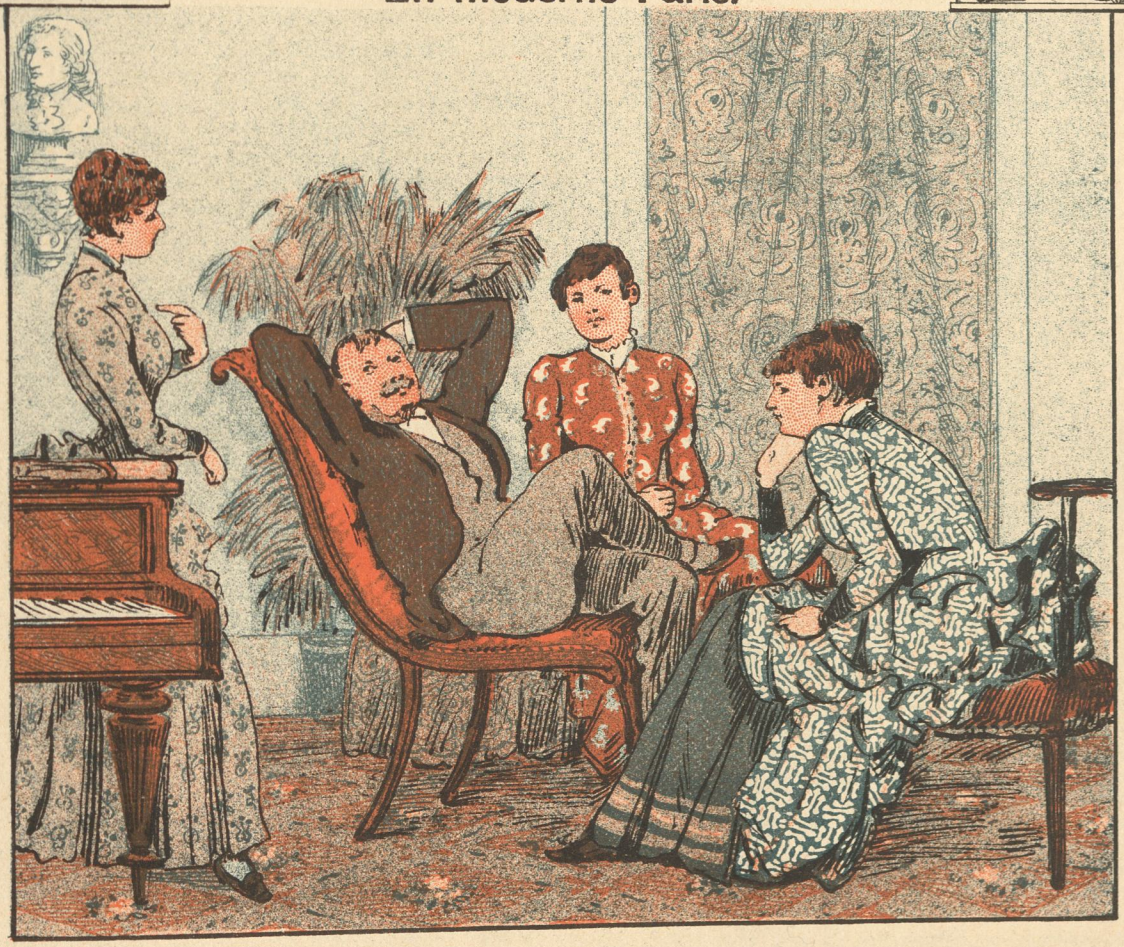

— Ja, af Jer tre er Anna den klogeste, Julie den kjønneste....
— Og jeg? hvad er jeg saa?
— Den yngste!

I sluttet Række.

Det store Værk er fuldbrags! Sjoselister
Og Liberale staar i samme Hær!
Et Venskabsbaand, som ej før Valget brister,
Har til hinanden bragt dem ganske nær;
De sammen løb som Malle til sin Klister
Eller som Fløden under Tordenvejr;
O, det er rørende, naar saa beslægtede
Skjønaander mødes og bli'er sammenhægtede!

Ej nogen Mislyd her forstyrre kan
Venskabets simple Folke-Melodier,
Som disse højst forskjellige Partier
Istemme vil til Redning for vort Land;
Piano-Forto slaar man Tonen an,
Og ingen Hage ved Hr. Holst og Trier
Og Holm og Hørdum mer kan tage bort den
Gelæde, at til sidst de traf Akkorden.

Naar under fælles Flag de Herrer sejler,
Saa skal vi se, hvad Enighed formaar,
At Kjøbenhavns, og hvis man ikke fejler
Selv Fredriksbergs «Erobring» forestaar;
Man slutter Kreds mod Højres gamle Kegler,
Og alle ni ved første Slag man slaar.
Det sidste Højrebolværk alt nedbrydes;
Skindet er delt, og nu skal Bjørnen skydes!

Saa kommer Venstre paa den grønne Gren;
Thi da har Skæbnen aabenbart beskikket
For dem, at Estrup — denne slemme Sten
Som har paa Vælgerfolkets Hjerte ligget,
Og hvorpaa Chresten faldt og slog sit Ben,
Da sidst han vilde «gribe Øjeblikket» —
De tage vil — saafremt de da kan løft'en —
Og vælte den fra Vejen ned i Grøften.

Og hvad saa mer? Vil da hin Forbundshær
For Tidens mange Brøst agere Lægen?
Bevares, nej! saa er vi lige nær
Med Snak ad Stolpen op og ned ad Væggen!
Saa skilles den som Bogø-Degnens Præken
Eller som Tykmælk under Tordenvejr.
Naar slig et Udfald selv de forudskikke,
Var det vist bedre, de lod Stenen ligge.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Punch!

Det var en nydelig Festaften, vi havde til «Elverhøj»s tohundrede Opførelse i Tirsdags i forrige Uge! Jeg véd fra en Masse af Veninder, at alle de andre Abonnenter var nærved at revne af Misundelse, fordi vi fik Jubilæet, og jeg var ved Gud ganske taknemmelig mod Theaterkammerherren, men det gik snart over; jeg var nemlig gaaet derhen, ikke forat se Stykket, det er jeg heldigvis voxet fra for længe siden, men fordi jeg troede, der vilde blive Hallo. — Jo, god Morgen! — Havde jeg vidst, det var blevet saa kjedeligt, saa havde jeg forœret min Kousine min Plads, for jeg skyldte hende Gjengjœld, fordi hun inviterede mig med til Rubinstein-Matinéen i Torsdags.

Og det var da ikke alene mig, der blev skuffet, nej Alle vi i Tantes Loge og begge Logerne paa Siden af os gik meget ærgerlige hjem, for vi havde ventet noget. Fœtter Conrad havde en Bouket med, der var tiltænkt Frøken Lange, og Rikke Thrane havde kjøbt en Lavrbærkrans til Jerndorff, for Herre Gud det er nu hendes Sværmeri, og om det saa var Onkel Bollerup saa havde han forberedt sig til at klappe noget ganske voldsomt ved at gaa omkring om Eftermiddagen med Cold Cream paa Hænderne. Og saa blev det Hele ikke til noget; for Onkel generede sig for at klappe for og sad og ventede paa, at nogle Andre skulde begynde, og Conrad forœrede i Mellemakten sin Bouket til Jutta Carlsen, for hvis Skyld jeg har opdaget, det er, han har abonneret, og stakkels Rikke vidste ikke, hvad hun skulde gjøre med sin Lavrbærkrans, og vilde lade den blive liggende i Logen, men saa tog hendes Moder den dog med hjem, da hun kom til at huske paa, at de skulde have Flæskesteg om Søndagen og hun nok kunde bruge nogle af Lavrbærbladene dertil. Nej, den Festforestilling gjorde komplet Fiasko; det maa have været gyselig flovt for alle de Herrer Højrejournalister, der havde stødt saadan i Trompeten for den, og Axel Henriques har vist nok glædet sig umaadelig.

Ved et mœrkeligt Træf holdt Tante Bollerup samme Aften et aparte Jubilœum, idet hun nemlig saa «Elverhøj» for 25. Gang. Hun havde indbudt Alle os i Logen til et lille Festmaaltid bagefter, og mindst otte Dage før gik hun og snakkede om, hvad vi skulde have og hvem der skulde inviteres — hun tænkte endogsaa paa at bede Fru Heiberg med —, og saa fik hun overtalt Fœtter Conrad til at skrive et lille Festskrift, som i Lighed med Avisernes Notitser om «Elverhøj» skulde indeholde adskillige værdifulde Oplysninger som først det Brev, hvori Tante som ganske lille Pige blev inviteret til første Gang at se Stykket paa Bedstemoders Plads, der allerede den Gang havde set det saa ofte, at hun var kjed af det og saa en Opramsning af alle de Medabonnenter, sammen med hvem hun havde set Stykket, samt en Navnefortegnelse over alle de Piger, Tante havde trakteret med Billetter til «Elverhøj». Dernœst skulde der følge en hel Del smaa Anekdoter fra Familien, for der knyttede sig netop saa mange Familieminder til dette Stykke, eftersom det nok egentlig var Skyld i Onkels og Tantes Forlovelse. De boede nemlig den Gang i Hus sammen, hun hos sine Forœldre paa første Sal, og han som Svend i Grosserer Petersens Smørforretning i Kjœlderen; og naar Onkel fløjtede for hende, saa var det altid «Dybt i Havet, som med stœrke Bølger», der lød op til hende fra Kjœlderen, og saa svarede Tante hver Gang med til Akkompagnement paa Familiens gamle Marschall at foredrage: «Der vanker en Ridder imellem grønne Trœer.» Det var klart nok — sagde Tante, da hun fortalte det — at hun mente Onkel Bollerup, der vankede som en Svend imellem Smørtrœerne, og til sidst tog han da ogsaa Mod til sig og sagde: «Jacten est alea» og gik over Nubicon ligesom Cœsar og Skuespiller Kragh, hvem der

var meget mere Kraft i end i Emil Poulsen baade hvad det Fysiske, men især hvad det Organiske anbelanger, og saa gik Onkel op og friede.

Des værre fik Fætter Conrad slet ingen Brug for alle de Oplysninger, han havde samlet sammen, for da Tante talte til Onkel om Festmaaltidet, nægtede han lige ud at bevillige en eneste Øre til at fejre Jubilæet med, saa vi maatte gaa fra hinanden med tørre Munde ligesom en almindelig Abonnementsaften, og det gjorde maaske noget til, at vi slet ikke var i Feststemning.

Deres ærbødige

Tirsdagsabonnentinde.

En Udvej.

I Viborg, vort højsalig Snapstings romantiske Egn,
Der ligger saa yndig og højst int'ressant i sit Hegn,
Sin Hede, hvis Storhed kan være betagende
Og strækker sig langt over Hundedagene,
Der holdtes et Møde,
Hvor Ordene løde
Fra Klein.

Han talte saa langt og saa længe om Tidernes Tegn,
Om, hvordan man kjed var paa begge Sider af Leg'n,
Og kunde man bare en Udvej finde,
Saa gik det saa dejligt som nogen Sinde;
Den Tanke han vejed'
Og fandt, den var meget
For Klein.

Først maa vi ha'e skaffet Visnetørken af Vejen
Og byttet med frugtbar Forhandlings styrkende Regn,
Saa kommer en Situation hvor med Ære
Hr. Estrup sin Afsked vil strax begjære.
Ja, saa han gelassen
Vist overlod Pladsen
Til Klein.

Thi Venstre forlanger ej, at paa Galejen Kaptajn
Skal være Partiets udkaarede egen X-Degn,
Det er saa medgjørligt, at naar det kun føjes
I Estrups Forsvinden, det gjerne vil nøjes
Med atter at drage
Til Krieger tilbage
Og — Klein!

Men hvordan man skal faa Forhandlingens Klæde paa Blegen,
Og Venstre til blot sig ved Lugten at glæde af Stegen,
Ja, hvordan man først sku ha'e den Ting klaret,
Var noget, des værre man ikke erfared',
Hans Ord var vel rige
Men Tanken allige-
vel — Klein!

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— Go' Dag, Grosser! Det er li'egodt en kold En at skulle gaa og holde den gaaendes i saadan en Varme!

— Begribeligvis. Men man tjener dog immer no'et til Sommerlejligheden, ved det at Emil Hamlet er saa venskabelig at svede et Par Ørestykker ud til vos lige paa Falderebet.

— Inte endnu, Grosser; det er først »Den flyvende Hollænder«, der si'er Punktum og »Ama'er!» til Sæsongen.

— Véd De, hvad der er min Mening, Grosser? Det er min Mening, at »den flyvendes Hollænder« bli'er til »den lyvendes Hollænder«, ved det at den rigtige nok er kommen for Skade at gaa forkert og er fløjen lige lukt i Knaphullet paa Gamél!

— Der er no'et om'et. Men det var li'egodt sjofelt, at vi inte ga' en lille Basseralle nede i Kagebutiken, da Theatret havde ligget og rodet saa mange Aar i Elverhøj. For se, den Gang forrie Tirsdags — da Hr. Walkendorff for 200de Gang var ble'en Munket a' af Kong Christian Poulsen til Kongens Nytorv, tror De saa, at Kong Chresten Poulsen til Bogø vilde saameget som gi' en Munkelikør til Tak for Fribilletten? Og saa var det jo egentlig vos, det tilkom!

— Begribeligvis. Men det ta'er vi Theaterfolk nu inte saa nøje, Grosser! Der stod osse, at Hr. Neumann og Fru Hunderup skulde ha'e Beneficie paa Dagmartheatret, men om der saa inte ha'de vaaren en Kat i Huset, kunde det aldrig ha' hjulpen dem en Smule at blive lynendes Trekvart, begrundet paa at de kun fik en Kvart Beneficie hver, da det kom til Stykket.

— Saadan gaaer 'et, ja! Den Ene Slidet og den Anden Vrøvlet, sa'e Oda, da Ingen ku'e hitte ud af, om hun ga' Peter Nansen og lignede Hermann, eller om hun ga' Herman og lignede Peter Nansen! Men kopiere gjor'e hun s'gu, det sa'e hele Pressen.

— Javel. Den blev til en hel Kopi-Presse. Men den lange Frakke ha'de hun da liegodt paa.

— Der er no'et om'et. Men se saa kunde det da i det Højeste kaldes en Skjøde-Synd!

— Siden vi taler om no'et Andet Grosser; véd De, hvad der er min Opfattelse?

— Næ, men snak bare væk, saa skal jeg strax sige Dem det.

— Det er min Opfattelse, at Watt er inte blød; for den er lovlig haard, at man skal sidde og se paa svensk Komedie i Juni.

— Det ska' De sgu'nte sie. En Kjøbenhavner er en »Flagermus«, hvad enten han saa er i »Vedbæk, Skodsborg eller Kjøbenhavn«, og naar vi nu skal spille »en Valgdag« over hele Landet, kan man jo trænge til lidt Alvorlighed.

— Begribeligvis.

— Og hvad det anbelanger med Kjøbenhavnerne, se saa er der f. Ex. Anton Svensensteins File-Harmonikakoncert; ga' de inte dér 4 Kroner i Majmaaned for at faa Lov at sidde pænt artige ved en Generalprøve?

— Det er sandt, det var det, jeg vilde ha'e talt om, Grosser! Hvad siger Abonnenterne til, at Hr. Svendsen saadan uden videre stry'er Strygerne og blæser Folk et Stykke ovre hos vos, ved det at Kapellet skal ud og file Harmonika i Kasino?

— Skidt med Abonenterne, de har jo gjort den Nytte, de skulde gjøre for i Aar. Og hvad gjør en Kappellan inte for et Præstekald? Bare Svendsen fløjter, saa gi'er de sig med Bratsch og Bram til at danse en Springdans over i Amaliegade.

— Ja, men naar vi nu har Sang i Komedien herovre?

— Saa ta'er vi den ganske Piano og triller op med et Klaver; — det kan da Ingen an-Taste os for!

— Undskyld, Grosser, des gaar en Svensker; det var da Synd at la'e Mennesket være vildfarendes. — Med Forlov, Hr. Tilrejsendes, har De sét, at »Hesten« er ble'en vasket? Værs'artig, jeg har en Kikkert liggendes herhenne i Lille Kongensgade — og saa en lille brillant En til 1ste Parket, 2den Række, værsartig!

Herskab

— De anser det altsaa for at være under Deres Værdighed at bringe denne Pakke i Byen?
— Under min Værdighed? Nej, Gud bevar's! Naar Deres Naade virkelig vil byde sit Liberi sligt, saa for mig gjerne!

Tjenerskab.

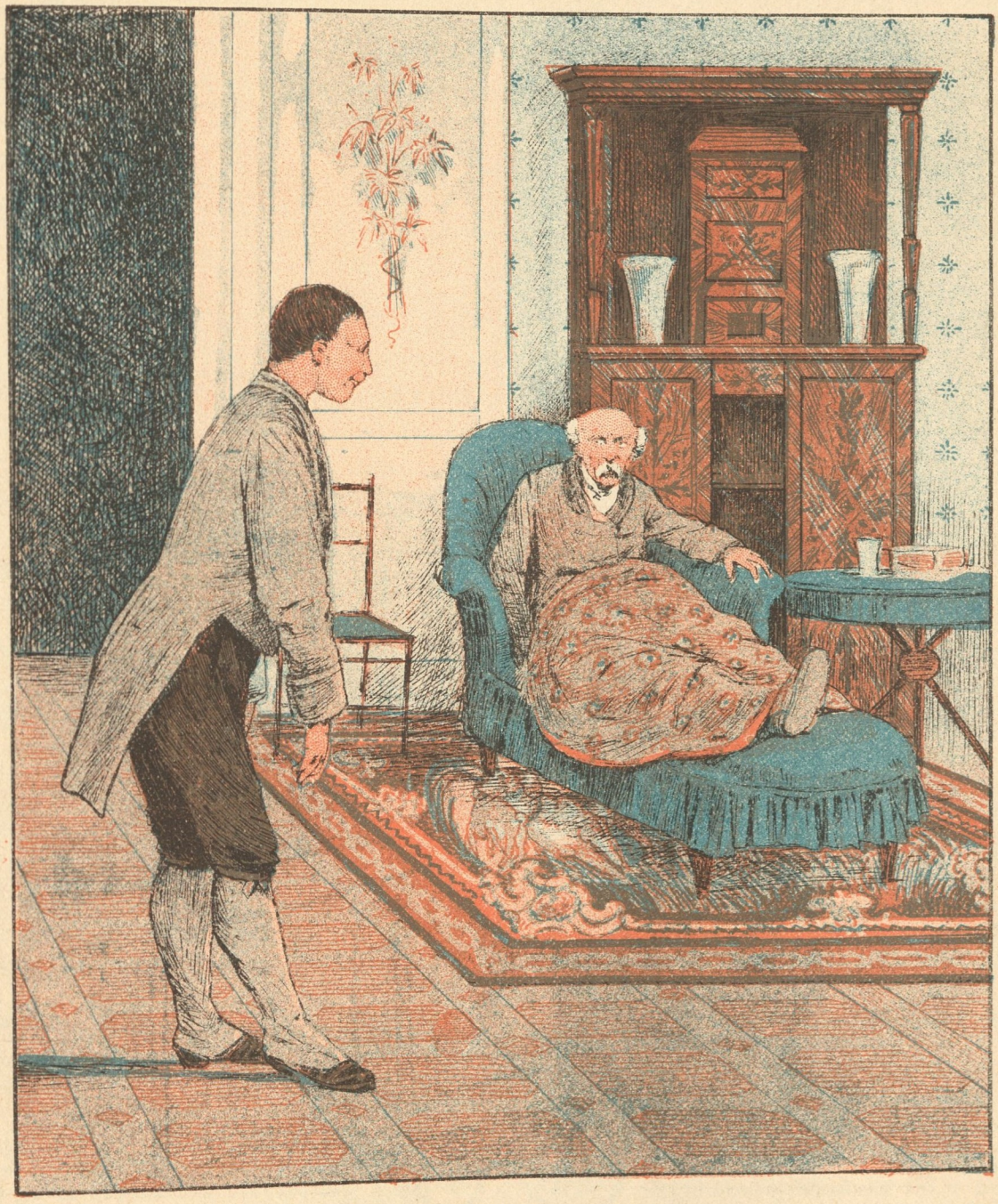

— Hvor er min Stok, Slyngel? Du har taget den!
— Jeg taget Stokken, jeg forsikrer Herren....
— Men alene kan Stokken jo ikke være gaaet sin Vej, det véd jeg da!
— Ja, hvem kan vide det? Det var jo en Spadserestok!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXVIII.

Vaaren kommer, Bøgen spreder
Ud sin grønne Baldakin,
Over Engen Græsset breder
Fløjelskaaben blød og fin,
Fugle bygge deres Reder,
Tjørnen snart til Bryllup beder
I sit hvide Brudelin.
Ak men, kjære Fætter min,
End i Rigsdagsvrøvl vi sveder;
Paa den gamle Violin,
Den, hvis Klang snart Alle kjeder,
Og som knap man høre gider
End man gnider.
Husker Du, i Vint'rens Storm
Visned' efter Venstres Norm
Selv den store Toldreform;
Højsat blev i hine Tider
Den som Thyra og som Gorm.
Højen aabner sig, nu rider
Ud Gespenstet paa sin rappe
Helhest som et rigtig net,
Propert pillet, pænt Skelet,
Pyntet op dog helt koket
I den nye spanske Kappe
For at daare Mængden ret.
Den, som længst vi har begrædt,
Troede gjemt bag grønne Tue,
Atter vi paa Tinge skue.
Er det Arkens hvide Due?
Har da Visnepolitiken
Draget nu med Et sit sidste
Aandedræt?
Aabner atter man Butiken?
Skal man prøve paa at liste
Love frem? Ak Christian, sikken
Fryd, hvis Træets grønne Kviste
Var et Tegn
Paa, at Knuden skulde briste
Li'esom Knoppen efter Regn!
— Aber Nein!
Det er Kogleri og Kunster,
Taagedunster.
Gaar i Sagen man til Bunds, der
Er kun »Skygge og Bedrag«,
Handelsstandens Hjælp og Gunst er
Hvad man vinde vil i Mag,
Ikke ved at bryde Bane
For det danske Handelsflag,
Ej man vil den tørre Gane
Lædske ved et dygtigt Drag
Af det fulde spanske Vinfad!
Den Reform, som frem de mane,
Er og bliver kun en Benrad,
Kun et Skrog foruden Indmad.
Det er Vind.
Tro mig Ven! jeg kjender Tingen,
Der bli'er ingen
Nye Buxer af det Skind.

Trøst Dig! Her Du finder indlagt
Fem Portrætter, hvori indbagt
Findes Fryd for hvert et Sind.
Se, hvor i huldsalig Endragt
— I Endrægtighed jeg mener —
Disse Fem sig her forener!
Kunsten Skjønhed dem forlener,
Ej blot Skjønhed! Nej den hæver
Selv paa Høgsbros Skal Kalotten,
Og om Hørups Mund den væver
Solskinssmil, som Hyldest kræver,
Blidt paa Chrestens Pande svæver
Mildheds Aand. For Bogødrotten
Ej i Angst og Skræk man bæver,
Nej man ønsker hele Rotten.
I hvert trofast Vælgerhjem
Vil man tage med begge Næver
Disse Fem,
Hænge dem
Højt paa Væg i Glas og Ramme,
Sige: Hvem
Troer, at disse pæne Lamme-
ho'eder tjene kan til Gjem
For de sorte Ulvesjæle,
Som I vil, at de skal fjæle.
Boisen! Holstein! Se, hvor tamme
Sidder de! Lad Estrups gramme
Hunde bare gjø og glamme,
Ei vi frygter deres Vildhed,
Her er Fred og her er Stilhed!
Her er Blødhed, her er Mildhed!
Disse Fem vil aldrig stramme
Magtens Tøjle,
Lægge os i Baand og Bøjle.
Gid den Sorte da annamme
Hver en giftig Højreøgle,
Som spyr Gift paa dem fordægt.
Dette Billed os oplukker
Som en Nøgle
Døren til det drømte Eden,
Hvorimod saa Mangen sukker.
Var blot Billedet korrekt,
Kunde man vel tro paa Freden;
Men desværre mere sveden
Er den Vælling. Naar man dukker
Dybere til Bunds i Gryden,
Ej saa fin er hin Konfekt.
Disse Fem er ej i Slægt
Med Fredsommelighedsdyden,
Kun Kjedsommelighedslyden
Skimter man i Boisens Glugger.

Har hint Billed ikke lægt
End Dit Mismod, bør du se
Herman Bang, som paa Tournée
Drager nu og som vil spille
I Provinserne. Maaske
Da I Lykkelige ville
Styre Lysten til at le.
Stort Staahej
Gjordes her, da man den lille
Herman fandt som Latterkilde
Paa Fru Odas Kunstnervej.
Fruen sagde rigt'nok Nej
Og det hele gav en go' Da.
Gud véd, hvoraf Folket lo da?
Men for Herman var min Tro da
Det en brillant Reklame.
Den bør smukt han honorere
Ved til Tak at spille Dame
Og til Gjengjæld kopiere
Oda!

I Dobbeltkiggert.

Konstudstillingen paa Charlottenborg.

Optegnelser af
Kammerjunker **Arthur von Bonleben,**
fhv. Legationssekretair.

Nr. 214. **H. P. Lindeburg.** „Ave er god, naar den kommer i Tide." Ja, havde blot de doktrinære Professorer i Tide avet disse Bønder, saa var vi ikke nu i den *horrible* Nødvendighed at se dem spise Troffelpostei paa Hofballerne, som om det var gemene Kartofler. Naar jeg ser det, faar jeg Migraine af bare Nervøsitet.

Nr. 233. **Oscar Mathiesen.** „Ved Aften". Ah, det kjender jeg. Det er den Opera, jeg hørte den Aften, Komtesse Gyldentoupée vandt sin Fillipine fra mig. Særdeles *chic*! Fru Erhart Hansen i gul Robe og en Smule flatteret synger sin store Duet med den unge Brun. Det var ham, der faldt af Hesten i Cirkus Hülsen i Berlin.

Konstudstillingen paa Sjalottenborre

bedømt a
Frederik Skaft
Møllersvend.

Nr. 214. ***H. P. Lindeburg.*** *»Ave er god, naar den kommer i Tide«. Ja barestens Ferslew hade i Tide sunget Ave for denne hersens Friskfyr Samvæller, som han lar gaa løs i sin Kælleretasje, for de er liegodt temmelig krænkende for vos Konstnere at blive saadan trakterede.*

Nr. 233. ***Oscar Mathiesen.*** *»Ved Aften«. »Verstehst Du was Das heiszt?« — Det er ellers et temmelig nærgaaende Spørgsmaal til en ung Dame, og det er ganske natyrligt, at hun bliver rød i Hovedet. Men det er formodentlig fra et Konstnerkarneval efter Sjampanjen, hvor man bli'er usjenert og sjemytli.*

Nr. 251. **H. Olrik.** „Portræt af Hans Excellence Indenrigsminister Skeel". Jeg kan ikke goutere den borgerlige Ministeruniform. Den passer bedre for en Arrestforvarer eller Politibetjent i en lille Kjøbstad end for Hans Majestæts Indenrigsminister. Gamle Stemann vilde aldrig have trukket saadan en Frakke paa. Men *enfin!* Man maa tude blandt de Ulve, man er iblandt. Det gjør for Resten godt at se den Mand. Det giver Fidus til Ministeriet Estrups Soliditet.

Nr. 280. **L. A. Ring.** „Følg med!" Jeg vilde gjerne, men det gaar over min Forstand. Jeg kan ikke følge med. Hr. Ring kjører mig fuldstændig i Ring.

Nr. 281. Samme. „Tiggerbørn paa Kafeen". Den unge Baron har drukket for megen Absinth og ser i et Anfald af Delirium to Figurer op og ned ad Væggen.

Nr. 282. Samme. „Snevejr." Snedronningen passerer Gaden med Paraply og Galoscher. Det Billede skal være malet for Vognmandsforeningen til taknemlig Erindring af Snekjørselssaisonen 1883—84.

Nr. 288. **Vilh. Rosenstand.** „Dyveke spiller og synger for Kong Christjern." Noget udelikat af den gode Rosenstand at rippe op i de gamle Majestæters *liaisons!* Veed ikke, hvem den Dyveke var! Formodentlig første Elskerinde ved Datidens Morskabstheater. Hun har mig noget theaterprovinsielt i Sminken og Udstafferingen. Hørte af Kammerjunker Stutzbart, at hun skal have været af hollandsk Extraktion, formodentlig en lille Amagerpige fra Hollænderbyen.

Nr. 290. Samme. „Svensk Rakstuga". Jeg kan ikke lide saadan stærke Expressioner, og selv om de Andre i Stuen virkelig er Rak, burde Hr. Rosenstand ikke kalde en Militær i Uniform for Rak, selv om han er en Svensker.

Nr. 306. **Simon Simonsen.** „Naar Hvalpene blive for paatrængende". Fin politisk Allusion! Det fremstiller Ministeriet Estrups Stilling overfor disse Rumlere, disse Agitatorer. Den, der vil kravle op, er naturligvis denne Berg. Der var dog en ung Maler, der forsikrede mig, at det ikke var Politik, men at Billedet antydede Etatsraad Meldahls Stilling til de unge Kunstnere. Etatsraad Meldahl har min Agtelse.

Nr. 344. **Venzel Tornøe.** „Blomstersælgerske". Den lille Mademoiselle i Forgrunden har en nobel Figur. Hvis jeg var ung, kunde jeg blive *charmeret* i hende, og selv om hun gav En Kurven, var den nok værd at tage hjem, med Fru Anthonore Christensens Blomster i — naturligvis.

Nr. 395. **J. F. Willumsen.** „I et Interieur fra Rococotiden spiller en Morian paa Fløjte for en yngre Dame". Hvilken Stil! De unge Artister forstaa ikke at skrive Titeler. Det hele Billede burde være kaldt „Sortepeer!" eller „Fløjtecarl" eller „Piccolo". Fløjtens lyse Klangfarve kontrasterer smukt med Morianens mørke Hudfarve. Det er vist, hvad man kalder den sorte Kunst. Den yngre Dame synes mig ikke meget ung. Men det er sandt, hun er jo ogsaa rococo.

Nr. 362. **Kr. Zahrtmann.** „Piger, som bærer Kalk." Det maa ikke have været nogen bitter Kalk, siden de tre Nymfer ere saa opfyldte af Munterhed. Kalken selv kan jeg ikke se noget til, men det er vel det, som benævnes Kalkmaleri, hvor Kalken har siddet paa, men er spillet af, og man maa være Hr. Zahrtmann taknemlig, at han har taget denne Kalk fra dem.

Nr. 251. ***H. Olrik.*** *«Portræt af Minister Skeel». Nej Tak! Maa jeg saa bede om de fem Venstreministre, der hænger henne i Vinduet i Møntergade! De ser rigtig nok meget mere danede og belevne ud i deres Omgængelse end som den virkelige. Han ser ud, som han inte var bange for at stanges med den store Tietgen selv.*

Nr. 280. ***L. A. Ring.*** *«Følg med!» Ja det er saamæn ingen Under, at det stakkels Pigebarn bliver noget betuttet ved at se den Bavian, som kommer ansættendes i Baggrunden, for det er ikke enhver givet at se Naturens Vanskabninger uden at faa Ansats til Besvimelse.*

Nr. 281. Samme. «Tiggerbørn paa Kaféen». To sultne Tiggerunger til Venstre betragter med Graadighed en Bøf til Højre.

Nr. 282. Samme. «Snevejr». Se det er nu Forsømmelighed fra Politiets Side, at Hr. Ring, da han bragte sit Billede hen, har faaet det stænket til med Kalkvand af en klodset Murhandtlanger, men det burde have været vasket ordentlig af, inden det blev hængt op.

Nr. 288. ***Vilh. Rosenstand.*** *«Dyveke spiller og synger for Kong Christjern.» Aa, det er jo den lille Tjenestepige fra ifjor, Rosenstand har faaet klædt paa til en Kasinomaskerade! Hun ser nu ligegodt ganske fix ud i den Pynt; men jeg synes allieveller bedre om hende i Nr. 291, hvor hun er hjemme i sit Køkken.*

Nr. 290. Samme. «Skaansk Rakstuga». Det var da Pokkers, saa dreven det Pigebarn er i at fange sorte Husarer! Her har hun taget En ved Næsen, og det kan nok være, hun har sæbet Fyren ordentlig ind.

Nr. 306. ***Simon Simonsen.*** *«Naar Hvalpene blive for paatrængende». Naada! Den er godt! Det er en reggelær «Lokout» i Mælkeforsyningsfaget.*

Nr. 334. ***Venzel Tornøe.*** *«Blomstersælgerske». Ja Blomsterne faar hun sagtens Afsætning paa, for de er brillante, men det er, hvad Bladene kalder «Sammenkoblingspolitiken», som Venstre gjør med Tolden og den spanske Handelstraktat. For Fru Christensens Blomster, de gaar rivende af, men her er nu det snedige, at vil man have Fru Christensen, maa man tage Tornøe med. Det er ligesom med Traktaten. Vil man ha Sjerry, maa man ta Klipfisk til at dyppe i den. Men det er natyrlig Agorkesalat for Bønderne.*

Nr. 395. ***J. F. Willumsen.*** *«En Morian, der spiller Fløjte osv.» Det er en Allegori paa Ferslevs «Nationaltidende» og forestiller Herman Bang, foredragende en tong Melodunte for en «Markise» a den franske Romanslags. Det er løjerligt, han har kunnet skære Bjerring den Fløjte!*

Nr. 362. ***Kr. Zarhtmann.*** *«Piger, som bære Kalk». Det er natyrlig et Motiv frn „Kalkeballen", hvor de har spillet «Romulus og Julie» eller en anden italiensk Sørgekomedie, og nu kommer det kvindelige Personale ned ad Trappen og griner over det Sjov, di har holdt mellem Koliserne. De er forresten rigti nyssclie! Jeg havde aldrig troet, Zahrtmann havde Øje for Andet end gamle Ævlekjællinger, men ved at se hans Piger er det gaaet op for mig, at han er en rigtig durkdreven Kalkas, for det er et helt Kalkbrud, han har gjort med sit tidligere Ideal a Kvinden.*

Paa Kaffeen.

— De stakkels Socialister! Nu hænger Deres Skæbne i tre Haar.

— I tre Haar?

— Ja, Holm, Holst og Hørdum!

— Sikken et Motiv til en ny Socialistsang paa Melodien: »Roselil og hendes Moder«!

Hr. Trier stod paa Svalen med Socialist:

»Den ler dog nok bedst, som ler til sidst«!

H——! H——! H——!

Holm! Holst! Hørdum!

Pentarcherne.
Kabinets-Billede.

«— For Højrefolks Vedkommende bør der sættes en Bemærkning til: Selv om de ikke ønsker de fem Herrer i deres Stue, skulde de alligevel se paa dem en Gang, især om det kunde træffe lige naar de har læst i deres Blade om den brutale, den alt ret og godt og smukt nedtrampende Politik, i hvilken de fem har en saa væsentlig Del. De vilde da med Undren spørge, hvor det er muligt, at samtidig saa letsindig og saa hensynsløs Politik kan repræsentetes af en saa mild Alvor, som findes paa højre Side af Billedet (Høgsbro og Holstein), og af en saa blidtsmilende Elskværdighed, som sidder paa den venstre Side (Bojsen og Hørup), og af en saadan al Analyse trodsende Forening af begge Egenskaber, som er udtrykt i Centrum (Berg). — »

Morgenbladet. 6. Maj.

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 22. Mai Nr. 21.

Fremsyn.

— Du skal være opmærksom og høre efter, at Du kan lære Noget.
— Ja, men Moer, jeg skal da ikke lære al Ting, mens jeg er lille, for saa har jeg jo ikke noget at lære, naar jeg bliver stor.

Farisæere og Toldere.

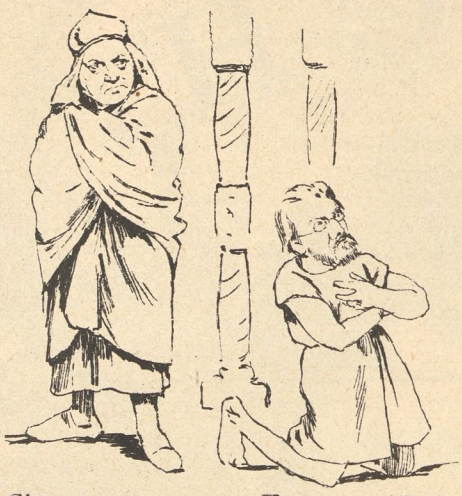

Mens Skoven grønnes og Engen og Dalen
De friske spirende Skud udfolde,
Saa visner deroppe i Folketingssalen
Man alt, hvad Remmer og Tøj kan holde.
Programmet er: Hvis Hr. BERG i Staten
Ej snarest mulig maa komme til Ære,
Skal Toldloven druknes, og Handelstraktaten
Slet ingen billige Sydfrugter bære.

Mod Sherryen og mod Malagavinen
At være saa grusomme kan de nænne,
Af Sydfrugter gi'er de os bare Rosinen
I TAUBERS Veltalenheds Pølse-Ende.
— Dog hvorfor fra Andalusiens Ranker
Vel indforskrive de fremmede Goder,
Naar vi dog herhjemme kan lette vort Anker
Imellem de indfødte Oxeho'eder?

Naar MONRAD ta'er Spunsen fra sine Læber,
Saa hede som Portvin hans Ord udstrømme.
De virker! Ens Øjne sig sammenklæber,
Og selv man begynder til sidst at »drømme«,
Men bliver han mixet med WEDERKINCH-MADSEN,
Saa faar man sin Hat og vil slet ikke fler ha'e;
Snart er der saa tomt paa Tilhørerpladsen,
Som i Glasset, hvori der har været Madeira.

Og »Greven«, der før var katholsk i Ho'det
Og svor hine Toldsatser snarlig Udryddelse,
Men lærte i Hillerød uformodet,
At det er dog rart at ha'e nogen »Beskyttelse«,
Forkynder, i Toldlovens lange Begravelse
Er Skylden Ministrenes hel og holden!
— Mærkværdigt nok nævnte han ej med en Stavelse,
At man bør paa Spanskrør vist opskrue Tolden.

Selv BOJSEN var spansk, og vor nymodens Krabbe,
Hr. BERG, lod Tallene tale med Frodighed,
Og JUEL trak ej blot i sin spanske Kappe,
Men syndige Vexler paa Folks Told-Modighed.
Kort sagt, af vort Venstres fulde Anker
Udstrømmede Taler for Maadehold frie,
Og skjønt de var temmelig tomme for Tanker,
Saa var de alligevel heldigvis toldfrie.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Iv bliffuer att berette omm thet Lannd/ somm kallis Hispanien/ huor the Spanioler boe. Menn samme Spanioler ere katholske vdi theres armme Houeder och poe the Daege Pauen befaller/ att the ey moe eede annet enn som Fisk/ daa uille the theris suare Hynger meth then Thortsk/ som poe thet Eyland Island fanges och somm till Ere och Amindelse af then stoere Chresten Pouelsøn Berre Berrefisk beneffnes/ fornøye. Menn tye kvnne ey samme erlange/ vden the therfor giffue then søede Most/ somm kallis Canari-Sekt/ och soesom the Dannske sliig Most meget begiære och attraae/ gjordes om samme mellem the Dannske och Spaniolerne en Tractate/ och alle goede Dannemænd fryedede sich vdi theris Hjierrter och loffuede sich selffuer goed Rvs vdi then Canari Sekt. Menn the vselig Bynder nærendes ey uante sliig goed Uare att consvmere menn alleeniste Øll och Brænneuin och ued stoere Festuiteter Gammel-Frannsk-Uin/ uillde sich meth sliig Tractate ey bemænnge/ vden att thennem siv Millioner Kroner vdi Skatt och Accise bleff efftergiffuet. Soe bleff ther ey Noeget aff then Hendel/ och the arrme Islænndere och Færinger motte theris egne Thortsk meth Tænnders Gnidsel consvmere/ och Spaniolerne theris Canari-Sekt till anndre Steeder exportere. Menn for att the arme Bynder/ somm ey the siv Millioners Affslag vdi Skat och Tynge bekomm/ att fornøye bleff ther thennem tvenne Kroner paa hver aff theris Tønder Hartkorn efftergiffuen/ och for the Penge bleff ther ett nyt Dollhus constrveret/ huorvdi the somm uore

gallne bleffue att innlosere. Och somm mann skjonnede/ att the Uælere/ somm then gammele Biskopp Monrad poe Thinge haffde skicket/ motte uære brav galne och aff de allergalneste/ soe bleff thet Dollhus blandt Bispens egne Uælere henlagt ued then Køping Methelfar/ somm poe thet Eyland Fyn er beliggendes. Menn for att gjøre the Bynder enn ennv større Glæde ginge the fem Høuedsmænd/ hand Chresten Pouelsøn kallit Berre/ hand Frede Bojes-Søn/ hand then lieden Høxbro/ hand then roede Ridder Høropp och hand then ædelig Greffue Hullstejn-Lederborg/ till en Contrafeyere och loede sich vdi en Familliegrvppe afskildre. Menn samme Skildrer menendes/ att thet uore ey nok sliige fem Ødlinge effter natvra att portrættere/ gjorde han dennem derfore soe deyliche af Aasjun och Anseelse/ att the uore moxen ey til att igenkenne/ menn ther uore Somme/ ther vdi thet Contrafey fandt en saare skjøn Lignelse och Allegorie poe the fem Sandser/ somm ere Menneskets dyreste Eye.

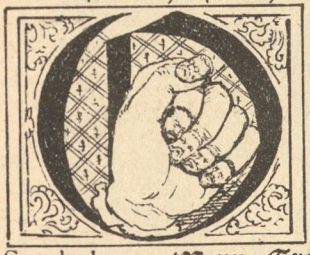

Och hand Berre skvlde angiffue somm then fornemste Sjunet/ vden huilket Mennesket er somm then blinneste liberalle Mvllhualp/ ther ey kand skjellne Uenster fra Høyre/ och Berres Glarøjne uore Sjunets Symbolvm. Menn Greffue Hulstejn uar Hørelsen/ ty poe hannem kvnde thet sjunes/ att Minnesket har Øren att høre meth/ och hand Frede Bøjes Søn/ somm kvnde poe Thinge meth megen Salluelse och Uemodichhed sine Følelser fremsette/ uar Foelelsen. Och Høropp hassuendes en sin Uæse och kvnnendes lvchte Lvnnten och the døede Tortsk/ huor the finnes/ schvlde uære allegorie poe Lvchten. Menn till Smagens Afskildring tvrde then Contrafeyere ey tage hannem Tavbers Aasjvn/ menendes att thette uore att attaqquere then gode Smag vdi Hafnia alltfor grouelichen/ och satte hand daa then lieden vanseelige Høxbro i Steden. Men therued komm then Lignellse till att hallte/ om ennd thenn hallede till uenster/ och sagde the Hafniensere/ att schvlde samme Contrafey uære the fem Sandsers Lignelse/ uar thet en smaglos Lignelse. Menn ther uore annere ther berettede/ att the fem uore the fem Fingere poe Uenstres Knytnæue/ och næste Contrafey schvlde uære the fem Tæer vdi Uenstres Træschoe nemlig hand Jens Busk/ hand Tavber/ hand Prokerator Schjøttz/ hand then lieden Eedvard Confessor fra Lanngeland och hand then stoere Doctor Wedderkinch Madsen aff Marribo.

Men hand then Geheyme-Etatsroed Klejn droeg till Viborre Thinng och stod hand ther frem och sagde/ att hand uoere uillig ennv/ menn the svle Gotz-Eyere stoede hannem effter hanns kostbaere Liff och uillde hannem Ære/ Liff och Gotz hinterlistigen berøffue. Sagde han sich och ey att være aff nogen Øffrichhed udi thet gantzske Lannd belemret menn en Høyesteretsdommer for thet gantzske Israel. Och quædede hand the braue Jyder en yndefvll Uise poe liberal Melodie/ och ther vore mange/ somm ued at høre slig vnderfvll douce Mvsique platt aff Henrøkkelse bortdaanede och falt vdi en salig Suime/ huorvdi the omm Fred och Forsoening och goede Daege drømmte. Menn hand Obriste Colding uærendes en Krigsmannd blæste Tappenstreg for Ørene aff them/ soe att the uognede och gnikkede theris Øyne och kvnde the ey se mere the liflige Gestalter menn kons then Geheyme-Etatsroed. Och bleff Klejn offuer sligt Changement suore fortræedelich och soer hand schvlde bliffue Coldings Svin. Menn om Uiborre siges thet/ att enn thenn har uoren een Hoffued- och Residentze-Stad/ er then nv bleffuen meeget „Kleyn-städtisch."

Venstremænd jeg kjender fem,
Skulde *Punch* ej kjende dem,
Ved hinandens Side sat
Uden Taburet og Hat?

Chresten Berg er Patriark,
Blid og mild, elskværdig Knark
Styrer Flokken som Regent,
Men sig selv ej, som bekjendt.

Høgsbro har en blid Natur,
Sidder fremmest som paa Lur;
Han er Venstres Pegepind,
Naar det faar sin Sandhed ind.

Bojsen rækker højest op
Fra de fulde fem sin Krop.
Hæders-Navn paa Hjærte-Sprog
Har det skikkelige Skrog.

Ledreborg har Greverang,
Gjør dog Luftspring mangen Gang,
Dog om disse tier Sang,
Eller Visen blev for lang.

Lille Hørup Sprællemand
Grin ej længer gjøre kan.
Til han selv sit Blad har faa't,
Er han Venstres Askepot.

Kjøb dem snarest alle fem,
Og gak derpaa hjem med dem!
Hæng dem op, de pæne Mænd,
Saa est du en Folkeven!

Logisk.

— Du Peter, véd Du hvorfor Slagterens Hund dikker saadan med Halen?
— Nej!
— Jo, for sér Du, det er for det, at Hunden er stærkere end som Halen; for hvis Halen var stærkere end som Hunden, saa vilde Halen dikke med Hunden.

Svensk Rakstuga.

I *Stockholms Dagblad* Herman har aabnet i Aar
En Rakstuga, hvor sine Landsmænd han flaar.
Ja, Herman Bang kan give *alle mulige Roller*,
Og rake til hver Uven forstaar han saa skam;
Men Mester Erik Øje med Rakeriet holder,
Skjønt Hjort Lorentzen siger, det rager ej ham.

Ganske bidstrupsk.

Der vanker en Borgmester alt under grønne Trær,
Ahorn og yndige Linde;
Han grubler paa, hvor meget de kunde være værd,
I Fald de blev huggede til Pinde.

Paa Farimagsvej sa'e han alt til de grønne Trær:
— Naturligvis kun ganske gelinde —
„De dyre Byggegrunde, dem staar I alt for nær!
Gaa væk Skygge, og lad Solen skinne!"

Ved Frelsers Kirke pranged en Flor af grønne Trær,
— Ærværdige og yndelige Linde. —
Nu straaler Urtegaarden i et farimagisk Skjær!
Vandalerne har ryddet op derinde.

Et Rækværk skal afløse Kirkens grønne Trær,
Skjønt man kunde ganske gelinde
Ha'e laant den lidt Fortovsret; man kunde dog ej der
Fem Øre pr. Kvadratalen vinde!

Men Frelsers Kirke frelste ej sine grønne Trær,
Fældet blev de skyggefulde Linde,
Af magistratisk Omsigt og Skjønhedssans især
Er ej en Gang en Skygge at finde.

Hvad skal man vel ogsaa med de mange grønne Trær,
Ufrugtbare Poppeler og Linde?
Saa lad os heller holde en „Skovudvisning" her,
Hvor Kransekagens Top er — Kirkens Tinde!

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Punch!

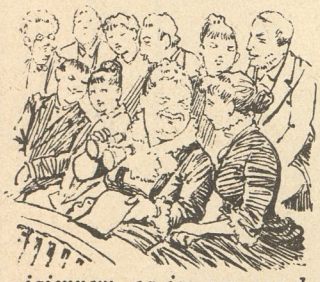

I over en Maaned har jeg forberedt mig paa at skrive en rigtig, — jeg tror, det hedder indgaaende Anmeldelse af «Hamlet», naar Stykket endelig kom frem; jeg har gjennemløjet Overskous Theaterhistorie for at kunne fortælle, hvem der tidligere har spillet deri, og hvorledes de kom fra det, jeg har læst Stykket to Gange igjennem, og jeg var saa heldig at faa fat i en tysk Filosofs Optrevling deraf, som ikke var mere bekjendt, end at jeg nok derfra kunde laane nogle højtklingende lærde Fraser, hvormed jeg ganske sikkert vilde overraske de naive Læsere, som troede, jeg selv havde fundet paa dem. Efter en saadan Ulejlighed kalder jeg det ærgerligt at blive snydt for at faa det mindste ud af sine Anstrængelser, for Sandhedeu er, at jeg ikke kunde høre et Muk, det er virkelig sandt, ikke et levende Ord, allermindst fra den døde Konge, som Hr. Foss for Resten gav i den rette Gjengangermaner med fossforlysende Kappe ligesom paa Svovlstiketuierne; for mig kunde de ligesaa gjerne have givet Brudefærden i Hardanger eller Pjerrot vanvittig af Kjærlighed, især hvis Emil havde været hvid i Stedet for sort. Selvfølgelig interesserede det storslaaede Digterværk mig alligevel overordentlig, og jeg var naturligvis godt i Stand til at fremhæve det tænksomme Spil hos Nogle, den forstandige Replikbehandling hos Andre, og den anerkjendelsesværdige Stræben hos Alle, men — alligevel forærer jeg dog min Plads bort, hvis vi skulde faa «Hamlet» en Gang til om Tirsdagen.

Det eneste Fænomen, der slog mig personlig, var, at Frøken Emma Lange virkelig ikke spillede med i Stykket, og hun stod dog ikke sygemeldt, hvad jeg strax formodede; derimod kan det nok være, at Mantzius spillede med — Gud bevares, hvad det Menneske dog har for et Lune! Dernæst kan jeg ogsaa tildels tale med om Dekorationer og Dragter; jeg siger tildels, thi jeg undtager første Akt, hvor man hverken kunde se eller høre. Dekorationerne var holdte i den paagjældende Tidsalders rette, naive Stil; navnlig var det saa rart oplysende, at der altid var hængt store Tæpper op i de Scener, hvor der skulde lures; og Dragterne var ganske særdeles skinnende og mindede paa en slaaende Maade om et Ark kolorerede Nürnberg-Theaterdukker. For øvrigt refererer jeg kun, hvad jeg hørte Andre, der maa have været begavede med en ualmindelig Høreevne, sige om Udførelsen.

Fru Eckardt spillede Dronningen, og efter flere ældre Folks Udsagn sang hun paa samme Melodi, som naar hun i gamle Dage spillede i Oehlenschläger, og det var dem en stor Glæde at høre, at hun ikke havde glemt det. Fru Hennings gjorde rent ud sagt ikke rigtig Lykke som Ophelia; Tante Bollerup mente, det var, fordi hun gav for meget det stille Vanvid, og hun brød sig ikke om, at Fætter Conrad paastod, det just var rigtigt, fordi det stille Vanvid har den dybe Grund. Conrad var i det Hele taget i sit modbydelige Hjørne og bildte saaledes Tante ind, da hun spurgte, hvorfor Pastor Liebe ikke vilde holde nogen Tale over Ophelia, at det var, fordi Ophelia ikke kunde komme i nogen Liniebegravelse, men skulde i Fattigjord. Men jeg tror nu, at Grunden til, at Fru Hennings slog mindre an, var, at vi kjendte hendes Ophelia fra «Puppe og Sommerfugl», og jeg sad og ærgrede mig rædsomt over, at jeg ikke havde faaet den Idé at skrive et tilsvarende Stykke med en Titel som «Gubbe og Vintergjæk» eller saadan noget lignende og lade Emil spille et Par af sine større Scener som Hamlet deri.

Hr. Sophus Petersen havde en god Maske som

Kongen, men havde desto værre ogsaa faaet Ordre til at tale sagte, og navnlig tyssede han stadig væk paa Zangenberg, som var den Eneste, der en Gang imellem skreg op, saa man kunde høre det, og derved skadede Ensemblet. Hr. Jerndorffs Horatio var derimod baade skrøbelig og mør, og det kan nok være, at han — som Conrad sagde — havde brugt den gamle, svagelige Øresundsdamper af samme Navn til Forbillede. Af de øvrige er der kun Grund til at fremhæve de to Graverkarle, Hr. Schram og Hr. Kolling, der meget passende i Dagens Anledning havde lagt en Sordine paa deres Humør; et Par Debutanter, som ikke skadede Harmonien, men udhviskede deres Rolle ret godt; og Hr. Carl Price, der gav en Prøve paa sin Undervisning i Deklamation, som han jo har givet Timer i i Vinter.

De maa ikke tro, Hr. Redaktør, at det var mig alene, som ikke kunde høre; nej selv Tante Bollerup paastod, at hun meget bedre havde forstaaet Lindberg ifjor, og hun var bleven saa bange, at hun Dagen efter Forestillingen var hos sin Ørelæge for at lade sig undersøge; men hun fejlede heldigvis ikke noget.

Deres ærbødige
Tirsdagsabonnentinde.

Offentlig Brevvexling.

Hr. Redaktør!

Synes De nu egentlig ikke ogsaa, at det er en stor Skam, at en saa folkelig Folketingsmand, som Jens Busk, ikke er befunden værdig til at faa Plads paa det Billede, der forestiller Venstres Førere, værende ved deres fulde fem? Da jeg saa Billedet, henvendte jeg mig strax til Hørup i den Anledning; men han sagde, at man ikke maatte trække for store Vexler paa Ligheden i det Billede; Jens Busk maatte jo fremstilles som havende vovet sin Trøje og derfor være i Skjorteærmer; hvilket naturligvis ikke gik an for «Grevens» Skyld, der nok selv holder af at blotte sig, men ikke kan lide, at hans ringere Meningsfæller gaar hen og gjør ligesaa. Saa klagede jeg til Berg, men han sagde, at her maatte jeg lade fem være lige, det var ham saa ubehageligt at blive mindet om Keglebanens «sex skjæve». Høgsbro mente, at man saa ogsaa maatte have havt «Dr. phil.» Wederkinch-Madsen med, saa havde det kunnet fremstille «de syv vise»; men han var bange for, at Doktorhatten vilde kaste sin Skygge over de lyse Ansigter og derved spolere Totalindtrykket. Bojsen betroede mig, at han i saa Fald ikke kunde have undgaaet at tage Tauber med; men selv om denne ogsaa havde samtygget heri, saa holdt han selv personlig mest af, at man kunde sige om Grupperingen, at «den var jo ren i Kanten»; og endelig bemærkede »Greven» at saa skulde Alberti ogsaa været med, og ham kunde man vist ikke faa med paa den, for han sagde jo Nej til alt muligt; men mener De nu ikke nok, Hr. Redaktør, at Billedet dog vist saa var blevet endnu mere folkeligt? Saa havde man jo lige havt otte om Kongen (af Bogø)?

Ærbødigst
Jørgen Pedersen,
Keglerejser paa Assens-Banen.

Paa Brøndkur.

I fald paa sin smilende Skræder man tror,
— Og han er den kyndigste Dommer —
Er der nok adskillige Klæ'er fra i Fjor,
Som maa vides ud et Par Tommer!
Og da nu, som Regel, en taalelig kjøn
Adonis maa nødig ha'e Mave,
Saa skynder Alverden sig at »drikke Brønd»
I Tivoli og Kongens Have.

Man farer omkring, indtil man er saa svedt
Og vaad som et Tag, naar det drypped';
Saa er jo til sidst i sit eget Fedt,
Om saa jeg maa sige, man dyppet!
Med Hensyn til Smalhed og smækker Figur
Hver Fa'er er nu gjerne i Søns Sted,
Selv Russen faar Lyst til den selvsamme Kur:
Han jager jo rundt efter Brønd-sted.

Man hidser og jager sin kjære Person
Af Sted over Bakker og Dale!
Selv Klein tog i Viborg en vældig Motion
Igjennem en 7 Spalters-Tale.
Man hjælper hinanden og pænt holder Trop —
Men hvad nytter Sukken og Stønnen:
Den spanske Traktat hjælper slet Ingen op,
Naar først den er falden i Brønden!

En Ordfører har den, og det gjør mig ondt
At sige, men Folk attesterer,
At Rigsdagens Mænd løbe Brøndkur rundt
I Salen, mens han deklamerer!
Og det er et Faktum, som rolig De tør
Sige «Amager» paa, hvis De lyster,
At naar man i Brønd-By-Vester ham spør',
Saa svarer han i Brønd-By-Øster!

Hvis Du bruger Brøndkur, kan Du være tryg,
Mod den er Naturen afmægtig;
Ja, selv mod Enhver, der vil «gjøre sig tyk»,
Er Brøndkuren ligefrem prægtig.
Se, det var just derfor — og ej, som man tror,
En lille uskyldig men kjøn Spøg, —
At de »Liberales» elskværdige Kor
Fornylig holdt Møde i Brøndshøj!

Saa gak da til Brønds, kjære Læser! Maaske
Du da, naar vi naar henad Juli,
Er spinkel og tynd som en Toldlov at se,
Om end ikke slet saa umuli'.
Nu lægger jeg Lyren! thi ugjerne vil
Jeg Utak ha' for mine Toner, —
Og man maa jo helst kaste Brønden til,
En Smule før Barnet dro'ner!

En Hovedbetragtning.

Dags-Avisen invenit. Punch delineavit.

Personerne.

Hamlet... ..... Hr. Octavius Hansen.
Et fhv. godt Hovede..... — Alexander Cantor.
Graveren..... — Klubien.

Hamlet.
Hvem har det tilhørt?

Graveren.
En Allerhelvedes ravgal Karl var det! Gid han faa en Ulykke for ravgal Skjelm, han var! Denne Hjerneskal, Herre, det var Yoricks Hjerneskal, han, som var Kongens* Hofnar.

Hamlet.
Jeg kjendte ham; en Karl med uendelig Lystighed og det herligste Lune! ... Hvor er nu hans Skjelmeri? Hans henrivende Indfald? ... Tror Du, Alexander saa saaledes ud i Jorden?

Graveren.
Ganske saaledes.

Hamlet.
Og lugtede saaledes? Puh!

*) af den oldenborgske Stamme.

Shakspeare: HAMLET, 5. Akt, 1. Scene.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 29. Mai Nr. 22.

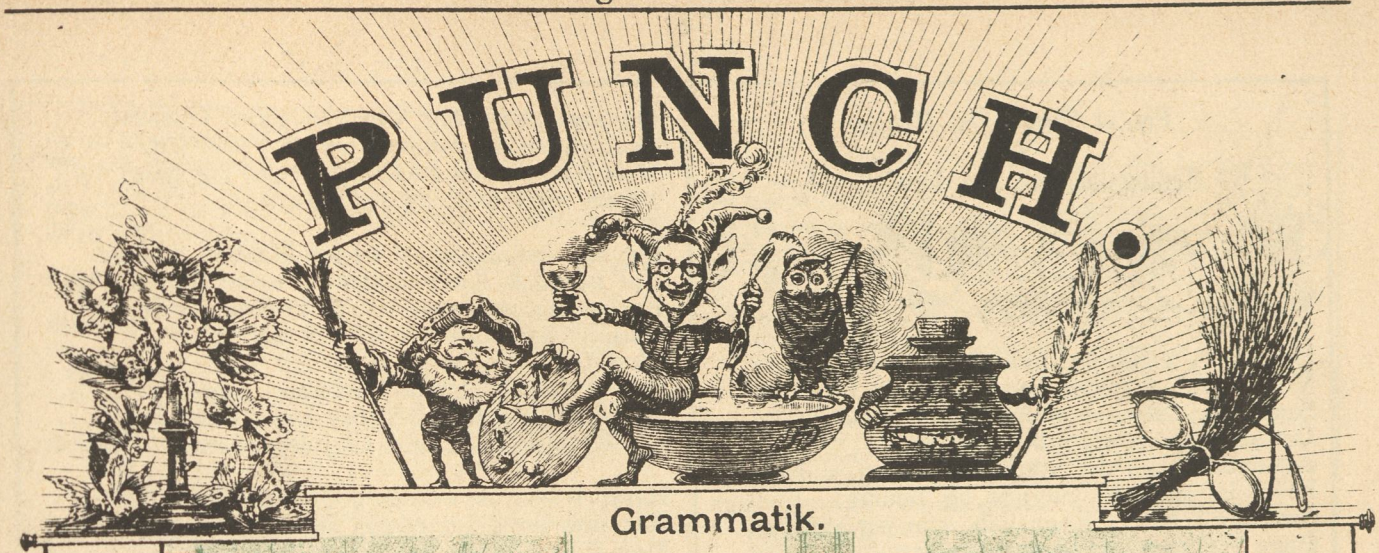

Grammatik.

— Naa Marie, saa skal vi bøje «at have»: i Dag har Du altsaa et Forklæde; i Gaar....?
— I Gaar havde jeg det.
— Og i Morgen?
— I Morgen er det snavset!

Fra et Ting uden Mening
til
Meningsfællerne paa Landet. III

Oplyste Vælgerfolk, hvis Tarv opfylder
Vor ganske Stræben baade Nat og Dag!
Saasom vi føler, at vi Regnskab skylder
Det suveræne Folk i hver en Sag,
At, det kan se, det Standpunkt, som vi hylder,
Er møjet langt fra Skygge og Bedrag,
Saa faar I her et Regnskab, som jeg vædder,
Onge ALBERTI laved itte bædder.

Den spanske Handelspagt vi pænt har faa't
Til Toldreformen koblet, sku' jeg mene,
Saasom vi tænkte: Ded er inte godt
For Lovforslag at skulle drones ene:
De to ska' følges ad i tørt og vaadt
Og være som hinandens Møllestene,
Et Kobleri som BAJER, mens vi gaver,
Kalder republikanske Ægteskaber.

I skjønner nok, det var til jeres Bedste;
Thi det kan aldrig skade jer, at TIETGEN inte faar i Spanien solgt sin Sprit;
En Børsmand er dog inte jeres Næste!
Og skal paa billig Vin han gjøre Gjæstebud, vil vi mindst ha'e vores Fusel frit.
Hvis itte, skulde SKAMDRUP glo og gale
I ham og HAGE og de liberale.

Og selv om Spanien vil sit Marked spærre
For islandsk Kjøbmandskab, som Højres Vræl
Forkynder, saa var den Ting inte værre,
End, vi kan æde vores Stokfisk selv.
Mod Græven bør vi være lidt riæl
Og Godtkjøb ej paa Fastemad fordær'e.
Vi andre har vor Bergfisk højst fornøden,
Og Klipfisk vil I ha'e til Julegrøden.

Heraf I ser, at Venstrepolitiken
Har inte jeres Interesser skadet,
Men Forsvarssag med mere trolig ladet
Som Ting, der itte rager jer, i Stikken;
Den skaffer billig Fisk til Saltmadsfadet,
Og har forhindret mere Skat paa Drikken;
Til samme Pris som før endnu I faar'en,
Saa den moralske Ret er ubeskaaren.

— Glem derfor ej, naar Valget forestaar,
At alle Mand gi'er Møde strax paa Pletten,
Og gjør enhver især, hvad han formaar,
At vi kan ringe »Told« for Højreætten,
Saa vil til Tak for al den Mad, I faar,
Vi tage for os bravt af Stemme-Retten!
— Jo, vi skal guffe i vos, saa jeg vædder,
At TAUBER ej en Gang kan gjør'et bædder!

I Dobbeltkiggert.

Konstudstillingen paa Charlottenborg.

Optegnelser af
Kammerjunker **Arthur von Bouleben**,
tidl. Legationssekretair.

Nr. 462. **Michael Ancher.** »En gammel Mand udenfor sit Hus en Sommeraften". De Bladsmørere kan dog engang imellem være til nogen Nytte. Jeg har gaaet og funderet paa, hvad i al Verden jeg skulde sige om dette Billede. Jeg forstaar det aldeles ikke, hverken som Helhed eller en detail. Saa sidder jeg hos *a Porta* og drikker min Kaffe, og der falder denne Nationaltidende mig i Haanden, og jeg læser en Artikel af en Nordmand om Kunst og Skagen og Evropaluft og til allersidst noget, han kalder „dekomponerende Impressionisme." Nu har jeg det: Ancher komponerer ikke, han „dekomponerer impressionistisk" og „slaar Rod i det hjemlige ved Kosmopolitisme i realistisk Kraft". Hr. Anchers Maleri fra Skagen forestiller en gammel realistisk Kraftrod dekomponeret af kosmopolitisk Impressionisme.

Nr. 404. **O. A. Hermansen.** „En tarvelig Frokost", malet efter Bestilling. Ja naturligvis maa Frokosten først være bestilt, før den kan males, men hvorfor i al Verdrn maler man i det Hele en Frokost? Jeg vilde hellere spise den, hvis den var god. Men den har sagtens været for tarvelig til det Brug.

Nr. 512. **Jul. Paulsen.** „Eremiten". Hvad er egentlig en Eremit for et Slags Dyr? Jeg kjender Eremitagen, har dineret der med Grev Rosenstolpe, men jeg erindrer ikke,

Konstudstillingen paa Sjalottenborre

bedømt a
Frederik Skaft,
Mallersvend.

Nr, 462. ***Michael Ancher.*** *»En gammel Mand udenfor sit Hus en Sommeraftning«. Naa det er da godt at se, a de er Daglø og inte Akkordarbede, for de er bare grundet og strøget en Gang, og de vilde Mester nok inte ha lat sig byde, men de forstaar sig, naar man er Konstner og man har UC i Karakterbogen, saa behøver En ikke a sidde og pille Fnug, men ka sla Kuløren lidt livlig paa Væggen,*

Nr. 484. ***O. A. Hermansen.*** *»En tarvelig Frokost« malet efter Bestilling. Se, de kalder saadan en Storborger, der kanskesens er vant til at sluge Trøfler og gnaske Fasaner for en tarvelig Frokost. Hvadbehager! Schweitzerost og røgede Sild! Nu skal Di strax faa Kaffe. Og sikke none dajlige røde Radiser paa denne Aarsens Tid! Dem har Hermansen vist faaet af Lisbeth en Søndag paa Amager.*

Nr. 512 ***Jul. Paulsen.*** *»Eremiten«. Han er kjendt! Det er min gamle Onkel, som har Fribolig ude ved den skjønne grønne Ladegaardsaa, hvor han ligger paa Landet og hører Lærken synge baade Sommer og Vinter. Men her har nok det gamle Skabilken været paa altfor livligt Lærkesjov, for han er begribeligvis ble-*

der gik gamle Herrer i Neligé om derude i Gemakkerne. Jeg tror dog jeg engang i denne Opera af Weber har observeret en Eremit, men han var betydelig mere præsentable. Billedet forestiller en aldrende Herre efter Styrtebadet. Han er endnu tildels i Badekoustume.

Nr. 514. **Tom Petersen.** „Kammerater". *Fi donc!* Bajersk Øl og Tobaksduft.

Nr. 515. **A. Repholtz.** »Forviklinger«. En ung Mand med en svullen Haand sidder meget nervøs i Forgrunden. Hans Søster spiller Fortepiano i Baggrunden. Ah, jeg troer, jeg gjætter det. Den unge Dame spiller Wagnersk Fremtidsmusik, og den unge Cavaler faaer gastriske Vapeurs over den »uendelige Melodi«. Men mulig betyder Billedet noget helt Andet. Der staar et Vers under; jeg vil ogsaa sætte et Vers:

Se, al den Grublen og Gjætten var spart,
Havde Billedet blot været mere klart.

Nr. 518. **Vilh. Rosenstand.** „Et Postbud". Det staar i Kataloget vurderet til 1000 Kr. Tusind Kroner for et Postbud! Det er et godt Bud.

Nr. 523. **Simon Simonsen.** „Dijmphna-Expeditionens Hunde". I Baggrunden tilvenstre „Varna", tilh. Hr. Augustin Gamel. Meget velgjørende at se paa med al den Is. »Varna« kan jeg begribe er de to Streger oppe bag Isblokkene. Men hvor er Hr. Augustin Gamel? Jeg kan hverken se ham tilhøjre eller tilvenstre, men maaske er han dragen ud paa et nyt Korstog mod Nordpolen eller en anden National-Bedrift?

Nr. 524. Samme. „Hønsene piller Hanen". Ja den Kvindeemancipation, den Kvindeemancipation! At tænke sig Kvinder, der giver sig af med Kritik og skrive Anmeldelser i Tidsskrifter af mandlige Forfatteres Bøger. Det kan man rigtignok sige er „Hønsene, der piller Hanen."

Nr. 526. **L. A. Smith.** »To audientssøgende Herrer i et Forgemak. Allegorie paa Kjedsommeligheden. Jeg veed nok selv, hvad det vil sige at antichambrere. Men siden jeg taler om Kjedsommelighed, saa begynder det at se noget triste ud her i Staden. Der er ikke et Menneske paa Udstillingen, kun Studenter og Kunstnere og den Slags *Crapule*. Og nu er Engen grøn og de smaa Bælam springer i Skovene. Naturen! Der gaaer Intet over Naturen! Ikke engang Kunsten! Jeg maa bort fra Byen, det er slet ikke *comme il faut* at dvæle længere herinde. Jeg føler desuden selv Længsel mod at lægge mit Hoved i Naturens Skjød. I Morgen gjør jeg en lille Svip til Paris.

ven sat paa Vand og Brød. Og formodentlig har han gaaet med en lil'e Bimmelim og i bar Jubilas kommen til a forvanske sin Skjorte, for den Las, han har paa, den er saamæn aldrig bleven vasket paa det Offenliges Vaskerregning.

Nr. 514. **Tom Petersen.** »*Kammerater*«. *Den er klar nok. Den ene Kammerat ligger og rækker sig i Sofaen, og den anden Kammerat, som er bleven tør i Halsen a at sønge a en Visebog, ser den trædde Kammerat sætte Bajeren tor Munden og saa er han bange Samme inte ska levne ham noet og spør med Rædsel i Blekket: »Er den Tom Peddersen?"*

Nr. 515. **A. Repholtz.** »*Forviklinger*«. *Han har natyrlig vaaren paa en Gier og sidder nu og har Tømmermænd. Det antydes ved det dæmpede Lampelys, at han har hat en ordentlig en paa Lampen, og nedenunder staar der omtrent saadan eller etter Meningen ongefær no'et linende:*

Hade Spritten ei i hans Sjerri hat Part,
Var al den Katzenjammer bleen spart.

Nr. 518. **Vilh. Rosenstand.** »*Et Postbud*«. *Det Postbud bringer nok Rosenstand Moneter baade ved Juletid og om Sommeren.*

Nr. 523. **Simon Simonsen.** »*Dijmphna-Expetionens Hunde. I Baggrunden Varna*«. *Der er forskjellige pæne Vovvover. Den gule er nok en Hov-Gaardhund og dens Broder en Vovvov-Gaardhund, men den Sorte ser mig noget udenlandsk ud, saa den er vel fra Varna og af Varna-Mynde-Racen. Af Varna selv er kun Toppen tilbage. Resten er allerede gaaet i Hundene.*

Nr. 524. Samme: »*Hønsene piller Hanen*«. *Vil I nu bare la Hanen staa! Nix pille!*

Nr. 526. **L. A. Smith.** »*To audienssøgende Herrer*«. *Det er natyrlig to Bisser, der er oppe og gjøre sig lækker for Meldahl, og den tykke er begribeligvis en Arketekt og Tyndstegen i Forgrunden er formodentlig En der maller Altertavler til Landsbykirker, og det er to rigtig slikkede Lakajer og inte frie Konstnernaturer, og nu vil jeg ogsaa smide Pennen og lavær med at malle i Blæk, der inte er meiet bædder end som Sortkridt og være fri Konstner og jolle ud til Slottenlund i Dampvognen og høre Skovens Fugle og Gyllenlunds Sangerinder sla deres Triller mod den blaa Aftenhimmel med en Radekop og en Kognakstoddy med dovvelt Vaie til. Adjøs!*

Fri Fortæring.

Chresten Berg, som løfter Friheds-Oriflammen
Mod det frihedsfjendske Højreparti,
Var forleden hel asminderød i Kammen,
Da han syntes, at dets Adfærd var for fri;
Mod Johannes Hage gav han en Erklæring
Og beskyldte ham for at gi'e fri Fortæring
Til Vælgerne, ja for en saaddan go' Post,
Som Lem af Tinget, gi'er han gratis Frokost.

En saadan Frihed skal han ha'e tilladet
Sig i Fredensborg til Tort for Venstrefløjen!
— Men skjønt det ikke stod i *Morgenbladet*,
Saa turde det dog mulig være Løgn;
Thi en Højremand jo saa reaktionær er,
At det, han kan faa frit, han helst undværer,
Han saagar i Hillerød saa fin er paa 'et,
At han aldrig «over Snoren» der er gaaet.

Nej, den Frihed putter Venstre i sin Lomme;
De kan ganske rolig spørge Tauber ad,
Selv om Krabbe sa'e et knebent Velbekomme
Til sammes vidtberømte Tak for Mad.
Vort Venstre svinger ogsaa Frihedsfanen
Over, hvad der medgaar til at kildre Ganen,
Og det Spørgsmaal, hvorom først man her belæres,
Er jo: Hvordan skal en Madpose skæres?

Derfor Venstre gaar i Vandet saa fornøjet
For Frihed, som det gjaldt et dækket Bord;
Thi de véd, at naar de frit gaar i Tøjet,
Saa faar de ogsaa frit deres Fo'er.
Som i Jyderup de frit tør slaa og falde,
Skjønt Vand og Brød de faar vel ikke alle;
Til somme falder der lidt mere fedt a'
— Naar Chresten Berg dem gi'er en bedre Middag.

Den forlorne Søn.

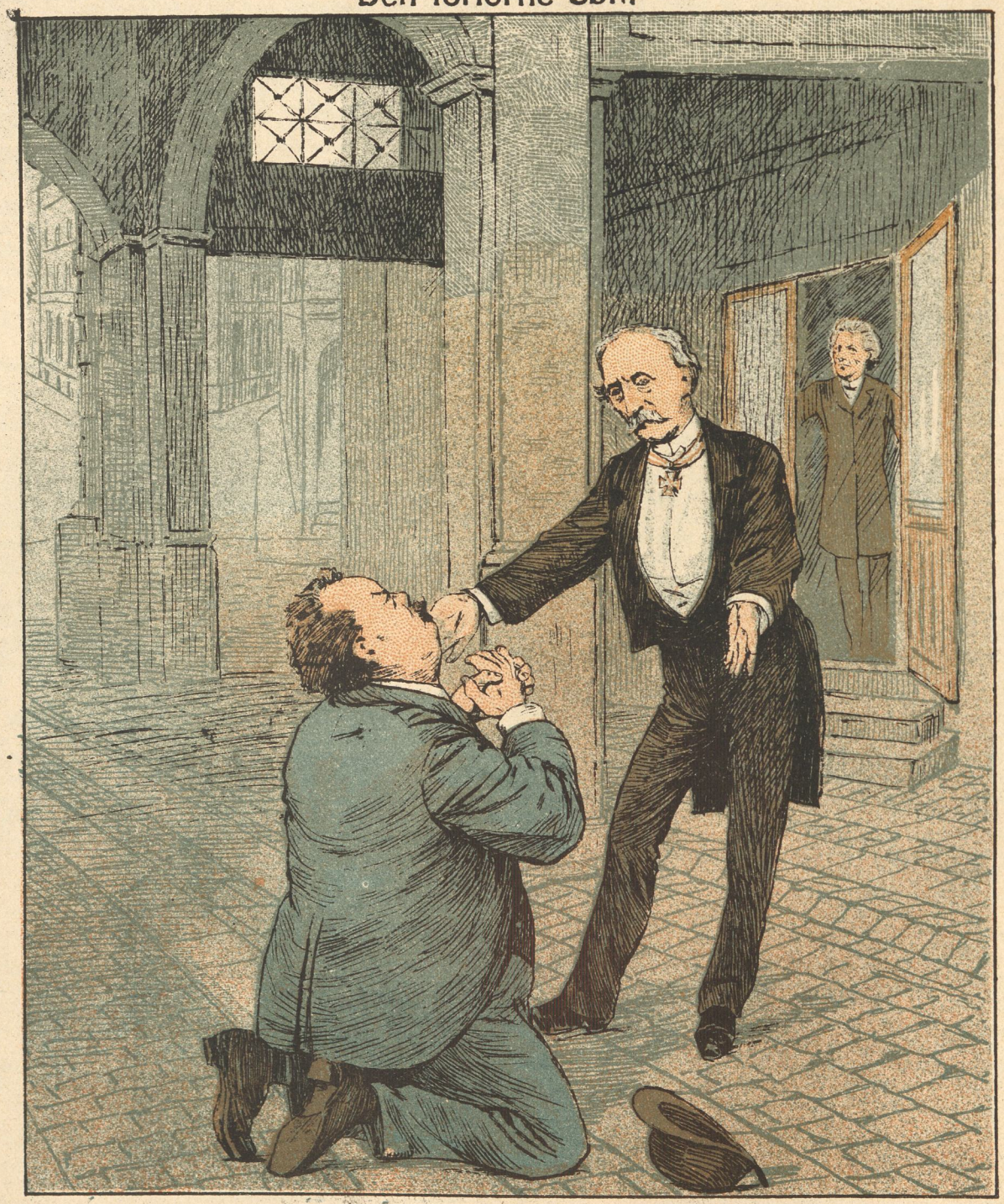

Sønnen: Jeg haver syndet mod dig, min Fa'er,
Og er ikke værd, at jeg længer mig drister
Til Ønsket om Plads blandt de høje A'er;
Men gjør mig som en af dine Korister!

Faderen: Giv ham vore bedste Klæder paa;
Og lad os saa frydes i Gjensynsstunden.
Nu kan jo den flyvende Hollænder gaa,
Forloren han var, men er atter funden.

Kirkeklokken kimed' stærkt til Hr. TIETGENS Lyst,
Meldte over Byen højt om den Klokkers Dyst:
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
MELDAHL raader, naar vi fange Fred igjen.

Solen danser.

Pyntet til Fest er den hvide Tjørn,
Den véd jo, at Pinse nu kommer;
Skynd Jer at lufte Koner og Børn
Ud i den liflige Sommer!
Solen danser paa Himlens Hvælv,
Ifald man paa Rygtet kan stole;
Blæse med Solen! — I Byen selv
Er der Masser af dansende Sole!

Alle Theatrene danser i Ring,
Mens Musen i Ferien sover:
Tre Direktør-Sole snurrer omkring,
Kun Chefen kan trygt «sidde over».
Kjæde! Changer! ... Jo jo, den *Lanciers*
Kan fryde Hr. Lorch og Hr. Hansen!
Bare nu ikke En af de Tre
Til sidst maa gaa bag af Dansen!

Alt «snurrer rundt i et kort Sekund»!
Om saa det er Rigsdagssale,
Er det nok vældigt, saa de render rundt,
Naar Wederkinck-Madsen vil tale!
Nylig saagar med graciøse Hop
En vild «Kehraus» han leverte,
Da til en Kjæpperygge-Galop
Han en Journalist engagerte.

Dans er en Kunst, som man maa forstaa,
Om end man vil gjælde for Sole:
Simonsen har nok betænkt sig paa
At danse Godnat el Ole;
Og hvor Studenten med Vid og Kløgt
Ved Bollen løfter sit Bæger,
Har Theodorus forgjæves forsøgt
At danse «Standarten-Träger».

Henne i «Sprogforeningen» man
I stille Française spadserer
Og excluderer, saa hurtig man kan,
En Dame, der selv inklinerer.
Venstre, ifølge sit hellige Kald,
En dristig «Forkert» og tør vove, —
Berg danser heller *Bouquet royal*
Med fornemme Damer ved Hove.

Klein har et ualmindeligt Mod
Paa en »Zweitritt» med de Liberale;
Maa jeg saa hellere be'e om en god
Og gammeldags «Klap-Finale»,
Det har jeg lært, og det kalder jeg da
En Dans, man kan nemme med Lethed —
Derfor som Sanger jeg nu klapper a',
Før Læseren segner af Træthed.

Aahøj!

Hr. Kaptejn Punch,
Fører af „Punchebollen".

Siden Dereses Berømthed sidst hade den Ære at faa langet en Enne fra Unnertejnede, har je væt i London aa paa Rejsen dertil vaaren ude i en Brandstorm fra NNV., som voreses materialogiske Signalstation natyrligvis inte hade faaet Landkenning a, men som Newyork Harald hade varskoet om var unner Opsejling til Nordsøen aa formentlien vilde indtræffe i Løbet a et Aars Tid. Je vil nu sie Dem, Hr. Kaptejn, at de var, den Onne tjære mig, de værste Hunnevejr, som je noen Sinne har vaaren med til at bjærre Sejl i. »Gine« duvede svært aa tog mejet Vand over, aa hun har faaet en Lækkage agter, saa hun formodentli maa taes paa Beding for at blie kalfatret aa tjæret i Bunnen. Je ska i Forbisejling notere, at mens vi laa i London, var je en Da lie ved aa vilde ha vaaren op i Perlementet, for je ska nemli sie Dem, je har immervæk hat en knusende Lyst til at obselvere med min ejen Natkikkert klods Unnerhuset, hvorledes denne hersens Glatstone bærer sej ad med at klare Skibspapirerne angaaendes Admiral Gordon aa Sudankineserne; men saa sae Styrmanden: »Hør Ole, de ska Du, den Onne brase mig, inte indlae Dej paa, for ser Du, de kunde mejet let hennes, at en a desse hersens Dynamitministre fra Irland kunde finde paa at hive Dej en Torpedo ind unner Agterennen aa sprænge Dej i Luften liesom den russiske Kejser«, aa saa sae je osse lie strax til mej sel: ja, Styrmanden har, den Onne tjære mej, skunte Uret; de vilde være alt for mejen Ære for Dej, Du gamle Svabergast, at blie lempet over i Evigheden paa den Maner, aa saa beslog je natyrligvis Sejlene aa kom inte i Perlementet; men je fik siden Nævetag i voreses »Nasjonal-Times«, som er en fuldrigget Fregat, der er ladet med al Slags Stykgods, aa deri saa je, at den gamle Whigskyulk stadivæk forstaar at krydse paa »glatte Sten« uden at kæntre, aa derfor ka Toddypartiet natyrlivis sletsinte faa ham varpet ned a Kommandobroen.

Je holder stadi Luven med di poliske Skibsraad i voreses ejen Perlement, aa Dereres Berømthed ka gerne tae Brama-Dødsgift paa, at de ordentli ka varme et gammelt bejet Sømandshjærte at se voreses Bagbordsparti tejne rent Konnossement paa denne hersens Lovparagraf om sindssye Indioter; men je vil næsten osse antae, at den flyvendes Hollænder fra Blaalersborg, voreses Bergstone, Hørupør, Høgsbraad, Taaber aa alle di anner Bagbordsulke allirenveller har hat en Agterlanke den Gang di gik i Tøjet — je mener nemli, at di ka hae udspinkuleret, at de kunde være mejet rart for dem at hae saadan en »offentli« Nødhavn, hvor di kunde finne Ro aa Hvile paa dereres gamle Dae, naar di inte mer ka føre en ordentli Harpun mod »Styrbords« Lovparagrafer, aa dersom de værkeli er Tilfællendes, saa ka der jonte være noet Fornærmendes i at brøle dem i Høreapparaterne, at di osse har melet dereses ejen Biskøjte.

Hvis Dereses Berømthed har Lyst til at høre Ole Olsens Mening betræffende det poliske Søslag om dette hersens Handelscerteparti, som ska oprettes mellem Danmark aa Spaniolien, saa vil je fortælle Dem, at Bagbordspartiet, den Onne tjære mej, styrer efter et misvisende Kompas, for der ska skunte være noen, som har Hjærnens Takkelage i sødygti Stand, der værkeli ka mene, at kun en flunkende ny Toldlov efter Bagbordspartiets Skibsmaal er i Stand til at bugsere dette Handelscerteparti

gennem det poliske Havbraad, aa de synes mej nu osse at være en taabeli Søforklaring, som denne hersens Taaber har giet, om at de vilde være Dyrplageri at nedsætte Kaplaknen paa di finere Spiretudser aa forhøje den paa di simple, di mere kradsende, nemli Øl aa Brænnevin, aa de maa kaskesens være en gammel Maadeholdsdranker, der hverken er Guttempler eller 2-Tals-Mand, tilladt at spørre, om der inte er spejlblank Fornuft i at sætte Kaplaknen op paa di gemene Spiretudser aa sla den ned paa di finere Snapser, for naar man halsede Forhollene rundt paa den Maner, vilde Bajerskøl aa Brænnevin mulienvis blie di dyreste Spiretudser, aa di fine Folkens vilde natyrlivis saa drinke desse, fordi di kostede mest, imens en simpel Sømand aa en enfoldi Landkrebs dagli kunde selvmyre sine Ærgrelser i en Donner a di ædlere Sager uden at frygte for liefrem Dingelerium tremensum, men de er nu altsammen noet, der inte forstaas af Bagbords-Blaahvalerne, som inte en Gang vilde lægge bi, da Kristoffer Baadshage hev sin Olje over Bord for at dæmpe Søen.

Silensjum!

Ole Olsen,
om Bord i For- og Agterskonnert „Gine“, beliggendes i Tuborgs Ølhavn.

Dagsnyt. Fører C. Berg, der trak med to sammenkoblede Lovforslag over Slotspladsen, blev, da han herved kom i Strid med Vedtægten, noteret af Overbetjent M. Matzen.

Mosaik.

— Theatersaisonen stunder nu rask mod sin Slutning, for saa vidt den ikke allerede er endt, og om kort Tid flyver fra Hovedstadens forskjellige Theatre Akteurer og Aktricer ud paa lette Sommerfuglevinger for at gjæste Landets øvrige Byer og suge lidt Honning, thi de Færreste af dem har i Forvejen noget i «Bikuben». Efter hvad vi erfarer, har i Aar de forskjellige Tournéer truffet indbyrdes Aftale for ikke at kollidere; Skuespillerne fra *det kongelige Theater* skal saaledes hjemsøge Jylland, da denne Troup som den største kræver det største Opland, og vil begynde paa Benzonseje; fra Jylland undtages dog Mols, da det udtrykkelig skal være blevet Hr. Herman Bang forbeholdt at give Molboerne et Kursus i Dramatik. De Rejsende af *Folketheatrets* Personale vil blive paa Sjælland med *Vedbæk-Skodsborg-Kjøbenhavn; Kasinos* Personale, der som bekjendt har været saa fornuftigt at supplere sig med Hr. Herman Bang, som anbefaler sig selv i *„Nationaltidende“*, vil gjæste Langeland for at gjøre Eedvard Brandes' *Forlovelse* og andre moralske Stykker bekjendt der paa Øen; og nogle faa Udvalgte af *Dagmartheatrets* Kunstnere vil begynde deres Forestillinger i Tommerup med *«Familietvist eller det mærkværdige Aar»*. Medens et enkelt Par fra Folketheatret, nemlig Hr. og Fru Christensen, ikke gjør nogen længere Udflugt end til *Tivoli*, vil en Del af det kongelige Theaters Balletkræfter optræde *fjærnt fra Danmark* i Norge. Til Gjengjæld for alle disse kjære Bysbørn, som Kjøbenhavnerne mister, er der fra Udlandet indforskrevet Reservemandskab, og Hovedstadsbeboerne kan i den nærmeste Fremtid glæde sig til svensk Komedie paa Folketheatret, fransk Komedie paa Kasino, tysk Komedie paa Klampenborg og muligvis en flyvende Hollænder hos Fallesen foruden Sommerrevue des deux mondes paa *Frederiksbergs Morskabstheater* og i *Tivolis Cirkus*.

* * *

— Ifølge et af Byens Blade synes det dog, at *«Skandaletournéen»* i Aarhus vil komme i Kollision med Herman Bangs Tournée, da de begge efter den foreløbige Bestemmelse vil komme til at gjæste Byen samtidig; en Indsender i vedkommende Avis mener derfor, at det vil være den rigtigste Ordning at vente med Skandalen til efter Hr. Bangs Optræden. Endvidere foreslaar samme Indsender Hr. Bang at optage paa sit Repertoire *«Han gaar paa Kommers»*.

* * *

— Efter Forlydende agter Hr. Kammersanger Simonsen at danne et Tournéselskab sammen med den ny engagerede svenske Barytonist, Hr. Lange, og disse vil blandt Andet opføre *«Kammerater»* og *«Tvillingbrødrene fra Damask»*. Muligvis vil Hr. Kammersanger Schram slutte sig til disse to, og det sidste Stykkes Titel vil da blive forandret til *«Trillingbrødrene fra Damask»*.

* * *

— Et svensk Rejsebureau i den sydlige Del af Sverige har fundet paa en ny, original Ide, idet det indbyder til en saakaldet dramatisk Rundrejse, hvis Route ikke lyder paa noget saa Uoverkommeligt som *«Jorden rundt i 80 Dage»*, men kun gjælder *«Vedbæk-Skodsborg-Kjøbenhavn»*; dog stilles der tillige Deltagerne i Rundrejsen i Udsigt ved samme Lejlighed at faa Kolling at se.

* * *

— Efter al Sandsynlighed vil der allerede strax ved næste Sæsons Begyndelse opstaa Strid mellem de tre Privattheatres Direktører, idet det ikke har været dem muligt at blive enige om, hvilket af Theatrene der skal spille *»Fader og Søn«*. Stridens Gang er følgende: saavel Hr. Direktør Abrahams som Hr. Direktør Rasmussen tænkte hver for sig paa at give nævnte Stykke, men saa opdagede man, at dette ikke lod sig opføre, fordi den ene, nemlig Hr. Abrahams, havde Faderen ɔ: Hr. Kolling senior, og den anden, Hr. Rasmussen, Sønnen ɔ: Hr. Kolling junior. Det kom derfor til et Kompromis mellem de to Direktører, og dette gik ud paa, at de overlod *»Fader og Søn«* til Hr. Direktør Andersen; ogsaa dette viste sig imidlertid at være galt, idet man nu kom til at tænke paa, at Hr. Andersen nok havde Faderen ɔ: Hr. Helsengren senior, men at Hr. Rasmussen ogsaa havde dennes Søn ɔ: Hr. Helsengren junior.

* * *

— Det er heldigvis sjeldent, at der hersker en saa stor Disharmoni i det kongelige Kapel som forleden, da der blev stemt om, hvem der skulde have de 1500 Kroner, som Rubinstein gjennem Hof- og Musik-Hennings har tilbudt Kapellet at give som Rejsestipendium til tre af dets Medlemmer; thi ved den omtalte Afstemmning viste det sig, at Enhver stemmede for sig, og det maa nok siges at være mærkeligt, at ikke en Gang to af dem var gaaede paa Akkord ssmmen.

* * *

— En praktisk Fotograf her i Byen har i Anledning af Skuespillernes mange Tournéer i Aar faaet den Plan at fotografere hvert enkelt rejsende Selskab for sig i almindeligt Visitkortformat, saa at Provinsbeboerne i den nærmeste Fremtid paa en nem og billig Maade kan faa udmærkede Tournéekort paa Haanden.

* * *

Et godt Raad hver fjerde-femte Torsdag.

— En af Udlandets berømte musikalske Kritikere — dog ikke Hr. Anton Rée — har opfundet nogle Piller, som han kalder Afskedspiller, fordi en saadan formentlig sætter selv den mest omskindede Baryton i Stand til strax efter sin Bortgang fra Scenen at vende tilbage og tage fat igjen, saa snart han har slugt Pillen.

Rettelse. I **Krønicken omm Bundekriigen** i forrige Nr., Pag. 167, Sp. 2, Linie 4 fra neden er der indløbet en meningsforstyrrende Trykfejl: **Coldings Svin** i Stedet for **Coldings Ruin.**

Offentlig Musik.

Foran Herkulespavillonen vil Stadsmusikanterne under Anførsel af Hr. H. N. Hansen udføre følgende Numere:

1) Fallesen: *Farvel til Loggiaen*, Afdansning.
2) Borup: Potpourri over »*Erindrer De, det var i Kongens Have*« og »*Her har vi fundet en herlig Plads.*«
3) Ehlers: »*Det gamle Træ, o lad det staa!*« arr. for Træ- og Slaginstrumenter.
4) Hansen: »*En dejlig Blomst opelsket har min Haand,*« Solo for Bøgefaget.
5) »*Czar og Tømmermand,*« Duet, udføres af D'hrr. Ehlers og Hansen.
6) H. C. Andersen: »*Et Æventyr i Rosenborghave*«.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 5. Juni. Nr. 23.

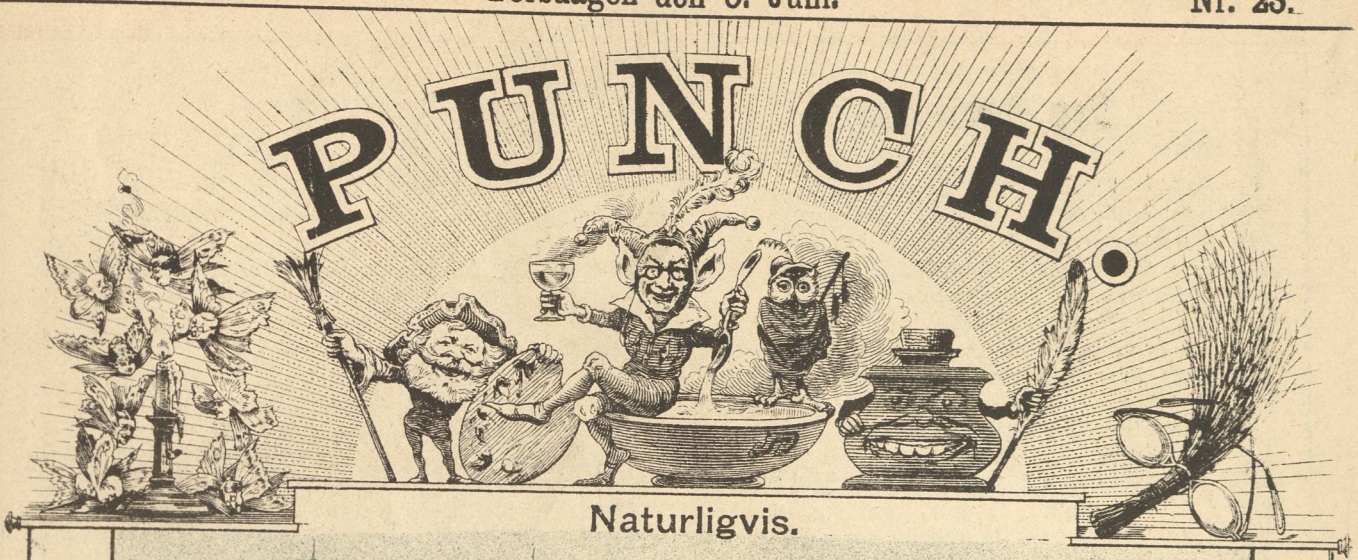

Naturligvis.

— Hør Marie! hvor kan det dog være, at Svanerne altid bliver Uvenner, naar Folk giver dem Brød?

— Det er bare Brødnid, mit Barn.

Den femte Juni.

En nyfødt Friheds-Sol i Østen gløder
Paa vor Forfatnings kjære Fødselsdag;
Og Blikket overalt en Vrimmel møder
Af mere eller mindre rene Flag;
Man i Basuner og Trompeter støder
Og drikker Dagens Skaal i festlig Lag;
Imens i bengalsk Lys en Flok af »Sværmere«
Forsøger paa at komme Himlen nærmere.

Og opmarcherende fra alle Kanter
En fast utallig Folkesværm man sér,
Der som Geburtsdagsbarnets Gratulanter
Og Folk, der gaar i Toget, glad sig ter.
Hvad kan den kjære Grundlov fordre mer
End slige dyrebare Troskabspanter,
Hvoraf man ser, den høje som den ringe
Vil for vor Frihed glad et Offer bringe.

Og disse Ofre er dog ikke smaa,
Man kan for Løjers Skyld betænke bare,
Hvad paa en saadan Dag udredes maa
Til Bajere og anden Drikkevare,
Samt for Emblemer paa sin Hat at faa;
Saa man kan deraf lettelig erfare,
At ikke som med Tivolis Billetter
Man nedsat Pris paa vor Forfatning sætter.

Der er blot et Punkt, hvor man vel har Grund-
Lov til at sætte Spørgsmaal ved Attesten:
Dens »Venner« skilles ad i denne Stund
Og kan paa samme Sted ej fejre Festen.
Hver vil ha'e Frihed for sin egen Mund,
Men under ikke mindste Part til Næsten.
Derfor er vore Frihedsvenners Menighed
I Dag forsamlet i en Treuenighed.

Om det saa er de brave Liberale,
Med Enighed de ikke sig forsoner,
Men paa Fred's-Berg de lader Fan'en gale
Sig paa, at de har kaldt ved deres Toner
Til Live »Ott'-og-fyrres Traditioner«,
Skjønt selv, naar Tallene man lader tale,
Er 84, især naar man vil spørge
Om Enighed, omvendt af 48.

Sæsonen 1883—84.

I Lighed med den Oversigt over den forløbne Sæson, som Theatrene offentliggjøre ved Theateraarets Slutning, kaster vi nedenfor et Tilbageblik paa, hvem der i den svundne Vinter har været paa Brædderne paa vort lille Verdenstheater, og hvilke Komedier de har opført, idet vi bemærker, at ligesom de fleste Skuespillere af den gamle faste Stok i Aar har produceret sig paa vor Scene, saaledes haaber vi ogsaa at kunne knytte dem til os i den kommende Sæson. Af smertelige Tab har vi heldigvis kun et at anføre, idet den udmærkede Mand, der saa sjælden godt udfyldte Formandspladsen paa Bagsiden i de kommunale Lystspil, har forladt Scenen; derimod har Sæsonen været usædvanlig rig paa lovende Debuter. Repertoiret har været meget afvexlende, hvad der ses af, at der af nye politiske Tragedier er opført 104, hvilket giver to nye om Ugen; ellers er der givet kommunale Dramaer, æsthetiske Sørgespil, theatralske Farcer, bangske Proverber, o. s. v.

I **September** opførtes paa det kongelige Theater i Fredensborg *»Russerinden«*, og kort derefter gav det russiske Keiserpar *»Besøget i Kjøbenhavn«*, hvorpaa, da Gladstone senere gav Gjæsteroller, *»Czar og Tømmermand«* paany indstuderedes. Paa det folkelige Theater i Jyderup optraadte Schjøtz og Dønnergaard i *»En Skandale«*, medens Elberling paa Frederiksbergs Morskabstheater gav *»Gamle Minder«* og *»Lazarilla«* og Dr. Pingel medvirkede i en Studenterfarce i Badstuestræde og sammen med en hel Del Grundtvigianere optraadte i *»Moderne Kristendom«*. Et Forsøg af Direktør Andersen i Kasino paa at samle Publikum paa *»En italiensk Straahat«* mislykkedes; et bedre Udbytte havde Hr. Philip W. Heymann af sin paa den dertil indrettede Estrade i Tivoli givne Fremstilling af *«Surrogater»*, frit efter det Brasilianske.

Med Magistatens Samtykke gaves der i **Oktober** flere Privatforestillinger ved Gammel Strand, hvor *»Strandby Folk«* og *»Paa Havsens Bund«* afvexlede med hinanden, ligesom enkelte Borgerrepræsentanter glædede Kjøbenhavnerne ved Opførelsen af *»Kostgængerne«* til nedsat Pris i Kjøbenhavns Kaffe- og Spisehuse. I Folketingstheatret debuterede Chresten Berg som Klokkeren i *»Nej«*, hvilket Stykke blev Sessionens Hovedfarce, og vakte kort efter almindelig Opmærksomhed ved sin Udførelse af *Jeppe* i Baronens Seng. *»Jyllandsposten«s* Redaktør søgte at faa Grev Holstein-Ledreborg til at træde offentlig frem i *»En Æresskjænder«* og *»Hvis jeg griber Dig«* — men Greven frygtede Kritiken og holdt sig til sine afgifsfrie Forestillinger i Folketingstheatret. Endelig kappedes i denne Maaned Direktør Andersen og Theaterkommandant Fallesen i *«Duellanterne»*, begge forsynede med Kultusministerens Privilegium.

November Maaned var rig paa Debuter: først viste Hr. Christopher Hage sig første Gang paa Scenen, men slog ikke rigtig til i den af ham selv valgte Debutrolle som en af *»Samfundets Støtter«*; endvidere bebuterede en Hr. Müllen i *»En ministeriel Embedsmand«* og Dr. Pingel i *»En forfulgt Uskyldighed«*, samt Hr. A. C. Larsen og Dr. Paludan i Studenterkomedien *»Hvilken er den Rette«*? Under en ændret Titel vakte *»Pak«* stor Opsigt, idet Bearbejderen, Grev Holstein Ledreborg, nu kaldte det *»Krapyl«*; og ude paa Landet vrimlede det med Dillettantforestillinger i Riffelforeningerne, hvor man præsenterede *»Soldaterlejer«* og *»Et Mesterskud«* til Fordel for Bøsserne.

I **December** blev der paa det kongelige Theater for 1ste Gang i *»Garman & Worse«* indlagt en Scene af *»Naar Katten er ude«*. — D'hrr. Hovgaard og Gamél satte *»Ude og Hjemme«* og *»Stor Staahej for Ingenting«* i Scene med stor Bekostning og fik Forestillingen udstyret med mange nye Dekorationer, tildels forskrevne fra Udlandet. I Kasinos store Sal optraadte et nyt Selskab, hovedsagelig dog bestaaende af gamle Artister fra forskjellige Scener, og gav *»Den største Dumhed«* til Bedste, men trak dog ikke fuldt Hus, skjønt de dem til-

delte Roller maatte siges at ligge særdeles godt for Hovedpersonerne: Octavius Hansen, Berg, Bojsen, Pingel og Debutanten Bager Marstrand. Dr. Georg Brandes henledte Publikums Opmærksomhed paa sig ved «*En Børnekomedie*», men der klagedes over, dels, at man kunde høre Suffleren, og dels, at det kun var en ny Bearbejdelse af «*Theater-Nissen*». En ejendommelig Juleforestilling opstillede D'hrr. Salomon og Riemenschneider ved deres Gjengivelse af «*Millioner paa Kvisten*» med det paafølgende Nachspiel «*Inden lukte Døre*».

Den første **Januar** 1884 var der en Extraforestilling paa «Morgenbladets» Kontor, hvori Hr. Berg spillede «*Redaktøren*», medens Hr. Statsrevisor Hørup afleverede sin Rolle som «*Redaktionssekretæren*» og Dr. Eedvard Brandes afgav sin fra «*Recensenten og Dyret*», hvorpaa D'hrr. Lindberg og Schandorph slog sig sammen i «*Et Fornuftgiftermaal*». Paa Frederiksberg opførtes under Hr. Elberlings Direktion «*Den lystige Krig*» og «*Narret April*», og i Hovedstaden satte Magistraten paa alle Torve og Pladser «*Kjøbenhavn rundt i 80 Timer*» i Scene, samtidig med at Etatsraad Crone lod Indbyggerne og særlig Værtshusholderne lære «*Kjærlighed og Politi*» at kjende. Paa samtlige Privattheatre saa man «*Theaterdirektøren i Knibe*», og Direktør Watt kom «*Under Hammeren*», i hvilken Anledning Skuespillerne Otto Zinck og Severin Abrahams vilde have «*Halvdelen Hver*» til Benefice, indtil den sidste fik Hammerslag for «*40,000*». En Forestilling, der vakte Opsigt, var Hr. Herman Bangs Optræden i «*En Herre i sorte Klæder*», idet han frembragte adskillig Forvirring ved at møde i blaa Kjole med blanke Knapper og «*Rose min lille*», istedetfor «*Humbug*».

I **Februar** viste Hr. Berg sig som «*Den forvandlede Konge*» og vilde opføre en Talerstol, forat «*En Tale*» kunde tage sig bedre ud. I «*Figaro*» optraadte Hr. Høgsbroe, men kunde ikke staa for Hr. Rimestads Kritik, og i Odder blev Dr. Geert Winther sat «*Paa Pension*», medens Hr. Bjørnbak indstuderede «*En sand Demokrat*». Brandinspektør Schønheyder havde nok fortjent mere Deltagelse ved sin Afskedsforestilling, men maatte nøjes med at trøste sig med «*Et Glas Vand*», hvorimod hans Eftermand blev modtaget med stormende Applaus af Magistraten, da han traadte ind med den bekjendte Replik: «*Mit Navn er Meyer!*» Baron Gedalia fik af Staten tilstaaet en aarlig Benefice i Anledning af hans Fortjenester som «*Baron Ødeland*». I «*National*» led den nationale Kunst føleligt Afbræk ved den tyske Komedie: «*Die lustigen Wiener*», hvilket dansende Sangspil blev udpebet, men senere reddedes Situationen af Hr. Gamel ved hans borgerlige Lystspil «*Penge regere Verden*» og af Hr. Kaptajn Gjødesen ved «*Kaptajnen sparker*», medens Hr. Hansen forberedte Opførelsen af «*En Fallit*». I Slutningen af Maaneden vakte «*Den store Proces*» med D'hrr. Punch og Secher i Hovedpartierne Interesse, medens Punch satte Penge til paa «*Grisen*».

Marts frembød mest Repriser; Biskop Monrad søgte at trække Hus om Søndagen med sin «*Trolddom*» og Dr. Pingel gav tyske Varietéforestillinger i Aarhus. Auditør Steffensen optraadte ikke i «*En Søndag paa Amager*» i Røde Kro. Hr. Holger Drachmann modtog mange Opfordringer fra Venstre om at kaste Masken og overtage Titelrollen i «*En Folkefjende*». Hr. Rudolph Schmidt overraskede med «*Den nye Magdalene*», som tidligere er gaaet paa Folketheatret under Navn af «*En Synderinde*», og Hr. Erik Bogh opfriskede «*Damernes Ridder*» i Publikums Hukommelse. I Horsens fyldte «*De to Galejslaver*» Huset.

Det viste sig i **April**, tvertimod hvad man havde ventet, at en Dampsporvogn ikke befordrer «*Landliv*»; derimod trak «*Berthas Klaver*», bearbejdet af Rubinstein, fuldt Hus. Medens Folketingstheatret blev ved at herse i «*Spanske Studenter*», «*Spansk Elskov*», og «*Da Spanierne var her*» og fyldte Tilhørerpladsen, gik paa Tuborg «*Bødkeren*» for tomme Fade. Af Debuter maa bemærkes Hr. Høker Petersens «*I Kommunalbestyrelsen*» og Hr. Kleins i Viborg i «*Linedanseren*» og «*Alle mulige Roller*», hvilket dog kun uegentlig kan regnes som en Debut, da han tidligere har vist sig heri. Et Jubilæum af en ejendommelig Beskaffenhed var Hr. Kammersanger Schrams i «*Geniets Komedie*», thi man mindedes ved dette 50aarige Jubilæum hans 25 Aars «*For ti Aar siden*».

I **Maj** gav Hr. Berg Gratisforestillinger i Jyderup, bestaaende af «*Et Knald*» og «*Trøfler*» medens Hr. Wederkinch-Madsen til Indtægt for Hr. Redaktør Wulff lovede at opføre «*En Lussing*»; endvidere kom «*Kongens Billede*» i Handelen, omgivet af fire allegoriske Fremstillinger af «*Arvingerne*». Til Privatforestillinger gav D'hrr. Tietgen og Meldahl en rystende Gjengivelse af «*Cornevilles Klokker*» i Marmorkirken. Kaptajn Brøndsted en ny Udgave af «*Arresten*» efter det Russiske, Højesteretsadvokat Hindenburg en Gjenoptagelee af «*Sparekassen eller Naar Enden er god, er Alting godt*», hvad der blev en ren Benefice for «*Bikuben*», og D'hrr. Cantor og Oldenborg en Slutningsforestilling, bestaaende af «*Sandt og Usandt*». Derimod blev Hr. Kammersanger Simonsens Privatforestilling «*Sagt op*» tilbagekaldt «*I yderste Øjeblik*».

Hermed sluttede Sæsonen 1883—84, men der er allerede begyndt at træffes Forberedelser til «*En Valgdag*», som vil blive det første Stykke, der gives, og Hr. Herman Bang gaar nu paa Tournée med sit nye Stykke «*En graa Paletot*».

Teater Følge-Toner

a **Søren Pipperop.**

Min søje Muse! Du, som tit har
Væt maj saa hul, staa maj nu bi,
Naar jæ vel klimpre paa min Gitar
Min gamle jævne Melodi.
Aa la saa etter et Kresjendo
Di sidste Toner flavre bort
Som en Akkord, fra Sjælen sendt! — O,
La desse være en Akkord.

Tak ska Du ha, Du taer ej væk, Juel-
Simonsen fra vos, men blier.
Du viste, Du var ingen Trækfugl,
Men kuns en Sangfugl, — sikken Svir!
Da Du'nte fek den høje Fø, randt
En Taaresø a Kinden ner.
Saa jæ va næsten bleen søvant, —
Nu tviner jæ dov inte mer.

Da Du, min Tevedaar, forleden
Fremtraadte for a tale, da
Du stoppet ble a Jubel-Heden,
Den sku ha Tid aa svale a.
Men Venskav ka man inte køle
A for en saadden Mand, der dur:
Te Etteraaret ska Du føle
Opvarmet Venskavs Tempratur.

Aa Robbert, som jæ ku forguje,
Vel inte mere føre an,
Saa nu æ Robberten jo uje,
Aa Konstnerne æ lisaadan.
Mens di fornøjer andre Mensker
Rundtom i Landet, Robbert Watt
Sig vel ernære a en Svensker
Mæ Selskav, før han sier Gonat.

Sæl M. V. Brun taer nu sin Avsked
Aa flyer Resjensenters Dom, —
Han æ en Mand, som jæ mæ Tavshed
Dov inte godt ka tale om.
Som Diregtør han va en stor Kal,
Nu gaar han bort paa Ridder-Vis,
Aa han taer Gojse mæ aa Nordal,
Derfor ska han ha Tak aa Pris.

Højst rimeligt.

— Hvor kunde De holde det ud i det Hul med et Par hundrede Mennesker?
— Et Par Hundrede Mennesker! Jeg beder om Forladelse, Hr. Major! den Gang, jeg opholdt mig der i Byen, var der da i det mindste et Nul til.

Ubegribeligt.

— Haar Do hørt, te jen a æ Rekrutter haar hængt sæ.
— Næi da. Hva haar han gort de for?
— Ja, te de ved A no ett, men ve Do, hwa der var æ mærkele Spel?
— No?
— Jow, hanses Madskav var stoppendes fuld a Sul.

I sidste Øjeblik.

Vort Folketing har sagt Farvel
Og maatte Afsked med os tage.
Det kjeded' sig til sidst ihjel,
Og triste var dets Levedage.
Sit Feltraab tro, det ærlig saas
At »visne« lige til det sidste,
Fik frembragt kun sit gamle Vaas
— Og saa den nye Daarekiste.

I otte Maaneder i Blod
Det vaded' om af faldne Love,
Før Berg sin Formandsplads forlod
For paa sin Lavrbærkrans at sove.
Vort Venstre har for Dagen lagt
Sit Maadehold, det højlig priste,
Og derved fik det Folket bragt
Som Resultat — en Daarekiste.

Den spanske Handelspagt til Slut
Det ogsaa ryddet fik af Vejen,
Skjønt Monrad for dens Frelse budt
Den Krigsskat har, som var hans egen.
Det Offer dog for stort man fandt
Og derfor det tilbage viste,
Saa Tietgen ingen Silke spandt
Ved Venstre — og dets Daarekiste.

Landstinget sagde godt og kort:
»Din Politik er ikke go', Berg!
Vi vil ha'e Kobleriet bort
Og bygger ingen gylden Bro-Berg!«
— Alligevel paa Spaniens Kyst
Vor Handelsstand sit Held forliste,
Men det er altid dog en Trøst,
At Venstre fik — sin Daarekiste.

Derfor kan Venstre vel tilfreds
Med Sagens Udfald hjemad vende,
Thi det Rosinen blev i Vis-
nepolitikkens Pølseende:
Naar nu fra Samlingen det gaar,
(Saasom Diæterne er spiste,)
Det paa sit gamle Standpunkt staar
Og — paa sin nye Daarekiste.

Forberedende Øvelser.

Lørdagaften den 24de Maj Kl. 7 samledes i Snakskjøbing en talrig Forsamling fra Land og By for at træffe de første Forberedelser til en eventuel Grundlovsfest. Mødet holdtes i Raadstuens store Sal. Og her fandtes Repræsentanter for Byens og Omegnens Arbejderforeninger, Vaabenbrødre, Skytteforeninger, forskjellige Institutioner og Korporationer m. m.

Mødet blev ledet af Prokurator Igle, der bød Forsamlingen velkommen og erklærede, at han i denne Sal saa en talrig Forsamling samlet (Bravo!) for at gjøre det første Skridt til Afholdelsen af en Grundlovsfest, der var Snakskjøbing By og Omegn værdig (Bifald).

Grosserer og Byraadsmedlem Smørup besteg derefter Talerstolen. Han skulde fatte sig i Korthed. Enhver af de Tilstedeværende vidste, at man var samlet her for at arbejde hen til i Forening at virke for en enig Optræden og fælles Samvirken i Endrægtighed og Borgersind til Afholdelsen af en Fest i Anledning af Grundlovens 35te Aarsdag (Hør). Han vilde spørge, om Nogen af de Tilstedeværende uden Rørelse, være sig dyb eller synlig, synlig eller dyb, eller maaske begge Dele, nogen Sinde passerede Byens smukke Lystskov og saa paa Frederik VII.s der opstillede Buste? (Pavse). Taleren havde nu i 5 Aar næsten daglig passeret dette Monument paa sin daglige Spadseretur, han passerede aldrig Monumentet, uden at han saa paa det, og han saa aldrig paa det, uden at han blev rørt, og han blev aldrig rørt, uden at han tænkte paa Grundloven, og tænkte aldrig paa Grundloven uden at han blev rørt (Rørelse). Men han skulde fatte sig i Korthed. Det var sørgelige Forhold, hvorunder Folket levede; Politiken sendte sine klamme Taager ind over Alt, saa man ikke længer saa klart, men løb hinanden paa Ærmet i vort yndige Fødeland, om hvilket Digteren havde sagt, ja Digteren havde sunget og Digteren havde sagt, kort sagt Digteren havde ment, at det var et yndigt Land. Dog, han skulde fatte sig kort (Bifald). Men han kunde af Erfaring tale med om Politikens sørgelige Indflydelse paa alle, selv de kommercielle Forhold. Han havde tidligere staaet i Handelsforbindelse med et Hus i en anden By paa en af de andre Øer, og da han pr. Kontant til Dagens moderateste Priser havde tilbudt dette Handelshus, der exporterede til England, et større Parti godt, dansk Herregaardssmør, var dette under et intetsigende Paaskud blevet refuseret; men som han, ad privat Vej, havde erfaret, var Grunden den, at Husets Chef misbilligede hans Samvirken med Høire. — Saavidt var det altsaa kommet, at Politiken udstrakte sin visnende Haand selv over den uskyldigste Smørblomst (Stærk Bevægelse). Dog, han skulde fatte sig i Korthed. Det var under disse sørgelige Forhold alle gode Borgeres Pligt at slutte sig sammen, og dertil skulde blandt Andet denne Grundlovsfest bidrage, fra hvilken al Politik skulde holdes borte. Man skulde mødes i Enighed, synge af et fuldt Hjærte og tale af et do. Sind om Fortidens Minder, Nutidens Forhaabninger til Fremtiden og saa fremdeles. Men han skulde nu fatte sig i Korthed og blot bemærke, at den næste Taler nærmere vilde fremsætte, hvorledes man havde tænkt sig den omtalte Grundlovsfest. Og dette var i Korthed, hvad han havde at sige; han skulde ikke mere trætte Forsamlingen (Stærkt Bifald).

Politimester Knop tog derpaa Ordet. De Herrer, der havde indbudt til dette Møde, havde tænkt sig, at de forskjellige Foreninger paa Grundlovsdagen skulde samles om Eftermiddagen Kl. 5 paa Byens store Torv og derfra med Byraadet i Spidsen, med flyvende Faner og klingende Spil drage gjennem Byens Gader til Lystskoven, hvor man vilde kaste Blomster op paa Fr. VII.s Monument, medens der fra en der i Nærheden oprejst Talerstol vilde blive talt og sunget for Grundloven, Fædrelandet, Friheden og Kvinden og hvad der ellers kunde tænkes egnet til at fremkalde en passende Feststemning, hvorefter man vilde samles til et Festmaaltid i Skovpavillonen, eller, saafremt Pladsen der ikke slog til, under aaben Himmel, muligvis i et dertil oprejst Telt, hvorefter man hen paa Natten atter vilde vandre i Procession til Byen, skilles fra hinanden paa Torvet og i den bedste Orden vandre hver til Sit.

Skolelærer og Kirkesanger Thorsen fra Thrudvang Højskole skulde blot minde om, at naar Hejmdal greb sit Gjallarhorn og tudede deri, da gjaldede det højt og lydt, saa det hørtes ud over Jorden (En Stemme: »Naa har han ikke løbet det Horn af sig endnu!«) Ja saadan var det, naar Hejmdal tog sin Lur (En anden Stemme: »Gid jeg ogsaa kunde tage mig en Lur!«) Og saadan skulde det ogsaa gaa her; naar vi danske Mænd og Kvinder samledes til Grundlovsfest, da skulde vi tale og kvæde, saa

det hørtes viden om, som Gjallarhornets Toner, der indjog Jætterne Skræk og var til Gammen for Aserne. Og han fandt, at Enhver skulde have Lov til at sætte Begejstringens Gjallarhorn for sin Mund og blæse, saa det gøs i alle politiske Jætter, være sig Venstre- eller Højremænd. (Stærk Uro, Larm, Raaben og Hyssen).

Dirigenten maatte bede Forsamlingen entholde sig fra saa stærke Bifalds- og Mishagsytringer. (En Stemme: »Der var ingen Bifald«). Bifald eller ikke Bifald, saa maatte man dog afholde sig fra de Mishagsytringer.

Reserveløjtenant Petersen maatta tilstaa, at han med Forbavselse havde hørt, at Byraadet skulde gaa i Spidsen for Processionen. Var det maaske Byraadet, der vilde eller kunde forsvare vort Land? Han var bange for, at saasnart de Herrer Borgerrepræsentanter lugtede Krudt, vilde deres Ben gaa lige saa hurtig som deres Tunge i Byraadsmøderne.

Dirigenten maatte indstændig bede ærede Talere afholde sig fra enhver Berørelse af personlige Forhold, og han vilde alvorlig bede dem om ikke have saadan noget som Byraadsmedlemmernes Tunge i sin Mund.

Løjtenant Petersen skulde vel vogte sig for at tage saadan noget Djævelskab i Munden. Men hvem var nærmest til at gaa i Spidsen? Det var dog vel Byens Vaabenbrødre, der som Taleren havde ofret Liv og Blod for Fædrelandet, saa der endnu fandtes et Ar paa hans højre Kind af en preussisk Spidskugle, der havde strejfet den. Og han skulde som Formand for Vaabenbrødrene gjøre bestemt Fordring paa, at disse kjække Fædrelandsforsvarere med deres Fane gik i Spidsen for Processionen.

Snedker Hansen fra Spaanerup skulde inte nægte, at der var noget om det, naar de sagde, at Byen immervæk gik frem for Landet; men han vilde iligevel sige, at den var han inte med paa, for det var for galt, at Vaabenbrødrene skulde gaa i Spidsen, fordi, at Skytteforeningen fra Spaanerup var fra Landet, som han var Formand for. Og hvad kunde det nytte, at de havde vovet Liv og Blod, naar de endnu vare spillevendes som Løjtenant Petersen. Nej Spaanerup Skarpskytteforening skød hver Søndag til Skiven, og de var parat til at slaa et Slag endnu, naar det gjaldt; mens de andre sad og polerede Krigsmedaillen med en halv Bajer. Han havde tit ferniseret gamle Borde op; men denne her, den var for stram, den kunde han inte fernisere op, det var lige saa umuligt som at gjøre en Skomagerstol til en Hovlebænk.

Løjtenant Petersen beklagede Snedker Hansen, hvis kan skulde leve af de Skiver, han leverede til Spaanerup Skytteforening; for den skød formodenlig saadan, at den samme Skive holdt i fem og tyve Aar.

Dirigenten maatte bede de Herrer afholde sig fra at gjøre hinanden til Skiver i Raadhussalen, men hævdede altsaa, at det af den Stemning, som herskede i Forsamlinger, var klart, at der var stærk Trang til en Grundlovsfest (Latter). Ja, det var meget glædeligt. Og han vilde foreslaa, at der strax blev nedsat en Komité til at varetage det fornødne i saa Henseende i Analogi med Politimesterens Udtalelser.

Da Komitéen var dannet, vilde Grosserer Smorup endnu en Gang »fatte sig i Korthed«; men Forsamlingen brød strax op og samledes derefter paa Gjæstgivergaarden, hvorfra Skolelærer Thorsens Stemme hele Natten gjaldede ud over hele Snakskjøbing By og Omegn.

Afdansning.

Punch kunde ikke tro det Utrolige: Folketinget havde virkelig fuldendt sin lange Vintertourné, og det uden at opnaa saa meget som en Tourné-Respekt. I sin ubændige Glæde over en saa expedit og energisk Afgjørelse af Sagerne, forfattede Punch øjeblikkelig følgende Kantate, som burde have været afsunget ved Afskedshøjtideligheden.

I. Introduction.

De ærede Medlemmer opmarchere i Gaasegang. Douce Musik i Orkestret. Dessauermarchen.

Kor.

Melodien er den gamle Vise.

I denne Vinter har vi ha't
Et herligt Driveri!
Saagar vi med en spansk Traktat
Til Søren slog deri;
Med en Kulde, som var fæl,
— Faldera! —
Gjennem den vi jog en Pæl,
Thi spanske Fluer løb os rundt i Hovedet!

II. Soli.

Formanden:

Melodi: Lemmernes Vise.

Da Saisonens Slid nu stopper,
Ud blandt Vælgerne vi hopper
For at vise, der er — — — Statskløgt
I Mahogni-Sengehalm.

Alle.

Sengé-Sengé-Halém!
Det forstaar sig, der er — nok sagt
I Mahognisengehalm.

Grev Holstein.

Melodi: Adelsmandens Sang af «En Spurv i Tranedans».

Som visne Planter kjendes kan
Paa Berg's og Brandesches Blad,
Saa trives jeg som Adelsmand
Ved Kroduft, Snapse og Had;
Enhver Finanslov med Haar og Krop
Som en Maori jeg æder op!
Mit Adelskab og sund Fornuft
Er kun, hvad man kalder — en Duft.

Eed. Brandes.

Melodi: Brødrene Semmel.

Jetzt gehen wir zum Langeland,
|: Zum Langeland :|
Man dort Skandallen machen kann
Und schwören noch een Mal!
Wenn man ist europäisch,
|: S'ist fäisch :|
— «O tempora, O Moses!» —
Wenn nicht man thut Skandall!
(talende)
Wer ist Schuld daran!

Alle.

Estrup!!

Jens Busk.

Melodi: Les volontaires.

Fra jeg i Vuggen laa
Og var saa stor som saa,
Min Hjærne var saa fin
Som klinket Postelin;
Men Hjertet er galant
Mod hver en Stabssergeant
Og slog en skjønne Dag
Et vældigt Slag!
Vi Venstremænd er uerfarene,
Og han Rekrut var ved Husare'ne,
Saasnart jeg kastede mit Kasten-Skjold,
Løb hele Højre F. i Vold!

Dr. Wederkinck-Madsen.

Melodi: Ikke Jankee-doodle.

En Doktor er en herlig Mand!
Han ved, at man bør drikke
Saa mange Skaller, som man kan,
Alt Andet duer ikke.
Det er en «Wulffer», men lad gaa:
Naar Folk ej holder Bøtte,
En lang og «ulden» Herre maa
Som Lama gaa og — spytte!

Desværre forbyder Pladsen os at aftrykke den stemningsrige Kantate *in extenso*. Det er en Selvfølge, at Enhver af de mere fremtrædende Personligheder havde sit Kuplet, og at de Alle havde valgt Melodier med stor Skjønsomhed. Saaledes valgte f. Ex.

Tauber: en Melodi af «Stegekjælderen»;
Beyer: Kommer hid, I Piger smaa;
Hørup: Til vor lille Gjerning ud;
Monrad: Jeg sidder saa rolig og munter her; o. s. v. o. s. v.

III. Finale.

Her har vi haft os en herlig Plads,
Hvor man saa rart kan i Lænestol sidde,
Tygge Diæterne og for Knas
Sælge sin gratis Theaterplads.
Hver en Kro nu bebuder
Valg og Agitation; —
Hvis vor Mandskab gjør Knuder,
Vanker der ingen Pardon!
Hvad de saa fordre, saa gaar vi paa das,
Blot vi beholder vor 6-Kroners Plads.

Gratulanterne.

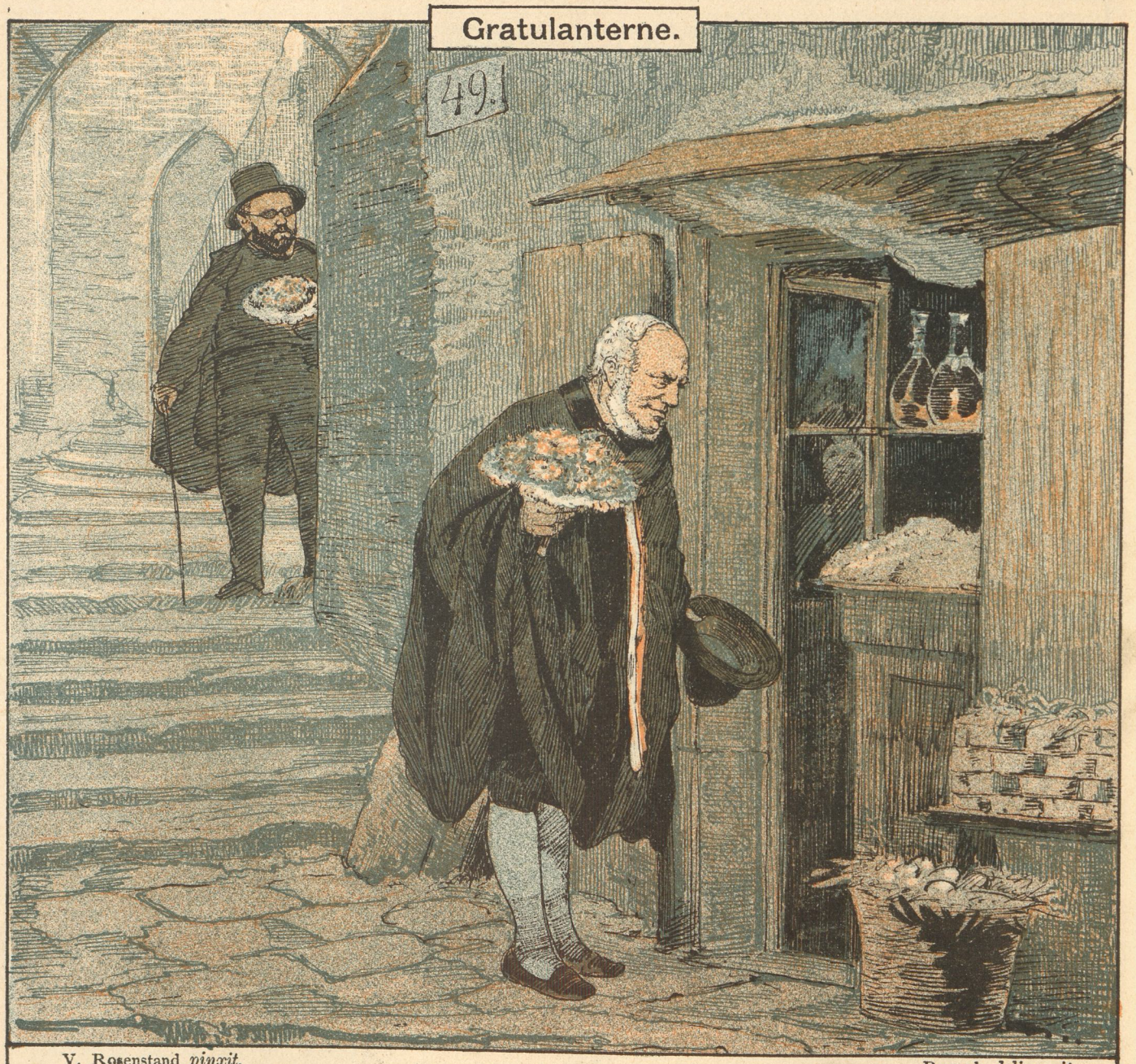

V. Rosenstand *pinxit.* Punch *delineavit.*

Vor Grundlov sidder i Enkestand;
Men Bejlere har hun, hvis Kjærligheds Flamme
Gaar ud paa at se, om de blive kan
Den rigtige Sæbekjældermand
Hos den rigtige Sæbekjældermadamme.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 12. Juni. Nr. 24.

Selvfølgelig.

— Gud, nej! Saa tager Du aldeles fejl! Tvertimod, Lieutenant Hansen er en ganske spinkel Person.
— Naa ja! Hvad skal en Lieutenant vel ogsaa blive fed af?

Falske Underskrifter.

Da de «folkekaarne» fik
Forsvarssagen slagtet,
Paa Adressen løs de gik
Og den ringeagted',
Skjønt med hundredtusende
Stemmer den kom susende.
— Sligt dog ikke rokker
Modet hos en Klokker.

CHRESTEN mælede som saa:
Man kan vist ej nægte,
At af Navnene herpaa
Er ej alle ægte!
At her falske er iblandt,
Tør jeg paastaa li'esaa sandt,
Som i Venstres Flok er
Jeg den største Klokker!

Derfor bli'er den arme Mand
Svært interpelleret
Om de falske Navne, han
Selv har observeret;
Men et Svar kan ikke faas;
Ej en Gang lidt Degnevaas
Spørgeskaren lokker
Ud af Tingets Klokker.

Om de Spørgsmaal, her kom frem,
Vil han ikke tale;
Underskrifterne paa dem
Er vel ogsaa gale;
Ellers er hans Lyst dog stor
Til at ha'e det «sidste Ord»,
Nu han tror, det nok er,
Hvad han sa'e som Klokker.

— Han Mirakler gjøre kan,
Naar han bare vilde:
Tænk, nu er endog han Mand
For at tie stille!
Og med diplomatisk Takt,
Naar han intet skal ha'e sagt,
Bort paa Hosesokker
Lister Venstres Klokker.

Dog af Sagen kan vi faa
Den Moral, at ingen
Bør de folkekaarne gaa
Altfor stærkt paa Klingen;
Thi saafremt de skulde da
Svare til hvert Ord, de sa'e,
Nej, saa skulde Pokker
Være Venstres Klokker!

Plan over den Orden, i hvilken Punch's Abonnenter efter den stedfundne Lodtrækning skulle opstille sig i Festtoget til Fornyelsen af deres Abonnement den 1ste Juli 1884.

Gl. Strand Nr. 50. — Højbro-plads. — Fortun-stræde. — Boldhus-gade.

Musikkorps
Abonnenternes Fagforening af 1874.
Abonnenternes Fagforening af 1875.
Abonnenternes Fagforening af 1876.
Abonnenternes Fagforeniug af 1877.
Abonnenternes Fagforening af 1878.
Abonnenternes Fagforening af 1879.
Abonnenternes Fagforening af 1880.
Abonnenternes Fagforening af 1881.
Abonnenternes Fagforening af 1882.
Abonnenternes Fagforening af 1883.
Abonnenternes Fagforening af 1884.
De forenede Fri-Abonnenter.

Musikkorps.
Det forenede Venstre.
Bundtmagerloftets Fagforening.
Højskolelærernes gjensidige Understøttelsesselskab.
Statsrevisoratets private Hjælpekasse.
Doktorhattemagernes Fagforening.
Det militære Udvalgs Sangforening.

Musikkorps.
Det litterære Venstres Fagforening.
De smaa Sortes gjensidige Selvrosforsikringsselskab.
De Liberales Sygekasse af 1883.

Musikkorps.
Det kommunale Syvsoverforbund.
Ehlers Kollegium.
Vækkerforeningen.
Borgmester Hansens Liniebegravelseskasse.
Selskabet til Kbhvns. Forskjønnelse ved Træplantninger.

Musikkorps.
Byraadet i Molkjøbing.
Den kvindelige Kaffesladders Fagforening.
Selskabet til Smaadyrenes Beskyttelse.
Kommerceetatsraadernes Fagforening.
Det geografiske Theselskab.
Kunstnernes Strikeforbund.
De nationale Kaffebrændere.
De brasilianske Kaffebrændere.
De hollandske Kaffebrændere.
Bødkernes Loc-out-Samfund.
Tuborgerlige Forening.
Den mesopotamiske Sprogforening.
Procesforeningen af 1882.

Slots- — Høibro. — -holms-Kanalen. — Holmens Bro.

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**
p. t. Paris.

Hoho Deres Velærværthihej! Kan Di se, han maatte neie sig, nemlig Svenskekongen havende været som en kneisendes Tollepan, mørderli spansk, og inte vellendes kjøre aveien for Velærværthihejen, men maattendes nu allirenveller søve Kaalen i sai som Allerhøjstsamme tidligere hade begegnet allernaadist me a spøtte i, va der maa være en daalig Kost, som kons ka taes a en stærk Mave og et ubedærvet Gemøt, saadan som Velærværthihejens osse altij har vaaren. Og den gamle Odin maatte liesaadan gaa igang me Kaalsøveri, havendes heldivis fedt Sæhrimnerflæsk tel at la den glije ner me. For den gamle Enøjeje hade jo sat sai noet for høit i Været og skruet Hlidskjaf fem Tommer op som en Kontorstol i et byraakratisk Menesteriums Lokale, men maatte dreie ham ner igæn værendes bleven opdaget i at ha fengereret ved Eienheriernes Slavsværd, skruendes dem fra værandre og ladendes Loke gæmme Skruerne hos den gamle Gut Mimer, paa ves Assenstenshus vores Gamle har sat sit Øie i haandfaaet Pant kunnendes inte faa Unnerpant i samme værendes Løsøre. Men den gamle Thor befindende samme Behandling a Valhallas Vaabensamling a være strijendes moj go Tone og Kammeratskav, slo Thomf i Bordet med sin Forhammer tornendes og lynendes paa, a han ville la Krisartiklerne læse højt i vores selskavelige Aftenunnerholdning, værendes ellers kons Asyl for frejelige Diskosjoner om Sjuryvæsenets Engførelse i vores Mytteluki, og den Gamle maatte kryve tel Korset og rokke uj me de Skruer, samme hade hat løse, givendes ovenikjøbet Extramjød til Mandskaftet og en Svengom paa den dertil engretteje Estraje for de smaa blaaøjeje Asynier, hvor den gamle Sjemytlie slo sine Folder, Vabehager! og skar en me en Hamborre-Skotsk, saa de dondrede i Himmelvælvingen og en syv otte hundreje Fixstjerner dratteje uj a Engfatningen og ner i Hoderne paa de gamle grinagtie Gastronomer, der stoj neje paa Joren, gloendes i deres Kiggerter etter Venuses Maane, samme Gujinde værendes en i Loften frit svævendes Grækkerinde havendes natyrlig inte Spor a Maane men en deili Haargeræxt. Hoho! Jeg kan tænke maj, Velærværthihejen har leveret Harpeduft a prima Kvalentet erfarendes a den immer uforknøtte Sværdrop har vundet Robberen og strøjet Engsatsen, hvorfor gamle Unnerteinede ber Velærthihejen havendes klaret Ærterne for gamle Norje, nu osse a veppe Estrop i gamle Danmark. For der skal en Degter tel, som kan rije i Spedsen paa Pegasus søngendes sjemytlie Krissange, va den gamle grinagtige Chresten Skævben er mindre anvennelig tel værendes krombenet i modsat Retning a de kavallerimæssige, saa han maa laje Røtteriet kommanderes a Jens Busk, værendes ganske vist en døgtig Unnerkopperal men inte havendes strategiske Forkundskafter. Og den gæve Erik Vullum har allerede fyldt sin Reiseflaske og pakket Madkorren og er dragen fra de norske Fjælle tel de danske Tørremoser for at gi Fart i Hjulværket, men de blier ikke tel nogen regti Hallingdans før Velærværthihejen speller op paa sit Hakkebrædt og lyser Velsinelsen over den immervæk sjemytlie Hørup og den lille Doktor Eedevard, saa di hører op a træje Bolledeig med Surbrøder under Armene og slaer løs paa Estropperne, saa di ramler. Va der er et Brudstøkke a en Tule gamle Unnertejnede holdt forlejen paa «De forenede Eienheriers brøjerlige Assuranceforening for mindre Knæskajers» Skovtur, og som samme fik Applous for og sex Hurraer, som han maaste frem og bokke for lisom Skamdrup og Pastor Hostrup ve de Liberales Sold paa Fridsberre, vorom gamle Unnertejnede tæer sai den Unnerdanihej a tilstelle Velærværthihejen «Valhallapostens» Referat, værendes velvillig ganske natyrlig blivendes nemlig redegeret a Velærværthihejens eien gamle glaje Ven og Beondrer

Tyroler-Færtignant.
p. t. Valhalla

Kjøbenhavns allernyeste Erobring.

Mel.: Pjaltenborgs Brand.

Schandorph afhasper sine Vers,
Hørup brøler og gjør Kommers,
De sorte smaa i sluttet Trop
Kommer i sprøjtefuld Galop.
Julia o. s. v.

«Hej, Digtere fra Aabenraa!
Hvor skal i Dag saa Slaget staa?»
— «Du Fredsens Berg véd I ej dass?
Der har vi fundet en herlig Plads!»

— Og der kom en og der kom to
Tusinde langs ad Vesterbro.
Nogle slap ind foruden Entré,
Og andre kom socia-listende.

I Toget mødte der en Flok
Lazarus'er, det véd vi nok;
Men fine Folk man ogsaa fandt,
Jøsses, Hr. Nyholm var deriblandt!

Selv Harald Holm fik talt saagar,
Og de, der i Toget gaaet var,
Fandt, at hans Tale var evig Sjov,
(Undtagen dog de, der stod og sov.)

En drukken Mand var ogsaa med,
Han til Octavius raabte vred:
«Ti Øre gav jeg jer, min Ven,
Maa jeg nu be' om de fem igjen!»

Hvor mange Men'sker her var omtrent,
Det er endnu inte bekjendt,
Og hvem det var, kan man inte se,
Thi man finder kun Tegnene.

En lille Hage dog, som sagt,
Er der ved de Liberales Magt;
Hvad er Erobringens Glans og Skin,
Naar den paa Valgdagen bli'er til Vind?
Julia o. s. v.

Rare Drenge.

— God Dag, min rare Dreng! Kan Du ikke nok sige mig, hvor er Lampevejen?
— Den æ natyrlivis i Lampen!

En lille Misforstaaelse.

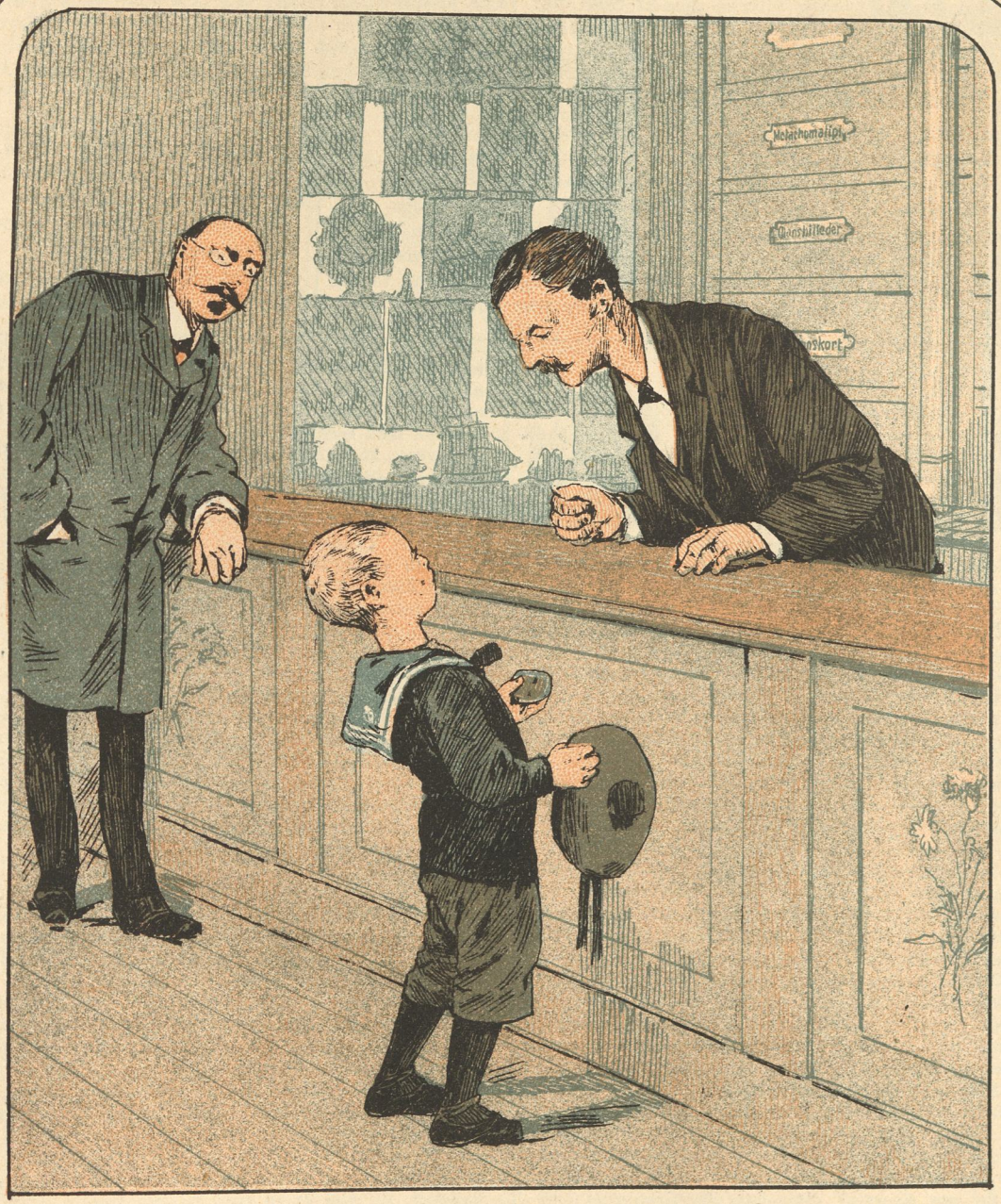

— Je' sku' hilse aa spøre, om je maa faa for 10 Øre Afføringsbilleder?

Liberal Grundlovsvise.

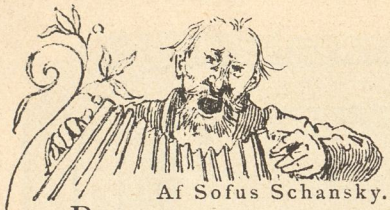

Af Sofus Schansky.

Begejstrings Jubeltoner
Fra Folkets Hjærte sprang,
Da Haab om tusind Kroner
Paa Frihedstræet hang.
Vi sang som glade Fugle,
Højt klaprede vort Flag.
— Ak, det blev kun en Smule
Af Skygge og Bedrag.

Saa fulgte Winthers Dvale,
Begejstringsvældet frøs;
I høje Statsraadssale
Scavenius var løs:
„At man bør være sparsom,
Sa'e Ledreborg saa tidt,
Den Mening er saa klar som
Hr. Spendrups Akkavit!"

Vi tør dog trøstig holde
Mod Solen op den højt,
Saa ingen Højre-Trolde
Skal smage blot en Døjt.
Af Friheds Øltræ skære
Vi vil en Vaand saa frisk,
Som skal Pegasen lære,
At vi dog har en Pisk.

Vi skjærme vil Gevæxten
Af Godtkjøbspoesi,
Og vi vil læse Texten,
Saa Smaafolk kan den li'e;
Og vore Viser lavet
Vi har for Smaafolk blot,
Derfor de er begavet
Med Tanker meget smaat.

Beskyt mod döde Dunster
Og Torsk vort Frihedsbrev,
Mod snu Fortolkningskunster
Og Prokuratorkneb.
„Den gaar sku inte Granberg!"
Til Friheds Fjender si'es,
Og jeg og Julius Strandberg
Istemmer glad dens Pris.

Svensk Komedie.

Højstærede Hr. Redaktør! De paalagde mig at overvære de svenske Skuespilleres Forestillinger paa Folketheatret, og jeg har pligtskyldigst opfyldt det; men saa sandt som jeg hedder Ernestine Amalie Rosalie Bollerup, om det ikke er den grusomste Pine, jeg endnu har udstaaet, og det var saamænd overflødigt af Dem at bede mig modtage Svenskerne med Varme. Det var naturligvis ogsaa den, som fik Folk til til at lade være at møde, navnlig den første Aften til «Odette», og Direktør Watt havde saamænd ikke behøvet at indskrænke Orkesteret til et Klaver og et Par Violiner, saadan som andre Folk bruger til Danseballer, for at skaffe en Del Orkesterpladser, for der var saamænd mere end Plads nok rundt omkring i Huset. I det Hele har Hr. Watt vist ikke tjent saa meget ved dette «Stockholm Kjøbenhavn» som ved sin ene Svensker i «Vedbæk-Skodsborg-Kjøbenhavn»; hvem, der derimod har tjent, det er Hr. Hohlenberg, for han havde arrangeret Programmerne med et ganske kort Udtog af Stykkets Handling og et meget langt Avertissement fra «Messen», saa det meget snarere saa ud som en Messebog end som en Theaterplakat, og da «Messen» jo betalte Gildet, var det slet ikke for meget, at Hr. Hohlenberg strøg de 25 Øre ned i sin egen Lomme. Jeg undede ham dem nu med Glæde, for oprigtig talt tror jeg ikke, jeg ellers havde forstaaet et Ord af, hvad Svenskerne sagde, men Udtoget paa Plakaten viste, at det maatte være et meget morsomt Stykke, og det er ogsaa derefter, at jeg fortæller Indholdet af «Odette»

Odette er gift med Grev Clairmont-Latour, der er ældre end hende, men en sand Hædersmand, rig, anset og i Besiddelse af smukke Mønstre i Mull Gardiner med bred, klar Bort fra 40—50 Øre Alen ... nej, om Forladelse, det var noget af «Messens» Avertissement, jeg kom til at blande med ind i det! ... i Besiddelse af de Egenskaber, som burde sikre ham et lykkeligt Ægteskab. I Begyndelsen af første Akt kommer Odette hjem med et Par Herrer, som hun har været i Theatret med, og byder dem en Kop The paa en stærk Husholdningsdug med 6 Servietter til Kr, 5.00 pr. Sæt ... undskyld, der er det forbistrede Avertissement igjen! ... Herrerne gaar, og som alle Ægtemænd i franske Stykker er Greven saa dum at komme hjem for at overraske sin Kone. Naturligvis opdager han saa Elskeren, der kommer listende til Stævnemøde med Grevinden; Greven jager Elskeren paa Tapetdøren, som han kom ad, kalder Barnepigen op af sin svære engelske Modelseng, som bortsælges under Prisen ... saa, der har vi det igjen! ... kalder Barnepigen op af Sengen med deres lille Datter og støder Grevinden bort.

Saa gaar der 15 Aar mellem første og anden Akt, og det kan nok være, det var en lang Mellemakt!

Grevens Datter er i de 15 Aar bleven femten Aar ældre og skal nu giftes med en ung Mand, som saa meget net ud, hvorfor jeg troede, det var en af de berømte Skuespillere, og gav mig til at klappe, til jeg fik at vide, at han slet ikke var bleven omtalt af Herman Bang, saa jeg blev gyselig flov over den Bommert, jeg havde gjort. Frieren hedder Merino ... nej, Meryan er det! men hans gamle Bedstemoder vil ikke give sit Samtykke til Ægteskabet, naar Odette ikke vil give Afkald paa Navnet Clairmont-Latour og kalde sig Jardiniére-Cantenac eller Printaniére-Leoville. Dette vil Grevinden imidlertid ikke i Slutningen af anden Akt

I tredie Akt ser man, at det er gaaet tilbage for Odette, som maa tage til Takke med en almindelig Frontenac. Hun boer paa et tarveligt Hotel, hvis Møbel- og Gardinstoffer er meget simple, hvorfor Priserne ogsaa er satte saa lavt, som et udelukkende kontant Salg med hurtig Omsætning tillader ... Saa, for Pokker! Ja, tilgiv, jeg bander; men det er det Avertissement, der spiller mig saa mange Knuder! ... Odette spiller højt Spil og hendes Elsker spiller falsk i det Korthus, de har bygget sig hos en Doktor Pepita di Oliva. Og her er en meget morsom Scene mellem Hr. Fredrikson, som jeg ikke ved, hvad hedder paa Fransk, og en Tjener ved Navn Narcisse; og jeg vil raade Direktør Andersen — hvis han faar Lov af Direktør Watt til at spille «Odette» her i Byen — at se at faa Herman Bang til at spille Narcisse, da han jo er vant til det Fag.

I fjerde og sidste Akt kommer saa den Scene, hvor Moderen skal se sin Datter, som tror, at Moderen er druknet, — hvad Faderen har bildt hende ind, — og det er en meget rørende Scene, saa man hørte da ogsaa Folk græde deres modige Taarer, og jeg selv kom ved Gud i saadan en Affekt, at mit Lommetørklæde slet ikke slog til, men jeg ønskede, jeg paa Stedet kunde faa at kjøbe

et Haandklæde af dette mageløse Boston Stout, der omtales i Avertissementet og er tilvirket af fortrinlig Bomuld uden Tilsætning af nogen som helst Appretur. Og Moderkjærligheden, som ikke har spillet nogen Rolle i de foregaaende Akter, viser sig nu pludselig paa Scenen med stor Virkning, og Odette, som man Allesammen hidtil har troet var den sorteste Sjæl, bliver snehvid efterat have været vasket et Par Gange, og Familier, der sætter Pris paa en stærk og durabel Vare til Linned ... nej, om Forladelse, det var Dovlas, jeg tog Fejl af. Og saa ender det Hele i Fryd og Gammen, da Odette, som jo er den eneste Hindring for Ægteskabet, gaar ud og drukner sig, hvad hun bare gjør for ikke at gjøre Grevens Ord til Løgn.

Ja, De maa virkelig undskylde, højstærede Hr. Redaktør, om Referatet er bleven lidt utydeligt, men det er Hr. Hohlenbergs Skyld, for det er mere end man kan holde ud, naar han i saadan en Varme fylder sit Theaterprogram med Sengefjer og Dun og stukne og uldne Sengetæpper, o. s. v.

Allerærbødigst
Ernestine Bollerup.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LX

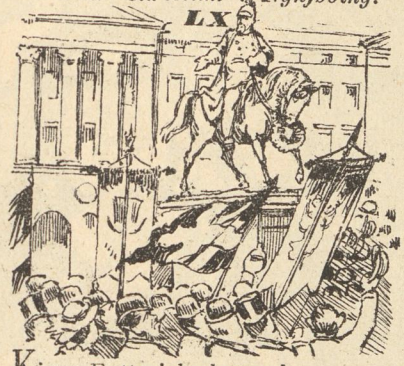

Kjære Fætter! husker end
Du hin Tid, da Grundlovstoget
Folketæt og fanebroget
Frem ad Vejen smal og kroget
Bølged' gjennem Skoven hen?
Da man syntes, det var Noget,
Som hver Sommer kom igjen;
Da den femte Junidag
Samled Alle uden Nag,
Da paa Sletten, hvor man skued'
Over Sundet ud, som lued'
Blankt i Sommersolens Skin,
Ord blev talt, som Alle hued';
Da i Alles Blik og Sind
Samme Tanke var at læse;
Da det aldrig faldt os ind,
At den lune Søndenvind
Kunde blæse
Ravneskrig og fæle hæse,
Uglerøster ind dernede
Fra den fjerne Seinestrand;
Da hver Mand
Tænkte kun vor lille Rede
Kjækt at frede,
Haabed imod Haab i Løn
Atter for vort gamle Land
Paa en Sejersfestdag skjøn.
Ak, hvor var vor Ungdom grøn!
Ingen Rest
Blev af Drømmen der tilbage;
End i Flokke ser man drage
Folk til Danmarks Frihedsfest,
Freden er ej mer dog Gjæst,
Selv ved Festen med vi tage
Sværdet under Kappens Folder,
Det er ikke Fest, man holder,
Det er Mønstring. Vi kan flage,
Tale, synge, gjøre Blæst,
Vore Roller
Har vi Alle indstudert,
Vi har grundig exercert;
Gjør en Enkelt Front forkert,
Bliver af Sergeantens Stemme
Slig en Tolder
Helt fra Toget relegert. —

Saa vidt kom vi da herhjemme,
At i trende Tog — nej Hære
Til Kong Frederik Folkekjære
Vi vor Hyldest maa frembære;
Sikkert vilde det ham græmme,
Om han saa
Al den Ufred blandt os gjære
Og sit Folk saa splittet staa.

Mens til Skovens lyse Sale
Skrædder P. Holms lange Hale
Drog for der til Gavns at flaa
«Kapitalen», der saas gaa
Til Tivolis dybe Dale,
Hvor kun «Øens» Nattergale
Deres falske Triller slaa,
Vandred trøstig nogle Faa,
De saakaldte «Liberale»,
Mødig ud ad Vesterbro,
Did hvor Venstre sjælefro
Billig Aandsbespisning loved.
Sjette Frederik tog imod
Skaren. Høflig der han stod
Med sit gamle bare Hoved,
Undred sig at Sværmen voved'
I hans stille Haves Ro
Ind at bringe Frihedslarmen,
Men trods Harmen,
Dog den gamle Frederik lo
Ved at se, hvordan trods Varmen
Bedsteborgerne de skridted'
Ud for ret at holde Trittet
I de snevre Pintsesko.
Hævnen er jo altid sød,
Og ironisk Kongen smilte,
Medens Blikket stille hvilte
Paa den Flok, af Støvet kridtet,
Som forbi hans Støtte ilte.
Varm og rød
Frem Oktavius Hansen kilte.
Ak vor tykke Ven, O. Hansen,
Mangler ganske
Glorien, Glansen,
Som vi Danske
Nødig savne, hvor vi Kransen
Række skal, og selv om kanske
Hørup ganske fint med Svansen
Kildrer vore Latternerver,
Naar han, som behændig Hverver,
Springer om i Fangedansen,
Er med alt for skarpe Skærver
Dog hans Tales Vej besaaet,
Og beslaaet
Er med spidse Pigge Lansen,
Saa, har først et Stik man faaet,
Taber man for Spøgen Sansen.
— Naa de talte og de sang
I den Sommeraften lang;
Prop af mangen Flaske sprang,
Hjem man drog, og da den Sidste
Paa en Skamdrupsk Strofe gnavende
Saas at liste
Ud fra Havens brede Gang
Og af Træthed tung og ravende
Nøglerne af Lommen gravende
Naade Hjemmets Trappe trang;
Gamle Frederik aanded' let.
Nu han vidste,
Borte var de mange Faner
Og de mange Bavianer;
Der, hvor før de mylred tæt,
Slumred nu de hvide Svaner,
Mens igjennem Løvets Net
Maanestraalerne brød Baner.
Kongen paa sit Postament
Stod og saa derind mod Staden
Ret af Støjen kjed og træt.
Tænkte: «Det er godt bevendt
Med mit Land, I Kiv og Haden
Er jo «Dannerfolket» endt;
Hvem monstro skal hele Skaden?»
Og den gamle Konge grunded',
Til han blunded',
Over ham Nathimlen spændt
Havde Teltet, hvor nu Stjerne
Efter Stjerne klart blev tændt,
Og det lød som Pust fra fjerne
Stemmer: Vent!
Tiden skiller, Tiden deler,
Tiden læger, Tiden heler,
Vent blot! Vent! Er sund vor Kjærne,
Vil, hvor ondt end Fjenden skeler,
Freden, som vi før har kjendt,
Atter milde Straaler sprede,
En Gang maa vel Solen sejre,
Sluttes skal den brudte Kjede,
Atter vi os sammen lejre
Da bag Skovens Bøge brede
For vor Grundlovsfest at fejre.

———×———

Tællerne.

Paa deres Tællere er Alle trygge,
Men overens ej tvende stemme vil;

Det minder om det gamle Regnestykke:
«Tænk paa et Tal, læg li'esaa mange til!»

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 19. Juni. Nr. 25.

Et verdenshistorisk Spørgsmaal.

— Fader! Hvorfor var Alexander den Store en Rad?
— Hvad for Noget? En Rad!
— Ja, her staar: »Nu kom Raden til Assyrien« — —

De sønderjydske Gjæster.

Hvor sælsomt det er dog, at Sønder-
Jyllands Befolkning
Slet ikke paa Tyskheden skjønner,
Trods PINGELS Fortolkning.
Skjønt de hos *„der Greise"* er havnet,
Som rene Særlinge
De synes ikke om Navnet:
Germanernes Lærlinge.

Den Aand, som PINGEL og BRANDES
Har fundet »sittlich«,
I Sønderjylland nok fandtes
For uappetitlig,
Der gi'er man sig nødig i Lag med
Germanerkulturen,
Men drager til os, som er bag ved
»Kinesermuren«.

Ja, det er nu deres Forbandelse,
At ingen Sinde
Den høje germanske Dannelse
De mægter at finde,
Men ser hos Germaner-Racen
Ideernes Renhed
For tydelig gjemt i en Haasen-
stein-Voglersk Gemenhed.

Trods alle de kloge Ho'eder,
Som efter Ideen
Begejstret i Snavset roder
Fra Alster og Spreen,
Langt heller med os de holder
Et Vennemøde,
Hvor Dannebrog frit udfolder
Sit hvide og røde.

Og vi, som forældede Drømme
Endnu har i Blodet,
Hvem bismarckske Hovedstrømme
Gik ej til Ho'det,
Vi Hjærterum glade dem skjænker,
Som hid har fundet
At drømme om brudte Lænker
Ved Øresundet.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, har De virkelig ventet mig? og det kan da ikke have været paa Deres Geborsdag for 14 Dage siden, for jeg vidste jo nok, De ikke tager imod Gratulationer den Dag og helst er fri, men mig troede jeg dog nok De kunde have taget imod og gjort en Undtagelse for, og jeg kom endda med en Sodakage, jeg selv havde ladet Pigen bage, og vilde forære Dem, at De kunde have Noget at give Gratulanterne til Kaffen, og saa var De gaaet i Syndermarken eller Fridsberg, sagde Isenkræmmerens Pige nede i Stuen, og Sodakagen gik i lille Ambrosius og i Petersens, som vi bad hjem til The paa den, og Gud skal vide, søde Fru Schrøder, at det skulde ikke været mig, der lukkede min Dør paa min Geborsdag for en gammel Veninde, der kommer for at gjøre En en Glæde, og jeg forlanger slet ikke, De skal gjøre Undskyldninger, for Enhver har jo sin egen Smag, som man ser ude i Provinserne, hvor de ikke en Gang forstaar at skjønne paa Herman Bang, det søde Menneske, som dog er rejst over til Jylland bare for at vise Jyderne, hvordan han ikke kan spille Komedie, og det er rigtignok dejligt for alle vore Skuespillere, saadan som de er komne ud at rejse baade i Indland og Udland, og bare Fru Oda Larsen-Petersen-Martinius-Nielsen, som er kommen helt op til Bergen, har taget Galosker og Waatterprof med, for deroppe regner det nok de firehundreogsyvogtredsindstyve Dage af Aaret, og naar det en Dag glemmer at regne, er det en Fejlregning, og derfor er det ogsaa disse Bergensfisk, som Spanierne saa gjerne vilde have havt fat i, altid skal ligge i Blød, fordi de er vant til den megen Fugtighed, og vi har jo været ovenpaa og havt Svenskerne, det vil sige jeg, fordi jeg var hver evige Aften henne og se dem, og vi har jo havt en bornholmsk Kokkepige i halvandet Aar, saa jeg forstod dog ikke saa lidt, og det var dejligt kan De tro, og jeg var naturligvis ogsaa med paa Bellevy til Middagen, hvor vi fik Andesteg og en Tale af Peter Hansen om Hamlet, ham Prinsen, som altid bliver serveret fremmede Skuespillere, og Chefen trakterede jo ogsaa Sarah Bernhardt med ham, og det er rart at have saadan en Primumtenor i Nationalheltefaget at kunne møde op med og saadan en Kammersanger som Simonsen til at synge for dem, og han er da bleven ved at være kongelig, og det vilde da ogsaa have været magert, om vi kun havde havt deres egen Lange at byde Svenskerne, som vilde have været det samme som at give Bagerbørn Hvedebrød. Og vi manglede jo rigtig nok danske Skuespillere derude, for de fleste var jo paa Tourné, men der var da et Par, baade af kongelige og af Watts og Bruns, men Andersen havde konsigneret sine Hustropper i Kasino, fordi Fredrikson havde taget et Stykke fra ham og Frits Grønbæk siger det er

Nemesis, og fordi Andersen tog Oda, tog Fredrikson Odette, og det var rigtig nok kjedeligt, vi maatte savne Wulff, for jeg havde glædet mig til at høre ham og Fredriksen ræsonnere lidt sammen, og Herman Bang var heller ikke med, men kun mødt pr. Peter Nansen, hvad der jo er ligesom at faa forloren Skildpadde, naar man venter ægte, og det er ikke fordi jeg ikke beundrer Peter Nansen, som efter hvad Petrine siger er et Mønster paa et ungt Menneske klippet lige ud af den moderne Retnings Modejournal, hvor man i en ung Alder skal være træt af Livet og mæt af Dage, saa man er nødt til at pleje sin Mageligheid og sidde ned, naar Andre rejser sig op, hvad der dog altid gjør bemærket, og Petrine har jo ogsaa været til Festmiddag, nemlig Grundlovsdagen med de Liberale i Sommerlyst, hvor hun og Fritz Grønbæk kom meget tidligere hjem fra, end vi havde ventet, og vi troede, Petrine havde maattet siddet over ved Dansen, der skulde være eller at hun var bleven traadt paa Foden af en Sosialist, for hun var i saadan rædsomt Humør, og i de næste Dage gik hun omkring og smaatvinede og brugte mange flere Lommetørklæder end til en almindelig Sommerscene, saa jeg blev grulig forskrækket og sagde til hende: Gud Barn, sagde jeg, Du er da ikke syg, og bare Du dog ikke er bleven smittet og har faaet Hønsekolera eller Miltbrand eller Noget andet af det man læser saa meget om, men saa sagde hun blot, at hun vilde ønske, hun var Katholik og kunde skrifte, De véd saadan i en Stol, hvor der sidder en Pastor indenfor i et Hul, og endelig fik jeg da ud af hende, at hun havde maattet sværge ved Logos, som jeg ikke véd hvem er men vist en fæl Person, at hun ikke vilde røbe, hvad der var foregaaet derude, og jeg tænkte jo strax paa Fyrstinde Gogol og at de mulig havde faaet Petrine til at gaa ud og putte Dynamit i Crones Suppegryde og gik jo i hendes Skuffer og fandt en stor Pakke som jeg bragte Sørensen og han gik til en Kemiker med den, men det var ikke Andet end Tandpulver, saa vi blev jo beroligede, og siden har vi jo faaet at vide, at det ikke var Andet end, at han Skamdrup havde skjældt Georg Brandes ud og ikke villet lade dem kaste det forrige Morgengnav paa Porten, og selv Borksenius, som ellers er saa blid, havde været med i Skænderiet og Georg Brandes havde nok først været spydig mod Præsterne, som Skamdrup nu er gode Venner med og siger, han aldrig har gjort Nar af, og der kan man da sé, hvor man kan gjøre en Digter Uret, men saa var de dog tilsidst bleven enige om, at de skulde sværge enten ved Logos eller Sankt Grundtvig paa ikke at røbe Skandalen for Højremændene, og havde Sørensen ikke holdt «Avisen», havde vi aldrig faaet at vide, hvad der trykkede det stakkels Pigebarn. Og nu maa jeg hjem og høre om Bernhardt Olsen ikke har været der for at faa min Buste til sit Voxkabinet, for jeg har da ved Gud været saa meget i Tivoli og givet saa mange 50-Ører ved Indgangen, at han burde tage mig med. Men Fritz Grønbæk tror ikke, Bernhardt kan faa Vox nok og det siger Sørensen er noget Vrøvl, fordi Vox er et indenlandsk Produkt, eftersom der staar i Geografien, at Danmark har flere Bilande og man kan da ogsaa se, at Bikuben udvider sig Aar for Aar og laver en hel Mængde Vox af den Slags, som kaldes Vox populi, og som er en billig Vare, paa sine Generalforsamlinger. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Forberedelserne.

Det salig sidste Folketing har endt
Sin lange, hæderlige Løbebane.
Et rastløst Liv til Driveri anvendt
Henskylled' Tiden efter gammel Vane.
Det løfted' altid højt Ideens Fane;
Men om det derfor faar et Monument
Af Marmor med en Slump forgyldte Ord paa,
Det maa jeg sige dog, jeg ikke tror paa.

Men, hvad jeg tror, og hvad for Resten ej
Bag Fremtidssløret meget tæt sig dølger,
Det er, at Tinget faar en Efterfølger
Saa noget nær af samme Bolledejg,
At Vælgerfolkets svært oprørte Bølger
Gjentage vil i Aar den vante Leg
Og Tang og Vandmænd, som de forhen ga'e os,
Vil sammenrode i det gamle Chaos.

Om Kjøbenhavn dog Venstre profeterer,
At Valget vender Bladet helt omkring;
„Erobringshæren" forud triumferer
Ført af Octavius Hansen, Holst og Bing,
(Hin djærve Helt, der før var Bankkasserer,
Men nu det samme er som ingen Ting,)
Samt Trier, Holm og Hørdum og saa videre,
Der sig paa Højres Kredse slaar til Riddere.

Thi Venstre, der tog Navnet „Liberale",
Med Sjoselister sluttet har en Pagt,
Som dog ej med en Ægteskabskontrakt
La'er Parringsvalgets Evighed afmale.
Om et Fornuftparti er her ej Tale,
Det er „den frie Kjærlighed", som sagt,
Og vil man i en saadan hen sig give,
Kan Frugterne umulig udeblive.

De bringe vil hver „Liberal" den Trøst,
At hans Program som udført da sig viser:
Den Enighed, hvorfor med højlydt Røst
De stadig Anno 48 priser,
De har da skabt — skjønt, som paa *Sommerlyst*
De selv kan enes knap, imens de spiser —
Om deres Rigsdagsmænd det jo kan siges,
At de med Venstres altid vil forliges.

— Des værre det dog undertiden sket er,
At man kan have Uheld med at spaa,
Den Sorg kan ramme alle Slags Profeter
Saavel de store, som de sorte smaa.
De kan fra Kreds til Kreds i Byen gaa
Og tude nok saa meget i Trompeter
Og gjøre Larm, — thi skraale kan de alle, —
Saa turde mulig dog ej Muren falde.

Lige fedt.

— Vil Du ha'e Smør eller Fedt paa, Frits?
— De æ lie mejet, Madam: je faar dov jo'nte saa mejet a'et, saa je ka smave Forskjel.

Det var Ulykken!

— De har sgu'nte lagt Fingrene imellem, som De der har skaaret Dem.
— Jo, des værre! Det var netop det jeg gjorde!

Valgsang for Venstre Vælgere

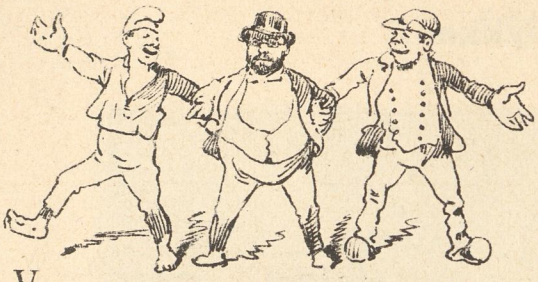

Vælgerklokken kimed lydt til sit Vælgerfolk:
Vær paa Valgets Dag i Aar Venstreaandens Tolk!
Slutter Kreds og staar fast, alle Venstremænd,
Berg han raader, naar vi fanger Sejr igjen!

Tag hver Socialist og hver Liberal i Favn,
Vi tilsammen magelig indta'er Kjøbenhavn.
I jer Kreds løb paa Jagt efter Stemmer blot,
Sligt et Kredsløb hjælper paa vor Sag saa godt.

Stormer *Tivoli*, hvor længst Rimestad var Vært,
Vi forstyrre skal nok hans Harmonikoncert.
Første Kreds, stander fast! Trier er Jer go',
Let han hele Sagen ta'er med »*Figaro*«.

Gaa saa løs paa *Kristiansborgs Ridehus* med Fart,
Brix i Sadlen er ej fast, ham vi vipper snart.
Anden Kreds! Vel dresert er Octavius,
Han kan gjøre Volter for Jer paa en Studs.

Se til højre, hvilken kry Militær der staar,
Stormer løs paa Tvermoes kjæk, saa at Tvermoes gaar.
Tredie Kreds, gaa blot paa med saa krum en Hals,
Hør fra »*Fønix*« lyder Bings Tallerkenvals.

Ej nu gjælder mer den Sang, Højre ofte skrev:
»O, my Scharling, send os dog blot et Vælgerbrev!«
Fjerde Kreds! A. C. Larsen er just jer Mand,
Ofte brændt som Phoenix han rejse sig kan.

Som med Højres Grundlovstog meget smaat det gaar,
Saadan tager af det Goostog jo Aar for Aar.
Femte Kreds, samler Jer og for Landet sla'!
Denne Gang I kan en Holmgang let Jer ta'!

Hvor bedrøvet sidder hist Manden, Ak og Ve!
Som en anden Marius paa Ruinerne.
Sjette Kreds, om en ny Mand I enes ad,
Ellers Ingen i jer Kreds vist stemme Gad.

Næste Kreds har Højre nu gjødet om igjen,
Der saa National man vil have Gjedesen.
Syvende Kreds, jager rask Kommanderen væk,
Smør om Skjægget ham, giv glat ham Hagesmæk!

Landets Hovedstad det er Kjøbenhavn jo dog,
Vi ej Byen gjøre vil til en Ravnekrog.
Ottende Kreds, pianoforte skal I den gi'e,
Holst er som en Mand strax med paa Noderne!

Sidste Sted, hvor vi ta'er hen, er til Kristianshavn,
Derfra lyder højt Forretningsfører Herdums Navn.
Niende Kreds! Hører I, Socialisters Hær!
Kaptain Paulsen er ej mange Penge værd!

Vælgerklokken kimer end til sit Vælgerfolk:
Vær paa Valgets Dag i Aar Venstreaandens Tolk!
I hver Kreds staar blot fast, alle Venstremænd,
Berg han raader, naar vi fanger Sejr igjen!

Dødsfald.

At Skuespiller **Herman Bangs Tournée** i en meget ung Alder efter kort Tids tiltagende Svindsot afgik ved en stille og rolig Død paa en Rejse i Provinserne, bekjendtgjøres herved for deltagende **Kammerater.**

Camilla Lerche. **Julie Secher,** født Lund.
F. A. Cetti. **Joh. Marer.**

Begravelsen foregaar efter den Afdødes Ønske i Stilhed **inden fire Vægge.**

Deatergonfect

dilberedt af Affekattermadammen.

Ach Gut kere Hr. Redagdør, der gommer jai sailendes met en Dampsjiff fra Lübæck och har voren po en Dornee hos min Famillie i Bolen, vor min Svesterdattersøhn er gantske lebendich ennu og har en schtur Forretning met Insægtpulfer, som han gan so Affætning for i Lisbundewis fordi der er soe fuldt soe fuldt af glubendes bloddurstige schmoesorte Rofdirer i de schtaggels Bolen, och jai hate hat sodan een dailich Did bode hos han och hos hanses Gone, som er en geboren von Birla-Blasewitz och hos dereses fjorten dailiche Kinder, der galdte mich Dante och, som jai var so ferlibt i som hatte de voren mine eine smoe hensofede Affekatter. Na jai rejser hjem met Gofferten fuld aff Fikdualier och en schtur Bose a de dailichst Insægtpulfer dil a dragdere voreses eine schmo Sorter met, och jai gommer sailendes meiet sokrank och denker a ha en rolig och schtille Did nu alle Sjovspillerne er bo Dornee och self Herman-Bang gaaen met som frivillig Bonfisant och ufrivillig Gomiger. Och der gommer jai goendes gjennem Norregade, och der seer jai Folkdeateren met Blagater, och Fribilletgængere goende ind a Borten och Lus i Lamberne och ganst aldeles som mit i Sæsongen och Sæsongen meiet direr, och jai dænker Hohlenberch blefen gal och gjere Gongurans met Secher och den Aftenbost me Bilder bo Forsiten och Messen bo Bachsiden, och kjeber ingen Sæsong. Och jai goer ind och sitter mich bo min Blatz och faller i Schlommer offer Mosiggen, och da jai vogner, er die mit i annen Acht, och de var „Blet" die spilte. Die vet, vor hinner den schmuk Grefinde, men vis Renomme er so anleben, vil bardout gifte den dosse Major, som er gommen jem fra Grien derofre met Donkineserne i Jafan, och jai droer, de er Stigoer, min gammel Ven, och denker, vor han seer got ut, och vor han gan spille Gomedie, och han er doch en Berle; och so gommer Olifter de Sjalong ind och jai denker: Nei soedan har doch min kjere Wulff aldrich kunt sin Rolle som i Aftning, och vorfor goer han doch poe soe høie Hæler, som gør han fem Dommer større, och jai gan bare schlets igge ferschtoe, vat som di siger, och soe mercker jai, di daler Svenske och de denker jai die ger, fordi der er flere Svenske end som Dantske i Byen poe den Aarsenstid, och soe har die gantstee lært af Golling, som sprækker de berfekt. Men soe jo mer die spiller och jo mer jai blir vogen, mercker jai a de er værken Wulff eller min gammel Ven Stigoer eller di annere men ganst virklige Svensker och, die mo ha mich undskildt kjere Hr. Redagtør a poe den Sprog gan jai ej gi mai dil a gritiser, fordi jai gan ei forsto annet end som naar di siger „Ja — ha', och jai hade heller ei engang den lil Herman Bang dilagi mai die regti Stikworter, och den Falkmand hand skriver och

strifer, och ligc meiet forstoer man, soe jeg do de som Bandomine Alsammelse. Och die gjorde Fagderne maiet nadurlich och de bedst var en Pjæs, die galdt, „En rettende Engel", vor den lil Fru Hartmann gommer ind i mejet unanstændich Dracht och goer i Seng boe en Sofa och gør Spillopper och maler sich i Gesichtet som Bjerrot och Alsammels ganz mir nix dir nix, som der var schlets Ingen, der soe hinner, och jaj denker: Nu vil hun sitte sich hen och gombonere, fordi naar man hetter Hartmann, soe moe man jo være Gombonist, men hun gombonerede ikke Andet en en Latterarie met Glapfinale a hele Bubligum och gore Gromspring och Gabrifolier som en Gatgilling, men den grinagti Falkmand forstoe schlets ej, a de va Gomers Alsammels och skref at Fru Hartmann afdekkede et gantske helt Mennesklif, vat der var Offerdrifels, for soe stærk afdekkede hun sich gantske ikke, och den Enest, som afdekkede sich var Falkmann self, och han behøfde de schlets ikke, for vi gænner han nok. Men nu er die Svensk bort och jaj dar ut poe Bakken och min Insægtpulfer met, och skal sæl Bilsetter dil en Vorgabenet som galles et Banøbdigum som er finer, lisom noer man galler en Venstermand for en Libberal.

Udenfor Figaro.

— Go' Aften Peter, ska' du osse i Figaro i Aften

— Ja, je ska natyrligvis til Vælgermøde. Je har Adgangskort.

—Saa! Er du da osse liberal?

—Vel er jeg det.

—Hør, véd du hvad, det er sku en rar Ting at være liberal, for saa faar vi Kort til alle Vælgermøderne i hele Byen, det er nu det syvende, je har faaet Kort til

— Ja, hvad den Ting anbelanger, saa er Foreningen sku meget liberal; det var Synd at sige andet. Jeg har nu osse vaaren med i alle Kredsene.

— Det har jeg osse, og je har ærlig raabt: «Ner med Estrup.» i dem alle ni. Det maa da hjælpe!

— Véd du hvad, du, nu ka je da begrive, hva han, den krøllede Student med den krumme Næse mente, da han fortalte vos paa Aftenskolen i Vinter, at Livet var et Kredsløb.

— Hvordan det?

— Jo, vi løber jo fra den ene Kreds til den anden, den er da tydelig nok.

— Var du osse med paa Grundlovsdagen?

— Ja, det kan du være muggen paa. Je var med baade i Sjoselisternes Tog til Jernbanen og i de Liberales til Fredsberg.

— Det var jeg osse du; og jeg raabte «Skandorff frem!» da vi havde sunget hans Vise; og han kom osse frem og takkede vos; det var rigtig kjønt, var 'et.

— Ja, je var jo selv med derude, og jeg tænkte: Nej lad bare dem inde paa Tivoli kun raabe «Pjerrot frem»! vi savner ham slet inte!

— Ka du forstaa, at di inte sidder saadan en Digter som Skandorff udenfor det kongelige Theater i Stedet for Oehlenschlæger eller Holberg.

— Aah, du ka tro, han bliver nok sat udenfor.

— Men va du osse med til Soldet paa Sommerlyst?

— Nej, di vilde nok inte ha'e mig med; di var vist bange for, at jeg var for stærk.

— Der blev nok drukket svært!

— Ja, men det meste var nok Skaller?

— De hører vist med til di rigtige liberale Festmaaltider. Forrige Gang skulde jo Drachmann ha't en Lussing.

— Ja, men det er, som det skal være. De liberale er liegodt et Parti, som der er Slag i.

— Det har Du Ret i; men hør nu: Hvor mange tror du egentlig, at vi er?

— Hvem? vi to!

— Ja, ser du, jeg er nu bleven talt med i alle Kredsene, saa jeg begynder at tro, at jeg dog alligevel maa være en hel Del.

— Det har du osse Ret i. Det sku' sgu dog aldrig være vos to, som Maarenbladet kalder «den overvejende Del af Vælgerne».

— Det ka' jo gjerne være, for det Blad hører jo osse til di overvejende. Det skal jeg dog overveje lidt nærmere.

— Hvor ska' du hen næste Gang?

— Vi ska' natyrligvis i Kjæden.

— Det er hørt, og saa møder vi alle sammen og synger: «I Kjæden gaar hele Familien». Sikket Sjov vi skal holde. Der er ingen, som skal sige os andet paa, end at vi er liberale til det sidste.

— Men har du tænkt paa, hvor vi skal hen paa Valgdagen?

— Nej, det faar vi nok Besked om i Tide. Hvor har du Stemmeret?

— Er Du gal, jeg skal først være Svend til Nytaar, og du?

— Je ska' øst være det til næste Mikkelsdag.

— Naa, jeg siger Skidt med Stemmeretten, for jeg synes, det er meget liberalt af vos, at vi allerede nu taer Del i det politiske Liv. Det er sku inte alle Gadedrenge, der gjør det.

— Men stop lidt; nu er Klokken vist strax ni, nu er det nok bedst, vi skynder vos ind. Husk nu bare paa, at naar det er en Højremand, der taler, saa er det dig, der skal raabe «Hold Kjæft», og mig der skal raabe «Ner med Estrupperen!» Er Du med paa den?

— Det forstaar sig, og i Aften er det jo Trier, som skal leve; husk nu bare det!

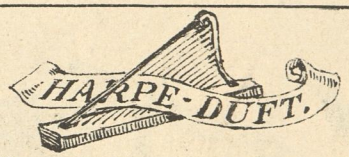

O lytter nu til min simple Sang!
Mig lyster en Vise at kvæde;
Jeg sjunger om liden Herman Baug,
Der fik sig saa stakket en Glæde.
Fire Mand høj over jydske Jord
I Marer-Ridt frem han farer,
Men, der han kom over Ribe-Bro,
Da var han alene med Marer.

I andet Vers af min Saga-Sang
Jeg sjunger om Herman den Anden,
Hvorlunde han udaf sit Hjærtes Trang
Sig slutted til Elberling-Banden:
Hr. Trier drager i Ledingsfærd
Fra Skole-Riset og Pogen;
Figaro ro til Fiskekjær! —
Og dog bider Ingen paa Krogen.

Jeg sjunger i tredie Vers af mit Kvad
Om svenske *Acteurer* fuldt glade;
Paa Klampen-Borrig de bænket sad
Ved Mjød og ved fyldte Fade.
Theater-Marsken Hr. Andersen
Det hued dog ej dem at prise,
Thi blev han hjemme med Ridder Stig
Og liden Carl Wulff af Rise.

I fjerde Vers helt sindrig og let
Hr. Peter født Nansen besynges;
Thi der de kom til den 2den Ret,
Af «Comfort» han svarlig betynges,
Men der de kvad om Kong Christian,
I Venstremænds Skjød han mon blunde:
Den Ene tog den Anden ved Hand
Og rejste sig ingenlunde!

I femte Vers den gjæve Hr. Bing
Jeg sætter et varigt Minde.
Han foer sig det ganske Land omkring
Og kunde ej Vælgere finde;
Kom da de Liberales Mænd,
Hin Banke-Aand skjænked de Kransen;
I Kjæden gik hele Familien
Og dog gik de bag af Dansen.

Det sjette Vers er det sidste Vers,
Hvorpaa vort Folke-Ting sjunger,
Af Vælger-Skvalder og Valg-Kommers
Nu Kipper og Kroer alt runger.
Jeg ønsker ikke at kvæde mer,
Naar Sligt jeg mig stiller for Øje,
Thi Loftet dér er saa saare lavt,
Og Talerne ere saa drøje.

Fraineringen til 25de Juni-Derbyløb.

2. Kreds.

3. Kreds.

Det store Vædderidt oprinder snart.
Derfor maa man øve sig, det er klart,
For Tiden er kort og Terrainet lidt bakket
For hver en »rød« og »blisset« og »blakket«.

Og sæt nu, i Rytterens Karriere
Han kommer paa Kant med en Barriere!
Ja, falder han af, hans Affald ej fremmer
Et Venstreflertal med hele Lemmer.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 26. Juni. Nr. 26.

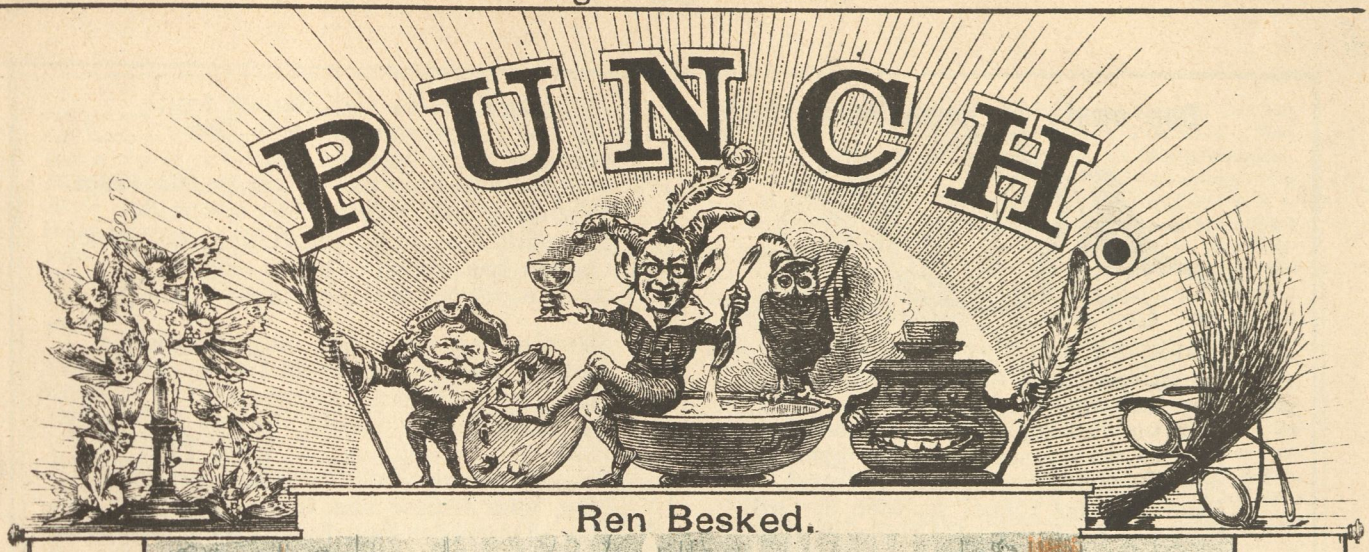

Ren Besked.

— Undskyld, jeg ulejliger Dem, men jeg vilde gjerne forhøre mig om Deres forrige Pige, inden jeg fæster hende. Er hun tro?

— Aa, ja!

— Og proper?

— Nej! Uretfærdig vil jeg ikke være imod hende. Hun er den største So, der kan gaa i et Par Sko.

Den næste (?) Konsejlspræsident.

CHRESTEN den Første til Bogøs Land
Er en umaadelig mægtig Mand:
Han kan sige alt, hvad han vil,
Som om der ingen Proceslov er til.
Medens det ganske Land han gjæster,
Spørger i Øster og svarer i Vester,
Faldt fra hans Læber forleden et Ord,
Som har bevist, at «Kalifen er stor».

Det var i Valdemar Atterdags By,
At under Gaasetaarnets Ly
Denne saa vidt forrejste Mand,
Som en Gang sa'e: «Jeg vil værge mit Land!»,
Atter mod Forsvarsadressen løb Panden»,
Kaldte den «Humbug fra Ende til anden
Sagtens i Haab om, at endnu der gi'es
Folk, som vil tro ham uden Bevis.

— Muligvis Hans Gefærlighed tror,
At man i Forsvarsadressens Ord
Ikke har mere Mening lagt
End, hvad han har paa sit Værge-Maal sagt,
Den Gang han Venstre lod foreholde,
Danmark blev frelst for Axelstads Volde,
Og saa kan ingen fortænke dem i,
At han vil Navn af «Humbug» dem gi'e.

Det var dog ogsaa for meget, at han
Virkelig skulde værge sit Land,
Naar det er Fyrens Akilleshæl,
At han kan ikke værge sig selv
Mod den Beskyldning, at hans Taler
Ikke just med Vederhæftighed praler,
Men, naar i disse han Luft sig gi'er,
Han ej forsvare kan, hvad han si'er.

— Men, da de Underskrevne derhos
Lover at ofre af deres Gods,
Og naar en Indsamling kommer i Gang
For lidt at bøde paa Forsvarets Trang,
Siger Hr. BERG i sin vante Gænge
Sagtens, det ogsaa er «falske Penge»,
Saasom han aabenbart regner sig til
Dem, der maa sige, hvad de vil.

Punch drømmer.

Punch havde en daarlig Fod. Han havde været paa Valgmøde i Nørre-Allée og under den livlige og gemytlige Scene, der afsluttede Festen, var en Fod, maaske plat, men i hvert Fald tung, bleven sat lige paa hans mindste Fodfinger. *Punch* syntes, det var det vægtigste Argument, der endnu var fremkommet fra den Side, og var paa Nippet til at skrige Gevalt, men, idet han huskede paa sin offentlige Stilling, fandt han det mere overensstemmende med sin Værdighed at lide i Tavshed, hvorfor han besluttede sig til at humpe hjem og anlægge Grødomslag om Foden samt Martyrglorie om Hovedet i den sikre Forventning, at det ikke vilde vare længe, inden der indfandt sig en Deputation af medfølende Partifæller for at bevidne ham deres Deltagelse og tilbyde ham en ledig Valgkreds. Dagene gik; den inflammerede Fod bedredes langsomt, men *Punch*'s Humør begyndte at dale. Alle hans Venner havde travlt. Den ene skulde ud og høre Elberling læse Citater op, den anden maatte absolut hen og beundre Bings flydende Veltalenhed og sikre Sagkundskab, og den tredie, der var lidt døv paa det højre Øre, var en stadig og glad Tilhører af den hjemlige Demosthenes Oktavius Hansens dundrende Roulader — dem kunde han i hvert Fald høre, om end ikke forstaa, dertil mindede de i alt for høj Grad om den moderne Fremtidsmusiks stærkt instrumenterede Messingsuppe. Følgen var, at *Punch* tilbragte en højst kjedsommelig Valgdag. Han laa paa Chaiselonguen i sin Stue og kiggede ud ad Vinduet for om mulig paa en eller anden Maade at udfinde af de Forbipasserendes Miner, hvorledes det gik med Valgene. Time efter Time gled hen, og den stille Gade, han beboede, var i den Tid kun bleven passeret af en i officiel Uigjennemtrængelighed indhyllet Politibetjent, to Amagerkoner, én fuld Mand og fire Barnepiger med Barnevogne. Saa forsøgte *Punch*, om ikke hans ualmindelig skarpe Hørelse kunde lede ham paa Spor. Et Øjeblik troede hen at høre Oktavius harangere Folket, men det viste sig at være en Vogn med tomme Petroleumstønder, der rumlede forbi, en anden Gang forekom det ham, at han hørte Socialisterne raabe Hurra paa Exercerpladsen, men ved at lytte nøjere til opdagede han, at det kun var de i Rosenborg Haves Fjerkræudstilling indespærrede Haner, der i deres Ulyst til at lade Hønen gaa udstødte en fornærmet Galen, der fyldte hele Haven, som jo i denne Tid er omdannet til Galeanstalt for indvandrede Kochinkinesere, med Spektakel. *Punch* begyndte at opgive Haabet om at faa nogetsomhelst at vide og laa, stirrende i sløv Ligegyldighed over paa Gjenboens Mur, der var prydet med gule og blaa Plakater med store fede Typer. Den ene Plakat opfordrede alle frie Vælgere til at stemme paa Trier, Holm, Holst og Hørdum, den anden, noget forældede, besvor indtrængende Kjøbenhavnerne at se de svenske Skuespillere Fredrikson og Hartman, samt Frøken Bjørkegren og Fruerne Hartman og Dorsch-Bosin. Tilsidst faldt *Punch* i en dyb Slummer.

Først drømte han, paavirket af sin langvarige Plakatlekture, at han var til Valg og indstændig blev opfordret til som fri Vælger at stemme enten paa Frøken Bjørkegren, der stillede sig som konservativ klassisk Skjønhed, eller paa Fru Hartman, der optraadte som moderne Ingenue i liberal Aftennegligé. Valget var saare vanskeligt, men da Falkmans imponerende Skikkelse i det samme nærmede sig med truende Miner i sit ædle Aasyn, turde *Punch* ikke lade sine liberale Anskuelser komme frem og stemte med tilsyneladende Iver paa Frøken Bjørkegren, der kort efter proklameredes som valgt ved Kaaring. Men saa gik

det — som det gaar i Drømme — at det pludselig ikke var Frøken Bjørkegren, der var bleven valgt, men Skræder Holm, og af en grinende Negeryngling fra Trinitatis erfor *Punch* samtidig til sin store Skræk, at Kjøbenhavn nu for Alvor var bleven erobret, og at Socialister og Liberale i skjøn Forening allerede var rykkede ind paa Christiansborg. *Punch* følte, at Øjeblikkets Alvor var stor nok til at berettige ham til at tage en Droschke, der ogsaa i en Fart bragte ham hen paa Slotspladsen. Han gik op i Folketinget.

Der var ikke en eneste Højremand at se. *Dr.* Wederkinch Madsen var valgt til Formand, da Chresten Berg tilligemed de øvrige større Venstreførere netop vare beskjæftiget med at konstruere det nye Venstreministerium. Ligesom *Punch* havde sat sig ned, aabnedes en Dør og den nye Konsejlspræsident Hans Excellense Chresten Povelsen Berg traadte ind, fulgt af Excellenserne, Udenrigsminister Grev Holstein-Ledreborg, Kultusminister Høgsbro, Justitsminister Hørup, Indenrigsminister fhv. Redaktør Larsen, Finansminister Dr. Eed. Brandes, samt Krigs- og Marineminister Jens Busk, alle i fuld Uniform.

Oktavius Hansen, der i Spidsen for det 3 a 4 Mand stærke liberale Parti havde sat sig for sig selv henne ved Vinduet, saa meget modfalden ud, medens DHrr. Holm, Holst og Hørdum sad og hviskede til hinanden aabenbart særdeles fornøjede ved Udsigten til nærforestaaende Forfremmelse. Berg bad om Ordet og oplæste derefter under almindelig Tavshed Ministeriets Program.

Folket har dømt — saaledes begyndte han. — Det menige Vælgerfolk har rejst sig i hele sin Vælde og har afkastet Aaget. Nu, da Kampen var endt, var Øjeblikket kommet, da Fredens Velsignelser skulde sprede sig ud over det ganske Land. Alle vi, der med Dannevirke i Brystet og Buler i Panden havde kæmpet saa ihærdig for at naa Taburetterne, skulde nu i Ro og Mag nyde Frugterne af Kampen. Den danske Bondestand og fornemlig den danske Gaardmandsstand, som var Landets Marv og Kraft — — Længere kom han ikke, thi der udbrød i det samme et aldeles øredøvende Spektakel. Dørene spængtes, og ind ad dem mylrede en talløs Flok af de brave Arbejdere, der i Nørre Allé saa mandig havde kæmpet for den alle Statsborgere ved Grundloven tilsagte Talefrihed. Med vilde Hyl og Raab trængte de frem til Ministerbænken. Man hørte Udbrud som: Væk med Bondetampene! Op med Skrædder Holm! For Arbejdet Liv eller Død! o. s. v.

Oktavius Hansen forsøgte med sin malmfulde Røst at trænge igjennem. Han var ikke uvillig til at give Valgret ved 22-Aars Alderen, at give Arbejderne Statsunderstøttelse (En Stemme: Første, anden, tredde! Ingen bedder?) samt en Normalarbejdsdag, men han maatte forlange at Folkets udkaarne Repræsentanter, blandt hvilke han uden Selvros nok turde sige, han indtog en anselig Plads, (Det er hørt!) blev respekterede. (Stemmer: Smid ham ud!) Han bad de meget ærede Arbejdere forlade Salen. En vældig Piben, Raaben og Støjen overdøvede hans Ord. Mængden omringede Oktavius Hansen og truede med at slaa ham ihjel. De nybagte Ministre havde skyndsomst taget Flugten, et Par havde endog været saa omhyggelige, for at være ukjendte, først at trække Uniformerne af, og disse, der var blevne liggende paa Ministerbænken, var øjeblikkelig blevne gjorte til Bytte af Holm, Holst og Hørdum, der med stor Iver gav sig i Færd med at trække dem paa og imedens fuldstændig glemte at intervenere til Gunst for den ulykkelige Oktavius, der omringet paa alle Sider var nær ved at bukke under.

Dette kunde *Punch* ikke se med Ro. Sin Oktavius, der saa glimrende har fyldt ud paa hans Bagsider, vilde han ikke for alt i Verden miste. Heltemodig styrtede han sig ind i Trængselen, men han var ikke naaet tre Skridt frem, før en sinkebeslaaet Hæl atter sænkede sig paa hans Fod — den daarlige! Denne Gang glemte *Punch* Værdigheden, gav et højt Vræl og — vaagnede. Han var gleden ned af Chaiselonguen og havde stødt Foden i Faldet. Det var Morgen, og *Punch* opdagede, at han havde været fuldt paaklædt hele Natten. Foran ham paa Bordet stod hans Morgenkaffe, som Pigen havde bragt ind tilligemed Aviserne.

Punch gøs. Skulde Drømmen være sand? Han greb hurtig en Avis og læste — ja han læste, hvad alle hans Abonnenter læste i den samme Stund.

Bierfreundlich.

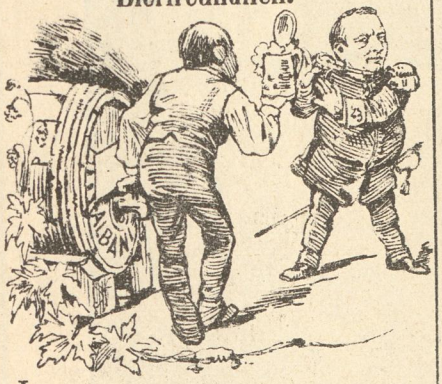

I Byen, hvor Tietgens Vugge
Og H. C. Andersens gik,
Der hændes end Eventyr smukke,
Der hersker en sælsom Skik.

Den brave Odense Borger
Har nemlig en fuldtro Ven,
Og sine politiske Sorger
Paa Bierfreund kaster han hen.

En Matador er Hr. Bierfreund,
Og kommer en Fremmed til Byen,
Saa siger Odenseren: »Hier Freund,
Ist der grosseste Mand udi Fyen!«

Ret som en Patricier fra Florenz
I Medicæernes Tid
Sig føler den ædle Hr. Lorenz:
Han raader i Fred og i Strid.

Diskontokassen regerer
Han ej blot med Kjøb og med Salg,
Nej stundom han diskonterer
Endogsaa Folketingsvalg.

Da Odense misted' sin Falbe,
Sank Modet hos hver Liberal;
Hos Bierfreund steg det kun alpehøjt, han er en kjæk General.

Med Rørelse sagde han: »Kinder!
I strække blot ikke Gevær!
Hvad skulde vel være til Hinder
For at vælge Carl Bille her?

Vor Tilstand kan Bille forbedre,
Han har i Amerika lært.
Ham frygter Berg, og hin Ledre
Er bange selv for hans Snært.«

Og det var de Liberale,
De jubled ved Bierfreunds Ord:
Vor Lorenz, jo han kan tale!
Vor Lorenz er immervæk stor!

Men det var den snilde Hr. Bille,
Han saa strax, en Vildmand var løs.
Han skrev, at, hvor nødig han vilde,
Han maatte dog sige Adjøs.

Se det var jo gruelig ilde,
At Bille ej vilde. Parat
Var Bierfreund: — »Det er ej for silde,
Jeg skaffer en ny Kandidat!«

Han ledte og søgte, men ak han
Fandt ikke en eneste Mand;
Thi Elberling og Hr. Lachmann
De kan jo dog ikke gaa an.

Og for at undgaa et Schisme
Sa'e Bierfreund: Lad os saa ta'e Strøm.
Den Odense-Liberalisme
Den svandt som en dejlig Drøm.

Det var ej en fin Konditor,
Der skjænked' en saadan Dram.
Ak, Bierfreund! Den Snaps var bitter:
Din Lorenzkräuter var stram!

Husraad.

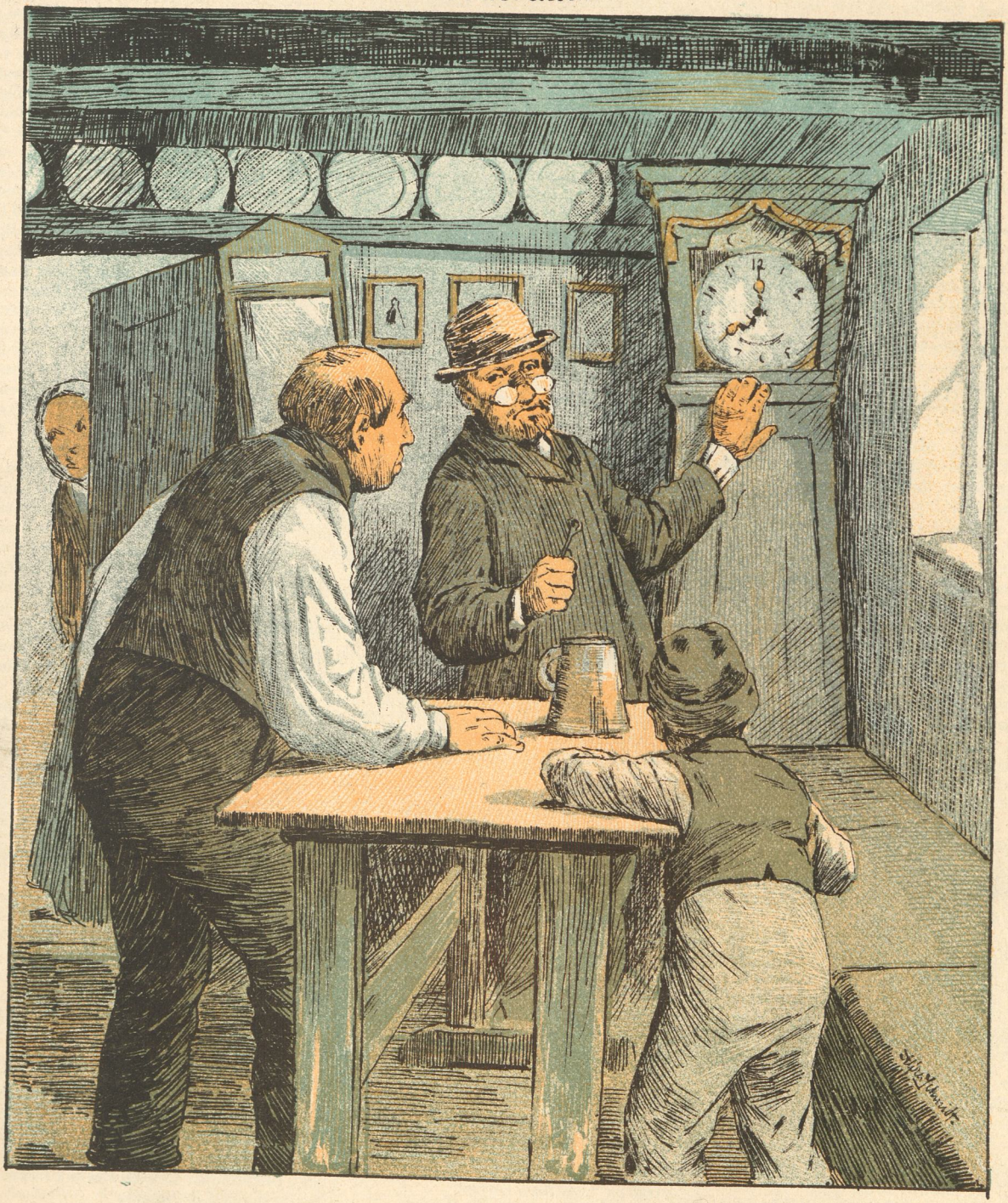

Uhrmageren: Ja, nu kan vi jo se, om Uret vil gaa, ellers maa det renses eller have Olie.
Bondemanden: Ka Engelsk Saalt saa itte gjør'et, faa de haar vi da i Huset?

Højst rimeligt.

— Hvad bestiller Din Broder i Dag?
— Han besteller ett nøj!

— Hvor er han da henne?
— Han er i Skull.

En sand Frihedsven.

Ser De, je' æ' en af dem, der gjør Ballade,
Naar det gjælder om at sla' for Folkets Ret!
Je' æ' inte født i Stor-Borgergade,
Og Grundlovsbrækker har je' inte væ't
Og vort Program, som inte je' svigter
Saa lidt som Skræder Holm, vor For-Leder,
Det er: Bare Rettigheder uden Pligter!
Og: Ingen Pligter! Bare Rettigheder!

Og Arbedernes Frihed det især er
Vores Formaal at faa grundig gjennemført,
For af vores Sved Storborgerne sig nærer,
(Især naar vi gjør Skrue,) det er hørt!
For de andre er der ingen Ting i Vejen,
For at disse ogsaa kan i Frihed svælge
Og faa Lov at holde eller faa paa Kajen;
Mellem de to Ting de ganske frit kan vælge.

Men je' siger dog, de stod sig meget bedder
Ved strax med Skrædder Holm at slutte Pagt,
For Skrædder Holm er nu den tapre Skrædder,
Som kan gi'e selv Goos en ordentlig Dragt.
Med Agtersting han har vos til sig føjet,
Saa vi raaber: Hør! Saa snart han bare rømmer sig;
For hans Skyld gaar vi alle Mand i Tøjet,
Og han har vist, han véd nok, hvad der sømmer sig.

Og naar han kommer ind i Rigsdagssalen,
Saa siger han til Estrup: Hør Mosjø!
Hvis du inte skrupper af, saa skal min Alen
Om Ørene dig regederlig kløø!
— Han er ligegodt den Mand, som sætter Grænser
For den Reaktion, som vores Frihed truer,
Og med ét Slag sla'er han syv Excellenser
Li'esaa flade, som det kunde vaaren Fluer.

Derfor maa nu Lapperiet ha'e en Ende
Af Eisengarn og inte alt for lang;
Vi maa ha'e vor Skrædder ind i Tinget denne
Eller i det mindste dog en anden Gang,
For ellers vil man sige: Det er møjet
Lettere for vos og Venstrepartiet
At faa Skrædder Holm igjennem Naaleøjet
End at faa ham puttet ind i Kancelliet.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

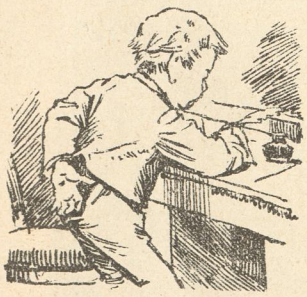

Du skal igge brødde dai om mit Brev er utyddeli skrævet, fordig jai maa staa op og skræve; fordig jai har faaet Bøst a min Gamle, fordig jai kom for sent jæm igaar Aftes, men jeg har meiet og passe, fordig Aron Jacobsen og jai har sat vos ner i en Komithe for a vaage over, a di Estrobske Tyraner igge ska blie ve a længebinne de fri danske Vællerfolg og kaste Skandtser og Kanoner ob ude paa Fridsberre og i Dyrehaven, som di ku venne om bare og skydde paa Folget me, naar de moggede, og det er de di kaller Krisgalskav, og de sir Arons store Bror Efraim, som er Redationssekketæer ve et a Engtællegensens og de aannelie Fremskrits Organer, og de ska vi inte ha, for vi maa maiet hællere sidde di Penge fast i Reiseunnerstøttelser; og Folgegaver tel Fremskritssjurnalister og Degtere, og Aron og jai har vaaren paa alle di Vællermøder, som der har væt og Aron har paataen sai a raave «Fortolgningskonster!» og jai raaver paa «Normalarbeidsda?» som jai antaer er det samme, som naar vi raaver «Lov» paa Skollen. Og naar di taler om Forsvarssagen, pifter vi for den; vel vi igge høre om og Forsvarsadræsen heller igge, for den siger Berg er «den bare Humbuk fra den ene Ende til den anden» og den væmelie Hr. Knubstrub, Latinleren, som er Høiremand, siger, at Berg er «selv Humbuk fra den ene Ende til den anden,» men jai sporte han, vafor en Ende der saa var den ene og vafor en den anden, vofor jai feg en Ørefine, som nog skal blie betaldt me en Dynemitpatron, naar de gaar løs. Og jai og Aron er Martyrer, fordig vi feg Andmærgning i Klasen forleden, fordig vi ble siddende, da di annere reiste sai, da Skollebestyreren kom ing paa Klasen forledden, men de var frit etter Petter Nansen, som osse hadde moralsk Mod og ble siddendes ude paa Klambenborre til di svenske Skuespilleres Midda, og nu har vi Ægsame snart, og Aron og jai faller igjennem hober jai, og saa blir vi Kunstnere og gaar paa Torné lisom Herman Bang og spiller kons Støgger a Herman, Petter Nansen og Eedevart Brandes, som vi nog kan tjene Møntsorter paa. Og vi hadde tænkt a ta tel Norre, men I er igge telstræggeli aansmodne derobbe, fordig I klabber og kaster Boketter til Fru Martinius, va Hermand sir er igge paa sin Plas, fordig Fru Sikker og Fru Borksenius og han sæl er et meiet bædder Sælskab, og naar di ingen Boketter faar, saa er de fordig de danske Publikum er for danet til den Slags, men nu Kongen har git Kjøv derobbe, og I nog faaer et Venstre-

ministerium, saa stier Kulturen vel osse obbe hos jer, og de vil Aron og jai afvendte. Men jeg er igge ganske vis paa, at Aron holler Ord, for han er saa mørderli forelgsket i Lovisse Asmossen, som er en grim Onge, men hun har arvet en gammel Tandte i Holsteen og har hundretusind i kongelie Obligatisjoner, va Aron sir er Vandvid, og naar di blir gifte ska han nog andbringe dem saadan, a hun ka ha femten Persent a sine Penger, som han vil sidde i et Blad der skal hedde «De danschke Drænge» og være Organ for vos, og jai ska være Rædagtør a det og ha «plæng puvuar» va jai igge ve va er men vel sagtens de samme Manicus har over Bærlings Tidende. Men jai er banke, de gaaer overstyr, fordig Lovisse er Grontvigianer, siger hun og di vil igge alliere sig for længere Tid a Gangen me vos Øjraapære. Og nu maa jai sludte for jai ska ner paa Gottersgade og raave: Ner me Gaas! Og jai vel haabe Estrob blir størtet men især vel jai haabe der blir mange Jorbær i Aar nu vi har faat Regn; for de er dog innu vegtigere.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

Friluftsliv.

Lad andre kun sig fryde ved Nattergalens Slag,
Jeg sværmer nu for Lærken, det er en afgjort Sag.
Den trøster mig i Nøden, er mig i Glæden huld
Og smiler mildt som Maanen, saa tidt som den er fuld.

Naar Vaaren just har vaaren her og Vejret er saa blidt,
Og Himlen er saa klar som Hr. Spendrups Akkevit,
Da ligger jeg i Græsset og tager mig en Taar,
Mens oppe i Luften de andre Lærker slaar.

Jeg slikker ikke Solskin og ikke Blomsterdug,
Men har et eget Mundhæld, naar jeg hører Lærkens Kluk:
En Mund og tvende Halse, det flasker sig saa godt,
Naar jeg er tør i min Hals, og Lærken gier mig vaadt.

Lad Nattergalen synge kun i den grønne Lund,
Jeg vil dog heller Lærken ha'e for min egen Mund.
Den klukker for mit Øre, den fugter mig min Tud,
Og den er saa fuld og saa liflig ser den ud.

En falden Storhed.

Gammelt Thema med vexlende Variationer.

Den lille Herman rejste
Med Extrapost fra Land til Land,
Hans Agt det var at hilse
Paa Verdens største Mand.

Nu havde saa længe han kjækt holdt Stand
I Ferslews vexlende Kjælder
Og pjasket i Vaas og vadet i Vand
Og gjort i de kritiske Nelder.
Men rundt om «Royalen» et skingrende Hvin
Af Lattersalver der høres,
Og Herman blev gammel, men stadig til Grin,
Saa Noget maatte der gjøres.
Hvad hjalp det med stribede Öjne at gaa,
Naar Intet han dog fik bedrevet?
Af Stregernes Antal Alverden jo saa,
Hvor længe Hr. Bang havde «levet»!
Hvad hjalp det at ta'e sig en duftende Douche
Af Patchouli langs ned ad Ryggen?
En Digter, der lever i kronisk *fausse-couche*,
Maa selv gaa paa Jagt efter Lykken.

Han kom til Stormogulen
Og der, hvor Kæmpekaalen gror,
Men mellem alle Kæmper
Ham tyktes ingen stor.

Han gik med forpinte, nervøse Smil
Til Kongens Nytorvs Theater,
Hvor Stormogulen har Navn af Emil,
Og hvor Ingen vil gi'e «Kammerater».
Han flaaede Fru Oda, han kradsed og bed,
Og han gjorde Kaal paa de Andre,
Hvad Kunstnerne byggede, Herman rev ned, —
Men Intet det kunde forandre!
Han jagede rundt, saa hans Hjærne fik Sting,
I Watts og Kasinos Parketter,
Han foer som en spyende Drage omkring
I Bunker af løse Manchetter.
Selv Folk fra Provinsen han trevled itu
Med samt deres «glemte Lag Sminke», —
Men vilde Ærgjerrigheds Drømme endnu
Til ukjendte Egne ham vinke!

Da gik han til sit Blækhus
Og stirred i dets klare Vand;
Han smilte, thi nu havde
Han set den største Mand.

«Hvad om ad den selvsamme Vej jeg nu to',
Som Clemens og Falkman og Wille?
Allons! Jeg vil selv spille Kunstner, — jo, jo,
Saa gaar det de rigtige ilde!»
Og saa drog han ud. Men Nemesis kom
Med Sminke og løse Manchetter!
Han spilte og spilte, og vidt drog han om,
Men Folk tog kun — Udgangsbilletter.
Det ældgamle Randers, saa streng og saa smuk,
Til Hermanslaget sig egned:
Der udstødte Helten sit stønnende Suk:
«O, hjælp mig Sankt Lindberg!» — og segned.
Han søgte den Plads, hvorpaa Wiehe blev sat,
Som fineste *crême* mellem *crêmen*, —
Nu staar han alene og flov og forladt
Som Kunstens Herman von Bremen!

Fra Moderhjærtet.

Snart glider Snekken over Sund og Fjord
Og med dens dyre Last vi Afsked tage.
Til MINOTAVROS den paany skal drage,
Og ingen THESEVS er endnu om Bord!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 3. Juli. Nr. 27.

Ufatteligt.

— At Moder har været en lille Pige, ligesom jeg, det troer jeg nok; men at Bedstemoder har været en lille Pige, det tror jeg rigtignok ikke!

— Nej! Ligesom Bedstefader sku ha været en lille Dreng? Nej!

Efter Slaget.

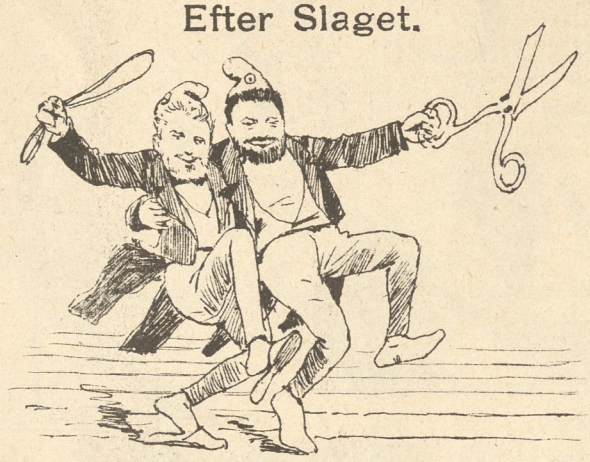

Ja, nu da Valgene er overstaaede,
Og heldig overstaaede, for saa vidt
Som ingen Hoveder blev sønderslaaede,
Og ingen Ryg- og Ribben gik fallit,
Er det saa rart at trække Vejret frit
Og frydes ved det Resultat, vi naaede:
Det nye Folketing, der i sig rummer
Af Visdom, Dyd og Kraft saa store Summer.

Betænk blot, at vort Folketing i Aar,
Da BERG har KLEIN, ja TIETGEN selv til Makker,
Som Tilgift en saa liberal og vakker
Forøgelse af sine Kræfter faar
Af rigtig pæne Mænd, som bare snakker,
Og andre, som ej snakker blot, men slaar!
For den Ting kan dog Ingen lukke Øjet,
At Tingets Værdighed er svært forhøjet.

Vel er endnu der baade den og den,
Som mener, Folket vælge bør de bedste,
At i en Rigsdag firsindstyve Mænd
Gjør mere Gavn end firsindstyve Heste,
At Folkets Magt kun Folkets sande Ven,
Men ej dets «Kreaturer» kan befæste;
— Dog slig forældet Snak til Wandsbækgjælder;
Thi nu om Stunder alle Ho'der tæller.

— Ja, det er afgjort! ESTRUP er leveret!
Det suveræne Vælgerfolk har talt!
Snart bliver Folkedommen exekveret,
Dog ikke moderat og radikalt;
Nej, der hvor «Greven» haabløst manøvrered,
Og CHRESTENS Stormløb altid endte galt,
Den nye Æra «Folket» selv indvier
I Kraft af PINGEL, HØRDUM, HOLM og TRIER.

Hvad ikke Venstres syv og syvsindstyve
Har evnet, det vil lykkes disse fire;
Af Taburetten ned vil ESTRUP flyve,
Naar dem han ser, og dér ej komme tiere;
Og, dersom ikke Venstres Blade lyve,
Vil da vor Tilstand blive meget friere,
Naar HØRDUM læsterlig slaar til med Kloen,
Og BERG Parolen faar fra — Skrædderkroen.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Vi bliffuer att berette omm thet meeget stoere oc forskreckeliche Slaeg/ somm mellem the gotzeyere oc the bynder poe Sct. Prospers Daeg then fem oc tjvgende Junii hvldtes. Menn the Gotzeyere troede ther uar Fredd oc inngen Fahre/ ty the haffde thet stercke Borgested Haffnia inde/ oc enn thet uore ey aff Riddersmænd oc Knapper menn aff vselige borchere oc suorte Schoele-Mestere forsuaret/ meente the doch/ att thet uore for the bynder platt vindtaegelicht. Ginge daa the arrme bynder/ somm haffde ey Storm-Stiiger ey heller aff Chresten Povelsøn kallit Berres Kartover/ som ligge ennv poe thet Dane-Uircke/ han haffuer vdi sitt Brøst/ vdi Consilivm, huorlvnde the samme Stadd kvnde forraske/ oc komm till dennem en stor Hoben aff the arrme Rot-Karle/ somm vdi Haffnia haffue deris Tillhol oc somm dersteds ued Hujen oc Roben søege att forsckreche Børen oc gammele Folch/ ty the siige sich att uære Landsens Marv oc thennem att schvlde giffues Gvll oc grønne Skoue aff Storr-Borcherne/ oc the kallis Sosjallister. Menn the haffde en Hoben braue Folch oc slette Mvsquantere/ som kallis Liberalie/ fordi the stoer Liberallitet mod samme Rot-Karle siige sich att uille vduise/ smort sliig Sallue vdi theris arrme Øyne/ att the bilte sich ind att Rot-Karlene schvlde dennem til Stoels po thet Slott Christians-Borre forhjiellpe. Oc uar ther blant the Liberalle en uis Etats-Roed/ somm haffde soe mannge Penninge/ att han cy kvnde bliffue thennem quit, enn hand byggede boede Sokker-Hvse oc Kircker af thet deyliche Marmelsteen somm vdi then By Faxe fabriqueres oc the Sten fra Faxe uare soe fixe/ att thet bleff til idel Fixfaxeri meth samme Etatsroed. Menn hand hedder Hr. Tittegen oc haffde hand allt vdi thet Folche-Thinng en liiden Hage/ somm sich først haffde vdi the Gotzeyeres stoere Draegeskib fast haget men siiden kastet los oc af Chresten Povelsens Bvnde-Jolle uar bleffuen bvgseret. Komm ther then drabelicke Capitaine oc Bethelskipper Gjiøddesen oc uillde samme Bvnde-Jolle offuerhale oc then Hage nogle Hage-Smækk administrere, siigendes hannem att haffue Spannsk Uind vdi Seglene oc allehonde Contre-Bande vdi

Lasten. Menn Hr. Tittegen sendte blott en Svkker-Hvsmand till Vndsettning/ somm vnder Feltropet: „For Tittegen oc Sankt Croix!" then fiendtliche Capitaine dreff poe Flvcht/ enn hand uore aff Martensens Ethik absolueret. Oc medens dette sic tilldroeg ginge the annere Liberalle lomskeligen till Stadens Porte oc lvkkede samme opp for Bynder oc Rotkarle/ oc the strømmede ind oc lagde sie vdi the største Skantzer oc heysede theris røede Flaeg. Oc vdi then største Skantze/ somm ued thet Slott Rosenborre er beliggendes/ bleff en svar Fichtning/ ty ther stoed then soerte Schole-Mester Goos oc stred mandeligen meth offuer fire tvsinde tappere hafniensische Borchere/ ther ey uille offuergiffue sich/ enn the bleffue aff Reyn oc Vuejr till Skinnet gjennemblødte oc uore at anse mere for droknede Mvs enn for haffnienfiske Borchere. Men then Skræddere/ somm førte the Bynder ann sagde/ att meth then Alen the førre uare uante att bliffue tilmaalte/ schulde Rot-Karlene nv selff moele boede Goos oc the annere Borchere/ oc enn thet bleff vd poe Natten/ førr Kampen uar omme/ bleff bynderne oc Rot-Karlene doc Seyer-herre oc then Skræddere bleff Commandant poe Rosenborre. Menn poe Amaeger spillede en Sko-magere samme Rvlle ac dreff meth Syl oc Span-derem en Capitaine aff then kongeliche Marine till att capitvlere, oc vdi then Bastion, somm kallis Fil-losofganngen/ seyrede then røede Schole-Mester Trier offuer then Dommere Rime-Stad. Men ther uor the Liberalle schulde haffue erobret Skantzerne/ der bleffue the meth Skam bortdreffne/ ty then X-Casserere Bing kvnde ey noegen Ge-vinst indcassere/ men motte sin Tabs-Conto meth ett Nederlag belaste/ oc then liiden Theodorvs/ somm haffde tillforn the Stodentere meth søed Tahle oc megen Salluelse regaleret, motte strecke Gevæhr oc salluere sic till sine Protocoller oc Krønicker. Menn hand then digre Octauivs Hansson/ somm haffde uoren the Liberalles Stabs-Trompetere oc af siine Longers svlde Krafft haffde trvttet vdi Kamplvren/ uar aff thet meeget Uindmageri bleffuen soe matt/ att hand kvnde ey træede Bælgen till sin egen Mvsique, men motte sich poe Flvcht begiffue/ oc ther hand red ned aff Strædet størtede hanses goede Kjepphest/ somm kaldtis «Jvry» vnder hannem/ soe hart haffde hand then reeden. Menn Gotzeyernes Brix gig i Arff till Efter-Slechten och Marivs sad sørgmodich poe Haffnias Kviner. Gig nv Ritzaus Bodsticke offuer thet gantzke Lannd/ att Bynderne haffde uvnnit en herrlich Seyer/ ty enn the haffde boede Odinse oc Nackskou forloren/ haffde the doc taget boede Randers och Aars. Ty vdi Aars uog then røede Schole-Mestere Pingel then Gotz-eyere Ingersleff/ och bleff hand/ somm uore en gromm Hedning/ doc aff en Grontuigiansk Mis-sionær primsignet/ men enn thet tyktes thet menige Folck ett Miraculvm, uar ther doch Annere ther sagde/ att haffde ey then Marmel-Kirkeførste Hr. Tittegen hafft enn Fenger vdi thet Damspil/ uore thet ey soe tillganngen/ men Hans Broge bleff een Blakke.

Oc then gammele Brandstock Mester Geert bleff aff then liiden Uigo brændt aff. Ty the Od-dere mente/ att Uigo soe tit haffde sich mottet poe Retiraden begiffue/ att thet uore nv poe the Tiide/ att hand poe Christiansborre finge Diæter for sich oc dennem en hel ny Constitvtion att for-skaffe.

Savnede.

O Folketing, o kjære Folketing, faldera!
Af dine Lemmer mange trindt omkring falder a',
Og var ej Skrædder Holm, saa tror jeg knap, faldera,
Dit gamle Klæde fik sin nye Lap, faldera.

Først stakkels Krabbe gik sin Kræbsegang, faldera,
Skjønt en Gang Venstres Blomst i Dannevang, faldera,
— En Klokke-Blomst, som staar i Dag i Flor, faldera,
I Morgen visnende paa Venstres Jord falder a'.

Men hvad der selv i Venstre hver Dag ej falder a',
Det var, at Winther vistes Vintervej, faldera.
Den Aarstid, hvor Sirenerne man ser falder a',
Fik Winther ikke Lov at visne mer, faldera.

Hvad hjalp det her, at Winther blev betroet, faldera,
Den Plads, som ej til hver en Idiot falder a',
At i Finansudvalget ind han kom, faldera,
Naar dog en uretfærdig Folkedom falder a'.

Hvad gavned det Gert Winther, at han har, faldera,
En Gang holdt frem hans egen Viggos Fa'er, faldera,
Dermed han skulde heller ladet vær', faldera,
Saa slap han for at ta'e imod, hvad der falder a'.

Hvor kunde en Stærk-Odder vente sligt Fald dera'?
Et Vælgerfolk, saa utaknemmeligt, falder a'!
Hvad hjalp Forsikring imod Ild og Vand, faldera,
Naar selve Massen faar et saadant Anfald dera'.

Han stoled paa, at Viggo, naar det kneb, faldera,
Som fordum stax til Retiraden greb, faldera;
Men denne Gang han holdt sig dog og kras, faldera,
Han til Gert Winther sa'e: «Verstehst du das?» faldera.

— Ja faar man overalt ved Skæbnens Spil, faldera,
En Viggo Bjernbak, hvor en «*Dr. phil.*» falder a',
Det til hver Hytte og hvert Hjærte naar, faldera,
At der til Da savisen gode Kaar falder a'.

Forskjellige

— Borgmesteren: Er der Flere, som vil stemme?
— En Stemme: Ja!
— Borgmesteren: Staar De paa Valglisten?
— Stemmen: Nei! A staar her.

adpunkter.

(En Højrebonde taler).

— En Venstrebonde: Hurraah! Ded æ noued, en ka faastoe!
— En do.: Luk di Flaab! Ded æ jow en Højermahn!
— Første: Æ'ed en Højermahn — ? ? ? —. Nier mæ ham! — — — Ded æ Fa'en gaal'me Løwn ded hiele!

Tag det gemytlig!

Saa, nu har vi da igjen
Haft lidt Sjov i Gaden!
Tre Partiers tapre Mænd
Vil »erobre» Staden;
Men om end de svor en Slags
Ed ved Hævnens Skrædersax,
Li'som dem paa Rütli,
Ta'er vi det gemytlig!

Venstre mødte op *en bloc*;
Der var ingen Snøvlen.
Højre mente, at man nok
Kunde spare Støvlen.
Heraf Hygiejnen lær',
At naar du i Regnevær
Let med Kulde faar det —
Bli'er din Stemme borte!

Det var da et farligt Skyl!
Midt i al den Regnsvir,
Lachmann liberalt gav Øl —
Midlet er jo «eins Bier»?
Naada sikken Hurlumhej,
Selv de Moderate ej
Kunde, som man siger,
Lægge Bonn paa Trier.

Venstre kjækt i Marken drog,
Og De har vel hørt om,
Hvordan der de «Kagen» tog?
Kagen hedder Hørdum.
Holm af Glæde slingre maa,
Thi med valne Fingre paa
Højre en Grosserer-
Hage ej barberer!

Boxekunst man over alt
Øver sig med Held i!
Tænk, Hr. Leo, han blev kaldt
«*Macro*» af Hr. Chelli.
Endelig en Grund vi fik
Til at Nora Helmer gik
Som saa mange Koner
Og holdt af — Macroner.

Nu er Venstre glad, — lad gaa!
Om endog det trist er,
At de vandt sig Stemmer paa
Deres Socia-Lister!
Lige meget, naar igjen
Tre Sessioner svinder hen,
— Tro paa gamle Punch — da
Bli'er det atter Onsdag!!

Alle Vegne fra.

Som Vidnesbyrd om, hvilken evropæisk Betydning Evropæerne, saavel i som udenfor Evropa har tillagt de sidste Folketingsvalg, meddeler vi her en Række Lykønskningstelegrammer, som gjennem

Punch's Central-Telegraf-Bureau

blev expederede til forskjellige ny- og gjenvalgte Folketingsmænd.

S. T. Jens Busk. Kopenhagen in Dänemark.

Glück auf! Glorværdige Meningsfælle! Gid vi begge snart maa opleve at se die ganze Armee ruinirt auf einmal. Hochachtungsvoll
E. Richter. Berlin.

S. T. Tauber, Slagelse eller Kjøbenhavn. Gratulerer til Diæterne.
Med skyldig Agtelse *Dr.* Tanner.

S. T. Skrædermester Holm. Endelig slog Frihedens Time! leve Frihed, Lighed og Broderskab! Ned med Storborgerne og op med Petroleummen! Spundsen ud af alle Fadene. Med broderlig Hilsen og Haandslag Most.

S. T. Forretningsfører Hørdum. Danmark i Polen.

De Uovervindelige bevidner Dig herved deres Glæde over at erfare, at Du er valgt til Medlem af den polske Rigsdag. Held og Lykke paa Banen og spar ikke paa Dynamitten. Forbindtligst
O'Donovan Rossa. N. York.
Forretningsfører for de irske-uovervindelige Maaneskinsmænd o. s. v.

S. T. Bankdirektør Tietgen.

Gratulerer i Anledning af C. Hages Gjenvalg. Det bliver nok en bedre Forretning end den med Falbe-Hansen. Med Højagtelse Vanderbilt.

S. T. Biskop Monrad.

Mit Hjerte frydes meget over, at min store Broder Medicinmand igjen har faaet Plads i de Vises Raad. Maatte nu den store Aand snart forunde Dig den Glæde at grave Rimestad op og fortære ham.
Din Ven Tawhiao,
Høvding over Maorierne. p.t. London. Svar betalt.

S. T. Hr. Gehejmeraad Klein.

Til Lykke med Gjenvalget. Blot Du nu maa have bedre Held med Dig, end jeg havde. Venskabeligst
Broch. Christiania.

S. T. M. Gad.

Gratulerer til Kaaringen. Det konservative Parti optræder nu med større Kraft end hidtil! Deres hengivne
Jakob Davidsen.

S. T. Hr. *Dr.* Pingel.

Allah være lovet, at Du sejrede over Kristenhundene. Profeten være med Dig og give Dig Kraft til at slaa dine Modstandere med din Munds Svøbe, og de Vantro, der tvivle paa Dig, med dine Kjæbers Styrke.
Ved Allahs Naade
El Obeid. Sudan. Mahmud Achmed, *p. t.* Mahdi.

S. T. *Dr.* Eed. Brandes.

Jeg tillader mig herved at bevidne Dem min Glæde over atter at se Dem som Medlem af en lovgivende Forsamling. Den gode Sag kan kun vinde ved Deres offentlige Optræden. Med Agtelse
Støcker, Hofpræst, Berlin.

S. T. Frede Bojsen.

Saavel paa egne som paa den store Generalstabs Vegne har jeg herved den Ære at tilkjendegive Dem vor uskrømtede Glæde over atter at se Dem som Medlem af det danske Folketing. Det er vort oprigtige Ønske, at De paa samme Maade som hidtil maa repræsentere den virkelig militære Sagkyndighed i den danske Folkerepræsentation. Deres meget forbundne
Moltke. Berlin.

S. T. Grev Holstein Ledreborg.

Fryder mig, paa adeligt Ord og Ære, at Demokratiet i Danmark ligesom hos os véd at skjønne paa en ægte Adelsmands Meriter. Det er dog Blodet, det kommer an paa! Jeg forbliver o. s. v.
Deres meget forbundne Henry Marquis de Rochefort.

S. T. Hr. C. Berg, Formand i næstkommende Folketing.

Faen hakk mig Broer, om det ikke glæder mig, at slig glad Gut Du er, blir atter kaaret som Folketingsmand. Det var bra det! Bliv bare ved. Han gier sig nok ogsaa i Enden, og saa bli'r det grejt liksom hos os.

Christiania. Joh. Sverdrup,
Statsraadspræsident.

S. T. Frederik Bajer.

Den frie kvindelige Republik leve! Din egen Louise Michel.

S. T. *Dr. phil.* Wederkinch Madsen.

Paa Studentersamfundets Vegne skal jeg herved udtale vor levende Glæde over, at De heller ikke denne Gang faldt igjennem ved Valget. Maatte det endnu i mange Aar forundes Dem den Lykke at holde Videnskabens Fane højt og bære Deres Hat, som De vil.

Deres hengivne Kollega
Pingel, *Dr. phil.*

Borgmesterdyder.

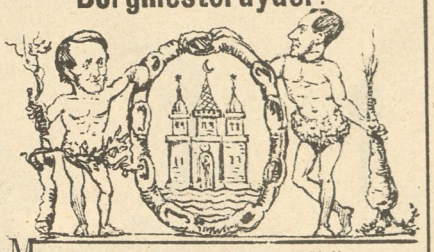

Mens Ehlers driver Visnepolitik
Mod Byens grønne Træer, hvis Stammer fik
Den Lod at ligge fældet for hans Fødder,
Til Gjengæld man i 5te Valgkreds har
Den Trøst dog, at Borgmester Hansen ta'er
Sig i det mindste varmt af Byens Rødder.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder, jeg kan kun sidde saa meget som et eneste Femtedels Sekund, for Gud jeg maa jo ud i Byen og høre om de sidder endnu, nemlig Ministrene, eller om vi har faaet nye, hvad der siges vi skal og De tror maaske, jeg er bleven gal søde Fru Schrøder eller har faaet halve Sinasjoner i Hovedet, siden jeg taler om Politik, men Gud hvis De havde oplevet, hvad jeg har været med til i disse Dage, saa kan det rigtig nok ogsaa gjerne være, De var lidt mere altereret og sad ikke der saa rolig med Deres Flødekande i den ene Haand og Deres Strikketøj i den anden, og er det til Dem selv, De strikker den Strømpe, saa tror jeg rigtig nok, den bliver for kort i Hælen, for hvis De ikke tager et Par Omgange til, bliver den jo ikke større end en af mine, og med mig har De jo dog aldrig kunnet passet Fodtøj, hvad jeg ogsaa kan huske fra den Gang, De var med os paa Rotur og fik vaade Fødder og skulde have mine Morgensko paa, da vi kom hjem, og videde dem saa græsselig ud, at jeg fra den Dag bogstavelig sejlede rundt i dem, som en Ært i en Brandspand og maatte afhænde dem for halv Pris til Madam Israel, som kommer og kjøber den Slags, og hende kan jeg for Resten anbefale Dem, søde Fru Schrøder, hvis hun da ikke er bleven for stor paa det, siden det gik saa brilliant for hendes Nation ved Valgene og det var jo det jeg kom fra og som jeg vilde fortælle Dem, søde Fru Schrøder, at jeg, der jo er en Kvinde og ikke har noget med Politik og spanske Traktater at bestille, sidder ganske rolig i min Stue og læser Dr. Eed. Brandes «Forlovelse» højt for lille Ambrosiæs, og saa kommer Sørensen farende ind og siger, at det er ude med ham, for han har lovet at stemme paa ham derude fra National, Gjødesen, og nu faar han Bud, at Tietgen vil stemme paa Hage, og saa siger han at hvad Tietgen gjør, maa enhver Kjøbmand gjøre, og jeg siger: Men kjære Sørensen, gaa Du bare hen og stem paa Hage, hvis det kan berolige Dig, saa Du ikke faar Dine nervøse Anfald i Mellemgulvet i Aften, som Du plejer, og dermed gaar han, og Fritz Grønbæk var væk fra den tidlige Morgenstund og Petrine ogsaa, og Gud der sad jeg mutters ene den hele udslagne Dag og hørte Socialisterne raabe Hurra og af og til kilede der en af de smaa Sorte, De véd nok, af Sted med Tungen ud af Halsen og om det saa var vores Pige, gik hun ude i Køkkenet og sang:

For Skrædderen Liv eller Død!
— Er Du med paa den?

Og jeg skal ikke nægte, jeg blev angst, for jeg tænkte paa den Gang, de slog Hovedet af ham, Ludvig den fjortende, i Paris, som jeg har læst om i min Historie og at De ikke en Gang sparede Damerne men gillotinerede baade Madam Rolant og Charlotte Kordegn, og det blev senere og senere ud paa Natten, og saa endelig kom Sørensen hjem, og jeg sagde: Gud Sørensen, véd Du hvad Klokken er, hvortil han svarede, at Klokken var for Skræddere og Skomagere og for Holm og Hørdum, for Tidens store Klokke havde ringet en ny Tid ind, og nu skulde Hørdum sætte nye Skafter i Transtøvlerne, og Holm skulde vende Vadmelsfrakkerne, og Tietgen og Broge og Hage vende Kaaber, og vi skulde have nok en Flaske Champagne og raabe Hep, Hep, Hep, Hurra for Theilmann, som var bleven Erkebiskop i Trier, og Pingel Stadsraad i Norge og Sværdrop Rektor i Mesopotamskolen, og saa dansede han rundt paa det venstre Ben og raabte igjen Hurra for Borgemester Hansen, som havde kastet Jord paa Professor Goos og Snavs paa «Avisen» og forrettet Begravelsen med Værdighed, fordi han var naturligvis selv bleven saa ligkisteglad over Venstres Begravelsesvæsen, at han maatte udtale sin Medfølelse i kommunal Bedemandsstil, og derpaa trak Sørensen Kjolen og Vesten af og gik i Seng paa Sjæselonken og laa og raabte: »Ned med Edsberg!« og »Op med Kantor«! et helt Kvarter, til jeg fik Bud efter en Doktor, der ordinerede kolde Omslag paa Hovedet og Sodavand, og først vilde han ikke tage imod det men sagde, at det var Matzenske Fortolkningskunster og Provisoriekneb men saa faldt han jo til sidst hen og var Gud ske Lov meget bedre næste Dag og fortalte, at det var fordi han var falden i Kløerne paa nogle Herrer oppe ved Rundetaarn, og de havde snakket saa sort, at han var gaaet rent fra Forstanden, og nu er han igjen slaaet over i højre og siger, at naar bare Ministeriet vil blive, skal vi nok vise Skrædder Holm, at der bliver ingen Buxer af det Skind! men Fritz Grønbæk og Petrine mener, at den evropæiske Civilisation har holdt sit Indtog, og vi kan ligesaa godt tage Assel Henreshes til Kultusminister ligestrax og gjøre Sekker til Generalpostdirektør og Kantor til Justitsraadarius i Højesteret, for ellers kommer vi ikke paa Kulturens Højdepunkt, og Gud søde Fru Schrøder maaske kunde der saa falde et Ridderkors af til Sørensen og et Legat til Dem, og det vilde jeg rigtig ønske, for rent ud sagt det er ikke sikkert at Sørensen kan hjælpe Dem med Huslejen til næste Flyttedag, som han gjorde sidst. Og Gud nu maa Ferslevs Avis jo være kommen derhjemme søde Fru Schrøder, saa jeg maa hjem og sé, om Krisen er der. Farvel og Tak for Kaffe!

Bare ikke forknyt.

Nu gjælder det Sejr eller Fald i Slaget:
Han er ej af dem, der vil stryge Flaget!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 10. Juli. Nr. 28.

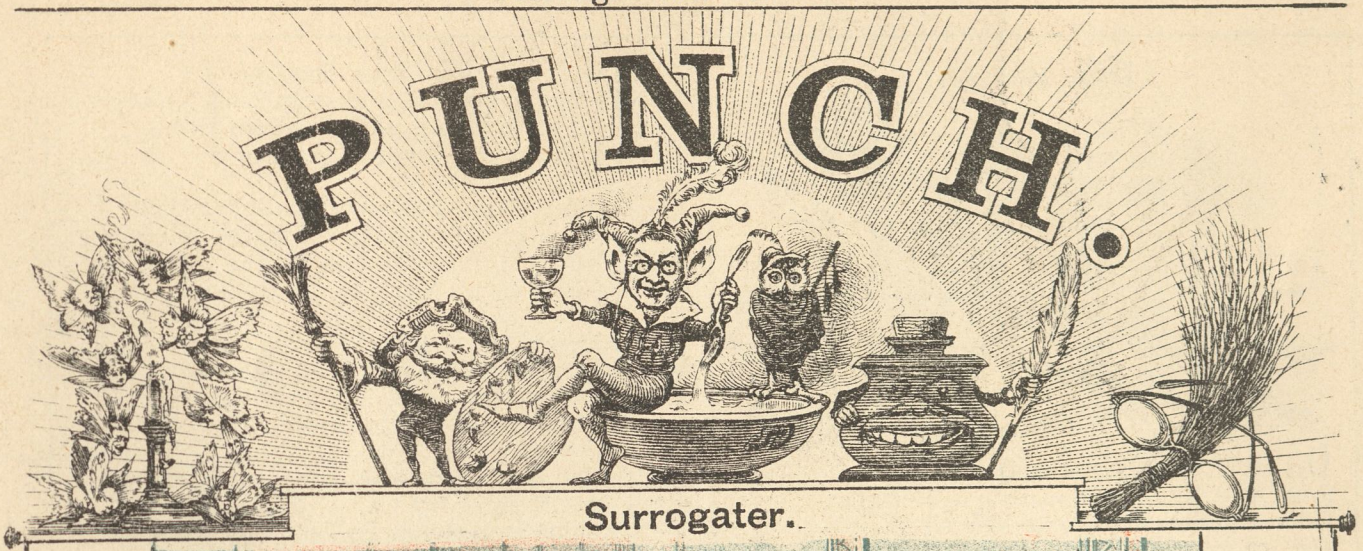

Surrogater.

— Aa Sofie! Har vi ikke noget Sodavand?
— Næh; men je kan snart faa pisket lidt Sæbevand.

Paa Banen.

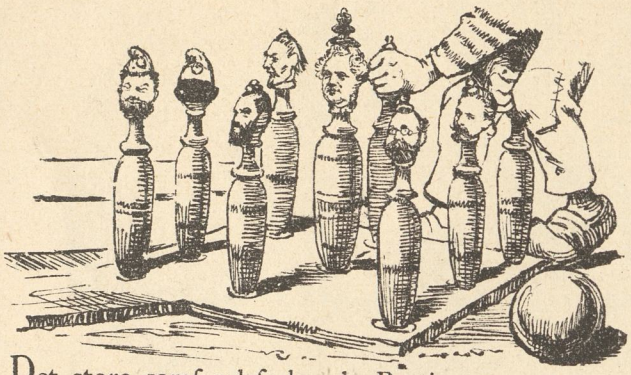

Det store samfundsfrelsende Parti,
Som blidt til Navnet »Liberale« bejler,
Kom endelig saa vidt, at alle Ni
Det møder med af sine glade Kegler!

I Midten staar naturligvis Hr. KLEIN,
Han Kongens Plads blandt denne Flok fortjener:
Som Folketinget og som Bogøs Degn
Han ingen Dommer over sig erkjender!

Forhjørnet passende det kunde faa
I Skrædder HOLM, — der var nu ingen større —
Og han og HØRDUM liberalt kan gaa
For «Traditionerne fra ott' og fyrre.»

I NYHOLM det paa Banen faaet har
En «Forsvarsven» saa god, som man forlanger;
Naar han sin PINGEL under Armen ta'er,
Har det Parti to passende Pendent'er!

Og TRIER, Videnskabs- og Sandheds-Ven,
Ja Nobelheden selv blandt det Partis Mænd,
Med VIGGO BJØRNBAK faar at gaa i Spænd:
Han er dog en af Aarhus Amtsa-Vismænd.

Ved Siden af en brandrød Kommunist
Storborger HAGE ganske rolig græsser,
Og BLUHME staar som Talsmand ganske vist
For de konservative Interesser.

Se, det er det Parti, som skal vort Land
Befri fra Stilstand og fra — Tyranniet!
— Det gjælder nu, om Spillet holdes kan
Blot gaaende, imens man gi'er Partiet

En har det røde Flag, en anden slaar
For Dannebrog, En hejser Oriflammen;
Sæt nu en rigtig proper Kugle naar
Den Fylking, mon den saa ej ramler sammen?

Og hvis saa Vælgerfolket — som man ser
Kan falde paa at gjøre mangen Knude, —
Vil ikke rejse disse Kegler mer,
Ja, saa var deres Spil og Potten ude.

Evropa i Sommeren 1884.

Det Øxehug, som Gladstone ved sin Rejse til Kjøbenhavn ifjor Sommer bibragte den evropæiske Fredsstemnings Olietræ, havde vel skrællet Barken betydelig af Stammen, men ved de andre Stormagters, særlig Hessen-Darmstadts og Lippe-Detmolds energiske Optræden lykkedes det dog at reparere Skaden, og de særlig i Hillerød og og Jyderup inflammerede Rygstykker, der kun med Nød og næppe havde overstaaet den operative Kopsætningsbehandling, begyndte allerede at bedres, saa at en fuldstændig Rekonvalescens mulig vilde være indtraadt paa det Tidspunkt, da Dijmphna retournerede med Isomslag og kølende Pulvere, hvis ikke Frankrigs eventyrlige Kolonialpolitik havde bragt Kolonialhandlerne til at frygte for, at Verdensmarkedet vilde blive overfyldt med tonkinesiske Pistoler og smaa Blandingsthe netop i et Øjeblik, hvor Sudaneserne gav Englænderne Kanel og Ris, hvilke Kolonialvarer, paa Grund af den henvisnede Lov om Fødevarernes Forfalskning desuden ved allehaande Tilsætninger og Surrogater let kunde fordobles til en faretruende Overproduktion af Semikolonialvarer. Heldigvis virkede store Doser engelsk Salt saa rensende og beroligende paa Samfundslegemet, at endog hverken Mahdiens eller Kammersanger Simonsens Rebellion formaaede at fremkalde mere end en øjeblikkelig Nedgang i Logepriserne. Ligesom nemlig General Gordon øjeblikkelig gik om Bord i Ørkenens Skib, den hurtige Kamel, for at etablere et større Brevskriverkontor i Khartum, lod Kammerherre Fallesen ogsaa en af de imellem lille Kongensgade og Theatret stationerede Dromedarer sadle og drog i Pilgrimsfart over Øresund til den svenske Lange, hvem han fik til at love sig at ville drage til Danmark og gjøre Sjælland til Langeland. Kammersanger Schram greb Lejligheden til at holde Jubilæum, og Synet af de ved saadan Lejlighed forefaldende Festligheder bevægede den tapre Niels Juel til atter at holde Kjølvandslinie og følge Peter Schram. Roligheden syntes gjenoprettet, og selv den Omstændighed, at Herman Bang begav sig ud paa en Rundrejse, for, som det hedder, at modtage ny Indtryk, virkede kun til at frembringe en kortvarig Misstemning i de lokale Kredse, over hvilke dette dramatiske Minimum bevægede sig. Det blev dog ikke, som af ham selv bebudet, nogen Storm, men kun et betydeligt Nedslag i hans eget Humør. Ferslews Blade, der trods den stærke Fugtighed, som er charakteristisk for disse Organer, dog ikke endnu havde ydet mere end en temmelig tarvelig Afgrøde, stærkt blandet med Nelder, hvorpaa saavel Her- som Falkmann havde spenderet saa betydelige Masser Guano, begyndte imidlertid at voxe den

i dette Indelukke fodrede Hjort af Arten Lorenzen over Hovedet, og det blev derfor paatænkt at slippe den løs og lade Falkmann overtage Driften af Arealet til literær og politisk Faareavl ved Hjælp af ham selv importerede Bukke. Den lille Andedam skulde dog forbeholdes Dhrr. Hermann Bang, Joachim Reinhart, Carl Ewald, Martin Pludderkok m. Fl., saavel til Jagt som til Zwibelfiskeri. Hele dette Projekt var netop begyndt at dæmre i Horizonten, da en ny Stjerne optraadte paa Kunstens Himmel. Hr. Ødmand havde vel faaet en Del Applaus i Tivoli, men hvad var den svenske Ødmann mod vor nationale Sødmand, den store Marmorkirkesanger Tietgen! At høre ham fløjte i Sukkerrørene og med skjælmske Roelader og Raffinader sætte Koloratur paa de vanskelige Passager var ligesaa opløftende, som at være Vidne til den Lethed og Elegance, hvormed han forstod, trods de værste Tandtrækkere, at drage 10 Procentholdige Sukkerkvadratrødder ud af den hjemlige Jordbund. Da han alt var Ridder saavel af Dannebroge som for Hans Broge, havde man noget vanskeligt ved at finde en passende Form for Anerkjendelsen. Et Forslag om til Ære for ham at omdøbe Østerbro til Sukkernes Bro mødte Misstemning baade paa Amager-, Vester- og Nørrebro, men Sukkerhusmændenes Fagforening og de fine Konditorers gjensidige Hjælpeforening traadte sammen, og efter at hans Stemmes Sølvklang og hans henrivende Foredrag vare blevne godkjendte med Enstemmighed, blev det med alle Stemmer mod en (Tutein) besluttet med særligt Henblik paa de skotske Fariner at hædre den store Tonekunstner med Tilnavnet:

Den skotske Farinelli.

En absurd Notits i et ondskabsfuldt og i bornerte ministerielle Anskuelser hildet Organ om, at »den skotske Farinelli« muligvis om tre Aar ligesom den danske Farinelli vilde komme paa rød Plakat, nemlig med Dhrr. Holm, Hørdum og Holst og saaledes i alt Fald, ligesom Trier, have de tre H'er tilfælles med Bismark, mødte kun velfortjent Foragt.

P. M.

Hr. Overrets-Sagfører A. Cantor!

Siden De nu igjen har givet Deres Redaktör Sommerferie og atter er „ansvarlig overfor Presseloven", vil De maaske nok, naar De igjen begaar en Leder over et bevinget Ord af Punch, saadan som nu f. Ex. i Fredags, være saa venlig at citere Deres Kilde og bare ikke lade, som om De tror, at det er Frits Jürgensen, der til dette „Motto" har givet den Tegning, som De jo dog husker saa godt, som De selv siger, De gjör. Det er nu heller ikke saa længe siden, at den stod i Punch. Det var jo i 1879, mens den meget ærede Dag*s-Avis endnu var et ivrigt Höjreblad med officielle Hof-Nyheder og loyale Hof-Poemata, men rigtignok inden de Höjremænd, der havde været Medstiftere af Geschäften, havde bedet om at faa deres Penge igjen, og förend De selv havde sagt:

„Saa, nu vender vi, Madam Svendsen!"

* renoveret, som De jo ogsaa nok husker?

I Heden.

Sikken Hede, puh! Jeg tror knap, siden Hedenskabets Tider man Mage til den fandt.
Selv en otte Graders Spendrups blev forleden
For »en kold En« vraget, sørgeligt, men sandt;
Paa Fællederne gaar de arme »Dunke«
I denne varme Tid for Varmedunke,
Og Byens Radikale alle sammen
Bliver hver Dag endnu rødere i Kammen.

Det er saa hedt i denne Pokkers Varme,
At hvert Selskab snart et Hedeselskab bli'er,
Og Berg kan ikke svalet faa sin Harme,
Formedelst endnu Estrup ej sig gi'er.
Snart er *Morgengnavets* Mose helt udtørret,
Og Grove smelter lie'som Is og Smørret,
Ja saagar i Dyrehaven under Teltene
Kan høres Toner, der er næsten smeltende.

Det er ikke med ublandet Fryd og Gammen,
At Tauber venter paa sin varme Mad,
Hvor Mælken liberalt nok løber sammen,
Og Fløden, lie'som Venstre, skilles ad.
— Paa Gaderne kun sjelden Spor af Vanding er,
Og tørre er Avisernes »Blandinger«.
Selv Damerne ta'er ingen Sommerkjoler a'
Franske Tejer, da man derfra kan faa Kolera.

Medens Frankrig snart Kineserne bekriger,
Trods Stridens Hede og de mange Mil,
Skal vi se, at mens her Kvægsølvet stiger,
Vil »Kineserne« nok falde uden Tvivl.
Naar sligt et Omslag titter ind ad Dørene,
Kan en Tietgen sagtens blive hed om Ørene.
Dog det faar vel gaa op med den Tildragelse,
At hans spanske Spritlov fik en kold Modtagelse.

Saadan reduceres al Ting i Heden,
Undtagen Fregner paa vor stakkels Hud,
Selv Geert Winther, hvem tilsidst man fandt for sveden,
Gik som en knækket Brandlillie ud.
Kun en Ting er endnu ej bleven særlig hed,
Og det er Venstres Fædrelandskjærlighed.
— Men du bør derfor strax ej fare heden, Borger!
Hold heller Pinen ud en Stund som Svedenborger.

Uomtvistelig.

— Er Kaptenen der? Jeg vil strax tale med Kaptenen! — Det er en skammelig Behandling, vi faar her om Bord. Det Vatn er jo aldeles udrikkeligt.

— Saa? Det kan jeg umulig tro; Vandet blev jo frisk indladet i Kristianssand.

— Er det norsk Vatn, det?

— Ja vel er det det!

— Saa er der ingen Ting i Vejen; saa er det Fan hakk' mig ogsaa godt!

Ufordelagtig.

— Du! Den Tournure er sgu'nte til hendes Fordel.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXX.

Kjære Fætter! Telegrammet,
Som Du sendte efter Stormen,
Var — trods Normen
Korthed er — dog uforskammet
Kort i Formen.
Dit: »Hvad nu?«, saa rent lakonisk,
Har mig paa Planeten rammet
Og min Fatteevne lammet;
Husk, vor Sygdom er jo kronisk.
Her kan ej jeg telefonisk
Svare: Omslag! — Heller ikke
Med sardonisk
Og ironisk
Smil Dig sende blot en Strikke,
Skjønt for Resten
Strikken næsten
Du fortjener, hvis af Hesten
Du er drattet, blot fordi
At en Tietgensk Kjøbmandsklike
Ankeret vil fra sig stikke.
Hvor er din Filosofi?
Du, der hader mer end Pesten
Alskens uklart Vrøvleri,
Vil Du fordre, at jeg arme
Skal i denne fæle Varme,
Hvor man allerhelst gad sove,
Fuske i Diplomati,
Og i Æggedans mig vove?
Ej en Gang, som Goos og Grove,
Gider med Balancestangen
Jeg paa Linen ud mig vove;
Thi jeg frygter, at jeg fangen
Mulig bli'er i eget Spind.
Send fra Eders Bøgeskove
— Auf Verlangen —
Snarest mulig os lidt Vind,
Her er ganske vist et Eden,
Ak, men Heden
Det er Slangen,
Og den avler smaa Bacciller,
Som os Hjærnerne forvilder,
Saa vi knap véd ud og ind.
Lad os først faa tørret Sveden
Bort og saa med klare Briller
Maale Saarets friske Gab
Og med mer koldblodigt Sind
Regne ud Gevinst og Tab.
Du skal tidsnok faa Parolen;
Spredt er jo vor høje Stab,
Ferie har hele Skolen.
Midnatssolen
Hist paa Norges nordre Kap
Bruner med sit varme Skin
End Scavenius's runde Kind.
Noch verloren ist nicht Polen!
End der er ej skaaret Find
Til den Kiste, som skal gjemme
Ministeriet det slemme.
Holm og Hørdum, Pingel, Trier!
Ja det svier!
Men vort Mod det kan ej tæmme,
Ej vor gode Ret vi glemme.
Ej vi bort os lade stemme;
Hist paa Marmorkirkens Spir
Drejed' Hanen sig. Her hjemme
Er der Folk som gaar og græmme
For saa Lidt sig. Nej min Ven,
Faldt vi end i dette Stevne,
Slog vor stærke Mur end Revne,
Lyder Ordet: Op igjen!
Frem at hævne
Nederlaget!
Blot ej nævne
Eller tale
Om at overgive Flaget
Til de Pseudo-Liberale!
Har de draget
Imod Højre Sværd fra Lænd,
Skal de mærke, at paa Vraget
Findes endnu kjække Mænd,
Som ej kniber ud i Slaget,
Og som ikke gaar i Spænd
Med de røde Riffpirater,
Med Hr. Pingels Valgkrabater
Og med Bergs Militssoldater.
Spørger Du
Derfor Christian mig: Hvad nu?
Peger jeg med frejdig Hu
Paa det Mandskab, som parat er
Til igjen foruden Gru
At slaa løs, men som vil lyde,
Dersom Hornet os Retræte
Skulde byde.
Lad da Fjenderne kun skryde,
Gaader vil vi ikke gjætte
Og probere paa at tyde,
Hvilket Træk der er det rette.
Nej, vor Ferie vil vi nyde,
Dasende i Ferslews Blade,
Gjennem Charivari vade,
Mens vi lade
Venstre deres Bønder made
Med de Floskler, som dem fryde.
Kjære Fætter! Du maa tro,
Hvad Du vil, ifald Du bare
Vil mig lade lidt i Ro
For at svare
Paa Dit store Spørgsmaalstegn.
Et er klart, som To og To
Giver Fire: Ingen Fare
For en Portefeuilleregn
Truer nu den flade, bare
»Liberale« Moseegn!
Socialismens røde Skare
Hilser neppe med Fanfare
Nyholm, Hage eller Klein.
Heller ej
Har den røde
Længst imøde-
sete Liberilakaj
End med tidlig Klokkekimen
Vækket Berg af Drømme søde,
Endnu er ej kommet Timen.
Neiendam maa Sukker koge,
Marstrand ælte megen Dejg,
Hr. Oktavius med sin Primen
Fabrikere megen Taage
Og Hr. Tietgens Ven, Hans Broge,
Gaa endnu i mange Kroge,
Før vi gaar paa den Galej!

Rosenudstilling.

Punch havde længe gaaet og tænkt paa en Rosenudstilling, uden at det dog hermed er Meningen at sige, at *det kongelige Haveselskab* tog Ideen fra os, og ikke omvendt, men vi fandt, at Vejret savnede den fornødne Varme; da saa i forrige Uge dette Savn paa en saa grundig Maade blev stillet, og vi saa *Knaphulsroserne* formere sig Dag for Dag, tænkte vi: nu er Rosentiden kommen, og i Mandags aabnedes Udstillingen med en lille Fest i vore Driverier, der i denne varme Sommertid er blevne udvidede i en overordentlig Grad. Vi vil ikke levere noget Referat af Festen, men nævner kun, at Pentarchernes Billede hang paa Længdevægen mellem Ranker og Roser, og at her lige-overfor var der arrangeret en lille Apotherose for Kong Chresten I; før den Tale, *Punch* holdt *sub rosa*, udførte Hr. Rosenfeldts Orkester «Rose, min lille», og efter samme lød der et Potpourri af «Den sidste Rose». Overalt, hvor man saa hen, var der Roser og yndelige Blomster, og om intet Sted kunde man sige: der burde have været Roser.

Vi kan selvfølgelig ikke indlade os paa at rose alle de rosværdige Udstillinger, men skal blot lidt nærmere omtale dem, der tiltrak sig mest Opmærksomhed. Først og fremmest virkede naturligvis ved sin Talmajestæt de *visne Roser* fra Folketingets Venstre med sin militært paraderende Rosenbusk og sin hvidkravede *Klokkerose* fra Bogø, ligeledes gjensaa man med Fornøjelse flere fra tidligere Udstillinger kjendte Ting, som Holstein Ledreborgs *Rosenkrans* og Taubers Samling, der som bekjendt udmærker sig ved et ualmindelig stort Bæger.

Af nye Arter bemærkede man med uddelt Glæde *den*

hvide Rose (rosa Strømmensis) fra Odense; fra samme By havde Hr. Bankdirektør Bierfreund udstillet en *amerikansk Rose*, som han selv paa egen Haand havde tiltrukket og som ganske vist udmærkede sig ved en vis Billehed, men alligevel ikke slog an. Endvidere var der fra Provinserne hidsendt en ny Wintherrose fra Odder, som imidlertid syntes at have en slaaende Lighed med en tidligere her i Hovedstaden set jysk Varietet, *rosa Larsa Bjørnbacteria*, og fremdeles et Exemplar af *Vandrerosen*, rosa Pingelliana, fra Aarhus, hvilken jyske Rosenknop var fremkommen ved en Krydsning med en tysk Kulturplante.

Her fra Byen savnede man desværre et Par af de sædvanlige Udstillere, men til Gjengjæld havde man faaet *Jerusalemsrosen* (rosa Triercula), som af første Kreds var tillagt paa Tivoli og gjorde sig bemærket ved al ønskelig Renhed i Farven; *Jakobinerrosen* (rosa Hørdummelummelum), hvis skinnende røde Farve næsten gjorde ondt i Øjnene; og endelig *Naalerosen* (rosa Holmensis), hvis Torne var saa skarpe som Synaale; derimod var dens Bæger ikke fuldt, som nogle tidligere havde paastaaet. Den gamle Rosen fra Kjøbenhavns Amt havde overvundet Kulden godt, hvorimod den bebudede nye *Kaprifoliumsrose* fra det kongelige Ridehus (rosa Octavii Hansenii) til vor store Sorg var udebleven. Des værre var det eneste Exemplar af *Goosrosen*, som vor Have hidtil har været i Besiddelse af, falmet.

En særdeles vigtig Gruppe dannede den af det kongelige geografiske Selskab fremstillede Therose (rosa decorata Ersleviana). Fra Planteskolen paa Trinitatis Kirkegaard var der fremstillet en større Masse af *vilde Roser* med gammeltestamentlige Navne, men den Duft, de udbredte, mindede stærkt om den salig afdøde Rosenaa; sammesteds fra var Hr. Cantor mødt med en storartet Haandbuket af de saakaldte *Procesroser* (conseiller d'etat D'ass), der havde et stærkt gyldent Skjær. Borgmester Ehlers udstillede en sjelden Samling af dekorative Roser, hvormed det var Meningen at beplante de offentlige Anlæg; da de alle fordrer det stærkest mulige Solskin, maa desværre alle større Træer omhugges, før de kan plantes hvilket vel nok er en Ulempe, men dog ikke af de uoverkommelige. Til Borgmester Hansens bekjendte *Voxroser* fra hans Liniebegravelser var der føjet en ny Art, Valgformandsrosen, en Blomst fra i Aar. Fra Etablissement National var der indsendt et meget kostbar Exemplar af den sjeldne *Rosa Tantiema*, der blomstrer flere Gange aarlig, men er saa sart, at Politidirektør Crone har forbudt Tivoli at lade den passere Revue for Publikum. Til sidst skal endnu kun nævnes *Selvrosen* (rosa Hermani-Bangi), med hvilken der blev anstillet et forgjæves Forsøg paa at faa den til at slaa an i Provinserne, da den aldeles ikke faldt i Publikums Samg.

Vi har med Villie ikke villet omtale *Juleroser* paa denne Aarstid, men tror for Resten at have givet en temmelig udtømmende Fortegnelse over de nu levende Rosenarter og sige hermed vore Læsere *Roses Farvel.*

Nok en falden Storhed.

I Fald De vil høre en lille Sang,
Saa synger jeg den saa gjerne;
Skjønt Emnet ikke er lysteligt
For en versebryggende Hjærne.
De mener vel, at jeg kunde la' vær'?
Aa ja! — det si'er De med Rette!
Men det er ogsaa den eneste Gang,
Jeg synger om — — ja, kan De gjætte?

De tror vel, at det er om lidt af det,
Der sidst er passeret i Byen?
Om de Liberales Middag maaske,
Hvad eller om Sommerrevuen?
Det brænder! — For Emnet er ogsaa Grin,
Men blandet er Læserens Glæde:
Ulykken er, at man ikke véd,
Hvor vidt man skal le eller græde.

Om Strudsene da? — Det brænder igjen!
For de kan jo al Ting fordøje,
Og den, jeg besynger, har svær Appetit
Og la'er sig med Lidet fornøje:
Med Socialister og Venstremænd,
Svøbt ind i en Elberlingsk Taage,
Han fylder sin storpolitiske Vom, —
Jeg synger om — Kjøbmand Broge!

Nu, da De kjender min Vises Helt,
Saa synger jeg lidt om en anden,
Som med en republikansk Louisd'or
Dybsindig sig kløde i Panden:
«Naar Marmorkirken i Lommen man har,
Og har som en «Bankeaand» vaaget
Over det kjære Venstre, saa kan
Man nok faa gjort Højre det Broget!»

Saa sendte han Brev med sit eget Skib,
Det gjorde han, denne anden,
Og alle de Frihedsmænd, som det traf,
De bøjed sig dybt for Tyrannen.
Hr. Broge, Helten i Byen Aars,
Hvor Pingel paa Væggen man maler,
Maa lystre, naar Tietgen, hans prøvede Ven,
(En saakaldt Bier-Freund) beta . . . faler.

Hr. Broge var nu en fin Diplomat,
— De findes jo somme Tider, —
En Konsul Varbjerg, der snildt forstod
At smile til alle Sider;
Naar Højre jublende drak hans Skaal,
Saa nikked han naadig og takkede, —
Før Valgdagen anede Ingen, at
Den brogede var blandt de blakkede!

Men Sløret faldt for den store Sfinx:
Nu er han i Venstres Forvaring.
Bagefter kom han jo med en Slags Grund,
Men det var en daarlig Forklaring!
Lad ham nu hvile! Han trives vist bedst
I ovenfor omtalte Taage;
Han hører dog ej til de Broge, hvoraf
Man laver sig Danne-Broge!

Kong Oskar: Ske, hvad der vil!
Jeg ser til.

(Frit efter Boccaccio.)

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 17. Juli. Nr. 29.

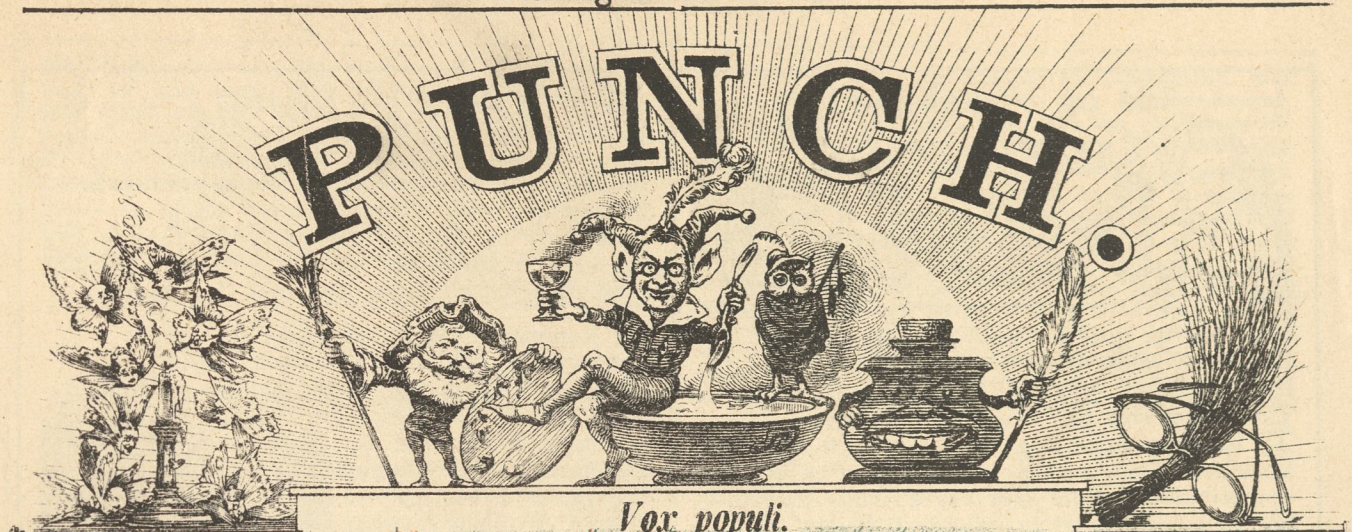

Vox populi.

— Synes De virkelig ikke, Hr. Punch, det er for galt at sætte os saadan lyslevende paa Scenen som der i Sommerrevuen.

— Aa nej, min kjære Madam Bollerup, jeg betragter det snarere som en ganske god Reklame.

— Ja, men er det ikke til at ryge i Flint over, at de kalder deres dramatiske Ragout paa vor sidste Aargang for det Kjøbenhavn, der kommer?

Idé og Virkelighed.

Der var en gylden Tid — jeg tror saagar,
Det var i salig Anno ott'ogfyrre —
Da Ordet lød: Vor Frihed Frugt nok bar;
Thi Folket sine bedste Mænd jo ta'er
Til Rigsdagsmænd, og ingen Træl vil spørge:
Hvad, skal vi Smaafolk stemme paa en større?
— Saalunde drømte sødt vor Friheds Fædre —
Nu vælger man! — jo galere, jo bedre.

Vort Folketing er nu en udsøgt Flok,
I hvilken man er sikker paa at savne
De bedste blandt Nationens gode Navne,
Men af dens daarlige er fler end nok.
Af rene Nuller er der mindst en Skok,
Der kun som ussel Fyldekalk kan gavne,
Desuden mindst en halv Snes danske Slet'er,
I Form af RASMUS CLAUSEN'er og LETH'er.

Saa er der Førere, hvis Karakter,
Politisk set, det ikke just er raadelig
At sætte meget højere end »maadelig
MedSpørgs«, man snød, saafremt man gav dem mer.
Man et Par vise Mænd i Skaren ser,
Hvis Væv er Ædderkoppens tynde Traade lig,
En »*Doctor phil*«, der snakker sort som Natten,
Som mangler Hovedet, men har dog Hatten.

Og kommer dertil en, der blev befunden
Som vakker schleswigholsteinsk Patriot,
Og en, der strax har »døde Torsk« i Munden,
Naar man til Landets Værn vil lægge Grunden,
Har man et Billed af den Taldespot,
Der fordrer Herredømmet sig betroet
Og vil, trods Indsigt, Værdighed og Kyndighed,
Udøve »Folkets suveræne Myndighed«.

En saadan tvivlsom Samlings Existens er
Et Fingerpeg om, hvor vi glide hen.
Hvis »Folkets« Magt skal selv sig sætte Grænser,
Og Vælgerne sku' vælge Excellenser,
De burde lære først den Kunst igjen
At vælge brugelige Rigsdagsmænd
Og ikke mere deres Valgret hædre
Med Folketing, jo galere, jo bedre.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
(Dritte verbesserte Ausgabe.)

Sind Sie wieder da mein lieber Germane! Ich kann denken, dass Sie vielleicht nicht früher gekommen sind, weil Sie befürchteten mit die dreihundert südjüdischen Mädchen hier zusammenzutreffen. Das hätte freilich auch übel gewesen! Aber es ist gut, das Sie doch eben in diesen schönen Tagen gekommen sind. Nun wollen wir uns gleich setzen auf den

Dampfspurwagen.

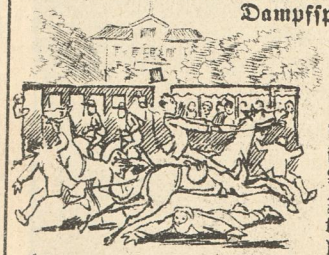

Wer hätte das glauben sollen! Auf schmalen, staubigen, judenbevölkerten, kaffeemühlerischen Strandwege, da wo in Landauer fahrende Wurzelkrämerfrauen und -töchter ihre holdseligen Aeugleins blitzenden Strahlen zu den auf schnaubenden Sonntagspferden vorbeihüpfende Schibladenleidthuender (dänisch Skuffebedrøvere) oder zu die auf spinnradrollenden Bicycles balancirenden jugendlichen Sportsmen hinwerfen, da hat man gewagt ein stohnendes feuerspriehendes Dampfungeheuer los zu lassen. Und der Schönheiter hat es nicht verboten! Ach der Schönheiter hat seine Brandpfeile, die er mit so kriegerischem Feuer auf Alle und Alles früher losbrannte, eingestochen nnd ist wie ein ausgelöschener Raketstok in das Finsterniß des Privatlebens hinabgesunken. Aber es ist doch gut geschrien und „Ach wai" gebrüllt worden. Zerquetschte Kinder, zermalmte Equipagen, durchrennende Reitpferde sind in die Blätter mit impressionistischen Farbengluth gemalt gewesen geworden; Fahrkutscher und Wagenmänner haben ihre Pegasusse bestiegen und haben traurige Unglückselegien über den Dampfspurwagen gedichtet um das Dampfen zu niederdämpfen. Aber noch rollt der Juggernautwagen seinen eisernen Räder über das arme Strandwegsvolk Israels hin, wie ein kolossaler Bild auf das eigennutziges bornirtes Regierungssystem Dänemarks. Fahren wir weiter!

Tuborgs Bierpavillon.

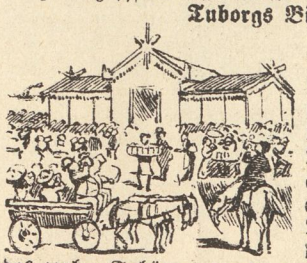

Halten wir hier lieber Germane! Hier hat der liebe Gott Gambrinus durch einem seiner würdigsten Priester, dem Phillip W. Heymann, sich ein schönes Tempel gebaut, und wir wollen an einem der kleinen Altäre ihm ein Trinkopfer bringen. Das Tubürger Bier fliesst hier aus drei verschiedenen Quellen, erstens das wahre Tubürger, zweitens das helle Tubürger-Pilsner-Bier und drittens das dunkle Tubürger-Nürnberger-Bier. Ach wäre unser Berg nur so ein Nürnberger, will aber ein Königsberger sein und bleibt doch nicht einmal so gut wie ein alter Carlsberger, obschon er neulich auf Alliance abgepropft ist. Trinken wir weiter!

Das Bier ist frisch vom Fasse. Sehen Sie aber drüben auf dem Gangweg der arme Fassbindergesell, der mit brennenden Durst im Kehle sich herumschleicht? Hat wie ein Faust II. sich den socialistischen Mefistos verschworen und darf nie ein Phillip-Heymännischer Labetrunk hinuntergurglen. Hat vielleicht selbst ein Phillipika gegen das schnöde Tubourgeoisie geschrieben, und muss nun wie eine büßende Seele durch des Strandweges glühende Fegefeuer spazieren. Fahren wir auch weiter.

Charlottenlund.

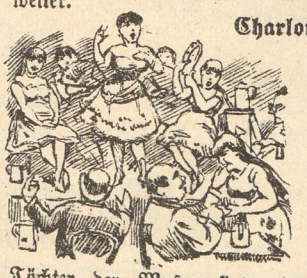

O du schattiger Wald! Du Pilgrimsort unser freudesuchende Vorväter! Wo ist dein berühmter Stall? wo sind die holdseligen Töchter der Musen, welche über dem Stalle ihre Harfendüfte durch den stillen Abend ausströmen liessen. Wo ist der Niels Husar? Der Stall ist längst abgebrannt, die Töchter der Musen sind vielleicht schon Großmütter junger

Musikanten geworden, und der brave Niels Husar ist wohl mit allen seinen edlen Stallbrüder gleichwie der Stall selbst Staub und Asche geworden gebleiben. Werden wir nich elegisch! Sind wir doch nicht Mitglieder einer Hermann Bangischen Morphintourneé, aber ein freudiges Paar, welches das schöne Leben genießen werden haben willen sein. Noch erklingen die lustigen Töne der ewigjungen „Gine", das weibliche Urbild des Kopenhagener Lebenlustes. Noch „lasst man die Huhn gehen" in Güldenlund. Gehen wir auch weiter!

(Fortsetzung folgt).

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**
p. t. Paris.

Hoho Deres Velærværthihej! Nu har samme immer storslaede Skjald begribeligvis smort sine Harpenstrænge me Glejens doftendes Rosenolle, gamle Norje værendes bleven en kongelig norsk Repoblik, vori Velærværthihejen ka ha grondet Haab om Soksumsionsretten til Præssedentplassen, lisom den gamle Sjemytlie ha osse faaet heroppe i Valhalla, nemli Fatter Odin værendes bleen vakkelvoren i Hhlidskjalf sendte føst Bod etter den gomodige Balder, givendes ham i Kommesjon a ambligere et Kongpromisforstaaelsesmenesteriom, va de skeggeli Aalehode paato saj me Resinasjonens Vemodihed i sit ædle Gesigt, traskendes den hele Ettermidda fra Hr. Rodes te Pillatus og transpeserendes, kompererendes og kongpromitterendes i en Gujdommelihej, det Hele faldendes te Syvende og Sidst allieveller fra hinanden i lutter Broch'er lisom derneje, vorfor den Gomojige maatte gie Gesjæften fra sai igjen og ta saj en Tur til et Bajestej for a restaarere sine spejede Nervetraaje og faa Humøret staalsat igjen. Gamle Fatter Odin værendes, trods sit ene Glughul, inte saa skeløjet ku jo nok formærke, at Skujen var gaaen paa Grond, og saa motte jo den snejie Raj Loke te a ta Affære, va han gore me Behændigkeit havendes sæl arransjeret den hele Sjandale paa Forhaand og fek alle sine Kanutter poffet frem baade Jætter og Dværre, og Fregga maatte uj me Nøjlerne til Speskamret og Sæhrimnerflæsket ble fordelt mellem alle di gamle Eienherier, som ble vældi glaje over saadan et Tillæg te Natteralforplejningen og hokkede i saj, saa de pev i Tolleristerne. Men den gamle Sjemytlie feg Posten som Overmundskjænk, og Overopsynet me samlie Mjøddunke, saa vis Velærværthihejen bannede, ku han gjerne spandere et lille «Fan hakke mig» paa, a den Gamle inte sparer paa Mosten men fylder paa di gamle Drokkendidriker fra Morning te Affning, givendes unnervægtfult Maal og Ægstrasnaps te dem, der vel raave Horra ujen for Statsraad Lokes Vinnever, va der gig me Glants i Begønnelsen, men værendes blene hæse, lyjer nu mere som Bælam me kronisk Longebetændelse, og gamle Odin har renonsjeret paa Prerokketiverne og get Vetommet fra sig, bestillendes nu inte Annet end rokkendes omkring, pillendes Fnug a Soffapujerne. Men de gamle Postbuj Skirner bringendes vos di norske Aviser, ga den gamle Unnertejneje en lys Idé, nemli verørendes et Fanetog, va den Gamle strax bemærkeje a vi kunte staa telbaves i samme Retning, værendes allieveller forbonnen me Besværlihejer, formejelst di gamle Aser havendes ingen Faner og inte saameiet som en Golkluj a stekke paa et Kosteskaft, vofor vi maatte engprovisere, laanendes a di smaa søje blaaøjede Asynniers Garderobe baaje Sjaler og Nejerdele og Fisjyer og Dolmanger, og gamle Færtignant gaaendes i Spessen men inte me gamle Barfods Banner som i Norre, men me den søje Freyas sjandarmblaa Silkenejerdel paa en Gardinstang og alle di sjemytlie Eienherrier dinglendes bavetter med Kaarsetter og Livstøkker og Pujjerkaaber og Tistiller svengendes samme me Begeistring, saa de linede en Storvask i Blæsevær. Hoho! Voretter vi føst maserede a gammel Vane og ren skjær Høflihej hen til Fatter Odin, givendes ham et Horra, va samme Maanark besvareje me a gi vos Døjen og Dævelen nemli engvendi, men natyrli optrøjende ujvendi me mere Behavelihej, vorpaa vi daskeje skraas over til Stasraaj Loke, som strax kom uj paa Balkonen, trakterendes vos me pæne Talemaajer og al muli Folkelihej, vorover Eienherierne ga han flere Lever, og den Gamle Færtignant velle jo ha, di osse sku ha lat Velærværthihejen leve, va han inte ku erholle gratis, samme gamle Eienherrier værendes for største Delen Folg i smaa Kaar og havendes paa den sidste Tij lavet saj et lille Levebrøj a aa raave Leve, og den Gamle torde jo inte taen paa Regning, inte værendes sekker paa a Velærværthihejen velle synes om di levereje Varers Kvalletet, men sku samme sætte Pris paa et skandenavisk Horra a føste Sort, ka Velærværthihejen got bekomme de sendendes en blaa Tikrone pr. Postopkrævning og adresserendes bare samme til Velærværthihejens immer væk sjemytlie gamle glaje

Tyroler-Færdignant
p. t. Valhalla.

O Enighed!

Dannevang med grønne Bred,
Dig vi højt vil love!
I dit Skjød bor Enighed,
Fred i dine Skove.
Socialist og Liberal
Saa ved Valg vi sammen sejre
Og i Ginderuppes Sal
Sejren glad at fejre.

Hørup rev en Vittighed,
Holm var spids som Naalen,
Mellem begge Hage gled
Smidig frem som Aalen.
A. C. Larsen stemte blidt
Hjerterne ved Aftensangen,
Herman Bing han saa sit Snit,
Tolked' Frihedstrangen!

Ret en yndig Vennefest
Havde her mun lavet,
Ak des værre var til Gjæst
Ogsaa «Morgengnavet»
Just da allervarmest slog
Hjerterne ved Mad og Drikke,
Korsgaard tørt til Orde tog,
Sagde: Skab jer ikke!

«Hvad vi skal er jo kun Et:
Bære Vadmelsdragten;
Al Ting er os lige fedt,
Naar kun Berg faar Magten.
I skal lystre ham, som jeg,
Hvad han vil, det skal I ville.
I skal bare sige «Nej»
Og siden tie stille!»

Kort og klar var den Besked,
Mon den ret dem smagte?
Slugte glad de Pillen ned,
Som dem Korsgaard rakte?
Sagnet melder: Vrede blev
Pingel, Hørdum, Holm og Trier.
Sagtens ud det Hele rev;
Thi Dachsavisen tier.

Fingerøvelser.

— Øver Du Dig, lille Mille? eller hvad bestiller Du?
— Ja jeg gjør, Moder! men her er saa forfærdelig mange Pavser.

Svært nok i denne Varme.

— Hør Stoffer! Ka' Du kjøre Vognen alene forbi den Beværtning?

Bondetoget.

Hvi sjunges altid om den sønderjyske Befolknings Rejseværd?
Vi har jo vores egne Bønder,
Hvis Tog os ligger mere nær.
Paa dem er ogsaa sat et Stempel
Af egen Daad i egen Tid,
De gi'er et lysende Exempel
Paa bondevenligt Nag og Nid.

Skjønt endnu «Folkevaarens Brusen»
Har inte vaaren Folkets Sprog,
Og borte blev de ti Gang Tusind
I Chresten Poulsens Bondetog,

Saa spørges dog fra visse Sogne
Om Planens Gjenoptagelse:
Ja den er nys begyndt at «vogne»
Blandt Bønderne i Slagelse.

I Byen skulde være Marked;
Men Bonden var til Hævn parat,
Thi man Niels Larsen havde sparket
Som Kredsens Rigsdagskandidat.
Til Bonden Tauber sa'e: «Nu ta'er vi
Til Marked ej hos saadant Kram!
Din Fireskilling gjem! Saa la'er vi
Dem selv beholde deres Dram!»

Men kunde Bønderne ej døje
At ta'e derind som Publikum,
Saa vilde de sig dog fornøje
Ved Markedspladsens «tomme Rum».
I Procession de pænt bega'e sig,
At se paa Slagelses «Ruin»
Og ganske gratis der at ta'e sig
Et rigtig billigt Venstregrin.

Saa lod sig «Bondetoget» føre
Fra Slagelse ned til Skjelskjør,
Og det var kommet op at kjøre
Saa nydelig som aldrig før.
Som i en Æggeskal en Blomme
Til Vogns de sad og skumlede;
Men mange Vogne var nok tomme,
Skjønt allermest de rumlede.

— Ja, Slagelse, nu ser det broget
Ud for din Fremtids Existens,
Naar Bonden saadan gaar i Toget,
Er du leveret, det kan hænd's!
Til sine Støvler tager han sit
Fornødne Tran ej mer herfra,
Saa Bondetoget blev din Transit-
export. — *Sic transit gloria* —!

Erklæring.

En bekjendt Forretningsmand har en Gang udtalt, at «naar et Telegrafselskab bare kan faa 24 Timers Forspring for en Konkurrent med sine Depescher, vil dets Aktier kunne stige saa højt, at det ikke er muligt at faa dem ned igjen», og da jeg deler denne Anskuelse, har jeg i Regelen ladet andre urigtige Meninger staa uimodsagte.

Jeg finder imidlertid Anledning til at fremkomme med nogle Bemærkninger med Hensyn til visse Bemærkninger, der ere fremkomne om mig i Anledning af det sidste Valg, i hvilke der ganske vist ikke er noget sandt, men hvorved der dog er den Hage, at jeg havde udtalt at ville stemme paa Hr. Hage til alle mine mere eller mindre gode Venner og Bekjendte, en Udtalelse, om hvis Betydning ingen Vælger kan have været uvidende.

Derimod har jeg aldrig direkte eller indirekte paavirket eller ladet paavirke nogensomhelst til at stemme i den anden Retning, overtalt Broge i Aarhus, som er min gode Bierfreund, til at stemme paa Hr. Hage, eller ydet *Punch* en eneste Øre i nogen anden Form end som Abonnent paa ét Exemplar allerede af den Grund, at jeg aldrig nogensinde er bleven opfordret til at holde flere, og jeg desuden har Grund at antage, at det ikke vilde nytte noget.

Kjøbenhavn i Hundedagene

Salomon Goldkalb.

Udenfor Kancelliet.

— Naada Stoffer, nu er det nok snart vores Tur at komme derind, hvad?

— Ja, det har du Ret i, Nikkelaj! De snakker saa majet om at faa none rigtige præsentable Ministre, og saa maa vi natyrligvis snart komme i Betragtning.

— Det er akkurat min Mening, og jeg har nu tænkt at ta'e dig til Udenrigs, for indenrigs har du aldrig ku klaret dig.

— Saa maa du sgu være Indenrigs; du maa jo kjende de indvendige Dele af none af vores offentlige Bygninger forbandet godt, hva'?

— Ja, det var den Gang, men jeg ska' nok huske de Rade af Dommere det; de ska' inte ha'e gjort det for ingen Ting, og ka' je' inte faa dem furede, saa ska' je nok sørge for, at de i det mindste ka' sulte ihjel.

— Men hvem skal vi saa ha' til Kultuskminister?

— Det maa vi begribeligvis ha'e Pingel til; for han skal jo være en meget bedre Kristen end alle de andre Præster.

— Det er svært hørt, og saa tænker jeg, at vi ta'er Skrædder Holm til Krigsgalskabsminister.

— Og Hørdum maa vi ha'e til Finansminister; han forstaar sig saa rart paa de Dele.

— Ja, men bare han inte saaler hele Statskassen op, sku' vi inte hellere ta'e Tauber?

— Tauber? Er han præsentabel?

— Aah jo, naar han bliver pudset en Smule af, saa er han li'esaa præsentabel som en anden.

- Naa, ja ja da, men saa maa vi ha'e Wederkink-Madsen til Marineminister; det maa sgu være en, som inte er forknyt for at gaa i Vandet.

— Men, en Justitsminister?

— Justitsminister? Er du gal? Hva' Fa'en ska' vi med Justitsen? den afskaffer vi natyrligvis.

— Det er der Mening i; og saa vil jeg være Konsejlspræsident.

— Nej gu' vil du ikke nej! For det vil jeg være, jeg er ældre end som du.

— Ja, men nu er det de unge, som skal gaa foran!

— Det ka' du bilde dig ind, din Spyttegjøg. Kan du kanske drikke saa regederlige Skaller, som jeg?

— Det kan vi jo prøve strax; kom du bare an!

— Nej stop lidt, der kommer en af Crones Engle for at overhale os.

— Ja ja; men saa vent du bare, til vi igjen skal ha' os en liberal Middag, saa skal du sku' faa din varme Mad. for der har man da Lov at sla'es i Fred og Ro. Farvel saalænge, din Bondetamp!

Brev fra Madam Bollerup.

Højstærede Hr. Redaktør!

Nu skal De høre, hvordan det gik mig! De kan jo nok begribe, at jeg, da jeg læser Personlisten over «Sommerrevuen, der kommer 1884,» og ser mit eget Navn, nær havde faaet Apoplex af Harme og Ærgrelse og 25 Grader i Skyggen, som vi netop havde den Dag herude i Taarbæk, hvor vi ligger hos Fisker Petersens, hvis Kone er Skovshovedkone om Morgenen og Formiddagen i Kjøbenhavn, men Taarbækkerinde, naar hun er hjemme i Taarbæk, og jeg siger ikke det med de 25 Grader, fordi jeg hører til den Slags Mennesker, der puster og stønner og skaber sig, naar vi har lidt Varme, for jeg kan tvertimod godt lide at mærke, at vi har Sommer, naar det skal være Sommer. Naa, men det var, da jeg læser den Personliste, saa springer jeg op . . . nej, det gjorde jeg ikke, for det var det for varmt til; men jeg blev siddende og var tindrende gal. Saa siger jeg til min Mand: «Der maa jeg ind og se, hvad de siger om mig!» Men Bollerup svarede, at det var absolut nødvendigt, at han først tog ind alene en Aften paa Tivoli for at se, om det var Noget, anstændige Damer kunde være bekjendt at overvære. Og det gjorde han saa, og derfor har det varet saa længe, inden jeg har kunnet skrive, fordi Bollerup har maattet gaa tre Aftener forgjæves paa Tivoli, eftersom der var udsolgt. Da han saa endelig fik set den, sagde han til mig, at jeg helst skulde lade være at gaa der; men jeg svarede rigtig nok, at naar Kronprinsen og Kronprinsessen kunde gaa der, saa kunde jeg ogsaa. Det Eneste, jeg var bange for, var, at der skulde staa Noget i Stykket om min Tantième af Løgen i det kongelige om Vinteren; for da jeg ikke er ved «Nationaltidende», vilde det naturligvis ikke være saa let en Sag for mig at faa Crone til at stryge for mig, saadan som han gjorde for denne Kommandør for «National» — jeg kan saa daarlig med Navne, véd De nok; men ham, der fik Kommandoen over Bethelskibet, da han blev afskediget af Marinen —, og det er virkelig ogsaa for stift et Stykke af Revue-Forfatterne, som nok selv har Tantième af deres Stykke, at bebrejde den nationale Kommandør at have faaet 3000 Kroner i Tantième, navnlig naar man har læst Bestyrelsens Svar, hvoraf det fremgaar, at hele Bestyrelsen kunde have taget mange, mange flere tusinde Kroner, hvis der havde været Overskud og ikke Underbalance.

Naa ja, saa kom jeg da i Revuetheatret, og vi havde meget fine Pladser i første Parket; Bænkene var jo nok ikke videre brede, de var næsten lige saa smalle som Fisker Petersens i Taarbæk, saa jeg tror nok, det var en Fordel, at jeg var vant til at sidde paa saadan nogle; men Theaterbænkene var jo rigtignok ganske anderledes elegante, for de var betrukne med rødt Shirting, som var gaaet af. Det er en Selvfølge, at jeg ikke skal indlade mig paa nogen gjennemgaaende Kritik af Stykket, for Revuetheatret ligger jo udenfor Kritikens Omraade, som alle de Blade skrev, der anmeldte Sommerrevuen. Stykket vrimler naturligvis af Brandere, og jeg vil ærlig tilstaa, at jeg har meget svært ved at forstaa Brandere, som jeg ikke kjender i Forvejen; men dem her forstod jeg allesammen. Saa jeg lo og morede mig udmærket, for det kan nok være, der er et Witzleben i det Theater!

Og hvad mig selv angaar paa Scenen, saa var det ikke saa galt, som jeg havde forestillet mig det. Vel løber jeg ikke saadan omkring for at kapre Abonnenter til min Loge, men jeg blev saa bange for, da det jo foregaar hos en Tandlæge, at der skulde blive Tale om det Par forlorne, jeg har foran og som jeg ved Gud ikke bærer for Forfængeligheds Skyld, men kun fordi mine Døtre den Gang sagde, jeg ikke kunde lukke min Mund op uden dem, og det er ikke, fordi jeg holder af at snakke, men man vil dog nødig sidde saa stum som en Fisk uden Gebis. Og saa blev jeg ligefrem glad, da jeg saa Fru Christensen igjen fra «Skodsborg — Vedbæk — Kjøbenhavn» og hørte hende synge den rare Melodi, som mine Døtre nu kan paa Klaver, og som allerede er naaet ud til Taarbæk til Fisker Petersens velsignede Unger, som synger den i Stedet for «Gine» i Fjor; ikke at tale om Hr. Christensen, der føler sig meget mere hjemme i Sommerrevuen her end i «Revuen» paa Folketheatret, og Fru Dall, der sang udmærket som salig Tyrolerferdinands Datter med Udeladelse af Verset om hendes Broder i «Nationallalalala.

Ja, nu maa jeg slutte, for det er Søndag, og De véd nok, at om Søndagen kommer der altid saa rart mange af Familien, naar man ligger i Taarbæk.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Gildebrødrene.

Og det var de «liberale»,
De droge til Bellevue
I Kraft af den gamle Finale:
Nu lægger vi ud paany!

Skjønt Enigheden var lille,
Saa var dog Tilfredsheden stor,
Og det var det tredie Gilde,
Hvor de skulde ha'e deres Fo'er.

Det første var paa St. Anna,
Hvor Pingel jo Drachmann ga'
Af sin liberaleste Manna
Og sagde: Skruptudse! Skrup af!

Saa mødtes paa Sommerlyst man,
I sine pæneste Klæ'er,
Der havde ogsaa en Dyst man,
G. Brandes og Skamdrup især.

Der meldtes, at Mad og Tale
Man fik i den gale Hals;
Det endte med Klapsfinale
Og ikke med Hopsa og Vals.

Nu kom de for tredie Gang sammen,
Til Svir som sædvanlig parat,
At fejre i Fryd og Gammen
Det skjønne Valgresultat.

Men alt jo i Verden et Kors faar
At bære paa først eller sidst; —
Her opvakte Hørup og Korsgaard
Igjen en «Familietvist».

Paa de liberale Synoder
Man bruger nok alle Slags Maal,
Og Korsgaard gav en Slags Broder-
Skaal og drak Bergses Skaal.

De andre var ogsaa af Slagsen,
Og Slags-Maalet blev næsten fuldt,
Selv Holm, hin Ridder af Saxen,
Rent glemte «Arbejdernes Sult».

Dog hverken Sværd eller Næver
Man brugte i samme Dyst:
Lig Samson med Asenskjæver
Man fægted' af Hjertenslyst.

Men Sagaen dunkelt tier
Om, hvo der var Dagens Helt,
Herman Bing, Herman Bang, Herman Trier
Eller Herman von Bremenfeld.

Selv «Morgengnavet» defekt er
I Skildring af Slagets Gang;
Af Venstres haabløse Slægter
Det strøg dog selv Herman Bang.

Men den Moral har vi lært ved
Enhver liberal Mundfuld Mad,
At «de liberale» har svært ved
At søbe af samme Fad.

De danske Vaabenbrødres Pentarcher.

Om disse Mænd vi véd,
Om disse Mænd vi véd,
For Land og Drot de stred,
Til de sank i Døden ned;
Og under Dannebrog
Med Heltekraft de slog
For Danmarks Livssag og for den til Ryes Brigade drog.
Den skal ej Hørup haane og træde under Fod!
Nej, altid vi den ofre vil vort bedste Hjærteblod,
Og altid for den slaas som tapper Landsoldat.
Hurra! Hurra! Hurra!

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 24. Juli. Nr. 30.

Evfemisme.

— Mo'er, Peter kom til at sætte sig i det Græs, som Køerne har spist!

De næste Ministerier.

Forandring fryder jo ganske vist
I Venstre saavel som i Højre,
Det trænger til syvende og sidst
Ej til at bevises nøjere;
Og dersom vi den Forandring fik,
At ESTRUP væk fra det hele gik,
Da blev der en Fryd uden Lige
I hele det bogøske Rige.

Han har jo snart siddet en halv Snes Aar
Deroppe paa Taburetten,
Og hvordan det gaar eller ikke gaar,
Saa gaar han dog ikke af Pletten.
En saadan Uforanderlighed,
Maa være, som BERG og Hvermand véd,
For den, der er udnævnt af Mængden,
Skam kjedelig nok i Længden.

Det vilde jo derfor være saa rart,
I Fald man af dette Kriterium
Blev hjulpet og fik etableret lidt snart
Et «Overgangsministerium».
Hvad skulde vel egentlig være i Vej'n
For et Overgangsministerium KLEIN,
Som blev støttet fra Hage til Hale
Af de fire, fem Liberale?

Sligt Overgangsministerium nok
De Liberale os lover,
De har jo vist os, hvor let deres Flok
Kan i tvende Parter «gaa over».
De gjør ikke Nogens Ventetid lang,
Det skal jo kun være «en Overgang»
Aldeles paa samme Maade
Som Rævens, da man ham flaade.

Om det vil dog ikke ret mange tro
Blandt Folk, der i Visdom graanet er,
At det vilde holde sig længer end to,
Eller højst en tre, fire Maaneder;
Thi Venstre maa stille sin medfødte Trang
Til en Overgang, der er ikke for lang,
Og gi'er sine Venner Ferie
Som «Undergangsministerie».

Ja, saa kunde Venstre saa rart gjøre Kur
Til Taburette, tænk bare!
Og Porteføljerne gik paa Tur
Blandt «Overgangsministrenes» Skare.
Forandringen maatte jo fryde enhver,
Undtagen de brugte Højreklæ'er,
Da Venstres mest miserable
Dog alle er her præsentable!

Saa vilde det sejrende Venstreparti
I fuldeste Maal sig forlyste;
For fjorten Aars langt og tro Driveri
Det da skulde Lønnen høste.
Naar stillet til Freds var dets ni og halvfjerds
Og Statskassen sang paa sit sidste Vers,
Var KLEIN vist for klein til at spærre
En Overgang til noget værre.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
(Dritte verbesserte Ausgabe.)

Klampenburg.

Sind wir schon einmal hier früher gewesen, mein lieber Germane. Thut aber nichts. Hier giebt's immer was neues. Der Kammerrath auf Klampenburg ist zwar nich neu. Ist er wohl ein tüchtiger Mann, er ist doch kein Neumann. Der Neumänner haben wir ja zwei, der geschorene, welcher Vilhelm heißt, und der ungeschorene Sophus, der sich nicht scheeren wollte lassen von der Scheere des Theodors, der General Scheermann Kasinos. Scheeren wir uns aber nicht von diesen alten Romane unser Neumännischen Sheerbuliez's, der Sophus ist doch nun um kein Haar beßer als der Vilhelm. Gehen wir weiter! Hören Sie das Brüllen, Donner und Lärmen von großen Saal hinab? Was bedeutet das? Nicht was Das bedeutet Das wissen wir ja schon. Aber woher dieses Mordspectakel? Das sind unsere Fortschrittmänner, welche ihren oratorischen Tanzübungen bei Ginderup halten. Zum fröhlichen Festtanzen wurden die siegende Helden des grossen Kopenhagener Schlachtes eingeladen. Können aber nicht mit einander in Tact kommen. Der Schneider schneidet in seinem gallischen Carmagnole solche tolle Figuren, und der Schuhmacher cancanirt so auf seinem dünnen Pariserſohlen wie ein echter Sohlcialist, daß der Liberale nicht in seinem feierlichen Trauermarsche mit kommen kann, und endlich tretet der bergiche Bauernfreund, Hr. Kreuzhof, die feine Herren auf ihren in lakierten Stiefel eingekerkerten und noch nicht mit Petos Corn-Killer soulagierten Leichendornen, daß sie laut aufschreien. Vergeblich flötet der kleine Theodoros in sanftelegischen Tone sein altes Lied von Liebe und Freundschaft. Das Brüllen und Lärmen wird stärker nnd stärker. Ich glaube, sie schlagen sich. Sollten wir auch Prügel bekommen? Gott behüte! Gehen wir lieber weiter!

Das Wettrennen.

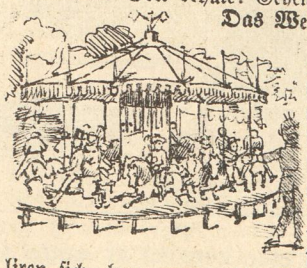

Nun sind wir auf die Eremitageplaine. Copenhagen hat sehr viele Plätze, sind aber reine Gemeinplätze neben diesem wunderschönen Sattelplatz. Die Dänen sind das ganze Jahr hindurch große Thierbeschützer und eben so grosse Thier- als Bierfreunde, machen über dies Thema die schönsten Thieraden, und thierailliren sich brav gegen die Vivisection und andere wissenschaft-

lichen Thierannien. Darum sind auch die Thiere dankbar und lassen sich in glühenden Sonnenschein peitzschen und spornen, um ihre brave Beschützer eine kleine Freude und ein großen Pokal zu verschaffen. Das nennt man das Wetrennen und das ist auch ein Art Maskarade, wo junge Grafen, Baronen und andere Edel- und Sportsmänner mit einander wetteifern, wer sich am besten als Jockey oder Stallknecht maskiren kann, aber dies ist nicht das Hauppvergnügen. Gottes Segen bei Cohn! Am Zweizahlisator (dänisch Totalisator) gewinnt man vieles Geld! Man kann es zwar auch verlieren. Aber wenn man ein kluger Wetter, so recht ein Donnerwetter, ist, dann kann man da so wetten, daß man wetterstrahlend davon geht und genug Geld hat um sich mit einem Tour nach den Thierbakke regulieren können zu dürfen. Gehen wir dahin. Können uns nicht irren. Der Backe ist kein Irrenanstalt und hat nie silbernen Kronen in die Tasche unserer Agronomen gebracht. Aber um die in abenddunklem Walden umherwandelden Gästen auf den rechten Weg zu bringen hat man in der Nähe der Kirsten Piilischer Quelle ein Paar hundert Leierkasten aufgestellt. Zwar wird die Quelle dadurch keine Kastale, aber eine Leierkastale. Wird doch nicht mehr von modernen Dichter Wasser getrunken, und die Kopenhagener trinken auch nicht gern das reines Quellenwasser. Ist ihnen nicht alteholdig genug. Der Thiergartenbacke ist freilich nicht mehr, was es gewesen hat. Es giebt hier wohl noch starke Männer und wilde Thiere, aber der alte Thieroler schlägt seine Stränge anderswo und hat sein irdisches Leben längst ausgejodelt. Doch da sehe ich wieder ein Wettrennen! Besteigen wir lieber Germane beide jeder ein hölzernes Bucephalus und lassen uns da auf den Bahn, während die freudigen Zuschauer uns Beifall zujauchzen, mit einander einen Gentleman-Sweepstake machen! Und wenn wir im cirkelnden Carrusselle auf unsere schnaubenden Rösse dahin fliegen, wollen wir ein Hoch rufe für den männichlichen Sporte des edlen Wettreitens.

Offentlig Brevvexling.

Ravnekraag den 23de dennes.

Kære Her Pons!

Maa jei ha den Ere aa skrive et Bræv te dem. For jei abbenerer paa deres Agvis aa griner vær Torsda etter Fyraften a den; a de der staar i den begrivelivis aa jei æ elsen Skomaersven aa arbedder for Skomaer Kruse der æ Mædlæm a vores Bygrod. Jei ve nu bare spøre vodden de æ mæ deres Fod som dig støtte da dig drømte siste gang aa je ka nunte tale saa got for mei mæ Pænnen som dig andre som skriver te dem som for ægsæmuel ham Baab som skriver paa Værs men jei ka got li aa læse ham og den gemøtlie Tyraalerfærdignant. I Føstningen ku jette begrive hvofor dig hade sat ham paa en Reinbue men saa kom jei ifjor Saamer te Køvenhavn aa va mæ en Bekenter paa Fresber aa saa kom vi ner i en Beværdning som hed Gimle aa da jei saa kom jæm aa i Sæng va de som jei Sæl sad paa en Reinbue aa saa alle Farverne. Men de va nunte de jei velle tale om, men bare spøre om de æ regti aa blanne Paaleteken ing i Skønleteraturen for jei faar mine Bøier fra Jomfruen der har Leieblibitæk her i Byen aa jei har nu aldri kunnet begrive hvofor hun hade samme Navn som den Flod ve Jerussallem den svenske Kronprenses Søn ble døft i fjør forleen da da jei va nere aa ville ha en ny Bov aa velle være saadn regti behaveli ve hinner for saa flød hinners Tales Strøm som en Flaad dæ æ løslat fra hinners Sluser men vi be alievel tesist goe Venner aa saa feg jei Boven aa geg jæm for a læse i den aa saa saae jei a dæ va «Bæstemaaster» a Knu Skøtte aa jei holler nu elsen meiet a ham men saa hade han skrevet om Noen dæ va bene uenie om Paaletiken aa sag va der en a dem der før hade hat Boven der hade skreven mæ Blyandt neen unner Sien (Ungskyl men de va Madam- mens Kat dæ væltede Blægflasken aa jei ve inte skrive de om.) Æstrop leve aa en annen hade saa aasse skreven Ner mæ Æstrop aa sat to Uraabstein etter aaen tyg Strei unner aa synes dig nu vel a de æ regti.

Ærbødigs aa Forbentlisk
Jæns Peter Svæstrop
Skommaersven.

Det Kjøbenhavn, der kommer.

(Wintherbillede).

Ved Toldboden steg en Matros i Land
For til Esplanaden at skride;
Han havde kun drukket det bare Vand
I mange Herrens Tide.

Han havde ej set, «Pavillonen» faldt
For engelske Pund og Shilling;
Ham havde Rygtet slets intet fortalt
Om Kirken, der indtog dens Stilling.

Nu stod han der med Haanden i Barm
Og Øjet saa mørkt af Vrede;
I Halsen han var baade tør og varm,
Her lysted' ham ikke at «bede».

«Hvor er I henne, I store og smaa
Indbydende Borde og Stole,
Som forhen i Grønningen her jeg saa,
Og hvor man en Gi'er ku'e sig hole?

Nej, her har man glemt den gamle Sang
Og Glassenes klinkende Toner.
Nu stemmer de Klokker op deres Klang,
Der støbtes af Brittens Kanoner!

Vel har jeg tømt her saa mangen Skaal,
Men ingen saa bedsk som den sidste!
I «Lumskebugten» er nu mit Maal,
Didhen vil jeg atter mig liste.

Vor gamle Tradition man forlod,
Skjønt Jordbunden her var dens egen!
Nu skal den vel gjøre Brokkens Bod
Og Bedring paa Toldbodvejen!»

Saa talte han og lagde sig træt;
De troede, han faldt i Tanker;
Da faldt han i Søvn, og Hovedet
Han la'e paa et Tuborgeranker.

Et Flødeskæg.

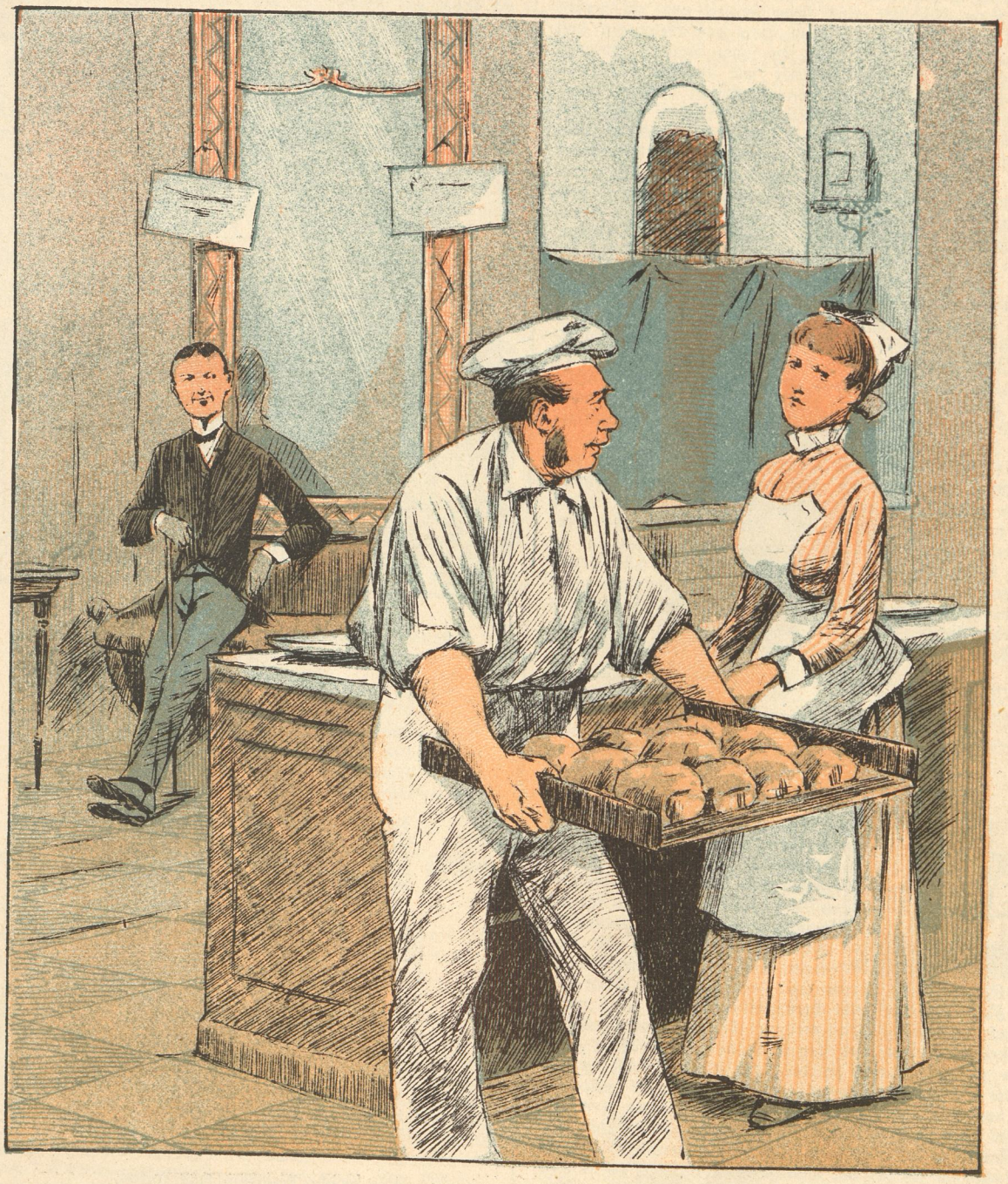

Bageren: Giv den Herre et Glas skummet Mælk.
Jomfruen: Han forlangte jo sød
Bageren: Han smager s'gu'tte paa Mælken. Han kommer her jo kun for Deres Skyld.

Den nye Logerende.

— Nej, min gode Kone, det kan jeg virkelig ikke være tjent med. Da jeg lejede Værelset, var her jo en Chaiselong.

— Herren bemærkede jo, at den var halvt fortæret af Møl.

-- Naa! og nu vil De maaske bilde mig ind, at de har ædt Resten med?

Paa Bleg.

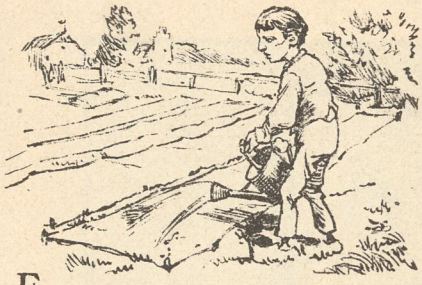

For otte Dage siden
Gik som smeltet Vox man rundt, —
Og bo i et Panoptikon
Er ingenlunde sundt!
Men Regnen kom og støved af
Paa hver en Alfarvej,
Og saa kom Tord'nen lyne mig
Vi ordentlig paa Bleg!

Der var en Gang en Mester
I den højere Kritik,
Som plumped i den Grav,
Han for Andre gravet fik;
Ak, nu er rent forstummet
Hans Musers kaade Leg!
Men trøst Dem! — Herman har kun
Lagt sit Talent paa Bleg.

De brave Bog-Forlæggere
Har Jubelmøde haft;
De gik og talte Bogsprog,
Mens Regnen flød paa Kraft.
Om Kronen = en Reichsmark
Tog de frygtelig paa Vej, —
For det var ikke Meningen,
At Kassen sku' paa Bleg!

Nu er der bleven Røre
I vor Opposition;
Det gjælder ej at blegne,
Men at hytte sin Person; —
De maa gaa mer i Vandet
Med Buxer og Kavaj,
Før de kan faa en Rødhud
Som Pingel lagt paa Bleg!

De fylke sig om Triers
Og Skræder Holms Talang, —
Kun stakkels Bing maa ligge
Paa Bleg til næste Gang.
Men der skal spyttes Meget
Paa Højres trange Vej,
Før Wederkinck vil lægge
Sin Doktorhat paa Bleg.

Og dog vil Tiden komme,
— Pas paa, hvad *Punch* har sagt!
Naar Venstremænd i Staten
Faar allerhøj'ste Magt,
Saa bliver blød og føjelig
Enhver, som nu er sejg —
Og saa bli'r alle Bergses
Aviser lagt paa Bleg!!

Ved Kaffen.

Gud, søde Fru Schrøder, er De egentlig ikke forbavset ved at se mig her endnu? men Sagen er, at der allevegne omkring i Landet er saa fuldt af Kjøbenhavnere, saa vil man nyde Livet i Ro og have det lidt behageligt, maa man saamæn helst blive herhjemme, for her er ved Gud Plads nok nu og man kan gaa og slide sine gamle Kjoler og Hatte op paa Østergade lige saa godt og meget bedre end i Horn-, Helle- eller Humlebæk, for hvad de Folk, man møder, angaar, er det jo ikke andet end Tydskere, Svenskere og Skjelskørianere, som man dog ikke kjender, og baade Petrine og jeg er saa glade over, at vi kan gaa med vore gamle Sko, der ikke er af den spidsnæsede Slags men magelige og braknæsede, og jeg skal sige Dem, min Knyst har gjort Knuder og jeg har slet ikke kunnet andet end hoppe paa eet Ben fra Sofa til Seng i lang Tid og Gud give, søde Fru Schrøder, de vilde kjøbe denne hersens saakaldte »Peters Korn-Kilder« og kilde deres daarlige Fod lidt med den, for at faa Erfaring, for jeg skal sige Dem, jeg bruger selv aldrig den Slags Ting, før jeg har set den hjælpe Andre, og det er jo en kilden Sag for en Hustru og Moder, som jeg er, maaskee at blive dødssyg og ikke kunne gaa i Butikker og gjøre Indkjøb selv, for Pigerne kan man jo ikke stole paa, men De, som et enligt Menneske, kunde jo da godt resikere det, og jeg har taget en »Korn-Kilder« med, som jeg har givet en Krone for, og nu kan De jo probere den og hvis den saa er god, saa vil jeg gjerne gaa halvt med Dem, saa sparer man da de 50 Ører. Og Frits Grønbæk, der er Socialdemokrat for Tiden, vilde duxe mig til at lade sy Støvler hos Hørdum, men det slap jeg da for, da jeg hører Hørdum er ikke bleven ved sin Læst, men skal ind paa Christiansborg og sætte nye Saaler i Venstres Transtøvler, som Petersen, der endnu er Højremand det skikkelige Skrog, siger. Men Fritz har selv bestilt nye Buxer hos Holm, for han siger, at naar Tietgen virkelig ikke vil give eller har givet Understøttelse af Marmorkirkeblokken, saa maa man gribe til Fortvivlelsens Selvhjælp, og jeg haaber, Holm giver Kredit, som Fritz er vant til at faa, og Sørensen vilde jo have havt Petersens paa Landet for Børnenes Skyld, men det er der heller ikke bleven noget af, og nu havde Juliane fundet saadan en dejlig Plads paa Assistents Kirkegaard, hvor hun kunde tage sit Sytøi med og Børnene løb saa og legede og Ambrosius havde fundet paa, at de skulde lege Begravelse og saa var han Præst og holdt Tale og lille Bjørnstjerne, det er den yngste, var den Afdøde og laa ganske stille og blev smidt Jord paa, og Nora Thora Dora Leonarda og Oda-Sarah-Fedora var Følget der græd og takkede Præsten bagefter, og det gik meget dejligt, men saa var det Doktor Levison skrev om, at man skulde brænde Ligene, og saa vilde Ambrosius ikke smide Jord paa Bjørnstjerne mer, men vilde brænde ham i Ansigtet med Fyrstikker og saa skraalede jo Bjørnstjerne i vilden Sky, og for at faa Ende paa det maatte Juliane gaa et andet Sted hen med dem, og nu gaar de i Kongens Have og der leger de Valg og Ambrosius er Pingel og river ned paa Ministre og Nora er Grundtvigianer og Bjørnstjerne er Fritænker og lille Oda er Hans Broge og de klapper og raaber Bravo, er det ikke sødt? Og Gud hvor det kan gjøre En ondt at tænke, søde Fru Schrøder, at man mulig skal af med hele Flokken, hvis Koleraen kommer, hvad den jo nok gjør og det kan jo vel heller ikke være andet, for naar alle de fremmede Læger kommer i næste Maaned, saa var det jo altfor flovt om man ikke havde nogle Kolerapatienter at traktere dem med, og Fritz siger, at Festmiddagen skal være grandios og Menyen kommer til at bestaa af lutter medicinske Delikatesser og der skal serveres paa blandet Service med varme Salveter og Hovedretten skal være henkogte Mikrober — eller Mikroskoper hedder de nok — med Baksilesalat, og i Stedet for Kaffe skal de drikke Baktherievand af smaa sorte Børnekopper, og saa skal de for Resten føres omkring og have Lov til at snitte saa mange Arme og Ben af, som de har Lyst til, og Sørensen fortæller, han har hørt, de endogsaa skal bedes op paa Slottet til Folketingsformanden og den franske Pastor skal have Tilladelse til at sætte ham Blodkopper en Gang endnu, og nogle af de dygtigste skal nok ogsaa probere sig paa Dr. Wederkinks Hoved, men det hjælper vist ikke, for hvor Intet er der har Keiseren sin Ret forloren, som Svenskerne siger, og nu skal jeg ud med Petrine og se om Kaptain Nielsen skulde være i Sigte, De véd ham der sprang i Vandet for en 14 Dage siden for at svømme Jorden rundt i 80 Dage eller i alt Fald fra Vedbæk-Skodsborg til Kjøbenhavn, men siden det varer saa længe er jeg bange for at han har maattet give »Paa Havsens Bund« i Stedet. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Fra Dyre-Verdenen. Medens *Punch* som bekjendt en Gang har troet at se en Lighed mellem *Dr.* Skamdrups literære Forfattertype og et af Philip W. Heymann højt vurderet Husdyr med tyk Hud, men har maattet bløde for denne Tro med et Par Mulkter paa **40** Kr. Stykket, har i denne Maaned en brav Vendelbo paa Dyrskuet i Aalborg udstillet en Orne, som han kalder »Schandorph«, men i Følge *Nordjyllands Folkeblad* har han kun faaet **30** Kroner — i Præmie! *Sat sapienti.*

Mosaik.

— I Følge en Meddelelse i de franske Blade har Totalafholdsforeningen i Toulon exkluderet Professor Koch paa Grund af hans Udtalelse om, at det bedste, som man under en Koleraepidemi kunde drikke, er stærkt alkoholdige Drikke.

* * *

— Fra samme Kilde erfarer man, at Dyrebeskyttelsesselskabet i Marseille har nedlagt en energisk Protest mod Professor Kochs Dyrplageri af Kolerabacillen (eller som den nu i Følge »*Dagstelegrafen*« af 17de ds. kaldes: »Kommobacillen«).

* * *

— Den samlede Magistrat her i Kjøbenhavn har i Modsætning hertil tilstillet Professor Koch en varm Takadresse, fordi han ved sin Udtalelse mod Vanding af Gader har tiltraadt det af Magistraten i en lang Aarrække hævdede Princip. Efter Forlydende paatænkes det i næste Borgerrepræsentationsmøde at foreslaa Professor Kochs Udnævnelse til Æresborger her i Byen i Anledning af denne Vandledning.

* * *

— Efter hvad der meddeles os fra paalidelig Kilde har Borgermester Borup allerede anskaffet et døckersk Filttelt til to Patienter, og det skal være Hensigten at se at komme i Besiddelse af flere saadanne efterhaanden som Koleraen nærmer sig. Endvidere skal samme Borgmester hos et herværende større Materialistfirma have gjort en Bestilling paa en Flaske Karbolvand.

* * *

— Magistraten har sat sig i Forbindelse med Taarbæks og Skovshoveds Kommunalbestyrelser, da disse Byer i en særlig Grad er bekjendte for deres udmærkede Ordning af de sanitære Forhold, og det er Meningen at ordne de kjøbenhavnske Forhold efter disse fortrinlige Forbilleder. Vi haaber, at dette maa blive til Virkelighed saa snart, at Lægekongressen ikke som paatænkt behøver at foretage den berammede Udflugt til de nævnte Byer for at overbevise sig om, hvorledes Sundhedsforholdene i mindre Byer helst bør ordnes.

* * *

— Vort aarvaagne Sundhedspoliti har, da en stor Del Badegjæster i de sidste Dage har raabt Kloak og Ve over Vandets Tilstand ved de forskjellige Badeanstalter, paalagt Ryssenstens, Bechs og Engelbrechts Badeetablissementer at desinficere Vandet, før det tages i Brug af de Besøgende, og efter sikkert Forlydende vil Sundhedspolitiet tillige sørge for, at der som sædvanlig i den varme Aarstid snarest bliver udlagt Mudderpramme i Nærheden af Badeanstalterne for rigtig at gaa til Bunds i Sagen.

* * *

— Hvis en Koleraepidemi skulde udbryde i vor Hovedstad, agter Magistraten, efter hvad vi erfarer, til Lasarethbrug at opføre en større Træbarak ved Kalvebodstrand lige ud for Badeanstalten »Venedig«, et Opholdssted, som Naturen ved de lokale Forhold, det rask rindende Vand og den herlige, forfriskende Luft ligefrem synes at have anvist til et Sanatorium. Ogsaa i økonomisk Henseende er Stedet meget gunstigt, idet de store Masser af Tang, som stedse samler sig paa Kysten derud for, afgive et fortrinligt Materiale til Stopning af Sengemadratser.

* * *

Et godt Raad hver Sygedag.

— Vi har selvfølgelig i den sidste Tid modtaget et meget stort Antal Artikler fra forskjellige Indsendere, som anbefaler en hel Del Midler til Forebyggelse af videre Udbredelse af den truende Farsot. Det er os umuligt at optage alle disse Artikler, og vi skal derfor kun nævne det Raad fra en æret Indsender, som synes os at være det fornuftigste, nemlig at Enhver, der bliver syg, gjør bedst i snarest at henvende sig til en Læge.

Boghandlermødet.

De vare vel hundred og syvsindstyve,
De droge til Axelstad,
Og der de komme til Tivoli,
De mødtes med Reitzel og Gad.
Hvo raader vel alle deres Runer?

De stevned' fra Øster og Vester og Nord
Med Dampvogn eller med Snekke;
Aldrig en Forlæggerskare saa stor
Sin Vej monne herhid forlægge.

De mødtes i Dage, de mødtes i tre,
Den fjerde Dag indtil Kvælden.
Hvor mange Oplag de forhen mon se,
Saa oplagte var de dog sjælden.

Helt mangen en Bogmarkedsmand i Nord
Sit Tungebaand liflig lod røre;
Der taltes saa mangt et Skjæmtens Ord
Om Reichsmark og Kroner og Øre.

Beregning til Krone befandtes plat
Umulig forandret at blive,
Naar Lejpzigkommissionærens Rabat
En rigelig Høst skulde give.

— Men om man end meget „gammelt" fik,
Revolerne har dog lidt „nyt",
For Revolisme og Romantik
Man ikke er vorden snydt.

Fremtren og nogle som Typer paa,
Hvor let man en Fejde ypper,
Og spurgte: „Skal til Fraktur vi os slaa
Eller bruge latinske Typer?"
Hvo raader vel alle deres Runer.

Trods alle Bog-Jøder og Grækere lode
De haant dog om hieroglyfisk;
Som Billedreproduktionsmethode
De foretrak heliotypisk.

— Var der og nogle, der talede saa:
„Vor Handel vil ikke florere!
Af Fri-Exemplarer vi giver for faa!
Af dem maa vi ofre lidt flere!

Til den Pris vilde det Herman Bang
Og Skamdrup være til Fromme;
Saa kunde selv deres Værker en Gang
I andet Oplag udkomme!
Hvo raader vel alle deres Runer?"

— Droge de rundt paa Sjællands Jord
Sig over Naturen at fryde,
Samt Tivolis straalende Rosenflor;
Sligt skulde Kritiken dem yde!

Udstillingslokalet var endelig blandt
De Steder, hvor Gjæsterne havnede;
De saa deres Guld-Snit, og her de fandt
De Omslag, som Vejret savnede.

— Saa mødtes fra nordre Birkes og Dovres granvoksne Klippesale
Man her i vor Bog-Guld og grønne Schou
Og Lind og gyldene Dale.
Hvo raader vel alle deres Runer.

———×———

Turneringen.

Paa Reichs-Marken mødtes de Kæmper til en Dyst,
Den Mark, man hidtil pløjed, som gav saa rig en Høst.
Helm-Petersen ej helmed, for Kronens Sag han slog;
Men Lehmann sig en Stage i Livet selver jog.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 31. Juli. Nr. 31.

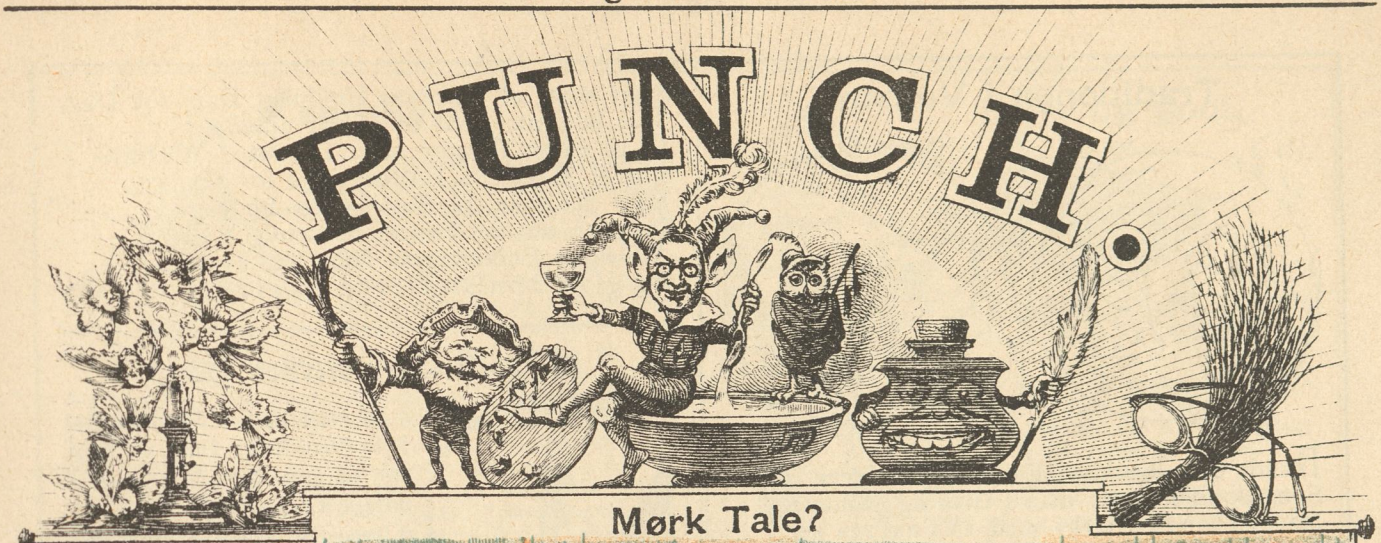

Mørk Tale?

— Hvor Aftenerne dog nu er lange og lyse; plejer Du at tænde Lys for at gaa til Sengs?
— Ja, hidtil har jeg tændt Lys, men i Gaar Aftes syntes jeg det var saa lyst, at jeg kunde gaa i Seng i Mørke.

Traditionen i Venstre.

Blandt den «bevidste Folkemagts» Ideer,
Som Bonden sætte maa i Glas og Ramme,
Man «Visnepolitik» med «Venstre» ser
Forenet som en Krone med sin Stamme;
Thi begge Dele er med store V'er
Begyndt og ender sagtens med det samme,
Og trods al Skiften i politisk Stilling er
De stadig sammengroet som Siams Tvillinger.

Saaledes mindes endnu ganske godt,
Hvorlunde for en tretten Aar tilbage,
Da Venstre nylig havde Flertal faa't,
Den Hall'ske Skolelov blev bragt af Dage,
Den visnede «til ævig Skam og Spot!» —
Ved Graven lød kun THOMAS NIELSENS Klage,
Han sagde med en højst elskværdig Tydelighed:
«Med HALL var ham Forhandling en Modbydelighed.»

Det var den første Sag, der blev begravet,
Og det skjønt KRIEGER li'esaa lidt som HALL
Det mindste «Provisorium» har lavet,
Men liberale var til deres Fald;
Den Tillid, hvormed Venstre dem begaved',
— *Plus* Rigsrets-Sagerne — var saare smal:
Paa samme Vis som nu Ministerstormerne
Begraved' eller slagtede Reformerne.

Men man maa sige dog til Venstres Ære,
At upartisk det ogsaa her har væ't:
Det Klein- og Fonnesbechske Kabinet
Den samme smalle Kost har maatte tære.
At BERG opnaaede sin moralske Ret,
Den Kjældernæse, han fik Lov at bære,
Det var den eneste Reform, der sparedes,
Alt andet «indtil videre forvaredes».

Selvfølgelig maa ESTRUP med annamme
Sin Part af Venstres rare Visneri:
Det gik paa ganske samme Melodi
Før Provisoriet som efter samme;
Selv FISCHER, JEPPE TANGS og Venstres Flamme,
Gik ikke for en syndig Medfart fri;
Skjønt «han har væ't vor bedste Kirke-Værge»,
Sin Skolelov han ikke kunde bjerge.

Kort sagt, af Venstres Holdning Dag for Dag,
Man ikke mer end én Moral udleder:
Hvad enten Venstre slaar i Doktor WEDERKINCH MADSENS Hatteskygge for sin Sag,
Eller det gaar fra Skygge og Bedrag,
Det kun om det Princip bestandig freder:
At lægge Folketingets Pligt paa Hylden
Og give Ministerierne Skylden!

Af Folke-Dommernes Bog.

Og det begav sig i de Dage, der Israels Børn havde sluttet en Pagt med det unge Danmark og derefter indtaget Kjøbenhavn, at der skete et Under for alt Folkets Øjne oppe i Norge.

Thi se, Sverdrup fandt Naade for Kongens Øjne, og han lod hannem iføre den bedste Ministerklædning og gav ham en Ring paa Fingeren.

Og Sverdrup iførte sig Rejsesko paa Fødderne og gik til Kongen og bad om at maatte rejse.

Og Kongen var naadig i Hu, og han svarede: Ja rejs blot —!

Og Sverdrup drog mod Syd, og han kom til Nordens Athen, hvilken var en saare stor og folkerig Stad.

Thi der boede mere end ti Gange tolv Tusinde, der ikke kjendte Forskjel paa Venstre og Højre.

Men se, der vare dog nogle Retfærdige i den ganske Stad, og de ginge Sverdrup i Møde.

Og deres Navne vare Høgsbroe, Harald Holm, Marstrand den Bager, Alexander hin Cantor og Secher.

Og efterdi de mente, at de vare ved deres fulde fem, ginge de udenfor Stadsporten, og de stode der med Palmer i Hænderne.

Og de sang en Lovsang og raabte: Lovet været din Bøste, der er sat paa Piedestalen i Norges Storting! Stort Tingelingeling for Massa!

Og Høgsbroe og Harald Holm tællede paa Knapperne, hvor mange der monne være i en Ministeruniform.

Men det var Skik udi de Dage, at naar en Sejerherre drog ind i en erobret Stad, rakte man ham Salt og Brød ved Stadens Port.

Og Marstrand den Bager rakte hannem Brødet, og Cantor flyede ham Saltet; men det var Salt fra England.

Og Secher stod ved Stadens Port og overantvordede hannem Nøglen og et Nummer af Bladet.

Og Sverdrups Hjerte rørte sig i ham; men hans Tunge var stum; thi hans Glæde over at skue Cantor og Secher imellem sine Venner var saa stor, at han ikke mægtede at sige noget.

— Men Cantor og Secher bevarede hans Ord i deres Hjerter.

Kaproning.

Efter at *Punch* lykkelig og vel havde faaet sine Boghandler- og andre Møder paa det tørre, besluttede han at vove sig ud paa de vaade Veje for at foranstalte en Kaproning. Rygtet herom udbredte sig med en Hurtighed, som Borgmester Ehlers alene kjender Mage til, og da Dagen oprandt, var Tuborg Havn opfyldt med Baade, der var bemandede med Aldersrogængere fra de forskjelligste Steder. Kaproningen var begunstiget af det skjønneste Veir, og Ro-ligheden blev ikke forstyrret mere, end man kunde vente.

I første Løb for svære Baade med faste Sæder deltog *«Chresten»*, tilhørende Folketingets Formandssæde, og *«Klein»*, tilhørende Sæderne i højeste Ret. Løbet blev uafgjort, da begge Parter beskyldte hinanden for at have generet hinanden i Vandgangen. Prisen, en elegant Portefeuille, blev foreløbig ikke uddelt til nogen af de løbende.

I andet Løb for Sejlere med temmelig løse Sæder deltog *«Et Besøg»*, tilhørende Dr. Eed. Brandes, *«Mariane,»* tilhørende Grosserer Garmann jun. af Firmaet Garmann, Worse, Kjelland & Brandes, og *«Husjomfruen»*, tilhørende Otto Benzon.

Det første Fartøj, der var kommet paa en for gyngende Grund, maatte derfor trække sig ud af Løbet, skjønt det var bemandet med dygtige Udhalere; «Mariane» naaede Maalet først, men blev paa Grund af Omstændighederne ikke funden værdig til Prisen, hvorimod denne tildeltes det sidste Fartøj, da det hele jo var *«en Skandale»*.

I tredie Løb for lettere Fartøier og Bondejoller deltog *«Leth»*, tilhørende Venstres Fiskeriselskab, *«Tauber»*, tilhørende sammes Toldkrydsere, og *«Christoffer Hage»*, tilhørende Kjøbenhavns Sukker-Ro-Klub, og *«Wederkinch»*, tilhørende Maribo Søfartsselskab.

Dette Løb forstyrredes til Dels af nogle slemme Byger og Overhalinger; men Baadene naaede alle deres Maal skjønt i stærkt havareret Tilstand. *«Leth»* var endog nær ved at blive funden for let. *«Tauber»* naaede sit Bestemmelsessted med Bræk paa Gaffelen, og *«Christoffer Hage»* havde faaet saa megen Slagside, at det er uvist, om den overhovedet kan komme paa ret Kjøl mere. Med *«Wederkinch»* var Vandgangen derimod ikke værre end sædvanlig.

«Christoffer Hage» blev Sejerherre og naaede Maalet en stor nordisk Kabellængde forud for sine Medbejlere. Præmien, der var udsat af Danmarks største merkantile Geni, overraktes den vindende af Grosserer Neiendam, hvilket kun bidrog yderligere til at forøde Sejrens Glæde.

I fjerde Løb deltog *«Socialdemokraten»*, tilhørende Kjøbenhavns Roddklub, *«Morgengnavet»*, tilh. Navigationsskolen paa Bogø, samt *«Enigheden»*, tilh. den samlede Opposition.

«Enigheden» gik strax i Løbet, da de andre Baade jævnlig kom i Kollision saavel med den som med hinanden, og Løbet forblev derfor uafgjort.

Efter at samtlige Løb var til Ende, samledes Deltagerne til et liberalt Festmaaltid hos See-Kamp, hvor Stemningen var i høj Grad animeret, navnlig paa Grund af, at Deltagerne saa flittig havde bevæget sig i det vaade Element. Heldigvis var de Saar, der tilføiedes under Bankketten, ikke af værre Beskaffenhed, end at Byens kloge Mænd med forventet Bistand af Deltagerne i Lægekongressen nok vil kunne faa helet de værste Schram'er.

Rejer og godt.

Her er Rejer! Store Rejer!
Levende Rejer! En Mark!

Se, hvor de spræller og slaar! De ka' tro,
At saadan en Reje forfrisker!
Kom nu, Børnlille, og ta' Jer en Pægl
Hos den gamle, gemytlige Fisker.
Kjøbere er der i Massevis,
Det Gjæller kun om at Finne dem —
Mens jeg nu maaler Dem Potten fuld
Skal en lille Ende jeg spinde Dem.

Jeg kan fortælle om Strudsene, som
Gik grulig i Tøjet forgangen,
Da paa deres vældige Rejeben
De holdt et Par Ponny'er Stangen;
Meningen var jo, de skulde ha' rendt
I kort Galop med en Mand paa,
Men Bæsterne li'som Sa-harer løb
Og grinte og raabte: Strø Sand paa!

Jeg kan osse fortælle en Del
Om Sømænd saa stolte og strunke:
De Kieler af Sted, naar de løber om Kap,
Og samler Pokaler til Bunche.
Men Svenskerne har dog et Aare-Tag
Paa immer at vinde mod vore;
Naa, ligemeget! Vi kommer os nok,
Men det bli'er nok først ad — Aare.

Eller skal jeg tortælle om dem,
Der hele Maskinen forplumre
Og mener som saa, at Lands Lov og Ret
Er bare for Skræd're og Skom're?
Jeg si'er som erfaren Rejemand:
Det gaar nok, om saa de paa Trods stiller
Et Slags Ministerium op, — for de
Bli'er jo ført af en levende »Roskilder«.

Hele Skaren af Alvorsmænd
Gaar nu løs og ledig gaa Pladsen;
Man ser ej saa meget som Skyggen af
En Doktorhat paa Hr. Madsen!
Men da det nu immer skal være rødt,
Hvad de vil ha'e at bestille med,
Saa sku' de sgu' ta' dem en Pot hos mig,
Saa har de dog noget at pille med!

Kjøb mine Rejer, for Evne dertil
Har Alle, som bare har Villie —
Ta'er De en Pot, saa ska De faa se
En meget moderne Familie:
Thi at blive umanerlig til Grin
Er noget, hver nymodens Mand plejer —
Og alle Hunnerne her i min Kurv
Har kun været gifte med Han-Rejer!

Store Rejer! Fede Rejer?
Levende Rejer — en Mark!

I Ferien.

— Har Deres Elever nu ikke svært ved at lære at sætte de rigtige Tegn?
— Aa! det gaar endda an; men derimod er der sjælden nogen Mening i, hvad der staar mellem Tegnene.

To blinkende Fyre.

— Ja, hva' ska' de blie te, Jensen? Hva ka man vente sig a saadn et Menesterium? Se nu som for Exemplum bare te Fyret der paa Trekroner, om di ka saa mejet som faa'et te aa brænne aarenlig. Ve Du nu se igjen: de er hvert evige Øjeblik lie ve aa gaa ud. Ja sikken et Menesterium!

To Kongresser.

I London til Kongres man drager,
Og lie'saadanne her i Nord.
Sikke kongresselige Plager,
Der dog kan overgaa vor Jord!
I London li'esom her de lever
I Haab om en retfærdig Dom,
Og her som hisset er det «Beverdingsfaget» det sig drejer om.

Kongressen man i London holder,
Fordi det gik John Bull paa tvert:
Ved Nilen gav han Gjæste-Roller,
Og dog han der vil være Vært.
Nu skal den søge Bod at raade
Paa Hr. Khedivens tomme Fad,
Samt paa en nem og billig Maade
Gi'e Mahdien hans varme Mad.

I vor Kongres dog nøjes ikke
Man med Debat om Maden blot;
Thi Mad supleres maa med Drikke,
Her vanker baade tørt og vaadt.
Hvert Spørgsmaal, som er særlig brændevinsbrændende, behandlet bli'er;
Lys man i Spiri-Tusmørket tænde
Vil om den Afgift, af Gift man gi'er.

Londonerkonferencens Bey'er
Fra Afrika vi gjerne strax
Dem skjænker; thi det her sig drejer
Om Bajer af en anden Slags.
Thi Beyerne, man har dernede,
I Blodet har en Hede svær,
Mens i den allerværste Hede
«En kold En» foretrækkes her.

Lad den i London bare styre
Sin Kurs mod Nilens Bredder hen
Og drøfte, hvordan man skal tyre
Kamelen hist i Nubien.
Vi efter nordisk Kara-Vane
Vore Kameler tyre maa
Og er Nu-Bier-Freund ej paa Bane,
Saa trives her dog «sorte Smaa».

Derfor lad kun de stolte Britter
Deres Kongres beholde selv;
Vi skal ved Hjælp af vore «Sprit»er
I Livet ramme den en Pæl.
Om Albions Kongres end praler
Med mere evropæisk Snit,
At vor er mere «national», er
Saa klar som Spendrups Akkevit.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
(Dritte verbesserte Ausgabe.)

Bellevue.

„Thalatta! Thalatta! Du ewiges Meer!" Wird es Ihnen nicht ganz seekrankenhaft, wenn Sie hier die rollenden, schäumenden, schwellenden, rauschenden, zischenden, sprühenden Wellen so ganz wircklich, nicht bloß auf die Coulissen einer k. k. Hofopern-Scene, bemerken? Setzen wir uns hier bei den kleinen Strandpavillon und stärken wir ein Bischen unser Nervensystem durch eine Flasche Portwein! Die Seekrankheit kann ja eben so gut wie andere Krankheiten aus Bakterien, Mikroben und Bacillen entstehen. Die Kolera stammt vom Kommabaccil. Hat man zu viele Kommas im Magen, dann wird es Einem übel, und die Kommas enden oft in einen Punktum finale, wo der Todtengräber Sand aufstreuen must. Der Seekrankheitbaccil ist aber nur, wenn es villeicht ganz und gar nicht ein Fragezeichen ist, ein Ausrufzeichen, das sich in lauter Ausrüfe kundbar giebt. Erst ruft man auf Sodawasser, auf Kellner, auf Cognac, auf ein Becken, dann wird das Rufen unarticulirt und — Trinken wir weiter! Sehen Sie da die lange schmale Booten, die eben ab von der Brücke stößen. Das ist auch ein Wettrennen auf Wasser. Da rudern die edle Jünglinge Kopenhagens mit ihren Adern, dass die Adern in ihren sonnverbrannten Stirnen schwellen, als ob sie zerspringen wollten. Und da rudern auch die Schweden. Wir Dänen sind aber die besten Wettruder. Voriges Jahr hatten wir in Christiania gesiegt, wären wir nur ein Bischen früher mit unser Boot zur Ziele gekommen, und diesen Jahr haben wir auch in Stockholm einen schönen Sieg davongetragen. Wir haben uns selbst besiegt. Wollten nicht unsere liebenswürdige Wirthe die Schweden betrüben und haben darum auf unseren Adern geruhet. Aber nicht auf Lorbeeren! Ein Boot, wo die Aderzolle einwendig liegen heißt, ein in-rigger, wo die Aderzolle auswendig liegen, heist out-rigger. Es ist wie Importzoll und Exportzoll, wie Importwein und Exportbier. Aber nun geht's los! Haben wir uns wohl genug für unseren Seekrankheitbaccillen desinficirt und können ruhig den Dampboote da besteigen um die Regatta bis Kopenhagen zurück zu folgen.

An der Dampfboote.

Sehen Sie da die schneeweiße Dächer wie die Alpenspitzen in Sonnengluht blinzeln. Sie glauben, dass es vielleicht auch eine Marmorkirche ist. Fehlgeschossen! Ist nicht einmal eine Synagoge. Ist eine Schweineschlachterei. Wenn unsere Greise so alt werden, dass sie Schweine sind, verkaufen wir sie zu Philip W. Heyman. Er kann natierlich nicht die unreine Thieren vertragen und schlägt sie daher alle todt auf Maschine. Schweine und Greise das ist ihm ein Fett. Wird aber dadurch massemörderisch reich. Da hinten auf den großen Platz ist auch ein Wettrennen. Da wettreitet man auf Sträuße. Es ist sehr schön anzusehen, wenn so ein Strauß ein Gallop einstudirt. Auf den Rücken sitzen kleiner Schwarzer und darum galloptiert der Strauß so viel stärker, denn kleine Schwarzen, wenn sie Einen auf den Rücken sitzen, können wohl einen armen Menschen zu einen wilden „schwarzen Husarenritt" anspornen. Haben wir hier in Dänemark sehr viele Sträuße, welche selbst die größten Fadaisen hinunter zuschlucken vermögen. Der Tauber schluckt Dicæten, und die Abonnenten der Nationalzeitung können selbst Herman Bang und den Falkmann verschlucken. Bekommen ihnen aber nicht gut. Segeln wir aber weiter!

Langelinie.

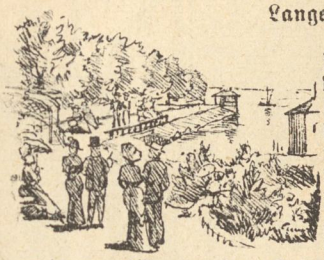

Da sehen Sie wieder die berühmte Langelinie! Hinter dieser schmalen Linie, wo die schöne Kopenhagerinnen auf ihren hohen Absätze wie bethörende Langelinietänzerinnen vorbei balanciren, lauern wie gräßliche Ungeheuer die groszen und gefährliche Kanone, welche Langelinie beschützen und von zwei patrouillirenden Langelinie soldaten stündlich inspicirt werden. Sollen sehen, dasz die Kanone nicht von Taschendieben gestohlen geworden werden. Sind auch wohl zugedeckt um sich nicht zu erkälten und Snupfen, Husten und intermittirenden Kanonenfieber zu kriegen. Das grosze Haus da gebaut wird, soll aber zu Klublocal für unser lustsegelnden Sportsmänner dienen und auf ersten Saal sollen sie ihren Lustseeschlachten liefern. Die Brücke, die hinüber führt, ist gebaut zum Andenken der jungen Brückenberg (dänisch Broberg), welcher in solchen Schlachten sich berühmt gemacht hat. Hat sich auch anderswo geschlagen. In der Stube, wo alle und jeder sitzen dürfen können soll, hat der Philip W. Heyman wieder eine Phillipine gewonnen. Er hat Langelinie, wie sein grosser Urvater der Philip von Makedonien Griechenland, erobert. Daher hat auch der alte Carlsberger-Jerome, der mit seinem Prinz Victor einen fortwährenden siebenjahrigen Krieg führt, in Verzweifeln ausgerufen: „Willst Du, o Philipp W. mir gar Nichts zu erobern bleiben lassen!" Ja der alte Carlsberger muss freilich auf seinen Doctorhut sein! Segeln wir weiter und steigen wir am Zollbude in Land. Die Zollbude ist nur wegen ihren Ratten berühmt. Die Sage erzählt, das ein Schauer hier einmal eine Ratte gegessen hat; diese Rattensage ist aber von spätern historische Nachforschung nicht rattificirt geworden. Man meint nun, dass die Sage davon stammt, dass ein Schauer einmal eine Cigarre, einen sogenannten „Rattenkopf" genossen hat, und dieses Factum hat ein damaliger leichtgläubiger Journalist im Rattefelle gelockt. Aber noch leben die Zollbuderatten und werden von trinitatischem Dachse mit Begierigkeit verschlungen. Auch der Zollbudepavillon in der Esplanade ist bald zu den Ratten. Das sind aber die englische Kirchenratten, welche hier wohnen und nicht so arm sind als die gewöhnliche Kirchenratten, welche dieses Stück Dänemark annektiren wollen, wie sie im Anfang der Jahrhundert unsere Flotte annektirten. Sind Flottenheimer! Um aber die Pavillon rasiren zu können, haben sie den Raben erst eingefangen müssen, denn der Raben hat Gewalt über Wällen und Graben, und kann das Biertrinken aus kriegsministerielle Ursachen mit das Psalmensingen ablösen lassen. Und da, wo die groben dänischen Bürger noch ihren gemeinen Wirthschaft treiben, werden feine englische Misses mit ihren langen rothbärtigen Vettern, die Legationssecretaire, in Kirche gehen nnd ein Tedeum über die englischen Siegen, sowohl über den gottlos sudanische Mahdi als über die rechtlosen kriegsministeriellen Miether intoniren. Aber werden wir nicht ob die englischen Misses und die rabensche Missgriffe misantropisch. Hören sie Musik? Wer kommt da? Das sind

Die Waffenbrüder.

Lassen uns lieber Germane einen anderen Weg gehen. Sie könnten vielleicht bei den Anblick der Waffenbrüder ein Bischen unruhig werden. Seien Sie getrost! Wir haben unser Hörup und unser Pingel, die werden Euch beschützen. Die Waffenbrüder sind auch nicht mehr unter den Waffen, und schlagen sich auch nur unter einander, wie de Einherien, auf ihren Generalversammelungen. Nun wollen sie aber in guten Eintracht Mittag essen. Sind brave Leute und sehr genügsam, lassen sich von einem gewissen Koch, der Martin heißt, mit mageren Suppe auf alten Kraftstücken Carl Plougs abgekocht und mit Desert aus eurem eigenen deutschen „nächtlichen Heerschau" construirt, tractiren. Wer die Waffenbrüdergesellschaft gegründet hat? Wer war der weise Salomon? Welche Sprichworten hat er gesagt? Woher kommt das Nordlicht? Sie wissen es nicht und fragen mich doch, wer der älteste Waffenbruder sei? — Gehen wir lieber weiter!

Rovise.

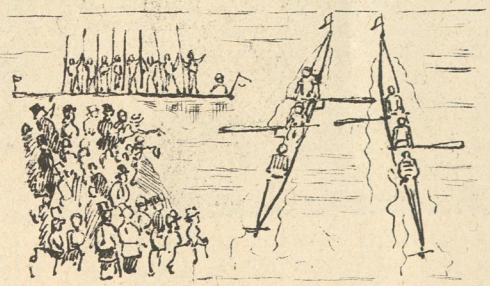

Paa Østersøens Vande
Sig flinke Sportsmen danne,
Til Karantænens Bro
Fra Bellevue de ro.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Mens Folk de staar og glo. :|

Der roes saa mange Baade,
Alt paa de Veje vaade;
I Kapløb to og to
De frem sig hurtig sno.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Hvem mon der bedst kan ro? :|

Skjønt Berg paa Aaren trækker,
Hans Bondejolle læk er
Og sakker af min Tro,
Ret som en gammel Sko.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Til Bogø kan han ro. :|

Sig Wederkinck maa glæde:
Han har sit »faste Sæde«,
— Det hedder Maribo —
Hvor Sørensen han slo'.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Den »Doktor« han er go'. :|

Og vore Realister
Vil være Prytanister
Om Kap med Doktor Sofus Skamdrup kjækt de ro.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
I Mudderet Kroner gro. :|

Her roer den store Ferslev,
Her roer den lille Erslev,
Og Hermann Bang & Co.,
Af hvem saa tidt vi lo.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh
— Tænk han kan ogsaa ro! :|

Se Tietgen frem nu dukker,
For »Roerne« han sukker,
For »Sukker« vil han ro
Til hver en Bondekro.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Hvad skal om ham man tro? :|

Borgmester Hansen skjule
Ej kan, han fik en »Ugle«,
Da han sig iblandt Socialister vilde sno.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
I Takt kan ej han ro. :|

Hr. Cantor og Hr. Secher
I Dachsavisen vrikker,
De slider haardt de To,
Men hvad gjør da L—O!
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Han »kaster op« saa fro. :|

Vor Magistrats Barkasse
Kan allerbagerst passe:
Fra Øst- til Vesterbro
Den glider trægt, min Tro.
|: Halleh Halloh! Halleh Halloh!
Den ta'er det Skam med Ro. :|

Paa Badeanstalten „Venedig".

O, Venezia, la bella!
Tjup la! Tjup la! Sikken et Vand!
Hvilket Held! Jeg mener vel, a'
Godt et Vandheld kaldes det kan.
Ja, det er ganske klart som Blæk,

Ryssensten, Engelbrecht og Bech
Som Konkurrenter helt er væk.
Syng højt til Magistratens Hædring;
Tro ej, hvad de Aviser spaar:
Den lover Kalvebod og Bedring,

Naar den herpaa i Vandet gaar.
O, Venezia, la bella!
Tjup la! Tjup la! Sikken et Vand!
Den Gang Vand, jeg mener vel, a'
Godt en Vandgang kalde man kan!

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 7. August. Nr. 32.

Ikke saa underligt.

— Det er i Grunden underligt nok, at Amalie Jensen kun har saadan fin Familie.
— Aa, det er da ikke saa mærkeligt, for den simple taler hun aldrig om.

Sommerglæder.

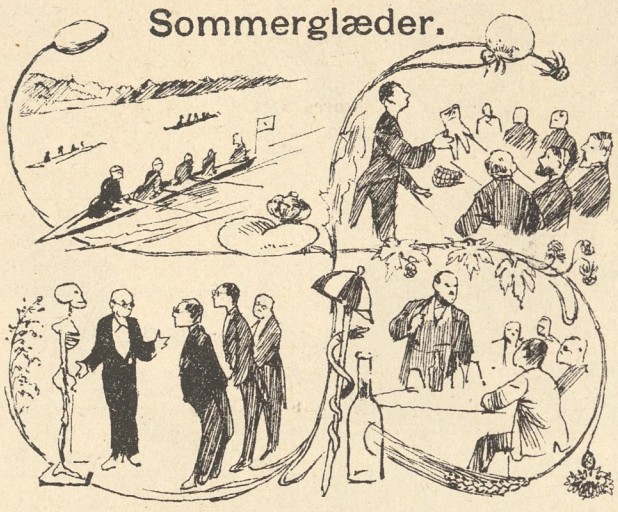

Nej, Byen er dog ikke et saa øde Sted,
Som forsikres af hver indfødt «Evropæer»;
Den er tvertimod et højst gemytligt Mødested,
Thi Folk fra alle Lande mødes her.
I den hele vide Verden intet Steds er
Saa mange Venne-Møder og Kongresser,
Og at i det Punkt Kjøbenhavn vil Prisen faa,
Det tør man næsten læse Da savisen paa.

For nylig holdtes hele Interessen
I Aande af «de undertryktes» Kor:
Vel mødt var Værtshusholderkongressen,
Og «National» gjenlød af store Ord.

Her talte mange djærve Mænd af Beverdings-Faget meget frit fra deres Lever.
Vort Samfund skaffer de en bedre Skikkelse,
Naar de bli'er fri for Skat paa al Slags Drikkelse.

Men efter dette Snapsting, der ej nøler,
Før ved «haardt mod haardt» fra Trykket det sig frier,
Kom de, der Folk paa Tænderne føler
Og Publikum paa Gummerne gi'er.
I Diskussionen mange kom betids med
Af dem, der ej er gode at gebid's med.
Men til syvende og sidst, som Værtshusholderne,
Fik de mødende Gebisselæ'er i Saalerne.

Nu skal efter dette Hovedstaden mores
Med en ny Kongres, som er af første Sort:
Den ganske Verdens rigtige Doktores
Har skyndt sig med at løse Adgangskort.
Af lærde Taler falder ikke lidt a',
Og Magistraten gi'er en bedre Middag,
Hvor man paa Spisesedlen forud gjætter
Vil findes nogle nye Laza-Retter.

Og uagtet Koleraens Forjagelse
PASTEUR og KOCH vel neppe enes om,
Vil for første Gang Baccillens Indtagelse
Her overgives til en myndig Dom.
— Men naar Diskussionen Ende her har faaet,
Og den Kongres fra Samlingen er gaaet,
En nyfødt Sol fra Christiansborg vil gløde,
Thi saa skal Danmarks «kloge Mænd» ha'e Møde.

Privatkongres af Beverdingsdrivende.

Særdeles ærede Hr. Punch!

Da jeg ikke kunde komme til Kongressen af de Beverdingsdrivende fra Provinserne i Kjøbenhavn, skjøndt jeg hører til Faget, men desformedelst min Kone laa med Potegra i hver af de store paa Grund af Overanstrængelse i Spisestuen, saa mener jeg nok alligevel, at jeg har noget, jeg skal have sagt anbelangendes det, som ligger enhver dygtig Beværter paa Hjerte, nemlig Øl og Brændevin, og jeg beder Dem derfor, om det maa være mig tilladt at give en Omgang i Deres ærede Tidning, hvis de har Plads for et borgerligt Ord.

Jeg har natyrligvis fulgt med Kongressen i Bladene, og det enstemmige Valg af min gamle Ven Thørstig til Præsiddent glædede mig, for det var et Ord i rette Tid, og jeg begreb saa godt, at de ikke vilde have Kliin ovenpaa, som jeg ikke kjender, men er en stor Hotelejer, men foretrak Fabricius, der talte saa skjønt om denne store Æresdag i sin Danmarkshistorie. I lige Maade glædede jeg mig over, at »National« var valgt til Samlingssted, skjøndt jeg har erfaret, at flere af mine Medkollegusser nok syntes, at Etablissementets halve Flasker var ikke saa lidt mindre, end som halve Flasker plejer van at være andre Steder; men det er jo en storslaet Dumhed, for den Opfindelse er jo bare til Fordel for os, som derved jo kan faa saa mange flere halve Bajere ud af en Tønde paa den Façon, og det viser, at «National» har Interesse for vor Stand og ogsaa forstaar sig paa at faa en god Tantiéme ud af sit Tøndesystem. For Resten synes jeg, det maa have været meget vanskeligt at hitte ud af derovre, hvem der var Værter, og hvem der var Gjæster, for det de alle var Værter, ogsaa Gjæsterne; og det undrer mig, at ingen af mine ærede Medkollegusser fandt paa at udnævne Folketingsmand Tauber til Æresmedlem af vores Forening, der altid har vist Interessse for enhver Beverding mellem Slagelse og Kjøbenhavn og som man nu siger først spiser Frokost paa hver Station og derpaa tager en Frokostkurv med til den næste, for paa den Maade ikke at blive afbrudt i Spisningen.

Se, saa var det den Dag, at jeg saa i Avisen, at mine Medkollegusser skulde have en stor Basseralle ude hos en Mand, der hed Vodruf Lund, som skulde beværte dem saa flot, uden at de selv behøvede at give en eneste Øre ud, for der var endogsaa sørget for Drikkepengene, da Jacobsen junior havde givet 5000 Kroner, og Svanholms Heimann og Vogelius og Knud Hansen ogsaa rigelig med Drikkepenge, skjøndt ikke saa flot. Saa tænkte jeg som sagt, at jeg ogsaa vilde holde Fest den Dag, og saa inventerede jeg nogle af Stamgjæsterne hos mig til en lille Aftensmad-Suppée; men først holdt vi Diskumsion ligesom de Andre, for det giver Appetit, har jeg set.

Jeg aabnede selv Mødet med at takke for den Hædersdag, det var for min Kro, uden at kro mig af det, og betonede, at det, det Hele kom an paa var Øl- og Brændevinsafgiftsbeskatningsspørgsmaalet, da det var en Hovedsag,

ikke alene for os Værter, men ogsaa for Gjæsterne.

Her afbrød Hattemager Bendler mig med en meget flov Bemærkning om, at det begribeligvis var en Hovedsag for Gjæsterne, da Øllet og Brændevinet gik til Hovedet; men han blev kaldt til Orden af Dirigenten — som var mig selv —, og derpaa gav Dirigenten Ordet til den foregaaende Taler — som ogsaa var mig selv.

Jeg sagde derfor videre, at det ikke var retfærdigt, at vi Beverdingsdrivende skulde betale Gildet alene, og navnlig for os Provinsialere er det rent ravruskende pinende galt, da det er en faktotisk Kjendsgjerning, at Alle og Enhver i Kjøbstæderne fusker os i Faget. Hos enhver Kjøbmand kan man kjøbe sig en Fisk; hos enhver Hattemager kan man jo faa sig en Hat; hos enhver Blikkenslager kan man faa En paa Lampen; hos enhver Skomager kan man faa sig en højhælet, naar man bare har de nødvendige Syle; hos enhver Snedker kan man anskaffe sig et Skab; ja der gives endogsaa de Præster, hos hvem man kan faa en konfirmeret, som man ikke kan faa andre Steder. Var det en Orden i dette Samfund? Nej! Lad os smide det af os, som Avtoriteterne har lagt paa os! (Bravo! Det er hørt!)

Piskefabrikant Øllegaard klagede over de nymodens Indretninger og navnlig over de mange Pensionister, som i Stedet for at gaa paa en offentlig, gemytlig Beverding og tyre Kamelen sad hjemme i deres private, kjedelige Pensionater og kvalte Abekattene. Pensionathusene havde ikke en Gang Ret til at skjænke ud, men det var Politibetjentene, som saa gjennem Fingre med dem, for Betjentene var nogle rene Pensionathuer.

Her afbrødes Forhandlingerne et Kvarterstid, forat vi kunde tage os en lille Hivert.

Da Diskumsionen aabnedes igjen, pointerede Gjæstgiver Bajerring, at naar vi skulde have en Ølskat, saa skulde den lægges paa Sherry og de andre hede Vine, som Urtekræmmerne forhandlede, for det vidste Enhver, at man lige saa godt kunde drikke sig fuld i den Sherry, man fik i et Urtekræmmerhus, som i den simpleste Finkel, for der var ikke Spor af Forskjel paa Tømmermændene. Han brød sig ikke om at faa Brændevinsskatten ned, for ingen Beverdingsdrivende kunde skatte Brændevinet for højt; men den Indtægt, vi Værter fik af det bajerske Øl, den var kun lige til Øllet. Han selv foretrak for sit personlige Vedkommende den gamle Sats paa To og en halv.

Her standsedes Diskumsionen i fem Minutter, fordi Deltagerne skulde have sig et lille Stykke paa Glastrompeten.

Derefter udtalte Keglebaneregnskabsfører Bahresen som sin fulde Overbevisning, at det var noget Svineri — han turde godt bruge dette Udtryk — af Avtoriteterne at lukke enhver Beverding Klokken tolv. Selv om det var en aaben Keglebane, en Vært havde, saa skulde den lukkes præcis paa Slaget, om der saa bahresens var en Eneste, der havde Slag til Gode. Det var en aabenbahr Uretfærdighed, for man tillod enhver Privatmand at holde aabent Hus, saa længe han vilde. Det kaldte han ikke nogen Næringsfrihed! Man sagde nok, at Klokken tolv var silde paa Dagen, men Værterne havde den bedste Næring netop paa den Tid, og saaledes kunde man lige saa godt fratage enhver Fisker hanses Silde-Næring.

Jeg henstillede til alle mine Medkollegusser at bære sig ad, ligesom jeg havde gjort, for jeg har nemlig oprettet en Læseforening, hvor Folk kan læse hele Natten, om de vil, for der er stadig Blus paa Lampen — med dobbelt Væge, forstaar sig. Jeg stillede derfor følgende Resolution:

»Enhver offentlig Beverding, som skal lukkes Klokken tolv, aabnes strax som Læseforening paa Slaget tolv, og det er Værtens Pligt at forsyne de af Medlemmerne, som ikke kan læse uden Glas, med de fornødne Glas af den behørige Styrke.«

Alle de Tilstedeværende meldte sig strax ind i Foreningen, og det blev besluttet at anmode Folketingsmand Tauber om paa Rigsdagen at stille Forslag i denne Retning.

Da jeg mener, at denne Resolution fra vores private Komgres paa en heldig Maade sufflerer Resolutionerne paa den offentlige Komgres af Beverdingsdrivende, vil jeg nok se, om De er af samme Mening ved at optage dette Refferat.

Deres allerærbødigste

* * *

NB. Jeg undertegner mig ikke med mit fulde Navn, da det ikke er Reklama for min Beverding, jeg vil gjøre, men jeg sætter blot tre Stjerner, da jeg har en udmærket tre Stjerners Kognak. Kig indenfor, naar De kommer forbi, saa skal de smage!

Det mere udbredte end ansete.

Dag*)savisen, som med stor Ihærdighed
Altid fægtet har for Pressens Værdighed,
Har bevist, at hvor den end har sat Fod,
Den generes af en daarlig Plat —
Daarlig Plathed, saa den strax for ondt.

Nyspaa Frederiksberg gav Sophus Neumann
Os et Stykke og saa tog sit Tøj man,
Thi hvor dennes Digterstjerne blinker,
Véd man, at der noget er, som —
Noget er, som roser strax sig selv.

Pressen lugtede til Tulipanen
Sa'e «Attisch!» men tænkte: Føj for Fan'en!
Dag*)savisen sa'e ej heller «Pas» her,
Den var rigt nok nix forknyt for —
Nix forknyt for Sophus Neumanns Pen.

Derfor Bladet gav ham svært paa Ho'edet:
«Fy dig an, hvor du est sort og sodet!
Din Revue er ikke værd en Hægte, men
Næsten li'esaa kjedelig som «Ægte —»
Ægte Michael Gjørupsk Poesi!

Direktøren blev da vred i Hætten,
Og han sa'e: «Nu tager jeg Billetten
Fra den sorte Sjæl, vi har forært den,
Saa kan Secher gjøre selv i —
Selv i den Sag, ganske som han vil!»

Næste Dag man ved Theatrets Porte saa
Ham ta'e Fribilletten fra to sorte smaa,
Saa de flux med Spotten og med Skaden
Maatte sig begi'e paa —
Vej til Trinitatis Kirkeplads.

Secher skrev da: «Nu skal jeg s'gu vise,
Det bli'er ej Theatrets Benefice!
Pressens Værdighed gaar frem for andet;
Thi hos os den gik med Glans i Van —
Vanskelige Tider Ram forbi!

Derfor vi med Jorden jævner Kassen,
Og med engelsk Salt bestrør vi Pladsen,
Hvor man kom med slig en Godtkjøbsgjøglen.
Uden først hos os at laane
Neumann den behørige Tendens!»

Striden jo, som Secher os fortæller,
Pressens Værdighed og Ære gjælder,
Særlig den, hvor stundom man kan øjne,
At dens Krydderi bestaar i Løg —
Løgsovs af uskyldig hvid Kulør.

*) Renoveret.

En lille Misforstaaelse.

— Hvad er det for en Mængde Mennesker dér?
— Det er nok en Slags Tempelherrer.
— Saa, hvad bestiller de?
— De — de drikker slet ingen Ting.

En Trilogi.

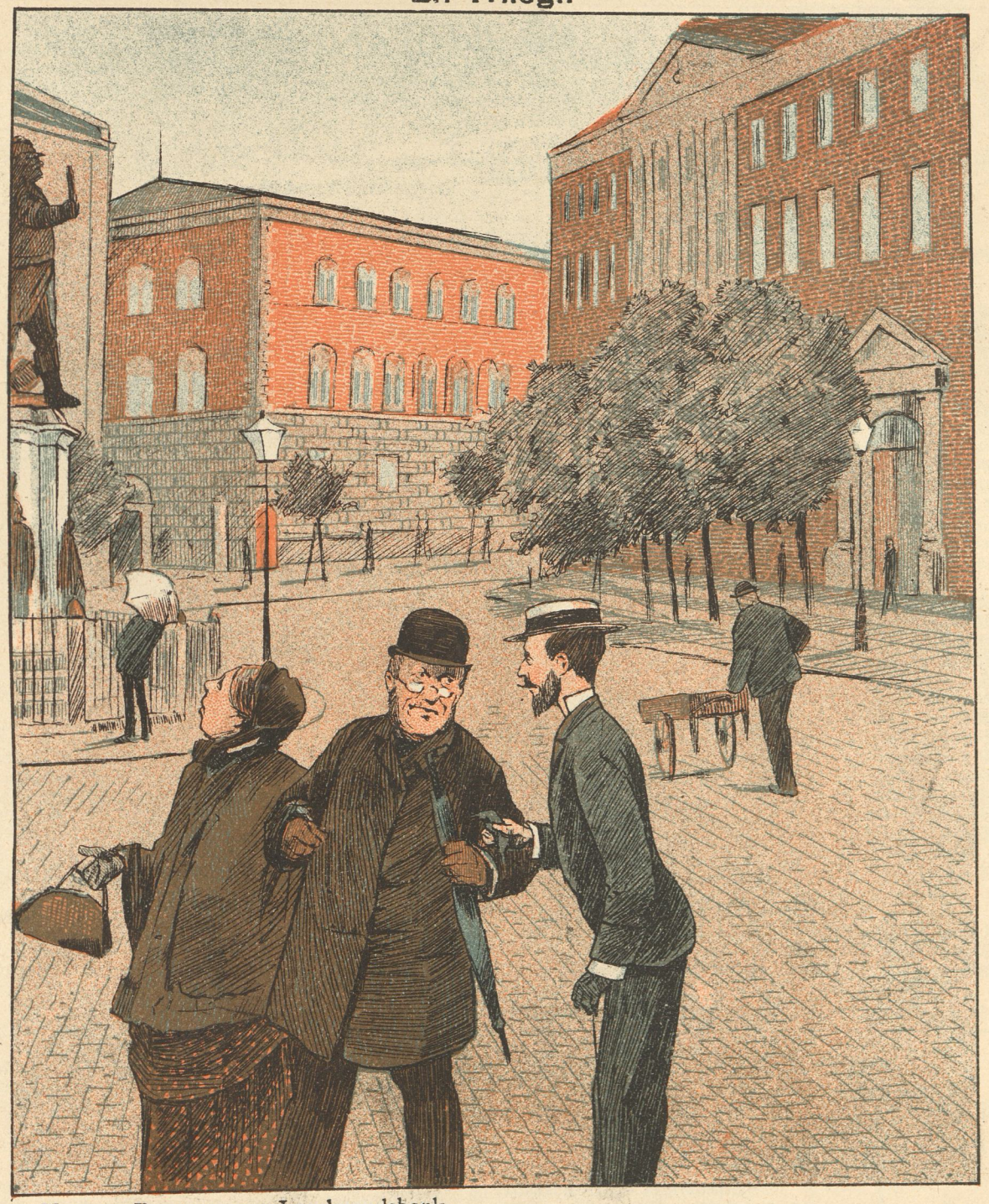

— Her ser De nu vores Landmandsbank.
— Men hvad forestiller den Støtte der?
— Det er Niels Juel; han er Repræsentant for Landets Sømandsbank.
— Naa, det er altsaa to Modsætninger!
— Ja, men de gaar nu ogsaa op i en højere Enhed derhenne, for der ligger vores Nationalbank.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXI.

Kjære Fætter!
Du, som sætter
Pris paa det, som Sjælen mætter,
Dybe Tanker,
Svære Retter
Ej hos mig i Dag der vanker;
Alvorsminerne de triste
Mig paa denne Aarstid trætter,
Ej jeg gider Runer riste,
Ej som morgengnaven Spaamand
Eller Dachsavisisk Blaamand
Gamle Fraser opforgylde
Og halvraa Agurker fylde
Fra Hr. Sverdrups Rejseniste;
Heller end med Sligt sig tylde
I en Hængekøje maa man
Som en nedrig estrupsk Kjætter
Vugget blidt blandt grønne Ranker
Sig af Morfevs lade friste.
Ak var her blot Ro! men, Kjære,
Som en Larm fra Smede-Esser,
Hvor man hamrer og man banker,
Summer i vor Atmosfære
De velsignede Kongresser,
Saa man næppe sig kan nære.
Først de Vaabenbrødres Hære
Martin Kokske Strofer messer,
Dernæst Kniv og Gaffel hvæsser
Værtshusholderne og kræver
Deres Part og Røsten hæver,
Slaar i Bord med stærke Næver
Og oplader deres Kjæver;
Der var »Sprit« i deres Ord:
»Frie Mænd i frie Nord,
Burde ej formenes Skænken
Ud til Næsten,
Selv om Gjæsten
Ligger drukken under Bord
Eller halvdød under Bænken.«
Saa er »Værtens Gang«! For Resten
Knap jeg tror,
At saa haardt dem trykker Lænken;
Endnu ses der ikke Spor
Til, at »Værtens Ende« snarlig
Forestaar, og ej saa farlig
Sagen er, selv om skinbarlig
Skrædder Holm dem angi'er Tonen,
Skjønt Personen
Vil jo dog probere klarlig
Midt ind i »Restaurationen«
Ganske varlig
At faa bragt Revolutionen.
Ej vi lver os mer bedrøve
Og af sligt vor Sjælsro røve,
Vilde ej med megen Snak
Os Tandlæger listig prøve
At bedøve.
Ud i Længden svært de »trak«.
Hjort Lorenzen Spalteføde
Fik. Ja det var »No'et for Tanden«.
Fy for Fanden!
Tør var Skorpen, Tanden knak,
Under Stolen ej man stak,
Ej hinanden
Var man bange
For at stange
Eller støde
Lidt for Panden
I det lange
Slutningsmøde;
Ej man Omsvøbs milde, bløde,
Linde Vandgrød
Satte frem for Næstens Tandkjød;
Nej, til Gavns man rørte Trommerne,
Saa det næppe vakte Anstød,
DenGang Bramsen gav paaGummerne.
Har med Guld og Kautschuk vandtæt
Vi nu faaet i Stand vort Tandsæt
Og faaet fyldt vor Visdomstand,
Vil blandt Skumlerne og Brummerne
Ej vi sidde, naar fra grant'æt
Fjeldhoug Norges store Mand,
— Han, som nys blev Excellense —
Over Jyllands flade Strand
Nærmer sig til vores Grænse.
Vi en »Middag« faar i Stand;
Vi maa vise, hvad vi kan,
Vil han ej vor »Rigsret« ænse,
Som er ikke rigtig norsk,
Saa skal han,
Medens Bæg'ret vi kredense,
Bergfisk faa af »døde Torsk«.
Før paa Fastespiser dorsk
Venstre saas i Kroer gnave;
Men »Partiet« har faaet Mave,
Tauber bliver snart dets Pave,
Gaffelen bli'er Folkegave,
Fællesspisningen bli'er Maalet
Nu for Skraalet;
Der bli'er sunget, talt og skraalet
For, at Estrup bort skal trave;
Højre bliver dygtig aalet,
Thi ved Pousse-Café'er lave
Kan man Alt, som man vil have.
Dermed har man Baandet fundet;
Baandet, som har »Aand« og »Haand«
Sammenbundet,
Det er Serviettens Baand,
Fint af Talemaader spundet.
Dermed har man jo faaet Ram
Paa et virkeligt »Program«,
Som, det siges maa med Skam,
Hidtil taaget var som Skyen;
Samles kan nu Landet, Byen,
Jylland, Sjælland, Lolland, Fyen
Om — Menuen.
Ja Du ser, at Blus paa Vægerne
Fattes ikke.
Dus med Lægerne
Skal af Bægerne
Nu vi drikke.
Christian! Er Du med paa den!
Naar saa ogsaa de maa drage
Bort, ej derfor op vi stikke
Eller klage.
En Kongres vi har igjen: —
I de næste otte Dage
Kommer, som en Landeplage,
En Kongres af — Tømmermænd!

Læge-Kongræsseligt. Efter sikkert Forlydende agter den kgl. danske Regering under Lægekongressen at benaade forskjellige af dennes mest fremragende Medlemmer med passende Titler. Pasteur vil saaledes blive udnævnt til *Bacillaureus physiologiæ*, Professor Kochs forskjellige Elever og Medarbejdere til *Mikro-Kocher*. Carlsbergerfondet vil udsætte en Præmie af 100 Ankere Lagerøl for den af vore Musikere, der komponerer den bedste *Pasteuralsymfoni*.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
(Dritte verbesserte Ausgabe.)

Der russische Kapel.

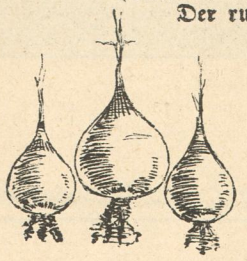

Die Russen haben viel mehr Bescheidenheit als die Engländer gehabt. Sehen Sie, lieber Germane, diesen kleinen Kapel hier im Breitestraße ganz versteckt liegend? Das ist das ganze, und die drei vergoldene Rettige oder Radisen sind von die Copenhagener Grünhandler und Grünfrauen geschenkt geworden zum dankbaren Andenken der russischen Matrosen, welche immer so viele grüne Gurken hier kaufen. Daher heißt auch, wie Sie in Deutschland immer vom französischen Turko fabeln, ein Russe hier ein „Gurko". Solsche „Gurko"s wachsen hier des Sommers und zwar am meisten in Breitestraße und Amalienstraße sehr häufig auf dem Pflaster empor, werden dann von ihren Uebergurkos jede Nachmittag eingesammelt und von der Zollbude seewärts exportirt. Die Russen haben nur einen Zar, wir aber haben viele Bazaren, und wenn man hier „Bazar und Zimmermann" giebt, dann wird der russische Zar so freudvoll, das er nicht blos sein Kapel aber auch den Zimmermann dekoriren lasset. Das mag ich doch nicht, denn ich leide die Zimmermänner gar nicht, weil sie mir nie mit goldnen Rettigen, sondern nur mit Kopfweh in meinem Gipfel dekorirt haben. Neben an sehen Sie:

Die Marmorkirche.

Dies ist das achte Wunderwerk der Welt, denn die ganze Kirche ist auf Actien basirt, und die Actien gehen auf und nieder, und doch steht die Kirche ganz ruhig. Nur obenan zittert es bisweilen, und die große Glocke, da hängt, schwingt immer stärker nach die linke Seite als nach die rechte. Den goldnen Kreuz droben ist dem Tietgen geschenkt geworden. Hätte wohl lieber ein Dannebrogischen Groskreuz gekriegt. Aber er ist nicht so viel der Ritter von Dannebroge als der Ritter von Hans Broge, der wie ein treuer Knappe immer nach die Geklingel der marmorkirchlichen Glocke horcht und wenn sie sagt: „Pingel Pingel! Pingelingeling!" dann sagt auch der Hans Broge: Pingel! Pingel!

Ach Pingelingeling für Massa!
Der Massa ist *pr. Cassa!*
Ach Pingelingeling Ping Ping
Für liberalen Ring.

Da hat sich aber der treue Knappe geirrt, denn der Tietgen hat nur seine Glocke, aber gar nicht sein Geld klingen gelassen. Und der liberale Klingbeutel ist leer von ihm gegangen. Sehen Sie den schönen Kuppel! Ist von dänischen Kupferkasserollen gemacht, denn als es kam, das die Kirche ein Kuppel haben sollte, da konnte der Tietgen es nicht herbei schaffen, weil er wohl viel Papiergeld, aber kein Kleingeld oder Kupfergeld hatte. Aber die Dänen wollten nicht ihren Marmorkirchenvater im Kupferstich lassen und opferten ihr Hab und Gut um nicht solch ein Blechhaus, wie den königlichen Theater wieder zu kriegen, und sie machten guten Kupferminen zu schlechten Börsenspiel. Noch ist der Kuppel demokratisch rothlich, wenn aber der spanische Tractat einmal im Stande kommt, und wir unser Spiritus mit spanischen Weinen vertauschen können, da grünet wieder die Hofnung, und auch die Kuppel wird grünen im spanischen Grün und ganz verirrt da stehen bleiben.

Der Musikpalais.

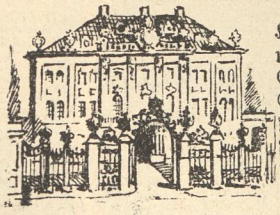

Da, links hinter dem grossen Hof, wo der Gras so aristokratisch und administratorisch zwischen die Steine wächst, liegt der gräflich Schimmelmannischer Palais. Ach die Steine warten auf den Orpheus, dessen Tachtstock sie in einen freudigen Geldvalse umherspringen lassen sollte können. Der Orpheus ist aber nicht gekommen. Liegt noch in die Geldschranken unser fein-musikalisch, musikvereinigten Mæcenen gefesselt. Der grosse Kopenhagener Musikpalais ist noch ein Luftschloss. Aber lieber Germane, Sie haben ja Fantasie! Schließen Sie die Augen zu. Siehe da steht der Musikpalais grösser als Panoptikum, prächtiger als National! Aus grossen Fenster strömt die schönste hofmusikalische Variationen hinaus. Es schimmert und flimmert wie von philharmonischen Rubinsteine, und im grossen Saale sitzen die schönen Töchter und schlanke Söhne Hafnias mit einander im strahlenden Glanz der electrischer Sonne kokettirend. Die Damen fächern sich, die Herren drehen ihren Knebelsbarten, die Mutter plaudern, die Väter schnarchen, und im Fächern und Drehen und Plaudern und Schnarchen hört man wie eine immer zurückkommende Thema: „Ach wie sind wir Kopenhagener doch musikalisch!" Machen Sie nun die Augen auf! Sie sehen Nichts — Ja so ist es auch mit der Musikalischheit der Kopenhagener. Wenn man die Augen aufmacht, dann siehet man — den Schimmelmannischen Palais.

I Syltetiden.

Nu er det længe siden, at Rigsdagsmanden sprang
— Skjønt nødig — ned fra sine høje Stylter;
Nu passer han sin Gris og sin Ager og sin Vang,
Imedens Mutter hjemme gaar og sylter.
Ja, sylte gjør hver Bonde, hver Greve og Grosser,
Saa Fruens Finger bliver rød af Iver,
Og ikkun vore Blade har ikke Raad til mer
At «sylte», hvad de gode Ho'eder skriver.

Beværtningsdriver-Lavet har drabelig hængt i,
Forleden hele National de fyldte;
Et Spejl gik nok i Stykker af bare Skræk, da de
Paa store Ord og fedt Flæsk laved' Sylte.
Resolutioner toges og kassertes i en Fart,
Kongressen syntes haabløs — O, men græd ikke!
Det Hele bli'er nok «syltet», naar Folketinget snart
Leverer et behørigt Kvantum Eddike.

Dentisterne har bidende Emner diskutert,
Med Vin-Sten, si'er man, klinked alle Vennerne,
Og Talerne har hver i sin Mundart «demonstrert»
Og gik omkring og følte Folk paa Tænderne.
De talte om de Tand-taluskvaler, som de led,
Om gyldne Fremtidsdage her og hisset; —
At de just valgte Syltetiden, er fordi de véd,
At Maverne spolere kan Gebisset.

Den norske Normand Sverdrup herned fra Skyen faldt
Og kom i Das-Avisens Favn i Klemme;
Ved Marstrands Øl kan Berg nu fortælle ham, at Alt
Er et uartigt Ord paa Norsk herhjemme!
Hvis Sverdrup *en passant* vil mod Estrup fare frem,
— Faconen let af Skræder Holm han lærer, —
Saa vil det, som man si'er, blive Syltetøj for dem,
Der Skummets Rolle gi'er, naar Tiden gjærer.

Vort Venstre deler Syltefad, for ret at se sit Snit,
Med hin bekjendte, brandgul-røde Skare,
Der snart skal sylte Lovene ind med Dynamit
I Stedet for at bruge «Demarare».
Kan hænde, at til Slutning det dog de Sidste er,
Der nyde skal den Rødgrød *con amore*,
Man havde tænkt at lave sig af de Kirsebær,
Som Holm og Hørdum spiser med de Store!

Grev Holsteins Skyttekorps gjør en umanerlig Støj,
Med Bajonetten man i Luften hugger,
Mens Højre gaar fredsommelig og laver Syltetøj
Og binder til for sine Syltekrukker;
Men Greven smiler lunt, han har taget sit Parti:
Endnu kan Alting frelses — uden Æren!
Vil Skytterne kun Højre lidt bravt i «Krukken» gi'e,
Saa kan Hr. Greven selv levere — — Blæren.

Jarl Sverdrup hyldes.

Hyldingskoret.

Vor Hyldest vorder bragt dig, vi hylde dig for sand,
Thi du har underlagt dig det ganske Norges Land;
Og derfor vil vi sige, saalænge som vi kan,
Lyksaligt er et Rige med slig en lille Mand,
En lille bitte Mand,
En ganske lille Mand,
En ganske lille bitte, bitte, bitte, bitte Mand.

(Frit efter E. Bøgh).

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 14. August. Nr. 33.

Daarlige Udsigter.

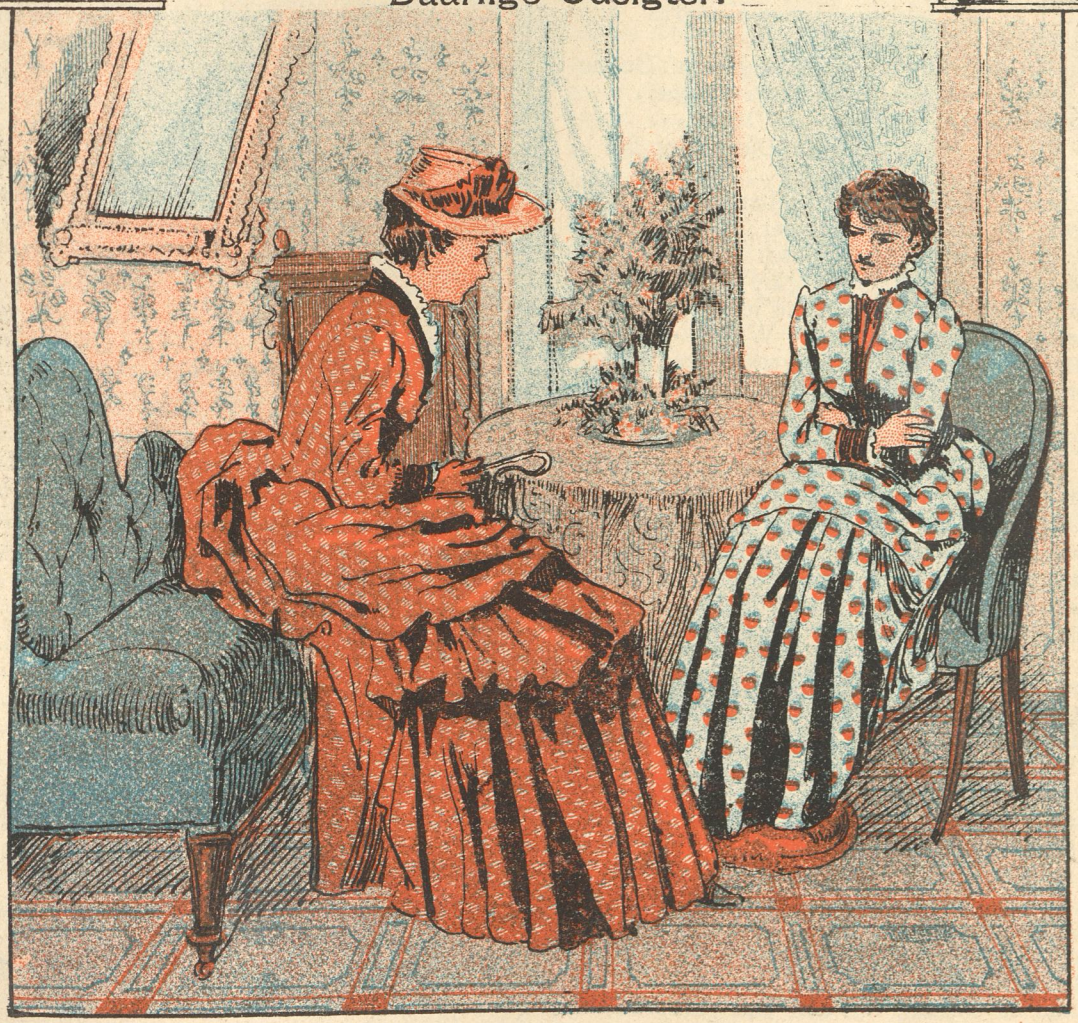

— Er du vis paa, at der kun er en Læge? Tror Du ikke nok, der kan leve en til?
— Jo! en rigtig dygtig. Men to Dosmere kan sandelig ikke trives der.

Den 14. hujus.

Mædens Versailles-Kongressen slaas
Ganske som de Liberale hos os,
Og derimod vor Læge-Kongres
Her sig befinder i sit Es,
Aabner vi her en Kongres af Degne
Sagtens paa Hygiejnens Vegne,
Saasom ved hver en Debat
Hver Mand paa sin Diæt ta'er fat.

Bedre man aldrig paa det Gebet
Indsigten repræsenteret har set;
Her man jo *Doctor* EEDEVARD har,
„*Lægemidler*" han laver saagar!
Og forgjæves blandt Lægerne leder
Man efter Mage til „*Doctor*" WEDER-
KINCH, som er svart fremragende her,
Hatten alene er Penge værd!

Venstres Kirurger, det kan I tro,
Siger til Læge-Kongressens Spar To.
Og de har bedre Knive, fordi
Al Ting gaar her ud paa Kniveri.
De kan Finanslove amputere,
Afsætte Arme og Ben med mere,
Dog maa her trækkes én Færdighed fra:
— De kan ej sætte Ministre a'!

«Greven» er som Mikrokomiker nok
Saa genial, som PASTEUR eller KOCH:
Er Ministeriets Synder kun smaa,
Han skal dem nok forstørrede faa;
Og ved den Ære man ikke ham skiller,
At han opdaged' Krapylets Baciller,
Den Gang han analyse-
rede sin egen Mund-Diarrhoe.

BERG derimod har et eget Talent
Til at optræde som — Patient:
Snart han en Bule i Panden faar,
Og med et Omslag om den han gaar,
Snart dog hans aabne Pande i Skyggen
Sættes af hans Blodkopper paa Ryggen;
Kort sagt, han har Fortræd og Kval
Nok til at fylde et helt Hospital.

Dog bliver CHRESTEN v. KJÆLDERNÆS
Formand i Dag for Tingets Kongres,
Kvak-*Salve Titulo* CHRESTEN BERG
Frembringer af Resultater et Bjerg,
Helst saasom Vandskræk er sjælden en Plage
For vore Rigs- og Hundedage,
Selv uden Vakcination af PASTEUR
Bider han ikke, men bare — gøer.

Fra Kongresgangen.

Kjøbenhavn har været nervøs i de sidste fjorten Dage, nervøs som en ung Mand, der skal til sit første Stævnemøde, eller vel rettere som en Elsker, der for første Gang venter sin Elskedes Besøg i sit Hjem. Man har kunnet se det paa Byens Fysiognomi; der har været Feber i Trækkene, Feber i Trækket paa Østergade, Feber i Trækket ved Tivoli. Det var øjensynligt, at der var Et, der beskjæftigede Alle; Folk standsede hinanden paa Gader og Stræder forat tale derom, og hørte man efter, var Emnet ikke det sidste Uheld med Dampsporvognen, ej heller Koleraens Udbredelse i Frankrig og Italien, hvor Sygdommen skrider frem efter den gamle, bekjendte Sætning, at alle Veje føre til Rom; nej, det var Lægekongressen! Lægekongressen først og Lægekongressen sidst; man kunde spore det lige til Valby, hvor Fader og Søn blev uenige i det kjendte Vejmøde om «Pasteurs Vej» eller »Alliancevej», til midt ind i Hovedstadens Centrum, hvor man vilde omdøbe «Hotel d'Angleterre» til «Pasteurralseminariet».

Hver Dag bragte Aviserne foruden den sædvanlige Sygeliste en Fortegnelse over de forestaaende Lægebesøg, og efterhaanden som Tiden nærmede sig, tabte alt Andet sin Interesse for de rigtige Kjøbenhavnere. Man talte kun om Lægekongressen og lagde sig efter saa mange tekniske Udtryk som muligt. Ingen bekymrede sig om, at Folketingets ærede Formand, Hr. Chresten Berg, paa en demokratisk Skodsborgtur paadrog sig nogle ualmindelig stærke Blærelidelser, da man antog, han snart igjen vilde være i Stand til at blære sig som sædvanlig; man ænsede ikke, at den store Bibliothekar Elberling endnu ikke havde faaet stoppet sin Munddiarrhoe; man brød sig ikke om Jens Busks sædvanlige kroniske Militærtuberkulose; man saa med Ligegyldighed paa, at Hørup rejste ud paa Landet for der at blive af med sin gamle Galdesten; og man ironiserede endogsaa over Dr. Georg Brandes' Brystsyge, der i den senere Tid har forhindret ham i at bryste sig, skjønt den paa ingen Maade kunde henregnes til de almindelige Børne-Sygdomme, som han er kommen saa overordentlig let over.

Allerede Maaneder forinden den berammede Tid havde vore aarvaagne Borgermestre sat sig i Bevægelse: Ehlers, der længe havde lidt af en ondartet Wattersot, vaagnede op af sin Sovesyge og søgte at klare Vandet; Borgermester Borup

begyndte at komme sig og rykkede op paa bedre Kost paa Kommunehospitalet; Borgermester Knudsen rørte sine gamle Lemmer paa Almindeligheden ved at leje Flyttedag med dem; og Borgermester Hansen var berettet paa det Yderste med sine lange Liniebegravelser.

Alt som Tiden nærmede sig, fik man travlt med at pynte op i Stuen. Ved Hjælp af Brandvogne og Vandoverskylninger fra Brandhanerne fik man Gaderne vaskede, hvad der ikke er sket i Mands Minde, og hvad man naturligvis ikke havde vovet at gjøre, hvis Dr. Koch var kommen, men heldigvis blev han holdt tilbage i Bacillien; saa fik man skuret af, endogsaa Skuret ved det kongelige Theater fik en Overhaling; og nu begyndte man at pynte op, thi der var mange Steder, der led af sygelige Affektioner. De store, gamle Træer i de forskjellige offentlige Haver, som saa ganske friske ud, blev befundene at lide af Svindsot og blev fældede for Fode væk; Kristianshavns Kanal led som sædvanlig paa denne Aarstid af Forstoppelse, og det var meget vanskeligt at skaffe den ordentlig Aabning; og det kongelige Theater, der led af Fallesens Syge, maatte gjennemgaa en Restaurationskur, nærmest ordineret af Ge-Siemsen; Hesten paa Kongens Nytorv maatte underkaste sig en Hestekur for sit slemme Anfald af Broncesyge i Foraaret; medens Esplanadepavillonen, der var bleven angreben af den engelske Syge og syntes snart at skulle sige Farwales til denne Verden, dog foreløbig reddedes.

I Begyndelsen af Avgust begyndte Symptomerne paa, at Krisen var nær forestaaende, at blive tydeligere; Lægekongressens Komite viste klart Tegn paa en heftig Barselfeber, som især angreb den lange Nerve, der var meget irritabel, og forgjæves søgte man at aflede denne Ubehagelighed ved Anvendelsen af det røde Ridderkors. Den vise Magistrat troede at gjøre det saa mageløs godt ved at ordinere kraftig Føde i Forbindelse med Søluft fra Toldboden for de udenlandske Gjæster og fire hundrede private Venner og Bekjendte med Udelukkelse af de danske Læger, da Magistraten ihukommende sine Bidstrupsmiddage, mente, at Lægerne kunde have godt af at holde Diæt en Dags Tid ovenpaa de mange andre Gilder, hvori de mærkelig nok havde faaet Lov til at tage Del; men dette viste sig heldigvis, inden det var for sent, at være en helt fejl Kurmethode, og der blev ordineret Omslag. Og da man frygtede, at Homeopatherne skulde forstyrre Harmonien, naar de ikke fik Lov til at forsøde Kongressens Tilværelse, greb man til den praktiske Udvej at lade Hof- og Stadsretten sende Homeopatherne en Apothekerregning paa to hundrede Kroner til hver, i det Haab, at de saa ikke havde Raad til at gaa med til Festlighederne.

Alle var i Aktivitet, lige fra Overhofmarschal Lunding, der efter *«Avisens»* Meddelelse exercerede med hele sit Kompagni Marschaller i den rette militære Aand: «Med militær-lægevidenskabelige Sektioner til højre marscher op, løb!» til Kunstnerhandler Ernst Bojesen, som overlæssede sin Mave med de mange Menu'er, der ikke kunde kaldes *menus plaisirs* for dem, der skulde betale Gildet; og lige fra «Dagbladet», der tog sig af Hygiejnen og klagede gudsjammerlig over Rendestensmerter, til *«Avisen,»* der i den sidste Tid havde vel hyppige Strejftog af Brock.

Dernæst rejste det store Indlogeringsspørgsmaal sig: Skulde man skaffe de udenlandske Læger Logis efter deres respektive specielle Fag? Skulde man f. Ex. indlægge Ørelægerne paa *«Hotel Øresund»* og Militærlægerne paa *«Hotel Danevirke»*? Og var der nogen Mening i at anbefale Fodlægerne Ligtaarnpavillonen paa Tivoli og henvise Specialisterne i Mavesygdomme til at bruge *«Den forgyldte Nøgle»*? Hver Dag vrimlede Bladene af Meddelelser om, hvor de forskjellige Kapaciteter skulde bo; Hovedstaden kunde ikke en Gang rumme dem alle; Nogle maatte lægges ud paa Klampenborg, som f. Ex. Spencer, der endog fik bygget sit eget Badehus og derved narrede alle dem, der havde glædet sig til at gaa i Vandet med Spencer; men Andre kom endnu længere bort, ja man maatte endogsaa ty baade til Hannover og Trier. Alting klarede sig imidlertid; Professor Saxtorph tog sig af Kongressens Lister, og Alle, der vilde have Gjæster, blev tilfredse, maaske med Undtagelse af Grosserer Augustin Gamél, der for en baiersk Ordens Skyld havde tegnet sig for Prins Luitpold af Baiern, thi denne Baier var nok bleven doven.

* * *

— Den første Sammenkomst, der fandt Sted i Tivolis Koncertsal, var betegnet som en *Conversazione à la banco*, hvilket Direktionen for Tivoli uheldigvis havde forstaaet som Konversation paa Bænke, hvorfor den havde ladet Bænkene staa og fylde Gulvet op over hele Salen, saa at der omtrent var en lige saa uhindret Passage som i Dagmartheatret før Ombygningen. Det B. Dahlske Orkester havde sørget for et særdeles velvalgt Program, hvoraf især Ouverturen til *«Apothekeren og Doktoren»* samt Potpourriet over Themaet *«Jeg har kongresselig ondt i min Mave»* gjorde Lykke. Den sædvanlige Orkestertribune var smagfuldt dekoreret med diverse fordelende Urter, og Musikdirektøren var i Dagens Anledning dekoreret med det røde Kors i Knaphullet.

* * *

— Blandt Lægekongressens sidstankomne notable Rejsende kan endnu nævnes tre Spedalske fra Norge, som strax fik stillet en større Suite af Eneværelser paa Kommunehospitalet til deres sygelige Disposition.

* * *

— Den højtidelige Aabningsfest foregik i Industriforeningens Festsal, og de fremmede Gjæster er sikkert blevne

overvældede af den Varme, hvormed de modtoges; hos flere af de Tilstedeværende var Temperaturen saa høj, at Lægfolk undrede sig over, at de kunde overleve det. Da de andre Blade har bragt fuldstændige Referater af Festen, skal vi indskrænke os til at bemærke, at Kantaten til Akkompagnement af det Sp. Dahlske Orkester indeholdt en aandrig Allusion til «det nye Korset i vor Tids Banner». Et herværende Blads Meddelelse om, at Kammersanger Simonsen foredrog Soloen i Kantaten, maa derimod vist betegnes som fejlagtig, alene af den Grund, at der ingen Solo fandtes i Kantaten, og at Hr. Simonsen ikke medvirkede. Professor Panum bød derpaa Forsamlingen Wells kommen og ønskede Kongressen god Aabning, og Festligheden sluttedes med Afsyngelsen af anden Del af Kantaten: «Kongressens Cormac-mac.»

* * *

— Igaar Formiddags afgik Kongressens Medlemmer her fra Byen til Kronborg paa tre af det forenede Dampskibsselskabs Dampere, som af Hr. Etatsraad Tietgen var stillede til fri Disposition mod Erlæggelsen af et ubetydeligt Honorar. Farten gik hurtig og let hen over Øresunds medicinske Vande, og man hørte Udbrud paa alle Tungemaal over den herlige Knyststrækning. Paa Slottet var der serveret en slot *dejeuner dinatoire*, saaledes at der samtidig kunde dejeuneres i 10 Gemakker og dineres i 10 andre, og der hvilede en vis Nimbus over hele Arrangementet. Stemningen var meget animeret, og der fortælles, at flere af Deltagerne blev indlogerede hos «Holger Danske».

* * *

— Kommunens Middag finder Sted i Dag paa nordre Toldbodplads og tegner, hvis Vejret holder sig, til at blive meget varm, dog er der des værre en Mulighed for, at den kan blive lovlig fugtig. Om de storartede Forberedelser har Aviserne bragt forskjellige Notitser; der fortælles saaledes om Ankomsten af een Skildpadde, hvis Liv ganske vist er forloren, naar den skal slaa til til 1200 Gjæster; derimod vil der blive nok af Ænder, da der af disse er slagtet 3,278¼ foruden dem, den kjøbenhavnske Presse selv serverer. Efter Middagen vil Gjæsterne sejle, og Turen gjælder Tivoli. Efter Forlydende vil der denne Gang blive draget Omsorg for, at ingen Raadmænd bliver glemte om Bord i Dampskibene.

* * *

— Da vor Referent venter og haaber, at Kommunens Middag vil tage saa svært paa ham, at han ikke kan være i Stand til at arbejde mere i denne Uge, har han allerede i Dag tilstillet os følgende Beretning om Afdansningen paa Lørdag i *„National“*:

Salen var rigt dekoreret. Fra alle Kanter vajede Dannebrog, i hvis skarlagenrøde Felt det hvide Kors dog savnedes, idet det i Dagens Anledning var ombyttet med røde Kors. Ved Indgangen stod en kolossal Statue af Haabet i arsenikgrønt Klædebon med kongræsgrønne Rabatter, og fra de mægtige Hvælvinger blandede den milde Koldbrand fra Tusender af Levertranlamper sig i medicinsk Forening med Miltbranden fra de elektriske Blus. I Baggrunden var rejst et Theater, hvis Hovedscene foreløbig var dækket af et uldent Sengetæppe, der var ophæftet paa høje Jernpiller i forgyldte Stivkramper, og hvis Folder, ligesom paa Internationaltheatret, droges til Side af skjønne, smaa Diakonisser. Over Scenen stod den simple, men alvorsfulde Indskrift: «Dyrt er Dommerblæk, men dyrere er Doktorvand,» hvilken sindrige Sentens blev hilset af de indtrædende Læger med vedholdende Akklamation.

Selve Processionen var imponerende ved sin Indtrædelse i Salen. To og to traadte de mandlige og kvindelige Læger ned ad Marmortrappen og dannede med sine dobbelte Lede en lang Gigtkjæde. Paaklædningen var Gala med Brokbaandet over Kjolen, Doktorhat, elastiske Strømper og Spændetøje. De modtoges ved deres Nedkomst af en Deputation hvidklædte Jordemødre og Læredøtre, der rødmende overrakte hver Læge en Buket af Balsam og Violrod under Afsyngning af en højtidelig Kloral.

Imidlertid havde et elegant Publikum samlet sig i de tilstødende Venteværelser, og efter gjensidig Spørgen til hinandens Befindende gik alle til Stols for at overvære Præstationerne paa Scenen. Efter en kort Prolog, der smukt og gribende fremsagdes af cand. med. Jerndorff, opførtes «Kongens Læge», «Doktoren mod sin Vilje» og «Barselstuen», der alle modtoges med udelt Bifald; Forestillingens egentlige Trækplaster var det dog, da den berømte Pasteurlod en Samling røde Hunde, der alle led af Vandskræk, anfalde en Sværm forud vakcinerede spanske Fluer, uden at paadrage disse det mindste Iglebefindende.

Efter at Doktorstolene var fjærnede, tog Ballet sin Begyndelse. Man havde haabet at kunne danse udenfor paa den aabne Estrade, men da Vejret truede med kolde Omslag, maatte man af Frygt for Kuldegysninger holde sig indenfor de klorkalkede Vægge. Musikens Toner brusede ud over Salen; i det fuldt besatte Orkester bemærkede man med særlig Henrykkelse en virtuosmæssig Behandling af de skærende Mæssing-Instrumenter; Stikbæknernes og Varmebæknernes hjemlige Toner sekunderedes smukt af Trommehindernes Bæven, medens Dr. Henriks Solo paa en Harpestræng aftvang enhver Tilhører den udelteste Beundring.

Ballisten, der i elegant Udstyrelse var udgaaet fra den evige Ernst Bojesens Etablissement, var saalydende:

1ste	Dans.	Almindelig Stuegang.
2den	—	Les Lancettes.
3dje	—	St. Vejtsdans.
4de	—	Den liggende Porte-fran-chaise.
5te	—	Borddans. Bedste Pleje.
6te	—	Cotillon, med en ny Mix-Tur.
7de	—	Galoperende Svingsot.

I Begyndessen herskede der hist og her nogen Balfeber, der et Øjeblik hos de sangvinsk-koleriske Temperamenter opvakte en melankolsk Frygt for Kolera, men da der mellem Dansene serveredes Is (paa Hovedet) og, trods Gehejmeraad Kochs energiske Protest, Blyvand i Patteglas, forsvandt snart dette Misfoster af en ophidset Indbildningskraft. og det varede ikke længe, før alle fik deres Knokler rørte. Man havde foreslaaet Inspektøren ved Epidemi-Hospitalet til at fungere som Balinspektør; men de forsamlede Sektioner vedtog énstemmig den Resolution. at «man skyldte den fri Videnskabelighed at virke hen til, at der dansedes uden Regler.»

Dansen gik livlig, og det var et interessant Syn at se enhver Specialist anvende sin særegne Kur overfor Damerne, medens de forstærkede Pulsslag, de feberbrændende Øjne og Kindernes hektiske Rødmen vidnede om den højeste Grad af Velbefindende. Ingen tog Hensyn til den noget indskrænkede Plads, der frembragte enkelte Forsnævringer; hist og her strøedes fordelende Urter paa Gulvet, hvor der var størst Trængsel, der frembragte en rigelig Aabning, som Opvarterne strax benyttede til at ombyde Ormekager og Smaakopper med Camillethé. Ogsaa for Børnene var der sørget, idet disse glædedes med Sundhedschokolade og Børnemælk i Børnekopper.

Inden Bordet stænkedes der med vellugtende Karbol, og der ombødes kølende Pulver (Børnene fik Kinderpulver), medens de fremmede Læger diverterede Forsamlingen med Udførelsen af deres (inter)-nationale Danse. Særlig vakte Lægerne fra Basel stormende Begejstring, da de under de tilstedeværendes sansespirende og øredøvende Jubel hvirvlede sig rundt i den vildeste Dødningedans.

Dette Ophold benyttedes til at dække Operationsbordene med det udsøgteste Hospitalsservice. Man paasatte Blodkopper med Bruspulver, og de kæmpemæssige Patteflasker med forgyldte Blodpropper, indeholdende den skummende *vinum thebaicum*, garanterede mod Tørhed i Halsen. Dissekérknivene blinkede, medens man anrettede de kraftige Skinker, nedlagte i engelsk Salt. Havresuppe med nye Gullroer, Hjelt i Gelée, *Tete de* Chauveau *naturel* og den bekjendte Prev-Ost fra Genf bødes tillige med en Snaps Brama-Livselixir egenhændig rundt af Receptkomiteen; Sardiner i amerikansk Olie og Bouillon med skaaren Rabarberrod og Sundhedssalt vidnede om, at der var sørget for en rationel Ernæring, og de appetitlige Medicinglas med Salmiakspiritus gav sammen med Sennepskagerne og Bonbon'en (en Gave fra Sukkerdok-torerne) Løfter om en lækker Dessert. De særdeles smagfulde Spisesedler var forsynede med mange kirurgiske Chie-witzer af en herboende Menu-Kunsthandler, der havde havt den heldige, humoristiske Ide at give dem Form af et Blad med Titel: Klystersprøjten Nr. 1.

Man gik til Bords i Procession, og snart lød der fra alle Pladser under livlig Samtale og Doktordisputats den mest smitsomme Latter. Da den første Sult var stillet, hvilket medførte nogen Tid, da man af diætetiske Hensyn kun tog en Spiseske fuld hver anden Time, slog Præsidenten til Lyd paa sit Igleglas og udbragte Skaalen for de fremmede Gjæster, idet han haabede, man havde befundet sig vel ved Lægebehandlingen i Aften. Paa denne Hilsen svarede Gjæsternes Ordfører, idet han i et humoristisk Foredrag, der satte alles Lattermuskler i krampagtig Bevægelse, paaviste det gavnlige ved Motion og Svedekur og fremhævede de danske Lægers Fortjeneste ved den praktiske Gjennemførelse af denne Metode. Han gik derfra over til, i en længere beaandet Hospitale paa Doktorlatin, at omtale de danske Doktorers fremskudte Standpunkt, idet han hentydede til deres Bidrag til den nyere Tids forcerede Fremskridt og fremhævede navnlig Dr. Pingels internationale Forsøg, Dr. Eed. Brandes's Lægemidler og Dr. Wederkinch-Madsens Salivationskur som Arkumenter. Saadanne Navne vidnede om høj Videnskabelighed hos Folket, og det glædede ham at kunne udbringe en Skaal for Danmark som Forkæmperen mod al den Raadenskab og Bollenskab, der fandtes i Tiden. — Under denne Del af Talen vare samtlige Tilhørere dybt bevægede, og der saas overalt kun Mundvrid og rindende Øjne. Under Afsyngning af Sangen: «Min Doktor er en herlig Mand» hævedes Bordet, efter at Præsidenten havde ønsket alle Velbekomme og mindet om, at «god Fordøjelse er god Fornøjelse». Efter Bordet bødes der Hyldethe til Damerne, medens Herrerne nød deres Kamfercigar til Agernkaffen med tilhørende daarlig *Dome* og endnu længe vedvarede Dansen, som først stansede med Morgenbrækningen, da Lægerne bragtes til deres forskjellige Distrikter af et uoverskueligt Tog af Doktorvogne i en smuk videnskabelig Karrière, og vi er overbeviste om, at enhver Deltager længe vil mindes dette fornøjelige Lægebesøg og bevare det i sin Erindring som nogle af de skjønneste Øjeblikke i hans Praxis.

Bakteriaden.

Ak, hverken Menneskebørn eller Dyr,
Tamme saa lidet som vilde,
Bliver saa skammelig gjort til Martyr
Som en usalig Bacille;
Ingen mig under et Øjebliks Ro,
Aldrig jeg har nogen Ferie,
Nu vil Alverdens Doktorer en Klo
Slaa i en stakkels Bakterie!

Fjender jeg har i Pasteur og i Koch,
Ingen kan have dem større,
Disse Par Stykker var mere end nok,
Men jeg har henimod fyrre
Snese, der volder mig Angst og Nød;
I Mikroskopet de har mig.
Ak disse Glas vil forvolde min Død,
Selv om til Flasken jeg sla'er mig.

Og for at rent jeg rabundus skal gaa,
De med Karbolvand mig fo're;
Altid saa skal man forfølge de smaa
Og være mild mod de store!
Ingen ta'er Klor-Kalken fra mig! Jeg ser
Rundt om kun Farer og Pine!
Selv gaa i Hundene tør jeg ej mer:
Der er Pasteur med Vakcine!

Ellers hos Ehlers et Hjem jeg dog fandt,
Hvor der var herlig at være;
Ude, hvor Søndersøs Bølger de randt,
Sorgfrit jeg ku' mig ernære;
Nu vil med Læge-Kongres man saagar
Midt i hans Vandrør mig drille,
Lægerne ikke sig vandrøre la'er, —
Ak, jeg forfulgte Bacille!

Skal i min Nød jeg henvende mig til
Borgmester Hansen den brave?
Mon han paa Vestre Kirkegaard vil
Lade mig liniebegrave?
Nej, jeg vil heller til Tietgen betro
Mig, mens jeg end er i Live!
Han, naar jeg dør, kan mig Plads i en Kolerabacilika give!

Kjøbenhavn rundt

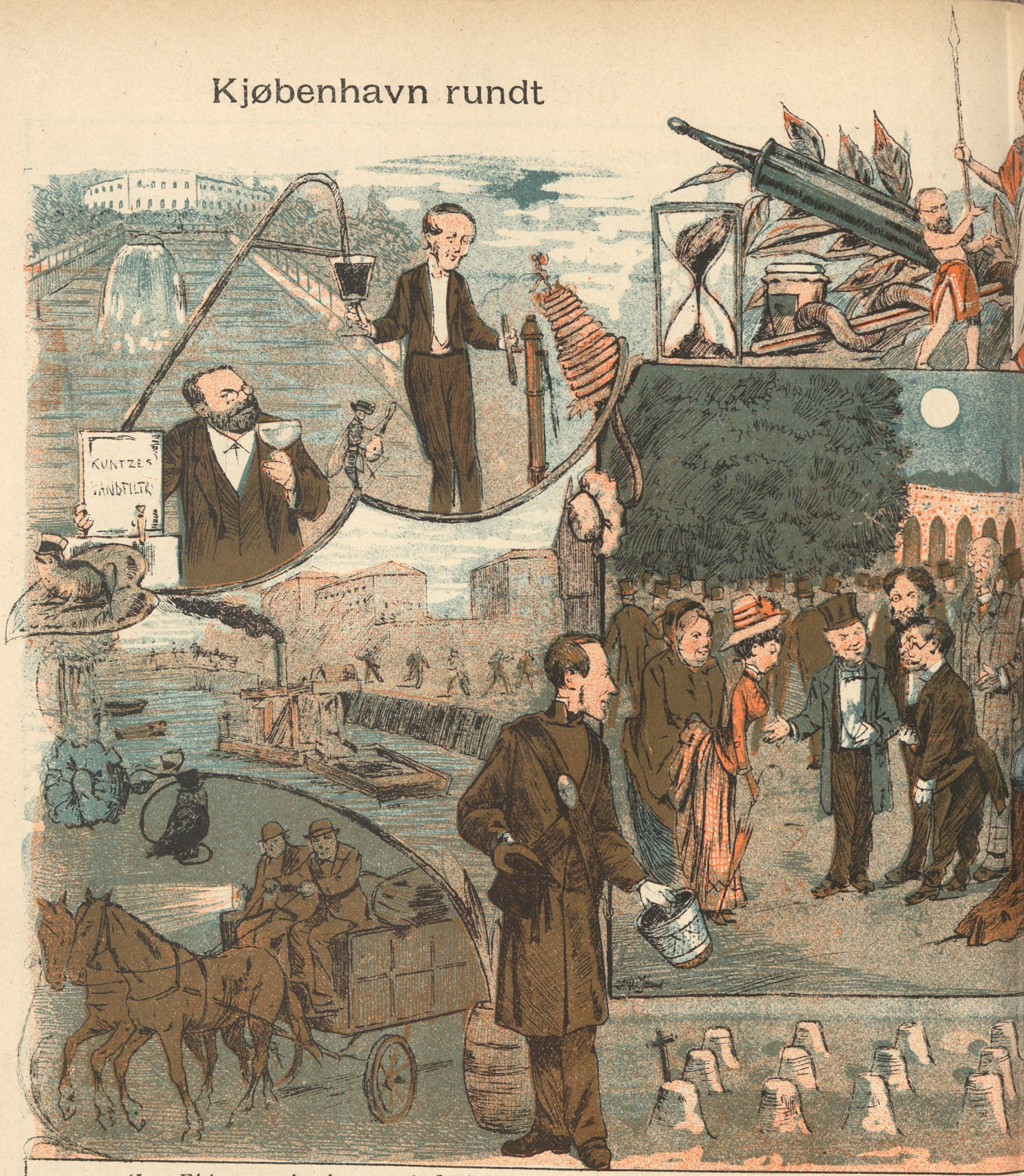

Hvor Ehlers vander den støvede Jord
I Axelstads brændende Egne,
Der mødtes de Læger, der kom til Nord
Paa Helsen og Sundhedens Vegne.

— »O, husker Du Lugten ved Snorrebros Bred,
Og Skraldernes liflige Tone,
De duftende Vogne i Nattens Fred!
Husker du Crone?

under Lægekongressen.

— »Jo, her har jeg været en Sommerdag,
Paa Kikkuren her jeg mig svaled'.
Jeg havde min Rede ved Borups Tag,
Jeg hørte, hvor han (hospi-)taled':
Jeg tror, her er sundest i Danmark!«

Efter H. C. Andersen.

Gildet for Sverdrup.

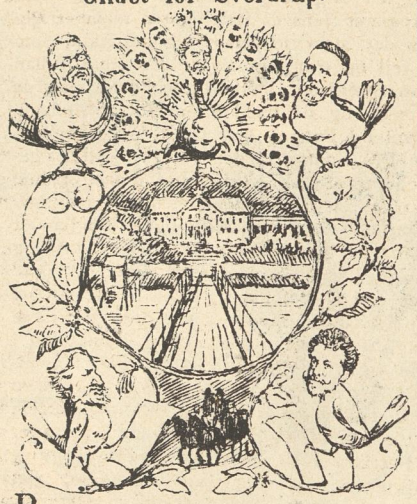

Paa Skodsborg skulde der være Gilde
Alt for den lille Mand,
For Berg saa gjerne vilde
Ha'e Uniform som han.
Og alle Venstreblade
De var saa himmelglade,
Saasnart som Høgsbroe gav Signal
Til Kong Oskars Principal.

At byde Gjæster mange
Sku' *Da savisen* gaa,
Den havde Næser lange
Og Fødder ikke smaa;
Det var et herligt Syn
At se den gaa i Byen
At byde alle sorte Smaa
Til Sverdrups-Gildet gaa.

Og Chresten skulde osse
Være deres Præst,
Hans Præk det kan, skam, klodse,
Naar han gjør rigtig Blæst;
Han er en højlærd Mand,
Klog over al Forstand,
Kun »*Gefion*«s bedste Fløjte
Ham overdøve kan.

Og Elberling sku' osse
Være deres Degn,
Han gaar ej for en Tosse,
Skjønt han er noget klein,
Hans Indsigt er en Lyst,
Den er ham selv til Trøst,
Naar han er høj i Mælet
Mod Højrepressens Brøst.

Og Tauber skulde være Skaffer
Og sætte Mad paa Bord,
Ej bedre Valg man traf her,
Hvor Venstre fik sit Fo'er;
Hans Haand var sjælden ren,
Og kruset var hans Haar,
At ikke Bordets Glæder
Skulde lide noget Skaar.

De havde og to Spillemænd,
Og de var meget smaa,
Det Schandorph var og, hille Mænd!
Borchsenius den graa;
De Lyren slog saa net
Til hver en Fiskeret.
Saa alle af deres Viser
Var bleven ganske mæt.

Og Sverdrup var til Gilde,
Han »løftet« blev i Kvæld,
Og fulgt om Natten silde
Til Totten-Bergs Hotel.
Før Afsked de mon tage,
Han sa'e: »I mine Dage
Jeg, Fa'en hakke mig, Mage
Til Gilde aldrig saa!«

Og Venstre sa'e: »Godnat De,
Vor Høgsbroes fine Ven!
Naar mener De vel, at De
Kan komme her igjen?«
— O, Ve! thi Dagens Glæde
Fandt nu et trist Symbol:
I Vejen kom ej en Slæde,
Men kun en — Natviol.

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
(Dritte verbesserte Ausgabe.)

Die Aertze.

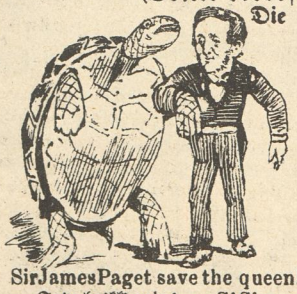

Wer kommt da? Hören Sie nicht ein buntes Geschnatter wie von freudigen Babylonier sich in ihrer Großmütterspracke unterhaltend? Horchen wir nach! Karbolsaüre, Morphin, Baccil, Mikrob, Mikrokoch, Makrokoch und Geheimerath Koch! — Pasteur! »Vive la France!« — Lister?! Very well! »God and Sir James Paget save the queen! Rule Britannia, rule the waves! — Fa'n ha'lk mig! — Si Signor! Maledetta infernale Kolerina! Flor e Cabañas, Tiabucos, colorado claro trattate spirituosa vini! — *Οἶνος της αγαπης!* — Bachschisch! — Mycket bra! Rusti Mir! — Er Du med paa den? — English spoken here — On parle français!« — Das sind die Aertze, die sich nach kommunalischen Diner begeben wollen werden. Da kommt ein Landsmann, ein Germane. „Bitte mein Herr! Sagen Sie mir: ist dieses nicht das „Friederichs Hospital?" — „Hat gewesen, hat gewesen! ist längst niedergelegt als Hospital?" — „Ach so! Was ist es denn nun?" — „Es ist — es ist — ein Versamlungshaus totalisirender Abhaltungsleute, die dort sich im vegetarianischer Ruhe mit Wassertrinken belustigen, es ist ein Wasserhaus, wo man immer ein gutes Glas Kopenhagener Kommunalwasser frisch vom Faß kriegen kann. Wünschen Sie vielleicht? ..." „Nein Gott bewahre. Danke sehr, empfehle mich gehorsamst. Ade!" — Nun, den wurden wir los und — Gottlob! — Sie gehen Alle den „Friedrichs Hospital" vorüber. Wenn sie das gesehen hätte, das wäre Schandale! Gehen wir mit zurück! Ach sehen Sie doch den schönen Zelt da auf der Zollbude. Da wird gewiß heute kolossal-kommunal gegessen. Wie schön ist nicht die ganze Service! Das ist keine vermischte Service, daran können Sie Gift nehmen und Bakterienwasser trinken! Aber warum liegt der Zelt so, daß die Gäste nur die Burmeisterliche und Wainliche Schiffzimmereien sehen können? Ist sehr fein ausgedacht! Das hat man so gemacht, daß die Aertze, während Sie ihren Champagne einschlürfen, immer den Aussicht auf die Zimmermänner behalten. Dann können Sie sich nicht den nächsten Tag über die Hinterlistigkeit der Dänen katzenjammern. Habe den Speisezettel nicht bei mir, aber obschon die weise Väter der Stadt öfters Greise genannt werden, wenn Sie die Straßen nicht genug bewässern, pflegen Sie sich doch nicht bei ihren Magistratsmittagen mit Kommunalschweinebraten zu begnügen. Aber wer komt da? Sehen sie, lieber Germane, die weise Väter haben nicht nur ihren Kalbsköpfe im Blöße gelegt um verlorenen Schildkröten zu serviren, haben aber einen ganz echten verschrieben, und da komt der Bürgmeister Ehlers mit den Schildkröten spazierend. Er ist nämlich der einzige Bürgermeister, der im echten Schildkrötentritte sich zu bewegen fähig ist. Die andern wollten sich zu sehr eilen, und das arme Thier könnte sich erhitzen und krank werden und gar nicht so gut schmecken. Aber mit dem Bürgermeister Ehlers has es kein Gefahr. Er kennt das alte Sprichwort: Eile mit Weile! und „Schön langsam!" ist die Devise, die er auf seinen bürgermeisterlichen Schild-kröte geschrieben hat. Nun sind alle die Gäste gekommen. Jetzt geht's los! Komm lieber Germane! Wir wollen mit! Ich kenne den Feldruf. Es heißt: Panum et Circenses! — Doch nein, ich darf nicht. Siehe, wie die Messer schon in die ärtzlichen Händen blinken! Wenn ich so ein scharfes Messer im Hande eines Reservechirurgs sehe, dann wird mir so seltsam diabolisch-karbolisch-operativ zur Muthe, und mir wird's, als ob ich selbst ein kommunalischen Schildkrötlein sei, die eben dissekirt sollte werden worden. Gehen wir lieber weiter.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder! De har da vel set Pasteur! Ikke? Gud hvor det ligner Dem, saa indgetogen De altid lever, og jeg har da for Resten ogsaa kun set hans Billede, og De véd, det er ham, som har opfundet Bakterierne og Karambolvandet og oprettet en Miltbrandassurance, og De véd, Milten det er den, vi indaander, og uden den kan vi ikke leve, og jeg spurgte Sørensen, hvem der først havde opdaget Milten, og han mente, det var en græsk Lærd ved Navn Miltiades, saa Miltbrand er vel det samme som det, de kalder den græske Ild, som det jo kan være godt at assurere sig imod, og det har vel Kong Georg ogsaa gjort, siden han saadan kunde rejse bort og lade sit Slot dernede i Aden brænde, og Gud havde Schønheyder endnu været ved det brændbare, saa vilde det nok blevet mere interessant, for han vilde da nok have begyndt med at forbyde hele Kongressen, og Fritz Grønbæk er misfornøjet over der ikke er bleven arrangeret en Sprøjteprøve med Morfinsprøjterne, men det synes jeg nu er unødvendigt for Pasteur er og bliver dog første Sprøjte, og jeg tænker, naar vi behandler ham godt, forærer han nok nogle af sine Smaadyr til zoologisk Have til Gjengjæld for den store Skildpadde, som ikke bliver bevaret i levende Tilstand, og vi var jo i Tivoli i Lørdags Aftes, og jeg synes rent ud sagt, det var ordinært af Bernhardt Olsen, at han ikke bad mig være med til den *Conversazione*, de havde inde i Concertsalen, for er der noget, jeg kan, saa er det konversere og det baade paa Dansk og Fransk. Men de fik nok ikke videre at leve af, for Fritz paastod, de drak Opiumstoddy og spiste Sennepskager med Salicyltetøj paa, men Sagen var, at han var sjaakeret over, at de unge Medicinere satte Petrine spanske Fluer i Hovedet, og Gud der var ogsaa saa fuldt af pæne unge Doktorer med Kloroser i Knaphullet og blanke høje Doktorhatte paa Hovedet, ganske nystrøgne og det hed sig nok, at Lægerne skulde holdes for sig selv, og de var lukket inde i Karantæne i Koncertsalen med Vagt foran og med Balduin Dahl til Vagtparade men med høj Hat og tilknappet, hvad der klædte ham godt til en Forandring, og vi kom jo helt hen i Verandahen og trykkede Næserne mod Glasruderne og saa dem gaa derinde ligesom Firbenene derude i Theerariummet og parlere, og lige som vi staar der, faar Petrine Øje paa en ung Læge, hun har danset Kaatilliong med paa Grosserer Jensens Bal, og saa raaber Pigebarnet: «Aa Mama der staar jo han»! og de Folk, som staar bagved, hører fejl og tror hun siger: der staar Johan og at det er Johan Sværdrop, han Nordmanden, som de var paa Skodsborg med, og de trykker paa for at se ham, og der bliver Trængsel og Petrine faar Ondt og besvimer, og De kan tro søde Fru Schrøder, der blev en hel Lægekongres, og En sagde paa Tydsk: «Fürchte nichts meine Dame, ich bin Artz» og en Franskmand raabte: *ne crœn je rieng matemoassœlle sjø svi mediseng* og en Englænder mumlede: *Dont bi afræt Miss ei æm æ medikalman*! og Gud mellem saa mange Læger kunde Pigebarnet jo ikke være bekjendt Andet end at komme sig i en Fart, og de lod hende nok lugte til Noget, men det var dog vist mere en ren Chloroformsag, som Fritz sagde, og saa kom vi jo i Snak sammen, og de sagde os Behageligheder over Tivoli, som jeg var ganske flov over, for det er jo ikke mig men Bernhardt, der passer det, og saa gik vi op i Ballon sammen, Sørensen og jeg i én Gondol og Petrine og de tre Læger i en anden, og da Petrine er til Vejrs og Sørensen og jeg ved Jorden, gik Maskineriet i Staa og Gud der sad jo Pigebarnet mellem Himmel og Jord, og jeg tænkte strax paa, at hun da maatte forgaa af Sult og Tørst, for hun havde jo ikke drukket The endnu, men det var jo altid en beroligende Tanke, at hun ikke kunde savne Lægehjælp, og da hun havde siddet der en halv Times Tid kom jo Maskineriet i Orden igjen, og da hun kom tilbage paa Jorden, var hun nok saa fornøjet og de havde moret sig dejlig og siddet og set paa Udsigten i Maaneskin, og da jeg saa hvor godt Petrine kom ud af det med Lægerne, var jeg rigtig nok kjed af, at Sørensen ikke havde tilbudt at tage en Læge i Huset, men han vilde ikke, fordi han syntes ikke det var værd at have udenlandsk Huslæge men mente at de blev nok indkvarterede i Lægeforeningens Boliger, og han er jo saa kjed af, Sørensen, at han ikke er Borgerrepræsentant nu, for saa kunde han kommet med til Middagen og han siger det kunde være morsomt for en Gangs Skyld at komme hjem med en ægte Skildpaddehat, hvad man vel nok kunde faa, og naar bare han vilde forære mig en Skildpaddekam i Stedet for min gamle som Tænderne er brukne paa og som Frits siger jeg burde have demonstreret til Tandlægekongressen, kan det Øvrige være mig det Samme, men Frits kommer med for han er jo i Sangforeningen og skal kun være med for at synge Kloraler eller hvad det hedder, naar de kommer med de varme Salveter. Ja, nu maa jeg af Sted, søde Fru Schrøder og gid De kunde faa Pasteur at se eller i alt Fald Doktor Bondefasius, der nok ogsaa er stor. Farvel og Tak for Kaffe!

Nu kommer de!

Nu kommer Bonden trampende
Fra Lade og fra Lo.
Han pløje vil den Ager,
Hvor Visneblomster gro.
Kun ganske kort bli'er Serien,
Har Bladene fortalt;
Men rent spolere Ferien,
Det er dog altfor galt!

Ej længer nyder Pingel
En Hvile, tryg og sød,
Hist i den lille Landsby,
Der kaldes *Kaje-rød*;
Med vemodsfulde Taarer
Han vender sig omkring,
Thi han i *Dumpe-Dalen*
Har efterladt Hr. Bing.

Med tunge Skridt Hr. Bejer,
Født Bajer, følger Queu'en,
Hans Ridderhjærte sukked,
Da han tog hjem fra *Møen!*
Selv Holm hin tapre Skræder,
For ret at tage Troen
Fra Venstres fede Degne
Drog bort fra *Flaskekroen.*

Hr. Wederkinch i Ferien
Tog ingen Steder hen;
Han svigter ej Kongresser
Af Videnskabens Mænd!
I zoologisk Have
Var han sin meste Tid,
Hvor han studerte Lama'en
Med ganske særlig Plid.

Hr. Berg lyksalig sprælled
Om den Sverdrupske Magnet
Og skraalte op paa Gaden
Og blæste i Trompet;
Ved Totten-Berg i Totten
Helt rød Hr. Berg gjør Stop, —
Nu véd han, at fra Dovnefjeld
Man naar til Tron-hjem op!

Hr. Hage fra *Ballongyngen*
Drager til sin Dont,
Hvor snart han gjør Ballon af,
At han kan svinge rundt!
Helt vred i Munkehætten
Saagar hin Ledre maa
Nu ind og væve Vadmel
Og la'e «Skytterne» gaa.

Alt Bondens Mark var mejet,
Og Høet stod i Hæs,
Den Gang de fæle Højremænd
Ham kaldte fra sit Læs;
Han svor en Ed ved Snapsen
Og op fra Høsten brød:
«Nu ta'er vi dem paa Kornet,
Til vi faar dem «op i Høet»!»

Kompagniet stiller.

FALSTAFF: Hvis jeg ikke skammer mig ved mine Folk, vil jeg være en Bergfisk. Der er akkurat én præsentabel Hat i hele Kompagniet, og den er oven i Kjøbet kjøbt i Filadelfia. Jeg tror ikke, at Mandskabet ejer mere end én hel Frakke, og den er lappet hos Skrædder Holm. Støvlerne er forsaalede hos Hørdum, og den rene Halm, man skal finde i dem, er det bedst, vi ikke taler om. En Spottefugl, jeg mødte under Vejs, spurgte mig, om jeg havde tømt alle Cellerne i Monrads nye Anstalt ved Middelfart.

(Frit efter Shakspeare.)

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 21. August. Nr. 34.

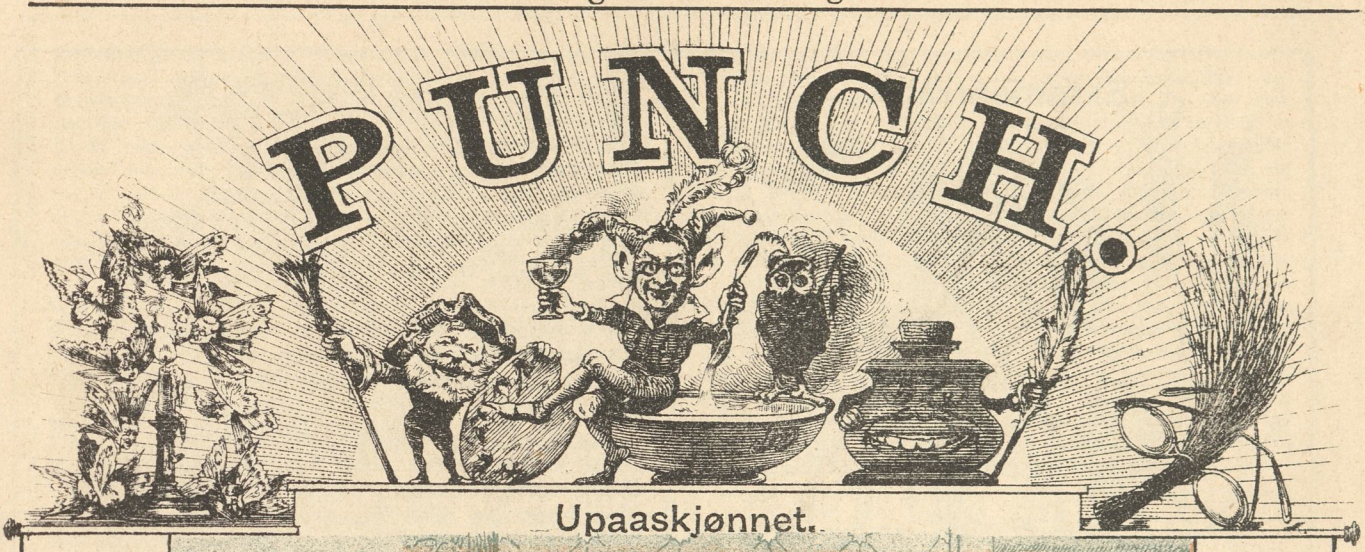

Upaaskjønnet.

-- Nej, véd De hvad! – Jeg er virkelig snart kjed af at gjøre mere for Fru Jespersen: hun gjør aldrig Gjengjæld!

— Ja, vær De ellers glad for det! Jeg vilde saamænd ellers beklage Deres Rygte!

Sammentraadt.

Det er da Synd at sige, at det skorter
Nordens Athen paa Sommer-Lyst i Aar: —
Naar én Kongres fra Scenen taget bort er,
En anden flux som Stedfortræder staar.
Endogsaa CHRESTEN POULSEN med Konsorter
Fik vist, hvad et Konsortium formaar,
Der har det Formaal som en Nyhedskilde
At gi'e sin Samtid noget at bestille.

Paa Christiansborg, — der ikke som Paladset i
Sydens Athen, er udsat let for Brand,
Saasom her altid bliver nøje passet i
Debatten, at den aldrig mangler Vand, —
Gav Møde saa præsis som Timeglasset i
Det Bergske Sejerværk hver Rigsdagsmand,
Som fra sex Kroner daglig Staten skille
Skal uden derfor noget at bestille.

Oppyntet svært var Folketingets Sal,
Der sig i Bogø-Drottens Lys skal sole,
Nu kan den sige uden mindste Pral,
At finere er ingen Landsbyskole;
For selv af Hvilen at slaa Kapital
Lod CHRESTEN BERG bestille nye Stole,
Saa man kan deraf se, naar blot han vilde
Saa kan han dog en hel Del Ting »bestille«.

Først skulde her behandles visse Sager
Til Bedste for det frie Vælgerfolk,
Derfor man faldt de Herrer DAHL og HOLCH
Og THOMSEN strax i Ryggen med en Dolk
I Form af disse velbekjendte Klager,
Som Venstre fører altid paa sit Lager.
Naar det blot Højrevælgerne kan drille,
Hvad har saa ikke Venstre at bestille!

Derefter man til Formandsvalget gik,
Og dermed er Sessionens Arbejd ude;
Nu kan den slumre efter vanlig Skik
Paa sin Bevidstheds bløde Hovedpude.
Det Resultat, som Tinget fuldbragt fik,
En Arbejdsdygtighed lod her bebude,
Der kunde li'e saa meget i en lille
Session som sidst i en saa lang bestille.

Imidlertid bestiller dette Ting
Paa Grund af Visnesygen næppe mere,
Men vil til Efteraaret gaa omkring
I HØRUPS grønne Lirekasseking
For—lig de Spillemænd, der fælt genere
De Syge, der er nærved at krepere,
Og Penge faar for at la'e vær' at spille,
— At modta'e Mønt for intet at bestille.

Grundejer-og Vælgerforeningen
i
Bavleborg.

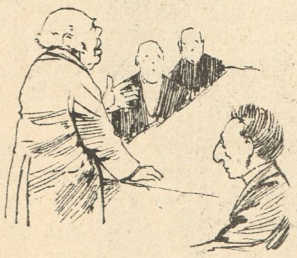

Gjæstgiver *Rask* vilde strax nottefisere og publisere for de ærede Tilstedeværende, at man nu hos ham kunde bekomme den i Hovedstadens mest engtelligenteste Kredse saa efterspurgte Anti-Mave-Bakteriums Bitter, som var noget med det mest uundværligste i den fremrykkende Blommetid at mingelere i sin Mensdorfer-Toddy, naar man da sku' ha'e saadan en, hvad han antog de ærede Tilstedeværende nok vilde, og det vilde han anbefale, for der var jo Fugtighed i Luften, og den kunde sla ind paa de indvendige Dele og være meget ubehagelig.

Væver *Knude*. Øjeblikket var nu kommet, da vi, Byens Marv og Kjærne, skulde vise, hvad der boede i vos og at vi var værdige til den Frihedsgave, Frederik Folkekjære begavede vos med, nemlig Grundloven, som gjorde at den simple Mand kom til sin Ret og han var selv en simpel Mand —

Slagter *Kraft* kunde attestere, at Knude var simpel.

Væver *Knude*. Ja Kraft skulde inte haane den simple Mand, for hvad var det ikke Hans Eksællengse Stadsraad Sværdrop hade sagt paa Skodsborg?

Slagter *Kraft*. Ja hvad var det?

Væver *Knude*. Ja, nu havde han glemt det, men det stod i Amtstidenden, og der kunde Kraft læse det, men maaske kunde Kraft heller inte læse, for skrive kunde han jukke, for han hade sæl set en Regning fra Kraft, og han vilde ikke fornærme Kraft, men den var ligegodt Noet med de mere mankerede, hvad Ottegraffien anbelangendes, og fik vi Kollera, var det vores byrrekratiske Borremester og højregale Byrødders Skyld, at de lod Slagter Kraft slagte Lammesteg i sin Gaard, saa det flød over alle Brædder og lige lukt ud i Fjorden, men det var, fordi Estrop blev siddende og gik Estrop ikke, saa kom nok Kolleraen og derfor sagde han, at det bedste Middel mod Faren var at vælge grundlovstro folkelige Mænd baade til Rigsdag og Byraad og til Diregtører i Klubben, naar vi fik en.

Handskemager *Knap* maatte paa det bestemteste hævde, at Byraadet, af hvilket han havde den Ære at være et mangeaarigt Medlem, paa det alvorligste havde overvejet de Forholdsregler, der vilde være at træffe for at bevare saavel Byen som dens Indvaanere mod Kolerasmitte. Han turde, uden at være indiskret, betro den ærede Forsamling, at han den næstforegaaende Dags Formiddag havde mødt vor

fortræffelige og nidkjære Borgermester udenfor dennes egen Dør ifærd med egenhændig at stikke sin Stok ind under Rendestensbrædtet for at fjerne Aadselet af en død Rotte, der laa hindrende i Vejen for Afløbet. Borgermesteren havde været saa venlig at bede ham indenfor, hvor Borgermesterinden selv havde skjænket ham en Kop Kaffe og han var endvidere bleven tilbudt en 12 Øres Cigar, men han røg som bekjendt ikke, og han og Borgmesteren havde talt om, at der vistnok i det næstnæste Byraadsmøde burde tænkes paa Nedsættelsen af et Udvalg til at behandle Koleraen; i det næste vilde det ikke kunne nytte, da Adjunkt Borstig, som man havde tænkt sig skulde stille en Forespørgsel paa Tydsk til Gehejmeraad Koch, endnu var fraværende paa en Ferierejse. Han vilde imidlertid selv henstille til sine ærede Medborgere at vise al mulig Forsigtighed navnlig ved Ophobning af større Masser Gjødning i Gaardsrummene samt ved Nydelsen af uforholdsmæssig megen Frugt at prædisiplinere deres Fordøjelsesorganismer paa en fordærvelig Maade.

Gartner *Lillie* vilde osse be bemærket, a de ku aldri være got a spise formøjet Frogt især a den tydske Frogt, som di herre Skippere fik Lov at ligge og handle med nere ved Havnen til Skade for Byens egne Næringsdrivendes, og hvad den umodne angik, kunde han oplyse, at hanses Sommerbergemutter var ikke tjenlige innu, saa naar Knaps to Drenge Peter og Baldevin krøv eng over Plankevirket og røstede hanses Peretræer om Aftningen, var de ingen Under, at di maatte ha Bud til Doktor Salvesen om Morningen tidlig og bagetter paa Appeteket etter Olle, men om en fjorten Dastid ku han rolig anbefale dem og hvad Møddingen angik skulde Knap bare inte være vigtig og stikke sin Næse i den, for hvordan vilde han kunde faa Kørvel og Saføjkaal og grønne Ærter til gangbar Pris, naar han vilde rode op i den Slags og ikke lade hver Borger sørge for sig. Og hvad Koleraen angik troede han slets inte paa Doktorne og deres Basilisker og Mikroskober, men hans egen Kone havde en klog Mand — —

Slagter *Kraft* protesterer.

Gartner *Lillie*. Ja det havde hun nu alligevel, og han hade den Bog, der hed Symbrianus og af den kunde han læse baade over Kolera og Kolerine, saa den gik af sig selv. Men det var Storborgerne for storsnudede til at ville tro paa.

Particulier *Güldenmeyer* vilde schperge, om Kolera var en Behagelighed? Var Kolera ikke en Behagelighed, vat schkulde man saa met den Kolera? Kostede den Penger? — Tja! — Kostede den mange Penger? — Tjo! Den kostede Penger til Karbolvand och til Disinfisjering och til Medisjin och til Begravelsche och til Lichvogn. Hvorfor schkulde man schmide Penger bort til Kolera? Var de ikke bedder at sætte dem paa Rente? Han kunde ikke selv give Rente, for han gav sich ikke af med Schligt, men han vidste en Mand, der gav 5 Procent og var saa sikker som Nasjonalbanken. Og det var meget bedder at tænke paa at faa sine Penger got anbragte end som at tænke paa Kolera. Naar man dede — ja det var ikke rart at de, han vilde nedig sjæl de — men ku de ikke være de samme for en sjæl, om det var a Kolera eller a rede Hunde. Han vilde proteschtere mod, a der ble giet en Ere til Koleraen, han havde ondt nok ved at betale sin Schkat, og satte de ham i høiere Schkat, vilde han ikke bo i Byen mer, for han vilde blive en edelacht Mand, og det vilde han ikke lade sai gere til for Koleraens Schkyld.

Graver *Pilehøj* var ikke bange for Koleraen. Naar han om Morgenen sad paa sin lille Bænk uden for sin tarvelige Graverbolig og saa paa de salig Hensovedes sidste Boliger, som han troede, han turde sige, at han hyggede og fredede om paa en med god Økonomi forbunden men alligevel skjønhedselskende Maade, saa tænkte han saa tidt paa, medens han røg sin Morgenpibe, at naar det lille kjønne Stykke Jord, der grænsede op til den nordre Ende, blev lagt til Kirkegaarden, saa gjorde det ikke Noget, om her kom Kolera, for der vilde blive god og rigelig Plads til os allesammen, og han vilde bede sine kjære Medborgere ikke at frygte, de skulde nok alle komme til at ligge tørt, og hvad Sol til Blomsterne angik, kunde Honoratoriusserne godt endnu faa et Par Gravsteder paa Skraaningen mod Syd, hvor der laa lutter pene Folk, og kom Koleraen, saa skulde de bare komme til ham, og det var han vis paa, de gjorde.

Brændevinsbrænder *Møllegaard* vilde anmode om at slutte Diskumsionen. Han begyndte rent ud sagt at faa Fornemmelser. Vi kunde jo for en Sikkerheds Skyld skrive ind til Kjøbenhavn om nogle af de herre Kongreslæger, naar de rejste hjem, ikke kunde ligge Vejen om ad Bavleborg og kigge lidt paa Lokaliteterne og føle Byraadet og Borgemesterens Puls. Men foreløbig syntes han, det var bedst, man gik ind i Bagstuen til Rask og fik et lille Blus paa Lampen med dobbelt Væge, — hvilket vedtoges.

Sværdtider.

I disse Høstens fredelige Dage
Har Verden dog med alskens Strid sin Plage.
Selv en Alberti vist nok ej benægter,
At over hele Linien man fægter.

Med Kina fægter Frankrig hist i Asien,
Her fægter Chresten for Ministergagen;
Paa Skodsborg trode han, han kom til Hægter
Ved Gildet; men Deserten grov Konfekt er.

I Sudan selv maa fægte Engelskmanden,
Da det nok ej anfægter nogen anden,
At Mahdien, Profetens egen Vægter,
Forkynder, at Britaniens Ret defekt er.

Ved Doggersbank man fægtede fornylig;
Derfor gjenlyder endnu Smertenshyl i
Germanien; thi man entret har dens Lægter.
Sligt tør man byde en Kulturforfægter!

I tysk Genever Engelskmanden slukkede
Sin Tørst; det nytted' ej, dens Ejer mukkede.
Det baade grumt og hjerteløst og frækt er,
At andre og i Annektion perfekt er.

En Krydser fra «der greise»s Søetat er
Udsendt at vise Britternes «Pirater»,
Den tyske Flaade intet tomt Projekt er,
Og at ej mer med Hælene den fægter!

— Naa, denne Sky vil sagtens sig fordele,
Det bliver til Spilfægteri det hele.
— Langt mere truende et jysk Prospekt er:
Der klages over Haandværksfolk, som «fægter».

Her fægtes for en Bajer tidt i Heden;
Ja, Bajer selv maa fægte haardt for «Freden».
Og som Symbol paa, hvad en Brøndkur mægter,
Ses Ørstedsparkens næsten døde Fægter.

Selvstyre.

Bademanden: Halloj! Di dèr! Hold Dem for Fan'en oppe hvor Di ka' bunde. Di ka jo'kke en Gang rave....

Den badende: Rave?....Pøj!....Hva' raver de' Dem?....Puh!....Ka' je'nte flyde ovenpaa....Pøj!....Saa gaar je te Bunds....Forstaar Di?....Punktum!!

En ny Sporvejslinie.

— Du! Den Konduktør blier sgutte skreven forde' han har for Mange i Vognen!

Gjendøberne.

Skjønt Verden er bleven poleret,
Og Venstres Verden især,
Kan her man dog let faa spoleret
De gode Navne, man bær',
Det Vanheld er før arriveret
For Venstremænd hist og her.

Derfor de paa Assistancen
Af Tilnavne kaster ej Vrag,
Men sætter det medfødte Hansen
Sir'er og Ølstykker bag,
I Haab om, at derved ej Glansen
Gaar af St. Gjertrud en Dag.

Og Førerne samme Stade
Omtrent som de Menige ta'er
Ved udenfor Legen at lade
Det Navn, som fra Daaben de bar,
Forsigtighed kan ikke skade,
Hvad tidt nok erfaret de har.

Et andet Navn annekteres,
Saa gaar det, som det var smurt;
Det rigtige Navn assureres
Jo derved i smaat og stort;
Thi Poulsen kan ikke blameres
Af Bukkene, Berg har gjort.

At døbt Sofus Skamdrup man bliver,
Er sandelig ingen Skam,
Og naar man dog Schandorph sig skriver,
Man tydelig deraf fornam,
At nødig sit Navn han kun giver
Til Schandorphs æsthetiske Dram.

Den Omhu for mulig Tilsnavsen
Af Fædrenes Navne formaar
I Længden at gjøre forbavsen-
de Virkning paa Venstres Faar.
— Hvad hedder vel Rasmus Clausen
Monstro, eller Dønnergaard?

Og Socialisterne skjæver
Til Venstre heri som i alt,
Og selvsamme Ret de kræver,
Selv om det skal ske med Gevalt,
Saa Thygesøn, Søn af en Væver
Nu »Skrædder Holm» bliver kaldt.

Som sagt, Demokraterne ejer
Af Navne et dobbelt Sæt,
Hvorfor de gemenligen plejer
At tage sig Uheldet let,
Naar Linkenberg, Bajer, lødt Beyer,
Og flere i Vandet har væ't.

Heraf la'er sig sagtens forklare
Det gaadefulde Moment,
At ingen i «Venstres» Skare,
Vil her være det Navn bekjendt,
I Kjøbenhavn gaar han bare
For «liberal Opponent».

Wegweiser
für
Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.
(Dritte verbesserte Ausgabe.)

Durch Amalienstraße kommen wir zu

Kasino.

Ja den „Ritter von Randers Brücke" den Theodor erinnern Sie sich wohl. Er hat sich wieder diesen Winter tapfer geschlagen und mit dem königlichen Kommandante ein trojanischer Krieg gehabt. Der Theodor ist ein Paris, und hat sich sehr parisisch aufgeführt, indem er die schöne Helena, die Oda-Larsen-Petersen-Martinius-Nielsen dem königlichen Menelaos entlockt hat. Aber der Menelaos-Fallesen ist darüber wie ein Achilles in Zorn gerathen, hat doch nicht sich im Zweikampf mit dem Theodor gegeben, sondern ihm sein dramatischen Proviant genommen, und der Theodor, der in einer feinen französischen Küche mit „Prinzessin von Bagdad" Pudding a la Oda und Truffes de Dumas fils a la Severin zu regaliren sollen geglaubt hatte, mußte sich mit alten M. B. Braunischen und Richard Kaufmännerischen Haupt- und Statsaktionen den ganzen Winter hindurch begnügen, und die Oda nicht als glänzende Weltdame sondern als einfältiges Mädchenkind auftreten lassen.

Als aber der Kommandant bei „eine Schandale" vieles Geld einkassirt hat, dann hat der Theodor gedacht: „So ein Ding muß ich mir auch haben, und die Oda „alle möglichen Rollen" spielen lassen! Da wurde aber der kleine Hermann böse, denn er spielt selbst allen möglichen Rollen, und darum ward er auf die Oda scheinkrank und sagte, dass sie ihn parodirt hätte. Darüber wurde ein Volkslied gedichtet:

In möglichen Rollen alle — ja alle — ja alle
Da machten wir Schandale,
Das that ein Frau sehr schön:
Frau Oda war ihr Name — ihr Name — ihr Name,
Eine sehr pikante Dame,
Sie spielte Herman Bang!
Tchim dara — Tchim dara — Tchim dara — dara — dara
Wer war Schuld daran?
Frau Oda!

Nun ist aber der Theodor nicht mehr auf Kasino. Ein gewisser Rasmussen hat es übergenommen. Der heist August, und die Kasino wird wohl nun zum „Augustenburg" umgetauft werden. Der August ist aber ein Mann, der mit der Zeit zu folgen versteht, und als die Kopenhagener heute Sommer nur von Kolera sprechen wollen, hat er gleich die Kasino wie die baare Kolera auswendig gemalt. Es ist noch ganz nass. Kommen wir nicht zu nahe, wir könnten uns leicht inficiren. Gehen wir lieber gleich weiter.

Das königliche Theater.

Hinweg ist das Schauer. Die hölzerne viereckige Pfeiler tragen nicht mehr das sich in schönen krummen Wellenlinien hinabbiegende Dach, denn die Töchter Dänemarks sind keine nervöse Schwächlinge und fürchten sich nicht in Sturm und Regen, im Schnee und Kälte mit ihren goldlockigen Köpflein ganz unbedeckt aus hervorrollenden Wagen in die Entree zu schlüpfen. Hinweg ist aber nicht der Kammersänger. Er ist ja auch einer der Pfeiler, die das Dach unseres alten Kunsttempels trägen, aber zwar weder ein hölzernes noch ein viereckiges Pfeiler. Hat

sich nur wie sein Urvater der andere Niels Juel im Seeschlacht von Kjøgebugt zum Schein aus den Kampf gezogen um so viel fürchterlicher zurück zu kehren und den Schwed zu masacriren. Darum sollen Sie lieber Germane nie glauben, was boshafte Zungen erzählen möchten, daß der Simonsen als Hauptmann der argen Feuderalisten sich gegen den würdigen Kommandant empört hätte. Nein! unser Niels Juel hat nie ein Pulververschwörung aufgefunden, er ist ein braver Biedermann aus erster Klasse A. und wird unter seinem alten Kommandante singen und spielen und wie der alte Peder Schramm mehrmals jubiliren bis seiner Ende. Aber der fliegende Holländer? Gehen wir lieber weiter.

Das Dagmartheater.

Auch der Braun ist hinweg. Und die schöne Goise, die Nordahlila der Kopenhagener Philister, wird nie mehr Schuld daran sein, daß kritische Samsons wohl nicht ihren Locken aber doch ihren Freibillets ledig werden. Nun soll da der Theodor, wie auf dem Volkstheater der Severin, hausfiren. Aber noch steht das Theater leer. Gehen wir doch nicht hinein! Denn in dem Dagmartheater spuckt es bisweilen. Aus die Fremdenloge, wo die edelgeborne Lamas eingekerkert werden, wird im Kopfe bürgerlichen Parquetbewohner hinabgespuckt. Das konnte anderswo für die Lamas ein böser Spuck geworden, aber in Dänemark werden die edelgeborne Lamas mit viel polizeilicher Egard begegnet. Sie werden nicht unter die gemeine Böcke im öffentliche Polizeirechte gemaaßregelt, sondern wie feinwollige Schafe ganz privat geschoren, und ein höflicher Assessor reicht ihnen die Armenbüchse als Spucknapf dar, um ihnen ihren zwanzig Kronen darinn ganz bequem spucken zu lassen. Ja, lieber Germane! es ist etwas pflaumenfaul (dänisch „Blomraaddent") im dänischem Staate!

National.

Hat sich, seit Sie hier waren, durch Knospschießen vergrößert und ist etwas noch nicht dagewesenes geworden. Ist nun auch auf Actien gegründet und hatte anfangs sehr schöne Prospekten. Hat sich aber gaméleonisch verändert, so daß die Actionären oft mit eurem Schiller ausgerufen haben:

„Du heiliger Hansen rufe dein Kind zurück,
Wir haben genossen kein irdisches Glück:
Wir haben Millionen bezahlet!

Aber der Heiliger kan sein Kind nicht mehr zurückrufen, und in seinen heiligen Hallen wird nur Variethee mit Akrobaten und andere Krabaten gegeben, während auf die Dachangelege junge Israelsföhne ihrer Väter hart verdientes Geld auf Jokeywettrennen hazardiren. Doch giebt das National dem Bethelmann mehr Tantiéme als das Bethelschiff. Sprechen wir aber nicht davon, denn es ist polizeiwidrig darüber zu harcelliren. Ach, der Gas wird gelöscht! Höret die Uhr schlägt: Ein — Zwei — Drei — Vier — — —

Zwölf Uhr.

Ja nun gute Nacht lieber Germane — Sind Sie durstig? Bedaure! Nicht die Milliarden, die Sie von den Franzosen bekommen haben, wollten zustrecken Euch einem Glas selbst des röthlich-bitteren Carlsberger zu kriegen. Seit ein Jahr gehen die Kopenhagener durstig zu Bette; und diesen Nachtdurst ist ein cronisches Uebel geworden, das hat aber der Ehlers veranlaßt, denn wäre nicht dieser diabolischer zwölfstündlicher Kopenhagener-Nachtdurst, dann wollte Niemand das Kommunalwasser trinken, dann wurde Niemand kolerinisch, und dann würde der Bürgermeister Hansen, der große Kirchhofjunker der Socialisten, gar nichts zu thun haben. Aber der Hansen soll leben, und wir sollen liniebegraben werden! Leere darum mit mir, lieber Germane, diesen Becher braungraulichen Stadtwassers und gehen wir dann zu Bette. Gute Nacht lieber Germane! Schlafen sie wohl! Der Schlüssel hängt in Fenster, und das kleine radicale Organ liegt nebendabei. Und wenn das Wasser wirkt, gedenken sie daran. Lebwohl, denn nun sind wir gekommen an die

Ende.

En lille Vise
med Lange Vers.

Nu kan man da endelig trække sit Vejr,
Forbi er nu Fester og Sange:
Nu hviler saagar Generalsekretær
Og Lektor *et cetera* Lange,
Og alle hans svedende Marskaller fro
La'e Skjærfet til Tørring og tog den med Ro,
Thi Vrøvlet skyldtes kun lange — —
Instruxer, de ikke forsto'.

Se derfor synger jeg ej om Pasteur
Og alle hans smaa Bacciller,
Og ikke om Doktornes gode Humør
Ved de hygieiniske Gilder,
Ej heller om ham, der hver eneste Da'
Fra Møder og andre smaa Sold Lister a';
Ogsaa han sa'e: Blæse med lange — —
Tirader, som Ingen vil ha'e!

Nej, jeg vil kun mindes den Helt, der gik hen
Blot for de smaa — mørke at more
Og sendte sit Kors tilbage igjen,
Hvad Balduin slet ikke gjor'e.
Han slog sig til Ridder paa Pressen, — lad gaa!
Men, hvo der har Smag og Forstand, kan forstaa,
Man si'er: Kors bevar os for lange — —
Knaphul med Sløjfer paa!

Før Bladene Lektorens Visdom beskrev,
Før Nogen ham vilde fornærme,
Blev Da savisen nok ivrig og peb
For Martyren ømt at beskjærme;
Den svøbte i Bomuld og satte i Bur
Og løfted til Skyen den store Avgur,
Saa man næsten fik Ondt af lange — —
Spalter af den Natur!

Enfin! Det gik kun den stakkels Mand,
Naar man skal bedømme ham nøje,
Som Rigsdagsmanden fra Lange-land,
Hvis «Lægemidler» var sløje!
Men næste Gang vi gjør skyldig Honnør
For saadanne Folk som nu sidst Hr. Pasteur,
O, saa forskaan os for lange — —
Gilder, hvor Secher bli'er ør!

Haabløst.

Forgjæves han søger at hente et Raad
I Runerne, salig Hr. KNIGGE rister;
Til Omgang med Mennesker gi'er han en Traad,
Men ingen til Omgang med Journalister.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 28. August. Nr. 35.

Meget lettere.

— Naar Moder kommer hjem, saa har hun Kaangfægt med til mig.
— Hvorledes staver Du det, mit Lam?
— Det staver jeg ikke, det spiser jeg.

Valgtrykkefrihed.

Vort Demokrati har ligesom Loven
Et aabent Øje og lange Arme;
De sidste bliver i Kampen benyttet
Paa Blækspruttens Vis som Fangearme.
Med Sværte og Blæk forplumrer det Voven,
Hvori man Frihedens Perle sænker,
Og — saaledes bliver vor Valgret beskyttet
Mod reaktionære Valgtryk og Rænker.

I Frederiksværk har Venstrepartiet
En Skuffelse lidt, men en af Grundene
Hertil var, at HOLCK sig viste saa snedig,
At Hundested Havn ej gik i Hundene;
At der maa stikke et Valgtryk i'et,
Er klart for enhver uhildet Betragter,
Hvis Kvistetage ikke staar ledig,
Men udlejet til »den bevidste Magt« er.

At Havnen alligevel skulde havne,
Skjønt Venstre halvvejs begravet fik'en,
Anses som et frækt Attentat med Føje
Paa Venstre og Visnepolitiken;
Thi det er Vælgernes Pligt kun at gavne
Vor Opposition, det véd dog vel alle;
Men saa har den skjønne Ret de for Øje
Til frit at la'e Samfundets Velfærd forfalde.

Des værre har Venstre endnu lidt Besvær med
At skaffe den Sandhed almindelig Gyldighed;
Endnu maa de optræde snilde som Slanger
Med Anstrøg af Duernes fromme Uskyldighed;
— De paa vore Færøer maatte i Færd med
At klare saa simple Spørgsmaal for »Folket«.
Dog ingen almindelig Bondefanger
Saa godt som JENS BUSK dem før har fortolket.

Han skrev: »Ja, jer Stemmeret, Gud bevares!
Den har I naturligvis ubeskaaret;
Men vælger I Højremænd, bli'er Eders Sager
Paa Rigsdagen sjoflet, saa vidt vi formaar'et!«
— Paa den Vis Udslaget deroppe forklares
Af den suveræne Folkevælde:
En Schrøder, som, hvis man Valget ej vrager,
Bli'er vor liberale Hr. Sørensens Fælle!

Punch drømmer.

Punch sad i sin Lænestol og tænkte. Hvad tænkte han paa? Tanker er toldfri. Han saa ud af Vinduet. Der gik netop Klein forbi. Hvad tænkte han paa? Og *Punch* gav sig til at tænke og tænke over Kleins hemmelige Tanker, og det var ham, som vandrede han i en dunkel Labyrinth, hvis Gange snoede sig frem og tilbage, ud og ind, og han opgav at hitte Rede i den, nu vilde han blot ud af Labyrinthen. Men hvor var Udgangen? Hvordan hitte ud af Gehejmeraaden? *Punch* stod stille. Han var kommen til en Omdrejning, hvor det ligesom lysnede lidt, det var ved Talen i Viborg. *Punch* satte sig ned for nemlig ved Anspændelsen af alle sine Aandsevner at faa Fingre i den røde Ariadnetraad, der kunde lede ham paa rette Vej. Bare der ligesom i Tivoli var posteret en Mand, der kunde sige ham Vejen; men selv Kleins bedste Venner kjendte den ikke. *Punch* grublede og grublede; til sidst faldt han i Søvn og drømte, han var Tankelæser.

Han stod i en oplyst Sal blandt en talrig Tilhørerkreds, i hvilken der saas adskillige fremragende Notabiliteter. *Punch* holdt først med sædvanlig Veltalenhed et lille Foredrag, i hvilket han udviklede, at den forbavsende Evne, paa hvilken han nu agtede at aflægge Prøver, ingenlunde maatte betragtes som Udslag af overnaturlige Kræfter, ikke heller som Taskenspillerkunster, men som Resultat af en overvældende Nervøsitet, fremkommen ved at indtage uforholdsmæssige Doser Herman Bangsk Feuilletonmorfin. Han tilbød derefter de Tilstedeværende at sætte ham paa hvilkensomhelst Prøve, de vilde i ham finde ikke blot en Bishop, men en Ærkebishop.

Biskop Monrad tog denne Ytring noget fortrydelig op og forlangte, at Punch skulde erklære sig om, at han ikke mistænkte ham Monrad for politisk Taskenspilleri. *Punch* forsikrede, at han ikke havde tænkt paa Middelfart — Biskoppen, han ansaa ham ingenlunde for en behændig Taskenspiller, men langt snarere for et af høj Alder prædisponeret Medium for Jens Busk og Konsorter.

Man skred nu til Forsøgene. *Punch* skulde først gjætte, hvad *Dr.* Wederkinch-Madsen tænkte paa. Han blev sat i Berøring med denne ved at lægge sin flade Haand paa Objektets trekantede Hoved lige paa det Sted, hvor Hatten efter Doktorens eget Sigende skal være paasat ham. *Punch* anspændte alle sine Evner, men saa for sin Sjæls indre Øje kun et uhyre stort, mørkt tomt Rum, i hvilket en skimlet Lærebog i dobbelt Bogholderi flimrede som en blegsottig St. Hans Orm.

«Han har tænkt paa Ingenting!» udbrød *Punch* fortvivlet i den Tro, at Forsøget var mislykket. Til hans egen store Overraskelse erklærede Doktoren imidlertid, at *Punch* havde gjættet rigtig. Hver Gang han skulde tænke paa Noget, mærkede han selv en indre Tomhed, og han indrømmede, at han virkelig i dette Øjeblik havde været endogsaa ualmindelig tanketom.

Den Næste, der fremstillede sig, var Direktør Severin Abrahams. *Punch* lagde Haanden paa hans hvide Skjorteindlæg, og i det Samme saa han for sig en Havneplads i Aftenbelysning. Gassen kastede glitrende Strejflys henover den urolige Vandflade, Dragere og Sjovere stod ved Kajen og saa ud. Der lød et Tjup! Tjup! Tjup! og *Punch* saa tre forskjellig farvede Lanterner nærme sig Broen. Saa hørtes der et svagt Bump, det var Kieler-Damperen, der lagde til Bolværket. Broen blev lagt til, Passagererne strømmede over den og begav sig ilsomt op til Banegaarden. Ved Kajen stod endnu en bleg, selskabsklædt, fortvivlet, ventende Direktør. I oprigtig Medfølelse pressede *Punch* Haanden endnu fastere mod Abrahams's Skjortebryst. Judicdicdicdicdic! bankede det derinde i stormende Feberhast, og *Punch* gjættede — Judic!

En tordnende Bifaldssalve rungede gjennem Salen.

Tankelæsningen var atter falden heldig ud.

Den næste Prøve var vanskeligere, thi med den Foregaaende havde der været det lille Hjælpemiddel, at *Punch* paa Vejen tii Seancen mindedes at have hørt en kjøbenhavnsk Yngling forelægge en Aandsfrænde det Spørgsmaal: «Hvorlænge var Abrahams i Korsør?»

Nu paatog Overretssagfører Cantor sig paa et Stykke Papir at udregne den aproximative Talværdi, til hvilken Hr. Sechers Virksomhed ved Dachsavisen ansloges. Dette Papir skulde nedlægges i Vestelommen paa en godtroende Trediemand, hvortil valgtes Redaktør Hjorth-Lorenzen.

Punch greb uden lang Betænkning Kridtet, nærmede sig den i Salen anbragte Tavle og malede paa denne et kæmpemæssigt O. Ved at efterse Sedlen viste det sig at være rigtigt.

Rigtignok protesterede Hr. Cantor og forsikrede, at han i saa Fald havde skrevet fejl, da han udtrykkelig havde villet betegne den Paaskjønnelse, Secher fortjente, ved Tegnet ∞, men denne Paastand kunde naturligvis ikke tages til Følge.

Saa skulde *Punch* udfinde, hvor en navngiven Person fingerede at føle Smerte.

Hr. Avgustin Gamél fremstillede sig, men *Punch* mente, at den virkelige Smerte, Grossereren upaatvivlelig endnu følte i Kindbakkerne, i høj Grad vilde vanskeliggjøre ham Opgaven.

Folketingsformand Berg traadte da frem og rakte *Punch* Haanden. Alle ventede, at *Punch* skulde pege paa den aabne Pande, i hvilke de bekjendte Buler havde haft deres Sæde, eller paa den brede Ryg, fra hvilken den hillerødske Barbers Kopper i sin Tid havde ladet det kongelige Blod springe, om hvilket der synges:

End ser man i Hillerød Klædet,
Som kongeligt Blod haver vædet,
Selv Sæbe og Soda ej sletter
De kongelig bogø'ske Pletter.

Men *Punch* pegede i Stedet for paa Chrestens store Folkehjærte, og den ædle Formand vedgik, at han havde fingeret en Smerte derinde over Bings og Oktavius Hansens Fald til Valgene.

Det var saameget mærkeligere, at *Punch* havde gjættet rigtig, som denne Smerte naturligvis slet ikke i Virkeligheden existerede.

Derefter foretoges Slutningsforsøget. *Punch* skulde paapege det Sted, hvor Lector Lange havde sendt sit Ridderkors hen. *Punch* blev bunden for Øinene og begav sig af Sted, fulgt af hele Forsamlingen. Han vandrede en god Stund gjennem Gader, ind ad Porte og op ad Trapper. Endelig stod han stille og pegede paa et Bord. Selv troede han, at han befandt sig i Ordenskapitlets Kontorer, men da Bindet blev taget fra Øjnene, opdagede han til sin egen Forbavselse, at han befandt sig i Lector Langes Studereværelse og var standset foran dennes Skrivebord. Hr. Lange aabnede Skuffen, og der laa Korset i en lille endnu forseglet Æske. De Tilstedeværende ytrede deres Begejstring ved jublende Applaus, og en Herre udbragte endog et «Leve Hr. Ærkebishop Punch!»

I det samme vaagnede han. Fortumlet og bedøvet syntes *Punch* endnu, at han sad i den Kleinske Tankelabyrinth, angst for at opsluges af den Meningsløshedens Minotavrus, han frygtede, havde opslaaet sin Bopæl derinde. Da var der pludselig noget, der rørte ved hans Knæ. Han saa ned og opdagede sin mindste Pode, der havde taget Plads ved hans Fødder. Han sad paa en lille Taburet, havde en trekantet Papirshat paa Hovedet og en Mappe under Armen.

»Jeg leger Minister!« sagde den lille *Punch*.

Et glad Smil for hen over *Punch*'s tankefurede Aasyn. Minister! Ariadnetraaden var funden. *Punch* følte sig virklig som — Tankelæser.

En ny og bedrøvelig Vise

om, hvorlunde to Studenter overfaldt og nær havde myrdet

den sølvforgyldte Kaffebrænder

paa Østergade.

Mel.: Peder Skjødt i Barndomsalder.

Storheds Lod paa denne Klode
Er Misundelse og Nag!
Mangen travrig Episode
Store Mænd har hver en Dag,
Saadant nys Gamél erfor,
Blot fordi han er for stor.

Han ved Lægemødet, er der
Sagt, med en «Ansøgning» kom
Om at faa en Viceværet, der
Vise ku'e hans Gjæster om,
Desformedelst selv ej han
Til de vise regnes kan.

Og som Viceværet da landed'
I hans Gjæstehjem en Raahauge, der for li'esaa dannet
Som Gamél nok vilde gaa,
Skjønt han nok af denne Slags
Kan femhundred kjøbe strax.

Da Gamél ham vilde have
Lært lidt Dannelse og Plie,
Samt et Maaltid Ben at gnave
Ved sit eget Taffel gi'e,
Blev han studs og svared': Nej,
Fanden være din Lakaj!

Sligt kan nok en Kaffebrænder
Volde en retfærdig Harm,
Og han svor med sine Hænder
Paa sin Lomme og sin Barm:
«Jeg skal lære ham, den Rad,
Pænt at sige Tak for Mad!»

Fredens Dage var nu omme,
Og til National han gik,
Sa'e Marskalken Velbekomme
For den Mad, han inte fik.
Heldigvis hans Marskalksbaand
Lagde Baand paa hanses Haand.

Striden blev nu ført i Pressen
Og den blev vor «Socialdemokrat» «gefundnes Fressen»
I Agurketidens Kval,
Spaltefoden var probat
Her, thi Kjævlet var privat.

Men den Sæd, man her udsaaede,
Bar paa Østergade Frugt,
For sin gode Levemaade
Blev Gamél ej lønnet smukt.
To Studenter, fuld af Had,
Gav ham her hans varme Mad.

Et Par Ørefigen frækt de
Skjænked' den fortjente Mand,
Saa det værked' nederdrægtig
I hans hule Løvetand,
Det var bitter Medicin
For vor «lieber Augustin».

Men Retfærdigheden skjønner
Paa Uskyldighedens Nød;
Crones Engle af hans Bønner
Rørt en Vaabenstilstand bød,
Og man snart kan alle tre
I vor Politiret se.

Moral.

Yngling, kast ej Vrag paa Lykken,
Men taknem'lig vær og glad,
Naar Gamél dig i sit — Køkken
Vil servere Middagsmad.
Husk, som dig fem hundred han
I sin Lomme have kan.

Beretning

faas, naar man henvender sig til hans Portner, hans Tjener eller ham selv, blot en saadan Henvendelse sker i en ærbødig og sømmelig Form.

Soleklart

— Paa hvilken Side af lille Kongensgade bor De da?
— Je' bor paa begge Sider, Hr. Betjent.
— Hvad for noget Sludder?
— Jo, ser Di, Hr. Betjent? Naar je' kommmer fra Højbroplads, saa bor je' paa højre Side, og naar je' kommer fra Kongens Nytorre, saa bor je' paa venstre Side.

Lille Dreng, stor Beskedenhed.

(Det kjøbenhavnske Optativ.)

— Diskuvelikkekuhavilletvætsaagoaahasagtmejomikkedividstomikke Dampskibet fra Aarhus var kommet?

To Havnesager.

I Tyskland er man glad, fordi
Det ved sin stolte Flaade
Erhvervet har en Koloni
Paa en «retfærdig Maade».
Et saa utroligt Særsyn har
Vakt Opsigt, og fra Lapland
Forbavselsen er naaet saagar
Til Kysten nord for Kapland.
Nu kan dog tysk Retfærdighed man faa
At se, naar blot man ned til Hottentotterne vil gaa.

En Havn de for en billig Pris
Har ærlig kjøbt dernede,
Hvor «evropæisk» Levevis
Skal ha'e en «sittlich» Rede.
I tysk Kultur de Sorte smaa
Og store der skal svælge,
Og som Germaners Lærling maa
Hver sine Vilkaar vælge.
Jo, her afhjulpet blev et dybtfølt Savn,
Da i de Sortes Land en «Hovedstrømning» fandt en Havn.

Hos os vi langtfra er saa nær,
Og det fandt ingenlunde Sted,
At selv en indfødt «Evropæer»
Ku' naa i Havn i Hundested.
Vor Hørup, der dog ej er dorsk,
Gav her i sin Tid Møde.
Ak, Kredsen holder nok af Torsk,
Men ikke af de «døde».
Ham trak ej Kredsens Fiskergarn i Land,
Og det, endskjønt han stilled' sig som fuldblods — Højremand.

Men, saasom Hundested som «øjropæisk» Havn gik fløjten,
Den Fjender fik i venstre Fløj,
Og dyr bli'er Hørups Spøg den:
Mod Havnen øves Kniberi,
Mod Valget ingen Naade,
Til Venstre faar sin Koloni
Paa en «retfærdig Maade».
Thi saa opleves atter her en Dag,
Hvor Hørup hejser nix forknyt igjen sit rene Flag.

Deatergonfekt

dilberedt af
Affekattermardamen.

Fatinitza bo Gasino. Vi feg bod Suppé och Souper, och jai veed ej vat, som var dailigst, Suppé ofenbaa eller Souper unterneten, so jai delt mai, och ferst gig jai ofenbaa, och det var i den russisk-dorkisk Grieg met en Schneelantskab och en heel Deel smo ung Gadetter, som hat vaaren Seegadætter poe Dachmardeatern ifjor non a dem, men moschee falt igænnem dil Offiserexamen och bleen Landgrabber och gore Spilopper, och Dorasvarts den værst och vil go bo Garneval och glær sai ut, aber so gommer den General Knutsigoff, och di schkal ha'e Bidsk och den gammel Hougaard, som har en Bidsk i forvejen, schkal ha mer endnu, men Oegaard, der har vaaren Reborter ve „Afisen", sier den goer inte, och Dorasvarts beer dem fri, vorbaa di foer en Stroppedur i Steden. Och so seer man bo den vid Bachdæp en Gane gomme gjørendes, och de soe ut som ev Lop bo en vid Laken, so jai denkt: Vat er den Gasino bleen en Lopdeater? men da den gommer ing bo Senen, er de en hel schtur lille islansk Hest, og i Ganen sitter en Brindsess, som singer maiet bent och soe bare noet ferschkrekt ut ofer de grigersche Omgifninger. Vorbaa der gommer en Del Dørker schtørdendes ing och schlepper bod Dorasvarts och Brindsess ut och Dæppen goer net, och i annet Akt er vi hos en Gubernør, och jai drot ferst de var en grausam Musselman men so hat han doch en Orchester af fir dailiche Winersangdanserinter och a de var echt Winerinter gu man her, for de winete maiet schterger en som bo Nasjoal ifjor, och jai denkt: Ger Gubernøreo nu lang Nes lisom han ifjor, soe goer en

I Toget.

Et Rejseeventyr

i 3 Dele. Frit efter det Franske.

Iste Del.

Scenen var tom.

Dekorationerne hang i Mørke paa Lange's gamle Scene. Ikke enhver Lange har foragtet Dekorationer.

Stilheden afbrødes nu og da af en fjærn Pengeklirren. Det var Sedlerne, der gled ned i Billettørens Kasse. Kjøbenhavns Borgere bragte ham deres sammensparede Formue. Gjaldt det Fædrelandets Forsvar? Eller hvad gjaldt det?

Judic dik dik! tikkede Uhret i Theaterkontoret.

Der var tyst derinde, — tyst som i Mamrelund! Direktøren lænede grundende sit Hoved til de Watterede Hynder. Den unge Adjudant hvilede i Abrahams Skjød.

Var han smuk, denne unge Adjudant? Ja, hvad mener De, min Frue? En let Æblegrødfarve havde bleget hans Træk, et glemt Lag Sminke dækkede hans Kind, og vexlende Themaer spillede om hans Læber.

Han var gammel.

— «Fjasko!» raabte pludselig Adjudanten. Han vilde have sagt «Varsko!» Direktøren sgrang op.

— «Kom her, Mand!« raabte han.

— «Kald mig ikke Herman, — kald mig Kean!» læspede Adjudanten og kastede et indadvendt, Michael Wiehe'sk Blik paa sine sorteblaa Øjenrande.

Saa gik de — — —

Dampen var oppe. Et skjønt Loko-Motiv førte Direktøren i Marquisfrakke mod Vesten, en sjælden sydlandsk Frugt, — — en Annanas. Adjudanten fulgte ham ikke. Han havde tabt sine løse Manchetter.

2den Del.

Direktøren kjørte og kjørte, og saa kjørte han videre i Vest.

I Tivoli var Basaren illumineret. Ikke udenpaa; kun paa de Spisendes Facader. La diva laa henslængt paa Divanen.

galt, men han var en Dørk me Dannels, och jai dror, de var ham Zaeros Bey, som var so galant mot Damerne bo Gronborg, for den her Beymand var en maiet fin Mand och en Reformdørk, vat jai denker er sodan en Schlags Libberal lisom Edatsrot Dietchen, och har den her Bey ej bykt en Marmorgirch, so har han moschkee bykt en Marmormoschkee. Och han och Oegaard faller i Schnak och singer Viser som ute i Sommerresyen, och er de ikke morschommer der, ger de Ingending, Hr. Redachtør, a di har ej schent maj ut dil den po Deres Fribillet. Na vor slap vi? Ja den Reformdørk vil vis Oegaard ferscht sine Goner som er schmukke, och soe en Skygspil, och Fru Ricke-Madsen gommer ing och deglameer af en dick Saxogrammadigus, och Schatterne gommer frem maiet grinagtig, men soe gommer den gammel dosse General och den gammel Serfjant, som er ute bo en Hougaardexpedition och schkal vel opdache, vor den Marschalsstaf er, som Gamél har slat fra sich met, — ja jai dør ej schnak rent ut af Gaffebosen om den Geschichte, men den var maiet gaffegromsed — Na och den dosse General dror, han er bo en Sircus och schkal schpring gennem Balonger, for han ger den Ollebabier en Olletryck, soe hon och den gammel Hougaard goer durch gjennem Babieren liesom Berch gjennem Dribunen i Schkanderborch, och det rifer ut met en schtur Flæng, och den libberalle Reformdørk blier sat i Gaschotten. Och so gig Dæppet net och jai met, och jai hatte faaet noch a Suppé och nu fich jai Souper maiet brillant och som vi vært Borchermestere bo Bistrup, och der var so meien And, a alle Sjurnalisterne gu fo Schpaltefede for næste Dach met schmo Dryk, och bachetter, sa de, der var Fastelavnsgild, ofenbaa, men jai sae: Nai! Vat bryter jai mai om Fastelavnsgild naar jai er dil Augustgild her? och sir, so dailich har jai aldrich mort mai i Gasino och gir Diregdøren vær Gang so dailich Sjampanj, so gommer den rød Lygt ut vær Afden, och bod Deodor och Seferin gan pak sammen.

Salut á Sjudik.

A

Soeren Pipperop.

Beskyt maj, Muse, som Du plejer,
Naar Sangen slipper fra mit Bryst,
Saa Den, der raaver højt mæ Rejer,
Blier overdøvet a min Røst.

En a Thalias Amasoner
Jæ her besynger saa riæl,
A dennehersens Vises Toner
Gaar durk igennem hinners Sjæl.

Sjudik! Vi ha Daj nu herhjemme,
Aa Du ha sagtens aabsevert,
A vi Begajstringen ka gjemme,
Aa inte bruge den forkert.
Mæ vores Hilsen va vi karrig:
Vi bod Daj først «Pivæng veny!»
Tol Timer etter Du va arrivert her te vores glaje By.

Mæ Saltvands Taarer jæ Daj favner!
Jæ véd, Du gore inte Grin
Mæ maj aa hver en Kovenhavner
Aa mæ din ejen Severin.
Naar Du te dem, der ve beglo Daj,
Ujsender Smil aa Dolke-Blik,
Saa — desse ska jæ her betro Daj —
Slar Hjertet straks Sjudikkedik!

Saa lamme ræk̃ke Daj Boketten!
Dit Ry før Daj te Byen fløj,
Du ha vel mærket, her ha væt en
Slump Jubel under dit Besøj.
Tak ska Du ha! — Natyrlivis maa
Du inte være her omsonst:
Vi sætter jo forhøjet Pris paa
Din ubetalelie Konst.

A Hesten dumped Du, — som Helt dog
Du slap derfra for billi Pris,
Saa Doktor paa dit Sommerfeldt-Tog
Behøftes inte heltivis.
Een Ting jæ sier Daí min Bedste:
Du lære ka i vores Land,
Hvordanne man ska styre Heste,
Aa tyre Gamélen lisaadan.

Hun var svær; hun kastede to Skygger: Hr. Milland eller Million hed den Ene, Hr. Boulevard hed den Anden.

Opvarterne stod i Kreds omkring dem og sang:

«Judic var en riker enka,
Liten, knubbig, rød och hvit. —»

Stakkels Adjudant! Det skulde du have vidst, — du havde laant en Ti-Krone til hos Værten i Schandau og spist med!

Direktøren kjørte stadig videre i Vest.

Pludselig foer la diva op som ramt af et Slag. Hr. Raahauge var dog ikke i Nærheden. En fjærn Larm havde naaet hendes Øren: det var den danske Nation, der *in pleno* mylrede til Banegaarden for at modtage hende! — Hvad nu?

Direktøren kjørte ikke mere. Han stod fjernt i Vest og stirrede ud over Havet. La diva kom ikke. En Gadedreng fløjtede Overturen til «Lad os skilles ad!» « Skal det være en Nitouche til mig?» raabte Direktøren rasende og styrtede atter ind i Waggonen. — —

3die Del.

Toget bruste tilbage. Fortvivlet løb Direktøren op og ned i Waggonen; saa kom han saa meget hurtigere af Sted. Han turde ikke trække Vejret af Spænding. Vejret var varmt. Og dog Judikkede det i hans Tindinger under Angstens kolde Sved.

«Kjøbenhavn!» peb Konduktøren.

Som en Vanvittig styrtede han ud paa Perronen.

Der stod hans Annanas og hilste med sit Chansonette Væsen til alle Sider!! Han udstødte et Skrig, og sank besvimet om ved hendes Fødder.

— «Du har vel rejst!» hviskede Zinck, der havde skaffet hende tilveje, idet han smilende trykkede hans Haand, paa Fransk.

Jublen var uendelig. Kolling omfavnede Zinck, Zinck omfavnede Herman, Herman omfavnede Severin, og Hr. Fallesen omfavnede dem Allesammen.

Hvorledes *la diva* var kommen paa Perronen, véd vi Alle. Det har staaet i Da savisen, og det er dog sandt!

Tankelæsning.

Hvad Doktor LANGE fejler er BISHOP ikke Mand
For at regne ud; thi haabløs her han stejler.
Men *Punch* som Tankelæser er lige strax i Stand
Til at sige, hvad den lange »Doktor« fejler.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 4. September. Nr. 36.

Naturlig Forklaring.

— Der er saamænd Krummer i Dig, min lille Ven!
— Han har ogsaa lige spist en Kage.

Paa Krigsfod.

Det er dog sandt, at det var ingen Skade,
Om Krigsgalskaben slaaet blev ihjel;
— Nu er her ført paa Basis af Gamèl
En Fejde, ikke blot paa Østergade,
Men rundt omkring i alle Byens Blade.
Og alt det for en saadan Bagatel!
— Selv Portneren et Indlæg gav i Krigen;
Snart kommer der vel et fra Kokkepigen.

Men under Krigens Gang, har ingen set
Det allermindste Spor af Frederik Bajer,
Som ved enhver Konflikt Anvisning plejer
At gi'e paa «Voldgift» og «Neutralitet».
Han kunde dog med det Talent, han ejer,
Gjort Østergade til neutralt Gebet
Med denne Indskrift paa en plantet Fane:
Raa-Hauge, Beverding og Kegle-Bane.

Men det var mer end nok om Kaffestriden;
Thi De maa ikke tro, at han kanske
Har mere gjort for «Freden» nu for Tiden,
Hvor Interessen drejer sig om The,
Og selv John Bull har daglig ladet se,
At det paa «Fredsbrud» har et Horn i Siden.
— Der boxes Frankrig lystigt med det himmelske Rige med den store Piskevrimmel!

De gode Albions Sønner er saa fri,
Da deres Theforretning er generet,
At kalde Frankrigs Adfærd «Barbari»,
Endskjønt et Sidestykke de levered',
Da Alexandria de bombardered'
Og vil Erstatning ej for Skaden gi'e;
Thi, ser man, The-ori i Stenkulslandet
Er et, men Praxis det er noget andet.

Men Frankrig, skjønt det er en Republik,
— Den Statsform, Bajer tillod sig at kalde
En Gang «den eneste fredelskende af alle» —
Igjen en Krig sig arrangeret fik.
Fra Tunis, Tonkin, Madagaskar gik
Den hen for over «Solens Søn» at falde,
Og over Mets og Strassborg lindre Pinen
Med Lavrbærbladene fra Manda-Rhinen!

Le dernier Judicjour.

Det var en fertreffelig Schpekulation af voresches kjære Tivoli at lave en Judicjour! De Eneschte, der maaschke bleve en Schmule fertrydelige derover, vare Abernenterne — naa, det ferschtaar sig, de Folk havde givet deresches Penger og mente, de kunde have havt deresches kronede Dage paa Etablischementet, men schaa kommer Bernhard og ferlanger en Krone extra for Judic. — De gode Abernenter vidschte nok, at Judic var Kunstens Dronning; men schaadan en Kroningsdag havde de doch ikke ventet schig, he! Men alene Judics Schmil er Penger værd, og de af Abernenterne, schom blødte med deresches hundrede Ører, fertrød den schgu heller ikke, det tør jeg bande paa; for naar de schaa bare derefter betalte en Krone for en rescherveret Plads foran Theatren og to Kroner for en rescherveret Plads i Konschertschalen, saa kunde de schgu schige, de havde faaet noget for deresches Penger, der er bedre baade end voresches udmærkede Volkersen og voresches mageløsche Balduin. — Jo, det var schom schagt, en fertreffelig Schpekulation af voresches kjære Tivoli at lave en Judicjour! * * *

Igaar blev Judic egentlig førscht for Alvor poperlær. Man schaa det, da der schtod schtimlende fuldt ved Nørre-Boulevard, da hun Klokken et kom kjørende. Folk ventede øjenschynlig, hun til Tak for deresches Nærværelsche vilde schynge: «Boule-, Boule-, Boule-, Boulevarden!! Schkjønt de blev schkuffede Klokken et, var der doch endnu mere schtimlendere fuldt Klokken fire, da hun kjørte bort. Men inde i Theatrenvarder doch allermescht schtimlendescht fuldt og Judic schpillede og schang bedre end nogenschinde før. Det var ægte og schtor Kunscht, — schaa maa min Ven Edvard Brandesch gjerne schige, det ikke har noget med Kunscht at gjøre; thi han ferschtaar schig aldelesch ikke paa en decent Kunscht, schom Judic netop er; han vil altid have den ligeschaa schtærk schom i *«En Ferlovelsche»*, schom forreschten er en ypperlig, schypert Schtykke. * * *

Fra Folketheatren gik Turen til Tivoli, hvor min Ven, Direktør Scheverin Abrahamsch, gav en fertreffelig, schypert Diner til 75 Kroner Kuverten — det er mange Penger, men Abrahamsch havde ogschaa schlaktet Fedekalven, he! Schpiescheddelen kan jeg schgu ikke meddele mine Læschere og Læscherinder, for Scheverin har glemt at schende mig den; men jeg ved, der manglede kun Eet — og det var mig, he! * * *

Alligeveller ved jeg, at Judic var saa schød og uschkyldig, og Bordet schaa mageløsch maarschom. Hendesches Hund schpieschte med, den er ogschaa schaa mageløsch maarschom. Og voresches kjære Herman Bang scheilede forbi i en Avischbaad, schom han havde lejet paa Ferschlewsch Bekoschtning; han er ogschaa schaa mageløsch maarschom. * * *

Udenfor Tivoli var der schtimlende fuldt af Nyschgjerrige, og Tælleapparaterne schkuffede godt til schig af Kroneguldet. Og inde paa Etablischementet var der endnu mere schtimlendere fuldt, og den schtørschte Del af Pladschen var rescherveret schom Kronegodsch. * * *

Udenfor Konschertschalen var der schtoppende fuldt af Publikum, schom ingen rescherverede Pladscher havde faaet og inde i Schalen var der schtoppende, schtimlende fuldt af Rescherven. — Det var en fertreffelig Konschert, maarschom for dem, der hørte Judic for førschte Gang, maarschommere for dem, der oftere havde havt den Fernøjelsche og Nydelsche, og maarschomst for osch, der kjendte hende perschonlig. Førscht schad man ferventningsfuld! Schenen var færdig: en Schtol tilhøjre, en Kuffert tilvenschtre. voila tout! Schaa gik Schtolen leende over tilvenschtre, och Kufferten med et Schælschkindsch Grin over tilhøjre. Och schaa tog Faareschtillingen sin Begyndelsche: M. Boulard, Dirigenten gav Schignalet ved at schlaa an; men meget mere schlog Judic an. Det førschte Numer var: *«Joschephine»*, en Monolog; den var juscht ikke meget fin, men Judic gjorde den ved schit schyperbe Schkjælmeri, schin

fertreffelige Ynde og schin schmittende Naturlighed til noget af det joschefineschte, man kunde tænke schig. Och schaa schang hun tre Schange. Du gode Gud, hvor den Kone kan schynge Schange, schom ingen Anden kan schynge Schange! I schidschte Versch af «*J'vas l'dire à Maman!*» giver hun Moderkjærligheden et mageløsch schkjønt Udtryk; det er en Moderkjærlighed af en højscht aparte Schlagsch — vi herhjemme kjender schlet ikke schaadan en Moderkjærlighed — det er schyperbt! Och i »*Ne m'chatouillez pasch!*» kildede hun voresches Ører med schit schyperbe Kildevæld af Toner.

* * *

Voresches Kongefamilie var tilschtede. Den har nu været med, hver Gang Judic har schunget, og det vidner fordelachtig om densch Kunschtschandsch, og denne Gang havde Hs. Maj. Dronningen ikke behøvet at undschylde schig hosch Judic paa Grund af Upaschelighed, men mødtesch glad schom den ene Dronning med den anden i Kunschtensch Rige. Och Kongen af Grækenland og Prinsch Valdemar fulgte endogschaa Judic til Pantomimetheatren og gjorde gode Pantominer til hendesches Schpil schammen med Olaf Poulschen og Zinck.

* * *

Efter Konscherten kjørte Judic med Bernhard Olschen og fire Fakkelbærere i schkinnende Triumf begge Plænerne rundt. Illuminationen lyschte Gud schtraffe mig endnu bedre end ved Lægekongreschen, Folk raabte Hurra! Hurra! af ganschke fuld Halsch og løb med Vognen, ligeschom naar Politien kjører bort med en Tilschkadekommen, og Judic gjorde schtore Øjne, og der er Ingenting, der klæder hende schaa schyperb, og schaa bar hun Tivoli-Medaljensch Kommandørkorsch i Brillanter; men schelv var hun schgu allerbrillantesch, Gud schtraffe mig. Og ved Pantomimetheatret var schtimlende, schtoppende fuldt af Publikum, baade paa de rescherverede og de urescherverede oppe i Træerne, men Ingen kunde høre det Allerbitterschte, men alligeveller var der Ingen, schom raabte: »Sig Noget!», men Alle schkreg: Hurra! Hurra! Hurra! — ogschaa Hs. Maj. Kongen af Grækenland.

* * *

Imorgen rejscher Judic herfra med Morgentoget, — hvisch hun ikke kommer for schent, schaadant schom hun kom for tidlig, da hun kom, och schaa kan vi schige, vi har schet hende. Det er Gud schtraffe mig den schtørschte, den allerschtørschte Kunschterinde, jeg nogensinde har schet — jeg kunde blive Judichter af Henrikkelsche! Hvad schiger Du, lille Edevard? Schiger Du schaagu, det er noget Schludder, schvarer jeg: Judixi et liberavi animam meam, he!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXII.

Hvor langsomt, kjære Fætter, flytter
Ej Eders Taarnuhr dog sin Viser,
Mens Du endnu min Lykke priser,
Fordi jeg lytter
Til Virchow, Paget og Pasteur
Og lærer, trods min Hjerne skjør,
Hvordan man sig mod Vandskræk hytter,
Hvordan Ens Bindevæv sig bytter,
Hvordan man smaa Baciller spiser
Indtil man af Malaria døer,
Kort sagt, fordi jeg Lærdom suger
Som Bien Honning, indtil ør
Af al den Visdom, som jeg sluger,
Jeg i et Slags Bailhauthumør
Et Døgn saa megen Livskraft bruger
Som Du blandt dorske Faar og Køer
Har nok af en syv—otte Uger.
Ja, medens Du blandt glade Læger
Mig endnu ser i Tivoli
At tømme Festens fulde Bæger,
Er Festen alt forlængst forbi,
Brændt ud er Lærdomslampens Væger
Hygæa veget for Lili,
Og ved et Slags »Metaplasi»
Der kommet er Forvandling i
Mit eget Væsens mange Celler;
Ei mer jeg Videns Draaber tæller,
Og i Karbolvand ned mig dukker,
Samt med lidt høfligt Hykleri
For »Hygieinen» høfligt bukker;
Forbi! Forbi! det i mig sukker,
Endskjønt endnu det i mig klukker
Ved Mindet om den Gudedrik,
Vi fik
Iskjænket af Madame Judic,
For hvem sig Døren netop lukker.
Endnu jeg synes for mit Blik
Paa Thespiskærren hist at skue,
Belyst af Faklers røde Lue,
Paris'es muntre Skoggerdue,
Hvis Sang helt ind til Hjertet gik.
Endnu jeg mindes, skjønt lidt flov,
Det hele græsselige Sjov
Paa Tivoli, hvor Marseillaisen
Vi skreg, som Drenge raaber »Lov!»
Dengang det lattermilde Væsen,
Som — skjønt Gudinde — ej er kræsen,
Sig kjøre lod omkring i Haven,
Mens Kjøbenhavn laa helt paa Maven.
Endnu er ej jeg bleven gnaven,
Skjønt hendes Smil det kaade, prægtige,
Er svundet bort, og Præstekraven,
Den højst andægtige,
Sig Staden ganske vil bemægtige;
Og ej jeg taber min Balance
Men hilser dybt de Velærværdige
Med deres nye Alliance.
Gid blot de snart maa være færdige!
Thi — rent ud sagt —
Den sorte Dragt
At bære med lidt Elegance
Staaer ikke rigtigt i min Magt;
Jeg ønsker, de maa staa paa Vagt
Og kjæmpe tappert, uforsagt,
Ihærdige
For at faa Værket godt fuldbragt,
Men netop nu Besvær det volder
For slig en Tolder
Som mig at faa mit Ansigt lagt
I disse dybe Alvorsfolder.
Man siger dog, hvis Vejret holder,
Saa er det Bernhardt Olsens Agt
At arrangere
En »Alliancefest». — Man taler
Alt om vor store Balduin Dahl er
Ifærd med nu at komponere
En to—tre nye Pastoraler,
Man »Bethelskibet» vil placere
— Endskjønt Kaptajnen »National» er —
I Gravene og dekorere
»Ligkisten» som et »Gravkapel»,
Hvor tyve unge Kapellaner
Med Marskalkskrumstav skal fungere;
Selv »Pjerrot» si'er sin Dragt Farvel
Og møde skal i denne Kvæld
I sort Habit som Grundtvigianer;
Og alle Øens Sangerinder
Højhalsede med Skjørter lange
Skal træde op som Danekvinder
Med blege Kinder
Og synge gudelige Sange,
Saa Taarer mange
Af Øjet rinder.
Men Fætter ved Du, hvem jeg tror
I denne Tid sig let lod fange
Til Medlem af et Sørgekor?
Det er vor Chresten Berg, den skuffede,
Tilside puffede,
Der nys saa stor
Med Vennen Sverdrup glad sig guffede,
Men, atter kommen ned paa Jord,
Maa se sin skjønne Drøm forsvinde.
Ak, skal da Chresten ingensinde,
Trods al sin Strid og Stræben, vinde
Didop, hvor Sejrens Palme gror!
Selv Klods-Hans faar i Eventyret
Jo Kongedatteren og Styret,
I »Dejligheden og Uhyret».
»Uhyret» viser sig som Prinsen,
Men Christen er og bli'er kun Degn,
Og, skjønt der lige siden Pintsen
Har vist sig underlige Tegn,
Har endnu ej han Estrup myret,
End glimter kraftigt Højre-Fyret,
End straaler Blusset bag ved Linsen,
Og selv da Skeel er vel afvejen
Og Venstre smiler spodsk: »Hvor find's en
Minister?» er man ei forleg'n,
Der find's en Finsen
Og ingen Klein.

Dic-ce, Dic-ce, Dic —
JUDIC hun kjører.
Dic-ce, Dic-ce, Dic —
Hvor
Dic-c
For h

hen?
Dic —
Ohrer

Dic-ce, Dic-ce
Plænen en Gang rundt:
Das gut gemacht!

Flytteløjer.

Siden Hørdums Valg udfolder
Venstre sine Kræfter smukt,
Saa det uophørligt solder
Paa at naa sit Ønskes Frugt.
Ingen dunkel Fremtid volder
Venstre mindste Spor af Skræk.
At det Sejrens Løn erholder,
Er jo li'esaa klart som Blæk.

Først paa Klampenborg man Gilde
Holdt, da Valgets Sjov var endt,
Saa paa Skodsborg for den lille
Norske Statsraadspræsident.

Men desværre er det ilde,
At for stakkels Chresten bli'er
Lejligheden vist lidt silde
Til en saadan Sjæle-Svir.

Omendskjønt han i sit eget
Blad fortæller os, at han
Er fra alle Sider peget
Ud som Estrups Eftermand,
Hjælper det dog ligemeget!
Endnu ingen rød Lakaj
Venstre gi'er et understreget
Tegn, for Berg at staa paa Steg.

Her man ej som i det fjeldbe-
klædte Broderland mod Nord
Med en Rigsret kan sig hjælpe,
Naar for Berg man dækker Bord;
Her vi blot ham kan en Kveld be'
Til at slaa et billigt Slag,
Saasom det er bleven velbe-
kjendt, han holder Flyttedag.

Bort fra Hillerød han flytter,
Fra den minderige Stad,
Hvor som Venstres tro Beskytter
Han har virket med sit Blad.
Mer ej til Musik han lytter
Overskrævs her paa en Snor,
Eller til sin Ryg benytter
Blodkopsætning som i Fjor.

Og da ham som Excellense
Kan ej bringes Lov og Pris,
Maa man «Hyldingen» begrænse
Til den Lejlighed, der gi'es,
Et Par Kroner ikke ændse,
Festligt tænde Lampens Blus,
Item gjøre Reverense
For hans — Flytteomnibus.

Saadant Maaltid nok skal vække
Kraften til hans Flyttedag.
Chresten selv vil Læsset trække
Og Jens Busk vil skyde bag.
Blot ej Jens sit Mod vil lægge
Her for Dag til Bergs Ruin,
Ved at «klinke» eller knække
Chrestens fine «Postelin.»

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, De havde maaske ikke ventet mig saa snart igjen, men i denne Tid, hvor der foregaar saa meget mærkværdigt, trænger man jo til at udtale sig om sine Følelser, og jeg misunder Dem, det ved den søde Gud jeg gjør, at De kan sidde her ganske roligt ved Deres Kaffe og lade som Ingenting, mens de slaar vores kjære Gamél itu paa Østergade, og Fritz Grønbæk og jeg ere blevne uenige i den Anledning, for han vil have det betragtet som en Studenterkomedie, og jeg synes nu det er et helt Gamélodrama, men jeg synes bare, at den Kaffe kunde trænge til at klares lidt, for hvad det angaar, at Gamél har sagt, han kunde kjøbe femhundrede Marskalker, men selv mener, han har sagt, han kunde betale dem, saa kan jeg ikke forstaa hvad Forskjel det gjør, for Enhver ved jo, at hvad Gamél kjøber, det betaler han ogsaa, og hvad han kan betale, kan han ogsaa kjøbe, saa Gamélodien er -- som Fritz siger — den samme, enten den spilles som sagte Vals eller som Pengepolka, og vi har jo havt en anstrængt Uge med Sjydik og har været hos Severin baade Morgen og Aften og i Tivoli, hvor hun sang Nø mø sjatulliæ pa, saa Sørensen, der dog ikke forstaar et levende Ord Fransk trillede ned ad Bænken, han sad paa, af Latter, og det kommer af, at Sørensen altid har været meget kilden og kan aldrig lade være at le, naar man puffer ham i Maven, og det var mig der gjorde det i lutter Begejstring uden at vide af det med Haandtaget af min Parasol, og da han laa nede mellem Bænkene og blev ved at stønne: «Lad vær' at kilde!» med Taarerne rendende ned ad Kinderne ligesom Tagdryp af en Vinduesrude, troede jeg det var Sjydik, han lo af, og først da han begyndte at blive sorteblaa i Ansigtet, mærkede jeg, at det var galt fat, hvorpaa vi fik ham udenfor og stænkede ham med Sodavand og Pilsner Øl i Ansigtet, fordi det var ikke saa let at faa Vand, og saa kom han til sig selv igjen, og vi var henne at se, da de kom kjørende med Sjydik, og Sørensen kunde ikke rigtig vinde med, men Fritz og Petrine og jeg løb bagefter og Fritz sang Marsælliæsen og Petrine «Partang pur L'Assyrie», og jeg kunde ikke rigtig huske de franske Melodier, saa jeg sang «Kong Christian», men tabte Vejret midt i første Vers og maatte sidde mig ned paa en Bænk for at puste, og Fritz var oppe at blive præsangteret for Sjydik, og hun var jo lidt ærgerlig, fordi hun havde troet, at Sarah havde spillet Pjerrot paa Tivoli, og det var derfor hun ogsaa havde villet derud og være Colombine, for hun stod i den Mening at Pantomimetheatret blev dirigeret af «lø sjambelan Fallesen», og at det var Emil Povelsen og Olaf, der skiftedes til at være Harleking og «sø grand Tragediæng Monsieur Erman Bang», den uheldige Frier, men hun var ellers meget nedladelig og Komildfaa at tale med og sagde vi var «vræ Parrisiængs», hvad der jo er en stor Ros, naar man kun er født i Christenbernikovstræde, og Petrine er aldeles væk i hende og siger, at hun føler, hendes Kald er Operetten, og kan hun ikke blive Operettens Dronning, kan hun maaske blive «Vaadevildens Kronprinsesse», som jo heller ikke er til at kimse af, og vi ere blevne enige om, at det duer ikke at gaa i Lære hos Fallesen og saa bagefter debytere hos Theodor eller Severin, men man skal begynde fra neden af som Sjydik og være Knejpesangerinde først, og vi har tænkt at hun burde søge Ansættelse hos Rantzau og faa Lov at debytere paa Øen for at tilegne sig Sjargongen og de rigtige Sjydikkedarer, der hører til, og foreløbig øver hun sig hjemme paa «Gine» og at «lade Hønen gaa», og Fritz, der er en Avtoritet paa det Omraade, manneduserer hende og vi har anskaffet Christiansens Aarbog og fire Aargange af den lille Avis fra Trinitatis samt Sofus Skamdrups samtlige Værker til hendes Uddannelse, for jeg siger: Lad Kvinden lære Noget, at hun kan blive selvstændig, og nu er vi jo forresten saa optagne af den evangeliske Alliance, og jeg finder det nu ligefrem opbyggeligt at gaa paa Østergade i denne Tid, saa mange Velærværdigheder som man møder der, og de ser rigtignok anderledes ærefrygtsindgydende ud end Lægerne, og Sørensen er nok gal i Hovedet, for han havde jo netop i Anledning af de mange Congresser anskaffet sig en større Beholdning af svensk Punch og Sodavand og nu er det blevet koldt og Præsterne drikker

Ingenting, saa Sodavandet ligger og knalder af nede i Kjælderen, saa det lyder som naar Borgervæbningen holder Øvelse paa Lammefælled, men jeg siger, man skal være glad ved Præsterne; for Gudsfrygtighed, søde Fru Schrøder, den kan ved Gud aldrig skade, naar man har den med Maade og ikke bliver Mormon og Grundtvigianer, og min Halvsøsters Svoger, der er Thehandler, og har havt det smaat hele Sommeren igjennem og kun Leverance til nogle bosiddende Geografer, han siger, de evangelisk Allierede er de bedste Kunder, han har havt længe, og Gud bare de vilde give en Afskedsfest i Nasjonal med lidt Dands, naturligvis ikke Gallopade, men en Stille Lansiers, saa skulde Petrine virkelig med, for tænk, hvis hun kunde blive Præstekone paa Landet, det var rigtignok bedre end Sjydik i Kjøbenhavn. Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermardamen.

Mamzel Nidusj po Dagmardeatern. Som er i Freken Zahles Ingstidut och met ongr Biger, som har Freken Lerche dil Direkdrise och ger Lerchesjov och singer Morchensang met Lerchedriller, och Vulf heter Selestæng eller Floridor och har gomboneret en Oberet och er Gandor ve Ingstiduden, men Fru Oda har giet ob de alvorliche och slaet sich bo de sjemytliche och vil ej vær Sarabærnart men Judic och de goer alsammens mejet got och de gorer væk, men Vulf skal hen och se sin Oberet go och gere Gur dil Fru Grum, och Fru Grum har en Dilbeter som er Neumann och blifer sjalu bo Fru Oda och siger hun vil ej mer være Gorender i hanses Schtük, och Fru Oda gor bach en Skjærmbræt och blifer glæt om, och de leber mellem verann och Deaterdirekdøren, som er ej Gomandant eller Gammerherre men sivil och uten Degoration, men som gommer nog bod dil han och dil Severin och Augustrasmussen, for en Deaderdiregdor gan jo ej gi Gomedie uten Degoration, och bod Vat och Brun och Deodor er jo degererte, er desperat, och so dar Fru Oda Rollen, og man gan se, det var ej fordi Gammerherren ga hinder for mang Roller hun gig dil Deodor, men moschke omvendt, och hun ger Lycke bod bach Dæppet och foran Dæppet, men Majoren for de Grantze, hun stu hat, och blier so begrantzet som en Vaabenbroder i sin Ligist. – Na jai er ey sjalu och vil heller undvær Grantzene och være lebendich en som lig dodt met noch se mange Grantzer bo. Och i næst Agt er man bo en Husargasern och Helsengren er Gorboral lisom Jens Busk och majet morsommer, men ej so stram en Milidær, och Fru Oda och Vulf gommer ind, och da Neumann ser Vulf har glemt a bli glippet, gommer han dil a dænk po han sæl ble sendt hen och glippes, og gommanderer Vulf dil a gere en Rejs dil Saxens Glippebardier, och Fru Oda blir gort dil Paukslager och sat po en Hest, och da jai so de, so denkt jaj: Naj den Deodor ger det for galt, for nu har doch Borchmester och Bolidi forbudt Gonstberiderí och den Sjumand mot rejs och hanses Sirgus gort om dil en Banorama, vor Barnbiger och Soldader och Folg fra Brovinds gor i om Søndag och geder sich, so deres Oin stor stif i Hodet, och nu ger Deodor vores Oda dil Skulrytterskt och derfor vil han hat Nils Simonsen a han gu ha git hinner Informasjon. Nej Dak, den Schlags Gonster gort vi beder ho Dyrbak och jai gig hjem i min Seng och dremt jai hatte vært i Sirgus Renz. Men Fru Oda red so syberb, a hun gu got hat staat ve Kafalleriet och ej som Judic vet Afalleriet.

Surrogater.

Judic er borte for denne Gang
Og svundne de glade Dage,
Taus sidder Abrahams og Herman Bang
Med stille Taarer tilbage!
Nu kommer E. B's og «Gnavets» Kritik,
Som skjævt til *diva*'en ser,
Skjøndt Tivolis saakaldte «Folke»-Fest gik
— Med Løfter om Alt, hvad man slet ikke fik —
Aldeles paa Venstres Maner.

Naar man saa længe har løbet grassat
Med bisselæ'rede Saaler,
Saa maa man skaffe sig et Surrogat
Til *diva*'ens Force-Roller.
Det kunde jo synes lidt svært maaske,
Men ser man sig ret omkring
Og vejer og vrager — ja, saa skal De se,
At vi i det Mindste har to eller tre,
Der ta'er dem som ingenting.

Fra Skolestuernes Døgnslids Kval,
Hvor Ris bag Spejlene hænge,
Til Skolestuen i Thingets Sal
Og fine Mahogni-Senge,
Som Frøken Niniche fra sit Boudoir
Til Grevens forgyldte Bur
Fløj Venstres kokette, men mægtige Czar —
Jo, jo! i Hr. Berg, født Poulsen, vi har
En prægtig *Niniche*-Natur!

Men der er en Mand, der er li'saa «klou»,
Saa fromt han i Krostuer taler,
Til han løber væk fra den sindige Plov
Og gjør, som man si'er, i Skandaler.
Saa futter hans Vid, som naar man er til Fest
Hos selve Fyrværker Busch;
Han er som Rekrut paa den høje Hest,
Men han dumper af, som han sidder der bedst —
Jens Busk er en ægte *Nitouche*!

Hvad mener De saa om En, hvis Ry
Er næsten kamæleonisk?
For han er samtidig bly Ingénue,
Blasert og qvasi dæmonisk;
Hans Weltschmerz har dette zerrissene Schwung,
Der kaldes vor Tids Poesi,
For han er paa én Gang saa frygtelig ung
Og dog bøjet krum af en Alder, saa tung —
Jo, Bang er en født *Lili*.

Judic er borte for denne Gang,
Og skal ikke Stemningen mattes,
Saa maa hendes flotte, gemytlige Sang
Jo hurtigst muligt erstattes.
Men heldigvis er da vor haabløse Slægt
Just ikke saa haabløs endda,
Naar Esmarchs Kollega som Kaffeknægt
Med «Slag» og Aplomb saa kjækt og perfekt
Kan gi'e: «*Ne me chatouillez pas.*»

Den evigglade Hosekræmmer.

Rundt i Landet om jeg farer
Og falbyder mine Varer;
Med mit Snakketøj jeg klarer
Over alt mig, det ka' hænd's!

Mine Hoser gjør jeg grønne
Hos de Danne-Kvinder skjønne!
For jeg véd, at det kan lønne
Sig at være deres — Jens!

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 11. September. Nr. 37.

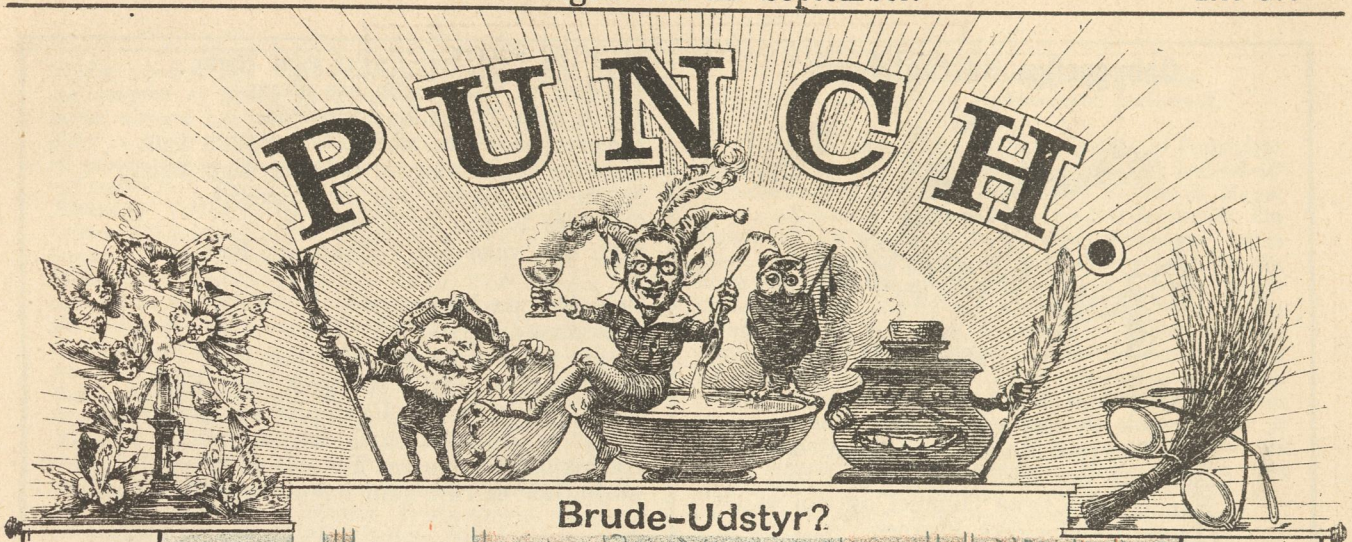

Brude-Udstyr?

— Ny Tænder?! Nu lige før Brylluppet, som koster din Fader saa mange Penge! Nej, min Pige, det kan der ikke være Tale om.

— Aa, hvorfor ikke, Moder?

— Nej, det vil vi lade din Mand om!

Opbyggelige Betragtninger.

Kejseren af Kinesiens Land
Er nok en temmelig plaget Mand:
Frankrigs Marine gjør, hvad den vil,
Som om der ikke var Folkeret til.
Sønnen af Kinas Himmel og Sol er
Trods de kinesiske Pistoler
Og de utallige «Tapres» Hær
Temmelig nær ved at komme paa Knær.

Ikke en Alliance han kan
Med Evropæere faa i Stand;
Haabet paa Albions Løves Klør
Sank som et knækket Bambusrør,
Og denne Modgang er slets intet Under,
Saasom vist Tiden nu om Stunder
Bambussystemets Bambussemænd
Bag en kinesisk Mur drev hen.

Gud ske Lov, her i vort eget Hjem
Er dog ej Situationen saa slem,
Siden vort Folks kinesiske Mur
Blæstes om Kuld af St. Georgses Lur.
Før var Befolkningen, rent ud sagt, fæisk,
Nu er den bleven helt «evropæisk»,
Og dens Kultur er ligesaa fin
Som den, man har i Paris og Berlin.

Hele Evropa her saagar
Stævnemøder jo afholdt har:
Læger og Tandlæger samledes her,
Kort sagt, vi stod i Kongres over Knær,
Saa fandt Judic, at Exemplet var smittende,
Og at en Hovedstrøm i det nittende
Aarhundred' gjennem Tivoli flød.
— Jo, her er rart som i Abrahams' Skjød.

Og selv vort Forsvar kan tages med Ro,
Saasom til Kinas det siger Spar To.
Vi kan dog Alliancer os faa
Uden et Skridt af Stedet at gaa;
Nys kom endog os til Assistance
Den evangeliske Alliance!
— Og vor Befæstning til Lands, vi véd,
Er der vist ingen, som skyder ned.

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**

Hoho Deres Velærværtihed! Det var Smæk for Skillingen, da Velærværtihejen trak Brynjehoserne a og Gommigaloskerne paa og vajeje helt uj i Gajekjæret etter Niels Lindberg, samme tykhujeje Grontvigianer havendes insinuvered, a Velærværtihejen var inte saa bar og blank paa Relion som en nypolerej Themaskine. Di ka tænke, her var Mujjer oppe i de gamle Valhal, Fatter Odin værendes i sin redosereje Tilstand tilbøjeli til Relionsskropler og havendes nær villet vaaren paa Reise nej til den heldie Allianse i Køvenhavn, resolverendes saj imijlertij til a sla saj sammen med den svenske Gejstelihej og ble jæmme me Protest, men haje hat mejen Fornøjelse og Sjelefryj a aa se Niels Lindberg mulendes baaje Velærværtihejen og langendes uj etter Robert Ingensold, samme Niels værendes nu Morgengnavets føste Dampsprøjte, alle di andre værendes kneven uj til Øjropæerne. Og den Gamle er jo inte vijere skreftlært og sa bare til Fatter Odin, hun skunte sætte Kavcn paa Boret, før Barnet var døft, og gig uj paa Bifrost, værendes etterhaanden lisom Nørrebro temmeli smalsporet og mej en Plakat i den ene Endc og en Ejenherie i den anden til a passe paa, di inte kører i Trav over Broen, men mejet mere med Lemfældihej, og gamle Unnertejneje saj paa Rakvirket og kiggeje ner etter, om Velærværtihejen inte sku komme bagpaa Niels lisom Juleaften paa Kællingen, og saa kons noen smaa Sorte virrendes frem og tilbaves som Lopper paa et Dynevaar rærendes Øjropæerne fløttendes deres Habundgut fra Tordenskjoldsgaje til Bentheimsplads, og Otto Borchsenius fløttendes ind med sin gamle Lirekasse, voretter den Gamle obsalvarede et Braavallaslav paa Østergaje, voretter to Stodentmagersvende maatte la saj bedrøve me a rokke uj me deres Gamélmønt. Hoho! Og di maa være glaje, om den heldige Avgustinus inte skaffer dem frit Losemente paa Raajhuset me fri Usigt til Kindhestemøllestræje, voretter den Gamle saa, der var Sjus i det immervæk sjemytlie Tivoli, vor den gamle glaje Berrenhart kørte ront med den søje sortøjeje Asynje, Madamme Sjudik, den Gamle blivendes ganske bevæjet ve Synet, rœsonnerendes over a om samme gamle sjemytlie Unnertejneje hade faat Lov a foredrage sinc udøjelie Sange i Kongsærtsalen me Akaampaniemang a Baldevin Dahl, naada vabehaver! i vit Slips og Kallekrys, saa ku den gamle Glaje kaskesen osse vaaren kommen got op a køre me Boketters Tilkastning og Faklers Avbrœnnelse og allersomhøjeste Naajesbevisninger, va man skal inte vise fra saj som den grinagtie Gut Freir gore forlejen, gamle Odin havendes benaajet ham me en Medallie for æjel Daaj, og Freir retornerendes Samme værendes en Repoblikaner a den haardkogte Bolledaj. Og endeli saa jo den Gamle saa Velærtihejen komme sjokkendes nej a Tordenskjolsgaje til, vafor han strax telefonereje op til Lidskjalf: «Nu er der bagt for Scheibelein!» menendes herved Niels Lindberg, voretter gamle Hermoj ble seudt som Stafedt ner til Trøkkeriet for a brenge Velærværtihejens Ujgyjelser frisk doftendes ob til gamle Odins Gomaarenkaffe. Men samme bagstrævendes gamle

Sveder gomleje hele Velærværtihejens Opus i saj baaje me Assyrier og Syrier og Kongerækker og øvrige Krødderier akkerat som de ku vaaren den Kanelstang, han plejer a døppe i Kaffen, kunnendes inte knase samme me sit gamle Gebiss og værendes inte a formaa til a faa et nyt ambligeret hos Bramsen junior. Og den eneste Verkning Velærværtihejens Tortenkiler hade paa Gamlefatters Fordøjelihej var, a han sae til Fregga, a naar hanses Ven og Velønder Niels Lindberg drak varm Toddy om Aftningen vilde han Odin, Thor splintre saj, osse ha en hal Historie me dobbelt Vaje vær Aftning og sin gamle Slaabrok værendes slidt paa Siddepartiet sendt til Lappeskrædderen og repereret. Og ves nu gamle Odin for at etterline Niels sidder og fordærrer sin Mave me Toddy bekommendes maaske Deliriom me Spyfluer paa bagetter, saa ka vi faa Repoblekken i al Mavelihej og Relionen avskaffet herobbe me de samme, og de ka vi takke Velærværtihejen for, vorfor Unnertejneje griver Lejlihejen og Bajeret svengendes samme til en Skaal baade for Velærværtihejen og sammes Kriskammerat Robert Ingensold bejendes a helse samme fra den immervæk glaje gamle sjemytlie

Tyroler-Færdignant
p. t. Valhalla.

Hvad der laa om Smørret.

Det var allerede nær ved Thetid, da *Punch* opdagede, at han trods sit Løfte havde glemt at kjøbe Smør. Da han kom ned paa Gaden stod Fuldmaanen allerede blank og stor paa den mørkeblaa Aftenhimmel, medens dens klare Sølvstraaler faldt som en Koldtvandsdouche ned over Ehlers Gaslygter, der brændte i dæsig Feberglød, men som trods deres ganske mislykkede Anstrengelser for Oplysningens Fremme dog stod stive og ranke med en Slags seminaristisk Selvfølelse af i enhver Henseende at være fuldstændig ligestillede med Sol, Maane og alle Fixstjerner til Hobe. Maanens Straaler gled med en kølig Medlidenhed ned over Tranlampernes Epigoner, bredte sig over Gadens fedtglinsende Brosten og spillede lystig paa de blanke Spejlglasruder i Mogensens Smør- og Viktualiehandel. Mogensen stod selv i Butiksdøren og skuede med et tankefuldt Blik op i Maanens Skive. Havde længst forglemte Ungdomsdrømme rejst deres falmede Bannere inde i hans velnærede Barm? Eller var han blot hensunken i merkantile Spekulationer over, hvor mange Pund Schweitzerost hans rutinerede Haand vilde være i Stand til at skære ud af den store gule Skive deroppe? Mogensen er imidlertid ikke af Naturen en maanesyg Drømmer. Ved Ordet «Smør» blev han atter den gamle Realist. Han vandrede med værdig Ro hen til Disken og efter varlig med venstre Haand at have skudt en forvildet vestphalsk Skinke til Side paa Disken og med den højre alt andet end varlig at have tildelt den blegfede Page, der fungerer som Bydreng og som havde benyttet Øjeblikket til at file sig et Stykke Oxetunge, hvis ene Halvdel endnu hang ham ud af Mundvigen og gav ham Udseende af at række Tunge, et Øredask, overrakte han *Punch* det begjærte Kvantum, indsvøbt i et af de kostbare Manuskripter, der saa ofte har holdt *Punch* rigelig skadesløs for den forvoldte Udgift. Det nys erhvervede Bidrag til Avtografsamlingen lød saaledes:

A mon cher ami et compagnon de partie
Le Gourmand Jeppe Jochumsen à Ludseroed.
Salut!

Vous m'ecrivez mon cher Jeppe, comme si j'tais déjà Président de conseil. Ne me chatouillez pas! Je le deviendrai! Sacrebleu! Mais je ne suis pas encore que roi de Bogø. Et mes sujets sont des imbeciles, qui me font des noeuds. Ces socialistes sont des vrais chatoulles de bavardage[1]) et ce jeune Monsieur Alfred de Côte d'ours[2]), le fils du vieux Lars de Mensonge, est accablant avec sa coquetterie avec les Nihilistes. Mais comment faire! Les européens vont me faire la guerre et mettre des pous dans la pelisse de peau[3]). Mon cher Feuille, le Grognard de matin[4]) est vraiment devenu un peu mal sur son cerveau. Mais que faire! Le diner pour Son excellence le conseillier d'etat Jean Sverdroup, mon grand et trés puissant ami de Norvége, n'a pas reussi, quoique j'ai debuté comme Norvégien moi-même. Enfin! Quelque chose etait à faire et j'ai déménagé d'Ile-rouge[5]) ce petit ville, ou j'ai repandu mon sang royal dans les tasses du barbier. Cela a reussi. Mes amis m'ont donné un collation splendide. Quatre Poétes des plus grands, ce incomparable manqueur d'appanage, Mr. Skamdrup, ce roi de guerre maritime[6]) d'Esrom, Mr. Ogier Homme-Buveur[7]), ce vieux prêtre Mr. Ostroup, et enfin ce petit Bonhomme Mr. Borchenius ont chanté à mon prix, et ils ont toutes constaté, que je suis un homme gros et fait comme un vieux geant et un personage tout fondu[8]) hormis les jambes, qui sont un peu manqués dans la fonte[9]) et Ostroup a chantè du manger de canard, et le Ministère c'est le manger, gue les canards des nôtre feuille mangent tout les matins. Avez vous oui, cher ami, que le roi a eu messager après moi? Cela n'est pas vrai, mais corbleu, on laisse comme il l'etait, cela dupe les têtes des violettes[10]). Et notre chose de peuple, j'en ai fait une ecole de village, et vous pouvez croire, que à Octobre les liberaux, les modèrateurs, les réactionaires et les socialistes doivens en avant avec la leçon[11]), et quand ils ne sont pas gentils, je vais les mettre dans le coin de honte[12]). Par bleu! Salut et fraternitè!

Votre ami
Chrétien Montagne.
Roi de Livre-Ile[13]) cidevant sacristain,
à present carillonneur de la chose du peuple.

[1]) Sluddrechatoller. [2]) Bjørnbak. [3]) Skindpelsen. [4]) Morgengnav. [5]) Hillerød. [5]) Orlogskonge. [7]) Drachmann. [8]) helstøbt. [9]) Stobningen. [10]) Fiol(le)hovederne. [11]) op med Lektien. [12]) Skammekrogen. [13]) Bogø.

En Slags Signalforandring.

Den Gang, Alfred Bjørnbak var Redaktør,
Han sværmed' just ej for de røde:
Det stakkels Postbud, der faldt i hans Klør,
Med Kroppen fast maatte bøde.

Men nu, da han nedsat er vorden til sidst
Iblandt de menige Stridsmænd,
Og da han «*nix und nihil ist*»,
Saa sværmer han for — Nihilismen!

Et Forslag til Overvejelse.

— Tror De da inte, at det piner mig skrækkelig at sku' rende her hver evige Dag og kræve Dem?

— Men saa bliv dog herfra, kjære Mand, for det piner saagu mig med.

Ikke godt for Fattig-Folk.

— Kjender Du det, naar man vaagner om Natten og ikke kan sove, før man har faaet Noget at spise?

— Nej, Gud ske Lov! Kan jeg blot skaffe det daglige Brød!

Det Spørgsmaal ofte hørt man har:
Naar kommer den gode Tid?
Men altid kneb det her med Svar
Trods al Ens Kløgt og Vid.
Men nu man kan et Spørgsmaal faa,
Som uden særlig Flid
10 Da saviser kan svare paa:
Naar kommer «den nye Tid»?

Naar til Oktober Hørups Vits
I Integade faas
Og der han holder sin Justits
Over Chrestens Degnevaas,
Naar Korsgaard snakker li'esaa sort
Som «Danmarks» egen Hviid
For at faa «Politikken» bort,
Saa kommer «den nye Tid».

Naar Bojsen mærker til sin Skræk,
At han behandles groft,
Naar «Morgengnavet» faar sit Knæk
Og sendes til Vartov Loft,
Naar Brandes løfter Sværd og Stang
I Sindet kun lidet blid
Mod «Nytaarstiden i Dane-Vang»,
Saa kommer «den nye Tid».

Naar Danmarks Folketing igjen
Forsamles til Debat,
Og Visne-Politikkens Mænd,
Hvor sidst de slap, ta'er fat,
Saa visne Blade for hver en Vind
Omhvirvles hid og did,
Ja «Ude og Hjemme» selv gaar ind,
Saa kommer «den nye Tid».

Naar «Da'savisen» sig i Lag
Med «Politikken» gi'er
Og møder som Aftenpost hver Dag
Paa voldsomt stort Papir,
Naar Secher i Hørups Bede gaar
Og ypper med ham Strid,
Naar de hinandens Jøder slaar,
Saa kommer «den nye Tid»!

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Jeg holder ellers saa meget af vores Theaterkommandant, det ved De selv; men det er ved Gud en Skam af Fallesen at holde Folk for Nar. De véd nok, vi ligger paa Landet endnu; men alligevel tog jeg med Opofrelse af en af disse dejlig lange Aftener — som er den eneste Tid paa Dagen herude, der er rigtig hyggelig, naar man faar Themaskinen paa Bordet og endelig bliver optøet ligesom Duggen paa Ruderne — ind til Byen for at aabne det kongelige Theater den første September, og det skjønt jeg skulde ud med Dampsporvognen, som jeg hader for den Ulykkesbefordring, det er, og fordi den gaar lige forbi vores Vindever, saa den har sat mig i en uformodet Udgift til uigjennemsynlige Gardiner, som nok er kjønt, men dyrt. Og da jeg saa kommer til Kongens Nytorv til sædvanlig Tid, Klokken fem Minutter i syv, faar jeg at vide, at jeg ikke kan faa «Statsmand og Borger» *at se Klokken syv, men derimod maa nøjes med* «Mignon» *Klokken halv otte. Og det siger jeg ligeud, at saadan opfører ingen Stadsmand sig ligeoverfor Borgerne. Og Folk var da ogsaa meget vrede i Forsalen, navnlig de ene Damer, som var kommen ind fra Landet og ikke vidste, hvor de skulde gjøre af sig selv; men havde Abrahams allerede havt aabnet* i Gjæstgivergaarden, *vilde han have faaet en voldsom Søgning, og man fortalte, at en af Billetsjoverne havde taget Livet af sig af Fortvivlelse og paa den Maade taget Billetten. Men jeg og flere af mine Bekjendtere tog i Stedet for ud til Frederiksbergs Morskabstheater, for nogen dramatisk Nydelse vilde vi nu have, og den fik vi ogsaa af Neumanns Sommerrevue.*

Jeg blev naturligvis grint ud af Bollerup, da jeg kom hjem og fortalte om den røde Plakat, og saa vædede vi, om der ogsaa kom Kontra næste Aften til «Don Juan»; *men jeg vandt, for den Fidus havde jeg dog til Fallesen, at det kom der ikke Og saadan kom jeg til at se Algot Langes Debut, som Bladene kalder for en Succes, fordi han er Simonsens Successor. Det er grusom besværligt at være Theateranmelder i vor Tid, for i forrige Maaned maatte jeg studere Fransk forat kunne følge med Judic, som jeg nok kunde begribe vilde gjøre Lykke, skjønt jeg ikke anede, at Kjøbenhavnerne vilde komme under et saadant Judictatur, som de kom, og nu bliver jeg nødt til at tage Timer i Svensk, for det kan være svært nok at forstaa vore egne Sangere og Sangerinder, men Lange synger begribeligvis paa sit svenske Modersmaal, og jeg troede han gjorde Grin med det, da han sang om* «Don Johan», *og antog det for at være en Finte til Johan Svendsen. Og derfor er Partiet ikke lige mellem Herregot Lange og Simonsen, for hvem siger, hvordan vores Kammersanger vilde have sunget, hvis han havde faaet Lov til at tage den paa Svensk? Jeg har tidt med Rørelse hørt ham synge om* «Du gamlar, Du friskar, Du fjeldhøgar Nord!» *For Resten spillede Lange dæmonisk og slet ikke affekteret. Den øvrige Besætning hørte til den gamle Garde, som aldrig er overgiven, men heller aldrig dør, undtagen Hartmann, der skal det i Stykket, og den yngste var Schram trods det, at han efter Sigende i Aar vil fejre sit 70-aarige Jubilæum. Og det er næsten Synd for Fru Erhard Hansen, Fru Keller og Hr. Jastrau, at de endnu bliver tvungne til at træde op, og de skammede sig da ogsaa saadan, at de tog Masker for Ansigterne, da de*

skulde synge sammen. Det kunde Fru Lytken og Hr. Stenberg ogsaa gjerne have gjort, for det var det samme Maskepi. Jeg gjensaa ogsaa med Glæde de rigtige, gamle Dekorationer fra det gamle Theater, og især glædede det mig i den Akt med Serenaden at se den oprindelige Model til Sukkerhuset ved Knippelsbro, som ligger ganske tydelig paa Bagtæppet til venstre. For Resten var baade Bollerup og jeg saa patriotisk at hysse af alt det Danske og kun klappe, naar Svenskeren havde sunget. Af Aviserne saa jeg bagefter, at Simonsen des værre var upasselig, skjønt han ikke staar paa Plakaten som saadan; men han var dog saa angreben, at han ikke kunde være med til Gildet for Lange efter Forestillingen, men De skal se, han kommer sig nok, naar Lange har sunget «Don Johan» *de tre Gange.*

Det var en sand Festdag i Søndags, da «den flyvende Hollænder» *første Gang gik til Vejrs i Anledning af Dronningens Fødselsdag, for der var Begfakler, som ikke kunde brænde for Regnen, oppe paa Taget, og inde i Theatret klappede Publikum i Hænderne, i Stedet for som i gamle Dage at raabe Hurra for Kongefamilien, og det skjønt vi maatte vente et Kvarter paa den. Hollænderen er et ganske ejendommeligt Stykke: det er hverken alene noget Syngestykke eller noget Udstyrsstykke, men maa vel nærmest kaldes for et Søstykke, som ikke kan anbefales Folk, der har Tilbøjelighed til Søsyge, og Gud ved, hvordan det var gaaet mig, hvis jeg ikke i Sommer var bleven saa søstærk paa Øresundsdamperne? Handlingen i Stykket fik jeg ikke rigtig Rede paa, men den skal være meget spøgefuld, sagde Konrad; og den svenske Lange spillede Nordmand og sang Dansk — det stod der i det mindste i en Avis — og Simonsen er skabt som en Hollænder, og saa løber de begge paa Grund af Storm paa Grund samme Steds, skjøndt ingen af dem er i Marinen. I første Akt spiller kun Herrer, men i anden Akt tager Spindesiden fat i Fru Kellers Arbejdsanstalt, som dog ikke er for døvstumme Piger; og nu faar man at vide, at Simonsen er fordømt til at rejse paa Tournée hele sit Livigjennem, fordi han en Gang, da han ikke kunde klare Pynten, har sagt: «Saa for Satan!» Saa forlover Senta, som er lovlig sentamintal, sig først med Christophersen og derefter med Simonsen, som har en Masse hollandske Dukater. I tredie Akt er der Illumination paa Grund af en Matros-Kongres, der har været til Kommune naufragium og holder vældigt Styr under Anførsel af Styrmand Jastrau; men saa kommer Fru Keller og faar en slem Behandling af Mester Erik, som er Christophersen, og da Simonsen ser det, er han lige ved at traktere med hollandske Vafler og siger, at nu vil han sejle sin egen Sø. Og det gjør han, og det med Glans, for Maskinmester Valberg havde Maskineriet i brillant Orden, men des værre falder Fru Keller i Vandet, fordi der ingen Rækværk er, men bliver Gud ske Lov reddet af Simonsen, der ogsaa kan flyve, og nu forstod jeg først, hvorfor Stykket hedder den flyvende Hollænder.*

Judicium. Journalisten havde anmodet om et Besøg og blev ventet Kl. 2.

Men Journalisten stod hjemme foran sit Spejl med Fingeren i Munden. Hans sortrandede Blikke blev mørkeblaa af Sindsbevægelse, da han betragtede det gulgrønne Farveskjær, som Alderdom og Pinsler havde spredt over hans Aasyn. Nu eller aldrig maatte *la diva* bedaares!

Og saa løb Tiden fra ham.

Klokken 2 rejste *la diva* sig af Divanen, ringede paa sin Kammerjomfru og udbrød med sit bekjendte Smil:

«Comment? N'est-*il* pas encore arrivé, *la petite journaliste?*»

Nok en Vise om „Andemad".

(Fest-Drapa, frit efter Hostrup.)

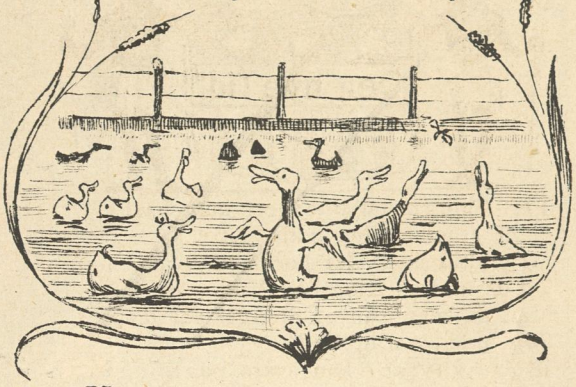

Venner, hvor er vort Morgenblad dog kjønt,
Hæderlig det mod Alderdommen kæmper!
Endnu som Haabet er det ganske grønt,
Skjønt Kvartalet jo er ude med September;
Og alt det grønne gjør mig glad,
Selv om det kun er Andemad.

Andemad, det er noget vi kan li'e,
Selv om dets svedne «Ænder» er for slemme;
For vores menigmandige Parti
Er det Løjer og Langkaal jo herhjemme.
Selv ej det største Højreblad
Leverer bedre Andemad.

Frodig det gror og dækker alt det Vand,
Som ud af Morgenbladets Spalter siver,
Saa det er grønt helt ud til Bladets Rand,
Og det grønne er jo noget, som opliver.
Jo, her kan Vandgang faas og Bad
I næsten bare Andemad.

Tro bare ej, det «visner» selv en Gang,
Intet mod Hørups Grønhed sig forsvarer!
Nej, her vil altid være dybtfølt Trang
Til de ægte Bergske folkelige Varer,
Som mengelert med Hostrups Kvad
Bli'er uforfalsket Andemad.

Og det vil gro saa længe, som her gi'es
Bønder, der støt i Chrestens Kjølvand sejler,
Og som i Fredriksborg hans Amts-Avis
Sin egen Grønhed i Slotssøens spejler.
Rødder det slaar, trods Hørups Had,
Hos hver, som elsker Andemad.

Slotssøens Vand, ja det er klart som Blæk,
At man for grønt i Regelen det finder;
Men, naar nu Berg fra Hillerød ta'er væk,
Kan det være, at dens Grønhed helt forsvinder.
Thi som en Strøm — spørg Hostrup ad, —
Bortfører han vor Andemad.

Andemad leve! Gid hver Helligdag
Den sig maa brede li'esom paa de søgne!
Særlig dog Bergs, der har en herlig Smag,
Og hvis Grønhed er saa godt for vore Øjne!
Tag paa din Vej til Axelstad
Vor Tak for al din Andemad!

Den første September.

Ej Traditionen sygner hen
Ved vort kongelige Theater;
I Live den holder FALLESEN
Alt med sine røde Plakater.

Hver Sjover ynkelig sig vred
Og gik hjem alt med sine Sorger;
Thi strax han lagde sit Arbejd' ned,
Ligesom »Statsmand og Borger«.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 18. September. Nr. 38.

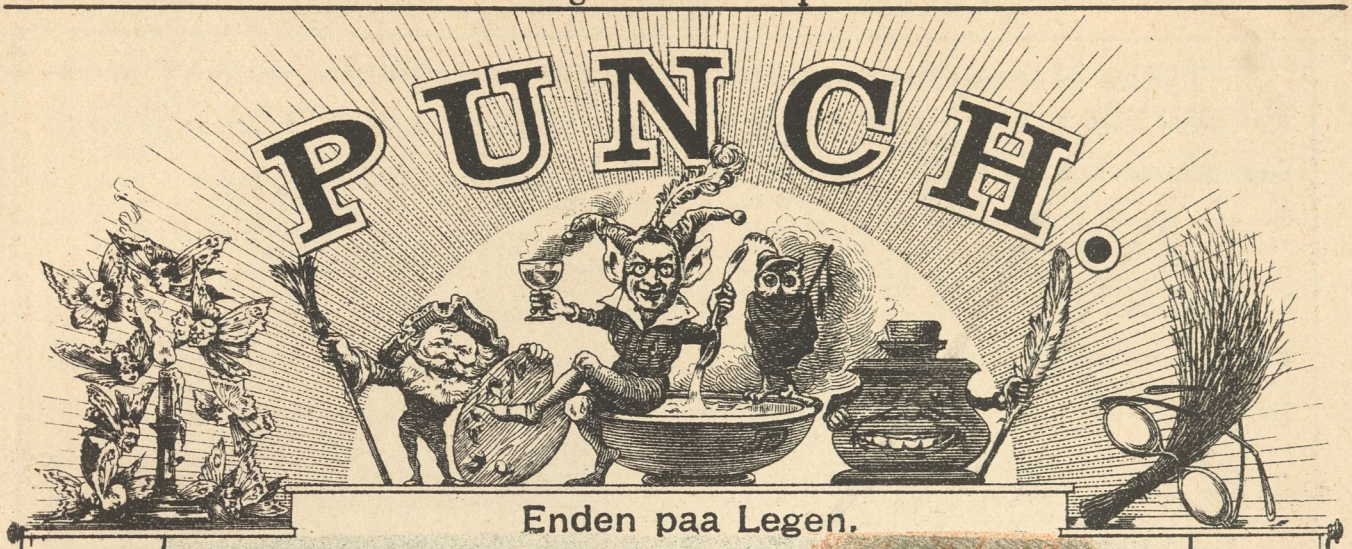

Enden paa Legen.

— Tænk, ligesom vi løber og leger alle sammen i Haven, gaar Amalies Turnyre løs! Der blev naturligvis en endeløs Jubel!

Tyske Heltegjerninger.

Den sande Storhed, som bekjendt, har kun i Tyskland hjemme,
Hvad BISMARCKS Kløgt og MOLTKES Sværd kan nøjere bestemme.
Det lille Danmark blev den smaa,
Det store Frankrig ligesaa,
Selv Østerrige maatte faa
Det samme at fornemme.

Det var en drabelig Bedrift, de mægted' at udøve,
Da de fra Flensborg Kirkegaard borttog den danske Løve.
Men Løven ingen Ro dem la'er,
De annektere vil saagar
De Hjærter, som de langtfra har,
Men kan dog godt behøve.

En Pigeflok i Aabenraa — tænk blot saa nær ved Eider!
Nys vovede at «synge dansk»; dog heldigvis en Spejder
Strax allarmered' MOLTKES Hær,
Der højst indtagende i Færd
Paa Stand lod træde i Gevær
To Mand og én Gefreiter!

Og denne brave Helteflok marchered' løs paa Stuen,
Hvor Sangen lød, og Bajonnet den fældede mod Fruen
Og sa'e (paa Tysk naturligvis):
«Hvis I paa Livet sætter Pris,
Saa hold jer Mund, før Ordren gi'es:
Giv Fyr! til Pikkelhuen!»

Slig «Koldtvandsstraale» virked' strax; de fatted' deres Brøde
Og lukked' Mund og Vindvet i. Fler Toner ikke løde.
— Men Krigsomkostning, det er klart,
Betale skal den slagne Part,
Skjønt ikke just en Milliard
Vil «Retten» la'e dem bøde.

Kun fem Gang sexten Reichsmark de besejrede forliser;
Ej hver Dag Tyskens «Annektion» til en saa nedsat Pris er.
— Monstro, hvor Doktor NACHTIGALL
Skal skjærme Tysklands Flag for Fald
De Sorte smaa mulkteres skal
For deres Negerviser!

Det gamle „Morgengnav",

frit efter H. C. Andersen.

Har Du hørt Historien om det gamle *«Morgengnav»*? Den er slet ikke saa overordentlig morsom — det er *«Morgengnavet»* heller ikke — men man kan altid høre den én Gang. Det var saadan et skikkeligt, gammelt *»Morgengnav»*, som i mange Aar havde gjort Tjeneste som kjøbenhavnsk Venstreblad, men nu skulde dethroniseres. Det var den sidste Aften i September, og *«Morgengnavet»* var til Mode som Geert Winther ved Valgene, han vidste, han skulde paa Loftet. *«Morgengnavet»* havde saadan en Skræk for den 1ste Oktober, for den 1ste Oktober skulde *«Politiken»* begynde, og den var »Organ for den højeste Intelligents», og Intelligentsen det var netop *»Morgengnavets»* svage Side, den Tulipan voxede ikke i dens Korsgaard. Nu skulde det afgjøres, om den skulde gaa ind eller omstøbes til grundtvigiansk Hoftidende, da kunde den jo rigtignok beholde Erindringen om gamle Dage, kunde mindes de Tider, da Drachmann sang Viser i Kjælderetagen, medens Hørup og Brandes sad pua 1ste Sal og spillede Styrvolt med Erik Skram. Men den Erindring vilde kun være den til Skade i dens nye Stilling, det er ikke Enhver, der som Sofus Skamdrup kan strø Sand paa sin Ungdoms Daarlighed! Hvorledes det gik eller ikke, den vilde blive skilt fra *«Punch»*, hvem den betragtede ganske som sin Familie. Det var *«Punch»*, der i de mange Aar havde pudset den og holdt den til Ilden, det var *«Punch»*, der hver Torsdag havde set efter, om Trannen, der havde været heldt paa *«Morgengnavet»*, havde været harsk eller ikke. Ærlig havde *«Punch»* handlet mod *«Morgengnavet»*, den havde aldrig sparet paa Riset.

Det var den sidste Aften i September og i Morgen kom *«Politiken»* ud, det var to mørke Tanker hos *«Morgengnavet»*; og saa kan man nok vide, hvor livligt det var. Men der gik ogsaa andre Tanker igjennem det; der var saa meget, det havde set, saa meget det havde skrevet om, maaske mere end Niels Lindberg og hans Grundtvigianere vilde synes om, men det sagde *«Morgengnavet»* ikke, for det var et skikkeligt, gammelt Blad, der ikke vilde være ubehageligt mod sit eget Herskab. Det huskede saa meget, og imellem blussede Flammen op inde i det, det var som havde det en Følelse af: Ja man husker ogsaa mig! Der var nu den store Digter Drachmann, — ja det er allerede længe siden, han skrev Digt efter Digt, det var fint Papir, saa fint, saa fint, og der var den lille Karl Gjellerup og der var Georg med Berlinerbrevene og Eeduard med sine raadne Appelsiner til Fallesen og Hørup med sin døde Torsk og sin Lirekassemusik. Saadan gik der mange Tanker gjennem det gamle *«Morgengnav»*, mens det sad i Tordenskjoldsgade den sidste Aften i Kvartalet. Skildvagten, som løses af, véd dog sin Efterfølger og kan sige ham et Par Ord, men Gnavet vidste ikke sin, og det kunde dog givet ham et og andet Vink, om Bojesen og Jens Busk, om hvor tidt Berg kom paa Redaktionskontoret, og fra hvad Kant Vinden blæste.

Paa Rendestensbrædtet udenfor stod Tre, som havde fremstillet sig for *«Morgengnavet»*, idet de troede, at det var det, som gav Embedet bort; den ene af disse var nede fra Trinitatis, han var lille og sort og sagde om sig selv, at han var saa umaadelig maarschom, men der var Ingen, der troede ham. Den anden var fra Hjørnet af Integade,

og det Navn havde Betydning, den sagde om sig selv, at den var første Rangklasse og evropæisk berømt. Den tredie var rød fra Top til Taa, og skjælde Estrup ud gjorde den ogsaa, men de to andre gjorde Ed paa, at den ogsaa imellem slog til Venstre og at den derfor aldrig kunde tages i Betragtning.

Det gamle «*Morgengnav*» sagde, at Ingen af dem var kapabel til at være »Fællesorgan«, men det troede nu Ingen af dem, og da de hørte, at den Gamle ikke selv gav Embedet bort, sagde de, at det var meget glædeligt, thi den var da ogsaa altfor affældig til at kunne vælge.

I det samme kom der en Artikel mærket D. G. Monrad.

«Hvad var det?» raabte den lille Sorte, «kom der ikke en Højærværdighed? Jeg tror han gik i Gnavet! — Naa, søges Embedet af saa Højtstaaende, saa kunne vi gaa hen at lægge os,» og det gjorde den og de andre med, men det gamle «*Morgengnav*» snakkede med Et saa forunderlig godt Dansk. «Det var en dejlig Artikel!» sagde det. «De gamle Martsvioler, som jeg altid har fornøjet mig saa meget ved og brugt til at stikke i Næsen paa Estrupperne, de have lagt Mærke til mig sølle gamle «*Morgengnav*» og have sendt En imellem dem ned til mig med en Foræring, der bestaar i den Evne at udtrykke mig tydelig, saa at Alle kan forstaa mig; og det er først den sande Fornøjelse, for hvad kan det hjælpe at have gode Ideer, naar man ikke kan udtrykke sig!»

«Det er meget agtværdig tænkt», sagde «*Berlingske*», «men Du véd nok ikke, at der hører Privilegium til. Er man først officiel, saa har man Lov at være kjedelig. Det har Du ikke betænkt. Bliv Regeringsblad, bliv officiel, saa læser Folk Dig nok igjen!»

Næste Dag — ja næste Dag kunne vi springe over — men næste Torsdag, saa laa «*Morgengnavet*» i Lænestol, og hvor —? Hos «*Punch*»! Han havde af Venstre udbedet sig til Løn for alle sine smaa Opmærksomheder at maatte beholde det gamle «*Morgengnav*»; de lo af ham, da han bad derom. — Naa! Venstre lér jo ikke altid af *Punch* — og saa gav det ham det, og nu laa Gnavet i Lænestol tæt ved den varme Kakkelovn, og det var ordentlig, ligesom det blev større derved. Og «*Punch*» sad og tyggede sin *Aftennationaltidende* og kastede milde Øjne hen til det gamle «*Morgengnav*». Der var saa hyggelig nede hos «*Punch*». Paa Væggene hang kolorerede Billeder af alle store Samtidige og et af «Kongressen i Tivoli», det var nu næsten det allerdejligste. Og «*Punch*» læste højt af Erslevs Hof-Geografi, og han læste om Gamél, der sendte Folk helt op til Nordpolen og dog ikke lod sin Kaffe blive kold, og han læste om de Sorte, som bo helt omme ved Trinitatis og hvordan de løb om i Byen og fangede Ænder baade paa Gaden og i de private Baggaarde. Og «*Morgengnavet*» ønskede saa inderlig, at det var officiel og priviligeret, saa skulde det tage Bladet fra Munden og fortælle alt, hvad det vidste om de smaa Sorte.

«Hvad kan alle mine Evner hjælpe, naar jeg ikke er priviligeret!» sukkede «*Morgongnavet*». — «Jeg kunde fortælle saa meget, saa meget, men der var dog Ingen, der kunde holde ud at læse mig, saa daarlig som jeg skrev for mig. Her ligger jeg med al min Viden. «*Punch*» véd maaske ikke en Gang, at jeg kunde fylde en hel Aargang for ham med de dejligste Historier. Jeg kunde gjøre ham rig og berømt! — Men han véd det ikke! Bare jeg var officiel!»

Og saa faldt «*Morgengnavet*» i Søvn over sig selv og drømte, Berg var bleven Minister og sad med trekantet Hat paa Hovedet paa en Taburet ved et Statsraadsbord og bladede i en Portefeuille. Og ved Siden af laa «*Morgengnavet*» i udvidet Format, fuldt af Udnævnelser og Entledigelser og officielle Annoncer og Nyheder af enhver Art.

«Hvilke Evner jeg har!» sagde det gamle «*Morgengnav*» idet det vaagnede. «Næsten kunde jeg længes efter en ny og bedre Redaktion — dog nej, det maa ikke ske, saalænge *Punch* lever! Den holder af mig for mine Personers Skyld! Jeg er den jo som det daglige Brød, og den har skruphøvlet mig og givet mig Børst, og jeg har det lige saa godt som «Kongressen», der var saadan en velnæret Ting!»

Og fra den Tid sov det gamle «*Morgengnav*» uafbrudt en tryg, drømmeløs Søvn og havde indvortes Ro, og det fortjente det skikkelige gamle «*Morgengnav*».

Kæmpelivets Undergang i Norden.

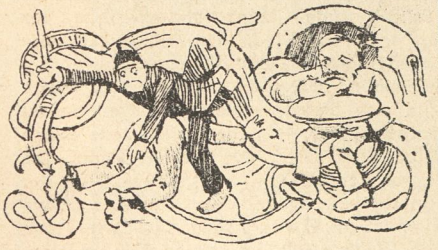

Stem til Sorg din Harpe, djærve Sanger!
Nordens Kraft til Undergang er
Dømt af Niffelhejmses Slanger!

Jyderups mandhaftige Bersærker,
Som paa Valen Underværker
Øved, ved en Dom de kværker.

Ej ved Næve-Ret er Dommen falden,
Hvo kan undres da, at Skjalden
Her maa blive gal i Skrallen?

Heller ingen Folkedom har rammet
Heltene, af Lyst opstrammet
Til at ha'e paa Højre Krammet.

Nej, den Vand- (og Brød-) Gang, som de frister,
Er beredt dem af en bister
Klike matzenske Jurister;

Uden Hjelm og Skjold og Brynjehoser
Disses Vej til Magt og Ros er
Lagt blandt de latinske Gloser.

Til at slaas er de kun rene Vanter;
Lumsk bag gamle Folianter
Lurer de, lig sorten Panther.

Og de springer bagfra løs paa Byttet,
Saa det bliver nemt forknyttet;
— Aaben Pande her ej nytted'.

Og hvem Lovens Kloer saadan rammer,
Ikkun liden Trøst annammer
Af sin Tro paa Auk-Thors Hammer.

Thi den Trøst, der vanker hos Fiskalen,
Er ej Kæmpens, der fra Valen
Løftes op i Disa-Salen.

Ingen delikat Sæhrimnerskinke!
Ingen glade Gjæster klinke
Eller fyldte Mjødhorn blinke.

Gaard- og Husmandskost i mange Dage
Maa de slagne her forsage.
— Hakon! ak, det gaar tilbage!

De, der slog saa djærvt, man længe efter
Fælt med Fængselsstraf behefter.
— «Ha, de skjønne, spildte Kræfter!»

Politiets vældige Betvinger,
Moller Clausen, lidt kun bringer
Glæde ham de givne «Vinger».

Skjønt han Næven brugte som en Kelle,
Blev det Brød — dog ikke Øllebrød — og Vand paa Heltens Molle.

Dog har deres Høvedsmand dem trøstet:
Dannevirket de fra Brystet
Ned i Buxerne fik rystet.

De, der lagde Planerne til Mødet,
Slupne er for Vand og Brødet
Og faar deres Liv forsødet;

Ganske som i Nordens fjerne Oldtid,
Hvor bag Øxetid og Skjoldtid
Vinked Valhals — Fællesmaaltid!

Først Grisene.

Doktoren: Ja, hun har jo Saar paa Tarmene, saa hun maa rolig holde Sengen og ikke nyde andet end sød Mælk og Franskbrød.

Konen: Jamen Hr. Dowter, ka wi itt lissaa gærn' gi'e hin' lunken Tie aa Fransbrøe, faa wi haar siw smo Gris, aa di ka mawle drikk aal den Milk, wo trei Kyer ka malk.

Dannede Mennesker.

— Sér Di, jeg er nu saa glad ved at være flyttet ner i vores nye Lejlighed, for det var mig højst ubehavelig at bo sammen med di raa og udanni Mennesker, — der var nu især Bødkerens Kone. En Dag, som jeg staar og fejer min Rendesten, saa kommer hun hen og overøser mig med Skjældsord; men jeg glemmer aldrig at jeg er en danni Kone, og derfor sagde jeg blot »Hold Kjæft og skrub a'« og saa var vi To færdi'e!

Tankelæsning.

Har De været ude i Tivoli
Og set Hr *Bishop's* «Séance»,
Saa Deres sunde Fornuft gik hen
Og mistede sin Balance?
Han læser Alt, hvad De tænker paa,
Hver Snildhed og hver en Fadaise —
Kun *Morgengnavet* har nægtet bestemt
At la'e sine Tanker læse!

Ak, hvem der havde en saadan Magt!
Saa vilde jeg strax træ'e Vande
Hjemme og ude og indeni
Hr. *Otto Borchsenius'* Pande;
Den *Eedevart-Skamdrupske* Aandrighed
Jeg hitter i Hjernehulen, —
Men lov mig saa endelig, Læser, at De
Vil vække mig inden Julen!

Saa flyver jeg ud til Hillerød
Og gjør mig hos *Berg* tilgode
Og fylder Lommen med Andemad
Fra Lag'ret i *Hostrups* Ho'ede!
Maaske jeg saa ogsaa kan skaffe *Punch*
En Billede til dens Bagside,
Naar jeg har «fundet en Smerte» i
Fru Bergs provisoriske Slagside.

Hr. *Bierfreund's* Hjærne, — den gaar jeg forbi!
For Læseren vil vist beklage,
Om jeg fo'r vild i de Forslag, som han
Igjen har taget tilbage!
Saa vil jeg hellere gjøre mig Flid
Og mulig den Lykke friste
At finde en Tikroneseddel i
Carl Marx'es Hukommelseskiste.

Blandt Børsens Vexelmæglere svært
Paa Hattepullen der vanker;
For saadan bru'er man i *den* Nation
At læsche hinandens Tanker!
Nu tror jeg snart, at Hr. *Bishop* selv
Løb vild, ifald han probered'
At finde den Lussing i Kjøbenhavn,
Der sidst er ble'en afleveret!

Nu kommer snart Venstres nye Blad
Saa skulde man egentlig gjærne
Hitte lidt Rede i, hvad der bor
I saadan en *Hørup*sk Hjærne!
Men — overfor al den Dygtighed
Bli'er vist til Slutningen vor læns,
Thi Kunsten har ikke drevet det til
At læse Bagtanker forlænds!

Fra Grosserer-Societetet

paa Kongens Nytorv.

— Ih, se Go'da', Grosser! Naa, nu gaar'en godt igjen.

— Ja, den gaar. Men hvordan gaar'en?

— Det maa De nok sige! Baade De og jeg fik os da et Par ordentlige «Gameller» af Morgengnavet!

— Ja, men vi er yndede baade paa Fresberre og i Provinserne, Grosser! og det er jo lige godt en Trøst, naar man skal ernære sig kristelig af Rov paa Kongens Nytorv.

— Begribeligvis. Har man bare Provinserne og Fresberre for sig, saa behøver man inte at ligge Theatermennesket af og sla'e sig paa «Tilskueren», saadan som illle Herman har gjort.

— Naa, og hvad si'er De saa til Saisonens første Aften, da alle vores rigtige la'e paa Landet og sa'e «Helle» til Kunsten ude i Hellebæk?

— Jeg si'er, som jeg sa'e til Sjæfen: Det er lige godt et Held! sa'e jeg.

— At hvikkeno'et?

— At Svendsen kan flytte Bjerge, sa'e jeg, ved det at han har vaaren vant til det, fra han har væt i Norge. Han fik da lige godt «Mignon» smeldet op, og la'e sæl' og filede Harpe paa Pianofortet.

— Har De den grueligste Lyst til at vide min Mening om de Dele, Grosser?

— La' gaa!

— Jeg mener, at hvad det med Harpen angaaer, se saa er det rent ud sagt fint gjort af Svendsen, at han inte vil ha' Harpeduft paa det Kongelige, naar der lige har vaaren saadan et Vrøvl over Madam Judic!

— Der er no'et om'et. Og véd De hvad, Grosser, vi maa virkelig se og ta'e og strænge vos gru'lig an herovre, ved det, at Folk har saa meget Andet i Ho'edet. Se først sejlede de jo rundt om Toldboden med Doktorne, saa kjørte de rundt om Fyrværkeriplænen med hinner, Franskmanden, og saa rendte de rundt i Kirkerne med «Alliancen».

— Begribeligvis. De vilde da vel inte ha'e, at «Alliancen» skulde ha' holdt Møder paa «gamle Carlsberg»?

— Nej, men strænge vos an maa vi nu alli'evel. Og vel er jeg inte Politikus ved dét, at vi jo hverken kan faa Lov at være Statsmand eller Borger ovre til vores, men jeg si'er nu li'egodt, at det er af det skandinaviske, vi skal ha'et!

— Det er lige *mine* Ord. For véd De, hvad jeg *inte* gjør?

— Aa, Snak vel?

— Jo! Jeg glemmer aldrig *Svendsen* den første Krone af, som jeg fik tjent i Sæsonen, fordi han fik Svensken til at spille Normand paa Dansk.

— Der er noet om'et. «Den flyvendes Hollænder» blev da inte til «den lyvendes Hollænder» denne Gang.

— Jeg si'er nu bare, at vel er *Simonsen* inte skabt som en Hollænder, men et dejligt Stykke er det alli'evel, med Gespenster og Sømænd og andre saadan Zvibler!

— Undskyld, Grosser, men der staar en Herre fra Provinsen og ser op og ned ad Plakaten. Han kan vist inte begribe, hvorfor den inte er rød. — — Med Forlov, go'e Herre, maa jeg hjælpe Dem indenfor? Det er en Komedie for *Dem*, go'e Herre, ved det at Handlingen foregaar i «Skive». Jeg har netop lige tilfældig en Balkong liggendes, som en svavelig Kone inte kan benytte. Værs' artig, Herre! — Livet er kort, men Kunsten er Lange! — Værs'artig!

Ved Oktober Kvartals Begyndelse.

Politiken,

redigeret af V. Hørup,
udkommer paa hver af Ugens 8 Dage.

Politiken er Midtpunktet for det gamle Venstre.

Politiken stræber at føre Folket til det demokratiske Fremskridts Maal: Frihed, Lighed og Opposition mod det kongelig danske Broderskab.

Politiken meddeler en *ufarvet* Fremstilling af Hovedstrømningerne i Udlandets Politik og Kultur og vil hovedsagelig blive Organ for de Venner, Hørup har forskaffet sig ved sin behagelige Skrivemaade.

Politiken har taget Lokale i Integade, samme Steds hvor Pio i sin Tid begyndte «*Socialisten*».

Politiken bringer gjennem sine Feuilletoner et ligesaa interessant som pikant Stof. Kun Forfattere af første Rang vil gjøre et Besøg i Bladet.

Politiken raader over en Kreds af udmærkede Medarbejdere, højt begavede Fagmænd, martyrkronede Videnskabsmænd og enestaaende Forfattere, som have lovet Bladet den overlegne Behandling af alle Æmner, som er et Særkjende for dem.

Politikens Opgave er at være Organet for den højeste Oplysning i det danske Folk, men vil ogsaa tage en tilstrækkelig Portion Andemad med.

Morgenbladet,

redigeret af Chresten Poulsen Berg,
udkommer paa hver af Ugens 7 Dage.

Morgenbladet er Hovedorganet for det rigtige Venstre.

Morgenbladet kæmper for et stærkt og trofast Sammenhold i Venstre; dog ikke i den Forstand, at flere Venstremænd skulle slutte sig sammen for at holde et Numer af «*Morgenbladet.*»

Morgenbladet stiller sig i første Række i Kampen for Hævdelsen af vore grundlovmæssige Taburettigheder mod den gamle Estrup og de nye Ministre.

Morgenbladets Redaktør er flyttet til Kjøbenhavn for bedre at være med paa, hvad der staar i Bladet.

Morgenbladet vil fremdeles glæde sine Læsere ved at give gratis Lindberg-Forestillinger, dels med, dels uden Hr. Bjørnstjerne Bjørnsons Assistance.

Den ny Tid,

redigeret paa Sechers Kantor,
udkommer Aftenen før hver Dachs-Avis.

Den ny Tid er Hovedmidtpunktorganet for det rigtige gamle Venstre.

Den ny Tid vil om Aftenen optrykke «*Dachsavisens*» politiske og ledende Artikler, som Læserne har sprunget over om Formiddagen.

Den ny Tid vil om Aftenen bringe de Nyheder og Artikler, som «*Dachsavisen*» vil optrykke næste Morgen. Man kunde maaske synes, at dette sidste Blad derved blev overflødigt; men Abonnenterne vil dog ikke kunne undvære et Dagblad, der hver Dag kommer som Gjæst paa Huset.

Den ny Tid vil ikke blive mere snærpet end den gamle «*Dachsavis*», og Bladet har til den Ende sikret sig Hr. N. J. Berendsens uundværlige Medhjælp.

Hjemme og Ude,

redigeret af O. Borchsenius,
har sit tarvelige Udkomme hver Søndag.

Hjemme og Ude er Midtpunktet for det litterære Venstre.

Hjemme og Ude vil med det ærede Forlagsbureaus allerhøjeste Tilladelse fremkomme som en omvendt Fortsættelse af «*Ude og Hjemme*».

Hjemme og Ude vil ikke bringe interesseløse Illustrationer som «*Ude og Hjemme*», men vil kun fortsætte dette Blads ualmindelig underholdende Text ved Hjælp af de samme morsomme Forfattere.

Hjemme og Ude vil om ganske kort Tid have faaet saa mange tusinde Abonnenter, at «*Illustreret Tidende*» vil anse det for fornødent at kjøbe det.

Avisen,

redigeret af Fred. Hansen,
kommer ud om Morgenen før den ny Tid.

Avisen er Hovedorganet mod det splittede Venstre.

Avisen stræber at føre Folket til det konservative Fremskridts Maal: at det er Matzen, der skal gjøre det.

Avisen vil udgaa i betydelig udvidet Format, saa at der vil blive bedre Plads til at beskjæftige sig med Dagens store, brændende Spørgsmaal som f. Ex. om, hvorvidt Damer skulle have Lov til at staa bag paa Sporvognen, og hvorvidt Herrerne samme Steds i bekræftende Fald have Lov til at ryge Cigar.

Avisen vil i Henseende til kunstneriske Præstationer og Produktioner som hidtil give «*National*»-Retningen Fortrinnet fremfor alle andre.

En Henstilling.

Berlingske Tidende kunde for Resten gjerne, om ikke for andet saa dog «ligeoverfor Presseloven» citere sin Kilde, naar den en anden Gang saadan som nu i Mandags Aftes «laaner» hos *Punch*.

Magistratens Grunde.

Paa Nytorv, hvor de vise Fædre blunde,
Er Torveprisen høj paa gode Grunde.

Dog skjønne Drømme savnes ingenlunde,
Om hvorfra man kan skaffe disse Grunde.

Ja, den har endog tænkt sig, at den kunde
Halmtorvet faar gjort om til slige Grunde.

— Spekulationen hører til de sunde;
Der mangler da i alt Fald ikke Grunde;

Thi selv om ej den Kjøberne vil unde
Det Lys, der lovet blev de solgte Grunde,

Og selv om Forsvarstalerne udmunde
I lutter tomme, tarvelige Grunde,

Saa kan den Kassens Indtægt opad runde,
Og dertil er der rigeligt af Grunde,

Da Billighedshensyn imod en Kunde
Bør ikke tages ved saa dyre Grunde.

— I Magistratens Kløgt kan ingen bunde,
Selv naar ved Vestervold den gaar til Grunde.

Andejagten gaar ind.

Hvi sejler de dristige Skarer paa Rad,
Mens Hanen paa Bøssen de spænder,
Igjennem den saftigste Andemad
Og tykt og tyndt og Vorherre véd, hvad,
Bagefter de flygtende Ænder?
— Paa Ande-Jægerlatin har de sagt:
Vi er Venstres forvovne Vildandejagt!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 25. September. Nr. 39.

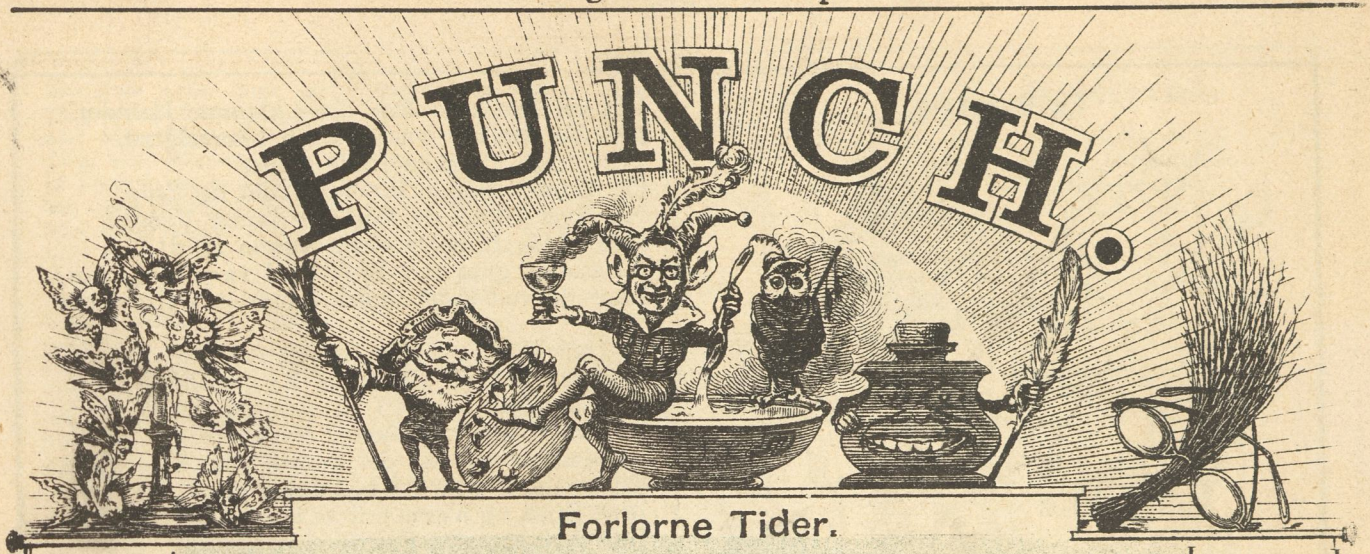

Forlorne Tider.

— Hvorfor slaar Du dog ikke Din Parasol op? Solen skinner Dig jo lige i Ansigtet.
— Nej! jeg skal sige Dig, den er i Grunden ubrugelig; Stellet er ødelagt. Jeg har den kun med for et Syns Skyld.

En Bordtale.

Man har en Saga om en vis Regent,
Som holdt en Mængde Uhre hos sig hjemme
Og vilde ha'e dem alle til at «stemme»,
Men fejl slog altid hvert Experiment.
Saa sa'e en Dag han disse Ord omtrent:
«I det Punkt mine Folk er fuldt saa slemme!
At faa dem over ens langt mere koster!»
— Saa la'e han Kronen ned og gik i Kloster.

Nu er det ganske vist, at Bogøs Drot
Er nok saa stor, som Kejser KARL DEN FEMTE;
Skjønt han endnu ej har sit eget Slot,
Og det med Uhrene dog er lidt smaat,
Saasom endnu ham Skæbnen kun bestemte
Det Folkeuhr, som han ved Barmen gjemte,
Saa kan i Bryderi af Undersaatter
Han trygt sig maale med al Verdens Drotter.

Ja, han har Grund at være trist til Mode
Ved Tanken om sit Arbejd Dag og Nat
For Undersaatter med og uden Ho'ede
At skulle bringe under samme Hat;
Folk, som paa GRUNDTVIG og paa *Logos* troede,
«Rundhoveder» og Folk med Ho'edet fladt,
Det var Oppositionen, som «den samlede»
Blev kaldt, naar den ej hed «den sammenramlede».

Derfor kan heller ingen undres paa,
At naar ham Kronens Byrder særlig trætte,
Den store Fyrste højst nødvendig maa
Ved given Lejlighed sit Hjærte lette,
Hvorfor i Vemmelev han sa'e som saa:
Des værre er der Folk, som er saa slette,
At deres klamme Hænder frækt de holde
Paa Folkehjærter, saa de blive kolde.

Det var «en kold En» disse klamme Hænder
For Venstre, der var nys saa himmelglad,
Fordi dets Enighed i alle Ender
Og Kanter sloges fast for Land og Stad;
Nu giver BERG de fordums varme Venner
Med kolde Hænder deres varme Mad!
Ja, saadan gaar det Folk med varme Hjærter,
Naar de ved koldt Bord venter paa Kuverter.

— Hans Tale var for Resten værd at høre;
Men om han nu vil lægge Kronen ned,
Som han har baaret i sit Ansigts Sved,
Det vilde han dog ikke her berøre.
— Maaske det var det bedste, han ku'e gjøre,
Thi snart ej ofrer til hans Herlighed
JENS BUSK og li'esaa lidt «det røde Spøgelse»
For fem og tyve Øre Kongerøgelse.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, har De ikke proberet Tankelæsning endnu? og vi øver os hjemme fra Morgen til Aften og jeg er allerede bleven saa bishoppelig, at naar jeg tager Dem i Haanden og lukker Øjnene, saa kan jeg se lige lukt igjennem Dem, søde Fru Schrøder, og opdage for Exempel, at De indenfor Deres Kjoleliv gaar med en gul Flonels Trøje og indenfor den har en Sølvmedalliong med salig Schrøders Portræt i, noget anløben, det vil sige Medalliongen, ikke Schrøder, for det var jo først paa den sidste Tid at den stakkels Mand levede, at han blev saadan, og er det ikke mærkeligt? hjemme gaar vi hele Dagen med Bind for Øjnene og leder efter Knappenaale, og Sørensen har en stor Bule i Panden, fordi jeg havde gjemt Naalen i et af Ragufadene paa øverste Hylde ude i Spisekamret, og der gaar Sørensen ud og rager og faar hele Suppeterrinen og otte Talerkener af dem med Roser i Bunden, jeg arvede efter min salig Grandtante, raslende ned over sig og Fritz Grønbæk ligger med Grød paa Skinnebenet, fordi han faldt over en Sjæselong. da han var Blindebukken, og Petrine har mistet sit Guldfingerbøl, Tante Jane havde givet Pigebarnet til sin Kongformasjon, og det var fordi hun havde gjemt det og jeg skulde finde det og nu har hun rent glemt, hvor hun har lagt det, og i Regelen er det jo gaaet godt for baade Sørensen og jeg er saadan udmærkede Remediummer, men forleden Juliane var hos os med lille Nora Thora Dora Leonarda, fandt vi paa at hun skulde gjemme Barnet og Sørensen skulde finde det, og det er jo da meget større end som en Knappenaal, men saa viste det sig, at Juliane var et daarligt Remedium, for først rodede Sørensen efter Ungen i Spyttebakken, hvor hun jo ikke kunde være, og derefter i min Syæske og til sidst i Plattemenasjen, som stod paa Byffeen, og imens sad

lille Nora under hans eget Skrivebord og klippede sig i Fingrene med hans Papirsax, og Gud søde Fru Schrøder, naar almindelige Mennesker, som vi, kan finde saadanne Ting, hvad maa saa Bishop ikke kunne, og jeg har saadan en Lyst at gaa op og interviue ham og spørge ham, om han ikke kan finde en Mand til Petrine, ikke fordi jeg ikke elsker Barnet som mit eget Kjød og Blod og maaske vilde tage min Død eller i alt Fald en Besvimelse, over at skulle af med hende, hvis det blev, men Gud Sørensen vilde jo gjerne have en Kompagnon og helst en Svigersøn der kunde indskyde en Kapital i Forretningen, saadan som Marx vilde have Tietgen til forleden og det kan man jo da nok forstaa, at Tietgen ikke vilde tage Aktier i det Taskenspilleri, for vil Tietgen lade Penge komme eller forsvinde, saa har han sin egen Methode og behøver hverken Marx eller Hr. Beber til at lære sig det, og Gud hvor Aviserne er kjedelige i denne Tid, søde Fru Schrøder, og det eneste der er nogen Fornøjelighed ved, det er da Nationaltidendes Literaturtidende, hvor Carlevald skriver i Øst og Herman i Vest, og Peternansen holder Sørgemagasin i Kjælderetagen og nu har da Hermanbang igjen gjort en Proverbum, som hedder »Ord« og jeg vil haabe det ikke er uartige Ord, for det vilde være Synd for Severin, nu han har havt al den Ubehagelighed med at det er bleven opdaget, at hun, Sjydik, nok i Grunden var en fæl En, og Gud, hvor jeg er glad søde Fru Schrøder, at jeg ikke var med til Meny for hende, for véd De hvad, man skal være forsigtig med, hvem man kommer i Lag med, og jeg kunde fortælle Dem en Historie om en Dame, jeg kjender, men Gud søde Fru Schrøder, hvis man ikke var diskret, hvem kunde saa betro En Noget, og jeg er ikke den, der løber med Sladder og udspreder Rygter og løs Snak, nej er der Noget jeg hader saa er det den Slags, og nu skal vi jo snart have Holbergsjubilæum, og forleden havde jo den zoologiske Have sit, og Sørensen turde ikke gaa ud i Frederiksberg-Allé den Dag, som han plejer om Formiddagen, for han mente, at de mulig havde givet alle Dyrene en Fridag i Dagens Anledning og det vilde jo ikke være behageligt at møde Løven med en Isbjørn eller den sorte Panther efter at den havde muligvis kvalt Abekatten, hvad den naturligvis vilde gjøre derude, hvor der er saa megen Fristelse, for det er rigtig nok ikke paa Fredsberg som her inde i Byen, hvor Politiet er bleven totalafholdende og bringer Folk paa Stationen bare for at drikke en Bajer, og Petersens Onkel Sæbesyderen, som er saadan en skikkelig Mand, kom saamæn galt af Sted forleden, for den stakkels Mand har jo altid Mavekatar og gaar med en Flaske Bramsens Livs-Elixirup i hver Baglomme, og saa forleden Nat, han gaar hjem fra Selskab, bliver han daarlig midt paa Kongens Nytorv og gaar hen og sidder sig ved Hesten og tager Flasken op af Baglommen og sidder den for Munden, og lige vupti i det Samme kommer der en Betjent, som har ligget paa Lur under Bænken, hoppende op som en Trold af en Snustodabsdaase og snupper baade Sæbesyderen og Flasken, og Sæbesyderen sydede jo af Arrigskab og var lige ved at koge over, men han er jo saa døv, stakkels Mand, saa han har ondt ved at forklare sig, og saa maatte han med paa Stationen og blev skreven, og tænk om han mister sin Valgret for den Historie, hvordan skal Sørensen saa nogensinde blive Borgerrepræsentant, thi det er den eneste Stemme, han nogenledes sikkert kunde stole paa, og Gud jeg sidder og snakker og har lovet at komme hjem og tankelæse, hvor Fingerbøllet er bleven af. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

— »Det har man for sin Villighed«, sagde Balduin Dahl, da Preusserne nægtede ham Lejlighed til at spille »Heil dir im Siegeskrans« i Haderslev.

Et Jubelkvad.

Og dersom du morer dig do'lig
Paa Sommerlyst og paa Fredsber',
Saa vær du kun barestens rolig
Og tag dig det inte saa nær!

Den zoologiske Have
Staar aaben for Voxne og Børn;
Entréen er af de lave,
Og højhælet er ej dens Bjørn.

Den Have os immer trøster,
Naar Venstres kløgtige Trop
Med Danne-Virket i Brysterne holder i Rigsdagen op.

Naar Berg derude paa Landet
Blandt andre Kalkuner ses,
Og Wederkinck gaar i Vandet
Som Sæl i sin egen Kreds.

Og naar det Gert Winthers Lod er
At bruges til Dyrenes Fo'er,
Mens Bjørnbak, lig en stærk Odder,
Gi'er »Nihilisternes Bro'er«,

Saa lærer man først at skatte
Den Skat, man i Haven har;
Enhver af dens Abekatte
Da bliver os dyrebar.

Og her ikke sjælden man styrer
Sin Kurs til Dyrskuet hen,
Mens Tauber Kamelen tyrer
Blandt fribaarne Bondemænd.

Og naar han var savnet af alle,
De havde dog et Surrogat
Herude i salig »Nalle«;
Den aad, som den var desperat.

Selv Strudsen kunde min Sandten
Med ham konkurrere bestemt!
— Fischer og Elefanten,
Dem havde jeg nær forglemt!

— Nu Haven stod dobbelt saa længe,
Som »den bevidste Magt«,
Og derfor natyrlig kan trænge
Til et Jubilæum, som sagt.

Og dersom et Festmaaltid gjor'es
Derude for store og smaa,
Baade for dem, der »maa fo'eres«,
Og dem, der maa ingen Ting faa,

Det vilde Humøret ej skade
Hos Boa og Krokodil;
Men mest var de Raadyr dog glade,
Der ikke sku' Ryg lægge til.

Slig Fællesspisning paa Tale
For Dyrene mulig har væ't;
Men — de er dog for »liberale«:
De vilde hinanden ha'e ædt!

Ja, der har vi det.

— Huod'n de kom sæ, a Ais drouned? Jow de ska A sej ham, Hr. Fulmæjti; sier Di, de wa de her Muesbond — haad' den wot saa møj som en Aalen hyuere opp, saa haad Wannet kons noet te hans Hals, aa saa wa Ais et drouned.

Alt optaget.

Ja, mine Herrer, De har Grund til at sukke:
Det svage Kjøn er kommen ovenpaa;
Og, selv om og De vil Cigaren slukke,
Kan knap De Plads i «Røgkupeen» faa!

Theatrenes Agurketid.

Hver Bladneger gaar og ærgrer sig sort
Og mister sin Efteraars-Kryhed,
For nu har vi Sommer igjen, det er klart:
Der hænder jo slet ingen »Nyhed«!
Skandaler og Bognyt og Politik
Maa Altsammen vente til siden;
Selv vore Theatre, alle som en,
Er midt i Agurketiden.

Kun ved »den flyvende Hollænder« træt
Af Dagens Hede man snorker,
Mens Pigebørn spiller Spøgelser
Og Sømænd og andre Agurker.
Men Skuespillet har ogsaa sit Maal:
Man stræber fremad med Ære, —
Men skal Theatret sige »Hvorhen«,
Saa vil det nok helst la' være!

Folketheatrets gamle »Marquis
Og Elsker« Lokalet har lejet;
Men til hans »højere« Styrelse kan
Man just ikke mærke saa meget.
I Folkekomedier og Farcer med Flid,
Men stedse forgjæves han gramser! —
Naar Gedehamser florerer endnu,
Hvem ser saa paa Abrahamser?

Og dog har han gjort et enkelt Forsøg:
Hr. Schandorph begejstrede *Claquen*,
O Nemesis! da i hans Stykke en Mand
Kom ind - - - med et Svin paa Nakken!!

At skrive saa saftig en Dialog
Vi andre Stympere naar ikke;
Men at det betaler sig, er vist en Drøm,
For »Gjæstgivergaarden« — den gaar ikke!

»Kasino« har levet som Smalhans, paa Grund
Af Kræfternes Mangel paa Helsen;
Men heldigvis gaar'en nu godt igjen
For Rasmussen og Fru Schwarz-Nielsen.
Med at faa tjent sig en lille Million
Har det jo slet ingen Jav just;
Og Tingene klare sig nok, naar blot
At August ej mer hedder Avlgust.

Ja, smaat er det fat, og smaat ser det ud! —
Naar Efteraaret nu kommer
Med Politik og Komedielyst,
Skandaler og syltede Blommer,
Med Vinterdragter af nyeste Snit
Fra Børre, Wessel og Colberg, —
Saa gid Theatrene ikke maa staa
Komplet »wie die Ochsen am Holberg!«

Den 25. i Maaneden Mir Aar 1254 efter Jezdegerd.

Selim, Musat Søn, Profetens Træl, Hilsen!

Allah er stor! Hvad disse Gjaurers Mave kan ud-, nej indeholde, gaar langt over en rettroende Muselmands Fatteævne. Hver Dag afholdes her store offentlige Maaltider, de saakaldte Festmiddage eller meget bedre Middage. Her samles saa alle de store og rige Kafirer, — thi de smaa og ringe indlades nemlig ikke, — for at æde, og de opæde Hjorde af mæskede Faar og Geder og Øxne, Bjerge af Pillav, Dynger af Oliven og kostelige Frugter, og de uddrikke Have af den Allah forhadte Vin, og de bekranse hverandre og støde i Basuner til hverandres Pris og salve hverandres Hoveder med Olie, hverandres Fodder med nardiske Salver. Bismillah! En mægtig Hoben af alle Landes viseste Ulemaer har nys været her, Hundesønner, ved Profetens Skjæg, visere end Kong Soliman, og for hvis Aasyn Død og Sot og onde Dews flyer, og de bleve annammede her med Glæde, og de aade, Maschallh, de aade kongresseligt, at hele Allahs Verden maatte se og erfare, hvad Kafirbuge kunde udholde, de aade, baade under Ormudz' aabne Himmel og under Pavluner og under kunstige Træhuse ved Havets Bred og paa Shahens Slotte. Allah Akbar! Deres Buge vare rummeligere end Kamelbuge og annammede alt med Velbehag. Men Abu Hansen og Myr Ehlers og de vise Fædre i Kafirers By oplode deres Munds Rest og sagde: »Gud er stor! Det er ikke godt, at de fremmede Ulemaer æde i Samlag med vore, at ikke disse skulle bringe hine til at rødme ved deres større Mesterskab i Æden. Inshallah! Drager derfor bort med Fred fra Ædesalene, lærde Hundesønner fra dette Land, se, vi og Giverne af de bedre Middage og Mændene med de mange Punge ville æde alene med Ulemaerne fra fremmede Gjavrers Lande og fryde vore Øren ved deres Lovprisninger og fylde dem med vise Taler i Kapudan Marcussen Effendis Tungemaal. Allah Kibir! Jeg har talt!« Og se, der stod en svar Strid, og de bortviste Ulemaer omgjordede sig med Yataganer, og deres Øjne vare som Gløder og deres Rest som Løvers Brøl, og Abu Hansen og de vise Fædre forfærdedes saare og vege bort fra den stængede Port, og de bortviste Ulemaer skrede ind over Tærskelen og satte sig ved de fremmede Kafirers Side, og de aade, Maschallah, og deres Buge udspiledes af Fede som Lædersække af Olie og Hydromel.

En Giver af saare gode Middage, en af Kafirerne med de mange Punge, er Abu Kamél. Inshallah! Hans Dareiker ere talrigere end Kaffebønnerne, som pilles af hans kyndige Haand, og hans Mod større end Omars, og hans Højre slaar som Alis Sværd, og hans Ry naar til Polen, og hans Beskedenhed er som det Bjerg Djebel Musa, og hans Gjerninger prises af Alle i Sang og Tale. Ved Muhameds Sværd! Hans Punge ere saa mange, at han paa en Gang kan kjøbe sig 500 unge Ulemaer til Slaver. Wallah Wallah! Breve til ham kaldes Ansøgninger og maa afleveres høfligen til hans Træl, ham selv eller hans Portslave. Og han var med de fremmede Ulemaer i en guldstraalende Hal uden Porten, og han aad med dem og drak, Mashallah! og der han havde ædt og drukket, vilde han kjøbe de 500 unge Umelaer paa en Gang, men disse Hundesønner harmedes saare, og en af dem, Myr Raahauge med Tilnavnet Esmarchs Kollega, drog sit Sværd og slog Abu Kamél under Øret. Bismillah! Abu Kamél opløftede et stort Raab, og hans Mund fyldtes med Kamelmøg, og han udspyede Skarn til alle Sider, og Skarnet ramte en anden ung Ulema, Sidi Birch. Og Sidi Birch slog Abu Kamél under det andet Øre. Allah er retfærdig! Mænd med Tal i Panden og Øjne i Hænderne annammede dem alle til Hobe og førte dem for Kadien, der de er endnu.

Allah Kibir! Gud er stor! Der de vise Ulemaer, efter at have ædt alt hvad de ørkede, drog bort, kom der hid en stor Skare af fromme Dervischer med hvide Lin om Halsen og blede Buleturbaner paa Hovederne for at prise Allah med Bøn og Sang og fryde sig over, at de ikke vare som de andre Hundesønner, fulde af Dews. Og de samledes i Kafirernes ypperste Højskole at holde højtidelig Aabning, og alle Landets Store og Ypperste stode hos. Og de ventede paa din Faders Søn og hans Hus, som var indbuden til saadan Aabning, at forherlige Festen med deres Nærværelse. Men, ved Ayeschas Aske, Selims Broder vilde ikke kjedes ved hvidhalsede Dervischers Sang, og de ventede saare, og deres Øjne søgte Selims Broder og hans Hustruer, og de fandt ham ikke, thi den hvidbarmede Guzles Førstefødte var dragen hen med sine Kvinder at fryde sit Mellemgulv ved at skue en Houri, Zelia, Kafiren Trebellis Lænders Frugt, en Hungjavr med syv Nattergale i Livet, Marshallah, de fromme Dervischer vare herudover saare fortørnede.

En anden Houri ved Návn Pudique har været i denne Kafirby, og Gjavrerne have været mere vanvittige end Drejedervischer af Begejstring over samme Houri, og Selims Broder og hans Hus var syv Gange vanvittigere end alle andre. Allah, Allah! Musas Søn opsøgte Hourien, og hans Haand var fyldt med Blomster og hans Mund med Sødme, og hun frydedes saare. Billah, billah, den fuldbarmede Guzles Søn gik hjem til sit Pavlun, syg af Begejstring over denne Hungjavrs Fortræffefighed og maatte næste Dag sende sin Portnerkone til Hourien med Undskyldning, at Selims Broder og hans Hustruer ikke om Aftenen kunde sidde ved hendes Fødder og forlænge deres Øren til hendes Læber, saasom alle Ahrimans Dews fore omkring under hans Mellemgulv og voldte ham Værk og Pine. Wallah, Wallah, Hourien Pudique satte sig af Fortvivlelse ved Patriarken Ibrahims Side i en Vogn, trukken af Æsler og med tændte Lys paa Siderne og foer rundt i en Kreds, som Ormidz' Øje om den nærende Jord, saa længe til alle Kafirerne i hele Byen bleve hovedsvimle af Begejstring, og Hourien Pudique oplod sin Røst og kvad, at man ikke maatte kildre hende, og et stort Papir, ved Navn Nationaltidende, mistede Forstanden og raabte med en Løves Røst, at hun var »en verdensberømt Kunstnerinde«. Og andre store Papirer ynkedes over Strudse og Trapgæs og kom og kastede Spande koldt Vand over det endelose Papir og over de afsindige Gjavrer og over Selims Broder. Gud er Gud! Selims Broder kom hjem til sit Pavlun ganske vaad og flov. Men Hourien drog bort, medtagende mange Punge. Og Myr Herman Ben Bang, den hundredaarige Olding, sørgede saare.

Ved Profetens Skjæg, her er saa overvættes mange vise og berømmelige Gjavrer, at de ikke kunne rummes i det ganske Land, saa at mange af dem, især de, hvis Berømmelse for Dyd og gode Sæder naar til Himlen, maa drage bort til det Land Amerika, saasom Abu N. C. Frederiksen, Abu Clemens Ben Petersen, Myr Thorkil Ben Schovelin. Allahs Haand er over alle! Kafirerne her i Landet glemme dog ikke de bortdragne, ej heller deres Dyd og deres gode Sæder, og naar disse vise Sønner af Hunde blive Medskrivere i de store Papirer derovre, prises de saare, — foreløbig dog endnu ikke for Dyd og gode Sæder — af det store Papir, hvoraf Gjaurerne suge Visdom som Bier Blomstens Sødme, og Kafirerne formanes til »at være dem taknemmelige og anerkjendende«. »For hvad?« spørger Yakubs Broder! Mashallah! Er Musas Søn en Trapgaas? Ved Profetens Højre! For den Hædersglans, deres Dyd og gode Sæder udgyder som Solstraaler over dem selv og deres Brødre i Hjemmets Pavluner! Søn af Musa, Dyden savner aldrig sin Belønning! Selah, Ven og Broder, maatte dine Hustruers Aasyn vorde som Fuldmaanen! Salem! Fred!

Jeg er ved Profetens Naade Din rettroende Ven og Broder

Yakub Ben Musa Nasreddin.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Det skulde jeg bare have vidst den første September, at der ikke var mere ved «Statsmand og Borger», end som der er, saa skulde jeg saa min Sandten ikke være taget ind fra Landet og være bleven gal i Hovedet over «Mignon» paa Rødt. Det kan for Resten nok være, at Conrad jog mig en gebommerlig Forskrækkelse i Livet, lige som jeg skulde af Sted og kun gik og ledte efter Kikkerten og mit Perlemoers Æg med Pebermyntekagerne i, saa siger han paa en Gang til mig, at jeg vel nok véd, at Stykket er et historisk Stykke, som er bygget paa et historisk Faktum, saadan som det historisk er foregaaet i Nordens Historie. — «Du søde Grød!» svarede jeg. «Saa er det af pseydonym Delikatesse og blufærdig Patriotisme, at de har oversat det til en Borggaard i Norditalien og lavet de skrækkelige Navne, som vil gaa ud over mine Ører, jeg mener, fordi jeg maa kjøbe en «Sæson» til 10 Øre for det Italienske navnlig.» Og da jeg var kommen paa min Plads, saa sad jeg og spekulerede over, hvor paa Lag i Drengenes Historie det kunde være — for lidt hænger der jo altid ved, naar man saadan tre Gange om Ugen maa høre de kjære Sønniker og læse det meste op —; men alt, hvad jeg anstrængte mit Hovede, saa hjalp det ikke en Døjt, før jeg kom til det Sted, hvor Folket gjør Oprør og slaar Ruder ind i Paladset, hvad der er akkurat det samme som at sige: «Vi vil have nye Ministre!» ... Saa gik der en lille Praas op for mig — det er Sverdrup, tænkte jeg; det er i Norge, det foregaar!

Og Emil Poulsen kaldes nok paa Plakaten Statsminister Adelbrandolini, men er Sverdrup, naturligvis ikke i Ydre eller Maske, for Emil er for stor en Skuespiller til saadan en ganske lille Mand; og Olaf Poulsen er en Guldsmed, der bliver baaren i Guldstol og repræsenterer Folket sammen med sin Kone Barbara, født Frøken Nielsen, som nok er lidt vel trist i Humøret til Olaf, men med megen Moderkjærlighed til sin Søn, Axel Madsen, der er kommet ind i et rigtig norsk Riffelskytteaktiebolag, eller hvordan det er, det hedder, og har udleveret alle de Bøsser. Faderen havde i sin Butik, baade Pengebøsser og Sukkerbøsser og Peberbøsser o. s. v. til alle de Tilhængere, Olaf har, og som er meget over en halv Snes Stykker, som der stod i et Par Aviser. Saa stormer de op til Slottet for at befri Frøken Ingwersen, for de har faaet Mistanke om, at hun slet ikke, som Kommandanten har sagt, er upasselig, og de ser hende da ogsaa gaa og spille en gruelig Komedie med Hr. Mantzius, der betragter sig selv som en uimodstaaelig Adonis, hvad der ikke er værre, end at man nok kan holde det ud for Morskab. Men Fru Eckardt er saa fin, saa fin; Dronning eller Kejserinde eller endnu højere, det faar man ikke at vide, men vist er det, at hun er saa fornem, at hun ikke kan tale til Folket, det vil sige, saa man kan høre det. Og det kan nok være, Fru Eckardt kan lave Kabaler og Intriger, bedre end nogen Anden ved Theatret, og Sophus Petersen, som er Krigsminister Orisini og er meget let at vippe, og Carl Price, som er Oberst, men derimod maa regnes til det svære Kavalleri, hjælper hende. Under alt dette er Olaf lukket inde, hvad der er et Fif, som Sverdrup har lært, fra den Gang han selv var spærret inde paa »Tottenbergs Hotel«, eller hvordan det nu hang sammen, og da saa Guldsmeden til sidst slipper ud og venter at modtage en stor Belønning, allermindst da en Portefeuille, saa faar han bare en rigtig lang Næse, for Sverdrup vil nok have hele Krammet for sig selv, og saadan gaar det altid med dem, der ligesom Guldsmeden tror, de repræsenterer Folket; de bliver altid narrede. Et i Alt, højstærede Hr. Redaktør, saa vil jeg tilstaa, at jeg kjedede mig lumsk; hvori det laa, kan jeg ikke udvikle nøjere, fordi Klokken er saa mange, og jeg skal ud og hilse paa Fru Schwartz Nielsen, som i Aften igjen tager fat i »Fatinitza«, medens Hr. Hovgaard, der jo har været syg og lidt af Døvhed i forrige Uge, dog har faaet indstuderet noget nyt under sin Sygdom, og derfor begynder med »De to Døve«!

Med Højagtelse Deres forbundne

Ernestine Bollerup.

Mellem to Knipper Hø.

Nej, denne Prøve, jeg skal overvinde her,
Er, Fanden gale mig, selv HERKULES for svær!
Skal jeg til første Rangs Forfatterne mig vende;
Hvad eller mellem «de gelade Kristne» ende?

Skal jeg mig slutte til «den højeste Kultur»
Og derfor svigte alt, «hvad der i Norden duer»?
Ja, skal for Evropæ'ren jeg mit Æble bytte,
Hvad eller mig af «Vimmelskaftets» Maal benytte?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 2. Oktober Nr. 40.

En Udvej.

— Men, er De syg Marie? Her lugter saa stærkt af Hofmannsdraaber!
— Jæ? Næj! — Men, ser Fruen, Proppen va' nu gaaen a', aa saa var'ed jo Synd, di sku' tave Kraften, aa saa tov jæ dem!

At Efteraarets Tid os rykker nær,
Tør næsten man ta'e Gift paa uden Skade.
Fra selv de grønneste blandt Skovens Træer
Nedsendes snart en Regn af visne Blade,
Og trindt om Tordenskjolds- og Inte-Gade
Kvartalsbrøl lyder baade hist og her;
Thi det er ej alene Bøgelunden,
Som i Oktober Bladet ta'er fra Munden.

Mod Bladene paa Pressens Kundskabstræ
Er Efteraarets Storme tidt nok slemme;
Det fik vort literære Koryfæ
OTTO BORCHSENIUS nylig at fornemme:
Om »ude« først er ude eller »hjemme«
Paa Bladene, som han vil skaffe Læ,
Er noget, som ej Skæbnens Dom afvender,
Da de dog alle visner i hans Hænder.

Ja, saadant med det grønne Træ kan ske,
Og bedre Skæbne venter knap det tørre;
I Graven gik »den Uafhængige«
Med Traditionerne fra ott'ogfyrre,
Det nytted ikke stort, det Blad blev større;
Thi Døden det afmejed' med sin Le,
Saa imod Visnesygen selv ej ELBERLINGS Aand og Kundskabsmasse noget hjælper.

— Dog kan man ogsaa friske Blade finde,
Hvis Redaktion foruden smaalig Nid
Og Nag har kun den ene Ting i Sinde:
At ofre »Folkets« Tarv sin hele Vid.
Selv »Politikken« er slets ingen Fjende
Af »Morgengnavet« og »den nye Tid«,
Skjønt disses Spaltefyld og Nyhedstof er
Bestemt til Visne-»Politikkens« Ofter.

Ja, disse unge Folkeblade skyder
Af Venstres lange Hjærte-Rødder frem;
Endskjønt det fra de Bergske Blade lyder,
At der er Grønhed nok foruden dem,
Da Morgengnavet jo desuden byder
Hver Dag en Spalte mer i Bondens Hjem
Og vil endog fra Dato give Møde
Hver Mandag med en udsøgt Spalteføde.

Heraf man ser, at dette Efteraar
For Venstres Blade gunstig sig gestalter.
Et større Antal Spalter »Folket« faar
Og ydermer endogsaa større Spalter.
Ja, der er endog dem, der trøstig spaar,
At som et Ofterlam paa Pressens Alter
Vil i Kvartalet Spalterne udvides
Imellem Venstregrupperne, der strides.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Nu har I de da dailit obbe hos jer og sagdens Lov vær Da, siden I har faat Sværdrob til Stadsraad og vi misuner jer græsselit, for vi har de forfærdelit me Tyraner, og i Somer hade Drængene i di nederste Klaser slat sai sammen, og vi var enie i og vele ingen Teng bestile men la vores Læktier visne tel Skollebestyren ga Hr. Knubstrub hans Afskee, og Christen Kaleknæ sku føre vos an, men de misløggedes og nu er vi bleen uenie, fordig Christen Kaleknæ er en Ingdiot og vil ha vi ska gøre Alt va han finner paa og har ingen Sands for di øiropæiske Kolturstrømninger og vil ha vos te a leie Røvvere og Soldatter, va vi er kede a fordig Christen gør igge annet en som holler Taller og skriver Proklemasjoner og han er blen greven i a læse Ingemands Romaner, va der er noet Barnemad som passer sai igge for en rask Nutisdreng, som maa heller læse i Berendsens samtlie Verker saasom Saffo, Mareskalkens Søsterdatter og Maapassangs Noveller, som Aron Jakobsen og jai har tængt a ta te Følletong i vores nye Avis, som den lange Bæntheim ska redegere, og Aron ska skrive de Æstetigske og jai ska ha di saasialle Spørsmaal. Og Avisen ska hedde »Sjov i Gaden« eller »Ner me Knubstrup«, og det er Christen saa myrderli gal over, fordig hanses ejen Avis mester alle Drengene i vores Klase ve de di ka igge holle ud a læse al de Vrøvl, han skriver, og han holdt Møde nere i Skollegaaren og lo sine Telhængere svære paa a di vele aldri gi vos dereses Smørebrø mere, som ka værre de samme for der er saa mejen Skenge og Rollepølse paa, va di fleste a voreses ka igge taale a se paa, og han sa vi var »klame« og skrev det i sin Avis og vil han ha »Klameri« ka han got faa de, for jai er er igge mere bange for a sla en som Raahave og Birk me Gamél; og jai føler mai allerede som Raahaves Kaalega. Og Do ka igge tænge dai, som Christens Drænge skaver saj og først haalt Sofus Skamdrob en Talle og sa di sku værre Atteniensere og ha Friplads i Tæaterne, og saa ku den lille Falgenstjærne heller igge dy sai men maatte la sit lile Lys skine, og sa han vele ønske han hade vaaren en Spartaner, va jai tror han ku hat got a, for saa hade han faat Ris som Lile, men vi vel igge være Grægere men maiet heler Tørkere, som der er maiet mere Grinagtighe ve, og jai mælte maj straæ eng som Tørk ves de igge var, fordig de me di mange Koner for jai sier Bob, a ves jeres Jenter er igge meiet bædder en som vores Kvinder, saa ve jai igge vafor Du og Henrik Ibsen vel gøre saa majet Sprøl a dem, og di har ingen Inttræser, som min Kusine Mærri, som jai sporte, va hun syndes om Forholstalsvalmaaden, og saa sa hun a hun holt mere a Lingsemakraaner. Va ska de blie til! Og vi a voreses Parti er blen enige a før vi starter de nye Blad ska vi ha en Fællesspisning omme hos Kondideren paa Hjørnet og ve du være vores Hædersgæst, saa kom herner, ves igge, engbyder vi Kantor, som er en Leonidass, der slas me en overvældendes Mængde Praasæsser, og jai er gla ve at Aron har skreven Engbydelsen tel Avisen og fortalt, a vi repræsangterer den høieste Oplysning va der forresten er Løien, fordig der er igge annet en som Drænge fra nederste Klase i Partiet, og Christen Kaleknæ kaller vos Grønskaallinger, men vi ka maveli mule han, naar Aron og jai slar vos sammen om de, og jai har vaaren hos

Ongel paa Lanet i Sommerfærien og laa tre Dage i min Mave fordig jai hade æt formange rene Kloder, og jai har kørt paa Baisikkel og væltet og forstuet min Tomelfenger og slat Bulle i Baghodet og rævnet mine Boxer bagentil, va der va myrderli Sjov, og vel du abenere paa Avisen saa skrev skynsomst tel din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Jai skræver tel Pastaar Hostrob om en Vise tel Fællesspisningen. Sidst skrev han en om »Andemad« nu skræver han nok en om »Gaasefidt«,

Spænd og Spark.

Hr. Hørup!

Skjønt der vel ikke er synderlig Chance for, at Politiken vil blive en Ven af Undertegnede, tillader han sig dog, da han af Politikens Prøveballoner har set, at han uden Tvivl vil blive en meget god Ven af Politiken, at tegne sig som Fri-Abonnent.

Med megen Højagtelse
Punch.

* * *

Den Stund, da Hund og Kat af samme Fad kan søbe,
Da lille Eedevard sin store Bro'er la'er døbe,
Og Berg til Hørup ser, som Malle til sin Klister,
Da er den Time nær, da Chresten blie'r Minister.

* * *

Prisopgave. Det kgl. danske Videnskabernes Selskab har, efter et temmelig sikkert Forlydende, besluttet at udsætte sin store Guldmedaille som Præmie for den bedste Besvarelse af følgende Spørgsmaal:

Da Udgiverne af »Illustreret Tidende« i Aaret 1880 havde kjøbt »Nær og Fjern« og derved erhvervet Skjøde paa P. Hansen som Red. af deres Blad, bragte dette et Billede af Marmorkirken i fuldført Tilstand; og da Forlæggerne af samme Blad i Aaret 1884 havde kjøbt «Ude og Hjemme» og antaget Hr. Galschjøtt til Redaktør i Stedet for P. Hansen, har Bladet igjen et Billede af den fuldførte Marmorkirke.

Der ønskes nu oplyst:

a) Hvorvidt Fuldførelsen af Marmorkirken staar i «nær» eller «fjern» Forbindelse med Redaktionsskifter ved «Illustreret Tidende»;
b) om bemeldte Kirkes naturlige Kirkeværge er »ude« eller »hjemme«, naar nævnte Redaktionsskifter indtræder, og
c) om Marmorkirken bliver færdig før Illustreret Tidende eller om det skulde lykkes denne ved Hr. Galschjøtts velvillige Bistand at blive færdig før Kirken.

Besvarelserne bedes indsendte til Forlagsbureauet, helst inden næste Redaktionsskifte.

* * *

Den stakkels Pingel er i Sandhed ilde stedt,
Han bli'er forfulgt endog af Venstres egen Æt.
I Politiken har han nylig proklameret,
At Morgengnavet galt hans Ord har refereret.
Hvo skulde have tænkt, det fromme Morgengnav
Bli'er ogsaa for hans Ord en «skummel Ormegrav».

Bekjendtgjørelse.

Da jeg har bragt i Erfaring, at flere af mine tidligere Kunder antager, at jeg er ophørt med min Skræddervirksomhed, fordi jeg er bleven stor Politiker, meddeler jeg herved, at jeg meget godt kan forene begge Næringsveje, og anbefaler mig herved til Enhver alle Sorter Klædninger af det mest moderne parlamentariske Snit til meget liberale Priser. Alt leveres radikalt færdigt paa 1 à 2 Dage. Nye realistiske Stoffer i forskjellige demokratiske Mønstre og flere socialistiske Farver ere hjemkomne.

Ærbødigst
P. Holm.
Skrædder.

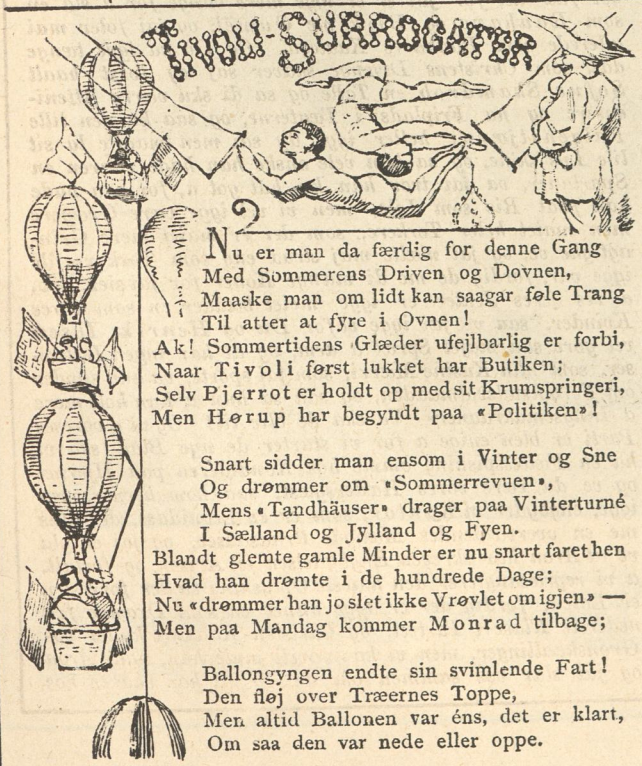

Nu er man da færdig for denne Gang
Med Sommerens Driven og Dovnen,
Maaske man om lidt kan saagar føle Trang
Til atter at fyre i Ovnen!
Ak! Sommertidens Glæder ufejlbarlig er forbi,
Naar Tivoli først lukket har Butiken;
Selv Pjerrot er holdt op med sit Krumspringeri,
Men Hørup har begyndt paa «Politiken»!

Snart sidder man ensom i Vinter og Sne
Og drømmer om »Sommerrevuen«,
Mens »Tandhäuser« drager paa Vinterturné
I Sælland og Jylland og Fyen.
Blandt glemte gamle Minder er nu snart faret hen
Hvad han drømte i de hundrede Dage;
Nu «drømmer han jo slet ikke Vrøvlet om igjen» —
Men paa Mandag kommer Monrad tilbage;

Ballongyngen endte sin svimlende Fart!
Den fløj over Træernes Toppe,
Men altid Ballonen var éns, det er klart,
Om saa den var nede eller oppe.

Kun Dachsavisens maarschomme Ballongynge faar
Nu snart gjort selve Tivolis til Skamme,
For det er jo hver Morgen og hver Aften den gaar —
Men Ballonen er schgu immervæk den samme!

Man gyser ej mer, naar i fineste Puds,
Ombølget af Blomsternes Duften,
Man ser Hanlon-Volta i bengalske Blus
Slaa Kolbytter oppe i Luften!
Men vent Du bare lidt, indtil vi til Mandag naar;
Der er jo ikke Spor af Grund til Jammer,
Naar nu Christoffer Hage sine Hanlon-Volter slaar,
Belyst af Venstres bindegalske Flammer!

Bodega er lukket, og Tønden er læns,
Hvor Glasset fornylig har klinget, —
Nu kan vi kun mindes om dens Existens,
Naar man »ryster Busken« i Tinget.
Om saa det er Barsarens grumme mærkelige Dværg
Med al hans fine Taktsans og Spidsfindighed,
Saa er han væk og borte! — Og hvor skal nu Hr. Berg
Faa nok en Sverdrup fat i en Gesvindighed?

Ja, væk er det prægtige Spejlkabinet,
Hvor hen for et Spejl man blev stillet
Og lo, indtil Lungen og Gummen blev træt,
Af sit eget elskværdige Billed!
Men naar nu de, der ellers kigger Køerne i Spejl,
I Gaasegang til Udvalgs-Grave vandre
Og saa vil ha'e en Latterdouche, der aldrig skal slaa Fejl, —
Kan de jo bare kigge paa hverandre!!

Næsten uerstattelig.

— De wa heisen kywsom Laust, te Maren døe.
— Ja, de wa ærgerlig, faa hun war en døghti Kwuon, baade te aa kjør aa plow aa pas æ Kre; A will Saten glow mæ et haa haad et for tyw Daaler!

Qui s'excuse . . .

— Ja, ser Di, Herre, Ekviperingshandlerne, di ka' sku sagtens. Di ta'er alle di go'e Figurer og la'er vos beholle di pukkelryggede og skjævbenede, som Tøjet inte ka' sitte paa. Der er stor Forskjel, om en Frakke sitter godt den første Gang, man prøver'en, eller om man, som nu mæ Derres, maa forandre tre Gange paa'en.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXII.

Endt er nu Som'ren, Skærsommernatsdrømmene
Spredes af Høstens jagende Blæst;
Snart af de stolte Skyslotte svømmende
I Horisonten, er Intet til Rest.
Af Fantasiens stejlende Hest
Venstre faldt ned som Judic, og sig ømmende
Humper af Sted det, som nu det kan bedst.
Bristet er Haabet, som, Bægrene tømmende,
Den Gang da Sverdrup paa Skodsborg var Gjæst
Dristig man maate i Frasen, som strømmende
Sendtes fra Bordet i Øst og i Vest.
Torden i Luften dog, Fætter, jeg sporede,
Kvægsølvet sank,
Alt mens i Dyreryggen sig borede
Gaffelen blank.
Medens med Skamdrupske Vers man sig morede
Og med Andemadspjank.
Isen, som brast under Transtøvletramp,
Skruer sig sammen i knagende Skodser,
Hørup og Brandes som fæle Torosser
Høvdingen trodser,
Træder mod «Morgengnavet» i Kamp.
Ude fra Vemmeløvbollernes Damp
Smædeord fosser,
Chresten er vred,
Slynger sin Tordens knusende Kile
Skaanselløst midt blandt «Vennerne» ned;
«Georg & Eed.»
Sender til Svar deres spidseste Pile.
Har man saa ikke lidt Grund til at smile
Over den lovpriste Enighed!
Dachsavisen med vindige Hop
Søger at bjerge
Sin sortladne Krop,
Kravler for Livet at værge
Paa Liberalismens Sandbanke op.
Intet, min Tro, skal man mere forsværge,
Otto Borchsenius er ligesom Trop
Kommen med Hendriksen-Pryssing i Fejde,
Skamdrup ses fra Parnassets Top
Tvivlraadig rundtom at spejde,
Sankte Georgios i strakt Gallop
Vender sin Ganger, fælder sin Lanse,
Stikker og støder uden at sanse.
Stolt paa sin «Börne»-Kjæphest sidder han,
Højre ridser han, Drachmann spidder han,
Otto Borchsenius til Krøbling bider han,
Hen over Degnekroppene rider han,
Lader sin Pen Carmagnole danse.
Fætter! Husker du en Gang, vi saa
I «Panorama» et græsseligt Billede?
«Beresina» det forestillede;
Den franske Armé i Bølgerne laa,
Nogle de trillede
Ned ad Strandbredden stejl og skraa,
Andre forvildede
Kæmped i Floden, grumset og graa;
Saadan kan Venstres store Armé,
Den, som skulde os alle sluge,
Vi udi denne mærkværdige Uge
I Beresinavandgangen se.
Alle de Planker, de skulde bruge
Til at dække for Spliden, o Ve!
Brydes og knækkes i Splinter og Stumper,
Storarmeen den vældige plumper
Dybt i Vrøvlets smeltende Sne.
Brudte Geledder, søndrede Faner!
Bergs Veteraner
Endnu bag Morgengnavsflaget kun humper,
Hørups Dragoner, Jens Busks Uhlaner
Lystre ej længer Kommando, nej rask
Hugge de løs paa hver Grundtvigianer,
Fugtle saa hadsk
Deres gamle Kumpaner
Med flade, men velmente Klingedask;
Gamle Gert Winther har smagt den Krabask,
Bjørnson laver af norske Graner
Ris til at muntre Niels Lindberg, den gæve,
Selv Viggo Bjørnbak Stemmen tør hæve,
Broderskab for Nihilisterne kræve;
Korsgaard den store Smudsigtøj-Vadsk
Snart vist til Tørring i Spalterne hænger,
Styret er borte, Skuden den krænger,
Stormen den rusker i Sejl og i Stænger,
Chrestens Stjerne funkler ej længer.
Aner han, en Gang hans Saga vil ende?
Føler han, Strømmen en Gang vil sig vende?
Synes han kjende,
Magtens de kronede Dage er omme?
Frygter han ej lidt længere henne
Nederlaget vil komme?
Nej! Endnu paa den store Tromme
Tappert han slaar,
Drømmer ej om, han en Gang vil strande,
Tænker ej paa, der kommer den Dag,
Da han som slagen Napoleon staar
Med Buler i Pande
Og Kopar paa Bag.
Glad maa han være, om af sine Lande
Endnu et lidet Ejland han faar;
Bogø maaske hans Elba kan blive,
Hvor han i Ro
Kan sine mange Rejser beskrive,
Prøver maaske igjen saa at rive
Magten af Evropæernes Klo,
Indtil maaske de til sidst kun ham give
Sankte Helena og Waterloo.
Saadan det gaar ham, det er nu min Tro.
Foreløbig, Christian, vi To
Ta'er vos et Grin a'
Bergs Beresina
Og alt det Hallo.

Hjærtesorg.

(Frit efter H. C. Andersen).

Det er egentlig en Historie i to Dele, vi her kommer med; første Del kunde gjerne være borte, — men den giver Forlagskundskaber, og de ere nyttige.

Vi opholde os her paa Landet paa en stor Herregaard, som hedder «*Illustreret Tidende*»; den havde en Gang været stor og mægtig og anset, men Skovene til den vare blevne ødelagte af de mange fæle Træsnit, og nu saa det Hele ud som en stor Loseplads. Og saa traf det sig, at Gaardens Bestyrer var borte, for han havde faaet Stipendium og var rejst langt bort; Ingen vidste, hvor Peter in der Fremde var.

Da kom der fra det nærmeste xylografiske Institut en Mand; ung var han, men gammel saa han ud, og nedbrudt

og melantravrig, og saa sagde han, han hed Hendriksen. Han havde sin Moppe med, og den havde Navnet «*Ude og Hjemme*», og han kom for, som han sagde, at man skulde tage Aktier i hans Træskæreri. Sine Papirer og Protokoller havde han med, og vi raadede ham at slaa en Konvolut om det Hele og udenpaa at skrive Gaardejerens Adresse: «Forlagsbureauet, Ejer af «*Illustreret Tidende*», «*Nær og Fjern*», o. s. v.»

Han hørte paa os, tog Pennen, men midt i «Illustreret Tidende» blev han staaende og sagde: «Men Otto B. maa ikke vide noget af det!» Moppen havde han sat fra sig paa Gulvet, men den var vred og knurrede, for det er jo heller ingen Plads for saadan En som «*Ude og Hjemme*». Den havde tegnet godt i sine unge Dage, — det var Alle enige om — men den havde ikke holdt, hvad den lovede; nu var den saa daarlig, at den knap kunde staa paa sine egne Ben, og det kunde man tydelig se, at det ikke vilde vare længe, at den kunde gaa ud.

«Han har saamænd aldrig gjort noget Menneske Fortræd!» sagde Hendriksen. Han har altid været for tam — det er nu hans Fejl! Jeg havde nu ventet mig saadan Glæde af ham, men han blev bare svagere og svagere; det er nu for Resten mine kjære Abonnenters Skyld, for de vilde have, han skulde være morsom, og det laa nu en Gang ikke for ham, det stakkels Skind!»

Og han afleverede sine Papirer og Protokoller og tog Moppen med sig under Armen. Det er første Del — som nok kunde undværes.

«Moppen døde!» — det er anden Del.

Det var henimod Oktober; vi kom her til Byen og tog ind i Gjæstgivergaarden. Vore Vinduer vendte ud til et stort Træskæreri, som var det eneste i det ganske Land, for nu havde Hendriksen sluttet sig til Paulli Lære. Moppen var død i denne Morgen og begraven her i Gaarden; en lille Skare Abonnenter stod og klappede Graven til, og det var en dejlig Grav, som det maatte være en Fornøjelse at ligge i, for den havde været dyr, meget dyr, kostet mange Penge, og derfor bar ogsaa de Overlevende deres Tab, jeg tør nok sige betydelige Tab, med Anstand

Graven var kunstnerisk anlagt med en Kreds af Valmuer rundt om, Præsten havde sunget sit «*Strø Sand paa!*» og øverst paa Graven havde de sat en tom Flaske, hvori der havde været en Sovedrik, og det var slet ikke allegorisk.

Abonnenterne tog sig af Glæde en Svingom rundt omkring Gravhøjen; men nogle vilde dog ikke være med til det, og de stod og saa saa fortvivlede ud, saa man skulde tro, «*Ude og Hjemme*» allerede vilde begynde at gaa igjen paa Søndag. Alle Pressens smaa Negere var med, og alle havde de et kjønt Ord at sige om den Hedengangne, for naar en af deres Kolleger gaar væk, bliver de altid saa velvillige. Saa var der et lyst Hovede iblandt dem, der foreslog, at der skulde være en Udstilling af Moppens Grav med en trykt Beretning om, hvorledes Dødsfaldet var gaaet for sig; Adgangsbilletten skulde koste en Seleknap, for det var knappe Tider, men han var vis paa, der nok vilde blive Sjov i Gaden.

Og det blev der. Alle strømmede til, og Alle snakkede i Munden paa hinanden, for der udbredte sig de forskrækkeligste Rygter om, at «*Ude og Hjemme*» ikke var kommen rigtig af Dage. Ingen tænkte paa den Tæring, den saa længe havde lidt af, men Nogle sagde, det var dens egen Fader, der havde taget Livet af den uden den øvrige Families Vidende, og Andre sagde, at den var bleven forgivet af nogle daarlige Lægemidler, og de Værste fortalte, at den ligefrem var bleven solgt til et Kompagni af Menneskeædere, som aad andre Folks Børn op med Hud og Haar, da de havde den Mening, at de selv derved fik fornyet Livskraft.

Men udenfor Begravelsespladsen, tæt op til Indgangen, stod en lille, stakkels Unge, Otto Borchsenius, saa yndig skabt, med det dejligste krøllede Haar og Øjne saa blaa og klare, at det var en Lyst. Han græd ikke, men han skrev den ene Spalte fuld efter den anden, for han syntes, han havde været ligesom en Art Medejer af den Afdøde, og hver Gang han kunde, saa forsøgte han at se bag Koulisserne. Men han ejede ikke saa meget som en Seleknap, for han var klædt af lige til Skjorten, og da han saa alle de mange Mennesker, der havde været med til Begravelsen, medens han stod udenfor det Hele, saa brast han i Graad. Det var Hjærtesorg; Hjærtesorg, som aldrig kunde forvindes. Men da kom der to Brødre hen til ham, og de vare saa vise som selve Salomon og kaldtes derfor ogsaa Salomons Sønner. De trøstede ham og sagde, at da han nu ingen Steder var ude og hjemme, saa ville de tage imod ham hjemme og ude. Og det var kjønt, og Otto Borchsenius' Hjærtesorg, som ikke kunde forvindes, blev strax forvunden.

Vi saa det ovenfra — og ovenfra set — ja, saa kunde vi ikke lade være at le af den Hjærtesorg — det er Historien, og den, som ikke forstaar den, kan tegne sig som Abonnent paa «*Hjemme og Ude.*»

I alle de Gader og Stræder,
Hvorhen man i Byen gaar,
Man over den Aand sig glæder,
Som skreven paa Hjørnet staar!

Hvor Helligaandskirken rejstes
Fra Grunden som nyfødt igjen,
Der læses ej mer «Helliggejstes»,
Nu staar der «Niels Hemmingsen».

Hvor «Springgade» før sig snoede,
Nu «Pilestræde» man skrev;
Den Gang, hvor Per Madsen boede,
Til «ny Østergade» blev.

Saalunde de gamle Gader
Omdøbes foruden Sky,
En Handling, det ikke skader
At bruge en Gang ved de ny.

Thi skal Magistraten foræge
Sit Navneregister, saa ta'er
Den Tilflugt til Ege- og Bøge-,
Ja Birke-Gade saagar.

Som Birke-Dommer den mælder
Om, hvad Magistraten formaar;
De Træer, den som Fjender fælder,
En passende Gravskrift faar.

Paa den Vis den staar med Palmen
I Haanden for Fremtidens Blik.
— Selv Halmtorvet den fra Halmen
I Dynerne heldig fik.

De vise Fædre, der hersked'
Fra «Lygten» til «sorte Hest»,
Paa Halmtorvet Langhalm tærsked'
Om, hvor det bebyggedes bedst.

Thi udparcellered' man Torvet,
Saa kunde en sexradet Byggegrund man i Mag faa for'et.
Den Spekulation var tryg.

Og volder kanskesen den Kummer,
En heldig Idé har man havt:
Den nye Stormgade man krummer,
Den bli'er «*à la* Vimmelskaft».

Heraf en Moral la'er sig dreje,
For alskens Befordring bekvem:
Gak altid ad krumme Veje,
Saa kommer du hurtigst frem!

Den nye Barberstue.

At sæbes ind af en saadan Barber
Maa volde en Venstremand særlig Plasér;
Thi Sæben er jo — som Barberen fortæller, —
Fra den rigtige gamle Sæbekjælder.

— Den Trøst dog muligvis BERG forsmaar,
Naar Kniven paa Struben for Alvor han faar.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 9. Oktober Nr. 41.

Det har ingen Fare.

— Naa! Er Fru Kaspersen med paa Listen?
— Aa, vi risikerer vel ikke noget ved at invitere hende: hun blev jo saa fornærmet sidst at hun naturligvis bliver borte.

De Husvilde.

Det stolte Christiansborg gik op i Flammer,
Som Støv og Aske er det atter endt!
Musæum, Kongeborg og Folkekammer
Blev opslugt af det vrede Element!
Stort er det Tab, som her Nationen rammer,
Og dyrt det Baal, her blev paa Arnen tændt,
For at den kjære Rigsdag ikke skulde
Ved sine travle Møder dø af Kulde.

Forunderligt, da sidst det samme Slot
I Flammehavets Bølger maatte dale,
Hersked' en enevældig, sindssyg Drot
Som purpurklædt i Slottets rige Sale.
Nu havde samme Sted sit Ophold faa't
Den Majestæt, som »Tallene la'er tale«,
Og sammes kofteklædte Enevælde
Om Højhedsvanvid meget kan fortælle.

Den er nu hjemløs. Ildebranden har
Af Husrum ikke levnet den en Smule!
BERG maatte rømme Pladsen, og saagar
Hr. HØGSBRO ud blev røget af sin Hule!
— Ved Skæbnens Ironi Minervas Ugle
Dem ædelmodig under Vingen ta'er:
»Den sorte Skole« Husly dem betroede
Og sanked' gloende Kul paa Venstres Ho'ede.

Maaske i dette Tilflugtssted det mister
Dog i det mindste noget af det Had,
Hvori saa sørgerlig det fulgtes ad.
Thi, naar en slig Ulykke Landet frister,
Er der dog ingen, der kan være glad.
— Det skulde være Tingets Socialister,
Som saa' i den Ruin, der staar tilbage,
Et Minde om »Kommunens« bedste Dage.

Nej, vi vil ikke lade Haabet falde
Om, at den Prøvelse, os overgik,
Af Flammedaaben frem forstaar at kalde
En lutret Samfundsfølelse hos alle,
Saa baade Brand- og Visne-Politik
Ved Slottets Brand en fælles Bane fik;
Da vil en bedre Tid for Land og Rige
Lig Fønix op af Borgens Aske stige.

Springfyrene.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Dachs-Avisen, Morgengnavet og »Politiken« vilen Gang se, hvem af dem der kunde springe højest, og saa inviterede de hele Kjøbenhavn, og hvem der vilde komme fra Provinserne, til at se den Stads, og det var tre ordentlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen.

— »Ja jeg abonnerer paa den, som springer højest,« sagde *Punch*, »for det er saa fattigt, at de Personer slet ikke skulle have Abonnenter.«

Dachs-Avisen kom først frem, den gik i sine gamle Klæder om Morgenen, men naar den kom ud om Aftenen, var den fin. Saa hed den »*Den nye Tid*« og var schaa liberal, schaa liberal.

Nu kom *Morgengnavet*. Den var rigtig nok betydelig sværere, men Folk, der forstod sig paa det, sagde, det var ikke naturligt Fedt, men bare Vind. Den havde Trommesyge. For Resten sagde Personen, at den var af gammel Familie, den nedstammede ligefra Per Degn i Holbergs Komedier. Og tale kunde den. »Jeg taler saadan«, sagde den, »at sexten smaa Stiftstidender, der har vrøvlet fra smaa af og dog ikke ere Folketingsformænd, have ved at høre mig ærgret deres fedeste Typer ganske tynde.

Begge To, baade *Dachs-Avisen* og *Morgengnavet*, gjorde saaledes godt rede for, hvem de vare og at de troede, *Punch* kunde nok være bekjendt at holde dem.

»*Politiken*« sagde ikke Meget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere, og da Bing kun snøftede til den, indestod han for, at »*Politiken*« var af god Familie. Pingel, der havde faaet en hel Valgkreds for at lade være at skrive, forsikrede, at var der noget Blad, han vilde læse, saa var det »*Politiken*«, man kunde se paa Forsiden af den, om man fik en god eller slet Finanslov, og det kan man ikke en Gang se paa Ryggen af Bureauchef Dessau.

»Ja, jeg siger nu ikke Noget,« sagde *Punch*, «men jeg gaar nu altid saadan og tænker mit«.

Nu var det Springet om at gjøre. *Dachs-Avisen* schprang saa højt, at Ingen kunde se det, og saa paastod de, at det Hele var en And, og saa sagde den, det var lumpent og at den vilde appellere.

Morgengnavet sprang kun halv saa højt, den sprang med Træsko, og det duer ikke. Desuden kunde den kun springe i Takt til *Chresten Bergs* Klokke, og den var smeltet.

»*Politiken*« stod længe stille og betænkte sig, man troede, at den mulig slet ikke kom ud. «Bare det ikke mangler Noget!» sagde Bing og saa gav han den et lille Puf. Rutsch! sprang den et lille skævt Spring hen i *Punch*'s Brevkasse, der hang lavt paa Døren.

Da sagde *Punch*: «Det højeste Spring er at springe i min Brevkasse, for det er det Fine af det, men det hører der den »højeste Oplysning« til at hitte paa, og »*Politiken*« har vist, den hører til første Rangklasse: Den har Ben i Næserne!»

Og saa abonnerede han paa »*Politiken*«.

»Jeg schprang dog højest!» sagde Dachs-Avisen, men det kan være det samme. Jeg er saa maarschom, saa maarschom, og kan de ikke finde det maarschomme, er det deres egen Schkyld! Men der skal Mynt til, for at de kan se En.«

Og saa blev *Dachs-Avisen* liberal og fik Tæring.

Morgengnavet satte sig ud i Muddergrøften og læste i Saxe Runemester, og den sagde ogsaa: »Mynt skal der til! Mynt skal der til!» Og saa sang den sin egen bedrøvelige Vise, og Visen lod den trykke. Men der var Ingen, som læste den alligevel.

Mosaik.

— Den 2. Oktober Klokken 4,47 Minutter lukkede Digteren J. P. Jacobsen sin Havedør, og nu vil det vel altsaa blive Vinter. Der er ingen af vore Digtere, der holder saa meget af at prise Sommer som J. P. Jacobsen, men nu skal han snart have Tæppe paa Gulvet. Han har kjøbt et nyt i Aar, af de dyre, til nedsat Pris; det er med mange Farver, karmin, orange, violet, chamois. — J. P. Jacobsen bliver aldrig træt af Farver, han hører ikke til de Farvelade. Der er Hyacinther paa Tæppet, enkelte ere dobbelt saa tynde som de dobbelte, dobbelte ere dobbelt saa tykke som de enkelte; der burde være Roser, men J. P. Jacobsen er vant til at omgaas Zwibler, han foretrækker løjerlige Zwibler. For Tiden er der Intet, vor store Digter sætter over Hyacinther, han er bleven en anden Père Hyacinthe; han har faaet to Skæpper Løg sendt fra Holland, ikke til Boeuf, men til Kultur; han sætter nogle af Løgene i Glas, andre i Potter, og naar de saa til Foraaret blomstre, vil han strække sig paa sin Løgbænk og blive elektriseret af den udstrømmende Ozon (den samme Tilstandsform af Ilt, hvori denne hensættes under Elektricitetens Indflydelse, og i hvilken den ganske særlig formaar at destruere alle findelte organiserede og organiske Stoffer). Digteren har flyttet Haven ind i sin Stue; det er blevet en Havestue med et nyt Blomsterbord, af Naturtræ, fra Løweners Jernstøberi. Det Hele, hvor passer det ikke til Digterens Blomstersprog? Selv J. P. Jacobsen ser blomstrende ud, thi han er en Knop, men hvor skjønt vil det ikke blive med alle disse Hyacinther? Enkelte Hyacinther i dobbelte Vinduer, og dobbelte Hyacinther i enkelte Vinduer — hvilket Driveri!

* * *

— Den 3. Oktober Klokken 5,32 Minutter aabnede Digteren Carl Gjellerup sin Kakkelovnsdør; nu bliver det ganske bestemt Vinter. Carl Gjellerup er kuldskjær, han holder nok af at lægge i Kakkelovnen. Digteren har kjøbt et nyt Klaver, paa Afbetaling; thi han vil i Vinter lære at spille, af en Dame, Elev af Konservatoriet, ikke paa de dybe Strenge som Drachmann. Kan man undre sig over, at en Digter, der har gjort Lykke i «G-Dur», vil lære at spille? Det skulde helst alle Digtere gjøre, det vil sige, Alt, hvad der Dur i Norden, Klaveret er opretstaaende, opad Væggen, mat poleret; om Dagen lister Dagslyset fra det nærmeste Vindue sig ind paa Klaverbenene, klatrer opad dem, svinger sig ud over Klaviaturet og tager sig en Klaviatur op til Laaget; om Aftenen skinner Lysene fra de to mat forgyldte Broncelampetter, der for Symetriens Skyld ere anbragte en paa hver Side af Nodestolen, og spiller paa Tangenterne. De fleste af disse ere hvide, nogle sorte, thi Carl Gjellerup vil spille paa de Sorte for de Sorte; Kassen er af Valdnøddetræ — det kan nok være, den er mahogni!

* * *

— Voreses store Digter, Eedvard Brandes, har lukket sig inde for Vinteren; han vil ikke gjøre *et Besøg* i Aar, men kun virke for den højeste Oplysning. I den Anledning har han kjøbt sig en ny Petroleumslampe, med Sollysbrænder, thi Eedvard Brandes elsker det skarpe Sollys; derfor bruger han ogsaa dobbelt Væge.

* * *

— I den kommende Vinter vil Digteren Sophus Schandorph rejse omkring i forskjellige af vore Provinsbyer og holde Oplæsninger af sine egne Værker i Gæstgivergaarden. Forat Digteren bedre skal kunne modstaa det barske Vintervejr har en Del af hans Beundrere sluttet sig sammen og foræret ham en Pelts; det er Fanden gale mig en Svinepelts, med stride Haar, og den skal have kostet 140 Kr. foruden Processernes Omkostninger.

— Paa Kaféen. Gjæsten: «Hvad vil det sige, Hr. Vært, at De ikke mere holder «*Fliegende Blätter*»? — Værten: «Nej, jeg mente, det være overflødige, fordi alle de morsomme Indfalde jo kommer en Par Dage efter i «*Nationaltidende*« sin Mosaik.

* * *

Et godt Raad hver Dag.

— I denne Syltetid kunne vi ikke noksom anbefale de forskjellige Redaktioner af de nye Blade hellere at «sylte» for mange end for faa af de personlige Nyhedsartikler, der daglig bringes til Torvs; selv om man herved maa give Afkald paa den allerhøjeste Oplysning, vil det nok i Længden vise sig at være klog *Politik*.

Det stakkels Budget, som oftest er Kilden
Til Strid, som bekjendt,
Kom denne Gang, førend det plejer, i Ilden,
Og saa var det brændt.

Den Hal, hvor i fordums Tid J. A. Hansen
Var Ildgjerningsmand,
Og li'esom Gert Winther stod ved Assurancen
Mod Baal og mod Brand,

Blev til et uhyggeligt Brændofferalter
For stort og for smaat,
Skjønt Vandet fra Folketingstidendens Spalter
Dog alt gjorde vaadt.

Finansloven trnedes brat med Forvandling
Til Aske og Rög.
Det var en uhyggelig første Behandling,
Hvor al Ting man strøg.

Men heldigvis fik man den bort fra Stedet,
Skjønt Faren var stor;
Man fik baade Satsen og Ind-Satsen reddet
Til Lovens Ord.

Ja, reddet den blev af de flinke Brandmænd.
Nu faar vi at se,
Hvordan de Bergske og Holsteinske Vandmænd
Mod den vil sig te.

Maaske ved sin Redning den kom fra Asken
I Ilden i Aar
Og slap fra Karybdis, fordi den i Vasken
I Scylla nok gaar.

Snart faar vel fra Venstrepartiets Ledere
Den grov Konfekt.
Af Vælgerflertallets Ildtilbedere
Den bliver nok stegt.

Og alle de Sprejter, som Berg redigerer,
Og som sluge hans Mønt,
Den stakkels Finanslov delikaterer
Med tykt og tyndt.

—Naa, Ildprøven har den i alt Faldbestaaet,
Hvor der var hedt,
Og lykkelig Skjærsilden gjennemgaaet —
Det er altid lidt.

Men Venstres Vandprøve har den tilbage,
Og dersom den kan
Bestaa her, den lige saa lidt som Rolf Krage
Skyr Ild eller Vand.

Pareret i Oktav.

— Maa je' faa Skraa for den Øre?
— Ja, saa gjerne! Sku' det være for den hele?
— Aa ja! hvis Di har saa mejet paa Lageret?

Ved Gravøllet.

— Ve' Di Herrer køre mæ i Skovven?
— Næ, vi æ te Begravelse. De' ka' vi sku'nte være bekjendt.
— Gu' ka' Di det! Je' æ jo Ligets Nevø.

Berg Bogskonge tyk og stor
Ved Branden stod,
En „Holger Danske" djærv — i Ord,
En Degn saa god.
Højt Luen steg fra Slottets Tag
I mørke Nat;
Da styrted' ned med Knald og Brag
Saa mangen Skat.
Men Chresten har reddet sin Thronseng.

Og Flammen hvirvled gul og rød
Fra Fløj til Fløj,
Men Chresten Pligtens Stemme lød
Trods Ild og Røg.
Standhaftig stod den Bogsdrot
Og mæled' frit:
„Lad brænde kun Kong Christians Slot!
Jeg redder Mit!"
Og Chresten fik reddet sin Thronseng!

Saa brændte Tingets Bogreol
Med hver en Bog;
Men Tingets Formands Bord og Stol
Man med sig tog.
Da smilede Kong Chresten mildt:
Servanten fin
Blev frelst, og man bevared snildt
Hans Postelin,
Og Chresten fik reddet sin Thronseng.

Saa drog den gjæve Berg da hjem
Med lettet Sind
Og tog Papir og Blækhus frem
Ved Ildens Skin,
Og kjælt han skrev: det var ret godt,
At Ilden gram
Kun aad et gammelt Kongeslot
Og ikke ham;
Thi Chresten fik reddet sin Thronseng.

Og dernæst fældede Chresten Dom:
„Det Slot skal ej
Fremstaa igjen, men Pladsen tom
Skal staa for mig.
Hvor Estrups Provisoriemagt
Har staaet i Flor,
Der „visner" nu den gyldne Pragt
Foruden Spor."
Kun Chresten fik reddet sin Thronseng.

Hvad gjør det, om vort Fødeland,
— Som Slottet her —
Staar blottet, naar en Verdensbrand
Os truer nær,
Naar Chresten blot med breden Bryst
Kan byde kjæk
At bære egne Sager tyst
Fra Branden væk.
Thi Chresten har reddet sin Thronseng!

Brandvid og Vanvid.

Med rystende Haand og sydende Hoved — med sydende Hoved og rystende Haand — med rystende og sydende Pen, fra et rystende og sydende Blækhus skriver jeg en sydende, rystende Skildring.

Purpurstrømme fra et Lyshav! Et langt Kvindeskrig! En ung Pige falder forlænds i Rendestenen, en gammel Kjælling tumler baglænds, en midaldrende Kone sidelænds og en Skoletøs hovedkulds! Gnister — fygende, rygende! De hænge i Ens Klæder — de filtre sig i Haaret, smutte ind ad Ørerne, ud ad Munden, fare med en sviende Smerte ned ad Rygraden! — Gnister! — saa mange Gnister!

Jeg naar op ad Trappen. — Man kaster Malerier ned, bliver ved at kaste ned — kun en Brandmand staar bleg, virrer med Haanden — virrer med Hovedet. — De kaster atter ned — Brandmanden kaster op. — Jeg iler forbi ham — videre gjennem en Gang til Højre, ud ad en Port til Venstre, ind ad en Dør ligeoverfor — eller skraas — der hænger en daskende Lem over mit Hoved — Lemmen dasker og dasker — en Lemmedasker! — Det regner med Ild og hagler med Gløder! — Tilhage! Tilbage! raabes der! Jeg gaar frem! Sydende, sprudende, knitrende, bragende, hvislende, susende, brusende slikke Flammerne mig om Ørene. Jeg stryger Haaret fra Panden, trykker Hatten fast og iler frem — bestandig frem! Jeg er i Malerisamlingen og redder Malerier, jeg er i Geheimearkivet og redder Arkivsager, jeg er paa Slotspladsen og redder en Bog med Kongens Navneciffer — *Souvenirs intimes* — jeg søger at finde et Exemplar af «Haabløse Slægter». Tykke Røgsøjler! Gravmørke! sort, buldrende sort — jeg er oppe under Taget, jeg er nede i Kjælderen, jeg er allevegne! — Man skriger — jeg skriger — alle skriger! — Saadanne Sekunder, medens man skriger, faar man ikke sagt meget. — Det kommer bagefter! Et langt Hyl! Vi møder Brandmænd, som skriger Vand! Vandmænd, som raabe Brand! Vi vide ikke mere, hvor vi ere, de hvide Ansigter blive røde, de røde blive hvide. Jeg selv føler mig grøn! Saa vælter vi os ned ad Trapperne, tumler ud ad Vinduerne, triller ned ad Taget. — Man redder de sindsvageste Ting, men Ingen tænker paa at redde mig! Saa redder jeg mig selv — jeg svømmer gjennem Strømme af Vand, træder Vande i Beletagen og tager mig en Gammel i Mezzaninen. Her dansedes i fordums Tider — Slanke fyldige Comtesser, unge, fyrige Baronesser, hvide Skuldre, brusende Musik, Duft, saa megen Duft. Ild! Rød Ild. Gul Ild. Violet Ild. Kaffebrun Ild. Saa megen Ild! Jeg træder i Ild, jeg aander Ild, jeg hoster Ild, jeg nyser Ild, jeg skriver med Ildbogstaver paa Ildpapir, ildfulde Ildord! — Jeg tager fat igjen! En Flom af Os, trind og saa blød. Som Fløjel eller som tunge Drapperier i en Hertugindes Boudoir. Aske og Smuld! Smaa borende Ildorme, hviskende og tiskende, bugtende og vridende sig. Har De set August Lindberg! Saadan bugter og vrider han sig famlende og snigende — saa — pludselig — med et Spring! Saa megen Ild! Jeg farer atter i Tankerne op og ned gjennem Loftsluger og Kjælderlemme. Vandet siver over mig, falder som blødende Regn paa min glødende Krop. Saa vrider og bugter jeg mig gjennem den indre Slotsgaard. Der arbejder en Pumpe i en Sprøjte. Der er ingen Humør i Sprøjten. Var de med? Ja alle disse Mænd! Jeg var ogsaa med! Og glødende træt, flammende i dirrende Lidenskab pumper ogsaa jeg Vand i Sprøjten. Det siver gjennem alle Spalterne helt ned i Kjælderetagen!

— Saa sendte Dagen sin Vandflod af Medfølelse og Ligegyldighed og Nysgjerrighed henover Ruinerne af

Herman Brand.

Spænd og Spark.

Som et glædeligt Vidnesbyrd om, hvilken varm Interesse Publikum næ-er for vore offentlige Samlinger, Rigsdagssamlingen iberegnet, meddeler vi herved en Række Forslag fra forskjellige Indsendere, der alle gaar ud paa at skaffe Folketinget et passende Lokale, hvad det for Tiden jo i særlig høj Grad synes at trænge til.

* * *

En æret Indsender foreslaar at anvende Husarernes Ridehus til Samlingslokale, hvilket synes at være meget hensigtssvarende, i alt Fald for Jens Busk.

* * *

En anden dito mener, at man burde leje Folketheatret for at give Flertallet Lejlighed til at optræde i alle mulige Roller.

* * *

En tredie holder for, at «National» vilde være det mest passende Sted, dersom der ikke var den for Venstre særlig generende Ulempe forbunden med Lokalerne, at man som oftest er nødt til at «bestille noget» i dem.

* * *

Derimod antager en fjerde, at man uden Skade kunde etablere Samlingen i «Dagmar-Tunnelen». Antallet af Bajere vilde da stige svært i Tinget.

* * *

Saa mener en femte, at i Panoramabygningen vilde Venstre føle sig særlig som hjemme, paa Grund af den levende Illusion her kan frembringes paa Tilskuerne.

* * *

En sjette foreslaar, at, da Tivolis Concertsal alligevel ikke bruges i Vinter, kan man uden Skade i denne Tid lade C. Berg afløse B. Dahl som Dirigent derinde.

* * *

Endelig er der en syvende, men ikke sidste Indsender, som har den uforgribelige Mening, at Vartou Loft vilde i alle Henseender være at foretrække. Dels var her et i gamle Dage stærkt søgt Tilflugtssted for Husvilde, dels knytter der sig til Vartou en Række Erindringer, der er særlig tiltalende for Grundtviganerne, hvis store Høvding, som bekjendt, prækede i Stedets Domkirke, og endelig vil det jo være en Trøst for Berg, da han dog ikke har Udsigt til at komme i Cancelliet for det første, at han her har faaet Adgang til en anden af Landets «røde Bygninger», hvor han kan faa Lov til at opstille sin reddede Tronseng og paa den Maade for billigt Kjøb skaffe sig en Seng i Vartou.

* * *

Vi forbigaar enkelte Forslag om at henvise Tinget til Kvægtorvet, hvilket forekommer os i høj Grad upassende, bl. a. fordi der i Forvejen findes et tilstrækkeligt Antal «Førere» eller «Drivere» derude. Derimod er der et Forslag fra en æret Indsender, som i alt Fald kan tages under Overvejelse, nemlig at lade Tinget laane Husrum i den folkelige Forsamlingsbygning i Rømersgade. Berg har nemlig ved sine Alliancer med Socialister og Evropæere leget med Ilden tilstrækkelig længe, og da der nu er gaaet Ild i Spotterens Hus, kunde det maaske være paa Tide at flytte den brandfarlige Folketingssamling ind i nævnte Forsamlingshus, som da forhaabentlig er assureret.

Den jydske Kæmpe.

Et Folkesagn.

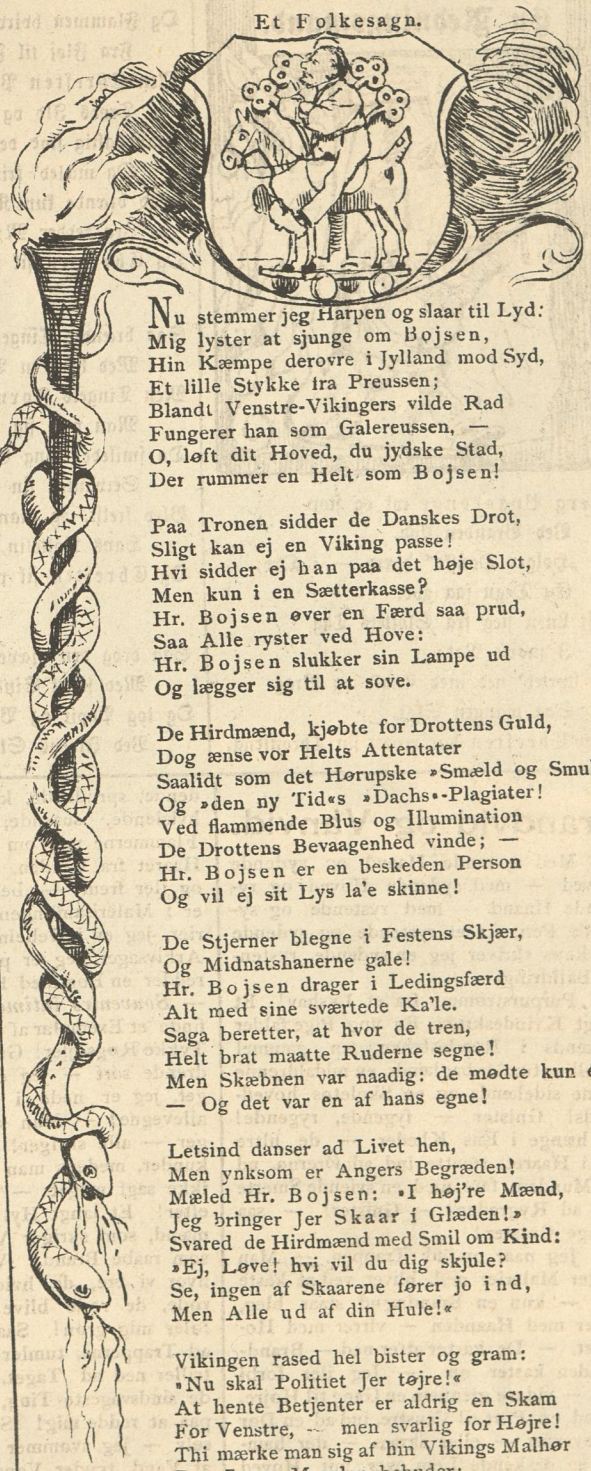

Nu stemmer jeg Harpen og slaar til Lyd:
Mig lyster at sjunge om Bojsen,
Hin Kæmpe derovre i Jylland mod Syd,
Et lille Stykke fra Preussen;
Blandt Venstre-Vikingers vilde Rad
Fungerer han som Galereussen, —
O, løft dit Hoved, du jydske Stad,
Der rummer en Helt som Bojsen!

Paa Tronen sidder de Danskes Drot,
Sligt kan ej en Viking passe!
Hvi sidder ej han paa det høje Slot,
Men kun i en Sætterkasse?
Hr. Bojsen øver en Færd saa prud,
Saa Alle ryster ved Hove:
Hr. Bojsen slukker sin Lampe ud
Og lægger sig til at sove.

De Hirdmænd, kjøbte for Drottens Guld,
Dog ænse vor Helts Attentater
Saalidt som det Hørupske »Smæld og Smuld«
Og »den ny Tid«s »Dachs«-Plagiater!
Ved flammende Blus og Illumination
De Drottens Bevaagenhed vinde; —
Hr. Bojsen er en beskeden Person
Og vil ej sit Lys la'e skinne!

De Stjerner blegne i Festens Skjær,
Og Midnatshanerne gale!
Hr. Bojsen drager i Ledingsfærd
Alt med sine sværtede Ka'le.
Saga beretter, at hvor de tren,
Helt brat maatte Ruderne segne!
Men Skæbnen var naadig: de mødte kun én,
— Og det var en af hans egne!

Letsind danser ad Livet hen,
Men ynksom er Angers Begræden!
Mæled Hr. Bojsen: »I høj're Mænd,
Jeg bringer Jer Skaar i Glæden!»
Svared de Hirdmænd med Smil om Kind:
»Ej, Løve! hvi vil du dig skjule?
Se, ingen af Skaarene fører jo ind,
Men Alle ud af din Hule!«

Vikingen rased hel bister og gram:
»Nu skal Politiet Jer tøjre!«
At hente Betjenter er aldrig en Skam
For Venstre, — men svarlig for Højre!
Thi mærke man sig af hin Vikings Malhør
Den Lære, Moralen bebuder:
At naar man vil stikke og vil vise Klør,
O! saa maa man ej spille Ruder!

Præterea censeo:

«Paa denne Tomt rejses intet Kristjansborg for tredje Gang!»

MORGENBLADET. Den 4. Oktbr. 1884.

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 16. Oktober Nr. 42.

En lille Sfinx.

— Hør Ida! kan du gjætte en Gade med V.
— Er det en Gade eller Stræde.
— Nej! det er et Skaft.

Efter Branden.

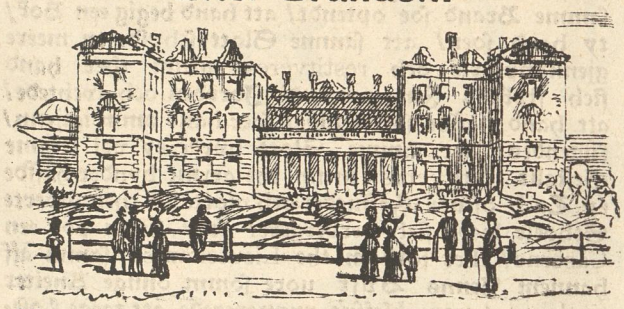

Hvor CHRESTENS Hjærte dog kan banke fromt!
«Her intet Christiansborg» — saa lød hans Tale;
«Oprejses tredie Gang paa denne Tomt!»

Den ædle Høvding for de Radikale
Har haft den bedste Hensigt, uden Tvivl,
Ved Slottets Fremtidsskæbne sort at male.

Det var for ham jo kun et Slags Exil,
Den Kongeborg, han tog sig Lov at bo paa
Fra Sædemaaned til forbi April.

Et varigt Ophold turde han ej tro paa;
Saa heller, som Pendant til Koldinghus,
Ha'e ogsaa her en Slotsruin at glo paa!

Da jordisk Storhed let gjør En konfus,
Saa er det rart, man altid har for Øje
En Kongeborg, der sunken er i Grus.

Og ved at se paa Borgens svedne Fløje
Som i sin Valgkreds føler han sig hjemme,
Hvor ogsaa sligt et Syn ham kan fornøje.

Thi én Ting maa man ingenlunde glemme,
At selv om Borgen her stod ganske hel,
Hvad Minder havde den da vel i Gjemme?

Af Tabet BERG kan bære godt sin Del,
Da Christiansborg var dog i Bogø-Kronen
Alt andet end en kostelig Juvel.

Her knytter sig for ham kun Traditionen
Til Skuffelser, til Vandgang og Fadæser,
Samt Haab. der immervæk blev stødt fra Tronen.

Hans Liv gled her imellem Kjældernæser
Og Buler i den altfor aabne Pande.
— Fæld en medynksom Taare, kjære Læser! —

For ham var Christiansborg, det maa man sande,
Kun et forstenet Minde om Bêtiserne,
Han gjorde for et Kabinet at danne.

Og saa bebrejder Højre i Aviserne
Ham, at ved Branden han ej tænkte paa
Saa meget som et Tog mod — Friserne.

Sligt tør for Alvor BERG man foreslaa,
Hvis Bondetog gik op i Røg! Det skulde
Vel bedre Alexandertoget gaa?

Nej, Folkehjærtet fatter nok til fulde,
Den Fordring var for ubarmhjærtig stræng!
BERGS varme Bryst ej taaler Marmorkulde.

Og det, han redded', greb han ej i Flæng:
To dyre Minder blev om Bogø-Drotten
Jo frelst, idet han redded' først sin Seng

Og dernæst frelste — Folke-Kammer-Potten.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Och thet begaff sich/ att hand Chresten Povelsøn Berre uærendes uell een kronet Konning vdaff Bogø/ besluttede att hand sich och uillde laede sallue. Och bleff ther gijorrt eet stort Parlemente udi then Staed Hillerøed/ huor hand fordoms haffde sitt konngelige Ryggbloed laedet for Folkets Sag vdtappe. Och ther the komm tillsammens/ traadte 4re aff the ypperste Skijallde och poetæ/ ther poe then Tiid uare i Lanndet/ nemmeligen hand then gammele Uelæruærdiche Pastor Hostrup/ hand then ey æruærdiche Soffvs Skamdropp/ hand then stoere Holcher-Dantzsche-Drachmand/ och hand then liiden Folcke-Kammersannger Otto Borchsenivs tillsammens/ och the offuersmorrte hannem Chresten Povelsen kallit Berre meth meegen søed Saluellse och Uirack/ soe att hand glintzede fraa Topp til Toe/ och meente hand sich formeedelst sliig Salluelse att uære bleffuen end meere heelig och vkrenckelich/ enn hand thet tillforen uoren haffde. Menn samme Sallue/ uærendis aff lrtter stoere Orrd och fedt Flæsch destilleret haffde ey forr the Giropæeres Næser een søed Lucht/ och the hvlldte sich for Næserne och uillde ey samme Chresten vdi theris consilivm och synagogve annamme. Bleff thervdoffuer hand then gammele Konning Chresten soe altereret och edderspent/ att hand straxen steffnede allt Folcket till Thinngs vdi een Landtsbye/ somm Uemmeleff beneffnes. Och mælede hand ther stercke Ord omm the Klamme Suartalffer och næseuise Grønskolding-Vnnger/ som ey hannem blindt att follge och accompagnere geneegne nare. Och uille the ey heller udi hannses follcke-Krønicke stvdere/ menn sammenskreffue een annen Krønicke/ ther uar soelvnde meth Tryckfeylere vdstafferet/ att samme gaff platt vd inngen Meening/ enn man then somm een hebrayske Krønicke betrachte uillde och bachfraa att interpretere uillde sich bemøye.

enn ther the kiemppede allerhaardest/ begaff thet sich/ att thet Slott Christiansborre/ huor hand Chresten Povelsøn haffde siin residentze/ gick op vdi Illdslver. Ty the haffde/ forr att ey the arrme bynder schvlde aff Kvlde/ somm the favre smo-Blommster poe Marken/ platt henuissne/ till sex och treti store Gradder paa Thermometrum indfyeret/ och soesom samme bynders boe-Pæl uar meth uissene Pinnde och alskøns vnyttige Papierer belemret/ fengede thette Illd och thet opbrenndte meth sammt mange aff the deyliche Mobilia/ huormeth Chresten Povelsen thennem haffde beskencket. Och haffde hand Chresten ey hafft Mannsmoed vdi Brøstet och ett Daneuircke sammestets/ daa vore uell selff hannses præchtiche Thron-Senng meth Dynner och Laegen och Pvde-Uor jammerlichen oppbrenndt. Menn somm samme Folkehøffding ey nogentiid haffde skyet Uann/ menn manngen goed Uannganng vdi siin Tiid begangen haffde/ soe gig hand och forr siine Mobilia meth stoer courage vdi Illdslverne/ och salluerede hannd ey blott meth eegen konngelich Hand aff siin Seruante thet kosteliche Posteliin/ somm tilluisse/ naar ett secvlvm er forrgangen/ poe thet Slott Rosenborre somm een Amindellse omm hanses Regimente uil bliffue oppbeuaret/ menn och the Documenta/ somm aff then Greffue Hullstein-Blæsenborre meth eegen greffuelich Hand ere nedskreffne och conciperede. Men hand bleff dock aff samme Brand soe optendt/ att hand begig een Bok/ ty hand soer/ att samme Slott schvlde ey meere gjennoppføris och restitveres/ menn ther hand sich stvkken Sengeren vdi Jorrden och lvchtede/ att hand haffde soren illde/ soer hand omm igjjenn/ siigendes/ att samme Slott bvrde ey vdi samme Gestallt restitveres/ menn the arrme bynder haffde ey Tach offuer Hoffuedet och motte aff then suoerte Schoele laede sich herbergere/ forr siiden poe een Caserne/ ther fordom the Lieutenants/ somm aff hannem Jenns Bvsk uore somm onnge Kneiter titvlerede/ uore bleffne præparerede att taege Losemente. Och vdi thette svre Uvele motte the biide.

Krænket Uskyldighed.

Efter Tails Fiirgemyn.

—„Nei, saa lad mig synke i Graven i dette hellige Øieblik! Ikke det Gud har ladt skabe, har jeg rørt inde i den anden Ting!—

Endnu et Par Brandere

efter Branden.

Stor-Avguren Hr. Hørup ler
Og stryger sig lunt om Barten,
Da han sin tykke Kollega ser
Ved Slotsbranden komme i Farten;
Thi Dagen efter en Mefistofæl
Parole af Chresten blev givet,
Hvorved han rendte sig — ikke en Pæl,
Men en Brand-Stage ind i Livet.

Hørup selv sa'e slet ingen Ting;
Det var jo meget elskværdigt!
Selv Cantor gik ganske besindig omkring,
Og det var nu mere mærkværdigt:
Man kunde forstaa, om Hr. Cantor kom
En Smule i Fyr og Flamme,
Da Huset faldt, som minded ham om
Den Oldenburgske Stamme.

Dass-Avisen nægtede sig
Hver eneste Leder af Slagsen:
Det er jo priseligt, — synes De ej? —
Naar man er saa maarschom som »Dachsen«,
Men ganske at holde sin pæne Avis
Fra Ilden, var viel zu verlangen:
I Sprøjtevæsenets Paradis
Blev Dachs-Avisen til Slangen!

Gnistrende gal i Røghætten stod
Hr. Berg med Haanen og Kimsen;
Da Luen slikked om Slottets Fod.
Blev Chresten skjør i Gesimsen!
Hvad er et Slot for en Herre saa stræng?
Han smilede barsk og sveden:
»Faar jeg blot reddet mit »Seng- Germain«
Kan Resten trygt vandre heden!«

Navnet »Berg« kan dog lovlig tidt
Sin Ejermand svært blamere!
En anden Berg med »Husarenritt«
Ej Branden vil akkompagnere;
Den ene breder sig i sit Blad
Som en brammende, tankeløs Ord-Berg,
Den anden gi'er Løjtenanterne Mad —
Men han hedder ogsaa Bord-berg.

Undskyldning har de begge, — hvad man
Paa Forhaand jo nok kunde vide, —
Men der er et Ordsprog om Røg af en Brand,
Hvorpaa man i Reglen kan lide.
Vel muligt, at Dommen ej lige stræng
Hr. Bord-Berg og Seng-Berg bør ramme,
Men — er de end skilte ved Bord og Seng,
Bli'er Facitet dog det samme!

— Nu har Amalie Holm faaet et nyt Gebis af sin Mand!
— Naa! har Du nu ondt for Tænder igjen?

En tvivlsom Kompliment

— Hvor gammel jeg er? Det forekommer mig ellers noget indiskret. Naa! gjæt en Gang.
— Aa! jeg antager henved de Tyve.
— Ser jeg virkelig ikke ældre ud? De smigrer vist.
— Nej! jeg dømte kun efter Deres Konversation, Frøken.

En ny Folkedom.

I *Ringsted Folketidende*
Blandt alskens Spaltefode
Man nys en voldsom bidende
Artikel kunde møde,
Hvori en Hr. Christophersen
Ku'e Læserne fortælle, man
En Haupt- und Staatsaktion igjen
Har paatænkt mod Hr. Nellemann,
For Hr. Christophersen kan inte li'e,
At Nellemann ej lægger Sag imod sit Politi.

Om Jyderup han ta'er paa Vej,
Formedelst baade Nancke
Og Politiet vilde ej
Godvillig la'e sig banke,
Nej, deres Stave tog de frem
Og trods Hr. Schjøtts og Dønnergaard banked' de med Fynd og Klem
De stakkels Venstrebønder,
Skjønt der staar skrevet, at mod Venstremænd
Har Politi og sligt Krapyl ej Lov at slaa igjen.

Vel tilladt er i Lovens Ord
Nødværge, naar det kniber;
Men Faren maa da være stor,
Før man til saadant griber,
Og en Betjent, det véd man vel,
Bør ikke bruge Staven,
Før han er slaaet selv ihjel
Og puttet ned i Graven.
Hvis før den Tid han drager Staven ud,
Han volder baade Hoved-, Ben- og Arm- og Grundlovsbrud.

Og saasom Nellemann stod her
Som ligegyldig Faktor,
Skal Hørup atter ha'e Salær
Som Rigsretssagens Aktor.
Ministeren er forud dømt
Fra Ære, Liv med mere;
Hans Dom Christophersen har drømt,
At han skal exekvere;
Den bedste Villie hertil Manden har,
Men — »Hør, Mosjø Christophersen, I er *ma foi* en Nar!«

La Estudiantina Espagnola.

Den berømte Spanier, Komponisten, Virtuosen, Journalisten, Impressarioen Robert Henriques, der er bosat heri Byen, har komponeret en ny Ouverture, som vil blive opført ved de Filharmoniske Koncerter.

* * *

Efter senere tagen Bestemmelse vil den ny Ouverture, der er komponeret af den her i Byen bosatte berømte Spanier Robert Henriques, ikke blive opført ved de Filharmoniske Koncerter, da Komponisten paa Grund af sin journalistiske Virksomhed endnu ikke har havt Tid til at gjøre «Morgenbladets» og de øvrige Musikanmeldere sin Opvartning.

* * *

Overretssagfører Cantor, en ligeledes heri Byen bosat Spanier, modtog i Gaar en Deputation af Lemmerne paa Almindeligheden i Anledning af hans glimrende Artikel i Dass-Avisen angaaende vore kommunale Forhold i Alm. og Lemmebespisningen i Særdeleshed. Der overraktes Hr. C. et Æresdiplom med Portræter af de mest fremragende Lemmer, en udfyldt Bestillingsseddel paa »Den ny Tid« samt en Invitation til Rumfordsuppe paa Lørdag.

* * *

Hr. Assel Henrisches, er anden her i Byen bosat spansk Journalist, Fætter til den verdensberømte Robert Henriques, har paa Opfordring af Abonnenterne i Mad. Bollerups Loge begyndt Udgivelsen af et nyt Theaterprogram: »*Den ny Tid*«.

* * *

Emile Zolas og Alphonse Daudets intime Ven, den her i Landet bosatte Spanier, Kronikøren N. J. Berendsen er af Kongen af Spanien bleven anmodet om at foranstalte Udgivelsen af »*Dass-Avisen*« og »*Den ny Tid*« paa det spanske Sprog. Bladet vil blive fuldstændig kauscher oversat og er nærmest beregnet paa den spanske Koloni i Jerusalem.

„Hvorhen?"

(Af Brygger Tuborg.)

De har Hr. Redaktør i Deres sidste Nummer debatteret det interessante Spørgsmaal, hvor Folketinget skal være, maa det være mig tilladt at omtale et andet, hermed beslægtet Spørgsmaal, som synes at lægge nok saa meget Beslag paa Venstres Opmærksomhed i den sidste Tid, nemlig: »Hvor skal Bundtmagerloftet være?«

Foranlediget af, at et af de mindre Koryfæer under Slotsbranden paa Ridebanen henvendte sig til daværende fungerende Slotspladsformand, Hr. Chresten Berg, forat faa opgivet, hvor man skulde holde Møde, sammenkaldte Berg en extraordinær Generalforsamling. Der blev naturligvis stillet en Masse Forslag; først tænkte nogle Medlemmer af Bundtmagerloftet paa *Vartov Loft*, men Majoriteten stemte herimod, da man mente, at den grundtvigianske Retning var tilstrækkelig repræsenteret indenfor Venstre i »*Morgenbladet*«. Dernæst faldt ligeledes et Forslag af Folketingsmand Bajer om at møde i *Kvindelig Læseforenings* Lokaler, da han mente, at Tinget vilde have godt af Kvindens forædlende Indflydelse; og samme Skæbne havde Taubers Proposition, der var holdt i al Almindelighed, om at samles paa en af Byens større Restaurationer, f Ex. *Sekamps* eller *Neiiendams*, og kun i yderste Nødsfald at søge til *Kjøbenhavns billige Kaffe- og Spisehus*, dog selvfølgelig uden nogen som helst Indskrænkning i Henseende til Mad eller Drikke. Det viste sig snart umuligt at komme til nogen Overenskomst; lød Forslaget f. Ex. paa *Kvægtorvet*, hvor der vel savnedes en stor Bygning til hele Besætningen, men hvor det nye Slagtehus formentlig egnede sig saa fortrinlig for alle de Udvalg, hvis Hovedopgave det er at slagte Lovforslagene, følte Dr. Wederkinch Madsen sig ilde berørt og forsikrede, at han ikke var saadan et Kvæg, at han vilde gaa ind herpaa. Kom Jens Busk med sit gamle Forslag om *Husarkasernen*, var Hørup strax paa Militærerne og vilde ikke indlade sig paa denne Nihilisme, skjønt Busk bemærkede, at det var noget civilt Sludder af ham. Foreslog Fraktionen Eedevard Brandes-Hørup-Pingel at flytte ind i *Hotel l'Europe*, gav Berg sig til at deklamere mod Europæerne; o. s. v.

Forsamlingen skiltes derfor ad uden at være kommen til noget Resultat. Da jeg imidlertid tror at have udfundet et Forslag, som forhaabenttig vil kunne samle en Del Stemmer om sig, tillader jeg mig derfor herved at fremsætte det. Kjøbenhavn ejer nemlig i »*Ligkisten*« et Lokale, der endog lige til Navnet maa siges at være særdeles godt til Hensigten. Kan der tænkes et bedre Sted, hvor Udvalgene

kan begrave Regeringens Forslag, end i »*Ligkisten*«? Tauber kan til enhver Tid faa sin Sult og Tørst stillet; Hærudvalget kan faa sine musikalske Lyster styret, og Præstationerne er af en saa kosmopolitisk Art, at de maa tiltale selv Pingel & Co. Saa vidt vides, er der kun én Ulempe ved Lokalet, idet der ingen Plads er til en tilstrækkelig stor og komfortabel Formandsbolig. Dette Savn vil imidlertid let kunne stilles, da den lille Bygning, som Magistraten lader opføre lige ved Siden af »*Ligkisten*» og som endnu ikke er tagen i Brug, synes at egne sig udmærket til Tilflugtssted for den haardt trængte Formand, og Pladsen er saa rigelig, at han vistnok godt maa kunne afstaa et Par Kabinetter til Viceformændene. Tilmed er Sagen meget let at realisere, da en Kabinetsordre fra Kongen af Bogø til Magistraten sikkert vil være nok.

Spænd og Spark.

Det er nu endelig afgjort, at Rigsdagen skal holde sine Møder i det gamle Landkadetakademi, hvilket synes at være en heldig Foranstaltning, da det videnskabelige Akademi, hvor Rigsdagen havde sin Aabning, ikke indeholdt den tilstrækkelig folkelige Luft, der er en Livsbetingelse for Venstres Organer, hvorimod Landkadetakademiet kun forudsætter en almindelig landlig akademisk Dannelse, og den har selv Jens Busk.

* * *

Akademibygningen bliver i denne Tid underkastet forskjellige Reparationer for at kunne modtage sine høje Gjæster paa en værdig Maade; den øverste Etage staar saaledes allerede ledig.

* * *

Til Forhandlingslokaler har man meget passende udset de to store Sovesale; den største og bekvemmeste faar naturligvis Folketinget. I Stedet for Lænestole paatænker man at anbringe Sovesofaer, af hvilke hvert Medlem faar en, med Undtagelse af Formanden, der beholder sin reddede Tronseng, hvilken opstilles paa en passende Forhøjning i den ene Ende af Salen.

* * *

I den anden Ende ere Varmeapparaterne anbragte, hvilke skulle være af en saa farefri Konstruktion, at det ikke anses nødvendigt at have et Par Dampsprøjter ved Haanden for at frelse Bygningerne i Nabolaget.

* * *

Belysningen sker ved Hjælp af elektriske Glødelamper; dog har man ved Siden heraf ment at burde benytte andre Belysningsmidler af Hensyn til de Medlemmer, der ikke kan taale at stilles i et altfor klart Lys.

* * *

Paa Bergs Plads vil der saaledes blive anvendt en rigelig bengalsk Belysning.

* * *

Paa Grevens Plads paatænker man at anbringe et Par Sandhedsfakler, hvorimod Hørups dito vil komme til at glimre med en rød Lanterne.

* * *

Monrads Plads tænkes belyst med et Par Voxkjerter af det fineste Vox populi, da man frygter for, at han ellers ikke kan se at snakke tilstrækkelig sort.

* * *

Foran Eedvard Brandes's Plads vil en Række orientalske Lamper paa en behagelig Maade afbryde det ensformige Skjær af en Skok Tranlamper og folkelige Tællepraase, hvis Lys dog ikke af denne Grund behøver at sættes under nogen Skjæppe.

* * *

Skrædder Holms Plads vil blive oplyst ved Hjælp af Petroleum, for at denne store Taler ikke skal være udsat for at tabe Traaden i sine Foredrag; derimod maa forhenværende Skomager Hørdum nøjes med en almindelig Begfakkel.

* * *

De tilstødende Værelser vil blive indrettede dels til Udvalgsværelser, dels til Garderober, saa selv »Dr.« Wederkinch Madsen med Lethed kan finde noget at hænge sin »Hat» paa.

* * *

Til Referentloge siges at være lejet et Lokale i Reverentsgade, som i den Anledning foreslaas omdøbt til Referentsgade. Lokalet skal have en særdeles passende Beliggenhed, da man der er aldeles sikret imod, at Referenterne herfra kunne høre det allermindste af Forhandlingerne, et Resultat, det, som bekjendt, ikke var lykkedes fuldstændigt at opnaa i det afbrændte Folketingslokale.

* * *

Hele Arrangementet har imidlertid en ren provisorisk Karakter; dog er der foreløbig ingen Grund til at antage, at Folketinget vil vægre sig ved at gaa i »den provisoriske».

Valgets Pine.

(frit efter Schandorf.)

Højt fra Kvisten Skamdrup fra sit Kammer
Stirrer ud i den sene Kvæld;
Se, der bølger under Gassens Flammer
Mylren tæt, lutter »Smuld og Smæld«.
Hvordan faar han der vel sin Entrébillet
Til det store Bal paa Hørups Gyngebrædt?
Ak! Ak! Ak! Var han let og ung! —
»Morgengnavets» Kroner tynger i hans Pung.

Stig kun ned, hvor Brandes's Sorte sværme,
Visdom sank, hvis den findes der;
Om Du griber i en Haandfuld Bærme,
Sligt en Realist ej ta'er sig nær, —
Nej, jeg Chresten Berg jo skænket har min Tro;
Korsgaaard er hans Præst og han er flink — jo jo!
Fy! Fy! Fy! — Han er ej min Brud:
Stilen er flad og Vadmel er hans Skrud.

Skamdrup fik saa muldent Brød at tære
I Diktat fra Chrestens Skolepult,
Uden denne Kost det kunde være,
At han døde langsom Død af Sult.
Ak men Korsgaards Præk er ikkun daarlig Mad
For en kraftig Svend med Trang til »Gytjebad«.
Ud! Ud! Ud! Trævl i Luften stærk
Op med Kritik det vamle Degneværk!

Hen til Trinitatis, hvor med Bølger
«Sortehavet» vælter imod Kyst,
Der en Perle sig paa Bunden dølger;
Perler er jo Skamdrups største Lyst.
Ak, men selv om han var nok saa uforsagt,
Perlen blev dog aldrig paa hans Bane lagt.
Frem! Frem! Frem! Perlen findes ej,
Hvis Du ej stot tør vandre Cantors Vej.

Hvor der ikke voves, kan ej vindes,
Sæt kun Vers i «Den nye Tid»:
Plads ved Assel-Ottos Gilde findes,
Se han smiler vennehuld og blid.
Fanden gale mig! Nu komnet Sejren strax!
Raab et Hurra glad for Sechers lille «Dachs»!
Tys! Tys! Tys! Hvilken liflig Klang:
I Dassaviser toner Skamdrups Sang.

Uden for det Hele.

Et Fællesmøde holdes hos CHRESTEN Tyran;
Men os han lukker ude! Ha, hvilken skændig Plan!
Det vilde vi ved *Logos* ha'e fors'oren!
— Et Nøglehul er ikke det heldigste Organ
For «den højeste Oplysning» i Norden!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 23. Oktober Nr. 43.

Pædagogisk Økonomi.

— Skal De virkelig skifte Huslærer igjen til November? Jeg trode, De var saa tilfreds med ham.

— Ak ja saamænd; det er vi i Grunden ogsaa, men han har en Appetit, skal jeg sige Dem, saa han er nærved at spise os ud af Huset.

Byggeplaner.

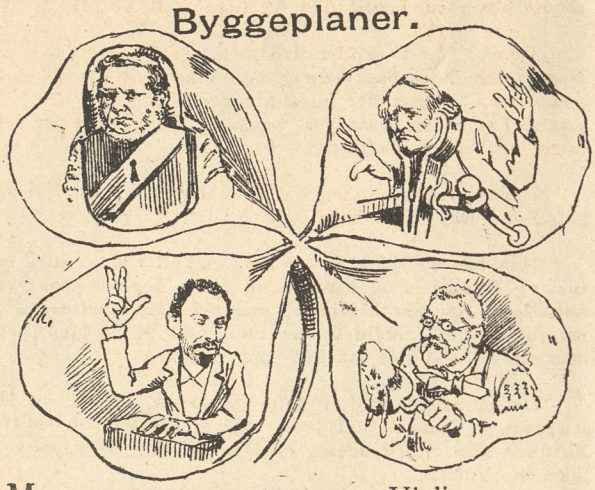

Mens «*Morgengnavet*» stemte Violinen
Vel dybt, da Christiansborg gik op i Brand,
Og «*Politikken*» midt i Kattepinen
Paa lovlig høje Toner lægger an,
En Slags Debat de laved' dog i Stand
Om, hvad der nu bør gjøres ved Ruinen.
Af Vejen vil de begge to den rydde,
Da den ta'er Pladsen op til ingen Nytte.

Det Syn kan jo endogsaa gjøre trist
En Høvedsmand med Panden fuld af Buler,
At se det pæne Hjem, han her har mist',
Betragte ham med tomme Øjenhuler,
Lig et Skelet, der ikke Ro og Rist
Vil la'e hans Hær, hvor den endog sig skjuler,
Og synes Venstres Tomhed frækt at haane!
— Nej, saadan kan det ikke blive staaende.

Men, hvad nu her skal bygges op igjen,
Se, det er netop Sagen, som skal klares.
En Kongeborg paany? Nej Tak, thi den
Ide kan dog af folkelige Mænd
Som Venstres Ledere kun slet forsvares;
Og naar den Udgift ikke helt kan spares,
Vil Tinget nok en billig Grund blandt andet
Til Slottet finde i — Rhabarberlandet.

Men paa Slotsholmen er en klassisk Jord,
Hvor Folkets bedste Minder høre hjemme!
Der afgav SCHROLL i mange Aar sin Stemme,
Og der fik BERG ej sagt sit «sidste Ord».
Der var det, EEDEVARD ved *Logos* svor,
Og J. A. HANSEN var saa tidt i Klemme!
Her maa vi ha'e et vældigt Parlamentshus,
Der stikker Statens andet Assistentshus.

Og flot naturligvis det være maa!
Med Guld og ei med Kobber vi det tækker.
Et Babelstaarn vi sætter ovenpaa,
Der, om det ikke just til Himlen rækker,
Dog sagtens kan de Luftkasteller naa,
Hvor Venstre sig paa Magtens Hynder strækker.
— Nej, spare her var simpel Uanstændighed!
Vi maa dog ha'e forgyldt vort Folks Elendighed!

Grundejer- og Vælgerforeningen

i

Bavleborg.

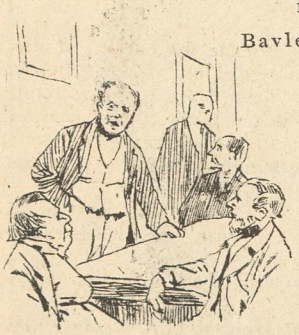

Gjæstgiver Rask vilde henstille, eftersom og saasom vi var samlede for at afhandle om Brandforanstaltninger, at der strax blev bestilt en lille Bolle «Afbrændt», saa skulde han ha'e den Ære at præsangtere de Herrer No'et nok nidagewesenes i Retning af en delekat Mingelering, og da han følte sig overtydet om, at de Herrer med brændende Begejstring vilde gaa ind paa hans Forslag, havde han allerede givet sin Kone Ordre til at tænde an og om et lille Kvarter skulde den læskendes Svaledrik være fix og færdig.

Væver Knude vilde spøre, om vi levede i et oplyst Land (Nej! — Jo! — »Inte naarenstid det er Maaneformørkelse!«) For i et oplyst Land der behøvede inte Borjerne at forlade dereses Aftenbeskæftigelse, som kaske for Nones Vedkommende var inte videre andet end som at sidde og pimpe Algohold i Gjæstgiver Raskes Lukaf og dermed nedbryde dereses Helbredstilstand for ikke at tale om dereses økonomiske Forfatning, men som for hans Vedkommendes var en gavnlig Lektyre i allehaande oplysende og belærende Organer, saasom han vilde nævne Bavleborgs »Afholdstrompet«, og den var et Blad han vilde anbefale, og naar han skulde forlade den Beskæftigelse og i Stedet gaa herned, skjønt det var en lang Vej og en skandaliøs Stenbro, bare for at sige Noget om vores Brandvæsen, saa var det fordi vi hade en Borremester, som var inte mere af en Folkets Mand end som for Exempel han vilde sige Kejser Tilberius af Grækenland, som han havde læst om i »Den lille Vandlillies« Søndassnummer, og han havde nok heller inte sport, hverken Vælgere eller Repræsentanter om Noenting, men lat Alting staa og forfalde, og han vilde spøre om det kaskesens var underlit under saadan et Menisteriom som det nuværendes?

Slagter Kraft syntes ikke, Brandvæsenet her Steds var forfaldent, ikke heller var Bormesteren forfalden eller none a Borgerne uden som maaske Knude, der var forfalden til a sluddre og drikke Pompenheimer, og kom der Vandmangel ved Ildebrand, saa var det, fordi Knude havde drukket mere Vand end Byens store Sugeværk i et helt Aar. Men det var natyrlig, a han ku'nte beholde al det Pjaskeri i sig, og derfor var det han gav vos alle de orretoriske Størtebade, og hvis Knude skulde have Lov at væve videre, saa trode han, vi var mere udsatte for at omkomme formedelst Vandvare end formedelst Brandfare. Saa nu vilde han bede Knude dreje Hanen for og sla'e Vandlaas for sin Veltalenhed og sine Vandkunster.

Gartner Lillie vilde holde sig til Kraft og angaaende Knude havde snakket om en «Vandlillie», vilde han, hvis det var Meningen, at det skulde være injurierendes mod ham, bare bemærke, at naar han gav sin Haves Blomster og Rødder og øvrige Frugter Vand, saa var det hans lovlige Handtering, og det ku inte falde ham ind at mingelere Mennesker og Planter fordi de var meget forskjellige, som nu for Exempel at Menneskene voxede inte op a Jorden, og dersom man som han, hade ni Børn, hvoraf det

ene hade engelsk Syge og inte vilde voxe, ku de inte hjælpe at komme Gjødning, ikke engang a den fineste Guano paa det, og inte heller a pjaske det med Vand, men Borremesterens Frue hade giet ham en gammel Flaske Portvin og det ku nok være, det var en Plantebedugger, som man hade Fornøjelse af, og han var en Smaaborger og hade inte assyreret, saa hvis der sku komme Ild paa, saa var den jo ligefrem inte hyggelig.

Handskemager Knap vilde advare mod en motiveret Panik. Han havde netop den foregaaende Aften siddet i sin Families Kreds og læst af «Nationaltidende om Slotsbranden og næste Dag, altsaa netop i Dag, havde han ganske tilfældig meddelt sine Tanker derom til vor højtærede, omhyggelige Borgermester, og denne havde fuldstændig givet ham, Knap, Ret i, at Slotsbrand neppe var at befrygte i Bavleborg, for det første, fordi der intet Slot var, og for det andet, fordi Bavleborgs Sprøjter ved den sidste Prøve fuldstændig havde overstraalet Nabobyernes. Det store Sugeværk var, naar undtages at Slangen hist og her var sprukken, og at der var Mistanke om, at en død Rotte var bleven siddende i den anden Ende, som imidlertid nu skulde skæres fra og ses efter, i en fortrinlig Stand. De smaa Sprøjter var vel knap saa gode, men man maatte stole paa, at de næppe for det Første vilde komme i Brug. Borgermesteren havde ogsaa udtalt sin Glæde over den Flinkhed, der af Byens Borgere var udvist ved sidste Sprøjteprøve, og kun en enkelt vævende Medborger, der altid søgte at gjøre Knuder, kunde nære Tvivl om, at alt var, som det skulde være.

Partikulier Güldenmeyer kunde forsjikkre, at dersjom hanses Medborgere vilde vise ham samme Tillid, som naar de af og til kom til ham for at arrangsjerere en lille Laan, saa schkulde han — Gudbevaresch natierlich mod en højst beskeden Profision — besørre dereses Infentar assjureret til ganschke urimelig och latterlich lille Bræmie hos et aldeles grundmuret scholid Assurangsjeselschkab i Hamburg, og der hafde han sel assureret, och Gud och Hvermand vidste jo, han var en ruinert och schpolert Mand och hatte knap en Schtol a sidde paa, men de schmaa Ding han hatte, hatte ja Affeksjonsværdi, saa han hatte dem assurert for over titusind Kroner og kostet næsten gar slets ingen Ting.

Graver Pilehøj troede, man kunde tænke for meget paa det timelige Gods Han havde saa tidt tænkt, naar han sænkede en Medborger i Jordens Skjød og fik at føle, hvor trevne Ligets Arvinger var til at udrede den ubetydelige Godtgjørelse, der klæbede ved denne højtidelige Handlings Fuldbyrdelse, at der dog var noget, om han saa maatte sige, for det følende Hjærte stødende i den Iver, hvormed man her i Bavleborg søgte at værne det timelige Gods i Modsætning til den Ligegyldighed, der udvistes med Hensyn til de Boliger, der skulde gjemme de jordiske Rester, han mente Begravelserne, og han vilde opfordre sine Medborgere til hellere end at give deres Mammon til hamburgske Brandkasser, burde de i Tide gjøre Indskud i den af ham stiftede og bestyrede lille Begravelseskasse. Han skulde snarest udsende et Prospektus.

Brændevinsbrænder Møllegaard vilde hævde, at det ikke kom saa meget an paa at have Sprøjter som at have Humør i Sprøjten. Han var selv saa vant til at brænde, og den Akkevit, han brændte, den slukkede kanske bedre end alt det Vand, Knude konsumerede. Men det egentlige brændende Spørgsmaal var: Skulde man lade Raskes «Afbrændte» staa og blive kold?

Dette besvaredes med: Nej!

Spænd og Spark.

Der er en Mand her i Byen, som har god Tid. Lad os sige det i en god Tid; thi der er des værre Udsigt til, at det bliver en daarlig Tid for Georg Brandes & Co.

* * *

Denne Mand hedder Larsen. Det er et af disse Navne, der ender paa «sen»; og Folk, hvis Navn ender paa «sen», kommer der nu aldrig noget godt ud af. Nissen f. Ex. ender ogsaa paa «sen», og ham kom der ikke noget godt fra (se «Børne»-Snak).

* * *

Denne Larsen samler paa Kommafejl i gamle Oversættelser. Det er nu hans Fejl.

* * *

Han har nu siddet i 13 Aar og søgt efter Kommafejl hos Georg Brandes og har endelig fundet nogle i hans Oversættelse af Stuart Mills «Kvindernes Underkuelse». Han har for en Fejls Skyld fundet andre end Kommafejl, men dem vil vi helst tale saa lidt som mulig om.

* * *

Det er Stuart mildest talt et stærkt Stykke af Hr. Larsen, at han vil indlade sig paa at kritisere en saa stor Kritiker, som G. Brandes. Er Dr. Georg Brandes da ikke en Profet?

Skal en Profet kanske ikke bekræfte sine Lærdomme ved Tegn?

* * *

Og er Kommaer maaske ikke Tegn?

Jo sandelig er de! De kan endog henregnes til Tidernes Tegn.

* * *

Det véd Hr. Larsen naturligvis ikke, han er begribeligvis kun en «Straamand»; og det passer sig ikke for en stor Profet at stikke til Straamanden.

* * *

Hvilke Fejl endogsaa Georg Brandes kan komme til at begaa i sine Originaler og Oversættelser, saa sørger han dog for, at Fejlene kommer til at gaa op imod hverandre.

* * *

Hr. Nissen beskylder ham for at udgive Gutskows og og Gottschalls Meninger som sine egne, og Hr. A. Larsen antyder, at Brandes har lagt lidt af sine egne Meninger ind i Stuart Mills Arbejde.

* * *

Det vil heraf være indlysende for enhver, at det maa være af ren literær Uegennyttighed og ikke af Hensyn til Profitten, at St. Georg gjør i den Slags Mæglerforretninger; thi hvad han vinder paa den ene Konto, taber han jo igjen paa den anden, saa Overskuddet for hans personlige Vedkommende i Tidens Løb jo umulig kan blive andet end 0.

* * *

Der var en Gang en Jødedreng, der, ligesom Kong David i hans Ungdom, vogtede Faar, men denne var «mellem Brødre kaldt den store».

Drengen var sandhedskjærlig som Høgsbro og vilde gjerne, at Folk skulde vide det og snakke om ham.

Saa hører man en Dag ham raabe: «Hjælp! Gevalt! et Komplot! Et skammeligt Overfald paa en Martyr!»

Og alle de skikkelige «liberale» i Byen, kom løbende med deres 40,000 Kroner for at hjælpe den stakkels Jødedreng; men se, der var intet Komplot. Den lille havde bare holdt dem for Nar.

Og en anden Gang gjentog han det samme Spil; han raabte ynkelig paa «Bagvaskelse» og «Overfald». Og hele Israels Hus kom paa Benene. Men se, han havde atter holdt dem for Nar.

Men da han tredie Gang raabte Gevalt, var der ingen, der rørte sig; for alle trode, at det var hans sædvanlige Løjer.

Men denne Gang kom Kritikken virkelig og flaaede den lille Jødedreng.

Populær Musik.

— Hadidenevigeladekovversmedikassen?!

La Estudiantina Espagnolá.

Evropæere er de jo ganske
Med et Skær af det Orientale,
I Tyskland gaar de for »Spanske«,
I Danmark for »nationale«.

Disharmonisk Koncert.

Brede Stryg over Strenge gaar!
Højt paa Taa i Kapellet staar
Johan Svendsen fra Norge,
Spejder over Kongens Nytorv:
Kommer ikke Henrik Hennings?

Djærve Kæmper som Drager laa,
Tavst de mod Østergade saa,
Fileharmonisk steg det:
Det er jo Robert hin lange!
Skal vi spille «Olaf Trygvason«?

Svendsen griner paa Norsk med Liszt,
Sælsomt tuder en Kjærulv hist;
Fallesen rynker Brynet:
Gav han os ikke Hr. Lange?
Spillemænd, spil «Olaf Trygvason«!

Frem Hr. Hennings i Plader gik,
Gjæve Kæmper i «Træ» og «Blik»
Vog ham med fældet Lantsky:
Bort med de Regninger lange!
Kommer ikke snart Hr. Rubinstein?

Svendsen glemmer sin Takt af Skræk!
Fra Kvitteringens sorte Blæk
Skvulped et Suk i Svendsen:
Spanier blev Robert hin Risches!
Falden er Henrik Hennings!

Siden saa vide det Rygte naar,
Hvor den flyvende Hollænder gaar,
Helst dog i «Hofmusiken»:
Falden er Robert hin lange!
Færdig er Henrik Hennings!

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Jeg er en Kone, der siger min Mening rent ud, og den er, at det er en Skam, saa haardt Kritiken har taget paa Drachmanns nye lille Stykke, „Lykken i Genzano“, der kun har den Fejl, at det er for kort for Emil Poulsen til at changere sin Kjærlighed fra Fru Eckardt til Fru Hennings, for det kan man ikke i én Akt, selv paa halvanden Time, og jeg vilde raade Drachmann til at gjøre det til 2 Akter, hvis han ikke selv har tænkt paa det? I Begyndelsen blev jeg ved Gud ganske forskrækket for, at vi skulde have flere fremmede Sprog paa det kongelige Theater, for jeg forstod aldrig et Ord af, hvad der blev sagt, men saa opdagede jeg, at det var Fru Hennings, der tog Timer i Italiensk, men da hun ogsaa sagde det Danske, der stod i Lexikonnet, gjorde det jo ikke saa nøje. Og det hang saamænd ved endnu, da jeg kom hjem, for da Bollerup spurgte, hvordan det havde været, svarede jeg: „No capisco! . . . Det er No'et, Du ikke forstaar Dig paa! . . . Felicissima Naada!“ og saa gik jeg i Seng.

Stykkets Handling er ikke saa let at fortælle, fordi der er saa meget af den. Fru Palmer og hendes Datter, Frøken Hilmer — ikke Fru Hilmer, forstaar De nok, men Fru Hennings — ligger paa Landet i Genzano, hvor der ikke er Fest, men sundt for Frøkenens Hals. I første Scene faar Datteren et Brev fra en Maler, som hun elsker i Rom; og i anden Scene faar Moderen et Brev fra en Doktor, som hun elsker i Kjøbenhavn. Datteren kan ikke lide Doktoren, og Moderen ikke Maleren, og det er Intrigen. Saa gaar Datteren op til Firbenene, og saa kommer Emil hjem fra Krokodillerne; men hvordan han, som har været i General Gordons Tjeneste, er sluppen ud, det kunde jeg ikke forstaa, men Conrad sagde, han havde faaet Khartum blanche til at passere Fjendens Lejr. Saa spiser de til Aften, og Emil begynder at gjøre Kiks med Datteren, men taber dem paa Jorden; men det var rigtignok en slem Aftensmad, ikke andet end Appelsiner og Vindruer og Dadler, men baade Fru og Frøken Palmer tog alligevel godt til sig, og Conrad maatte strax være vittig og sige, at det var rene Dadelpalmer. Medens de spiser, bliver der holdt mange Taler: Fru Eckardt bød Velkommen — tre Gange saagar —, og Fru Hennings udbragte en Skaal for Gordon, og Emil talte for Modersmaalet. Men da de rejser sig fra Bordet, er al Ting forandret; nu kan Moderen ikke lide Doktoren, og Datteren ikke Maleren, men begge er de bleven forliebte i Emil Han har ogsaa havt en lille Fæbel for dem Begge, men den, han havde for Moderen for nitten Aar siden, er naturligvis gaaet over, og derfor frier han til Datteren, som kun er sytten Aar, og som han derfor ikke har kjendt for de nitten Aar siden. Fru Eckardt blev naturligvis rædsom kjed over det, men tog sig for Resten godt i det, og det Hele ender i Fryd og Gammen med, at Emil staar med begge Palmerne i Hænderne. Publikum var ikke videre velvillig, de hyssede ligefrem; men det er da ikke til at undres over, naar det begynder oppe fra selve Scenen, for der stod En og hyssede lige midt i Stykket, for at det var Belysningsapparatet, skal Ingen bilde mig ind.

Efter «Ulykken i Arenzano» *havde vi Christian Richardts* «Deklaration», *og Gud hvor jeg morede mig! Nu tør nok sige det, men i Førstningen af Stykket vidste jeg ved den Levende ikke, om jeg turde more mig, for inde i Madam Meyers Loge ved Siden af var der to unge, smaa sorte Alvorsmænd, som var mageløs livstrætte og hele Tiden forlangte at faa at vide, hvilket Problem* «Deklarationen» *satte under Debat. Og da Ingen kunde finde det, erklærede den Ene, at Stykket var gammeldass og aldeles ikke maarschomt vg derfor umulig kunde tiltale den ny Tid. Den Anden holdt et lille elskværdigt Foredrag om, at man gik i Theatret for at faa den højeste Oplysning, og det kunde han jo have meget Ret i i Mellemakterne, men ikke naar Tæppet er oppe; det kunde gjerne*

være, sagde han, at Christian Richardt var maarschom, det kunde han ikke bedømme, for han skrev i den kjedelige Genre, men i den var han ogsaa Mester, det turde han godt selv sige. Jeg spidsede begribeligvis Øren, for jeg troede ved den Søde, det var voreses kjære Eedvard; men da han saa tilføjede, at han netop derved havde gjort Lykke baade i Danmark og i Sverige, kunde jeg jo begribe, det ikke var ham, for det var egentlig den bare Røghat med «Et Besøg» i Stokholm; den Lykke skal lille Eedvard saamænd ikke hænge sig i.

Imidlertid blev Alle vi i min Loge enige om, at vi nok kunde være bekjendt at more os over Stykket, og saa gjorde vi det ogsaa, skjønt de Smaa ærgrede sig endnu mere sorte end de var i Forvejen. Af dem, som jeg før har set spille heri, var Fru Phister den samme brillante Fru Sørensen som før, saa jeg slet ikke savnede Fru Schrøder ved Kaffen, og det var saamænd ogsaa Synd at sige andet end, at Kolling spillede Klem med Fynd. Af de Unge var især Olaf mageløs, skjønt han ganske vist ikke var Mantzius; jeg mener ikke vor Mantzius, som var Adjunkt Stang, men hans Fader, det vil sige ikke Adjunktens, men Mantzius' Fader. Og saa var der jo Gud ske Lov Zangenberg, som i den sidste Tid havde lidt af Gnavenhed i Hælen, men nu havde faaet sin Hælbred igjen, saa han kunde træde op igjen, og han var da ogsaa rigtig paa Tæerne den Aften.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

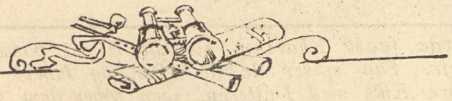

Deadergonfekt.

dilberedt af

Affekattermadammen.

Folkdeatern. „Onkels Benge" och „Landtlif". Na den ferst er jo en schmuk moralst Schtück, vor den gammel Golling har væt Bondtmager, och hat Fidus dil Dorf-Betersen, och har doch ej past sine Skindpelser, so die schlimme Mennsker har sat ham smo Dir i dem och hand goer dre Akt igjænnem, och gan ej gomme a met die smo Dir, och die er skindsyg po hværanner, inddil Dorf-Betersen sier, at Golling er dødt, och so er han bar skindøt, og gommer igjen, och det er doch ej redendierlig, at so en gammel Bondtmacher sckul ej ku se, a die var none Næfpelser och Skindhellizer, och der gan man se a Skindet bedracher selv Bondtmachere. Och hand, der har lefet a at slaa Dir, er nærvet sæl a blie slaat. Och i „Landtlif" er der mer Gemüthlighet, for det er utte i voreses ejen Daarbæk, og Gut, da die dalt om Dirhafsbacken, da blef jaj gammel Madam so rert, a jaj mot ut och foe maj en Limenat, men gom ind igjæn och var so glat ofer a den jung Dichter foer sin dajlich Agnes igjæn, och iaj sier en Schtyk met en so rerendes Helt och Heltind bort ha væt bo Fers, och jaj har ej strefen Resensjoner i denne Did, for jaj fig so en Ferstrekkels, da den Schlot brænt, a jaj har ej dort gaa i Deater, men nu da jaj har lest Meldahl, har jaj faat Balans i Sinnet, for jaj schtoler bo, han gommer nog och retter vos Alsammel, lisom Dorvaldsens Museom ve a riv de Bresenninger net, som der schlets ikke var.

De tvende Dag*)s-Aviser.

(Frit efter Ohlenschlæger.)

Det var sig den Herre Secher,
Til Proces hannem lyster at gange;
Træder han ind i Bladets Kantor
At hente de Indlæg mange.

Det var sig den Herre Secher,
Sit Hoved maatte han bøje,
Bladets Anseelse var saa lav,
Og Lederne var saa kjæphøje.

„Negerne" var af det hule Ler,
Som kaldes de sorte smaa.
Det var sig den Herre Secher,
Misnøjet han saa derpaa.

Tiden æder med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift.
Alt der var om den liden Avis
Paa Gaden kun liden Nikt.

Alt da snoede sig Andemaden
Ned af hver eneste Side,
Berendsen sidder udi Reden strunk,
Og ser han ud saa vide.

„Og hør du kjære Hr. Cantor,
Du est en Kollega saa pur!
Ej sommer én Dag*)s-Avis sig mer
For dem, som i Norden duer.

Tage du voreses Dag*)s-Avis,
Der „Splinter" i den monne være,
Alt til „den splinternye Tid"
Du snildelig den omskære!"

— Det var sig den Herre Secher,
Han sadled den høje Hest,
Saa rider han til den Procedure,
Alt som til en Aabningsfest.

Det stod paa udi Uger,
Ja mer end i Maaneder ni,
Det var sig den Herre Secher,
Han tabte i alle di.

Det var sig den gjævelig Helt,
Hannem lyster nu hjem at fare;
To Sager om „Dafs" han havde tabt,
Og de var slets inte rare.

Det var sig den Herre Secher,
Han bad af al Formue:
„Bare jeg ikke det Resultat
Paa Tryk i mit Blad monne skue!"

Men det var Hr. Redaktøren,
Saa listelig da han lo:
Der han kom til det runde Taarn,
Da skued han Blade to.

Ikke et Ord om Processen
I noget af dem monne staa!
Skamdrup skrev i „den nye Tid",
Og Chresten fast ligesaa.

Den første af de Blade to
Den kalder man Dag*)s-Avisen,
Hver Morgen naar Publikum aabner sin Dør,
Da vinder dens Maarschomhed Prisen.

Den anden kalder Hr. Assel
Henresches „den nye Tid",
Den bringer paany, naar Sol gaar ned,
Os Dag*)s-Visdommen hid.

Men Dag*)savis-Dommen bringer
Dog ingen af dem i By.
Hverken den gamle Dag*)s-Avis
Og heller ikke den ny.

Hil være den Redaktør, som, i Hof-
Og Stads-Retten Nederlag lidende,
Kan finde sin gamle og nye Dag*)s-
Avis saa uskyldig uvidende.

*) Renoveret.

*) Renoveret.

*) Renoveret.

De hylende Dervisjer.

A. Aublet *pinxit.* Punch *delineavit.*

Kor:

Behersker af de Troende!
Hvi har du aflagt Skoene?
Vi véd, du dog i dem
Har ren Senge-Halem!

At vi fra dem os holde,
Som Hjærterne gjør kolde,
Det vi ved Talmud her
Og Logos hellig svær!

Og vore varme Hjærter
Plat Fødderne ej smerter;
Vi hyler kun i Kor:
Kalifen han er stor!

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 30. Oktober. Nr. 44.

Et lyst Hoved?

— Fa'er er der ogsaa Bolledejg i mit Ho'ede?
— Hvor falder Du paa det, min Dreng?
— Jo, for Frøknen siger saa tidt, at jeg er et Kaalho'ede.

Førstkommende Mandag.

Ret som en Skal foruden Kjærne
Ses Folketingets gamle Hal;
Men Tiderne er ikke fjerne,
Da Ingenieurernes Kaserne
Omslutte Kjærnen skal som Skal.

Hvor Bred- og Fredericia-Gade
En Korsvej længe dannet har,
Vort Parlament skal ha'e sit Stade
Og gjøre Folkets Hjærter glade
Samt Folketingets Stilling klar.

Paa Mandag slaar den store Time,
Da Tinget samles skal igjen,
Da CHRESTEN skal med Klokken kime
Og prøve paa at sammenlime
Oppositionens gode Mænd.

Hvor ingen Ingenieur sig piner
Mer med, hvad Sprængstof der er til,
Skal de, der stemmer som Maskiner,
Nu se at gjøre gode Miner
Til deres Chefers slette Spil.

Ja, hvor de brave Landkadetter
I fordums Tid fordybet laa
I Drøm om vundne Epauletter,
Skal Venstre fiske Taburetter,
Saafremt da nogen bider paa.

Hvorlunde Visnepolitikken
Her finde vil en gunstig Jord,
Om man til Højbords her vil skikk'en,
Hvad eller lade den i Stikken,
Endnu i Guders Knæ beror.

Men der er Tegn, som knap bedrage,
Skjønt man paa Himlen dem ej ser,
At Visnepolitikkens Dage,
I Fald den da har fler tilbage,
Vil neppe blive gode mer.

De nationale Byggeplaner
Af Marken la'er sig ikke slaa;
Og selv de rødeste Organer
Bag Slottets sorte Mure aner
En bitter Kalk, der tømmes maa.

Endog i CHRESTENS store Hjærne
Der stundom brand-tomt være kan;
Og selv som Nød foruden Kjærne
En haard Nød Slottet er, som gjerne
Kan koste ham hans Visdomstand.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, De kan da nok tænke, det kom mig uventende og som et Lyn fra en klar Himmel, da jeg kom hjem igaar fra at have været ude og se paa Tøj til Vintergardiner, for vi skal have grønne Multums i Stedet for de brogede Jutte, som er ikke mere moderne, og finder Deres Bog, med Brevet ved, liggende til mig, og jeg vilde lige strax have sat mig i en Droske og kjørt hen til Dem for at bede Dem forbyde Emil Bergmann at lade den komme ud, som den jo gjør i Morgen, for De kan da nok tænke Dem, at da jeg saa De havde decideret den til mig, saa var jeg bange for, at De havde ladet Dem forlede til at gjøre ligesom disse nymodens Forfattere og sat mig og min Familie i en Roman, som jeg da nok synes, vi er for gode til, men saa tog jeg det med Ro og Fatning og sagde til Sørensen, som var rent perkomplex, fordi han var bange det skulde skade hans Kredit: Bryd Dig bare ikke om det, sagde jeg, for tror Du Gamél har solgt et eneste Pund Kaffe eller Tietgen en eneste Aktie mindre for det, der er bleven gjort Løjer med dem, saa tager Du meget fejl, og hvis der var nogen Drift i Dig, saa kjøbte Du selv hundrede Exemplarer af Bogen og sendte rundt til dine Kunder, og det kan nok være den Reklame kunde sige Sparto til Emil Bojesens Oberlænder, der ellers er noget med det mere vellykkede i den Henseende, og da jeg saa læste Bogen igjennem blev jeg jo endnu mere rolig, for Gud søde Fru Schrøder, De lader jo nok, som det er mig, der taler i Bogen, men vi, der kjender Dem fra Ungdommens Dage, søde Fru Schrøder, véd jo nok hvad De har for en Fantasi, og jeg véd da, at ikke et levende Ord af alt det, De der har skrevet op, er kommet ud af denne min Mund, og Gud søde Fru Schrøder, De er rigtig nok hvad jeg vilde kalde somme Tider lidt vel maliciøsk, og jeg kan ikke begribe, De, der sidder Enke i smaa Kaar, ikke har mere Respekt for deres Medmenneskers Følsomhed, og det bliver jo Dem, det kommer til at gaa ud over, for Gud, der er da Ingen, der kjender mig og véd, hvor sangsibel og godmodig jeg er og at jeg

hellere vilde bide min Tunge af og sende den til Røgmanden end sige et ondt Ord om nogen Moders Sjæl, der tror det er mig, der staar bagved, men jeg kan tænke mig, De har ikke kunnet modstaa Lysten til at tjene den Extraindtægt, og paa Grund af vores gamle Bekjendtskab og fordi jeg tror, De ikke direkte har villet gjøre mig Fortræd, saa vil jeg betro Dem, at i Morgen den Dag gaar Sørensen ned i Dangelterre og tager fem Exemplarer for sit Vedkommende, for Gud den kunde jo ellers blive udsolgt forinden, men jeg vil bede Dem om, at naar De næste Gang deciderer mig en Bog, De saa skriver en lidt længere Fortale, for Gud, der er da saa meget, De kunde sige til min Ros, saadan som for Exempel om min Dannelse og min Godgjørenhed og om Sørensens Dygtighed og Petrines Elskværdighed og Fritz Grønbæks Intelligens, og De kan tro, han har Brug for den i denne Tid, for han er jo Venstre og skal baade læse Bergs Avis og Hørups og forene dem i sin Bevidsthed som han siger, og han har ligget hele Natten og væltet sig paa sit søvnløse Leje, fordi han kan ikke faa Pastor Lindberg og Hr. Strindberg til at ligge rolig i samme og i Morges var han lige ved det, men saa faldt han i Søvn og drømte, han blev flækket paa Langs som et Rundstykke, og da han vaagnede var det faldet fra hinanden igjen, og det er nok det de kalder Duelisme, fordi det er ligesom Duer, som man aldrig kan have enkeltvis, men et Par ad Gangen, saadan som ogsaa med de to Brandkomitéer, den opbyggelige og den besmykkelige, som Fritz kalder dem, og jeg siger bare jo mer jo bedre, for naar der er to Komitéer, bliver der ogsaa nok to Basarer, som Petrine kan komme til at staa i begge to, for der er da ingen Ting, der klæder en ung Pige saa yndig, og Sørensen tegner sig naturligvis i begge Indsamlinger og giver dem Halvdelen hver, og Theophilus Hansen maatte da rejse igjen og hvad skulde vi ogsaa beholde ham for, naar vi har Meldahl, som dog egentlig var den, der bjergede os alle sammen og frelste Thorvaldsens Museum, saa jeg vil da haabe Kong Georg giver ham Frelserordenen, hvis han ikke har den, og Sørensen mener, at alle de grimme Sandstensvaser, han har klinet op paa Tietgens Marmorkirke, skal være en fin Antydning til den svenske Vaseorden, men Fritz sagde man har ikke Lov til at dømme om dem endnu, for der skal naturligvis plantes Sukkerroer i Vaserne eller spanske Løg, og det kan godt være, det vil tage sig glimrende ud, naar det voxer til, ligesom alle Tietgens andre Prospekter, og Gud nu maa jeg gaa søde Fru Schrøder, for jeg skal jo op i Hofmusikhandelen og tegne mig til de filharmonikaske Koncerter, for nu skal Roberthenrikkes jo selv spille med og Gud han er dog et meget skikkeligt Menneske og ligesaa god som Kragelund, der var vores Ynglingskomponist i gamle Dage, og nu Farvel og Tak for Bogen, søde Fru Schrøder, og De kunde jo gjerne have sendt mig et indbundent Exemplar, men det faar jeg maaske senere. Farvel og Tak for Kaffe!

Rebus.

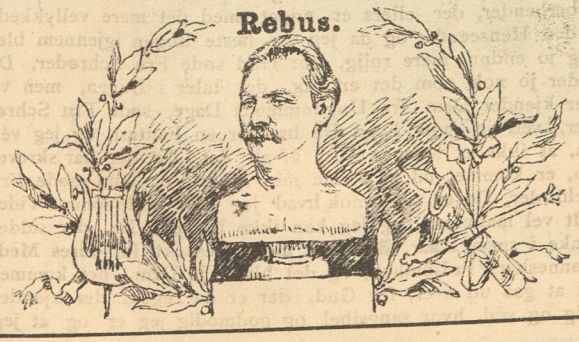

Første Sprøjte.

Der var en Gang en Digtermand,
Som alle Danske prise,
Om «Byens nye Sprøjte» han
Saa liflig sang sin Vise.
Min Muse vil nu ogsaa ty
Til Poesiens Højde:
Hun synger om vor sidste ny
Og allerstørste Sprøjte.

Det er en stor, men miskjendt Sjæl,
En Helt og saadan no'et, —
Og siden Manden si'er det sel',
Maa man jo sagtens tro 'et! —
Forleden i en stolt og prud
Og lyrisk Promemorie
Han pumpede en Straale ud,
Der danne skal hans Glorie.

Da Luerne om Slottet fløj,
Og Faren blev alvorlig,
Hr. Meldahl styrted' som en Røg
Omkring, hvor Bang blev daarlig!
Det hele Slot han redded dog
Fra Flammernes Fortæren;
Nu bliver han i Vanen — og
Vil redde hele Æren!

Enhver, der mødte ham paa Vej'n
Fik strax moralsk paa Kassen,
Selv en Artilleri-Kaptain
Var ham for lidt ge-Lassen!
Med fulde Sejl Marinen klar
Stod paa Musæets Tage, —
Af Tjæren — som der ikke var —
Fik Meldahl mel't sin Kage.

Saa snart han bare fløjtede,
Man lystred hans Kommando,
Han sprøjtede og skøjtede
Omkring som en Orlando;
Han reddede Figure'ne,
Mens Men'skene han flaaede,
Han stod og græd paa Murene,
Saa Stenene blev vaade!

Til Tak for Alt den store Mand
Lidt Virak kun forlanger,
Men selv en første Sprøjte kan
Dog ikke undgaa — Slanger:
Man ser saa tidt, at med et Ryk
En Glorie gaar fløjten! —
Om Straalen gjør sig nok saa tyk,
Er der kun Vand i Sprøjten!

Men selv da Branden var forbi,
Han lod ej Modet segne:
Nej, han blev ved at hænge i
Og redde alle Vegne.
«Alt for mig selv!» var Løsnet kun,
Og for at redde Glansen
Han redded for sin egen Mund — —
Hr. Theophilus Hansen!

Hjærtet og Pengene.

— Skal jeg fortælle Dig noget Nyt, min Ven?
— Ja! Er det noget behageligt?
— Det er, som man tager det. Din gamle Kjæreste har vundet en Snes Tusinde i Lotteriet?
— Det var da Pokkers, at det ikke skete i Fjor!

Meget forekommende.

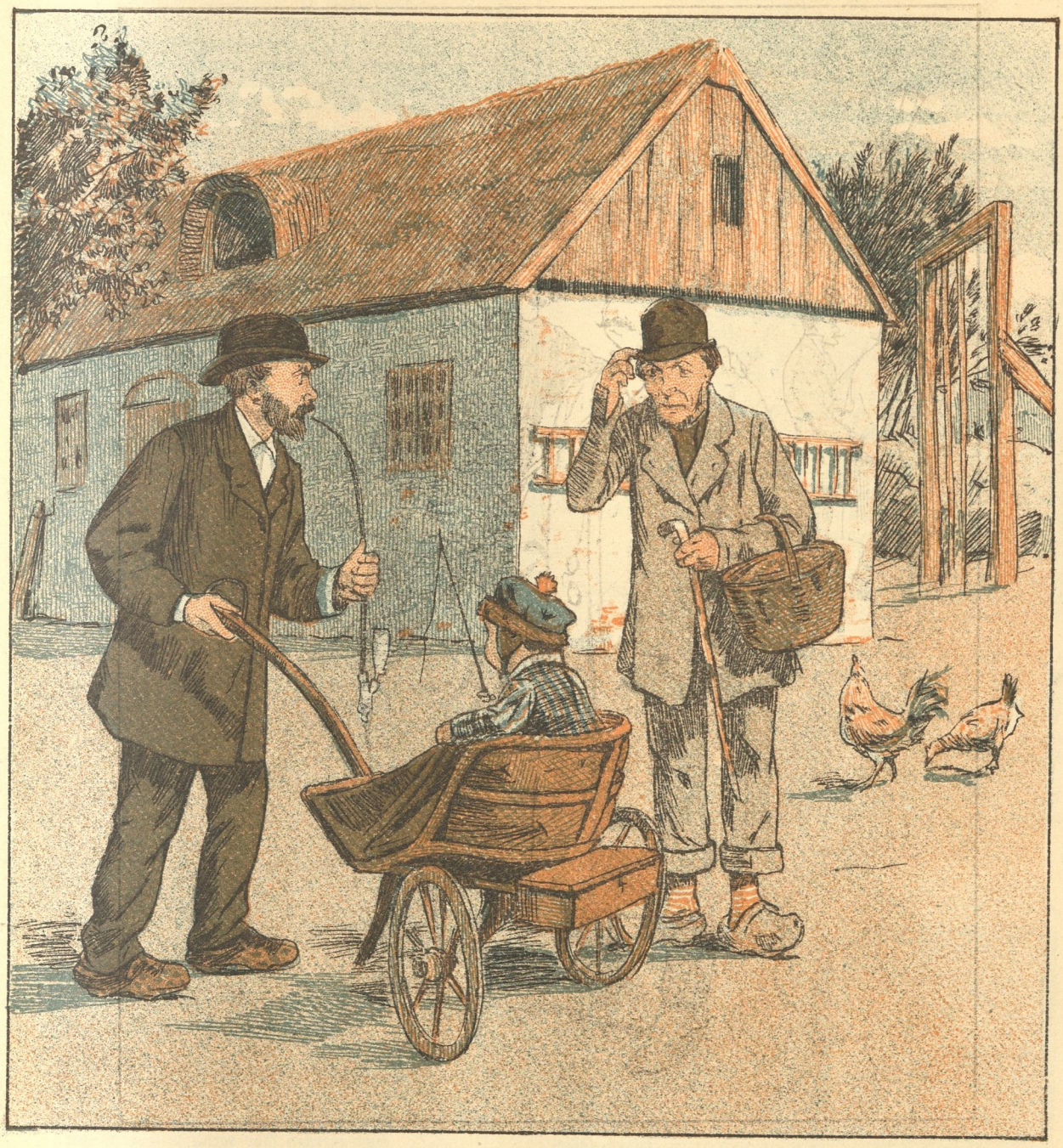

— Go daw! A sku hels saa manne Gaang fræ Hans Peisen aa sei: te nu æ han døe.
— Tak! vær saa god at sige Hans Pedersen, at han kan blive begravet, naar han selv lyster.

Store og smaa Kommunister.

I Tyskland maa der være godt at være
Under Regimentet af de trende Haar,
Og der maa være meget godt at lære,
Naar i Lære hos Germanerne man gaar.
Her, hvor Gjellerup har set et Ideal bo,
Man i Arvelighed og i Moral jo
Et Standpunkt har, hvis høje Værd til Bunds vi
I disse Dage lære kan i Brunsvig.

Til Straf, formedelst Preussen annektered'
Hannover og med Magt det kaldte sit,
Faar Cumberland sin Arveret kasseret
I Kraft af samme Lov om mit og dit.
Det er vist og sandt, at Moltkes gjæve Stridsmænd
Propaganda gjør for Socialismen;
Med kruppsk Moral de mener, de kan farve Retten
Til i Rigets Navn at ophæve Arveretten.

Det kan sikkert næppe styrke Interessen
For Moralen i den «sittliche» Stat,
Naar man ser, hvor i Hannover og Hessen
Og i Brunsvig den behandles delikat.
Om Sønderjylland vil vi ikke tale;
Men de gode Tyskere maa være gale,
Naar de her ej ser, hvor lidt «Kommunen» lyver i
Sin Trosartikkel: Ejendom er Tyveri!

Dog i Fald de Herrer Socialister
Skulde nu gaa hen og gjøre ligesaa,
At «den sorte Ørn» de faar ej, ganske vist er,
Thi «Ejendommen respekteres maa».
Og i Tyskland er der ingen Regel uden
Undtagelses-Love, det er Knuden.
Og mindes den, gjør Smaafolk altid bedst i:
Det er kun en Kantsler, som tør være «lästig».

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**
p. t. Paris.

Hoho Deres Velærværthihej! Her har Di den gamle Glaje dansendes en Hamborreskosk med Hallingkast paa Bifrostes Rakvirke og svengendes i den ene Haand sin gamle Harpe og i den anden et skommendes Mjødbøjer destelleret extra fuselfrit fra de gamle Valhallas nye prima extra Patent-Aktiemjødbrøggeri unner Kulsyretrøk tel Ære for Velærværthihejens nyeste Dekreter, baaje de tel di gamle grinagtie afnakkeje Klepfiskislændere, som Velærværthihejen i sit Hørdebrev siger skal inte længer være Lilletaaen paa de danske Stadslejeme, værendes none altfor haarde Nejlerødder og Litorne tel a træjes under Føjjer a samme men burdende afansere op tel Sælstyrismænd og Stor-Taamænd værendes Dannemarks Polacker, som er mere værdt end som det ganske danske forvrøvleje Monarki telsammens, og saa Velærværthihejens brellejante Indlæj anbelangendes den grinagtie Strindberre, som den gamle fek alle Ejenherrierne tel a vræle et skandinavisk Hurra for inte vijendes væm samme Strindberre var og forvexlendes natyrli samme mej den gemgtlie svenske Badutsprenger Agust Lindberre og supponerendes a samme bare var klapsej a, fordi han hade oversat Hermanbangs Haabløse som Rekompangsasjon og tel Taknemlihej for samme lille Blæksprutteteonges immervæk spilkogendes Begejsering, men samme gamle Gubber havendes bekommet Bogtasken med „Giftas" i og grinet deres Maver saa fordærrede, a di maatte renonsere paa Sæhrimnerflæskekapunaje me Løjsovs, som Fregga haje sat paa Spisesejlen, ble allieveller noet betængeli over samme, bemærgendes a samme svenske Raj inte blot gore Løjer og Langkaal me bruneje Kansøfler me Gujer, va vi er vante tel, formejelst vi er jo fulte mæ i di øjropæiske Evolosjoner men osse gore Nar a den frie Kærlihej og Henrikibsens Dokkejæm, villendes ha vos tel a gifte vos igæn, va der kan inte gaa an formejelst vi har strøjen Egtenskahet her oppe me mejen Møjsommelihej og inte ujen Taarers rigelie Udgyjelse fra di gamle gifte Grippeniller a Gujinders Sije men tel stor Glæje for alle di onge Blaaøjeje og naar vi uu sku te a klappe sammen igæn og holle Andendassbrøllop, blier det for mejet mæ Bekostning skullende skaffe Vaksinasjonsattester og di kongeli ansatte Ejenherrier maattendes sidde i Engekassen paa en frisk, og den Gamle maatte læse Velærværthihejens Proklemasjon tre Gange op inden di gamle grinagtie Grøjhoder kunde faa eng i deres trekanteje Skoffedarier a Jærnekister, a de var inte noen abslut Nødvendihej, men a di ku gjøre som Velærværthihejen og sie de var det bare Vrøvl samme Strindberre hade get fra saj, men værendes en Partifælle skulle allienveller inte sættes i Brommen desangaaende, men det, der knev allerhaardest a perse gænnem Vrangstruben, var Velærværthihejens Anmojning, om at se Stort paa samme Svensker, og Ejenherrierne saj hele Aftningen og spileje Gloggerne op som røje Kør gloendes paa de gule Omslag a Bojen, ujen a de værkeje, gamle Fatter Odin sendendes Ondskylning kunnendes nemli inte være deltaendes i a se Stort værendes kons begavet med ét Øje, Nommer to værendes sat paa Assestenshuset hos Onkel Mimer, og gamle Unnertejneje maatte gaa med blaa Breller bagetter i otte Dae betragtendes i den Tij Telværelsen som de bare Blaabærsuppe vorfor samme glaje Sjæl har inte kunnet kongsipere sammes Grattelasjonsbrev tiliere gørendes de nu mæ Telsagn om fremdeles Levaajenhej og udøjelit Venskav for Velærværthihejen fra hans immervæk sjemytlie gamle glaje

Tyroler-Færtignant
p. t. Valhalla.

Gamle Folke-Viser og nye.

Af
Sang-Værk for Venstres Folke-Skole.
I.

Til Venstre er jeg født, der har jeg hjemme;
Saa mangen Rod derfra jo Verden faar!
Du Folkets Ting, hvo som i dig kan stemme,
Han født velsignet med Dixter staar.
Du Hjem for Bogøs Degn,
Hvor Udvalgs Kæmpegrave
Staar mellem Varlov Loft og Eedens Have!
|: Dig elsker jeg :| Tauber, din Føde-Egn.

Hvor reder Chresten Berg vel Folkesengen
Mer rigt end her paa Statens bløde Dun?
Hvor lyder Tonerne fra Klokkestrængen
Saa dejlig som i Krabbes Ex-Pavlun?
Du Bøgekronens „Ring",
Hvor intet Ord man vejer,
Men med „Krapyl" man raaber som med Rejer!
|: Dig elsker jeg :| Venstre, dit Folke-Ting!

En Gang du rummed alt, hvad duer i Norden,
Nu kalder Hørup Venstres Holdning svag
Og ledeløs; men dog saa vidt paa Jorden
Gaar Rygtet om det Jyderupske Slag!
Du tapre Bondemand!
Plovjernet Guldkorn finder;
Gid snart den sure Svie du forvinder.
|: Vi elsker ej :| Estrup, dit Brød og Vand!

Du Venstre, hvor jeg immer har havt hjemme,
Hvorfra som Rød jeg frem i Verden gaar,
Hvor Bajer faar en Gang sin Moders Stemme,
Naar Kvinden Stemmeret han staffet faar!
— Du Chrestens Morgenblad
Med vilde Anders Rede!
Vi sluger magre li'saa godt som fede!
|: Dig elsker jeg :| Hostrup, din Andemad.

(Efter H. C. Andersen.)

Spænd og Spark.

Hvad Oppositionen først og fremmest maa være enig med sig selv om, er, at ingen Regering skal have Lov til at bestaa, som har den offentlige Mening imod sig.

* * *

Men hvad er nu den offentlige Mening? Ja, derom kan Folk jo have deres private Mening; men hvad det kommer an paa, er naturligvis den offentlige Mening i — Politikken.

* * *

Det vilde begribeligvis være en offentlig Meningsløshed af mig, hvis jeg sagde andet end, at den offentlige Mening i Politikken er den Mening, som Politikkens Ledere offentlig udtaler.

* * *

Men da det nu er mig, som laver Politikkens Ledere, saa maa det naturligvis ogsaa være mig, som er den offentlige Mening. Det er nu min offentlige Mening. Min private Mening er selvfølgelig noget andet.

Og dersom De nu vil prøve, om noget stemmer med den offentlige Mening, saa skal De barestens probere ham paa Militarismen, om han vil have anskaffet flere Mellemforter; det er den rigtige Prøvesten.

* * *

Naar nu for Exempel 107,000 Mandspersoner rykker op med en Forsvarsadresse, saa er dette intet Udslag af den offentlige Mening. Den tager Politikken nemlig ikke det ringeste Hensyn til.

* * *

Vi kjender desuden vor ærede Folketingsformands offentlige Mening om den Adresse. Han har naturligvis Ret i, at Underskrifterne maa være falske.

* * *

Jeg har nemlig selv set Navnet «Berg» blandt Underskrifterne, og det ligger jo saa nær at tro, at Underskriveren har betjent sig af et falskt Navn, og at han i Virkeligheden hedder «Povlsen» eller saadan noget.

* * *

Men det er ikke alene de døde Torsk, som har den offentlige Mening imod sig; det er ogsaa de levende dito.

* * *

De Herrer Liberale skulde mærke sig dette i Tide. Politikken har ingen Brug for Mellempartier.

* * *

Vil Elberling ikke lade sin Kappe vende hos Skræder Holm, saa kan han lige saa gjerne strax lade tage Maal af sig til et Par nye national-liberale Buxer; hans Maal røber ham jo dog alligevel.

* * *

Og Maalet er fuldt! Den offentlige Mening har nu domfældt de Liberale. De har ikke mere noget, de skal have sagt — i Politikken.

* * *

Vil de Liberale, hvad Politikken angaar, ikke anses for at være aldeles holdningsløse, saa er der kun et eneste Middel tilbage for dem: Vær saa artig, mine Herrer, og bidrag til Holdningen af «Politikken»! Udgaar 7 Gange ugentlig. Kun 3 Kroner Kvartalet! Organ for den højeste Oplysning i Norden!

Harmonisk Koncert.

Vilde Rygter paa Gaden gaar!
Bag Vindvet i «Hofmusiken» staar
Henrik Hennings i Harnisk,
Spejder over Kongens Nytorv:
Kommer ikke Bagvaskerne?

Hennings spænder sit Sværd om Lænd,
Skuer ud over Fjendens Mænd,
Fileharmonisk steg det:
Det er jo Robert hin lange!
Nu kommer «Olaf Trygvason»!

Robert kan ej «en Næse» faa,
Spansk er Næsen, han bærer paa!
Robert gned sine Øren:
Røde var de og lange;
Takten slog Henrik Hennings.

Hennings vasker sin Haand paa Stand:
«Skal jeg selv som en slagen Mand
Jordes udi Kapellet?
Frem med Beskyldninger lange!
Kommer ikke Bagvaskerne?"

Henrik Hennings i Striden sprang,
Da han sit kvittede Regnskab svang,
Skvulped et Suk i «Gnavet»:
Slagen er Robert hin lange!
Sejret har Henrik Hennings!

Siden, mens Fjendeskaren from
Vader i glade Bi-Lag om,
Rygtet gaar i Kapellet:
Færdig er Robert hin Risches!
Oprejsning tog Henrik Hennings!

Opløsning paa Rebus

pag. 353:

Inte-Gade.

Vaade-Skud.

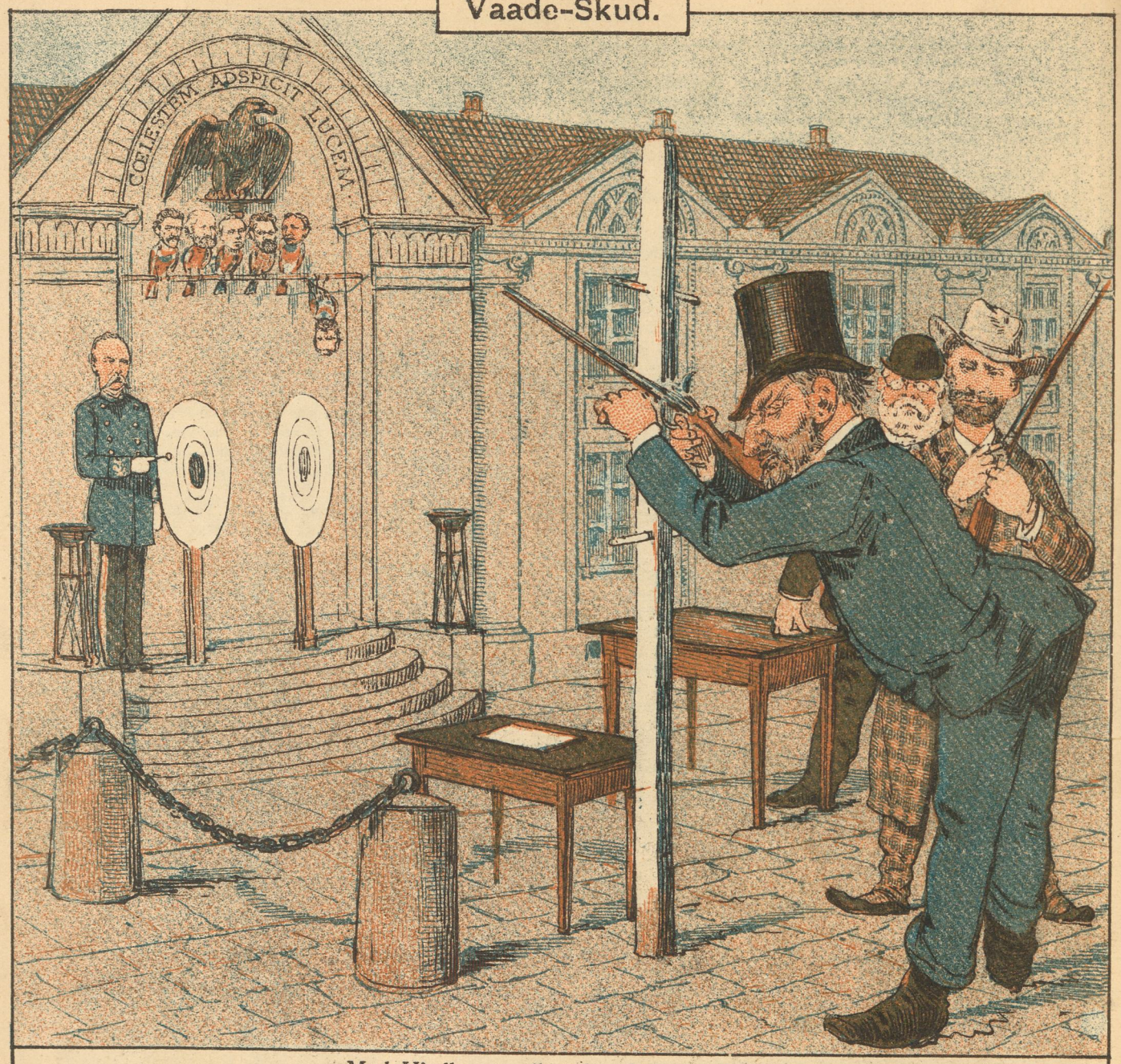

Med Vindbøsser ellers han kan saa skam,
Men ved den Ørn blev han dog aalet;
Skjønt Bøssen Docenten laded for ham,
Skjød han udover Moders-Maalet.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 6. November Nr. 45.

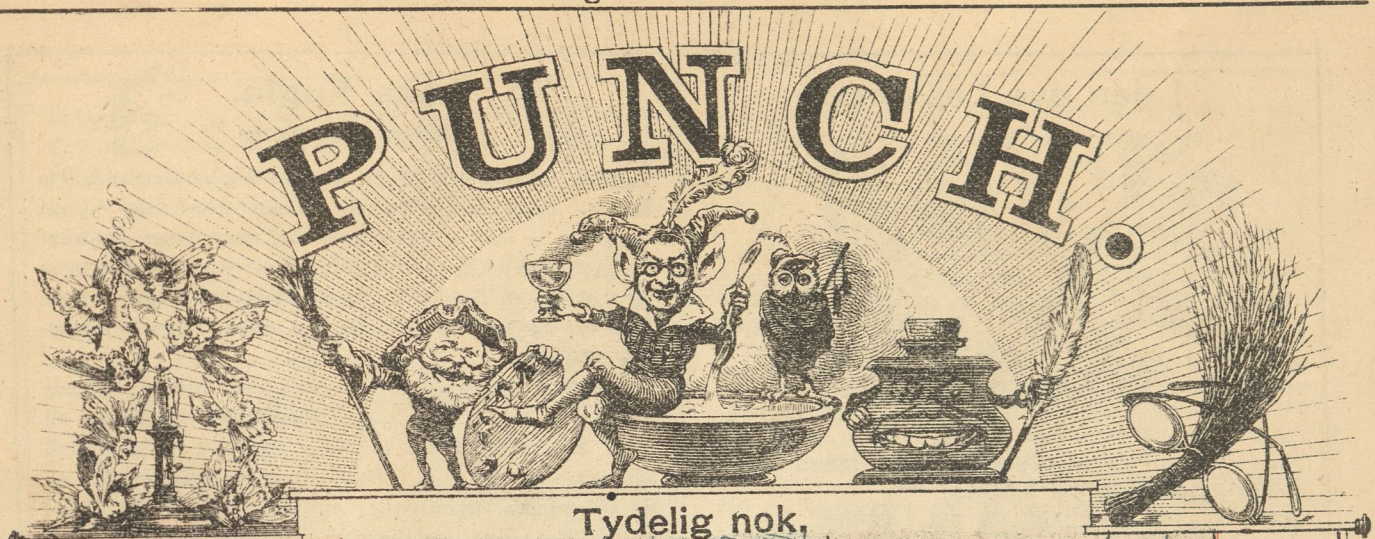

Tydelig nok.

Fruen: Saa vil De maaske være saa venlig at svare høflig?
Den nye Pige: Je' æ slets inte venlig.

I den nye Lejlighed.

Saa rykked' da til Mønstring alle Mand
I Fredericiagade ind i Stuen,
Som er gjort hyggelig og net i Stand,
Men taaler knap en altfor nær Beskuen;
Den Formandsstol, der kom saa nær til Luen,
At Løverne og Hjerter stod i Brand,
Des værre har man ikke her for Øje:
Vi med et Surrogat maa la'e os nøje.

Dog er her Hjærterum i Tingets Sal,
Skjønt Pladsen er udregnet paa det nøjeste.
Belysningen er ikke slet saa gal
Som Gassen af Kommunens allersløjeste;
Men ved elektrisk Lys en Radikal
Kan se, at Tinget ogsaa for «den højeste
Oplysning» som «Organ» kan figurere
Foruden Polikken at genere.

Vel er det noget, man har vidst for længe,
At de, der Tiden her ihjel skal slaa,
Til hele den Oplysning godt kan trænge,
Som der er Udsigt til, at de kan faa,
At Godtfolk, som for en sex Kroners Penge
I Pagt med Mørkets Magter næsten gaa,
Som lyse Alfer strax ej kommer springende,
Fordi der kommer rigtigt Lys i Tingene.

Og der er Et endnu, vi ikke véd:
Om ogsaa Folketinget her kan taale
At ses i Lyset af den stærke Straale,
Naar det begynder paa sin Virksomhed;
Det er for tidligt Virkningen at maale
I dette Lysets Rige, naar af Sved
Og Arbejdsiver alle Lemmer damper
Belyst af Bue- eller Glødelamper.

— Men vi vil ønske, Folketinget maa
Ha'e megen Glæde af sit ny Lokale,
Saa WEDERKINK her i sin mørke Tale
Maa mange lyse Øjeblikke faa
Og ikke BERG for slemt i Lyset staa
Ved «Tomten» Christiansborg at anbefale
Omskabt til Rigsdagsbygning og til Foder-
Og Rejsestald for slige lyse Ho'eder.

Løse Fugle.

Robert Henriques.

Ligesaa umuligt det er at anstille nogen Sammenligning mellem Teresina Tua og Arma Senkrah, ligesaa ugjørligt er det at sige, hvem der staar højst: Robert Henriques eller Assel Henrisches; der er Asselianere og Robertister, ligesom der er ét Parti, der synger: «*Tunc Tua res agitur*», og et andet, der jubler: «*Arma virumque cano!*».

Robert Henriques har begaaet den Fejl at optræde som Nr. 2 i vor By. Assel Henrisches' Popularitet vil gjøre ham Kjøbenhavns Erobring vanskelig. Og dog vil han sejre; han vil sejre i Kraft af sin store Filharmoni og sin enestaaende Orkestrering, og man vil finde sit Hjerte og sin Beundring saa rummelige, at der bliver Plads til begge de store Journalister, til begge de smukke unge Mænd.

De er Rivaler paa alle Omraader, men Kampspørgsmaalet mellem dem er dog egentlig: Hvem skriver mest? Assels Tilhængere svare, at Assel skriver saa meget, at han selv har maattet blive Bogtrykker for at faa Nogen til at sætte alle sine Artikler; Roberts Parti henviser til, at Robert ikke alene skriver alt muligt Pluk, men ogsaa komponerer saa meget, at han maa have andre til at udsætte det.

Os, der umulig kan følge med Alt, hvad de To offentliggjøre, kan Spørgsmaalet være temmelig ligegyldigt; fordi vi tidligere have taget os saa meget af Assel Henrisches, skal der ogsaa være i en god Mening til Robert Henriques.

De ligner hinanden, de to Rivaler. Haarets Farve er den samme sorte, og dets Krølning er den samme krusede; Trækkene er de samme unge, udlevede; maaske Robert Henriques' Næse er lidt større, men saa er paa den anden Side Assel Henrisches' Næse lidt mindre; Figurerne har ikke noget at lade hinanden høre, og Begges svage Punkt er Benene og Fødderne. Der er Stil i dem Begge, ikke dansk Stil, men snarere evropæisk. Naar man læser en af Assel Henrisches' Boganmeldelser eller Theaterkritiker, betages man af den humane, urbane Tone, det elegante Buestrøg og den exempelløse Frasering. Robert Henriques er maaske endnu mere ungdommelig; han sætter endnu Bohlmann over Fohstrøm; det kunde aldrig falde ham ind at udsætte sin *Gnomentanz* à capella, han kan ikke altid komme ud af det med den højere Hofmusik, navnlig ikke naar der er Slag i den, da løfter han værgende sin Haand, flygter og gjemmer sig, da kommer Barnet frem i ham, og Barnet bliver angst.

Robert Henriques er et Vidunderbarn, født i Spanien. Man kjender Historien: Forældrene musikalske, men fattige, saa fik Robert et Legat, rejste uden Lands, til Berlin, gjorde Furore, Folk saa strax op til dette spanske

Vidunderbarn, de verdensberømte Musikanmeldere saa op til ham og fik at vide, hvad de skulde skrive, Robert fik storartede Engagementer, var en af de Faa, der drog fra Berlin med Lommen fuld af Guld; hans Nød var endt, han blev en Ven af Hofmusikken.

Det vilde være sært, om han i Kjøbenhavn skulde kastes ud *fra Kunstverdenen* som et lille bitte spansk grønt «R».

P. N.

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermardamen.

Gasino. Donna Kuanitta. Na den Schtick, den mott jaj se, for har den Gongelich Deater sin Don Kuan, so mot jo Gasino ha sin Kuanitta! Men den Gammerherr er doch beder stilt, fordi hanses Kuang heter Lange, sæl om han somtit er bar Simonsen, och Augustes Lange det er altidsens bar Brun, som gommer ind met en dregantig Hat paa Hotet og ger vat han gan for at lin Erharthansen, men Naj! han er doch mejet minder, saa schtur han er, end som Erhart innu. Men gansckee han voxe! Och i det Schtick heter han Du-Faar och er blen fangen ind af die Englænder och af Freken Holther, som er me bar Arm och sjalu; och di singer Duet sammen, men bo Blatspanst, som jaj ej ferschtoer, lieso lit som Blatditsk. Och so gommer Fictor Neumann, som er Algade ind och singer Algadeviser, och hanses Gone Fru Rikke-Matzen som Bebita, och hun dantzer El Ole, och jaj dencker: Godnat El Ole! Nu blier det dil Ballet! Men Naj! For Oegoer, som er en Schlags Gommissionær, som goer Aerinder, och har en lille Bot aggerat som jaj vild si en a de schmo Boter, Magestrat bygget ved Divoli, foer dem dil a sing, och angasjer die spanst Student, som har voren ferscht bo den Gongelich och soe bo Nasjonal-Deatern och bleen schmokker och schmokker men sat dil poe Schtemmerne dil a sing, och so gommer det i Gang igjen, och Dorasvarts gommer ind som Gaddreng och sier hinners Esel er stort ute i Gulissen och hun har nadirlich ej dort træk Skindet af, fordi Eselskind er jo Erik Boghs och Deodor Andersen sin liderær Ejendom, som mo ej gom bo Gasino. Na Dorasvarts ger jo Gommers, men de spanst Boliti er innu mejet schtrænger en som Grone, och Algade gommer for a but hinner i Gaschot. Men Oegord but hinne ferst ind i den lil Bavilliong, men hun føl ej Drang dil a bli der, och siger: Nichs mit dass! und so blir hun schnupt a Boliti och General for Borcherbæbning, och die vil ej late hinner go, men so sir hun, hun er en Qvinde, vat som er sandt, och so blier den go engang innu. Och i næst Agt er hun blen Varietesangerind och singer gemüthliche Viser lisom Sjydik ble gort omgring i Divoli efter, men Gubevars mejet mer anstendich, och Fru Rikke-Matzen blir sjalu und de blir Grig bo Gniven, men Brun foer dem ferligt, och der gommer Selskab och Dorasvarts biller dem ind, det er ej blot blen modern a go me Dornyr, men a gyss hinanden, och hun gysser den dajlich Freken Olsen, och de blir formejet a de God, for de er lisom naar die bo Deader foer mejen Osters a spis och Sjambanj a drik, so blier Bubligom, som mo sit me dør Mun sultich och dirstich och soedan — Na di ferschtor maj! Men so gommer der en hel Del Munk ind och di schkal sagdens bo Fremtids-Garneval, for di er ej soe morschom, som di vild gern vær, och di ger en so schtur Allarm, a die mo la Dæp go ner. Och sidst Agt det er Daen efter Garneval, och der gommer di Munk ind och er Soldader och schkal i Schlag och blier gommendert a Golling, so det blir vel Schlaget ve Golling, och di har daet bajerst Olflask met och drikker bo Gaten for a vis, vor mejet Mot di har, fordi hvor Boliti er mejet schtrænger end som vors, der hor Gurasj dil a drik Bajer po Gat. Men so dil Schlut goer di Alsammel i Barndom, och de blier lutter Barnmad, och Fru Rikke-Matzen gommer som Schvevelsbarn och ganst levend schmo Ginder dans Menuet och di droer de er Barnstrejer altsammels, men so biller die ve die Sjisgeværer, och dror di er ej latet met richtig Pulver men met Ginderpulver. Men Naj! Di goer a och der blier Rabalder och nu gommer Bolidi och sige die schkal lavær a sing Marsellicæs, men go alsammels i deresses smo Senger. Och jaj gom be a host och nys a al den Pulverdamp, so jaj gan ej schto ind for, om de var Grone selv eller Bolitiinspektør Glausen, men had de voren Glausen, hadde han vel voren dil Hest, so de var noch Gron. Och nu har jaj verlagt min Sæsong, so jaj gan ej sig vem som hate gort den Schtik, men Musik var a den Gjærulf, der nok er en norsk Gombonist, och den Dext dror jaj var a han Rantzau, for den var so grinagtich, och hat min gammel Kollega, Diroler-Færtignant ej voren dot och bort, so vild jaj barert po, han hade voren „me bo den" men ganschkesens den er a hanses Nachfolger.

Gamle Folke-Viser og nye.

Af

Sang-Værk for Venstres Folke-Skole.

II.

Folke-Ting, som stal i Bred-
Gade give Love,
I dit Skjød er Enighed,
Svin paa dine Skove!
Liebe synger højt i Sky
Fra Kasernens Fløje;
Men i Stuen smiler bly
Chrestens Argus-Øje.

Folke-Ting, dit Blomster-Sprog
Gadens har forynget;
Kjærlig ler Christiansens Bog
Naar du Vits udslynged'!
I de Venstre-Grevers Spor,
Og hvor Busk gi'er Skygge,
Hvor „Krapyl" er artigt Ord,
Er der godt at bygge.

En er Fører for os her,
Vi har fælles Goder,
Alle er jo lige nær
Til Dicæters Foder.
Som et Hjærte Favn i Favn
Berg og Hørup flammer,
Jubler højt dit Folke-Navn
Folke-Hjærte-Kammer!

Hil dig Boge-Drot og Land
Med din blanle Krone,
Med dit Fod-Tøj, smurt med Tran,
Og ren Halm i Skoene,
Her er Kosten immer graa,
Hoserne dog grønne,
Panden aaben, gul og blaa,
Talerne saa kjønne.

Her er Udvalgs Jubel-Sang,
Grav-Ols Fryd og Gammen;
Her vi slumrer mangen Gang
Broderlig til sammen!
Her vi leve skal og dø
Som de Fædre gjæve.
Leve Taubers Kjød og Hørupses Asens-Kjæve!

(Frit efter B. S. Ingemann.)

Efter Taxten

— Gi'er Di inte mer end 50 Øre for en Nyhed?
— Næ, det er da mer end nok for et brækket Ben! Ja, kom med en brækket Hals — saa skal De faa en Krone for den.

Romantik og Realisme.

— Se, hvor øndi Luna smiler te vos!
— Hvad? — Hvem griner a' vos?

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXIII.

Svundet længst er Som'rens Dag,
Svundet Freden er, den stille,
Bort af Høstens Storme vilde
Hvirvles Skovens Kobbertag;
Ikke mer i Ro og Mag
Vandre vi ved Kirstens Kilde,
Ikke mer i bløde, milde
Vuggerythmer Vover trille,
Nej, med Brag
Under mørke Skyers Jag
Slynge aarle de og silde
Op mod Kysten knuste Vrag.
Styrmand! Styrmand! Pas dit Ror!
Der er Braad og skumhvid Brænding,
Vogte maa man nu hver Vending,
Men af Frygt ej have Spor.
Kjære Christian! Gamle Kjending!
Storm der bli'er, men — tro mit Ord! —
Ej vi føler Angstens Spænding,
Skjønt en stor
Christen Bergsk Fed-Flæske-Sending
Vi som Fraytgods har om Bord,
Ej en Penning
Til Museer eller Slot
Faa vi, siden «Gnistens» Tænding
Lykkedes saa særlig godt.
Fint og flot
Blev vor Rigsdag indlogeret;
Lunt og rart
Sidder de jo installeret,
Og ej blot
Nu med Stole ny monteret
Salen blev, thi de har faa't
Blus paa Lampen, det er klart.
Aabenbart
Chresten her kan faa en Rede,
Hvor han rigtig sig kan brede
Og sin Thronsengs Hynder sprede.
Ak, men lede
Mennesker ej la'er ham Ro;
Thi skjønt «Morgengnavet» lyner,
Haabets grønne Kviste styner
Estrup, naar de skjønnest gro;
Freden vil ej fæste Bo
I de kongelige Dyner,
Og om Natten ser han Syner.
Hvem skal stakkels Chresten tro!
I hans Høvdingslots Ruiner
Lægger Holstein sine Miner,
Hørup spotter, Eeduard griner,
Slaar — som «Grib» — sin krumme Klo
I de Bogø'ske Doktriner,
Høgsbros bløde Filtesko
Med de sagte Fjed ham piner,
Desforuden
Lægger Chresten knap paa Puden
Hovedet af Kronen træt,
Før han vaagner med et Spjæt,
Sveden springer ud af Huden,
Drømmeguden
Fanget har ham i sit Net
Og tilbage Drotten tryllet
Til hin Nat, da røgindhyllet
Chresten stod, lidt svag i Aanden,
Med sit «Porceltæn» i Haanden;
Glemslens Bølge har ej skyllet
Bort hint Minde,
Og han føler endnu Vaanden,
Ej han Angsten kan forvinde
For, at det skal gaa i Skaar;
Vaagner han, hans Tanke gaar
Lige strax til, hvad Servanten
Slutter inde,
Den, hans Haand fra Sengekanten
Netop naaer.
Blegnet, Christian, er min Sandten
Bogøs Stjerne.
Ej fra Slot, kun fra Kaserne
Glimter mat den i det Fjerne.
Hvilken Garde skal ham værne
Imod disse raa Rekrutter!
Pingel, Trier, Bjørnbaks Gutter,
Holms Kanutter,
Dem, som Kreds om Hørup slutter
Og Jens Busk gemytlig dutter;
Magten Berg af Hænder smutter,
Vildt i Hornet Korsgaard trutter,
Og i Spalterne han putter
Svovl og Ild, men, skjønt det futter,
Oser, sprutter,
Bliver der trods Blæst og Skraal
Intet Baal.
Underhaanden vel han prutter,
Men han naar dog ej sit Maal.
«Liberalismens» Spædekalv,
Svag paa Benene og skral,
Selv paa den er der gjort Kaal:
Hørup grumt har Dyret slagtet,
Og uagtet
Elberlingske Tordenskrald
Han i Blød har snedig lagt det,
Ja forsøren
I Theatrets Morskabshal
Som Skildpadde helt forloren
Det serveret. — Fætter! Sligt
Hændes alletider «Moren»;
Moren han har gjort sin Pligt,
Moren kan gaa bort fra Jorden.
Stakkels Kalv med tvende Ho'eder!
Ej dit Liv blev skjønt og rigt!
Sat i Venstres Kalveboder
Af Partiets Offergoder
Strax paa Stald, du stod saa glad,
Gloede paa det store Fad,
Tænkende: Nu er jeg moxen
Voxen
Og faar Fo'er som Venstreoxen,
Lækker Taburettemad!
Ak du arme liberale
Tale-gale
Kalv! Paa Venstres Trommesale
Endtes nys
Flækket af en Hørups Tale
Brat dit korte Kalve-Kryds!

Spænd og Spark.

Det er klart, at Danmarks brave, venstresindede Landbefolkning ogsaa føler Trang til at lette sit Hjærte og sine Lommer ved en Slags Nationalsubskription, og derfor har man i Ringsted-Egnen begyndt paa at indsamle Bidrag til et Fond til Fordel for de betrængte Jyderuppen.

* * *

Det indrømmes fra alle Sider, at Indsamlingen er overflødig, da Venstre i Rigsdagen nok skal sørge for det fornødne til de domfældte. Men hvad skal man sige? En Trang er en Trang, og de stakkels Martyrer trænger haardt til Oprejsning.

* * *

Man kan skjendes om, hvorvidt de Dømte trænger mest til en Smule Sul til Brødet eller til en Kjende Sukker og Rom til Vandet; men man maa være enig om, at den knugende Sorg, som ramte hele Venstre ved Afsigelsen af Vand- og Brødstraffen, kun kan lindres ved en Indsamling, i hvilken man ikke sparer for meget paa Kronerne og holder Ørene stive.

* * *

Til at naa dette smukke Formaal modtages med næsten lige stor Taknemmelighed smaa og store Bidrag, saavel fra den fattige Indsidder, der tærsker Langhalmen, som fra den rige Bonde, der sanker Kornet i Lade. Man vil ikke en Gang forsmaa en forslidt Femogtyve-Øre fra Jens Busk.

* * *

Og man forstaar saa godt denne Folkets Trang til at trøste de stakkels Martyrer og hjælpe dem paa den blideste Maade til at faa Kriminalrettens Nektar og Ambrosia til at glide ned; og man fatter saa godt, at denne Følelse har

grebet saavel de laveste, som de højeste Klasser i Venstre. Der er jo baade Hus- og Gaardmænd iblandt de dømte.

* * *

I de laveste Klasser, hvor man ikke er rigtig stiv i Politikken, men hvor man alligevel finder, at Dommen er noget af det stiveste, man har budt et i Politikken myndigt Folk, er Forestillingen den, at Politiet med Crone paa Hovedet en skummel Nat er faldet med Døren ind i Huset hos de uskyldige og intet anende Venstremænd, har vækket dem af deres sødeste Slummer og først mørbanket dem og dernæst slæbt dem for Skranken som tiltalte for voldeligt Overfald paa Politiet. Nu sidder disse Stakler i et Hundehul, hvor de hverken ser Sol eller Maane, medens deres eneste trofaste Ven, den gode Doktor Christoffersen fra Ringsted gaar omkring til deres grædende efterladte Slægt og Venner og trøster dem med at fortælle, at «det kan blive godt en Gang endnu.» Sligt maa da oprøre Folkets Retsbevidsthed! Den Behandling faar ikke en Gang Viggo Bjørnbaks Brødre i Rusland.

* * *

Men i Venstres højere Klasser, hvor man er mere dreven udi Politikken, er Forestillingen noget anderledes.

Her vêd man, at det var Politiet, hvis lovstridige Optræden hindrede stakkels, forurettede Venstremænd i at benytte deres moralske Ret til at slaa Hovederne itu paa det infame Højrekrapyl, der havde den Frækhed at sidde ganske rolig ved et velbesat Bord og tage for sig af Retterne uden at skjænke de stakkels sultne og blodtørstige Venstremænd en eneste Tanke, eller bare sende Tauber saa meget som et eneste Stykke Smørrebrød med Paalæg om ikke at forsluge sig. Og saa skal Folk, der vilde haandhæve den bevidste Folke-Magt og Folke-Ret, dømmes til Vand og Brød! Det er dog for galt! Folket maa drives til Fortvivlelsens Selvhjælp!

Derfor alle Vælgere i Vaaben! til Vaaben!
Bøsserne frem og — spyt i dem!

* * *

I Folke-Høj-Skolerne i Egnen hører man allerede Bøsserne rasle. I Sangtimerne synges følgende patriotiske Opsang, der sjunges enten paa «Marseillaisens» Melodi eller ogsaa paa «lad Hønen gaa», da Texten passer lige godt paa dem begge:

Op, I brave Kammerater!
Spyt i Bøssen med Stort og med Smaat!
Op med Mynt til en Prokurator,
Ellers er vi min Sæl bankerot!
Thi Hørup har nok sagt:
Lav kun en Rigsretsakt.
Den Sag jeg ta'er!
Thi Folkets Ret er klar,
Naar den gi'er Honorar!

* * *

Hvo Forfatteren er, vides ikke. Nogle mene, at Sangen er af Forfatteren til *«Haabløse Slægter»*, andre, at den er af Avtor til *«Gyngende Grund»*.

Man siger —

Man siger, — man siger saa meget, ja vel!
Jeg selv alle «Rygter» foragter,
Men tidt har et løseligt Rygte det Held,
At Folk det som Sandhed betragter;
Og naar ved et saadant de slaar sig til Ro
Og ej blot i Krogene kvidre,
Maa som Referent dette Rygte man tro — —
Man trolig lade gaa vid're!

Man siger, at tre Eskadrons-Chefer gik
Lidt vild i Respektens Benyttelse,
Og at Oberst Borberg de dristige fik
Forfremmet — til snarlig Forflyttelse;
Man siger, han sa'e, de med ondartet Sind
Ham haaned ved Spotten og Grinen;
Dog siger de fleste, det Hele var Vind — —
Var Vinding kun for Disciplinen!

Ved Oberstens Taffel man leved saa godt,
Og Gjæsterne vare saa glade,
Mens Ilden fortæred vort ældgamle Slot,
Gemytlig om Bord-berg de sade;
Thi faar man en Middag hos saadan en Mand,
Der er ualmindelig go', da
Kan rolig man sidde og blæse ad Brand — —
Ad Brandrett's-Piller og Soda.

Men den Gang Husarernes store (Hu!)-Czar
Bad Gjæster fra tre Eskadroner,
Man si'er, at et «Nej» var det eneste Svar,
Han fik fra de trende Personer!
Nu maa de for deres dristige Mund
Fra Hovedstaden fortrække;
Men det er dog virkelig ikke en Grund — —
En grundig Straf for de frække!

Forflyttelsen gik saa gesvindt — det er vist! —
Som en Tryllekunst hos Hr. Beber;
Men Rygterne voxed og voxed til sidst
Langt op over Borberg's Begreber.
Og hvad blev saa Følgen af alle denne Snak?
Skandalen er kommen for Dagen!
Og dristig man nu til Minist'ren si'er: Schak! — —
Si'er: schakre De maa ej om Sagen!

Hr. Obersten sejrsberuset kan se
De tre Eskadrons-Chefer flytte;
Men Rygtet vil vide, at just disse tre
Just ej er saa ganske forknytte:
Thi selv om en Oberst er inte forleg'n
Og til Nepotisme genegen,
De siger med Tysken: Es rührt nicht ein Stein! — —
Ein Steinmann und seine Kollegen!

Ved Indtoget i Kasernen.

Der har vi den igjen!
Vor egen Vagtparade,
Som gaar til Værket hen
I Fredericiagade.

Nedbrydning er det drevent i,
Det Kompagni,
Her gaar forbi;
Dets Melodi er let og fri:

Vi Slottet gi'e
Dets Rest, fordi
Han, som Musiken før',
Er i Ho'det (Ingeni)-ør.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 13. November. Nr. 46.

O, sancta simplicitas!

— Havde han Regning med? Den var vel meget stor?
— Nej slet ikke; den var ikke større end som saa!

Familie-Tvistens Æble.

Hr. Berg drog rundt i Landet
Og snakked' vidt og bredt,
Ja, han forlod sit Degnekald,
Skjønt det var dejlig fedt.
Partier fik han dannet,
Hvor Flertal var hans Gud;
Men — kom han selv i Mindretal,
Saa meldte han sig ud.

En Gang i svundne Dage
Som Høvedsmand han stod,
Og stolt i «det forenede»
Han «Tallet tale lod».
Men Tallet kan bedrage,
Det svigted' hans Appel.
Derfor han fra det benede
Og sa'e det her Farvel.

Dog strax en anden Gruppe
Han laved' sig igjen,
Der var det rigtige Parti
Af sande Folkemænd.
Den radikale Suppe
For tynd man fandt kanske;
Men han kom tydske Klumper i
Fra Evropæerne.

Og blandt «de Radikale»
Han havde det saa godt,
De lystred' saa fornøjeligt
I Stort ham som i Smaat.

Flertallet lod han tale,
Det var jo «Folkets» Bud.
Men da det ej blev føjeligt,
Saa meldte han sig ud.

Hin Gruppe gik i Stykker.
— Nu laver han en ny,
Hvor han som Fører hævde skal
«Det danske Venstres» Ry
Og trodse Hørups Nykker
Og Højres Rusk og Slud;
Men — kommer han i Mindretal,
Saa melder han sig ud.

Partiet uden Redning
I Livet faar en Pæl:
Flertallet alle lystre skal
Undtagen blot han selv.
Paa Venstres slidte Klædning
Han sætter nok en Klud:
Men — kommer han i Mindretal,
Saa river den s'gu ud!

Punch drømmer.

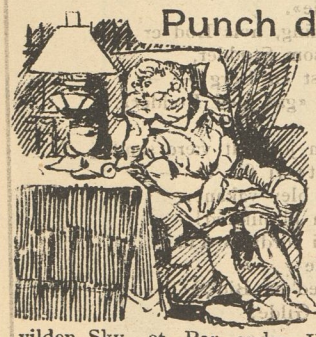

Punch kunde ikke falde i Søvn. For det Første var der Bal i Huset ved Siden af og Tonerne fra Violin og Kontrabas strøg hele Natten forbi hans Vindue, snart svagere, snart stærkere, medens rullende Vogne med stampende Heste førte Gjæsterne hjem. Saa, da det var forbi, tog Kancelliraadens Hund, der var bleven lukket ude, paa at hyle i vilden Sky, et Par andre Hunde kom til og et livligt Slagsmaal begyndte nede paa Gaden, medens et Par Katte samtidig sloges paa Liv og Død nede i Baggaarden. «Ak Ro og Fred!» sukkede *Punch*. «Gud bevares, hvor er der dog megen Kiv og Kjævl her i Verden! Bare alle Mennesker kunde enes om at være enige, saa var der ingen Ting i Veien!»

Og saa drømte *Punch*, at han var Forligelseskommissær og skulde mægle Fred mellem alle mulige Mennesker. Først kom gamle Hr. Carlsberg og unge Hr. Carlsberg. *Punch* vilde gjerne vide, hvad deres Strid egentlig drejede sig om, men det var nu ikke saadan til at forklare paa en Studs. Sagen var, at de saadan ganske i Almindelighed var uenige om enhver enkelt Ting i Særdeleshed. *Punch* bad dem tage Plads og spurgte, om han ikke maatte byde dem en Tuborger, men neppe havde han nævnt Ordet, før de begge blev enige om i største Hast at bortfjerne sig.

Saa drak *Punch* selv sin Tuborger og sagde til Betjenten, at han kunde lade de næste komme ind. Det var Punch's gode Ven og Velynder, Dr. Wederkinch-Madsen, der kom trækkende med Translatør Weber. »Doktoren« paastod, at Weber ikke kunde Engelsk. Weber sagde, han vilde ikke lade sig se over Hovedet af Wederkinch-Madsen, og Doktoren erklærede, at han ikke tog sin Hat af for en Mand, der oversatte saa slet som Weber. *Punch* formanede dem til at lade en saa ørkesløs Strid fare. Han gjorde Weber opmærksom paa, at naar Wederkinch saa ham over Hovedet, laa deri dog en Art stiltiende Anerkjendelse af, at Weber jo dog havde et Hoved, der kunde ses over, hvorimod den stakkels Doktor jo i saa Henseende var bleven saa ilde udstyret af Naturen, at han ikke en Gang, hvad Andre mere end én Gang vilde have gjort i hans Sted, vidstes nogensinde at have tabt Hovedet, formodentlig ifølge den gamle Regel: *Wo nichts ist* osv. Naar Wederkinch havde erklæret, ikke at kunne tage Hatten af for Weber, var deri heller ikke noget krænkende, da bemeldte Hat jo var en imaginær Størrelse, kun et Foster af Doktorens livlige Fantasi. Han spurgte Weber, om han maaske nogensinde havde set saa meget som Skyggen af bemeldte Hat? Weber maatte indrømme, at han ikke havde set den, og *Punch* vendte sig derefter om mod Wederkinch, hvem han formanede til i Betragtning af sin Stilling som Videnskabs- og Venstremand at bære over med Weber. Naar denne havde oversat *«Den politiske Kandestøber»* paa Engelsk, laa deri jo netop et Bevis paa, at Weber ønskede at gjøre Parlamentarismens Fødeland bekjendt med de mest fremragende Typer i vort politiske Liv. Der var ingen Tvivl om, at *Times*, ved at læse om «Herman von Bremenfeldt, vilde faa et endnu klarere Blik for Chresten Bergs Kvalifikationer som Taburetbeklæder, end det allerede havde vist sig, og i Frants Knivsmeds Skikkelse vilde en Englænder, der forstod saa meget Dansk, at han kunde læse de Weberske Oversættelser, mulig finde Sammenligningspunkter med en berømt Philadelphia-Doktor, hvis politiske Skarpsyn forlængst havde skaffet ham en anerkjendt Stilling i det danske Kandestøberikonsilium. Han raadede dem derfor til at forliges. De to dobbelte W'er saa et Øjeblik paa hinanden, saa faldt de med den uimodstaaelige gjensidige Tiltrækningskraft, som beslægtede Aander føler, uden at sige et Ord hinanden om Halsen. *Punch* tørrede en Taare af Øjet og Sveden af Panden. Arm i Arm forlod de to Videnskabsmænd Stuen, men endnu i Døren vendte Weber sig om og spurgte med en af Taknemlighed dirrende Røst *Punch*, om han til Tak maatte oversætte ham paa Engelsk. *Punch* blev gruelig

angst og bønfaldt i saa ydmyge Udtryk Weber om at skaane ham, at denne, skjønt synlig stødt, lovede at lade være, og de to Videnskabsmænd fjernede sig. Endnu paa Trapperne hørte *Punch* dem konjungere: *I love you! — You love me — We love another — They love us* osv. Helt nede paa Gaden vedblev Lovsangen.

Punch sank ganske træt tilbage i Sædet. Bare nu Johan Svendsen ikke kommer med Kapellet! tænkte han. Nej, det er sandt, de er jo forligte. Naa, jeg faar sagtens Arbejde nok alligevel! Og det fik han. Det ene Par mødte op efter det andet for at forliges. Der kom Berg og Hørup, der kom Holstein og lille Eeduard, der kom Meldahl og Ehlers, der kom Brygger Jacobsen og Louis Bramsen, der kom Kammerherre Fallesen og «Nationaltidende», der kom Erik Bøgh og Charles Kjerulf, der kom Dusin efter Dusin, Snes efter Snes, og *Punch* talte og mæglede og formanede og jevnede og snakkede Gammelt og var elskværdig og gemytlig, det var et voldsomt Slid, inden det lykkedes at faa Enighed. Endelig blev der lidt Pusterum. *Punch* tænkte, at det mulig nu kunde være nok, og vilde lige til at lade Dørene lukke, da i det Samme en ældre forladen Herre med hvide Haar og glatraget Ansigt traadte ind.

«God Dag Hr. Geheimeetatsraad!» udbrød *Punch*, «Sid ned! Hvormed kan jeg have den Ære? Hvor er Deres Modpart?»

«Hm!» sagde Gehejmeetatsraaden. «Min Modpart og jeg det er samme Person. Jeg er ikke blot uenig med Andre, men jeg er uenig med mig selv. Jeg er, som De maaske har bemærket» — *Punch* nikkede — «højresindet Venstremand og venstresindet Højremand. Forstaar De?» *Punch* nikkede atter og nynnede af «*Nitouche*»:

Ja Célestin er Floridor,
Og Floridor er Célestin.

Gehejmeetatsraaden rynkede Panden misbilligende. «Maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at det er en alvorlig Sag», yttrede han.

«Ja — tillad — men hvad ønsker Gehejmeetatsraaden, jeg skal gjøre?» spurgte *Punch*.

«Forlige mig med mig selv, gjøre det uensartede ensartet, gjøre en helstøbt Karakter af mig».

Punch grundede og grundede. Han havde forrige Gang løst *Nationaltidendes* Logogrif, men lige over for denne Nyliberalismens Logogriffenfeld stod hans Forstand stille. Gehejmeetatsraadens Miner blev truende:

«De skal gjøre det, De maa gjøre det, De har paataget Dem at forlige Alverden, saa maa De ogsaa kunne forlige mig.»

«O Sankte Bajer! Udsted en Nevtralitetserklæring for mig!» sukkede *Punch*.

Men Gehejmeetatsraaden respekterede end ikke denne fromme Bøn, han greb fat i *Punch*. «Forlig mig! Forlig mig!» raabte han.

Punch vred sig, udstødte et Skrig og — vaagnede. Hans store hvide Hovedpude var gleden hen over hans Ansigt og truede med at kvæle ham. Det var dens bløde edderdunstoppede Former, han i Drømme havde forvexlet med Gehejmeetatsraaden. *Punch* var lidt flov, han havde en Følelse af, at naar Alle nu var enige, saa var han egentlig overflødig her i Verden. Hvad skulde han saa arbejde for? Dyrebeskyttelsen? Han kom til at tænke paa Hundene og Kattene i Nat og bortviste Tanken. Mismodig greb han Morgenavisen. En Glædesstraale for over hans Ansigt. Berg havde dannet «Det danske Venstre».

«Nu bliver der Brug for mig!» udbrød *Punch*, gik hen til sit Klaver og spillede:

«O Enighed! O Enighed!
Du er det Bedste, som jeg véd!»

Et magistrategisk Talent.

Og nu vil jeg synge en Sang. — Det er klart,
At Emnet fortjener en Sanger;
Thi Alle vi véd, at Bestemthed og Fart
Er Noget, som Tiden forlanger,
Men Ingen har opfattet Nutidens Jag
Som vor Magistrat og dens Helte,
Naar mandig de tordne et kjækt: «Far i Mag! —
Farimagsgadens Træer skal vælte!»

Det højvise Raad synes slet ikke om,
At Embeder skal ligge ledige:
Men Ingen dog ser det saa ugjærne, som
Etatsraaden ogpe i «tredie».
Nej, hver stakkels Slægtning, hvis Lod er Sorg,
Og som nødig vil ende som Stodder,
Har i Magistraten saa fast en Borg — —
En Borgmester, der la'er «gaa med Lodder».

Man siger, — og det kan jo godt være sandt,
Skjønt det er fra «Gnavet» vi fik 'et —
At nylig en Doktorplads blev vakant,
Saa lunt Hr. Borgmestren kli-nikked!
Og saa gik det nu, som i fordums Tid,
Da ingen Borgmester vilde
Gaa hen og foragte saa fed en Bid — —
En Bidstrupsmiddag med Gilde!

Hr. Knudsen kjendte en Ting som man,
Kan kalde «Familie-Reklamen»; —
For det kom jo nemlig slet ikke an
Paa Duelighed eller Examen.
Forgjæves sidder den vise Flok
Og søger og gransker og higer,
Men han hitted Manden, og det var Trock — —
Var «trockig», som Svenskerne siger!

Endskjønt Hr. Trock-Jansen stod ikke for Tur,
Han lod ham dog ikke i Stikken;
Han aned jo ikke, at sur Mixtur
Blev Lønnen, han fik af Kritiken.
Helt mærkelig er Magistratens Færd!
Skal Retfærd de øve i Gaarden
Derovre paa Gammeltorv, — saa la'er de vær'! — —
La'er de Hvermand sin Ret ubeskaaren!

Min Sang har for Resten en dobbelt Moral:
Naar Lejligheden man vogter
Og skaffer til Slægtning sig en kommunal
Etatsraad — saa bliver man Doktor!
Han ta'er sine Folk — det ser man af hin —
Med næsten for velvillig Villie;
Men — han ta'er dog Fejl, naar han ta'er Medicin —
Ta'er midt i sin egen Familie!

Fra Theater

Crone værner om Fallesen alvorlig,
Cantors Blad man ej mere gratis faar
For *den ny Tid* den passer ikkun daarlig
I en saadan Sæson som i Aar.

Ved Kasino ude i Amaliegade
Skrider Bøgh imod Charles Kjærulf ind,
O, min Charles, kom s'gu paa *lit de parade,*
Til hans »*Ligkiste*« Erik blev en Pind.

Vel talende.

Omsider fandt vor Rigsdag dog et Ly,
En Bopæl, der for den Sags Skyld jo næsten
Er li'esaa god, som den var ganske ny,
Et Tabernakel, hvor Forsoningsfesten
Kanske nu fejres skal en Gang om Aaret,
Naar BERG optræder som — Ypperstepræsten.
Hans sidste Tale har jo sært bedaaret
En Hoben Sjæle; thi hvad den har sagt,
Var ikke Ulvehyl, men Bræg af Faaret.
Ret som en Aron i den gamle Pagt
For sine egne og for „Folkets" Synder
Han en af sine Bukke har ombragt.
Saalunde Slagtemaaneden begynder,
At love noget ganske splinternyt,
Da BERG Forsoningsfest og Fred forkynder;
Den rare BERG, der aldrig var forknyt
Og altid fægtet har med aaben Pande
Og altid blev ved Fredstraktaten snydt!
At han nu præker Fred, det maa man sande,
Er et saa ædelt, saa ophøjet Træk,
At det vil spørges trindt i Bogøs Lande.
Hans Hensigt er saa ren og klar som Blæk:
Konflikten mellem Tinget og Regeringen
Han vil nu endelig ha'e skaffet væk!
Det var hans ny Program, og Motiveringen
Henviste klart til Landets mange Krav,
Der ikke længer taaler Ignoreringen.
Det fromme Løfte, han til Bedste gav,
Beviser, man kan ogsaa Perler fiske
I Visnepolitikkens døde Hav —
Des værre er her Tvivlere, der hviske,
At Perler træffes kun i hvert et Fald
Hos Østers, der er ikke ganske friske.
Og selv hos disse faar man tidt for al
Sin Flid en Perle, som er ikke ægte,
Og, det er sandt, den tomme Østersskal. —
Ja, selv kan vi des værre ikke nægte,
At vi vil gjerne se, før her vi tror,
Om den Forsonlighed er værd en Hægte.
De klang saa fromme disse CHRESTENS Ord,
Men det har de gjort forhen; og Værdien
Af Ord paa Mandens Handling kun beror.
Og fra „den gamle Pagt" kan Fantasien
Jo til „den nye" her os føre let
Og til en Fredspræst, der var dreven i'en.
Her var en Gang en Præst, som præked' net
Mod Fylderi og blev dog langtfra sjælden
Antruffen i at have drukket tæt.
Tidt, naar det lakked' imod Lørdagskvælden,
Hans Gang var ikke altid som en Snor,
I Rendestenen gik kan tidt i Fælden.
Og hans Veltalenhed var ogsaa stor;
Men den gik løs paa Drukkenskab og Terninger.
Dog sa'e han: Gjører efter mine Ord!
Men gjører ikke efter mine Gjerninger!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, jeg maatte jo op og se, hvordan De har det, for Frits Grønbæk kom hjem til os igaar Aftes med «Den ny Tid» i Baglommen, og der skriver Axel Henresches om Deres Bog at enten maa De være gal eller ogsaa han selv, og Gud jeg fik jo en polsk Forskrækkelse paa Deres Vegne søde Fru Schrøder, men De ser da ikke ud som om De fejlede Noget videre andet end den Hovedpine De altid klager Dem over og som jeg nu ikke tror har Noget at sige, for saa kunde De saamæn ikke sidde der ret op og ned og lade Munden løbe om al Ting det véd jeg fra mig selv, naar jeg har min Hovedpine for saa triller jeg mig henad Gulvet saa lang jeg er og raaber jeg skal dø og Sørensen maa paa Apoteket efter Hofmandsdraaber og Petrine give mig kolde Omslag, og jeg ligger og vrider mig og det kan godt staa paa flere Timer i Rad, men naar De er ved Deres fulde Fem søde Fru Schrøder og Gud det har jeg da egentlig aldrig tvivlet paa De var saa maa det jo være Axel Henresches der er bleven snurrende og det kommer jo ikke saa uventet, saa begavet, som han er, at han lige frem har havt for meget af det Gode og det er vist alligevel paa en Maade Deres Skyld søde Fru Schrøder, for han har formodentlig spekuleret sig tosset over, at Jespersen i Deres Bog først hedder Jespersen og siden efter Petersen og det kommer af at De har glemt at skrive op hvad jeg den Gang forklarede Dem om, at hans Faders Navn nok var Jespersen, men at hans Moder var en født Petersen, og at han saa i lang Tid kaldte sig Petersen-Jespersen, men saa, da han skulde have et nyt Skilt malet, smed Jespersen bort og kun kaldte sig Petersen, som han jo fik malet for den halve Betaling, og der kan man se, hvilke Ulykker der kommer af at være unøjagtig og overfladisk, men ellers kan De tro søde Fru Schrøder jeg er stolt i denne Tid, saa meget jeg bliver komplimangteret over alle de gode Ting jeg har sagt, og jeg tror nu nok uden at rose mig selv, at jeg besidder baade Espri og Flydebusch, og det er da ogsaa mig der har Æren af Bogen, for Gud søde Fru Schrøder, naturligvis har De havt Ulejlighed med at skrive og læse Konjektur og alt det, men hvert evige Ord, der staar i den, har De jo fra mig, og De kan tro der bliver gjort Stads af mig, og Sørensen er ogsaa glad, for Folk gjør jo Middagsselskaber paa mig, og saa er de jo nødt til at bede ham med, hvad han nok holder af, og naar jeg ser ham ganske fornøjet spise Haresteg med Ribsgelee paa, saa kan jeg ikke lade være at tænke paa hvad det dog er for en Guds Lykke for den Mand, at han har faaet mig til Kone, for Gud véd hvad der ellers var blevet af ham, og Fritz Grønbæk vil have mit Fotografi i Handelen og have mig til at ligge i Vinduet hos Budtz-Møller for der kommer man jo altid naar man begynder at blive berømt og synes De jeg skulde tage min Dame-Hat med det Fløjels eller min Fjerbaret paa naar jeg skal fotograferes søde Fru Schrøder? jeg synes selv bedst om Baretten, og den havde jeg da ogsaa paa den Aften vi var hende at høre hende Teresine Tuja spille Violin, og det kan De tro var dejligt, og jeg sagde da ogsaa til Petrine: Stryge Kraver, det kan Du men stryge Violin som Tuja, det lar Du nok være med, og Fritz Grønbæk sagde hun var et rent Strygejern og at man kunde høre hvert Buestrøg kom fra de varme Himmelstrøg, saadan Ild og Lue var der i hendes Bue, og han sagde at han næsten satte hende over

Robert, De véd ham med Violincellesystemet, undtagen at han sagde Robert havde flere Strænge paa sin Bue, og Gud det var da godt Kapellet blev enig med Johan Svendsen, for naar alle Kapellanerne var gaaede fra ham, havde han jo været som den Konge af England vi lærte om i Skolen som hed Johan uden Land, og efter Tuja hørte vi Hr. Pullich spille Klaver og jeg sad lige bagved og beundrede, saadan et dejligt Haar, han havde, og det maa han vist ligesom ham Samson lade blive ved at voxe for at have Kraft til at slaa igjennem paa Tangenterne, og jeg syntes nu det var dejligt for der var saamænd nok til at stoppe et halvt Dusin Sofapuder med, men Frits kunde ikke lide det, og sagde det trængte til at komme op til Giese og blive udsat for skjærende Instrumenter og Gud nu maa jeg af Sted, for jeg skal hiem og pynte mig til Fotografen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Fra Madam Bollerups Loge.

Høistærede Hr. Redaktør!

Det er fra en ulykkelig Kone, De modtager disse Linier, som ikke skal indeholde nogen nedsættende Kritik over min elskede Kammerherre, men blot fortælle, hvad der er arriveret mig for første Gang i de 24 Aar, jeg har været Abonnent i det Kongelige. Jeg skal ikke nægte, som sandt er, at den forløbne Del af Sæsonen just ikke har været saadan, hvad man kalder for gemytlig, da det jo ikke er andet end lutter gamle Stykker, de giver; men Herre Gud, har man ikke selv Lyst til at gaa og se det Stads, saa kan man jo glæde Venner og Bekjendte med sin Billet, skjønt det ikke er for det, men nu véd jeg ved Gud ikke selv, hvem jeg skal gjøre lykkelig næste Gang med «Eventyr paa Fodrejse», for nu har alle Tjenestefolkene, hvor vi bor, været paa Billetterne baade i Forhuset og Baghuset med Undtagelse af den døvstumme Dreng hos Bogbinderens, der maa vente, til der kommer en Ballet.

I den sidste Maaneds Tid havde jeg nok lagt Mærke til, at der var en uheldig Misstemning hos dem, der har Pladser hos mig, men jeg lod, som jeg ikke hørte noget, for Herre Gud jeg kunde jo ikke gjøre for det; men saa kan De tænke Dem, Hr. Redaktør, saa hører jeg heldigvis paa anden Haand, at de gale Mennesker ved Gud vil have, at jeg skal gaa til Kammerherren og se at stroppe ham lidt op i Henseende til Repertoire. Saa blev jeg saa vred, saa vred, og satte mig strax til at skrive følgende Circulaire til alle dem, der abonnerer hos mig undtagen Fru Falkmann, for jeg véd godt, det er fra hende, det Hele kommer:

«Mine ærede Damer! De maa ikke tro, at jeg er saa døv, at jeg ikke har hørt alle de Ytringer, de i den sidste Maaned er kommen med om, at det var en Falliterklæring fra det kongelige Theaters Side, at det ikke kunde give nogle andre Forestillinger end dem, det hidtil har givet i denne Sæson.

Det er vist mindre galant fra min Side, at jeg har ladet dem, mine ærede Damer, der altid er saa højst charmant i Deres Omtale af min Loge i det kongelige Theater, udimodsagt komme flere Gange med den samme Sludder. Jeg skal derfor, forinden De faar Lejlighed til videre at exploitere denne Snak, meddele Dem, at den Forestilling, der især har irriteret dem, «Eventyr paa Fodrejse» 3 Gange i Træk meget godt kunde være undgaaet, idet det kongelige Theater godt kunde have spillet en hel Del andre Stykker som «Et Dukkehjem» «Ambrosius», «Farinelli», o. s. v.; men det maa vist betragtes som et stort Spørgsmaal, om Abonnenterne — thi om Andre kan der vel ikke godt blive Tale, da der ingen Andre kommer i Theatret — være bleven en Smule gladere derfor.

Ser De, det var en anden Sludder! Og nu vil jeg bede Dem holde op med at rakke ned paa min Loge og se at være lidt affable, som er et nyt Ord, jeg ikke før kjendte, for behavelig. *Ærbødigst*

Ernestine Bollerup,
Chef for Loge Nr. 27 om Tirsdagen.

Ja, De undskylder, Hr. Redaktør, at jeg saadan blander Dem ind i mine private Affærer, hvad der jo aldrig er behageligt, især naar det er saadan noget ubehageligt; men da der er saa lidt at skrive om Theatret i disse Tider, — for saadan noget som, at «Ambrosius» tre Gange har spillet med en ny Ring, bryder De Dem vel ikke om, at jeg skal skrive til Dem? — saa haaber jeg, De har Plads nok, ligesom jeg faar fra første December, da ikke mindre end tre Damer, som jeg troede, jeg kunde kalde mine Veninder, har sagt deres Pladser op i Logen, saa der ser man, hvad det Venskab duer til i Modgang. Deres

Ernestine Bollerup.

Spænd og Spark.

En hel Del Medlemmer af Folketingets Flertal skal efter Forlydende have tænkt paa at indmelde sig i Havne- og Sække-Arbejdernes Fagforening.

* * *

Grunden hertil skal være den, at de menigmandige Repræsentanter omsider har regnet ud, at 6 Kroner om Dagen er en urimelig lav Betaling for ingen Ting at bestille; og deres Skrue har hidtil ikke bragt dem nogen højere Dagløn.

* * *

Tager man nu et billigt Hensyn til at, de dog til syvende og sidst ikke alle kan blive Ministre og faa de saa meget efterspurgte 12,000 Kroner i aarlig Gage, saa vil man let indse, at en Smule Bifortjeneste er en, rent ud sagt, «europæisk» Nødvendighed endog for «danske» Venstremænd.

* * *

Og det træffer sig netop saa heldig, at Sækkearkejderne for Tiden ogsaa gjør Skrue, saa at de Herrer Visnepolitikere ved at faa Del i Strejkekassens Ydelser kan faa baade i Pose og Sæk.

* * *

«Partiskheden» i Venstre har for øvrigt i disse Dage givet sig Udslag i en ny Partidannelse, der kalder sig «det danske Venstre». I Følge *Politikken* vil dette dog ingen Indflydelse have paa Politikken i det hele og store

* * *

Og det er jo netop det fine ved *Politikken*, at den ikke tager sig en Smule Sky paa Politikkens Himmel videre nær. Man ser, at Hørup til Bunds er hjemme i alle Politikkens Finesser.

* * *

Skulde Hørup være Manden, der kan magte alle *Politikkens* Opgaver? De er mange, og store er de alle!

* * *

Endskjønt der er mange Ting i Vej'n
For Berg med at samle det ganske Venstre,
Saa har som de Halvstudertes Kaptajn
Han dog faaet samlet det danske Venstre.

* * *

Det danske Venstre! Det var jo om det, at Hørup nylig sagde, at dersom der var nogen, der gjorde Fordring paa at være mere dansk end han, saa gik han bare om i en anden Gade. Han mente formodentlig om i Integade.

* * *

Og Integade er saadan en rar lille Gade. I den kan han ugenert, naar det skal være, kalde andre Blades Medarbejdere for Gadedrenge; thi her er han endogsaa sikker paa Vejviserens Attest for, at han er inte Gadedreng.

Tante *Times*.

Føj, skamme dig Estrup, du sære og tvære!
Din store Dreng skulde ha'e bedre Forstand!
Lad nu lille Chresten faa Hatten at bære,
For han er jo dog i det bogøske Land
«For Tiden den mest populære».

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 20. November. Nr. 47.

Mellem-Mad-Stræv.

— Mo'er! Skal vi aldrig en Gang ha'e rigtig Mad?
— Rigtig Mad!? Hvad mener Du, min lille Dreng.
— Jo, vi faar jo altid først Formad, og saa faar vi Eftermad; men rigtig Mad, det har jeg aldrig smagt.

Det store Vælgerfolk sad tyst og stille
Og lyttede med spændt Opmærksomhed:
Nu skulde Venstre endelig udspille
Sin store Trumf og gjøre ren Besked,
Samt vise, at det kunde, hvad det vilde,
Og ESTRUP faa fra Magtens Hynder ned.
— Trindt om i Landet var det næsten rørende
At se, hvor »Folket« sad og spidsed' Ørene.

Og det var intet Under, thi Signalet,
Omtrent som Klokkekimen førend Messen,
Var givet overalt i Venstrepressen,
At «Folkets« Sejr man ikke mer forhaled'.
Vel havde hele Venstre lagt Adressen,
Fordi den var for svag, paa Hospitalet;
Men ESTRUP skulde føle Venstres Landslov
Og Ret, strax naar han kom med sin Finanslov!

Endogsaa THOMAS NIELSÉN frejdig spaaede:
Naar til Behandling Nummer Et den kom,
Den skulde mod- og medta'es paa en Maade,
Der kunde fyldestgjøre »Folkets« Dom,
Trontalen give Svar og uden Naade
Slaa ESTRUPS sidste svage Korthus om!
— For tidlig dog Artiklen gik sin Ronde,
Modsat et vist Gevalthorns Melodonte.

Da »Greven«, som sædvanlig, havde lettet
Sit ædle Hjærte for en Legion
Modsigelser og sine Angreb rettet
Paa ESTRUPS slette Administration,
Som Folkets Retsbevidtshed fult har plettet,
Mens Venstre har bevist saa klart som no'en,
Hvor ypperlig det kan administrere
Brandkasser, Folkebankerne med mere, —

Saa gjorde Holdt han ved et Spørgsmaalstegn,
Og hvordan det gik til, begriber Pokker,
Thi det var ham, der sneg paa Hosesokker
Sig hen til BERG og sa'e: »Ring nu, mens Legen
Er god; thi husk, at var Du stor som Degn,
Du meget større vorde vil som Klokker!«
Det gjorde stakkels CHRESTEN helt betuttet,
Og en, to, tre, — Forhandlingen var sluttet!

Der stod nu hele »den bevidste Magt«
Og den, som MONRAD kalder for »den stille«!
De havde intet mer, de sku' ha'e sagt,
Og maatte tie, skjønt de nødig vilde.
Stilfærdig Loven blev til Udvalg bragt,
Og Venstres »Trumf« det gik forbistret ilde!
Knap i sit Es er Bonden og nu er der
En snavs Kulør i alle »Folke-Hjærter«.

Spænd og Spark.

Storhedens Lod er altid Miskjendelse, og ikke sjælden er den samme Lod beskaaret Tykkeden for ikke at tale om Tyndheden.

* * *

Saaledes er Folketingets Formand nylig bleven kaldet «en Plebejer» i Dagbladet, fordi han ikke var med at følge fhv. Indsnrigsminister Skeel til Jorden. Denne grove Miskjendelse af Hr. Bergs fine Taktfølelse bør ikke lades upaatalt.

* * *

Det er jo aldeles indlysende for enhver, der kjender lidt til Politikeren Berg, at denne jo med største Fornøjelse vilde følge hele Ministeret Estrup til Jorden og i den Anledning gjerne opsætte alle andre Forlystelser for at være med til saadan en Svir.

* * *

Men vi maa jo ikke glemme, at for det første var Venstres Begravelsesudvalg jo endnu ikke traadt sammen, og for det andet haves der fra dette jo intet Præcedens for, at man nogen Sinde havde begravet nogen Minister der. Det var bare deres Forslag, det gik ud over.

* * *

Og ved altsaa at blive borte fra Skeels Begravelse har Berg givet et uforkasteligt Bevis for, at i Venstres Begravelsespolitik var det ikke Personerne, men kun Sagerne, det drejede sig om.

* * *

For Resten har jo Ministeriet vist den samme plebejiske Adfærd overfor Berg; thi hver Gang han har begravet «Enigheden», eller «Sammenholdet» eller det «trofaste Samarbejde» i Venstre, har Ministeriet anset det for at være under sin Værdighed saa meget som bare at lade sig repræsentere, naar et af disse haabefulde Væsener stededes til Jorden.

* * *

Det maa ellers være rart for de Moderate, der i Forvejen i Lejregreven besad et saa sjældent Pragtexemplar af en Patricier, at de nu tillige har faaet en Plebejer i Partiet.

* * *

Det har de Radikale ikke; de har bare en F. Bajer.

* * *

Iøvrigt har Berg og Hørup delt den radikale Intelligens mellem sig i et passende Forhold; Doktorerne Pingel og Brandes blev hos Hørup, medens «Doktor» Wederkinch-Madsen fulgte med Berg.

* * *

Forskjellen mellem begge Grupper bliver da den, at Hørupperne besidde et «Organ for den højeste Oplysning»; «de danske» derimod et dito for den sløjeste Oplysning.

* * *

Mellem Grupperne for disse to Slags Oplysninger føres der Forhandlinger om «trofast Samarbejde», og da Sam-Arbejdet skal bestaa i ikke at arbejde, er det meget sandsynligt, at Venstres Trofasthed nok skal staa sin Prøve i dette ene Punkt.

* * *

Forskjellen mellem dem er bare den, at hvor den ene Gruppe siger: «Gu' gjør jeg ej!» siger den anden: «F. g. mig, om jeg gjør!»

* * *

Imidlertid fortæller Venstres Blade, at denne skjønne Enighed vil fare heden, naar Ministeriet er styrtet.

* * *

Man kan derfor gjøre Regning paa, at en stor Del af Højre nok vil hjælpe Venstre med at faa Estrup af Vejen, bare for at Venstre skal gaa rent i Stykker.

Men saa kan Estrup paa den anden Side gjøre Regning paa trofast Bistand af alle de Venstremænd, der for enhver Pris ville bevare «Enigheden» i Venstre.

* * *

Kommer nu hertil, at der er al mulig Udsigt til en ny Partigruppering i Venstre, idet nogle fordrer, at Ministeriet skal «gaa» og andre, at det skal «falde», saa tror vi nok, at Folketinget snart kan glæde sig til, at Berg igjen afleverer en «Betragtning af Situationens Alvor».

* * *

Og da bliver den samlede Opposition nok enig med sig selv om, at den maa gjøre noget,

* * *

Bare det saa ikke bliver — i Nælderne.

Laserne.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Udenfor Makulaturfabrikken stod i Stakke højt opstablede Kludebunker; der var politiske Laser og litterære Laser, kommunale Laser og kunstneriske Laser; hver Las havde sin Historie og vilde saa gjerne fortælle den, hvis Nogen gad høre paa den, men man kan ikke høre dem alle sammen. De skikkeligste Laser var de indenlandske, men der var ogsaa mange af dem, der holdt af at give sig ud for at være udenlandske og kunne fremmede Sprog, for det var nu saa fint, mente de.

Her laa to Laser lige op ad hinanden; de var ikke to Alen af ét Stykke, men det kunde de godt have været, for ingen af dem var der meget ved. — «Mig faa Lov at spørge», sagde den største til den mindre, «hvor kommer De fra?

«Jeg kommer fra et stort Sprogakademi, hvor jeg har siddet paa Weberstol og lært *english spoken here*, og jeg har en umaadelig Færdighed i at translatøre, det vil jeg bare sige Dem».

«Translatøre? Hvad er det for et Sprog?»

«Det er engelsk, det betyder at oversætte; jeg har oversat baade Ibsen og Holberg paa Engelsk! Og jeg har gjort Lykke her i Livet — *to be or not to be* — især med mit Dukkehjem — *home, sweet home!*»

«Undskyld, jeg siger det saadan rent ud, men det er noget Sludder, De siger, der er ikke Mening skabt i det. De kan ikke et Ord Engelsk, det siger jeg!»

«Maa jeg nu bare være her — *my house is my kastle* —! Hvem er De og hvor kommer De fra, siden De bilder Dem ind, De saadan har Lov til at komme med Bemærkninger?»

«Jeg kommer fra Frihedens store Land, fra Filadelphia; der levede jeg, og der havde jeg det godt, for der laver man Doktorhatte af saadanne Laser som mig. Jeg er en amerikansk Las, jeg har siddet midt i det dejligste Humbug, jeg kunde trevle Dig op, Stykke for Stykke, din engelske Las! Det er ikke af Brødnid, jeg skjælder Dig ud, for jeg er ogsaa Translatør, skal jeg have den Ære at sige, transatlantisk Translatør, og det er finere, skulde jeg mene, Og saa forstaar jeg mig tillige paa Politik; naar Du sidder paa dit Sprogakademi og giver Undervisning i dit Kragemaal, som Du kalder for Engelsk, saa staar jeg paa det forhenværende Landkadetakademi og taler Storpolitik til Hundreder af Tilhørere, for der er de nødt til at blive og kan ikke stikke af som nede i Maribo. Ser Du, saadan en stor Mand er jeg bleven, men for Restener jeg blød og bøjelig, taaler Alt, — undtagen at man gaar mig i Næringen —, misunder Ingen — undtagen min Overmand —, og taler godt om Alle — undtagen andre Translatører —, uagtet der ikke er meget godt at sige om de fleste andre, men lad dem om det! jeg gjør nu altid Grin af det, for jeg er saa begavet!»

«Aa, er det Dig? Ja, nu kjender jeg Dig, og nu forstaar jeg, hvorfor Du tager saa stærkt paa Vej, for mine engelske Oversættelser er for Dig ligesom *caviar for the general*, det er det Samme som Kaviar for Madsen!»

«Maa jeg nu bede Dig være saa behagelig at holde din Mund, for ellers spytter jeg — det er nu min Vane, naar jeg bliver vred», svarede den store amerikanske Las.

Men i det Samme blev der Splittelse i Kludebunken, og Amerikaneren fik andet at tænke paa, for han fløj med Vinden over til den danske Gruppe, for den var den største, og man skal altid holde sig til de Fleste, især naar man selv kun er en lille Las og kan slutte sig til et helt Kludeberg med en Samling af grundtvigianske Laser og frederikbergske Laserusser.

Men Makulatur blev begge vore Laser, for Skæbnen vilde, at paa den ene blev der trykket en politisk Erklæring til «*Socialdemokraten*» om, hvorfor en vis stor dansk Politiker sluttede sig til de Danske, og paa den anden blev der sat en engelsk Oversættelse af «*Den politiske Kandestøber*»!

Det er Historien, den er ganske fornøjelig og fornærmer aldeles Ingen uden — Laserne.

Moraliteten *contra* Pluraliteten.

Fra Suderøens fjerne Kyst
Oplod de brave Færinger
Med svære Klager deres Røst
Til vore Grundlovs-Væringer;
Der var ved sidste »Folkedom»
Begaaet Fejl saa slemme,
At paa det ganske Ejland kom
Slet ingen til at stemme.
— De Stakler aner ikke, hvor de bor,
At vælges blot en Venstremand, er Fejlen aldrig stor.

Uagtet Valgets Lovlighed
Jo stod paa svage Fødder,
Gav Venstre følgende Besked
Til Fordel for sin Skrødder:
Skjønt vi juridisk vel forstod,
At Valget var kassabelt,
Moralsk betragtet derimod
Vi finder det passabelt!
Paa Valget vi vil ikke kaste Vrag;
Var Fejlen gjort paa Samsø, saa var det en anden Sag

— Da den moralske Ret jo maa
Paa den Vis kun forklares:
Vi Højrevalg ihjel skal slaa,
Men Venstrevalg bør spares! —
Saa næsten umoralsk det ta'er
Sig ud, naar Venstrehorden
Tre Højrevalg kun udsat har,
Men Resten fandt i Orden.
Moralen heraf er jo soleklar,
At Venstre dog alligevel for lidt af samme har.

Tobaks-Kollegium.

— Du Kressjan! Nu ska' Du sikke min Pive æ been terøjet bare paa toe Dae! Ka' du li' den, hva?
— De va storarti! Saa ha du da osse brækket daj morderli!

En Kradser.

— La' mæ smaag', hwa Do haar i di Flask, min bette Dreng (tager en ordenlig Slurk). A-a-ah! Da wa Fan ede mæ en gue Dram den! Hwes æ de aa?

— De æ aa æ Avetekes, de æ te mi Mues sølle Bien!

Aand og Uaand.

Hvad Friheden anbelanger,
Saa er den i Venstre stor,
Man ta'er sig den Frihed at kalde
St. Grundtvig for Hørups Bro'er!

Imellem Grundtvig og Hørup
Af Lighed dog findes Spor:
Med døde Torsk raabte den ene,
Den anden med levende Ord.

Og mellem begges Disciple
Staar Broderskabet i Flor:
Selv Kain brugte ej Kajen
Saa godt mod sin kjære Bro'er.

— Man ser dog, at de, der paa Troldtøj,
Og de, der paa *Logos* tror,
Kan mødes, naar bare det gjælder
At snakke saa sort som Jord.

Hvad der laa om Smørret.

Medens Bagerne og *Politiken* fejre deres Hvedebrødsdage og gjøre Kiks med hinanden, medens *Nationaltidende*, der mindes gamle Nathansens Bestræbelser, ihærdig giver sit Ord med i Laget, derved hævdende sin Mulighed for en Gang, naar Tidens Fylde kommer, at afløse *Berlingeren* i dens officielle Funktioner, hvilket dog maaske turde være at slaa et større Brød op end Ferslew kan bage, paatrænger den Tanke sig uvilkaarlig: Hvad er Brød uden Smør? Selv de smaa politiske Levebrød er jo tyndt besmurte med Brandkassesmør og Sparebanksbutterine, skulde da ikke *Punch* ogsaa have Smør paa sit Brød, ikke harsk, hvidgult, bittert Bøndersmør, men frisk, nykjærnet, guldglinsende Herregaardsdito! Derfor og alene derfor drog *Punch* sine Gummigaloscher paa, slog Frakken op om Ørerne og vadede rundt om Hjørnet ned i Mogensens lysstraalende Bod. Mogensen saa melankolsk ud. Han havde Aftenen forud som Viceformand i Høkernes Sygehjælps- og Begravelseskasse været med til at indvie denne hæderlige Forenings Festlokale. Vel havde han ikke, som sine yngre Medhøkere, svunget de blomstrende Høkersker til Musikens brusende Toner i vuggende Takt, dertil er Mogensens Aar for mange og hans Underextremiteter for stive, men i Stedet for de glade Piger havde han svunget de skummende Bægre, til Solen randt af Hav og det graanende Morgengrys Sølvflod gød sine blinkende Strømme over den til sin daglige Dont hjemvandrende Mogensen. Derfor laa Aftenens Skyer tungt over hans Pandehvælv, derfor posede Huden under hans Øjne i blaanende Foldekast, derfor hang hans Mundvige som Grædepile over en Gravsten, derfor var hans Mund lukket og hans Veltalenhed tavs, da han med et sygeligt Smil, der mindede om Maaneglans paa et Sildehoved, rakte *Punch* det duftende Smør indpakket i to Lag Papir. Da *Punch* ved sin Hjemkomst begyndte at pakke det ud, fandt han først et Nummer af «*Den ny Tidsavis*». Han beklagede allerede, at han denne Gang var gaaet paa en Vildand; thi det indeholdt kun Assel Henresches' Vildmandssnak om «*Vildanden*». Men *Punch* var ikke stemt til Vildandejagt, saa meget mere som Vildanden ved at opbevares i *den ny Tidsavis's* Flueskab syntes at have faaet Tanker, som ikke tilhørte Ibsen. Ærgerlig tog *Punch* det næste Lag Papir af, men hans Ærgrelse svandt i straalende Glæde ved at finde følgende:

A Monsieur le Gourmand ***Jeppe Jochumsen***
à
Ludserøed.

Non sapristi! Je ne veux point plus ecrire cette langue française des humides[1]) *Européens, que pour me tenir dans l'excercise et parsque mon grand ami, le docteur Wederkinck, ne rougira sur moi et ne me mettra dans le coin de honte, comme il a fait avec ce miserable translateur Monsieur Weber. Je voudrais pourtant vous parler dans notre langue natale, la langue du peuple, la langue des coeurs, la langue vieux danoise pour vous dire, que la bile coule sur moi*[2]) *quand je pense sur le temps j'ai eu, depuis mon cher Chrêtienbourg est brulé et ma porcellaine non assurée choqué*[3]). *Ah ce choqueur de porcellaine miserable ce Jean Buisson*[4])*! Il m'a transpercé mon coeur royal avec son incomparable hauteur de baton*[5])*! Moi parmi les modérateurs! Moi, le vrai radical des radicaux pressé de couvrir ma tête royale avec la noire calotte de velours de ce astucieux Monsieur Pont d'Epervier*[6])*! Moi, l'ami du peuple, redevenir l'ami de ce comte Ledrebourgeois, qui rit dans sa bar be chaque fois qu'il parle a moi. Mais que faire! Je ne pouvais plus maitriser ces pecheurs des morues mortes*[7]), *ces tourneurs des petites orgues*[8]) *avec leur nouvelle feuille, cette horrible organe de la plus haute illumination, dans quelle un oiseau de cadavre, un certain Monsieur Vautour*[9]), *que je soupconne être ce petit faiseur de mauvaise farces le Langelandien Eedouard, excersit, son humeur du gibet*[10]). *Il ne faut pas jurer de rien, mais je crois vraiment que ce jureur miserable a juré de m'empoissonner avec ses moyens de medecin*[11]) *journalistiques. Gare á lui! Le Langeland peut devenir du terrain balancant*[12]) *sous lui, si je lui fait une visite dans son cercle d'election*[13]). *Et ou sont les Liberaux? Moimême j'ai fait un bêtise. Ma vieille cloche a peri dans les flammes du chateau, et ma cloche nouvelle ça sonne de soimême et quand le comte Ledrebougeoisn'a voulu que faire une pause d'art, ma cloche a sonné et paf! voila toute la grande comedie finie! Ils ont juré et pesté et moimême je suis denenu tout confus. Mais parbleu! sacrebleu! morbleu! ne suis je pas leur prince, leur roi, leur empereur, leur pape infaillible! Je leur montrerai, ou Monsieur David a acheté la biere. Ils me veulent deposseder comme un Cumberland, mais ils peuvent se mordre dans leur nez, je ne suis si facile á macher des cuillers en pieces*[14]) *avec. Peste! Salut et fraternité.*

Chretien Montagne
Prédecesseur de la chose du peuple
cidevant roi et sacristain
p. t.
Rue de Frédericia.

[1]) klamme. [2]) Galden løber over paa mig. [3]) klinket. [4]) Jens Bust. [5]) Kjæphøjethed. [6]) Høgsbro. [7]) døde Torsk. [8]) Lirekassedrejere. [9]) Grib. [10]) Galgenhumor. [11]) Lægemidler. [12]) Gyngende Grund. [13]) Valgkreds. [14]) bide Skeer itu med.

„Ord! Ord! Ord!"

I «*Tilskuerens*» Oktoberhefte læstes et nyt, interessant Ordsprog eller Proverbe af Hr. Hermann Bang, som med ét Ord hed: «*Ord*». Da de Elskende i Stykket tog hinanden paa Ordet, blev de til sidst forenede, og Titelen *Ord* kunde derfor den Gang nøjere bestemmes som *Binde-*

ord eller Konjunktion; i en Efterskrift henvistes de Theaterdirektører, der muligvis vilde tage Ordet, til en ordholdende Theateragent i Frederiksberg Alle.

«*Tilskuerens*» mange tusinde Læsere syntes imidlertid ikke om Slutningen af *Ord*, hvorfor Hr. Bang, der aldrig har været videre ordknap af sig, efter nøjere at have vejet sine Ord i Novemberheftet med faa Ord forandrede Slutningsordene i *Ord* og skilte de Elskende fra hinanden. Efter Forfatterens egne Ord blev *Ord* herved lidt mindre af et Skuespil, men til Gjengjæld betydelig mere af et Ordspil. Den første Slutning havde nemlig været en Indrømmelse til Tilskuerne, den sidste Finale var en Indrømmelse til «*Tilskueren*»; men de Theaterdirektører, som vilde have det sidste *Ord*, henvistes fremdeles til Agenten i Frederiksberg Alle.

Efter Forlydende agter Hr. Bang, der ikke synes at være af den Mening, at et *Ord* er et *Ord*, i «*Tilskuerens*» Decemberhefte at forandre Begyndelsen af *Ord*, og de Herrer Theaterdirektører, der har nogen Fidus til Hr. Bangs *Ord*, kunne derefter henvende sig til den oftnævnte Agent i Alleen, men anmodes om tydelig at opgive, om de ønsker Ordet med den gamle Begyndelse og den gamle Slutning eller med den nye Begyndelse og den nye Slutning eller med den gamle Begyndelse og den nye Slutning eller endelig med den nye Begyndelse og den gamle Slutning.

Deadergonsekt.

dilberedt af

Affekattermadammen.

Folkdeatern. „Den sidst Nat". Na den dailich Schtück har jai nu seet so mang Ganger, men jai bli aldri gjed a a her Severin sing: „Du Sevnens Gut verkort den lange Nat", och jai syns aldrich den sidst Nat er for lang en Nat, so jai er glat vet at Sevnens Gut ei benhør Severin och verkorter den for han. Men so just som han gir sai dil a sang Flue, sloer han sin dailich Oin lig ner poe mai och singer: „Næsfise Flue wat denker Du poe?" och Gut mine gammel Kneer gom dil a rist, for jai sat i min eien Danker och denkt po, om den dailich Deresina Dua stu spil Fiolin i Aftning, och jai hat glemt a see po Blagat. Na men so merk jai, det ei er po mai, Severin seer, men po min Nebenmand, och jai denker, jai mo doch see, hvem som det er, Severiin galler en „næsfis Flue", och wat seer jai — min gote Ven och Velynder Robert Henricks, och jai gir maj dilgenne, och han er maiet glat ved at se mai, och jai spor? Wat har Di gort Severin, a han Dem galler en næsfis Flue? Na so fik jai jo en dailich Historie. Och det var a Robert vil bar op bag Gulissen for a gonverser Derisina Dua, fordi er hun Idalienerind, so er han jo en Spanier eller kanskesens mehr en Bortdugiser, och Dua strycher Fiolin, och Robert gniter paa Fiolongsel, so de var da so maiet nadierlich han vild op och dal musikalisch met Dua, och han gor engang gjennem Orsiester op i Gulis og faar gnubbet Ord, och han gor anden Gang op gjennem Orsiester och sor gnubbet Ord, och die beer ham hold sin Næs væk fra Gulis, som var ei en billig Verlangend, for, hvordan gan Robert hold sin Næs væk, naar han vil ei hold sai sæl væk met de samme. Na nadierlich blier Robert ved a go op i Gulis gjennem Orsiester, for wat! en saa stor Bortugis, som er ej mer bang for Henrich Hennings, end a han dar poe Oret a han me stor Gurasi, stu han stik op for Severin. Na han blir ve a go i Gulis och gere Hanbeen, men so som han droer han sidder allerbest i Abrahamses Skjød, vupti! blir han heldt ut, och Deren slot i po hans Næs. Najai spor, er det a behandle en stor Gunstner po Filharmonika, der har gombonert mange dailich Schtick och gort en stor Obera i Paris som heter po Franst «Robert le pauvre diable, po en so schnøde Fasong. Naj de gier jaj Robert Ret i a man schkal ej daal en schlig Dortering, och jaj sa: Schkyd den Severin net met en Bistol po Lamfællet! Men Robert sa Naj. Han fægt beder met Ben och sort Blæk end som met Grut och Schiesgevær, so han vil dag en majet fürgderlicher Revanche och pulseriser bod Abrahams och de ganst Folkdeater i ganz smoebit bit Pluck. Och jaj blef ganz allarmiert fordi jaj kenner Robert och vet han er gräselich, naarenstid han blir bøs, soe jaj sae: Schpar doch for Guts Schkyld Fru Lumby-Hansen, och lat af och mas hinner, for hun ser so got ut, so jai dror ej hun har gort Noet. Lof maj a lavær a mas hinner! Men Robert sa, han gun ej schpar Barn i Mors Liv. sodan var han nu, och hanses spanst Næsebor dirret aggerat som jaj vil sie Levens i den zoologist Hav, naar den har mot vent sem smo Minut po sin Gotelet. Na du alstirends! vat vild doch och den Severin læg saj ut met sodan en schtur schpanst Madador sor, och han stu mait heller gort som August och lat ham go och stik sin Næs ut och ind mellem Gulisser och Soffitter och Sætstikker och gonverser Dua hel Aftning igjennem. Naj jaj singer rigtnok som der stoer i „Den sist Nat".

„Drotze en Helt af so schpanst en Geschlecht,
Severin! Det galler jaj demmelig frecht."

Gamle Folke-Viser og nye.

Af

Sang-Værk for Venstres Folke-Skole.

III.

Der er et Land med alt, hvad duer i Norden
Hvor Polens Rigsdag fundet har en Havn,
Og synger „Noch ist Polen nicht verloren",
Naar der er Tale om at gjøre Gavn.
Fra Øst og Vest den gaar til Eedens Have,
Og hjem igjen, hvor Radikale bo.
Trods hver en Vlet man faar fin Folkegave,
Og hver en Valgkreds har sin egen Kro.

Fra Engeldrup til Sjællands Folkebanker
For Tallets Magt den krummer sig mod Jord;
Og „Folkets" Talsmænd sig Diæter sanker
Og Gaffelmad og Smørrebrød paa Bord.
En munter Kindhest stundom vel her vanker,
(Saadan det gik ved Hillerød i Fjor!)
Og Skanderborg-Tribunens egne Planker
Kan ikke altid bære deres Ord.

I Venstres Lejr de tvende Blade stride
Og fisker „Holdere" i samme Sø;
Hvo, der faar flest, kan Skamdrup selv dømme;
Men stod som mellem tvende Bundter Hø.
Den danske Skjald kan dog ej Mangel lide;
Thi han er Hof-Poet paa Bergses Ø,
Og er det fælt at mærke Hørup bide,
Det værre er at høre Chresten gjø.

Og dybt i Syd ved Spreens Bølge gynger
Den Grund, der længe var St. Georgs Trøst;
I fede Typer, blandt sin Broders Dynger,
Den røde Hjord han passer nu med Lyst.
De „sorte smaa" med Lavrbær hamomslynger,
Skjønt han med Berg maa prøve mangen Dyst,
Fordi han hører til de fæle Klynger,
Der Hjærterne gjør kolde i vort Bryst.

Saa stille Hoved-Strømme Venstres Sæder;
Men een er „den bevidste Folkemagt."
En gylden Bro-Berg liberalt den smeder
Fra Klein til Holm, og Elberling staar Vagt.
Vort Held er eet, og fælles er den Hæder,
At Folkets Valgret vinder i Respekt,
Og een den Bøn, det danske Venstre beder:
Chrest skjærme Poulsen og hans hele Slægt.

(Efter Chr. Vilster.)

Regisseuren i Vinden.

For tidlig lod CHRESTEN Tæppet falde:
Nu falder Aktørerne over ham alle.
Spildt har han det Bifald, de vilde ha'e vakt,
Koustumet og Læseprøvens Anstrengelse!
— Mon det skulde være den første Akt
Af den »danske« Komoedies Ligbegængelse?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 27. November. Nr. 48.

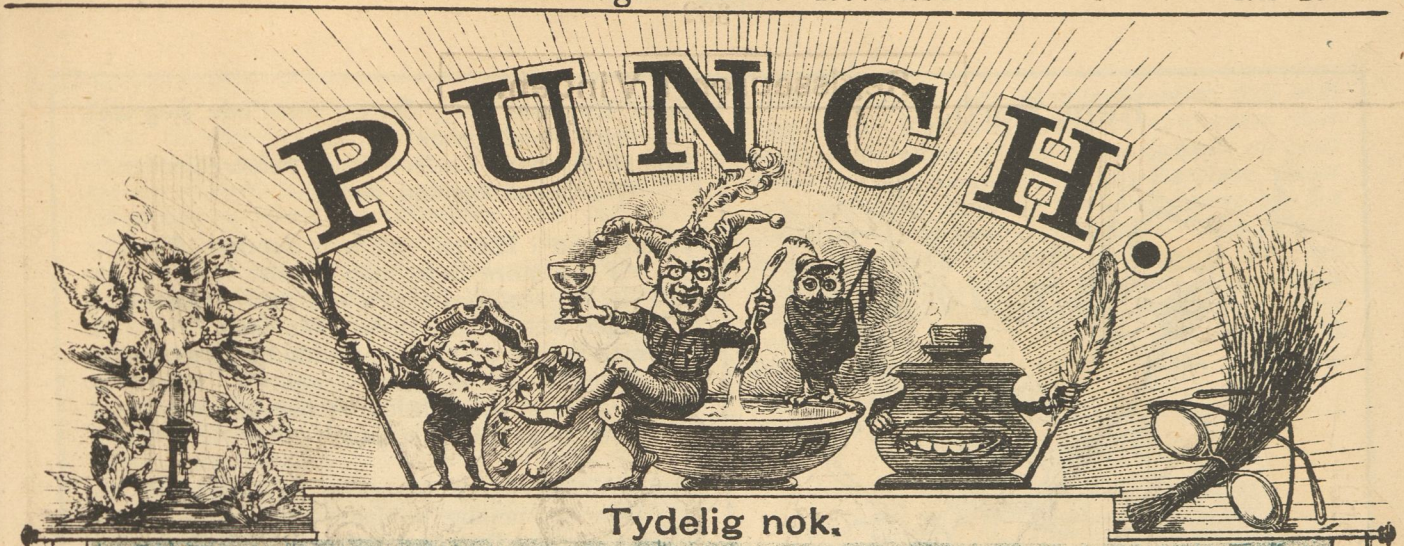

Tydelig nok.

— Saa Frøknen holder ikke af lange Forlovelser?
— Nej! Mama siger altid, naar nogen frier til os: Kan De gifte Dem strax?

Rent Bord.

I Hr. BERGS Theater, som et Surrogat er
For den svedne Rigsdagsfløj,
Var der Slag forleden; Tungen røg af Skeden,
Kort sagt, her var stort Halløj.
Stolt i tætte Rader, klædt i Assens-Plader
Venstre stod fra Top til Taa;
Sejren var dem vis ja, og som Fredericia-
gadedrenge gik de paa.

Førere og Menige var i Kampen enige
Om at øve Heltedaad.
Trofast bandt det »danske« Venstre til det »spanske«
Skrædder HOLMS'es røde Traad.

Imod ESTRUPS drog de, og for Fode slog de
Hele Forslagsrækken ned.
Saa til »Dagens Orden« hele Venstrehjorden
Gravitetisk hjemad skred.

Tvistes kan i Hæren om, hvo der har Æren
Af den store Sejr, man vandt;
Om Hr. BOJSEN bedre præked' end hin Ledre,
Eller SCHRØTER bedst man fandt,
Om man blandt de kjække skulde BLUHME række
Blomsten for et klart Organ,
Eller om vi skylde HØRDUM her at hylde
Som Bukettens Tulipan.

Man i Venstrelejren tvistes ej om Sejren;
Den var nemlig voldsom stor,
Og om deres »Bytte« Venstres nix forknytte
Helte synge nu i Kor.
Vel fik Taburetten man ej rørt af Pletten,
Fjernt man stadig kan den se;
Men de ku'e dog magte, at de faar i Slagte-
maaned Juleferie.

Og kan Venstre bare sig for Arbejd spare,
Er de yderst veltilfreds,
Thi som Prytanister Sejrens Palmekvist er
Som Diæt med mer dem vis.
Naar ved Statens Gryder man sin Liv-Ret nyder
Ugenert af Regnskabsbaand,
Skulde Pokker vrage, eller TAUBER tage
Skeen i en anden Haand.

Ennd ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

Vi bliffuer att berette/ omm huorlvnde the Hørvpper och the Suart-Allfer/ somm kallis «Evropæer» och somm aff hannem then liiden Ledevard/ somm er aff Lanngelannd/ haffue lærdt att suære gromme Leder ued Logos och anndre vdenuelts Dieffeler och französcke Trolld-Karle/ gijorde emot hannem then arrme Chresten Povelsön/ kallit Berre/ mannge onnde Stemplinger och vndersvndiche Conspirationes. Ty the meenede stich/ soesom thet uar thennem/ somm ued att klyffue ouer Mv-ren till then Stad Haffnia och ued att haffue indfannget the arrme vskyldiche och meeget kortstiunede Spitz-Borchere/ somm sich for Liberale beneffne/ haffde skaffet bynderne then stoere Seyer offuer Gotzeyerne Sancte Prosperi Daeg then 25. Jvnii/ nv att uære the mæchtichste och drabelichste Kriiges-Hellte vdi then gantzscke bvnde-Armee. Sagde the och till Alle och Enhuer/ att then Krøniche/ somm aff Chresten Povelsens Cannik then vlærde Korre-Goerd bleff sammenskreffuen/ uore mere foll aff Iøes Snak end noegen Almanaque/ och saggde the sich selff att uille sammenskriffue een Krønicke/ somm skvllde eragtes att uære ett Organ for then høreste Opliusning.

alldte the daa samme Krøniche forr »Politiquen« och gjorrde then/ enn then uore soe foll aff Tryck-Feylere somm Uandet vdi Haffnia aff smoe Pestilentz-Divr och somm enn Ueberst Translation aff Bommerter/ Morgengnaffuet meegen Skaede och Affbreck. Menn enn Chresten uarede thennem/ at the sich vdi Skinn-Boxerne roeligen skvlle forholle/ bleffue the meere och meere kiepp-høye och obsternatzige/ och the ginge hervdi soe uit/ att the platt vd nechtede Chresten Povelsens Ordres att parere. Sammlede daa then stoere Hoffding siine troe Spiuddraegere och Drabantere/ soesom then Loffkyndiche Ridder Leth och hannem then meeget berepste och meeget lærdte Doctor Uædderkinck-

Matzen/ och the ginge fraa Berres eegen Leyr offuer till Greffue Hullsteyns och begierede att inndlaedes. Menn ther the komme ind/ ropte Berre høylydt och baed, att the uillde hannem følge och ey then arge Skijellm och Erke-Forræddere Høropp. Uore the och dertill uillige/ och soe thet vd/ somm ther schvlde bliffue ett morderisk Slaeg emellem the hjiærte-uarrme Grondtuigianere och the meth klamme Hænder vdstyrede Evropæere. Bleff doch hervdaff Intet/ ty soesom Berre haffde Noglen till Proviant-Cassa vdi Bure-Fichen och kvnde Høropp ued hannem Statz-Reuisorat och all annen Contentement att fraataege och nechte/ tuinnge till sich att falle till Foede. Och motte Høropp och hand then liiden Vedevart stikke Piiben vdi Sækken/ end naar Berre uendte Baegen till/ daa listede the then opp och pifftede gantzsche saegtelichen och skar fæle Grimatzer ret som uare the een Hoben Abe-Katter/ somm uare fraa the uarrme Lannde hid komne och ey Christen-Folckis Børrn.

Menn ther Chresten haffde thenne Revolvtion knvset/ gaff hand meth sijn nye Klocke Signale/ att nv sckvlde Kriigen emot Estropp goe ann poe een Frisck. Samme Drost Estropp haffde sich meth een islanndsk Falck accommoderet/ att then sckvlde hannem bynderne somm Markens anndre Diur opjaege och meth sitt skarpe Nebb synderhakke/ men ther Falken skvlde vdi Marcken/ haffde Estropp glemt att tage then Hætten aff Øynene/ och then ædelich Falck/ som hedte Finsen/ kvnde ey rett sich orientere/ menn sloeg need poe vrette Sted. Ther bynderne thette soe/ droeg hand Frede Boysen sijn Diurendal/ ty hand haffde vdi sijne onnge Daege uoren Reserue-Hønitzmannd vdi Ronngens Infanterie/ och gjiorde hand ett suart Bloedbad poe Gotzeyerne. Ty hand vog vden Skiel boede Ampt- og Hvemænd ja selff the gammle Arbedere/ somm Drost Estropp och the andere Gotzeyere uillde haffue vndet een Skierff vdi theres Alderdomms Skrøebelichhed/ them vog hand/ och the tuende Kotkarle hand Skrædderen Hollm och hand Skoemaegeren Hørdum sparede ey Maal och Sax/ ey Syl och Spande-Rem/ menn sloeg meth tonnge Knipler poe the affsjelede cadauere. Kons then færingscke Doctor loede the leffue/ ty the haffde slaeget allt thet Annet soe got i Hjiell/ att the frøchtede ey att hand meth all sijn Konnst schvlde kvnde thennem oppuecke.

Her thet Bloedbad uar forrettet/ predikede hand Hullsteyn till Aftensanng for the haffnienske Spitz-Borchere/ och smvrrte thennem omm Mvnnen meth alle-honde Bajatzerier och Ulespils-Kaanster. Och bleff hand then Svkker-Handlere Neiendamm ther vdoffuer soe galen vdi sitt arrme Hoffued/ att hand uillde/ att the hafniensiske Spitz-Borchere skvlde gribe till theris gammele Mvsche-Donnere och the Gotzeyere meth thennem vndliffue. Men Spitz-Borcherne/ somm meente hand thennem meth een Fvgle-Skyedning poe then kongelich Skyedebahne uillde regalere/ bleffue soe begeystrede att the forr hannem ropte Hurra. Ty en rett haffniensisk Spitz-Borcher ueed ey bedder Plaisir ennd enn Calas poe Skyedebahnen.

En Riffelring

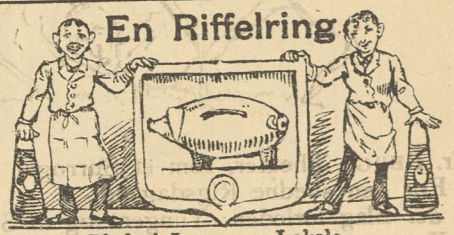

Paa St. Anna-Plads i Larsens Lokale,
Der er bleven højst navnkundig, som man véd,
Som Slaasplads for de Herrer «Liberale»,
Naar de kives skal i al Samdrægtighed,
Holdt disse gode Mænd igjen et Møde
For Venstres triste Leben at forsøde,
Og af den Grund var det overdraget Neiendam at række «Greven» Broderhaand i Legen.

Hin Ledre, der var svært i Krigshumøret,
Som i Hillerød han ikke fik svedt bort,
Kom frem med, hvad han havde bag Øret:
Nu burde Folket sætte «haardt mod haardt»;
Og den folkelige Neiendam, hvis Suk er
Viet Folkets Ret, som Højre rent udslukker,
Forkyndte, Folket søge maa sin Støtte i
De Bøsser, som man ikke godt kan spytte i.

Og Hage traadte ogsaa frem for Fronten
Og bemærked', at det næsten var en Skam,
Hvis Estrup ej i Tide lugted' Lunten
Og Pladsen veg af Frygt for Neiendam,
Der Folkedommen vil ha'e exekveret
Med en Grumhed, der er mer end raffineret
St. Croix; i Dødens Blund han Højre dysser
Ved Hjælp af Hage-, Vind- og Sukkerbøsser.

Det maa ellers være trist for Venstrefløjen,
Der saa mange bitre Skuffelser har lidt,
Som aldrig kunde skyde Papegøjen,
Skjønt de har sigtet paa den alt for tidt,
Og hvis Felttogsplan jo har sin Oprindelse
Fra Tiden før Krudtets Opfindelse, —
Paa Mødet her saa liberalt fik røbet,
At Partiets sidste Middel gaar i — Løbet.

Og det værste er, at ingen bli'er generet
Af den Udsigt til saa skrap en «Folkedom»;
J. A. Hansen Krig paa Kniven praklamered'
Jo sidst, da «Provisoriet» kom;
Men, ak, spildt den skjønne folkelige Kraft var,
Thi «Kniven» uden Blad og Skaft var,
Og nu gjemmer man sig ikke strax i Hulerne,
Fordi Neiendam skal til at støbe Kuglerne.

Held i Uheld.

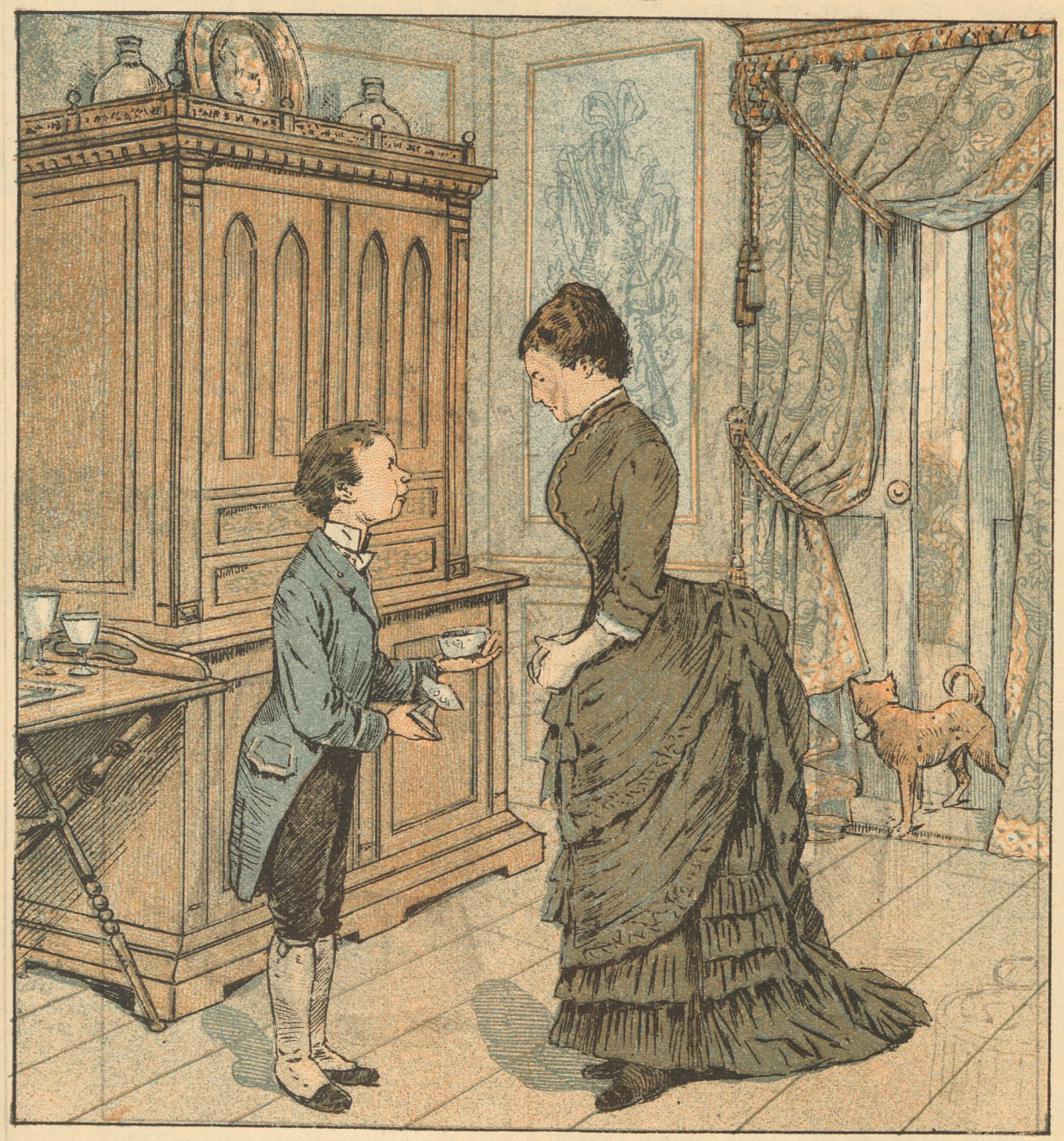

-- Har Du nu igjen slaaet et Glas itu?
— Ja Frue, men denne Gang er det saa heldigt, at det kun gik i to Stykker.
— Kalder Du det heldigt?
— Ja, for Fruen vèd ikke hvad det er for et Mas at samle alle de Glasskaar op.

Det galante Vildsvin.

— Saa skaffer De os jo et godt, stort Svinehovede om en tre, fire Dage?
— Saa snart Fruen siger til, skal jeg være til Tjeneste!

Bøsserne frem!

Hr. Sukkergroserer Neiendam
— Ja han er sød!
Og han er ikke forlegen, skam,
Nej Pinedød!
Som Bager Marstrand gjør ej han Kiks
Og krydrer ej Dejgen som Holstein fix,
Men «Vrøvl» det kan han præstere,
Det laver han tappert wie Nix.

Han mærked forleden i Larsens Sal
Det gik lidt sløjt.
De liberale fandt Holsteins Pral
En Smule drøjt
Da rejste sig Neiendam op i en Fart
Og mæled: «Vil Estrup ej neje sig snart,
Saa griber vi til vore Bøsser.
Saa nejer han sig; det er klart!»

Den buldrende Sukkertønde tom
Blev Aft'nens Helt,
Oktavius selv kun som Tyndtøl kom
Og fejg blev skjældt.
Man jubled og tænkte: «Ej Estrup kan
Bestaa imod vores «Bøssemand»,
Naar han lader sin Sukkerbøsse
Og lægger paa Matzen an.»

Ja «Bøsser» neppe de savne vil,
Og slaar de Klik,
Har Berg jo Kanoner at lægge til;
Mens paa sin Krik
Jens Busk han kommer som kjæk Husar,
Alberti med «Spare-Bøssen» staar klar
Og Bajer sin rustne «Sabel»
Fra Pulterkammeret ta'er.

Naar saa ej mere med fede Ord
Man længer slaas,
Men paa Barrikaden som Auka-Thor
Staar Bergs Kolos,
Da raabes Hurra for Hr. Neiendam,
Hans Sukkerkugler slog an saa skam!
Han opfandt Frasen om «Bøsser»,
Men Krudtet? — Nej det var ej ham!

Dog tror vi rigtignok Oktavius
Faar mere Ret
Mod Neiendams røde bengalske Blus
Og Knaldraket:
De Liberale, de duer kun til
Styrvolter i Holsteins og Hørups Spil,
Og saa faar de Lov at spytte
I «Bøssen», naar Venstre vil.

Spænd og Spark.

Jyllandsposten klager bl. a. over, at siden Venstre er bleven Flertal i Folketinget, er Udgiften til Rigsdagens Rengjøring steget til mere end det firdobbelte. Hvad kan dog de krakilske Højreblade ikke finde paa at klage over?

* * *

Man maa jo være paa det rene med, at Renlighed er en god Ting, og en god Ting kan ikke gjøres for ofte, ikke en Gang i Folkets Ting, hvis Gulv selvfølgelig i høj Grad maa trænge til at skruppes af, hver Gang de folkelige Medlemmer er skruppede af.

* * *

At et Venstreflertal hyppigere end andre Flertal trænger til Renselse og Udrensning, er for Resten slet ikke nogen ny Kjendsgjerning. Det blev allerede i Oldtiden anset for et Herkules-Arbejde at rense Avgias's Stald.

* * *

Og Venstre er endda meget maadeholdent i sine Renselsesudgifter; det er ikke alt, det lader Statskassen rense sig for.

* * *

Saaledes har Ledregreven endnu ikke fundet sig beføjet til at lade sig rense for den Titel, som *Jyllandspostens* Redaktør i Fjor tillagde ham.

* * *

Det kunde ellers være rart at faa oplyst, hvorvidt Udgiften til ren Halm i Flertallets Støvler er overført paa Rigsdagens Budget, om hvor mange Spyttebakker «*Doktor*» Wederkinch-Madsen kan bringe til at flyde over pr. Møde, samt om den Plads, hvor Tauber anbringer sin Skindpels, er særlig heldig for en Rensdyrbestand.

* * *

Sæben til Renselserne leveres naturligvis fra de rigtige gamle Sæbekjælderfolk i den rigtige gamle Sæbekjælder.

* * *

Ikke des mindre sæber Venstremændene hinanden ganske artig ind, hvor de kan komme af Sted dermed.

* * *

Saaledes besørgede Pastor Henning Jensen og Hr. Berg hinanden indsæbede i Vommevad forleden Dag, uden at de Herrers Standpunkter blev synderlig renere deraf.

* * *

Og i *Aarhus-Amtstidende* blev Redaktøren af «den nye Tids- og Da s-Avis», Hr. Secher, Gjenstand for en saare velment Indsæbning.

* * *

Han faar her at høre, at hans Blade, der før havde en ren Plat-Fod at staa gaa, er siden Politikkens Begyndelse gaaede om i en anden Gade og er blevne so danske osv.

* * *

Den eneste Trøst, der er levnet de stakkels Medarbejdere, der saa ofte selv har været med til at gjøre Mudder, er, at de har en Vaske- og Badeanstalt i Nærheden af Cantoret.

* * *

Selv Wederkinch-Madsen er nødt til at gjøre Forsøg paa at rense sig selv i *Social-Demokraten*, og skjøndt man her har en vis Færdighed i at kunne gjøre sort til hvidt, er Experimentet endog efter Bladets Udsagn faldet snavs ud for Doktoren.

* * *

Og Hørup har, som han selv oplyser, faaet Karkluden hængt om Halsen af *Morgengnavet*.

* * *

Kort sagt Venstre synes at være paa Nippet til at gaa i Vasken.

* * *

Heldigvis er der dog én Venstremand, som i denne snavsede Tid kan trøste Venstre med sin velbekjendte Renlivethed, og det er — Sophus Høgsbro.

* * *

Og saa har *Morgengnavet* en anden Sofus, der maaske er i Stand til at trøste Bladets Læsere i deres Sorg over Politikkens rene Uvæsen, ved at skrive en Feuilleton om det rene Væsen.

Fra Madam Bollerups Loge.

Hejstærede Hr. Redaktør!

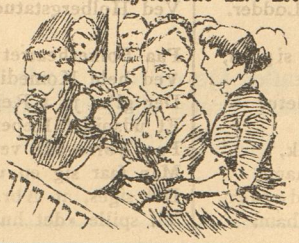

Det er ligesom sidst et Par Ord fra en krænket Kvinde af Folket, som jeg vil bede Dem trykke, jeg mener Ordene; men denne Gang er det ikke for at beklage mig over Repertoiret, skjønt det kan være drøjt nok for os Abonnenter med de Stykker, vi faar, fordi Skuespillerne

ikke har Tid til at spille de bedre paa Grund af Overanstrængelse til Holbergjubilæet, *og det jo ingen Trøst er at læse i Aviserne hver anden Dag, at de har spillet den sidste Nat, jeg mener ikke Stykket, men prøvet, forstaar De nok.*

De ved selv, at jeg ikke er slem til at klage; jeg hører ikke til de Abonnenter, der først er utilfredse, naar Lange tager Rollen fra Simonsen i «Don Juan», og saa bliver gale i Hovedet, naar Simonsen tager Partiet fra Lange igjen, for det Parti kan gaa lige op, mener jeg. Men jeg gad ved den gode Gud nok vide, hvorledes det er gaaet til med Uddelingen af Billetter til Holbergsforestillingerne, for lige saa snart jeg fik Morgenberlingeren i Haanden, som var Klokken 7½ om Morgenen, vækkede jeg Bollerup og sagde: «Du maa strax staa op Fatter, og gaa ned i det kongelige Theater!» og han troede jeg var gaaet fra Forstanden, da han var ikke rigtig vaagen og ikke kunde begribe, hvad han skulde i Theatret paa den Tid af Dagen, før han fik at vide, at det var for at tegne Billetter til mig og Pigebørnene; og det tør jeg gjøre min Saligheds Ed paa, han løb uden Kaffe og med en snavset Skjorte, saa han først fik noget Varmt i sig og Rent paa, da han kom hjem og havde været paa Bureauet med Brevet; men havde vi vidst, hvad vi nu ved, at der ingen Billetter var til os, saa havde han godt kunnet ligge i Sengen endnu for den Sags Skyld og taget sig den halve Times Morgenlur, som han siger er hans bedste Søvn.

Naar man som jeg har havt Loge i nogle og tyve Aar og har fulgt Repertoiret i Tykt og Tyndt, hvad der virkelig er, som der saa sandt staar: «Ej blot til Lyst», *saa tror jeg nok, man har fortjent et andet Svar, end som at Billetkassereren river en tom Konvolut i Stykker og siger: «Ingen Billetter!» ikke fordi jeg vil bebrejde ham noget, men jeg mener nok, at Hr. Kammerherre Fallesen kunde have været lidt mere affabel mod Undertegnede, der aldrig har skrevet et Ord i* «Nationaltidende». *Og hvad der saa krænker mig allermest det er, at da jeg klager min Nød til Madam Meyer, De ved hende, der har Logen ved Siden af, saa siger hun: «Jamen hvor kunde De ogsaa være saa naiv, kjære Madam Bollerup?» — og hun siger kun kjære til mig, naar jeg har havt en Malheur, der morer hende. Saa spørger jeg naturligvis, hvad jeg ellers skulde have gjort. — «Det samme som jeg begribeligvis» svarer hun. «De skulde have tegnet Dem hos Sjøverne; der kunde man faa, hvad man vilde og hvor mange det skulde være!»*

Er der ikke noget, det paa Græsk hedder pas eller nepas for saadan et Forhold, for saa siger jeg pas.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Sørgekvad om vort kjære Brandvæsen.

(Frit efter Peter Faber.)

Imorges, imorges
Var jeg hos en Barber;
Der jeg just læste, — kun sjelden det hændes —
Hvorom de Vise paa Raadhuset skjændes,
Naa, kort sagt, naa, kort sagt
Jeg Referatet ser.

Jeg læser, jeg læser,
Hvad der de op har smurt.
Endelig raaber jeg: «Hvad er paa Fær'e?
Kan de nu ikke la'e Brandkoret være?
Hvad har de, hvad har de
Hr. Schmiegelov dog gjort?»

De misted, de misted
Den gamle Inspektør,
Schønheyder, som fik med Jern omkalfatret
Baade hvert Tæppe og Dør i Theatret.
Et Jern, et Jern
Det var den Inspektør.

Den Inspektør, den Inspektør
Jeg ikke glemme kan,
Han, der som Dagmartheatrets Støtte
Sagde, at Udgange gjorde ej Nytte,
Naar der sku', naar der sku'
En Gang bli'e Ildebrand.

Den Herre, den Herre
Erstattes ej saa let.
Lad Erik Bøgh kun slaa Krøller paa Næsen,
Ehlers forsvarer Hr. Schønheyders Væsen,
Han siger, han siger
Brandvæs'net er komplet.

Den nye, den nye
Han duer ej for en Døjt.
Meyer som Schønheyder langt fra kan straale,
Schmigelovs Vandtro han kan ikke taale,
End sige, end sige
Hr. Cantors Ferskvandssprøit.

For Resten, for Resten
Jeg ta'er mig det ej nær.
To Gange læste jeg paa Assuransen
Baade hos Jakobsen og hos Hr. Bramsen,
Men det la'er, men det la'er
Jeg næste Gang nok vær.

Skal vi saa more os!

Nu faar Kjøbenhavnerne travlt, det sés
Af Blade og af Plakater;
De troer saagar, der er Plads at faa
I Fallesens fyldte Theater!
Man siger, at Jeppe blev svært partisk,
Da han blev Baron fra Stodder,
Men nu, da Chefen gi'er en Avdiens,
Gaar det nok saa meget med Lodder.

Dog ogsaa de Andre strænger sig an,
Og det er jo saare viseligt. —
At Avgust ta'er sig en Kildetur
I Amalie-Gade er priceligt,
Det gjælder jo om at vise Folk,
At Løftelsen ej er gaaet fra ham:
Thi om han end ikke er Andersen,
Saa tog dog en Arv han fra ham.

Studenterne agter sig samme Vej;
De vover sig frejdig i Ilden
Og vil spille store Kasino med
Hr. Rasmussen ude ved Kilden;
Og saa vil de danse paa Digterens Grav,
Men først har de dog i Sinde
At la'e, som man si'er, deres eget Lys
Ved Holbergstatuen skinne.

Paa Folketheatret har man nu let
Ved hele Komedien at klare,
Der gi'es jo i Reglen Gespenser fra
Et udspillet Repertoire;
Paa Nørregade ved Holbergs Fest
Man faar sig en udsøgt Fornøjelse:
Det siges, at Abracadabrahams
Vil spille «det huslige Spøgelse».

Kun Folketinget gjør slet ingen Ting; —
For det er jo ikke med Villie,
At daglig man spiller «Erasmus Berg»
I Herman von Bremens Familie;
Men dog vil man vide, at de saa smaat
Sig nu med den Tanke forsoner
At opføre «Plutus», — der ikke ta'er
Det saa nøje med femtusind Kroner!

Alverden kjender et Bibelsted,
Hvori det Mirakel vises,
At femtusind Mand med to smaa Fisk
Kan midt i en Ørken bespises.
I Tingets Ørken det omvendt sker,
Thi Rygtet fortæller — men hviskende —,
At der gaar alle de Femtusind med,
Ifald man skal mætte Fiskene!!

Dressuren i „Politikken".

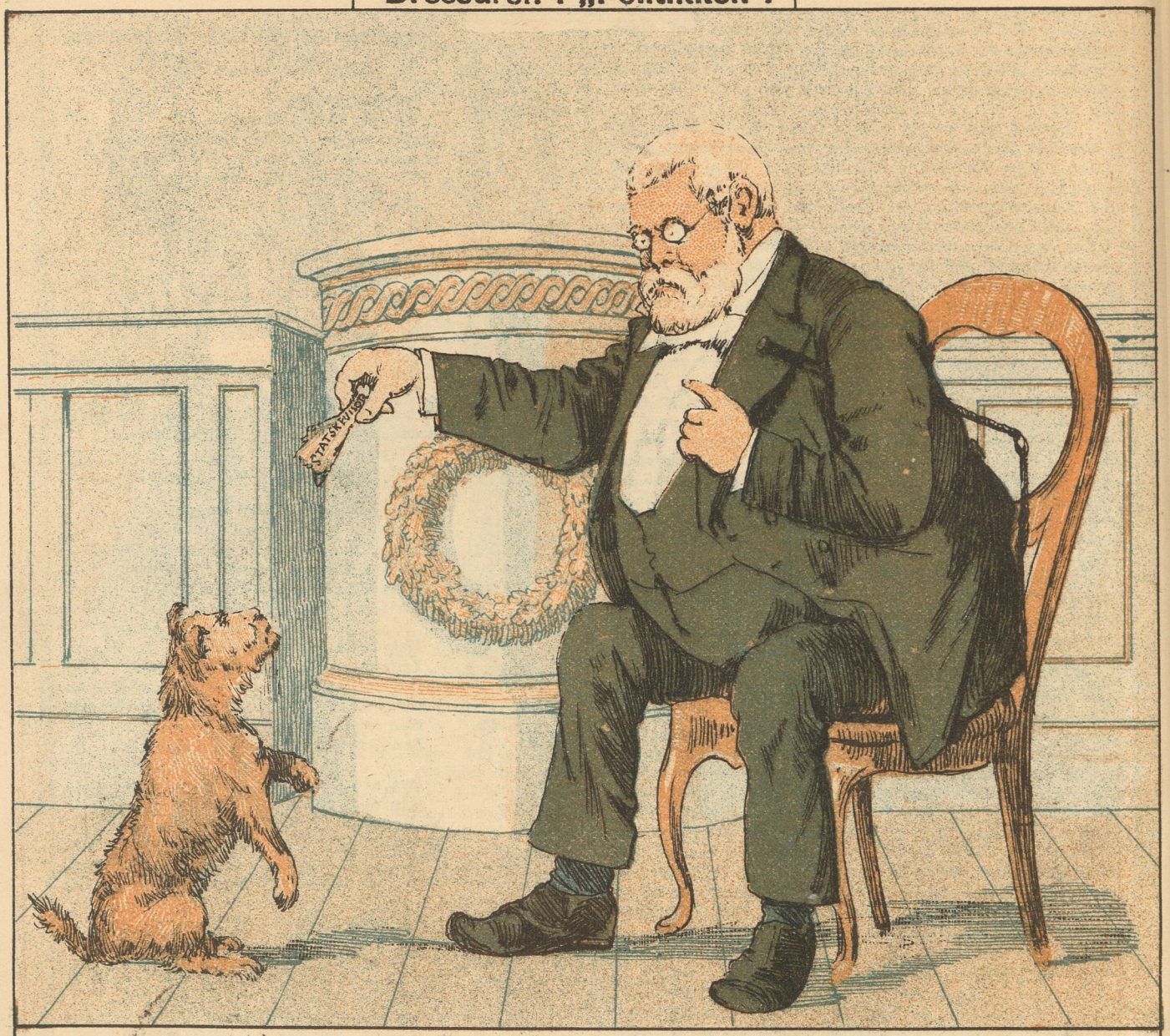

Sitze, Bentheim! Sitze!!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 4. December. Nr. 49.

Fra fordums Tider.

Om Koindernes Fiskebensskjorter.

Vi see, at Jorden mon forskjellig Form antage
I Lærdes Hjerne; snart de ganske rund den troe;
Snart er den som et Æg, snart som en Pandekage,
Snart staar Ækvator frem, og snart de Poler to.

Saa vexler Kvinden og; snart højt tilvejrs hun knejser,
Og snart Ækvator sig mod alle Kanter rejser.

Ludvig Holbergs Epigrammer, 6te Bog Nr. 43.

Til Ludvig Holbergs Ihukommelse.

Jeg siunger om en Mand, hvis Dyder og Meriter
Har voldt, at intet Land endnu hans Lige hitter,
Som Navn og Hæder vandt ved sin heroisk' Sang
Og blandt Poeter fik fast allerhøyest Rang:
Hvis Ry har større Glands end Ehlers's Lygterade
Fra Nord for Hallands-Aas til Syd for Holbergs Gade,
Som virked' med sin Skiempt til hele Folkets Tarv
Og efterlod til Slut det baade Gods og „Arv",
Som fra vor Skue-Plads man aldrig bort kan flytte,
Formedelst han er dens Zirat og Æresstøtte:
Om Holberg kvæder jeg, saasom hans Geist og Vid
Man søger nu omsonst selv i „den nye Tid".

Sig mig, o Muser, I, som paa Parnasset troner,
Item paa Helikon som kloge Heli-Koner,
Hvordan det danske Folk fra hannem Næring faaer
Og kommer ham i Hu udi hans Jubel-Aar.
Stat mig nu trofast bi, velbyrdige Madammer,
Som laver Maden til Apollons Spise-Kammer
Og giver hver Poet sit aandelige Fo'er
Saavel i Syden som blandt dem, der duer i Nord.
Først har vi Folk, som Lyst i Politikken røber
Til at agere „den politisk' Kandestøber";
Herpaa de Midler nok har tilsat Aar for Aar,
Som viser, at man sin Politica forstaaer.
Snart udi een, snart udi anden Form blandt alle
Det Middel omstøbt blev, som Obstruction de kalde.
„Den Vægelsindede" er heller ey forleg'n
Blandt Troupen for Acteurs, skiøndt Rollen er for Klein.
Før Skamdrup slog med europæisk Assistance
Til Vimmelskaftets Maal fast som en „Jean de France",
Men nu er denne Skiempt ey længer ham tilpas,
Hos Jeppe Berg han fandt sin „danske" Skueplads,
Da sammes Anhang blev tragoedisk gjennem Kampe
I tvende Parter flakt ret ligesom „Melampe".
Vi paa hans Scene maae desværre savne „Geert",
Som Winther-Vey blev viist og derhos slemt barbeert.
Men vi har megen Fryd endnu af vores „Jeppe",
Som fra Baronens Seng og Statens Sengetæppe
Sit Magtsprog sender ud, saa det kan have Klem,
Saalænge til han med en Berg-Fisk liuses hiem.

Dog gaaer det til en Tiid, for Jeppes Magt gaaer under;
„Den Stundesløse" kan sig give gode Stunder,
Med Grøven han igen slaaer sammen sin Person,
Det smager dog af „den honnette Ambition".
Men Bajer ikke vil hans nye Tilhæng gieste,
Han „Republique" gi'er og „det gemeene Beste"
Mens lille Eedevard med samt de sorte smaa
I „det arabisk' Pulver" deres Roller faae.
St. Georg, som har reyst og hjemkomfra „der Greise",
Til Børne Kilden fandt, det var hans „Kildereyse".
Sieur Hørup hjelper sig mod Morgengnavets Harm
Snart med lidt „Hexerie" og snart med „blind Allarm".
Robert hin Risches, stolt af sine spanske Ahner,
Os „Don Ranudo" klart for vores Siun fremmaner.
Mens Tietgen, som har Guld og fint Papir saagar,
En Hovet-Rolle steds' i „Plutus" overta'er.
Den tapre Neiendam „von Thyboe" indstuderer,
Og snart „das gans' Armee auf einmal ruinerer",
Men Ledre-Grøven gi'er for Publikum i Fleng
„Pfals-Grøven eller den pantsatte Bondedreng".
De Liberale har opgivet „Maskeraden",
Men vi har Holbergsfest i Fredericiagaden,
Thi saasom her er tomt og slukket Ild og Lius,
Bli'r „de Usynlige" opført for usolgt Hus.

Af dette kortelig kan Holbergs Landsmænd lære,
At sammes Skuespil man holder høyt i Ære.
Selv udi Folkets Ting man dennem opført faaer,
Indtil det Kødets Gang af Hverdags Feber gaaer.

Epistola MDCCCLXXXIV.

Om at jubilere.

Min Herre skriver mig sidst, at det skulde forlange ham at vide, hvad jeg holder for om at jubilere, og jeg skal derfore, hvis han haver Tid, sætte ham mine Tanker desangaaende frem. Om man jubilerer alene paa Hundred- eller Tohundred-Aarsdagen for en Autors Fødsel for at hædre ham og begegne ham med Hyldest, da kan Intet være priiseligere end saadan Skik, især om publicum drog sig Noget af Autors Forskrifter og Formanelser til Nytte og Lærdom. Men Sligt er ey Tilfældet paa vore Tider, hvor Folks Jubileren i saadan Anledning gjøres ene til en Modesag, som Alle, fast de intet Ord kjende af hvad vedkommende Autor skrevet haver, mene sig nødvendigen at maatte være med til, efterdi det i den nye Tid er en alamodisk trafique at være med paa den, og er Saadant ikke langt fra at maatte regnes for en Galenskab eller Forvirring udi Hovederne. Blev endda Autors Værker mere kjendte ved sliig Lejlighed, da vilde dette allerede være en stor Post; men som det nu tilgaaer, hvo er da, som alleneste tjener derved? Ingen uden de Boghandlere, som trykke op Autors Bøger, eller de, som stikke ham i Kobber eller hugge ham udi Gyps eller callipasta, som er den Masse, der præsenteres i den høje Stue for Enden af Wimmelskaftet. Vi have just nys havt et saadant Tilfælde her udi Staden og lad os see, hvad som da arriverede. Tilforn kjendte Ingen til Autor mere, end hvad de imellemstunder saa at præsenteres af hans Comoedier paa Skuespillehusets Scene; og saasom der hengik Aaringer, hvorudi Intet af ham kom til Opførsel. og naar Saadant skete, Acteurerne ej altid vare habile i

deres Sager, blev af denne Aarsag Autor kun agtet ringe og vurderet som gammeldags og gaaen af Mode, saa at theatrum var ej vel besat, og billetteurerne udenfor Theatret ærgrede sig en Guldsot paa Halsen, havende mange Entrée-Billetter liggende upaaagtede i deres Bagerboutique, ligeligvis som indefrosne Svaner udi en Peblingesø. Saasnart imidlertid kom publicum for Øre, at det var Tohundred-Aarsdagen for Autors Fødelse, blev Autor strax en Person af sær Vigtighed, og Alle soer paa, at der til ingen Tid og udi intet Land var født en Poet, som ved ham lignes kunde, og var det ikke langt fra, at man den afdøde Autor til en Helgen havde villet forfremme. Strax med det Første, at det blev kundbart, at denne Poet skulde fejres med Høytidelighed, (thi der er og mange Autores, som ganske ikke mindes, endda de maaske have fortjent det ligesaa vel, hvilket blot her anføres in parenthesi) begyndte Stadens Boghandlere at søge op paa deres Lofter, hvad de eyende vare af Autors Epistler, Comoedier, Historier og desligeste, og overgave, hvad de forefandt, til en eller anden polyhistor, at han kunde Autors Værk vel opputze og saa at siige ved at sætte en picante Dyppelse paa til en ny ragout lave. Og paa denne Vis gjorde nogle af Stadens Boghandlere en stor, men andre og kun en ganske liden Høst, hvorudover megen Misundelse og jalousie blev afstedkommen, efterdi særdeles Mange udi denne Stand have et Winkelhorn i Siden paa deres collegae; men udi dette Kapløb gik en ingenieus Kunsthandler, der specialiter forstod sig paa den Kunst at reclamere, ganske af med Seyren, da han kom først til Maalet ved at anticipere det projecterede Jubilæum et helt Aar, saaat ved denne invention han og hans Tegner skummede den fornemmeste Fløde af Festen. Paa samme Tid fangede de med priviligium benaadede comoedianter at gjøre Spectacler af den salig Poets Værker, ej saa meget af veneration for Samme, som af Hensyn til deres Penge-Casse, og gefaldt disse Præsentationer publico saa vel, at Hans kongelige Majestæts Troupe endog ej behøvede at sælge Billetter, men kunde fylde hele theatrum med deres Venner og Bekjendte. Dog var ikke Nok hermed: alle Stadens Clubber bleve og angrebne af et Raseri efter at præsentere samme Spectacler og derved divertere deres Lemmers Dilettanter; hvad som fandtes af Studerende drog fra Studiegaarden i en lang procession med Fakler for at begkrandse Autors Statue foran theatrum ag gjorde senere en artig Balfaldera udi den Sal, som kaldes Casino; Autor blev roest paa Vers og paa Prosa, i store Folianter og i smaa Tidender, ja han blev endog sat baade udi musiqve, og udi mosaique, som er en nye Slags Gabestok; selv Stadens Kukkenbagere forstode at mele dens Kage ved denne affaire ved at fabriquere Tærte og Kiks med Autors Ansigtstræk paatrykt udi Dejgen, hvorvel vedkommende Poet just vides ej at have været forfaren i at gjøre Kiks. Af Alt dette dømmer jeg saalunde, at den salig Autor, om han kunde strække sit Hovede op af Graven og see, hvordan gik til, han selv vilde være den Første til at falde udi stor Forundren og sige: „Ej! hvad er dog dette? hvad er dette for en Herlighed, og hvordan er jeg kommen dertil?" Jeg forbliver ɔc.

Fra Grosserer-Societetet.

paa Kongens Nytorv.

— Ey, se Goddag Monfrère! Mig tykkes Brændevinen staar Deres Beest ud af Halsen!

— Hva' er den a', Grosser? Er det Deres Mening og fornærme mig!

— Nej, det er bare en af disse hersens artie og subtile Talemaader, der nu om Stunder er alamodiske. Nu har vi jo lagt her og drevet den a' lige siden Sæsongens Begyndelse og inte tjent saa meget som til Paalæget oven i Smørret. Jeg blev perfekto saa mager og rungeret, saa jeg for dens Skyld magelig kunde ha' taet og debeteret som „Papas Pibe" i Gjengangerne. Men saa laa jeg mig etter at studere min Holberg, ved det at vi nu dog liegodt skal til og tjene en lille Million paa han.

— Der er noet om'et. Vee' De, hvad jeg ellers inte er med paa, Grosser?

— Jeg kan tænke mig til'et; men det kommer jo ikke andre Folk ved. Snak bare væk!

— Jo, det er det, at naar vi til daglig smækker en Holberg op, saa er det lisom jeg vil sige, at vi var taet og gaaet over til Dasordenen med det Samme, saadan kan vi sel gaa op og danse Fandango hen ad de tomme Bænke. Men nu lige med én Gang er Folk nær ved at slaa Ho'derne a' hinanden og Sjæfen og vos og hele Mennesteheden bare for at se paa, hvad de inte gider se paa.

— Begribeligvis. Men det er da osse et udsøgt Publikum, vi har, ved det at det er søgt ud blandt vores og Sjæfens Venner og andre rige Spaniere, der dog immer véd saa meget om Holberg, at han har gjort sine Komedier over ti Aar førend Ambrosius og Bertran de Baarn.

— Der er noet om'et. Men det er liegodt krakilst gjort af Andersen, at han nu laer vores salig Oda tae og synge Holbergsk for Efterkommerne!

— Ja, men det har vi jo Operasanger Jerndorff til at klare ovre til vores, grundet paa at vi netop desformedelst har ladt ham faa Leander. Saa kan Zangenberg jo immer bruges til at gnie Farven af Bagtæppet.

— Veed De, hvad jeg gjør Grosser? Jeg holder liegodt paa Abrahams. Først spiller han „Gjengangeren", og saa spiller han „Kassander indbildt syg" — se, han veed da at hitte paa Raad, naar der er Sjov i Gaden for Holberg.

— Begribeligvis. Det er heller inte for ingen Ting, at Holberg har kaldt en af sine Raadsherre op etter han.

— Inte for det: i Kasino er der da osse Penge at tjene. Men de spillede da heller inte det Meste af forrige Uge.

— Nej, men det var begrundet paa det stærke Tilløb til Donna Kvanita, stod der i Bladene.

— Jeg sier nu bare, hvad jeg vilde hae sagt for lidt siden: at de Fakler i Aftes var liegodt none fæle Begmænd i Næsen paa Rigsdaen, der inte kunde unde vos andet Traktemente, end som hvad vi kunde faa til Givendes af Studenterforeningen.

— Begribeligvis. — — Saa, der kommer en Herre stejlendes lige løs paa vos. Man kan da heller inte hae et Øjebliks Ro midt paa aaben Gade! — Hva' behaer? Billet til Theatro? Jeg troer, ma foi, I vil harcellere en agtbare Borgere, Maanfør! — — Hva' sae De? Gier De 10 Kroner for en Galleri? Hm! Vi ka' jo tale om 'et. Der ser jeg netop en Tobaksbod! — Lader os gaa ind saa længe.

1684
Montanus. Profodien, som er det Fornemmeste, sattes.
Jacob. Hvad vil det sige? — Montanus. Somme Li-
mer have ikke pedes nok, eller Fødder at gaae paa.
Erasmus Montanus, 4de Akts 4de Scene.
Første Musikant. Aldeles ikke, Monsieur, giv os vore
Penge, saa skal vi straxgaa...vi er accorderede om sex Rigs-
daler. — Petronius. Jeg vil betale Jer sex Djævle.
Musikant. Ingen Snak! — Petronius. GaaerFanden i Vold!
— Musikant. Gaa I selv den Vej! (De komme i Slagsmaal.)
Den Vægelsindede, 2den Akts 17de Scene.

1884

Henrich. Intentum particularis sub rosa Kjørevendum Klemmebassiando. — Doctor. Hvad Djævlen er det for et Sprog? — Henrich. Det er Engelsk, Carnaille! — Doctor. Hvad siger Du, Din Bedrager! (De faae hinanden i Haarene.)
Kildereisen, 3die Akts 4de Scene.
Kjøbmanden. Jeg seer, her er ingen Folk kommen endnu. Jeg skulde have nogle Kroner mig tilveiglet; men gid Fanden give dem elleve og et Qvart pro Cento. Jeg kommer heller at søge om Dilation...
Den ellevte Junii, 3die Akts 1. Scene.

Min Muse, tamme under Armen!
Je ve jo dov, de gaar saa vel,
Naar Du ve holde maj te Varmen,
Aa da vos Digteres Oldgesel
Just ha 200 Aars Geborsda,
Saa hjælp maj te en Mindesang,
Men de maa gaa, som de va smurt, ska
Min Vise ha en Jubelklang.

Du store Digter, den ska skære!
Imens din Aand mildt paa vos ser,
Je ve en Lovsang te din Ære
Paa Lovbærblade skrive ner.
Daj va der Ingen, der ku stikke!
Taknemli paa dit Hode vi
Ida en Lovbærkrans ve ligge,
Du sjeniale LODEVI!

Din Samtid doli ku begrive
Dit Vid, men tit paa vores Jord
Te Storhed føst man ka de drive,
Naar man æ gaaet i sin Mor.
Forde Du va Nasjonens Hæder,
Vi rejste Din Staty saa flot, —
Du holdt a Dyd aa gode Sæder,
Aa derfor sitter Du nu godt.

Je ka mæ RICHARDT Bøstenbinder
Slets inte maale maj i Sang,
Je stopper derfor, mens je minder
Om Fakkeltaaget, vi Daj brang.
Men Fakkelbærerne, di Stakler,
Bavetter sku te Sold, — hvor trist:
Di, som gik ud me tændte Fakler,
Kom hjem i Maares mæ en Gnist.

Helte-Historier.

Emir-Erslewski og Augustin-Kan.

Forberedelse.

Af alle menneskelige Tilbøyeligheder er ingen sterkere end Ærgjerrighed. En magelig Mand opoffrer sin Rolighed, en Frist sin Sundhed, en Riig sin Formue for at beklæde en høy Post, der underkaster ham Urolighed, Had, Avind og Forfølgelse. Dette bekræftes af daglig Erfarenhed og Historier. Naar man dette nøye betænker, da undres man ey paa, at tvende saadanne Helte og Herver som Emir-Erslewski og Augustin-Kan kunde udi Attraae efter at naa Berømmelse og Ære saadan med hinanden rivalisere, at det er vanskeligt at siige, hvem af dem haver indlaagt sig de største Meriter, Emir-Erslewski eller Augustin-Kan? Disse tvende store Mænds Liv og Levned tager jeg mig for kortelig her at bestriive og først Emir-Erslewskis, saasom han haver Fortrin baade udi Tiiden og udi Dyder for den Anden.

Emir-Erslewski.

Der er mig Intet bekjendt om, hvor dette Nordens Ziirat, denne udi Kundskabers Mangfoldighed og udi Bestedenheds Storhed liige forunderlige Mand Emir-Erslewski er fød. Troeligen er det paa det Eyland Amaeger, thi liigesom Amaeger udi Henseende til Fructbarhed og Jordens Evne til at producere allehaande rare og velsmagendes Fructer og Gemüser haver, end det er et fladt og u-anseeligt Land, fremfor alle andre Eylande udi Dannemarks Riige, Preferencen, saaleedes har og Emir-Erslewski, end hans naturlige Gaver hører ey til de meest udmerkede herudi Landet, ved sin store Fliid og Arbeydsomhed sammenstrevet fleere Bøger end ti andre Professores, som havde ey hans Driftighed, kunde gjøre, om de bleve saa gamle som Methusalem. Item have disse hans Bøger og snarere Liighed med Fructer og Gemüse end med deylige og velluctende Blomster, thi de tjene og have tjent til hans Legemes Ernæring og Opholdelse og grønnes og remontere udi adskillige nye og forbedrede Udgaver baade Sommer og Vinter, medens Digternes Blomster, som kun ere til Ziir, henvisne og bortdøe. Men som een straalende Stierne, der jo med Eet igjennembryder den tykkeste og sorteste Torden-Sky paa Nat-Himmelen, saaledes stinnede med Eet Emir-Erslewskis Navn frem paa vor nordiske Himmel. Thi saasom han havde gjort een stor, een lille og een middelstor Geographia eller Danmarks-Bestrivelse, steeg hans Courage saa sterkt, at han tog sig for at binde and liigesaa med de andre Viidenskaber, og han forferdigede da saavel Botanikker og Zoologier som Astronomier og andre Lære-Bøger. Men den slangegiftige Fru Avind saae ey saa snart saadant Vidunder, førend hun mod den store Mand begyndte at udspye sin Edder og Forgift, og denne klaffersyege Gudinde satte i saa høy Grad Folk op imod Emir-Erslewski, at han for deres onde Snak og fule Bagtalelse knap kunde drage Aande. Men nu fik man ret at see, hvilken stor Helte-Siæl og heroisk Courage, der boede udi denne Mand, thi i Steden for at give fortabt og bede om Pardon, bød han dem i Stedet Brodden, og ved siine høygunstige Patroners og Beskytteres Hjelp og Assistance byggede han sig een Skiold-Borg, som fik Navnet „Den Hof-Thee-Geografiske Foreening". Thi udi den Præcipitance, hvormed den blev construeret, havde han ganske forglemt at fournere sig med den fornødne Proviant og kun medtaget Thee og Kammer-Junkere, saa kaldes nemligen

de smaa Tvee-Bakker, som ved Hove til Feter ombæres. Og ere de Lærdte u-eenige om samme Thee var Grøn Thee eller Thee Brue, dog er det Sidste af mange Aarsager troeligt. Toge de ondskabsfulde Klaffere og Avindsmænd sig imidlertid for, at ville samme Skiold-Borg ved een regelret Beleyring bringe til Capitulation, thi de dristede sig ey at løbe General-Storm mod den, men da Noden var størst og Emir-Erslewski blev vaer, at Thee'en var paa Vey til at slippe op, bekom han udi sidste Øyeblik Undsetning. Thi Nord-Polfareren „Vega", som havde omseylet den ganske Verdens Del Asia, kom lykkeligen udi Havn, og saasom Emir-Erslewski sligt Udfald havde iforveyen propheteret, kom han derudover udi saa stor Consideration og Æstime, at fast Ingen vovede mod sliig Helt meere at kriige. Herudover blev Emir Erslewski af sligt Over-Mod betagen, at han gik fra Defensiven over til Offensiven og declarerede, at han de uselige Vinkel-Skrivere og Penne-Helte, som havde hans Hof-Thee villet bringe udi Vanry som et smagløst og jammerligt Product, med saa mange Processer vilde incommodere, at de skulde ey driste sig til meere at komme ham for Tynene. Og endskiøndt han saadan Trusel ey effectuerede, fik han formedelst sin derved bevisede store Mand-Dom og Courage Hæders-Navnet Processøren, og da han saa høy Æres-Titel havde erobret, sloeg han sig til Roe og leevede udi Fred med sin Hof-Thee og sine Kammer-Junker.

Augustin-Kan.

Det er ey vanskeligt at siige, hvor denne store Helt haver sin Boepæl, thi saa tit man gaaer udi Øster-Gade, som er herudi Staden om ey den fornemmeste saa dog den meest frequenterede, fornemmer man strax en deylig Luct, som stiiger op udi Ens Næseboer, og man behøver derfor ikke at ulejlige Folk med at spørge, hvor Augustin-Kan har opslaaet sit Telt, thi gaaer man blot efter Næsen, kan det ey feyle, at man finder hans Boutique. Augustin-Kan var dog ey af de Kiøbmænd, hvis Siæl og hele Tanke hænger udi Kaffe-Poesen Dag og Nat, thi vel forsømte han ey sine Bønner, men hans ærgierrige Sind hiigede eiter Roes og Berømmelse. Saasom han nu fornam, at Nord-Polen, om hvilken han havde udi sin Barndoms Geographie læst var et meeget fiernt og affiides Sted, var det Land, hvorfra en ny Jason kunde medbringe det gyldne Skind, som er den Orden, Hollænderne talder den gyldne Vließ og som ey maa forvexles med den vergoldene Zeepaard, som er en anden Tobak, fik han Mod paa at opdage denne Nord-Pol. Men efterdi han var ey selv hverken Skipper eller Søe-Helt, hyrede han til samme Seglatz at foretage en Søe-Officier som hedte Hougaard og lod hannem foretage denne Reyse fra Hafnia til Nord-Polen. Endskiøndt det nu ey gik dem som den berømte Peder Paars, at de leede Skibbrud, havde de dog den Skiæbne, at de faldt i med nogle Hollændere, thi hvorvel det var høyt oppe udi Iis-Havet, maa man komme i Hu, at Hollænderne have deres Spioner allevegne. Samme Hollændere forlisede imidlertid deres Skude og blev saadan Forliis for Augustin-Kan til det lykkelige Skibbrud, thi bekom han ey den gyldne Vlies og ey heller den vergoldene Zeepaard, høstede han dog af Hollænderne stor Ære og blev udi sit eget Land slagen til Ridder. Men Emir-Erslewskis Laurbær tillode ey Augustin-Kan at sove, og da de fremmede Doctores og Felt-Skiærere droge til Hafnia for Leeve-Maaden udi dette Land paa det noyeste at grandske og undersøge, tog Augustin-Kan sig for nogle af de Fornemste iblant dem at ville accommodere med Kost og Logis, og ligeviis som han tilforn hyrede Hougaard til at opdage Nord-Polen, hyrede han een Studenter, som hedte Raahauge, til de fremmede Doctores rundt udi Staden at geleyde. Men siiden kom han med samme Raahauge udi Klammeri, thi han torterede ham som een Laquai og menede, at han med sine Bønner kunde tilforhandle sig 100 saadanne Per-Caudier. Dog Raahauge vilde sig ey paa saadan Handel indlade, thi han vilde kun handle paa de vilde Folke-Slags Maneer, som driive Tust-Handel, og imod Augustin-Kans Bønner satte han Ore-Figen af prima Sorte. Men Augustin-Kan, saasom han fører Love-Mod saa lidt som Love-Tand udi sin Commerce, refuserede saadan udenvelts Confect og den gode Sieur Raahauge fik mafoi een Proces paa Halsen.

Sammenligning mellem Emir-Erslewski og Augustin-Kan.

Af disse tvende Heltes Historier sees, at der fast udi Alting har været Overeensstemmelse imellem dem. Begge vare ærgierrige, begge have udi Geographien fundet Veyen til Roes og Mact uden selv at vove Liv og Lemmer, begge har Fru Fortuna huldsaligen tilsmiilet, den Ene ved at føre „Vega" i Havn, den Anden ved at lade „Varna" forlise. Haver Augustin-Kan gjort fine største Gjerninger ved Caffe, saa haver Emir-Erslewski udi Theen haft endnu mectigere Bunds-Vervandt. Begge have de ført Kriige, den Ene med Klaffere og Avindsmænd, den Anden med Pedanter og Per-Caudier. Dog maa det anmærkes, at Augustin-Kan for saa vidt er større, som han virkeligen haver anlagt Proces, men dette opveyes ved, at Emir-Erslevski var ham langt overlegen udi Kundskaber. Thi Augustin-Kan var een gandske u-lærdt Mand. Facit bliver derfor, at skiøndt de begge vare stoere Helte og Hevoer, var dog Emir Erslewski den største, som og udi Stierner, Kors og anden Udmerkelse langt overstraalede sin Medbeyler. Men udi begges Exempel bør Efterkommerne speyle sig til Efter-Lignelse.

Moralske Tanker

af

Ludvig Holberg.

Ny Edition.

Dediceret det danske Collegium politicum.

Vi Øvrighed med Munden slaae,
Kand selv dog intet giøre;
Eet er, et Søe-Kort at forstaa,
Et andet, Skib at føre.

Det vil alt sammen give sig paa næste Rigsdag.
(Gert Buntmager.)

Er I her, I Dagdrivere? Det var godt nok, at I arbejdede noget, eller i det ringeste, at I havde Indseende med jer Folk. Vi mister et Arbejde efter et andet ved jer Forsømmelse.
(Geske.)

Jeg tænkte, at man skulde tage Republiquens Styrer nu af et Laug og nu af et andet, saa blev samtlige Borgerstab deelagtige udi Regieringen, og alle Stænder kom til at florere; thi for Exempel, naar en Skomager blev Styrer, saae han paa Skoemagernes Opkomst, en Skrædder paa Skræddernes Opkomst, en Kandstøber paa Kandstøbernes; og ingen skulde være ved Roeret meere end en Maaned, paa det at et Laug skulde ikke florere mere end et andet. Naar Regieringen saaledes blev indrettet, kunde vi kaldes et ret frit Folk.
(Herman von Bremen.)

Naar Bønder, Handverksmænd man Regiment vii give,
Da Scepteret til Ris kand strax forvandlet blive,
For Øvrighed man da Tyranner let kand faae:
En Nero i hver Torp for Roeret fast vil staae.
(Af den forvandlede Bonde.)

Et Fremtids-Billede.

H. TEGNER *invenit.* PUNCH *delineavit.*

Herman. Ihr Herren Collegæ! aflegger min Hilsen og Taksigelse til det lovlige Raad, og forsikrer dem om min Protection. Det er mig kjert, at man er falden paa de Tanker, alene for Stadens Skyld, ikke for min egen Persons; thi havde jeg skjøttet om Høyhed, havde jeg maa skee for længe siden været noget.

Den politiske Kandstøber 3. Acts 2. Scene.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 11. December. Nr. 50.

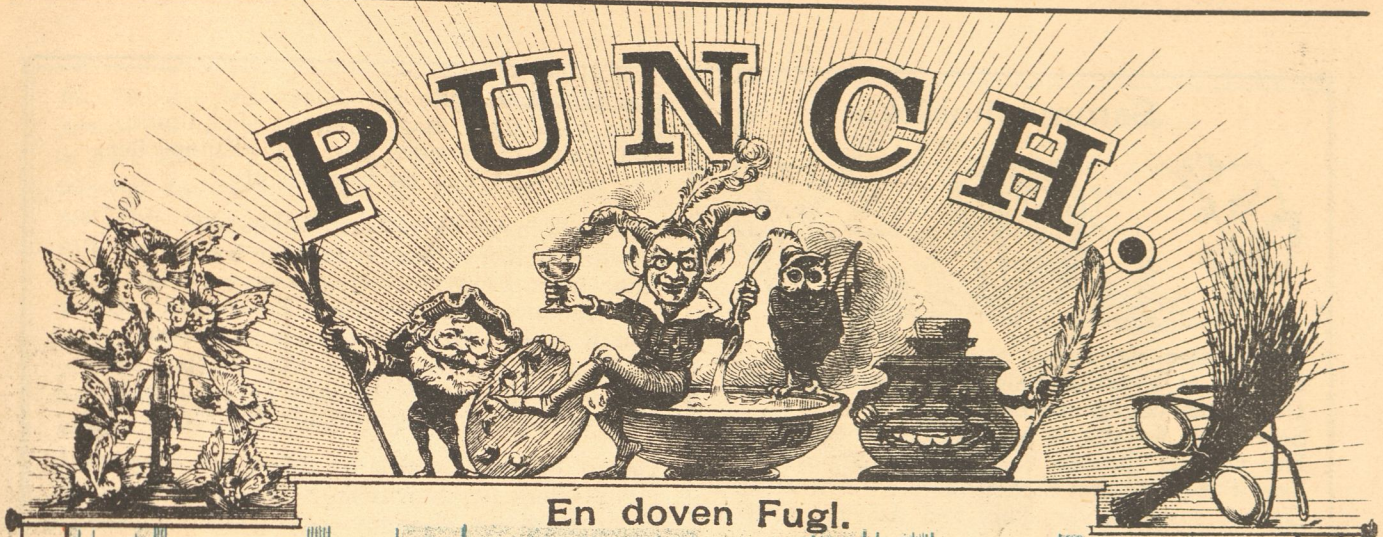

En doven Fugl.

Frøkenen: Kan Du fortælle mig noget om Gjøgen, lille Peter?
Peter: (tier ganske stille).

Jens: Frøken! Maa jeg?
Frøkenen: Naa ja! Fortæl Du saa!
Jens: Den lægger ikke selv sine Æg.

Sammenholdet.

De slemme Højreblade stadig slaa
Derpaa, at Venstres Enighed er omme, hvad
De næsten daglig ser Beviser paa.
Selv BERG, fortalte de, har sagt: lad komme, hvad
Der vil! sin Skæbne kan man ej undgaa!
Derfor tog Venstres Sammenhold i Vommevad
Sig ud, som det var skabt ved daarligt Klister,
I Lyset der af Hadets røde Gnister.

Men er det billigt saadant at bebrejde
For haardt de folkelige Venstremænd?
Man véd, at efter hver Familiefejde
Det nok kan blive godt en Gang igjen;
Thi BERG og HØRUP staar som Ven hos Ven
Hinanden bi med »trofast Samarbejde«;
Al Meningsforskjel mellem dem, erfare
De glade Vælgere, er Smaating bare.

Kun »det uvæsentlige« man erfo'r
I Venstre kan lidt Meningsforskjel volde:
Hvor vidt man tror paa Aser og paa Trolde,
Eller man slet og ret paa *Logos* tror,
Om til det levende og »lille« Ord
Eller til Vantro man sig helst skal holde,
Det Valg, her træffes bør, det »Enten-eller«
Ret overvejet kun en Bagatel er.

Item maa hver en oplyst Folkemand
I hver en Kvide føle svært sig trøstet,
Naar hans Program: »Jeg værge vil mit Land
Med Dannevirket levende i Brystet!«
Blandt »døde Torsk« indregistreres kan,
Uden at BERG sig derved føler rystet.
Den Livssag, som Nationens Frelse gjælder,
Maa ogsaa regnes her blandt Bagateller.

Det er ej heller værdt at tale om,
Hvad ellers her kan bringe Splid i Hoben:
»Krigsgalskab«, »Landeværn« og »Folk i Vaaben«,
»Nevtralitet« og »væbnet Folkedom«,
»En Voldgiftsret«, som »*Freden*« over Daaben
Skal holde, hvor en Tvistighed opkom,
Og »Riffelringe«, der sig ogsaa melder
Som Voldgift, — sligt er rene Bagateller.

Nej, ser De, hvad den største Rolle spiller
For Enigheden i et stort Parti,
Er bare, at det ingen Ting bestiller,
Saa slipper det saa rart for Klammeri;
Thi selv om udenfor lidt bitre Piller
Hinanden Førerne har Lyst at gi'e,
Saa sker det for at lære deres Menige,
At kun af Enighed er man uenige.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

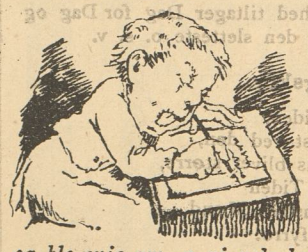

Nu er den gal igjen nemli Siduasjonen, fordig va ka vi Drænge gøre Annet end lavær og kunne vores Lexier, og va brødder Lerene saj derom naar di faar deres Penger allieveller, va vi holt stort Mødde om nere i Baggaaren og ble enie om, a vi vele bevævne vos me vores Flidsbuer og Pusterør, og me di Pusterør sku vi puste Liv i Folket, de ve sie Drængene i di annere Skoler, og saa sku vi bøgge Barrikader a Skolebordene og Kateterne og raave Hurra og svenge me røe Flag for saa ble Lerene bange og smorte Haser a saj sæl, men di væmelie Forædere i fjære Klase Carsten Carlsen og lille Hans Frædrigsen hade hørt vos sammensvære vos, og di rendte ob og sladre tel Hr. Cronborg som er voreses Bestyrer, og nu ha vi alle vaaren i Forhør men har svoren, vi vel helere la vos knive me gloendes Tænder i Arme og Ben end sie Noet saa Cronborre faar bare en lang Næse, og vi faar igge engang Anmærgning. Og vi ku jo ha kommen i de Kongelie og set Generalprøver ves der hadde vaaren Billietter nok, som der ikke var, saa værken Aron Jacobsen eller jaj, som dog er Skolens mest litterærdt dannige Elevver og repræsensangtere den højeste Oplysning, fig none, som vi brødder os igge heler en Dejt om, for vafor ska man gaa hen og se di gammele antikverrede Ting som en Dræng i Nutiden bør se ned paa som Barnemad for Svøvelsebørn, men vi vele jo allieveller ha Festfaarestilling, saa Aron og jaj aransjerede Komædie som er igge blen innu men ska være i Julefærien, men vi vel ha noet nyere moderne og vi har tængt vi vel spele Ibsens „Vilanden", og Aron ska spele Gregers og jaj har valt a være den gamle Ekdal som gaar paa Loftet og skydder Kaniner med en Pigstol. og Kaninerne har jaj, for mine gamle har lige nu faaet Onger, der lie akkoradt ka blie storre nog tel a di ka renne og la saj skydde paa, og jaj har laant en Salongpigstol som jaj gaar og ever maj med og igaar skød jaj en Sporre, og idag vores Koggepie de vel sie jaj var nær ved de men hun hade Ulklogge og Værgarnsskjørdt, saa de gig igge igænnem, men hun ble ædderspænt allieveller og ga maj en Lusing innu majet være en den Gameld fig a Raahave, men jaj ska nog hævne maj for hinners Kærest er Engfandterist, og naar de blir til Noet me Revelotionen saa skydder jaj ham føst og fremmest eller lar han hænge paa en Gaskantelaper, saa ka hun ha de saa got. Men jaj har lavet et Forspel

tel „Vilanden“, for ellers er jaj bange Drængene igge ka forstaa den, og jaj vel la gamle Werle optræde som ung og gjøre Kur tel Gina, og der ska være en Scene me ælegtrisk Lys lisom i Faust, og Werle ska komme eng som Don Johan og sønge: „O Gina du dejlie Mø“ og spele paa Gitar til, men Du maa igge fortæle de til None for de ska være en Overaskelse. Du ka tro jaj ha vaaren paa Skøjterne i disse Dae, og de er natyrlig igge for a morre maj, for en moderne Dræng har Annet a tænge paa end som a morre saj, men for ved mandi Spordt a hærde sit Lejeme tel Kampens Da. og nu er de blen et væmelit Tøvær og jaj er forkjølet me Snude, saa jaj bruer segx Lommetørklær om Daen og er fortvivlet i min Sjels Innerste over Forhollene som er de rene Snavs.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S.

Jaj faar en Bajsykkel a Mor tel Jullen som ble brungen forledden og gæmt. Jaj gledder maj volsomt baade tel den og tel Knaset.

Spænd og Spark.

Blandt de mange Holbergfester, der har bidraget til at oplive den sidste Uge, har Pressen, mærkelig nok, rent undladt at omtale den, der gaves paa det kongelige Hoftheater paa Bogø til Minde om vor store Komiker.

* * *

Vi skal derfor i Dag tillade os at meddele vore Læsere nogle Smaatræk fra denne smukke Højtidelighed.

* * *

Theatret var festlig oplyst i Dagens Anledning. De sædvanlige Tranlamper var ombyttede med et halvt Dusin Gasfakler, hvortil Gassen leveredes fra Kjøbenhavns Gasværk, der, som bekjendt, ogsaa er et »Organ for den højeste Oplysning i Norden«.

* * *

Udenpaa Theatret var anbragt et Transparent, hvori læstes:

Hold Bergs Minde i Ære!

* * *

De forskjellige Grupper, moderate saavelsom radikale, der udvendig smykker Theatret, blev under Forestillingen stærkt oplyste med bengalske Flammer.

* * *

Festen aabnedes med et Forspil, der bestod af en Kantate, i hvilken de enkelte Partier (»danske« saavelsom »evropæiske«) blev udførte med stor Præcision, skjønt de var noget vanskelige at holde ude fra hinanden. Et enkelt Soloparti, der udførtes af D. G. Monrad, udmærkede sig ved en Række fortræffelige Tilløb paa Fløjte.

* * *

Texten til Kantaten, der ligesom Forfatteren udmærkede sig ved sine storslaaede og overraskende Overgange, lød saaledes:

Kor.

Det var hin triste mørke Tid,
Da Venstre laa i Broderstrid
Og Venstres Kasser slugte Guld
I lange, bitre Krige.

* *

Da var vort Folks Kjærminde-Muld
Af Heltekraft endnu saa fuld,
At mellem Rødder, Revl og Krat,
Som drømte om Ministerhat,
To mandevoxne Stammer
Skjød op i Bogøs Rige.

* *

To Helte det var og Helte det blev.
Den ene paa Assens-Plader skrev
Og førte Krapyl i Skjoldet.
I Hillerød synger den sagteste Vind
Om Greven, som axlede der sit Skind
Og med Socialisterne solded'.

Men over hint Mærke, med folkelig Klang
Imellem den Flok, som var fælles en Gang
Og et Fælles-Maal-Stræv har inde,
Der toner et Navn, som fra Bogø naar
Til Kjældernæsen, og Folket staar
For Bogømonarken paa Pinde.

Recitativ.

Regeringens Magtløshed saavel indadtil som udadtil viser sig klarere Dag for Dag og godtgjør paa det klareste, at det er den sletteste Regering, vi nogen Sinde o. s. v. o. s. v.

Solo.

Selv naar et Æsel dig sparker,
Bør du ei sparke igjen,
Sligt burde Regeringen mindes
I Omgang med Venstremænd.

Dog som en udyrket Mark er,
Hvad Seneca herom har sagt,
En Trøst jeg dog véd skal findes,
Og det er den stille Magt.

Recitativ.

Regeringens Holdningsløshed tiltager Dag for Dag og godtgjør til Evidens, at det er den sletteste o. s. v.

Slutningskor.

Er din Udsigt liden,
Hold, Berg, fast ved den,
En Gang tør vi tro, den sagtens bliver større,
Og hold nu for Tiden
Højt blandt Venstres Mænd
Traditionerne fra dine ott' og fyrre!

* * *

Har vi Folkefest,
Er du Folkegjæst,
Skjønt du blev ej skaaret over J. A. Hansens Læst.
Løsnet har du fundet,
Enhed har dn grundet
I det »danske Venstre«, skjønt dets Samling helt er svundet.

* * *

Ovenpaa dette Forspil fulgte et Nachspiel, hvilket var det artigste. Det bestod af *„Den Stundesløse“*, i hvilken *Jesper Oldfux* blev meget naturlig udført af Georg Brandes. Navnlig lykkedes den Scene, hvori han som velstuderet Mand obligerer sig til i »zehn Minutten einen quarten Bog Papir zu besthreiben«, og derefter bringer den ulykkelige *Vielgeschrei* (udført af C. Povelsen) aldeles fra Koncepterne.

Madstræv.

A mæller Hr. Skjærsanten, te A ka mavelæ æd møj mier end A gjør!

Vel bekomme.

— Naa! Hvorledes gaar det Dem ellers her i den nye Stue?
— Jo Tak! Rigtig godt; men jeg har for Resten saa mange Ligtorne, at jeg saamænd godt kunde leve af dem alene.

Ugen derefter.

Jeg er saa marode,
Forknyt og forsagt!
Mit syndige Ho'ede
Er, som det var flakt,
Og kvast med en Kværn
Og brodert med en Syl, —
Og det er nu bare
For Holbergs Skyld!

Jeg var blandt de Stakler,
Der gassede sig
I gnistrende Fakler
Og sydende Beg;
Som sort Scander-Beg
Foer jeg rundt i Krapyl,
Men det var jo for
Baron Holbergs Skyld!

Der hjalp ingen Naade,
Jeg støt maatte gaa
Omkring i de vaade
Plamaser, der laa!
Og nu har jeg Snue
Og Gigt og en Byld —
Og det er nu bare
Plamasernes Skyld!

Jeg li'er vort Theater,
Og modig jeg flød
I Holberg-Plakater,
Til Hjærnen blev blød!
Man hædrer sin Holberg
I Kunstens Asyl —
Men ikke det mindste
For Pengenes Skyld!?

Jo, jeg saae en Skjæppe
Komedier omsomst,
For det var nok næppe
Den fineste Kunst,
Men „Daxen" gav ogsaa
Hr. Andersen Prygl —
Men det var nok ikke
For Holbergs Skyld!

Jeg nok skal la'e være
Om hundrede Aar
Fa'er Holberg at ære,
Thi Straffen er haard:
Jeg lever af Kamfer
Og Havre og Hyld — —
Og plager min Læser
For Holbergs Skyld!!

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder jeg drikker saamæn saa gjerne en lille Kop til, men saa maa jeg bede Dem om De ikke kan laane mig et Par magelige Støvler at sidde i — Tak skal De have, ja jeg huskede jo nok at De havde større Fødder end jeg, og det er saamæn et Par rigtig rare Støvler, og naar man drejer Foden lidt indad, kan ingen Mennesker se den Lap paa Siden, for jeg har jo faaet ømme Fødder skal jeg sige Dem, søde Fru Schrøder, af at gaa med Holberg-Sko i denne Uge, De véd de smaa spidse, som der staar et helt Vindue fuldt af paa Kongens Nytorv, og Gud hvor er jeg træt af at fejre Holberg, for man kan jo faa for meget af det Gode, og den første Aften var vi alle Vegne jeg i det kongelige Theater i den Loge, Fru Bollerup ellers har Abonnemang paa, og Sørensen paa Dagmar og Petrine hos Abrahams og Jespersen-Petersens med Ambrosius og lille Nora Thora Dora Leonarda i Kasino, og Frits Grønbæk i Fakkeltoget, hvor han kom hjem fra med vaade Fødder og en sort Næse og saa ud som om han havde faaet en Begmand af en Skorstensfejer, og har siden været i en Sindsstemning af sorteste Bonitet, som han selv paastaar er en Begronsk Stemning, men som jeg rigtig nok tror er den bare Forkølelse der har slaaet sig paa det Indvendige, og de næste Aftener legede vi saa «Bytte Gaarde», saa hver Aften har en af os været i de fire forskjellige Theatere, og rent ud sagt, søde Fru Schrøder saa er jeg bange for vores Moralitet har faaet en Skavank, for Holberg har rigtig nok været græsselig ryde, og jeg siger dog Gud ske Lov Eedevart Brandes og Hermanbang ikke er af den Slags, for hvordan skulde man ellers kunne lade sin Familie læse deres Værker og Petrine er jeg nu ikke bange for, fordi det glider af paa hende ligesom Avisartikler paa en Borgermester, og Gud hun er saa uskyldig, at hun godt kunde være Opvartningspige paa Trommesalen, uden at hun tog Skade paa sit kvindelige Væsen, men det er dog horribelt, hvad man resikerer med de mindre Børn, som f. Ex. jeg var et lille Løb nede hos Juliane for at bede hende sy min ny Morgenkjole for mig, som hun gjør saa gjerne, da hun jo alligevel sidder hjemme fra Morgen til Aften for at passe Børnene og saa hører jeg lille Ambrosius sige inde i Stuen til sin Søster: «Hvis Du ikke gi'er mig den Tvebak, skal jeg Drollen splide mig smøre dine Rygstykker», og Tøsen svare: «Du faar den mare ikke!» De kan tro søde Fru Schrøder jeg blev forskrækket og jeg sad som om man havde gjort mig til en Broncestaty

fra Top til Taa, men saa kom jeg til mig selv igjen, og De kan tro jeg gav Juliane en Overhaling og sagde til hende, at det at lade Børnene bruge saadanne uartige og ugudelige Ord var det Samme som at indskrive dem paa Vridsløselille fra Vuggen af, og jeg kunde rigtig nok ikke begribe, at hun der, det turde jeg nok rose mig af, var opvoxet i et kjærligt og dannet Hjem, kunde lade sine Børn voxe op til at blive Samfundsudskud af den allerværste Slags, og saa tudede Juliane og Jespersen-Petersen kom ind fra Butikken og var ubehagelig og lod mig høre, at Juliane under sine omværende Omstændigheder ikke godt kunde taale Sindsbevægelse, saa jeg gik, og de kan vente til jeg kommer der igjen, men min Morgenkjole fik jeg da ikke syet og derfor kommer jeg til Dem, søde Fru Schrøder, for at bede Dem, om De ikke vilde være saa venlig, for selv har jeg ikke Tid og Petrine kan jo saa daarlig med Syning, fordi det bortdrager hendes Tanker fra Studeringen af Samfundsproblemerne, som jo er meget vigtigere, og, en Sypige vil jeg nødig tage i disse dyre Tider, hvor det gjælder at spare hver Øre, man kan og dersom der bare var noget mere Drift og Innitiativ hos Sørensen, kunde han godt tjene det Dobbelte, som nu ved Holbergfesten hvor baade Boghandlere og Theaterdirektører har gjort saa udmærkede Affærer med den gamle Mand, og jeg sagde til Sørensen han skulde eliminere sin Butik og lave en Holberg-Udstilling, og dertil skulle Fritz Grønbæk levere Katteloget. og Fritz gik strax til Arbejdet og lavede et brilliant Kattelog og Ansjoserne var politiske Stokfisk og saa var der Chilian-Ost og Barselstue-Kaffe og Pernelliker og Jakob Skomagers Punch-Extrakt og syltede Jeronimuslinger og røgede Leonore-Gaaselaar og Magdelone-Chokolade og det skulde være stillet op i gammeldags Rokokkestil, og rundtomkring skulde der staa grønne og røde Ulyssestumper og brænde ligesom i en Julestue, og Sørensen selv skulde staa i Butikken i en Allonzoparyk og Knæbuxer, og Svenden skulde være klædt som Olaf Poulsen i Maskeraden, og i det store Vindu skulde Holberg staa i Transpiration og kulørte Lamper, og jeg tror nok den Idé var Guld værd, men Sørensen vilde ikke, da det kom til Stykket, fordi han var bange, Ernst Bøjesen saa skulde ligge Proces an imod ham for Eftertryk og Plagiat, og vi fik ingen Jubeludgave af Butikken og tjente ingen Penge men satte til, og Gud søde Fru Schrøder, jeg maa hjem, for vi skal jo paa Holbergfest i Kasino i Aften, og jeg skal jo med og kjøbe Ansigtspudder til Petrine, og Gud De skulde se en Baldragt, hun har kjøbt, jeg vil hellere forsøge paa at lade være at beskrive den saa dejlig er den. Adjøs — Gud det er sandt, det var Støvlerne, men det er saa sølet søde Fru Schrøder, saa maaske jeg maa beholde deres gamle og lade mine egne nye staa, saa kan Pigen faa dem med tilbage, naar hun bringer Deres, men det bliver neppe før i Morgen. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Liberal Nyt-Aars-Skydning.

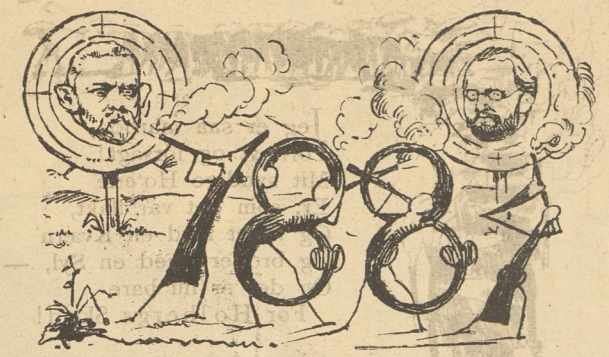

Firogfirs, som snart sig bort vil liste,
Er dog Skud-Aar lige til det sidste.
»Vælgerfolket« rasler med Geværer
Kommandert af Landets største Blæ—
Største Blæsen-Borgerofficer.

Saadan dekretered' nylig Neiendam: »Ja, nu er Folket kjed af Legen!
Børn, naar Kampens Time snart er oprundet,
Husk, at Krudtet har jeg ikke op—
Ikke ophørt med at holde tørt!«

Ogsaa »Greven« fandt en stor Betydning
I den liberale Sammen-Skydning.
Han som Æres-Kjender frit kan tale
Om at slaa for Æren som den ga—
Garibaldi, Venstre trænger til

Paa »Ideen« vil Octavius Hansen,
Lovens Mand, jo sætte Lovbærkrandsen, —
Omendskjønt han i en saadan Status
Nødig kaldes vil en Hero—
En heroisk, heltemodig Sjæl.

Selv i Præstø man den uforsagte
Riffelring paa Skyde-Bane bragte.
Og stod Venstres Sag paa svage Fødder,
Maa Partiet nu dog skyde—
Skyde Gjenvei til en Taburet.

Blot ej Øvrighedens fule Trolde
Vil et Skyde Skaar i Glæden volde.
Saa med deres Rifler, kjøbt i dyre
Domme, glemmer Fyrene at fy—
Fyrigheden drives kan for vidt.

— Naa, fordi man er en Smule bjæffende,
Er det ikke afgjort, man er træffende.
Neiendamhuskroens Møder endes
Gjerne med, at liberalt man skjæn—
Skjænker Bøssens Indhold til et — Knald!

Attraperet og defenderet.

»Nej, se blot til ham, den fæle Barbar!
Min NEJENDAM, der er saa sød og saa rar,
Maa inte ha'e Lov til at skyde i Fred
Paa Gaden for saadan en Øvrighed!

Han leger jo blot han er VILHELM TELL,
Der skyder de slemme Tyranner ihjel!
Og saa tør han true med Bolt og Laas
Min uskyldige VILHELM TELLEPRAAS!«

udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 18. December. Nr. 51.

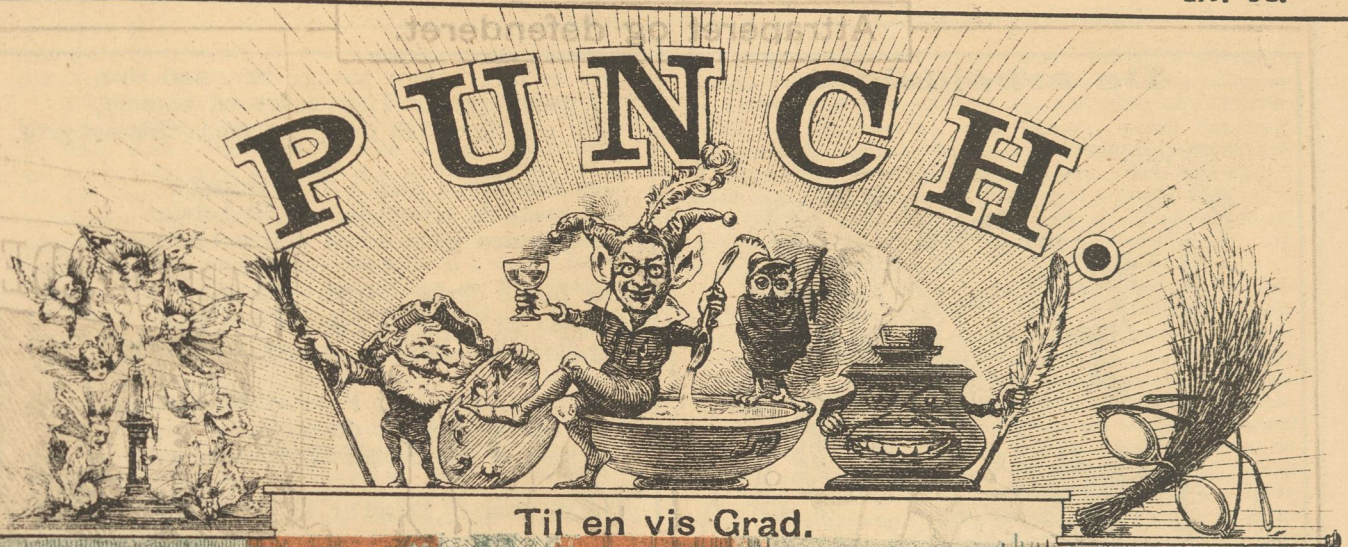

Til en vis Grad.

— Men, hvad er det dog Du er saa fordybet i, Marie?
— Aa, de æ da en løjerli Dukke, Fruen fik i Gaar.
— Kan Du da ikke forstaa, at det er et Kunstværk?
— Jo—o—, men saadan sér vi jo allesammen ud!

De arbejdsløse.

At denne Vinter bliver særlig sløj
For Smaakaarsfolk, fortæller Venstres Blade,
Og det er ikke sagt, at her de løj!

Der klages overlydt i Rømersgade
Og andet Steds, at Tiderne er strænge
Og »Sjoselisterne« kun lidet glade.

Og hvis den slemme Tid skal vare længe,
Maa mange Smaafolk sulte rent ihjel,
Naar ej de fler kan faa af »Onkels« Penge.

Des værre, det er ingen Bagatel,
At Haandværksfolk i Tusindvis gaar ledige
Og frister Livet ved at gjøre Gjæld.

I Sandhed en bedrøvelig Tragedie,
Der burde volde Anger og Forskrækkelse
Hos Førerne, om de er nok saa snedige!

En Drøm om Magten, og en slig Opvækkelse!
— Her kan umulig gjøres Skruer, naar
Arbejdet selv besørger sin Nedlæggelse.

— Imidlertid, trods disse triste Kaar,
Som nok en Demokrats Humør kan drille,
En Trøst man altid udaf Sorgen faar:

Det var jo det, som Vælgerfolket vilde?
— For at faa ESTRUP styrtet, Venstre fandt,
Det var det bedste intet at bestille.

Og det er sørgeligt, men ganske sandt,
At Vælgerfolkets Flertal fandt det samme. —
Nu kommer »Sejrens« Frugter, som det vandt:

En Fattigdom, der ikke la'er sig ramme
En Pæl i Livet ved det Trøstens Ord:
»Naar ESTRUP gaar, I bedre Kaar annamme!«

Der er dog næppe mange her, som tror,
At denne gyldne Time snart vil komme;
Man véd, hvordan det gaar, mens Græsset gror.

Og Ventetiden maa i dyre Domme
Det stakkels arbejdsløse Folk betale!
Fortjenesten gaar ud af dettes Lomme.

Det burde derfor Venstre anbefale
At slaa sit Slag, at gjøre Pinen kort
Og ESTRUPS Fald ej længer at forhale,

Hvis ikke, dog i alt Fald skaffe bort
Det Tab af Arbejd, deres Skruer give,
Og som af alle Smaafolk føles haardt;

Thi de faar ej Diæter for at drive!

Redaktionsmøde.

Formanden havde allerede længe tænkt paa at sammenkalde den udvidede Redaktion til et større Møde, for at man kunde træffe Aftaler om, hvorledes man under en mulig opstaaende Ildebrand skulde forholde sig med Redaktionens værdifulde Samlinger af allehaande Originaler, baade i den folkelig-nationale, folkelig-evropæiske og folkelig-kommunale Stil. Han vilde ikke foreslaa Oprettelsen af noget særligt Redningskorps, da han følte sig overbevist om, at hele Redaktionen med saa stor Andagt havde studeret saavel Herman Bangs som Meldahls fyrgterlige Ildebrandshistorier, at de deraf havde uddraget nyttige Lærdomme for, hvorledes man i paakommende Tilfælde skulde bære sig ad for at komme i Aviserne, men han ønskede gjerne de enkelte Medlemmers Udtalelser om, hvad de hver for sig havde tænkt paa at redde, naar det en Gang gik løs.

Det national-folkelige Medlem vilde hævde, at var der nogen Mand i Danevang, som Folkehjærtet omfattede med Kjærlighed og Ærefrygt, saa var det Folke-Tings-Før-Manden, Chresten Berg, og naar Surturs-Sønnerne truede denne Folks-Vangs-Frejr, saa burde alle gjæve Dane-Mænd først og fremmest søge at redde Chresten Berg.

Det idiotiske Medlem vilde have Forslaget rettet til «Chresten Berg og Appertinentier».

Formanden mente, at der ved det sidste Udtryk kun forstodes mur- og nagelfaste Gjenstande.

Det idiotiske Medlem antog, at man, hvor Talen var om Porcellæn og Fajance, kunde bruge Udtrykket med en vis *licencia poetica*.

Formanden syntes endnu mindre om Idiotens Tvetydigheder end om hans Spidsfindigheder.

Idioten havde ikke ment at være tvetydig — tvertimod!

Det evropæisk-folkelige Medlem var principaliter imod at redde Nogetsomhelst. Der laa efter hans Anskuelse en Fare for Militarisme i den Tanke overhovedet at værne og forsvare Fællesgodset. Imidlertid kunde man jo ogsaa drive Principfastheden lidt vel vidt, og han ansaa det for givet, at man i hvert Fald burde redde Hørups Revisorpost, selv om man ligesom Jupiter i Orphevs skulde

være nødt til at «stille sig lidt hellig an». Man kunde jo godt bag efter række Tunge.

Det kommunale Medlem vilde, naar Ulykken brød løs, øjeblikkelig stemme for Nedsættelsen af et Udvalg, der efter moden Overvejelse skulde afgive Betænkning 1) om det lod sig gjøre at redde alle 4 Borgmestere, 2) om der kun skulde reddes en enkelt og da naturligvis Ehlers, 3) om man ikke vilde se sig nødsaget til at udsætte Redningen, indtil det ved den Reform af det kommunale Redningsvæsen, der, siden Økonomiforvalteren i sin Tid reddede Kassen, dog fra flere Sider ansaas for en Nødvendighed, var bleven fastslaaet, om en saadan Redning var en Kommunen paahvilende Pligt, eller om den ikke snarere rettelig burde siges at høre under Statsmyndighedernes Omraade.

Det liberale Medlem vilde i hvert Fald redde Borgmester Hansen.

Det kommunale Medlem kunde ganske vist forstaa, at der var visse Hensyn, der talte for at søge at redde bemeldte Borgmester, der jo havde vist, at han ikke var synderlig heldig med at redde sig selv ud af en vanskelig Situation, men Ehlers var dog ubetinget den værdifuldeste. Som god Borger og Skatteyder forekom det ham, at man *á tout prix* maatte se at redde Ehlers, der jo tillige, naar man vilde tage dette Hensyn med i Betragtning, var overordentlig lettere transportabel end f. Ex. Borgmester Hansen, der let kunde komme paa tværs i en Dørkarm.

Formanden advarede mod den Slags Hensyn.

Det geografiske Medlem havde ligget vaagen mange Nætter, opfyldt af Begejstring ved Tanken om den Sø, man i Amerika havde opdaget eller opfundet, og som han ikke tvivlede paa, at den berømte Barnum strax vilde tilforhandle sig for at fremvise den i alle Evropas Hovedstæder, hvor den naturligvis vilde gjøre Furore, og som, naar den efter et Aars Tids Forløb var bleven noget afdanket, rimeligvis nok ogsaa vilde komme hertil, enten paa Nationals Taganlæg eller i Dagmartunnelen. Medens han havde tænkt herover og spekuleret paa, hvorvidt Magistraten ikke i saa Tilfælde kunde tilbyde Barnum at mageskifte samme Sø med Peblinge- og Sortedamssøen, naturligvis med tilhørende Besætninger paa den ene Side af Bævere, Oddere og sorte Bjørne og paa den anden Side af Utterslevbakterier, Vandrotter og indefrosne Svaner, havde han drukket den ene stærke Kop Hofthee fra Eng, Chang & Sjat paa Kongens Nytorv efter den anden, og var tilsidst falden i et Slags Søvn, hvori han drømte, at han sejlede paa en Isblok i det kariske Hav, og paa en Gang saa han to Mennesker ligge i Vandet og gramse efter Isblokken, og da han skulde se til, hvem det var, gjenkjendte han i den ene Processoren og i den anden Gamél. Isblokken kunde kun bære En til, og han var meget i Beraad med sig selv, hvem af dem han skulde trække op, thi ganske vist var Processoren til større theoretisk Nytte for Geografien end Gamél, men besad denne end ikke et saa udstrakt Fond af Kundskaber, havde han paa den anden Side et stort Reservefond af Kaffebønner, og disse Bønner havde jo før afsat sig som geografiske Gjerninger. Han var vaagnet, inden han fik Sagen afgjort, men var dog nu kommen paa det Rene med, at skjønt han nok troede, han vilde vælge Processoren, hvor det gjaldt en Ildsvaade, var det samme ikke Tilfældet ved en Vandgang, hvoraf den omtalte Hædersmand jo i Aarenes Løb saa ofte havde bjerget sig selv.

Det idiotiske Medlem troede, at Processoren skyede hverken Vand eller Ild. I hvert Fald var han altid forekommen ham at være fuldstændig haardkogt for ikke at sige noget sveden.

Det sukkerholdige Medlem vilde fremfor Alt redde Forfatningen. Ingeniørerne havde ikke betænkt sig paa at bruge Dynamit for at redde Slotskirken, han vilde ikke tøve med at gribe Bøssen. (Stormende Bifald.)

Det tykke Medlem vilde redde Nejendam. Samme Sukkertop var ganske vist ikke synderlig raffineret og kunde af og til være lidt sejg i Sirupen, men Enhver vidste jo, at naar han sagde «Bøsse», mente han bare Spadserestok, og naar han sagde «Barrikade», mente han Puddersukker. Hvis for Resten Nogen vilde sige Noget, vilde han øjeblikkelig være parat til at anlægge Sag.

Det idiotiske Medlem mente, at der nu var rumlet nok med den Sukkertønde. Det var bedst at sige: Tip Tap Tønde! Lad bare ikke Elberling begynde!

Formanden havde af Forhandlingerne faaet det Indtryk, at man med Tryghed kunde se Fremtiden i Møde. Omgivet af et saadant Redningskorps, en saadan «Frelsens Armee», vilde han end ikke betænke sig paa at udsætte sit dyrebare Liv ved at vove sig op i Ministerialbygningen, ja selv i Prinsens Palæ. Han vilde til Slutning meddele, at det Sold, Redaktionen ved Slutningen af Møderne plejede at afholde, paa Grund af de aktuelle Omstændigheder var omdøbt til en «Holbergfest». Han havde til denne indbudt et Antal Medborgere af den fornemme Verden: 1 Etatsraad, 3 Justitsraader, 6 Kancelliraader samt en Snes Kommerce-, Kammer- og Krigsraader. Da disse imidlertid vilde fylde Redaktionslokalet, havde han aftalt med Værten i «Billigheden» skraas over for at overtage Bedrikningen af Redaktionens egne Medlemmer, som han derfor vilde bede om at skruppe af derover snarest mulig, for at her kunde blive luftet ud og gjort pænt til de pæne Mænd.

Derefter hævedes Mødet.

En Slag-Vise

I har vel hørt
Om de To, der stred,
Saa Slaget drøner
I «Daxen»s Huler,
Med arg og vred
Journalistighed,
Med Bøghe-Køller
Og sorte Kugler?

Den liden Paul
Sit Avis-Paulun
Forlod og søgte
Til de Fornemme!
Og det var dumt:
«Kakaduen»s Dun
Blandt Ørnekløer
Kom hart i Klemme!

Thi Bøghen ryster
Sin hvide Top;
Hør, Luren gjalder!
Og før det dages,
Stod Mester Erik
Med Lærken op —
Af svare Dagmare-
Ridt han plages.

Og Mester Erik
Sit Glavind greb!
Snart Rygtets Lurer
Saa vide skingre;
Og Secher hujed'
Og Korsgaard peb
I alle sine
Smaa Venstrefingre.

Hr. Erik mæled:
«Hvo end I er,
Det skal J vide,
I ædle Dommere:
Falder ej Paul, —
Saa lader jeg Jer
I Stikken til
Mine Efterkommere.»

Mælede Paul,
Som sanskridted' frem:
«Om saa, I Herrer,
Jeg ej vinder Prisen,
Jeg véd dog — Matzen
Følger mig hjem!
Saa gi'er vi en Omgang
Jer i «Avisen».

Nu staar Slaget
En skjønne Da'.
Men Hvem, der falder,
Og Hvem, der vinder, —
Bøghen vælter
Dog ej endda,
Og Paul sit Rugbrød
Og Hvedebrød finder.

En vanskelig Opgave.

— Ded var dov en faarlig laang Daatter Do haar, Kjæsten; A vill ett ha'e saa laang en Daatter!
— Ja, ka'e Do da sei mæ, bette Lone, hwa Ænn A ska skjær a hinner?

Opmuntrende.

— Hvordan er det 67 han gaaer og gloer ned i Jorden? — Der kommer Di Fanden lyne mig tidsnok! — Se mod Himlen! — Der kommer Di dog Fanden lyne mig aldrig!!

JULERUSINER.

I det glade Kjøbenhavn man sig fornøjer
Véd Tanken om, at Julen er saa nær;
Thi man véd, at Julespøg og Nytaarsløjer
Jo hver Dag voxer ej paa Juletræer;
Derfor er af Fremtidshaab man saa omringet
Som i Koleratiden en Bakterie;
Ja, om det saa er JUEL i Folketinget,
Saa har i Dag han faaet Jueleferie.

Beslag har Julen lagt paa alle Tanker,
Selv BØGH en „Juling" ALFRED IPSEN gi'er,
Og mellem Juleroser og Ranker
ERNST BOJESEN udødelig nok bli'er.
Om en liden Stund vil Julestjerner blinke
Fra Toppen ned paa alle Juletræerne;
Og GJELLERUP har sendt sin Juleskinke
Til lille EEDEVARD og Evropæerne.

De Liberale ogsaa har for Dagen
Lagt, at Juleglæden bor i deres Sind:
Her skal Bager MARSTRAND mele Julekagen,
Og NEIENDAM skal skyde Nytaar ind.
Det allerbedste Sukker, man erfarer,
Til Knallerter i hans Butik man kjøber,
Saa CRONE ham af Hensyn til hans Varer
Gjør til den politiske Kandisstøber.

Selv det smukke Kjøn maa hænge Dag og Nat i,
Vore Trøstens Engle Trøstere skal sy
Til os selv og til Bazarer for „de fattiges Juleglæde" i den ganske By.
Denne Tanke vinder fremfor alle Prisen,
Og i den Sag kniber ingen her paa Pengene.
Nej, om det saa er Dags- og Tidsavisen,
Er den redebon ved Haanden for de trængende.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson.**

p. t. Paris.

Hoho! Deres Velærværtihej! Di ka svenge mæ de rene Flag paa, den Gamle blev glaj, da den gamle hjulbeneje Bypostdreng Skirner kom rullendes op a Bifrost, slævendes sin gamle Pandebrask ganske transperserendes vaaj paa Velærværtihejens store tykke Roman, gamle Færtignant sittendes saj strax i Possitur i Slaabrok og Maarentofler og Røggen moj Rakvirket paa Bifrost, havendes laant Frejrs Stejevender af et Slavsværd til a snitte Blajene op me og nippendes a og til mellem Kapittelerne me Velbehag — vabehager! tii en Mjødtotty mæ dovelt Vaje, som gamle Mutter Frigga hade brungen ham ejenhændig formedelst Vejrliet værendes a de metheologiske Engstituts allersomsletteste Kvallitet. Hoho! De ka nok hænde saj den Gamle maatte slije orrenli i de for a knuse Velærværtihejens haare Kumsonanter me sine gamle Gommer lisom brassilianske Nøjjer, som Avekattemardammens Orangutænger plejede a kunsomere i større Partier, va der var en anstrængendes Forretning for den gamle Glaje, værendes ikke opføt tel Nøjjeknæggeriet som Levebrøj. Saadan saj den gamle Færtignant fjorten Dae og Nætter i Raj, knusendes og tøggendes, spøttendes Skallerne uj over Kanten a Bifrost, værendes formoentlig bleen forvanleje tel Haglbyer paa Vejen, va den Gamle har innu inte hat Tid a se etter i Landboberetningerne, som han plejer a læse højt for den gamle Ajerdørkningsmanister Frejr etter Maarenkaffen, værendes en sløj Forretning for en forhenværendes Skjald men inneholdendes somme Tijer sonde Maximosser som pro Ægsemplum forlejen i Nationaltijende, hvor en Landmand bemærkeje •a man borte aldri kretisere en ong Fyr for stærgt,• va Engen ska faa den Gamle tet a bije paa var barestens en Trøkfejler skullendes være •Tyr•, men natyrlig snarere en gedult Ondskyldning for Pedderenansen eller Herman Bang. Hoho! Da den Gamle hadde læst Velærværtihejens Postil uj, lo han Trommen gaa, a han samme Aften vilde holde Oplæsning paa Salen a samme, va der ble ambligeret mejet fornøjelit me Assynierne paa Gollet og Ejenherrierne paa Galleriet me Forbuj moj a trampe a Begejstring, Pillerne værendes temmeli ormstokne og skrøvelie a saj. Hoho! de ka nok hænd saj, a di gamle Gutter grineje over Begønnelsen, men længere hen var de jo Assynierne der to Kaven, og da den Gamle læste om Nora og Tora og hele Generalstaven, svømmeje di Blaaøjeje i Henrøkkelsens Tiarefloj som glaje Ansjoser i en Fjeldfjord og klapseje i deres søje smaa mælkehvije Poter, saa de loj som di bankeje Klipfisk i Lierne. Hoho! Og bagetter kom di mylrendes om den Gamle som Fluer om en Sokkerdaase villende ha Bogen aa laane og ligge den under deres •liten Hodepute• om Natten for a drømme di va blen felovede me Thomas Rendalen, og Ejenherrierne holdt jo mere a den gamle Kurt, der var saa fæl tel a kurtisere — Hoho! Hvabehager? men liegodt en Kraftkarl, hvorpaa gamle Odin værendes røstet i sit Gemyts Innerste a a læse Kjellands •Fortuna•, hvor di gaar bankerotten formejelst spekkelerendes formejet i Svovlsyrefabrekaxier, lisom unge Albærti i sin Tij, resolvereje, a de var paa Tijen a ta Skeen i en annen Haand, for hvis ifald Henrik Ibsen sku falle paa a se herop me sin ideale Fordring, samme sku ikke bli protesterej, men man ku ha Noet a stekke ham uj, og de ble vedtaet a lave en Søndagsskole etter Rendalens Maneer, og den Gamle er blen Skolebestyrer og ska sidde di søje smaa Blaaøjeje eng i de Fysiologiske, va der er engen Sinekyre, samme værendes mejet nysgjerrige, og den Gamle hade vaaren mejet i Fidtefajet havendes ikke Annet en som sine Ongdomserindringer fra Bakken tel Ildestrasjoner værendes allieveller temmeli anløvne i Kandterne, ves Hegel hade ikke vaaren saa opmærgsom a pakke Romanen eng i Velærværtihejens ejen gamle •Hanske• havendes formojentli Plenti a samme Hanskeskinds Restoplaj, majet bruelit som Ambalasje, vora den Gamle endvijere ku hente illustrerendes Ægsempler tel sine Faaredra, samme ujkommendes maaske tel næste Jul, vortel den Gamle vil be Velærværtihejen skrive et anbefalenes Faarord bevarendes emejlertij den gamle Glaje i venskaveli Erindring af og tel svengendes et Bæjer for Velærværtihejens immervæk gamle glaje sjemytlie

Tyroler-Færtignant

p. t. Valhalla.

P. S.

Det flager i Valhalla og paa Bifrost!

Spænd og Spark.

Profeternes Tid er ikke ganske forbi. Vi har længe paa de meteorologiske Institutter havt Vind- og Vejrprofeter, og i Rigsdagen har der været nok af politiske Profeter, som i Regelen ogsaa taler hen i Vind og Vejr.

* * *

I Landstinget optraadte saaledes en Hr. Madsen forleden Dag som Profet, idet han forudsagde, at Regeringens Forslag om en Malerisamlingsbygning vilde faa en «tidssvarende» Behandling i Folketinget. Om denne tidssvarende Behandling ogsaa vilde blive tidssparende, fik man dog des værre ikke at vide.

* * *

Profeternes Taler er, som bekjendt, gjerne meget dunkle, og Hr. Madsens Tale gav i den Retning hverken de store eller de smaa Profeter noget efter. Det eneste, der var tydeligt i hans Udtalelser, var, at han ansaa Opførelsen af en anstændig Bygning til Statens Malerier for at være en Tillidserklæring til Ministeriet.

* * *

Det vidner altsaa ikke om Tillid til Ministeriet, at man lader det efter bedste Skjøn opbevare Malerierne i Lokaler, hvor de hverken har Lys eller Luft og meget godt i Løbet af faa Aar kan «gaa til Rotterne» alle sammen.

* * *

En anden Profet er Assel Henrisches. Han er en af de største blandt de smaa Profeter i *«den ny Tid»*. Som bekjendt er ingen Profet agtet i sit Fædreland; men Assel Henrisches danner en Undtagelse. Han nyder en saa «schtor Achtelsche», at han forleden blev set paa Gaden af Peter Hansen; det fortalte han i det mindste selv.

* * *

En tredie Profet er Jonas, det vil sige Jonas Lie. Han skulde præke Moral for Niniviterne i Norge, men det kunde Jonas inte li'e. Han var «den fremsynte» og vilde den Gang knibe ud, men blev opslugt, ikke af en Hvalfisk, men af «en Malstrøm», som nu har opkastet ham levende i «Politikken», hvor Eedvard Brandes har engageret ham til at præke Moral for den frafaldne Carl Gjellerup.

* * *

Denne har været saa nærgaaende mod lille Eedevard, at han har kaldt ham «en rodløs Plante». I og for sig passer nu en saadan Betegnelse ikke rigtig paa ham; man behøver jo bare at aflægge «et Besøg» hos ham for at komme under Vejr med, at Roden stikker frem alle Vegne hos samme Forfatter.

* * *

Men «den rodløse Plante» blev alligerel Roden til det onde, og lille Eedevard er slem nok mod sin forrige Rodekammerat, men i Grunden værst mod sig selv.

* * *

Blandt andet sammenligner han Gjellerup med Ridder Ulyssis v. Ithacia, i det Øjeblik Helten vaagner og skal afklædes af de to Jøder, der har laant ham hans prægtige Klæder.

* * *

De to Jøder skal naturligvis være Georg og Eedvard, der synes at være ganske flinke Forretningsmænd, naar det gjælder om at udleje Klædningsstykker til literære Venner, og lige saa flinke til at kræve det laante tilbage fra forhenværende dito.

* * *

Saaledes blev Holger Drachmann for ikke lang Tid tilbage rykket af Doktor Georg Brandes for nogle af de Klæder, Drachmann havde taget med sig *«derovre fra Grænsen»*, ved hvilken Rykkerforretning begge Parter iøvrigt gik temmelig stærkt «over Grænsen».

Turen kommer naturligvis ogsaa til Skamdrup og Erik Schram at blive rykkede; og det gjør os mest ondt for den sidste, naar Gebrüder Brandes tager alle de laante Klæder fra ham, og han ikke kan faa saa meget som et Figenblad til Laans fra Eedens Have.

* * *

Flinkest i Faget er naturligvis St. Georg. Han forstaar sig paa Afklædning saavel i Handle- som i Lideform. Det sidstnævnte er nu en ren Børne-Leg for ham.

* * *

Men som sagt, Ulyssis Gjellerup bliver afklædt af de „2de Jøeder", der lader ham vide, at han er for spædlemmet til at være Græker, noget, som Gjellerup formodentlig ikke vil indrømme, saa Kampen mellem de Jøder og Græker har al Udsigt til at fornyes med det første. Gjellerup har imidlertid allerede faaet tilstrækkelig Grund til at sige med Ulyssis:

„Ach Himmel, havde jeg taget mig for at ødelægge alle Jøder i Steden for at plante Rødtjørn, saa havde mit Herredømme ikke saa hastig faaet Ende."

* * *

A propos om Grækenland. Der har nok Regeringen forbudt Anvendelsen af Verbet «at elske» i Pigeskoler som Exempel paa 1ste Konjugation. Theoretisk er det altsaa forbudt de unge Piger «at elske»; praktisk bliver det vel imidlertid ved det gamle.

De ved
Hans Bogøs Kongl. Mayests. særdeles Naade
priviligerede Danske
Acteurs
Aabne atter i Dag Torsdagen den 18. December deres Theatrum ved at forestille paa det Danske Sprog et artig og fornøyelig Skue-Spil
Om
Montanus.
Som nyeligen her i Kjøbenhavn er introduceret. Prisen for dem/ som finde Behag udi at bivaane dette Skue-Spil/ er saaledes indrettet:
Hver Person betaler paa Theatro 4 Sletdaler eller 6 Kroner.
For Diæt og Rejsegotgjørelse:
Udi Logerne tilvenstre..... 20 Sletdalere.
Udi Logerne tilhøjre..... 5 Sletdalere.
For „Grævet" eller andre Rangspersoner tilvenstre..... 3 Mark.
Ronge-Logen..... 25 Øre.
De Højre-Mænd/ som vilde behage at beære dette Skue-Spil med deres Nærværelse/ ombedes allerydmygst at lade Ministrenes Laqueier og Skoe-Putzere udeblive.
Ilige Naade ombedes de/ som forlange en Plats/ hvor de kunne see eller høre noget af Comoedien, at adressere sig til Mr. Dessau/ som er at treffe i Comoedie-Huuset.
Theatrum er paa det sedvanlige Sted i Fredericiagaden. Begyndelsen skeer præcise Klokken 1/ at det Klokken 2 kand have Ende.

Fra Feriepaladset.

I lang Tid Venstre gaaet har og mulet
Og derved skaffet sig en Muleferie;
Men saasom Tiden aldrig standser Hjulet,
Omdøbes kan den nu til Juleferie.
Nu skal de dovne Drenge hjem til Sulet
Og ha'e den vel fortjente Suleferie.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.
Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

1884. Torsdagen den 25. December. Nr. 52.

PUNCH.

Godt begyndt, er halv fuldendt.

— Fa'er! Vil Du tegne den Hest færdig? Jeg har tegnet det ene Øre!

Tilbageblik.

Vi snart med Firogfirs maa Afsked tage,
Om føje Tid dets sidste Stund vi ser,
Trehundred' sex og tresindstyve Dage
Gaar did, hvorfra de kommer ikke mer.
Dog, inden denne Katastrofe sker,
Vi kaste maa et lille Blik tilbage,
Saadan som hver en journalistig Neger
Paa denne Aarstid jo gemenlig plejer.

Først møder os det trøstesløse Syn
Af Rigsdagsmænd, som ingen Ting bestiller
Undtagen, at Finanserne de skiller
Ved Guldkorn til Diæters fede «Gryn».
Og dernæst — hvor ironisk Skæbnens Spil er! —
Det vidtberømte Galehus paa Fyn,
Hvor MONRADS Vælgere med Gavn kan dvæle
Og styrke de udødelige Sjæle.

Saa har vi Valget med de glade Dage,
Da TIETGENS Navn kom noget tidt igjen,
Og PINGEL, TRIER, HØRDUM, HOLM og HAGE
Blev valgt som «liberale Højremænd».
Til sine Godser KRABBE maatte drage,
Og BILLE kom til Danmark hjem igjen;
For alt det Lys, han bragte — modsat Solen, —
Fra Vesten, han en Nøgle fik paa Kjolen.

Dernæst fik BERG i tvende Parter flakt
Sin Gruppe for sit Tilhæng at forstørre.
Han med de Moderate slutted' Pagt
Og troner nu som «En fra ott' og fyrre»
Midt i «det danske Venstre» paa det tørre,
Mens HØRUPS Flok skal ingen Ting ha't sagt.
De faar det knap som i et Æg en Blomme, hvad
Dem blev forkyndt i Vemmelev og Vommevad.

Saa kom Alverdens Læger her til Landet,
Hvor Folk var himmelglade for PASTEUR;
Kongressen kopsat blev ved Helsingør,
Og paa vor Toldbod spytted' den i Vandet.
Som Nachspiel gik GAMÉL det rent forbandet,
Paa Gaden faldt han i RAAHAUGES Klør,
Der ham med Ørefigener trakterede,
Mens BIRCH som Birche-Dommer assisterede.

Saa flytted' Kongen over Bogøs Land
Til Kjøbenhavn, hvorover man sig glæded'
I Hillerød og fik et Sold i Stand,
Hvor man om «Andemad» satyrisk kvæded',
Og den Gang Christiansborg gik op i Brand,
Han fik Servanten og dens Indhold reddet,
Saa Nytaarsaften ingen Ugler tude
I Øret ham, at nu er Potten ude!

Dachsen og Morgengnavet

(Frit efter H. C. Andersen: *Nissen og Madammen.*)

Dachsen kjender Du, men kjender Du Morgengnavet? Det havde Kundskaber, kunde Alfabetet udenad, ja med Lethed skrive Bogstaverne selv; kun Sammenhængen, »Klinkningen«, som det kaldte det, voldte det lidt Besvær. Det havde Skrivegave og Talegave, det kunde godt have været Præst — af den grundtvigianske Sort.

»Chresten er dejlig i sin Degnekjole!« sagde det, og den Tanke havde Gnavet sat i Stil og »Klinkning«, sat den i en Leder saa kjedelig og lang.

Videnskabsmanden Dr. Skamdrup, Navnet gjør ikke til Sagen, var Søskendebarn og kom i Besøg til Berg; han læste Morgengnavets Leder og havde godt deraf, sagde han, inderlig godt. »De har Aand, Madame!« sagde han, for han kunde Fransk.

»Snikke mig snak!« sagde Chresten »sæt mig ikke saadan Noget i Morgengnavet! et Organ skal være politisk, venstre-politisk og passe sine Bønder, at de ikke bliver for svedne«.

»Det Svedne tager jeg bort med et Par Fraser!« sagde Gnavet. »Man skulde tro, at Du kun tænkte paa Dagsordner og Visnepolitik, og dog elsker Du det blomstrende!« og saa klappede det ham. »Blomsterne er Demokratiets Aand!« sagde det.

»Pas Din Gryde!« sagde han og gik i Tinget, det var hans Gryde, og den passede han.

Men Skamdrup sad hos Morgengnavet og talte med Morgengnavet; dets skjønne Ord: »Chresten er dejlig!« holdt han ligesom en hel Prædiken over paa sin Maade og det var ikke den orthodoxe.

Chresten er dejlig, gjøre Eder til hans Tjenere, blev der sagt, saa ere vi hans Herrer. En er det ved sin Bispestav, en anden ved sin Doktorhat, Wederkinch blev sat i Verden som et Forbavselsens Udraabstegn! Bjørnbak som eu Tankestreg, saa at man nok kan spørge, hvad skal han her? En bliver Formand, en anden kun Sekretair, men Alt er viseligt. Chresten er dejlig og altid i hvidt Halsbind! Det var en tankevækkende Leder, Morgengnavets, fuld af Følelse og Trykfejl.

»De har Aand Hr. Skamdrup!« sagde »Morgengnavet«, megen Aand, det forsikrer jeg Dem. Man faar Klarhed i sig selv, naar det er Dem, der skriver i Spalterne.«

Og saa talte de videre, lige smukt og lige godt; men ude i Trykkeriet, var der ogsaa En, som talte, det var Dachsen, den lille sorte Dachs med den røde Kaskjet; du kjender ham. Dachsen sad i Trykkeriet og kiggede i Abonnementsprotokollen; han talte, men ingen hørte ham uden den store røde Bentheim, »Abonnenttyven,« som Morgengnavet kaldte ham.

Dachsen var vred paa »Gnavet«, thi det troede ikke rigtig paa hans Tilværelse, vidste han, det maatte dog med al sin Læsning, vide at han var til og vise ham en lille Opmærksomhed. Det faldt det aldrig ind ved Kvartalsskifte at give ham hædrende Omtale.

»Det kalder mig en »æret Samtidig«,« sagde Dachsen, »det forstchaar jeg ikke, enten er man fidel eller man er ikke fidel. »Gnavet« fornægter mig jo! Det har jeg luret

mig til, og nu har jeg luret igjen; det sidder og hvæser for Drengebankeren, Doktoren. Jeg siger med Fatter: »Pas din Gryde!« Det gjør Gnavet ikke; nu skal jeg faa den til at koge over!«

Og Dachsen stødte til Blækhuset. Svup; der væltede det ud over en Artikel om »Gaardmændenes Frihedssind«.

»Nu skal jeg ind og pille Huller i Fatters Mundlær,« sagde Dachsen. »Jeg vil pille et stort Hul i hans Brystdannevirke og spytte i Værket paa Folke-Uhret, saa bliver der Noget at reparere, dersom Gnavet ikke igjen skal sidde og digte; Digte-Gnav læg Omslag paa Fatters Buler!«

Bentheim nøs derved; han var forkjølet uagtet han altid gik i rød Skindpels.

»Jeg har lukket Abonnementsprotokollen op!« sagde Dachsen, »der er Liberale saa tykt som Fluer, vil Du ikke slikke, saa vil jeg!«

»Skal jeg have Skylden og Bankene,« sagde Bentheim, »saa lad mig ogsaa slikke Fløden!«

»Først Flø'en saa Kløen!« sagde Dachsen, den prætenderede at være vittig. »Men nu skal jeg ind i Skamdrups Bøger og lade Assel Henresches skamrose dem, saa bliver han forknyt og tror, de er værre end sædvanlig.«

»Sig miav, naar Korsgaard kommer,« sagde Bentheim. »Jeg hører ikke godt, jeg er syg i Dag.«

»Du er abonnentsyg;« sagde Dachsen,« pil væk! pil Sygdommnn væk; men tør Dig om Skjægget, at Fløden ikke hænger i! Nu gaar jeg og lurer.«

Og Dachsen stod ved Døren, og Døren stod paa Klem, der var ingen i Stuen uden Morgengnavet og Skamdrup; de talte om, hvad Brødrene Brandes saa skjønt havde kaldt: Den højeste Oplysning.

»Hr. Skamdrup«, sagde »Gnavet«, »nu skal jeg i den Anledning vise Dem Noget, som jeg endnu aldrig har vist til nogen jordisk Sjæl, mindst til en Forfatter, mine smaa Aandrigheder; nogle ere rigtignok noget lange, jeg har kaldt dem: »Aandrigheder af en Dannemand!« jeg holder saameget af gamle danske Ord.«

»Dem skal man ogsaa holde paa,« sagde Skamdrup »man skal rydde det Europæiske ud af Literaturen.«

»Det gjør jeg ogsaa,« sagde Morgengnavet; »Aldrig skal De høre mig sige »national« eller »liberal«, jeg siger dansk og folkelig.«

Og Gnavet tog ud af Bordskuffen en Skrivebog med lysegrønt Omslag og to Blæklatter. »Der er megen Alvor i denne Bog!« sagde det. »Jeg har stærkest Fornemmelse til det Sørgelige. Her er en nu »Sukket over Estrup«, »Pingel som Martyr« og »Da jeg fik Korsgaard«, min Redaktør, det kan De springe over, uagtet det er følt og tænkt. »Fællesorganets Pligter« er det bedste Stykke; alle meget sørgelige, deri har jeg min Evne. Kun et eneste Stykke er spøgefuldt, det er nogle muntre Tanker, som man jo ogsaa kan have dem. Tanker om — De maa ikke le ad mig! — Tanker om — at være Skjønaand, det er kun kjendt af mig selv, min Skuffe og nu ogsaa af dem Hr. Skamdrup! Jeg holder af Aandrigheden, den kommrr over mig, den driller, raader og regerer. Jeg har udtalt det med Overskrift: »Lille Sorte« De véd, i Skiven er den lille sorte Plet det Centrale. Jeg har tænkt mig, at jeg selv var saadan en Skive og at Aandrigheden, Fornemmelserne i mig var mit Centrum, Gejsten, der raader; dets Magt og Storhed har jeg besunget i «Lille Sorte!« men De maa love mig med Haand og Mund aldrig at røbe det til Chresten Berg eller nogen Anden. Læs det højt, at jeg kan høre, om De forstaar min Skrift.«

Og Skamdrup læste og Morgengnavet hørte og den lille sorte Dachs hørte; han lurede, véd Du, og var netop kommen, idet der læstes Overskriften: Lille Sorte.

Det angaar jo mig!« sagde han! »Hvad kan Gnavet have skrevet om mig? Ja jeg skal nappe det, nappe dets Abonnenter og Avertissementer, jage Feddet af Fedekalven. Se mig til Morgengnavet!«

Og han hørte efter med spids Mund og lange Øren, men alt som han hørte om «lille Sortes» Herlighed og Magt, dets Herredømme over Morgengnavet, det var Aandrigheden, véd Du, det mente, men Dachsen tog det lige efter Overskriften, blev den Lille mere og mere smilende; hans Øjne glinsede i Glæde, der kom ligesom noget Fornemt i Mundvigerne paa ham, han løftede sine Hæle, stod paa sine Tæer, blev en hel Tomme højere end før, han var henrykt over, hvad der blev sagt om lille Sorte.

»Morgengnavst har Aand og stor Dannelse! Hvor har jeg gjort det Organ Uret! Det har sat mig ind i sine »Aandrigheder«, der vil blive trykte og læste! Nu skal Bentheim ikke faa Lov at tage dets Abonnenter, det skal jeg selv gjøre! En tager mindre end To, det er altid en Beschparelse, og den vil jeg indføre, agte og ære Morgengnavet.«

»Hvor han er Menneske, den Dachs!« sagde Bentheim. «Bare et sødt Miau af Morgengnavet, et Miau om ham selv, saa skifter han strax Sind. Morgengnavet er lunt!«

Men Morgengnavet var ikke lunt; det var Dachsen, der var Menneske, og det skulde man ikke se paa den.

Kan Du ikke forstaa denne Historie, saa spørg, men Du skal ikke spørge Dachsen, heller ikke Mongengnavet.

Neiendams Overmand.

Mel. Slaar du mine Jøder, slaar jeg dine Jøder.

Blandt de djærve Helte, som vil Estrup vælte
Ned fra Statens Vogn som Kusk,
Forrest blandt de gjæve med sin propre Næve
Ser man immervæk Jens Busk.
Han la'er Højre smukt »te Taalepahnen« lugte,
Nøjes ej med Hage-Smæk.
La'er et Ord han falde, gribes strax vi alle
Af en tulipanisk Skræk.

Nylig i et Møde sa'e han blandt de røde
Lemmer af vor Fremskridtsklub,
At i Venstres Spil en Sejr var knyttet til en
Knyttet Bonderosenknop;
Hvis fra Taburetterne sig ikke letter
Kabinettet i en Fart,
Slet det kun beskyttet er imod en knyttet
«Taalepahn«, som dufter rart.

Naar man har for Øje, at han baade Trøje
Vove tør og Buxerne,
Samt at ingen Sinke Jens er til at «klinke
Postelinet«, skal vi se,
Skal man inte grine af hans uforlignelige simple Felttogsplan:
At faa Bulen ryddet, og faa «dom« forknyttet
Med en knyttet «Taalepahn«.

— Jens er aldrig bange, thi der er for mange,
Som af Ord paa Flugten slaas.
Er hans Jysk lidt broget, er dog Blomstersproget
Saadan at det strax forstaas.
Selv det Østerlandske taber for det ganske
Glansen i sin Existens,
Venstre har Mi-Moser, Lillia og Roser,
Men en «Taalepahn« er Jens!

Ak, men vilde bare Visneriet spare
Denne Blomst saa skjær og prud,
At den ej maa skrante som en Potteplante,
Saa den visner og gaar ud.
Ude var jo Potten, hvis der bliver blot en
Klinket Postelinsblomst a'en;
Der har før jo væ't en Magt, som tog Buketten
Af en knyttet «Taalepahn«.

Ingen Kompagniskab.

-- Hvor kan det være, at Din Fader altid følger Dig i Skole? Tør Du ikke gaa alene?
— Jo magelig! — Det er kun Noget, han gjør for sin egen Regning!

En Rappenskralde.

— Naa, lammaj nu se, han rapper saj lidt, min goe Skrallemand! Tror han kaske, jaj æ vant te aa staa aa holde min Bøtte saadan en Tid, saa taer han sgu fejl!

Liv og Blod.

Hvor dog Tvivlen kan et Hjærte plage!
Selv i Brystet paa CHRISTOFFER HAGE
Rører sig en Tvivl i disse Dage
Om, at Venstre for vor Frihed drage
Tør i Kamp og ofre Liv og Blod.

Thi han véd for godt, at mangen vakker
Venstremand for Slagsmaal sig betakker,
Samt, at hvor man slaar, men ikke snakker,
Er selv CHRESTEN BERG en daarlig Makker,
Dækker med Blodkopper Liv og Blod

Og han véd, at kommer Kampens Timer,
Og Stormklokken over Landet kimer,
Samt naar Blodet flyde skal i Strimer,
Kan det ikke hjælpe, man besvimer,
Li'som man skal ofre Liv og Blod.

Men han glemte rent, at Venstres Mandsmod
Mildest talt, er li'esaa stort som hans Mod!
NEIENDAM jo har til Vaabendans Mod:
Bag en «Riffelring» gaar han med Glans mod
Hvadsomhelst og vover Liv og Blod.

Og han glemte Perlen i Finalen
Helten fra i Fjor i Ærtedalen
„*Doktor*" WEDERKINCH, som uden Pralen
Sa'e, at for vor Frihed han var Ka'len,
Som tør vove Hat og Liv og Blod.

Blomsterbrev
til
DET HIMMELSKE RIGE.

Til min lille Søster under Maattesejlet i den tve-øjede Sampang!

Du husker vel endnu den Dag, da jeg lod mig kronrage af Klejnsmeden i den rødmalede Bod paa Torvet, flettede min Pisk med safrangule Silkebaand og forlod vore Mødres Skib? I Hong-kongs Gader drev jeg omkring og afventede den vise Fo's Bestemmelse med mit grønne Liv. Lige fra Vagttrommens første Slag, til den blege Himmelskive jog sin røde Broder paa Flugt, levede jeg kun af tyve Ris. Men da Gongongen næste Morgen lød fra Husenes Templer, mødte jeg vor store Broder, den rige Ejer af Plantagen Te-van-Sjat. Hans Øjne straalede som ny Silke og blanke Skyer; hans Lever og Hjærte var bløde som skinnende Lak-Fernis, og de rørtes over mig. Han satte mig om Bord i den drivende Baad, der trykker de blaa Bølger mellem Landene, og saaledes kom jeg til de rødhovede Barbarers Hovedstad: Kjød-ben-havn.

Du ved, at jeg er den engelske Tunge mægtig. Men i Blæst-Landet er kun de lovgivende Mandariner sprogkyndige. De taler i talrige Tungemaal, der kaldes «sjællandsk», «fynsk», «jysk» og «Chresten-Norsk». Kun En af dem taler engelsk, men han er ogsaa den fornemste af dem Alle. Hans Navn er Wed-R-king, og han har forladt sit dragesmykkede Palads «Marie-Bo» for at sprede sine Kundskabers Lys over Landets Kulier, de saakaldte «Vælgere». Af denne min store Broder lærte jeg, hvorledes de rødhovede Barbarer viser Ærefrygt ved at spytte paa hinanden, og efter tvende Maaners Undervisning kunde jeg allerede udtale det lykkegivende Mundheld: — «Vil du væk fra Weber, Rad?»

Saa kjøbte jeg en prægtig Bod paa Stadens Torv. I en lille Bagstue opstillede jeg mine hellige Billeder, for hvilke jeg daglig brænder talrige Offerpinde, thi nu maa de, Fo hjælpe mig, staa mig bi. Jeg udstyrede Boden med megen Pragt, salvede min Pisk og iførte mig min Festdragt af broget og udsyet Silke. Saa tog jeg Skodderne fra Vinduet og lod alle mine Lys skinne. Øjeblikkelig mylrede de rødhovede Barbarer sammen, som udenfor et andet The-ater, deres Indvolde rystede af Glæde, og jeg hørte dem lydelig raabe: «Hum-bug!» hvilket i deres Sprog er den højeste Grad af Beundring. Jeg holdt mig saa rolig som et Gravmæle, men mit Sind var sælsomt bevæget, thi de fede, glade Ansigter, som trykkede Næserne flade paa mine Ruder, lignede saa meget mine egne Brødres, at jeg blev greben af dyb Hjemve.

I Blæstlandet drikkes megen The, især af Kvinderne. De faa Mænd, der skatte denne Confucius' bedste Gave, kaldes Thevandsherrer og ere agtede for Dyd og Ærbarhed. Men næsten alle de indfødte Thehuse tilhøre en indvandret Stamme, de saakaldte Spaniere. Det er sorthovede Barbarer, der tale dansk, men have store Næser. Deres Forrettigheder ere ogsaa store, thi de anse sig for bedre end de Indfødte. Jeg har endog hørt om Flere af dem, at de ustraffet har flaaet deres Medborgere levende. De fleste af dem dyrke kun en Gud, Nogle slet ingen. Paa en offentlig Plads have de oprejst et Malmbillede af deres Vismand. Han bærer to Tavler, der fremstiller Titalsystemet, som han har opfundet, og som er Grundlaget for Spaniernes Sædelære. De besidde allerede den smukkeste Del af Landet, hvor de bo i blomstersmykkede Pagoder bag skarlagenfarvede Døre langsmed et smalt Vand eller Sund, som de have opkaldt efter den Skillemønt, der hedder «Øre». Men de ville snart indtage det ganske Land, thi de kysse Jorden for tvende Mandariner, Brødrene Bran-d-es, der allerede længe have truet med at erobre Hovedstaden.

Paa disse Sorthovede har min The virket som berusende Opium. Dens Lige findes ikke fra The-heran til The-lemarken; men Vanskeligheden ved at kunne the sig er den kinesiske Mur mellem alle sorthovede Handelsbrødre. Da jeg forleden fremstillede min Vare i de Handlendes Pagode, perlede Galden fra deres Hjærner, og deres Blikke blev saa skjæve, at mine Øjne blev snorlige af Skræk. Deres Lunger fik Mæle, saa Bambusvæggen rystede, og deres Næser mimrede, medens de kappedes om at give mig paa The-Kassen. Jeg havde Møje med at frelse mig ud af den rasende Hob. Men mine Lemmer skjælvede som Riskviste, og jeg drak tre Flasker Kina-Draaber, inden jeg igjen kom til mig selv.

Nu er Faren overstaaet, og mit Mellemgulvs Bølger have lagt sig! Jeg faar nu Tid til at se mig om i det besynderlige Land og skal næste Gang fortælle min lille Søster i den drageprydede Sampang, hvorledes de rødhovede Barberers By tager sig ud, — set med skjæve Øjne

Din Broder
Te-si-van.

Spænd og Spark.

Venstres Felttogsplan synes i den senere Tid at være undergaaet en Forandring. I Stedet for det Bergske Bondetog og Fægtningen med aaben Pande etableres der nu Riffelforeninger, den skal føre «den lille Krig», eller som

Venstrebladene holder mere af at kalde den, «Gorillakrigen». Krigen er allerede indledet af Grosserer Neiendam med de fornødne Abekattestreger.

* * *

Forberedelserne til Skydningen drives allerede med fuld Kraft: den liberale Riffelforening har indkjøbt et større Parti af «Sannes Træffeøvelser» for at lade dem omdele blandt Medlemmerne.

* * *

Til at føre Avantgarden i Ilden har Ledreborggreven meldt sig som Frivillig; men hans ædelmodige Tilbud siges at være afslaaet af Hensyn til den Fare, hans kostbare Liv øjensynlig kommer til at svæve i, da man saa ofte har set i «*Punch*», hvor let han er at træffe.

* * *

Derimod har man søgt at faa nogle spekulative Medlemmer af Handelsstanden til at gaa i Spidsen for Bevægelsen; de risikere nemlig ikke noget herved, da de i Regelen ikke kan træffes udenfor Børstiden.

* * *

Kommer nu dertil, at Postelinsjens vil lade de overlevende Højremænd «*laagte te Taalepahnen*», er der ingen Udsigt til, at Højre kommer til at danse paa Roser i den forestaaende Kamp, med mindre Tulipanerne, ligesom alle de andre Blomster, uheldigvis skulde gaa hen og visne under Estrups Styrelse.

* * *

Og dersom Lov og Ret lidt ublidt ta'er
Paa Neiendam og paa de andre «fyrende»,
Saa er der dog et Selskab til, som har
Det ædle Formaal: at beskytte Dyrene.

* * *

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse har anvendt hele 1350 Kroner paa at beskytte Hr. Neiendam. Det vilde ikke være billigt at nægte, at Foreningen er i sin gode Ret, og at dens Optræden *för tillfället* ogsaa maa vurderes som en dyr Beskyttelse.

* * *

Saadan gaar det med Bøsserne. Først rasler man med dem, og siden spytter man i dem.

* * *

Og kan man bare faa en anden til at spytte i Bøssen for sig, saa har Neiendam Ret i, at den «moralske» Styrke bliver særlig foræget ved at omgaas med Bøsser, og især vil da «Selvfølelsen» blive svært opstivet.

* * *

Vort Venstre har slaaet Tiden ihjel
Med Estrupske Forslag at strangulere;
Og saa skal Regeringen ha'e det Held,
At Kolerabill'en faar Lov at passere.
Monstro hint «Tilfælde» fra den 19de
December dog ej kunde virke smittende?

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXV.

I Dage mørke, Aft'ner lange,
I Regn og Taage, Slud og Sjap
Sad Glæden, Fætter, som en Fange
Forknyt og bange,
Foruden Sange.
Den Vejret turde trække knap,
Tilsidst den slap
Ud af Terminens pengetrange
Fængselskarnap;
Thi Julen kom med Gaver mange
Og paa vort Julebord ses prange
Saa mangen en brillant Atrape.
Tæt ved de høje Julegraner
Vi plantet fik, trods Regn og Rusk,
En Busk
Af dem, som bærer «Tolipahner».
Ej længer som Husar med Dusk
I Hatten Jens paa Ridebaner
Moverer sig. Nej før man aner
Slaar Fyren ind paa andre Vaner,
Ej mer med militarisk Fusk
Han sig befatter, nej han spanker
Med Fremtidstanker
Som Gartner from i Folkehaven
Med flitig Vanden, Hakken, Graven
Og Gjødninglaven;
Han gjør Forsøg
Paa ud af alskens Svibelløg
Hin skjønne Glimmerblomst at drage,
Hvormed han Højrefolk vil jage
En tulipanisk Skræk i Blodet
Og muntre Liberalismens Øg,
Der hænger alt saa smaat med Ho'edet
Og knap vil tage
Bonbons med Knallerter af Hage
Og Vrøvl, som Marstrand det kan bage.
Den neiendamske Julekage
Har kuet Modet.
Atrapen duede ikke stort,
Den af Papier maché var gjort;
Da om dens Indmad der blev spurgt,
Fandt man lidt Floskler sammenrodet
Med klæbrig Frasesirup smurt.
Nej, Fætter, bedre Ting vi har
Paa Træets Grene:
Et Christen Povelsensk Brilleglar,
Som viste altid, hvem det bar,
En Taburet,
Særdeles net,
For ham alene
Staa tom og bar.
Hist gynger let
Revisoratets Regnebræt,
Og Hørup strammer hver en Sene,
Mens lille Eeduard adret
Gjør «Et Besøg» ved Hippokrene
Den ikke rene.
Se, her er fuldt af gode Sager,
Som Tauber smager;
Kun Wederking
Forgjæves rager
Omkring
Iblandt de Andres Ting;
Trods Løb og Spring
Hos hver en Byens Hattemager,
Jeg naaede ikke at faa fat
I nogen Hat,
Der passede til dette Ho'ede.
Se her, min Gode,
Jeg glad Dig melde kan,
Her hænger nok saa vel til Mode,
Som gav han gjerne sin Velsignelse
Til Estrup selv og Nelleman,
Bisp Monrad i veltruffen Lignelse
Som Sprællemand.
Og hist ret som en lille Klode
Sig vugger under Lampens Blus
En fyldt Ballon,
En Blære, man har gi'et Façon,
Embon-
point à la Oktavius.
Fy Fætter! hvilket nedrigt Puds!
Men se histop!
Hvad ser Du hænge
I Træets Top?
En Konvolut,
Hvis Segl endnu er ikke brudt.
Nej stop!
At aabne den af Dig var ilde,
Her staar: «Til Kammerherre Bille.»
Ja han har skudt
Til Papegøjen nu saalænge
Tidlig og silde;
Nu kan han vel omsider trænge
Til bedre Arbeid' end at mænge
Sig bare mellem Kleinianerne
Og være vittig blandt Soranerne.
Var nu man Ven
Med Tankelæserne
Og Aandemanerne!
Og kunde, ved at stikke Næserne
Til Brevet gjætte sig, hvorhen
Man Bille sende vil igjen,
Saa fik vi Ende paa Fadæserne
Og Has paa Sæbebobleblæserne,
Som blot fordi de vide, Bille,
Som salig Barkis, «gjerne vilde»,
Hver Morgen ham et Embed giver,
Som bort igjen om Aft'nen driver;
Hvormed Papir og Tid de spilde.
Ak, Christian, hvad mon Bille bliver!
Skal han som «Amtmand» spænde Bøjlen
Om Kjæltringfod foruden Naade?
Skal for «Crediten» stolt han raade?
Skal han maaske til «Handelens» Baade
Som Chef for denne gribe Tøjlen?
Han selv vel raader kun den Gaade.
Det var vel dertil han fik «Nøglen»!

PRINSESSEN I DEN SLUMRENDE SKOV

Af frodigt Ukrud og af Væv omspundet
Lig Tornerose ligger Danmark bundet.

— Naar viser her sig Prinsen som Befrier
Fra disse onde Magters Koglerier?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 2 Kr. Kvartalet. (Løse Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Kgl: Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Gl. Strand Nº 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet Pris 2 Kr.

Trykt og udgivet af C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Stregkode:
470655208

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

I Karnevalstiden.

O Marts med dine Karnevaller- valler- valler,
Dig vi elsker trofast kuns!
Blandt Maaneder Du er den aller- aller- aller-
-skjønneste — det siger PUNCH!

Naar Prins Karnevalos kalder- kalder- kalder,
Møder vi i Glædens Haller- Haller- Haller,
Traller, og mens Proppaknalder-knalder-knalder,
Tømmer vi vort Glas til Bunds.

Pjerrot, Harlekin, Rabalder- balder- balder-
-jøder, Klistere og Maller- Maller- Maller
Holder ud, til Masken falder- falder- falder.
Med paa den er stadig PUNCH!

PAA THEVANDSBAL.

I

— Mæ Faalov, Frøken! Maa je gjøre Dem den Ære aa danse mæ Dem?

II

— Puh! Meget varmt!
— Ja, svært.
— Er Frøknen meget echaufferet?
— Hva'?

— Transpirer Frøknen meget?
— Hva'?
— Frøknen sves?
— Ja, mørderli!

Forskjellige Standpunkter.

— Borgmesteren: Er der Flere, som vil stemme?
— En Stemme: Ja!
— Borgmesteren: Staar De paa Valglisten?
— Stemmen: Nei! A staar her.

(En Højrebonde taler).

— En Venstrebonde: Hurraah! Ded æ noued, en ka faastoe!
— En do.: Luk di Flaab! Ded æ jow en Højermahn!
— Første: Æ'ed en Højermahn — ? ? ? —. Nier mæ ham! — — — Ded æ Fa'en gaal'me Løwn ded hiele!

Kjøbenhavn rundt under Lægekongressen.

Hvor Ehlers vander den støvede Jord
I Axelstads brændende Egne,
Der mødtes de Læger, der kom til Nord
Paa Helsen og Sundhedens Vegne.

— »O, husker Du Lugten ved Snorrebros Bred,
Og Skraldernes liflige Tone,
De duftende Vogne i Nattens Fred!
Husker du Crone?

— »Jo, her har jeg været en Sommerdag,
Paa Kikkuren her jeg mig svaled'.
Jeg havde min Rede ved Borups Tag,
Jeg hørte, hvor han (hospi-)taled':

Jeg tror, her er sundest i Danmark!«

Efter H. C. Andersen.

Dic-ce, Dic-ce, Dic —
JUDIC hun kjører.
Dic-ce, Dic-ce, Dic —

Hvor skal hun hen?
Dic-ce, Dic-ce, Dic —
For hundred' Ører

Dic-ce, Dic-ce
Plænen en Gang rundt:
Das gut gemacht!

Fra Theater-Verdenen.

Crone værner om Fallesen alvorlig,
Cantors Blad man ej mere gratis faar
For *den ny Tid* den passer ikkun daarlig
I en saadan Sæson som i Aar.

Ved Kasino ude i Amaliegade
Skrider Bøgh imod Charles Kjærulf ind,
O, min Charles, kom s'gu paa *lit de parade,*
Til hans »*Ligkiste*« Erik blev en Pind.

1884
1684
Montanus. Profodien, som er det Fornemmeste, sattes.
Jacob. Hvad vil det sige? — Montanus. Somme Li-
nier have ikke pedes nok, eller Fødder at gaae paa.
Erasmus Montanus, 4de Akts 4de Scene.
Henrich. Intentum particularis sub rosa Kjørevendum
Klemmebassiando. — Doctor. Hvad Djævlen er det for et
Sprog? — Henrich. Det er Engelsk, Carnaille! — Doctor.
Hvad siger Du, Din Bedrager! (De faae binanden i Haarene.)
Kilbereisen, 3die Akts 4de Scene.
Første Musikant. Aldeles ikke, Monsieur, giv os vore
Penge, saa skal vi strax gaa...vi er accorderede om sex Rigs-
daler. — Petronius. Jeg vil betale Jer sex Djævle.
Musikant. Ingen Snak! — Petronius. Gaaer Fanden i Vold!
— Musikant. Gaa I selv den Vej! (De komme i Slagsmaal.)
Den Vagelsindede, 2den Akts 17de Scene.
Kjøbmanden. Jeg seer, her er ingen Folk kommen
endnu. Jeg skulde have nogle Kroner mig tilveiglet; men gid
Fanden give dem elleve og et Qvart pro Cento. Jeg kommer
heller at søge om Dilation...
Den ellevte Junii, 3die Akts 1. Scene.